Prorok Jakub Lorber oznamuje příchod katastrof a pravé křesťanství

Kurt Eggenstein
Prvé české vydání
Nakladatelství ONYX

OBSAH. 1

Vysvětlivky odkazů 3
Úvod 4

1.díl

Prorokem z příkazu vnitřního Slova 6
K osobě Jakuba Lorbera. 7
Psaní pod vlivem vnitřního Slova 8
Předpovědění velkého rozšíření Lorberových zpráv v dnešním posledním čase. . 10
Důkazy pravosti prorockého poslání Jakuba Lorbera. 11
Lorberem sdělené údaje o skladbě vesmíru. Jejich potvrzení moderní astronomií. 11
Co říká Nové zjevení o elementárních částicích a výsledky bádání moderní vědy. 16
Lorber popisuje dvojí povahu světla. 21
Scestí materialistické vědy. 22
Co sděluje Nové zjevení o předchůdcích člověka. 24
Lorber předpovídá technické vymoženosti. 26

2.díl

Nové zjevení osvětluje a doplňuje evangelium. 27
Církve a Nové zjevení. 29
Nové zjevení oznamují evangelisté a jejich evangelia 32
Úděl evangelia svěřeného katolické církvi. 37
Jednotlivá porovnání Nového zjevení a vědeckých hypotéz . . . 39
Výzkumy liberálních kritiků Bible 41

3. díl

Nejdůležitější výroky Nového zjevení týkající se nauky o spáse . . . 42
Stvoření duchů 43
Pád části duchů pod vedením Lucifera 43
Stvoření vesmíru jako důsledek Luciferova pádu 45
„Ztracený syn“. Původ člověka z padlých prvotních duchů 48

Ďáblové 50
Bůh stvořil Adama, omyl evoluční teorie 52
Ráj ve své skutečné podobě 53
Pád Adama. Nové zjevení osvětluje obraznou zprávu Starého zákona . . 54
Potopa podle Nového zjevení 55
Lorber popisuje už v roce 1864 předadamské zvířecí formy lidí (hominidy) . 55
Člověk je spojení těla, duše a ducha 56
Tajemství duše 57
Cíl a úkol člověka 58
Věčný život v záhrobí 59
a) v prostřední říši a v nebesích 59
b) další vývoj duše v záhrobí 61
c) peklo v učení církví a podle Nového zjevení 63
Citáty z Nového zjevení týkající se pekla 65
Vzkříšení těla podle přestav katolické církve a podle zpráv Nového zjevení . 67
„Poslední soud“ a jeho pravý význam 69
Nauka o reinkarnaci. Učení o převtělování duše v řadě lidských životů . . 70
Trojjedinost Boží. Osvětlení tajemství 72
Ježíš – pravý člověk a pravý Bůh 73
Tajemství vykoupení Ježíšovou smrtí na kříži 75
Nové zjevení nabízí velmi poučné vysvětlení k těžko srozumitelným k problematickým textům evangelia 79
Nové zjevení nás učí správně se modlit 87
Odpuštění hříchů. Co k tomu Ježíš opravdu řekl svým apoštolům. . . 88

4. díl

Ježíšova pozemská pouť. Osvětlující dodatečná sdělení Nového zjevení k evangeliu 91
Ježíšovo zmrtvýchvstání 119
Ježíšovo nanebevstoupení 119
Seslání Ducha Svatého 119
Činnost učedníků 120
Výsledky kritických bádání o Bibli ve světle Nového zjevení . . . 120
1. Vliv sekularismu a materialismu na vědecké zkoumání. . . 120
2. Racionalismus, jeho příčiny a následky 121
3. Výzkum v 19. Století 122

4. Historicko-kritické metody biblických věd 123
5. Metoda strukturální historie v oblasti biblického vědeckého bádání 124
6. Strukturální historie – kerygma – bourání mýtů 125
7. Byl Ježíš esejec nebo vůdce povstání proti Římanům? . . . 127
8. Byl Ježíš sociálním revolucionářem? 130
9. Další negativní knihy o Ježíši – rozbor Augsteinovy knihy *Ježíš* . 135
10. Nová teologie bez Boha 137

5. díl

Je evolucionismus vědecky podloženou teorií? 139
1. Lidství z pohledu evolucionismu a z pohledu Nového zjevení . . 145
2. Pochybnosti vědců o správnosti evoluční teorie 149

6. díl

Sdělení Jakoba Lorbera o katolické církvi 159
Jakob Lorber předpovídá kolem konce tisíciletí přibývající katastrofy strašného rozměru 166
Katastrofy přicházející na lidstvo poškozením prostředí 166
Zamoření ovzduší 166
Smog 168
Nakažení řek, jezer a moře
1. Nakažení řek a jezer 169
2. Zamoření spodní vody 170
3. Zamoření oceánů 170
Přibývání nemocí jako důskedek otráveného prostředí a jiných vlivů . . 171
Jakob Lorber varuje před zničením lesů 176
Hrozící změna klimatu 176
Zničení ozónové vrstvy Země a vyhasnutí všeho života? 180
Prorok předpovídá všeobecný hlad kvůli lidským pochybením . . . 181
Lorber předpovídá inflaci a nezaměstnanost 184
Odpor proti bojovníkům za zdravé životní prostředí . . . 186
Předznamenání začínajícího se konce časů 189
Období katastrof apokalyptického rozsahu 190
Výklad Janova Zjevení podle Nového zjevení. 193
Chybné chování člověka průmyslové doby a následky ve světle Nového zjevení . 193
Povšimne si lidstvo Božích varování?. 204

Odkazy na prameny 209
Mapa Palestiny 230

Poděkování.

Nakladatel děkuje autorovi knihy K. Eggensteinovi za laskavé svolení k českému překladu knihy. Dále pak překladatelům a zpracovateli za přípravu knihy, kterou provedli nezištně. Dále pak zejména sponzorům, kteří si nepřáli býti jmenováni za umožnění tohoto prvého českého vydání, aby bylo přineseno skutečné světlo pravdy také českému národu v duchu jeho tradic

Nakladatelství ONYX Praha

Vysvětlivky odkazů používaných německých zkratek dalších Lorberových knih:

Gr = Velké Evangelum Janovo (11 dílů) viz české vydání vyšlo v TRIGONU
Ha = Boží domácnost (3 díly) 1 díl vyšel v TRIGONU
EM = Země a Měsíc (viz.české vydání „Země přirozená a duchovní“ vyšlo v TRIGONU)
VdH = Od pekla k nebi (Robert Blum)
Hi = Nebeské dary (3 díly) – připravuje se české vydání.
Jug. = Dětství a mládí Ježíšovo viz. české vydání vyšlo v TRIGONU
GS = Duchovní Slunce (2 díly) – připravuje se české vydání
NS = Přirozené Slunce
Schriftt. = Vysvětlivky nejasností v Bibli – připravuje se české vydání
BM = Biskup Martin – připravuje se české vydání

Odkaz na německá vydání knih Gottfrieda Mayerhofera:

Pr = Kázání Páně – připravuje se české vydání.
LGh = Tajemství života – připravuje se české vydání
SGh = Tajemství stvoření – připravuje se české vydání

VEJ = Velké evangelium Janovo XI. dílů české vydání vyšlo v TRIGONU
Prvý díl rozebrán připravuje se dotisk.
DS Duchovní slunce

Úvod

Lidstvo dnešní doby cítí, že během několika málo let došlo na Zemi k různým změnám, které nelze považovat za přechodné. Pracovní místa, která ještě před několik léty byla považována za navždy zajištěná, najednou v celém světě v obrovském rozsahu ubývají, a zdá se, že natrvalo. Všechny snahy zastavit nezaměstnanost vycházejí naprázdno. V některých zemích hodnota peněz mizí jak sníh na slunci. **Surovin ubývá** a energetické zásoby se ztenčují. Rozvojové země se už nejeví jako prosebníci, nýbrž jako žadatelé. K napětí mezi Východem a Západem přibylo jako nové napětí v dialogu Sever-Jih. Věda a technika ztrácí kontrolu nad svým uměle vytvořeným světem. Svět žije ve skutečné záplavě jedů a lidstvo znepokojují **stále nové události. Nadšení z pokroku**, který měl být nezadržitelný, vystřídala změna nálad. Šíří se obavy z budoucnosti. Síť sociálního zajištění dnes **prochází zkouškou pevnosti a vykazuje trhliny**. Ačkoli se životní úroveň úžasně pozvedla, projevuje se rozsáhlá nespokojenost, závist a nenávist. Šíří se duchovní a mravní úpadek. Začínají se rozmáhat vražedné hanebnosti. Během několika desítek let nastal v církvích obrat, který byl dříve nepředstavitelný. Prakticky došlo k odlivu mladé generace z církví. Zároveň se celým světem šíří materialismus, jaký dějiny lidstva nikdy nezaznamenaly. Přemýšliví lidé si častěji kladou otázku, zda stálý nárůst katastrof, jako je zemětřesení, záplavy, sucho, orkány a klimatické změny, jsou znamením přicházejících neštěstí.

Za této situace, kdy se stále více mění hospodářská, společenská a náboženská atmosféra, se dnes lidem současnosti ohlašuje prorocká zvěst z 19. století, která je alarmující. Toto poselství z duchovního světa, jehož pravost je přesvědčivě prokázána, má několik aspektů. Nenechává nikoho na pochybách, že lidstvo se nachází v časovém zlomu a že lidské pokolení bude vystaveno katastrofám. Tato sdělení jsou spojena s **naléhavým varováním pro dnešní lidstvo, aby opustilo teoretický i praktický materialismus.** Ježíšovo pravé učení, tak jak bylo dáno apoštolům, je nyní ještě jednou národům oznámeno ve své ryzí podobě.

Ježíšovo poselství je lidem současného věku cizí. Má to mnoho důvodů, ke kterým se později vrátímet. Lidé zcela ztratili svůj vztah k nadsmyslným skutečnostem, u jiných, kteří ještě znají pravé jádro náboženství, už není víra žádným spolehlivým základem. Důvěra v soušasné učení církví je silně otřesena. Příliš dlouho trval duchovní teror a obchod se strachem. Evangeličtí teologové bývají ve svých obcích podezíráni z atheismu. **Formy obřadů v katolických kostelech už nezajímají mladou generaci. Všude tiše probíhá odpadávání od církví.**

Obraz, který skýtá křesťanský Západ, budí obavy. Prof. Karl Rahner S. J. výstižně charakterizuje situaci slovy: „Žijeme na pohanském území s křesťanskou minulostí a s pozůstatky křesťanství.“[1]

Bez ohledu na to mají mnozí lidé podstatu křesťanství ještě v povědomí. **Jsou však bezradní a kladou si s Pilátem otázku: „Co je pravda?“**

V hloubi mnohých duší je často hlad po náboženské pravdě. K těmto hledajícím se obrací tento spis. Chci je seznámit s poselstvím, které není běžné. Jakožto poselství *sui generis* se liší od ostatní literatury o křesťanském náboženství a zvláště od četných kritických spisů liberálních teologů. Snad se zde hodí připomenout slova známého **katolického teologa prof. Hanse Künga**: „Existují často pozoruhodná charismata, povolání ke zcela mimořádnému svědectví prorockého pověření...“[2]

Tato slova se hodí ke zcela mimořádné události, která se odehrála v 19. století, ale teprve v naší době nabývá svého plného významu. Mnozí lidé si v dnešní době, kdy se rozpadají nesčetné ideje a ideologie, jež matou ducha, kladou otázku: Proč Bůh mlčí? Ale on nemlčí! Bůh posílal lidstvu za všech dob s jistým odstupem poselství a varování. Zřídkakdy byla přijata, dokonce ani tehdy ne, když Ježíš, vtělený Syn Boží, oznámil radostnou zvěst. Duchovenstvo se ve všech dobách stavělo proti takovým poselstvím.

K pochopení rozsáhlého zjevení, určeného dnešnímu lidstvu a představujícího doplnění evangelia a také prorocké předpovědi o mohutných katastrofách, které na přelomu století propuknou.V letech 1840-1864 obdržel Jakub Lorber v Grazu vnitřní Slovo a napsal dílo monumentálního rozsahu, jehož obsah lze pochopit teprve dnes. O těchto zprávách se sice v průběhu delší doby lidé dozvěděli z obsáhlých spisů Jakuba Lorbera, avšak není pochyb, že toto dílo zjevení obsahuje pochopeníí těchto spisů, která může plně vzejít teprve v našem věku. Jakubu Lorberovi bylo nadiktováno do pera toto:

„Bůh nepřestane usilovat, aby se lidem různým způsobem nezjevil tak, že člověk už při jediném zamyšlení brzy přijde na to, že se nemůže jednat o přirozené věci“ (Velké evangelium Janovo sv. VI. Kapitola 149. verš15). Dále jen zkratka VEJ

„Ve větším rozsahu se Bůh zjevuje ústy plně probuzených proroků. **Takoví probudilíproroci jsou lidem za všech dob známí** – za prvé díky psanému a mluvenému slovu, za druhé díky četným zázračným darům, například díky tomu, že v případě potřeby lidem *předpovídají* budoucí věci, takže se tito lidé poté mohou obrátit a polepšit a prosit Boha, aby ohlášené neštěstí laskavě od nich **odvrátil**...“ (VEJ VI. 150, 1).

„Že však spravedlivý prorok světu ohlašuje jeden soud za druhým, to má svůj důvod zcela jednoduše v tom, že Bůh ***jen tehdy*** vzbudí proroka, když svět na Boha zcela zapomene a propadne všem neřestem“ (VEJ II. 108, 8).

Podle zjevení Ježíš svým učedníkům řekl: „To ale můžete považovat za zcela pravdivé, že totiž přibližně každých ***dva tisíce roků*** **na Zemi probíhají veliké změny**. A tak tomu také bude *od nynějška za “ ...*VEJ. VI. 76, 10). Ke konci uvedené doby budu stále probouzet velké proroky a ti budou šířit moje soudy “ (VEJ VI. 150, 15).

Avšak po všech zkušenostech se dobře uplatní slova, která pronesl Goethe: „**Jak málo lidí se cítí nadšeno tím, co se vlastně zjevuje pouze duchu** “. Co leží mimo svět zkušenosti, to dnešní svět racionálního kalkulování, v němž všechna nadpřirozená interpretace světa budí podezření, dalece odmítá. Jed materialismu pronikl již hluboko do křesťanství. Otázka, jak dalece jsou ještě k dispozici styčné body, které by umožnily přijmout Boží zjevení jako takové, zůstává otevřená. K přijetí a k duchovnímu zpracování poselství spásy je nevyhnutelně potřebná jistá náboženská schopnost.

Nikdo by si neměl ukvapeně dělat úsudek o zprávách proroka Jakuba Lorbera, dokud si nepřečetl Lorberovy prorocké výroky o záležitostech astronomie, atomové fyziky a antropologie v kapitole „Důkazy pravosti prorockého poslání Jakuba Lorbera “. Jeho předpovědi, potvrzené po více než sto letech výsledky vědy, by měly přivést k zamyšlení i skeptiky.

Autor

1. DÍL

Prorokem z příkazu vnitřního Slova

Dne 15. Března 1840 měl hudebník Jakub Lorber v Grazu zážitek, který ho téměř vyvedl z míry. Brzy po ránu toho dne zaslechl hlas, který vycházel z blízkosti jeho srdce. Byl to příkaz: „Vezmi své pisátko a piš!“. Byla to nečekaná výzva a dala jeho životu jiný směr. Toho památného dne chtěl sdělit divadlu v Terstu, od něhož dostal nabídku na místo druhého dirigenta, že **přijímá nabídnuté místo**, které mohl považovat za životní postavení. Po tom, co však během dne přijal a zapsal, mu bylo jasné, že plnění povinností v Terstském divadle by se neslučovalo s úkolem, který mu byl zcela neobvykle udělen z vyššího světa. Proto odřekl příznivou nabídku, do které vkládal tak velké naděje. A vzdal se také sňatku. Své živobytí – **stále žil jen v jedné místnosti** – hradil ze skromných příjmů jako učitel hry na klavír. Životem prošel, aniž by si ho veřejnost povšimla.

Od zmíněného dne zapisoval každý den po několik hodin to, co mu hlas diktoval. Jeho rukopisy se po 24 let stále kupily. Při vydání tiskem po jeho smrti jich bylo přes 10.000 tiskových stránek. V poslední době svého života byl nemocný a slyšené musel diktovat přátelům.

Rozsáhlé rukopisy nikdy nepotřebovaly, aby je Lorber opravil a doplnil. Vždyť to, co napsal, nebylo z jeho ducha. Kdo si přečetl jeho záznamy o atomech a elementárních částicích, nebo co vypověděl z oblasti paleontologie o předchůdcích člověka a původních lidech, nemohl předpokládat, že to, co je v nich uvedeno, mohl zplodit jeho mozek. Nikdo v tehdejší době nebyl schopen ani přibližně poskytnout tak úžasně přesné údaje o vědeckých podrobnostech, které získala moderní věda teprve v šedesátých letech našeho století. Kdo je schopný nepředpojatě brát v úvahu obsah přírodovědných výpovědí Jakuba Lorbera, musí dospět k závěru, že se zde jedná o skutečné proroctví. Odmítnout tato svědectví by znamenalo odmítnout všechna lidská svědectví.

Ale o mnohých platí dnes tak jako dříve slova evangelia: „Nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (Lk 16, 31). Pro duchy, kteří všechno popírají, ani Lorber 24 let nediktoval poselství o spáse, ani pro ně nebyla

napsána tato kniha. „Z panství čirého rozumu nevede žádná cesta k jesličkám, ke kříži a ke vzkříšení.“[3]

Avšak lidé, mající neochvějnou touhu po pravdě, zjistí, že pravdivost tohoto poselství je přesvědčivá. Proto: „Všechno zkoumejte, a co je dobré, **toho se držte**“ (1 Sol 5, 21).

Rukopisy, které jsou dnes již k dispozici v podobě tisku a které jsou souhrnně nazývány ***Nové zjevení*** *(ve zkratce NOz, pozn. překl.),* přestály řadu neklidných období. Jsou uloženy v Lorberově nakladatelství v 712 Bietingheim (Württembersko), **kde je mohou zájemci shlédnout**. **Jsou také obsaženy v knihách prvního vydání Lorberových záznamů z minulého století.** V té době byly údaje o atomech, elementárních částicích atd., obsažené v Lorberových knihách, vědě zcela neznámé.

Napadá otázka, proč však kromě rozsáhlého výkladu o Ježíšově poselství spásy, to znamená, kromě osvětlení a doplnění evangelia, jež představují v Novém zjevení převážnou část, jsou zde také přírodovědná sdělení. Vysvětlení je nasnadě. V tomto díle se kromě jiného předpovídá, že lidé dnešní doby budou téměř zcela nevěřící. Hrozně mnoho lidí – a nakonec i mnoho vědců – skutečně odmítá vše, co nelze experimentálně prokázat, jako by to neexistovalo. Poněvadž křesťanská víra je duchovní nadsmyslové povahy, vede zmíněný postoj k odmítání všeho nadpřirozeného.

Tento tak zvaný *pozitivizmus,* který se v průběhu dvou století stále více vzmáhal, se dnes značně shoduje s duchem doby. Má-li tedy obstát naděje, že dnešní lidstvo přijme Nové zjevení, které je mu určeno, jsou zapotřebí přesvědčivé důkazy v podobě, v jaké je více než před sto lety Jakub Lorber popsal, důkazy, o nichž tehdejší vědci neměli ani potuchy, které však moderní věda podivuhodně až do nejmenších detailů potvrzuje jako správné. Kolem těchto doložených skutečností se nedá jen tak přejít. Logicky člověk také musí vycházet z toho, že ostatní údaje, ona cenná a evangelium doplňující vysvětlení, je potřeba chápat jako Boží zjevení lidem v posledním času. Dojem, jakým Nové zjevení zapůsobilo na faráře Hermanna Lugera, budou možná mít i mnozí čtenáři tohoto spisu. Luger napsal: „Jak Nové zjevení, tak staré zjevení (evangelium) spočívají na stejné Boží půdě. **Z Lorberových spisů zcela dýchá Boží duch.“**[4]

K osobě Jakuba Lorbera

O Jakubu Lorberovi není moc co psát. Proroci a Bohem pověření lidé jsou vždy lidé prostí. „Aby vyloučil jakékoli nároky na vlastní zásluhy“, říká mystik Jakub Böhme, „použije Bůh někdy ke zjevení svých tajemství bezvýznamné lidi, aby dal najevo, že ta tajemství pocházejí z jeho ruky.“ „Nikdy bych to nepoznal“, pokračuje Böhme, „kdybych prostě nenapsal, co mi Duch sdělil.“

To, co Böhme o sobě říká, se hodí také v plném rozsahu na Jakuba Lorbera. Jak se dovídáme ze stručného Lorberova životopisu od rytíře von Leitnera, Lorber byl člověk jednoduchý, nekomplikovaný a bezelstný. Pocházel ze selské rodiny, která žila v malém místě zvaném Kanischa (Kaniša) ve vinařské oblasti povodí Drávy, blízko jihorakouského okresního města Marburgu, dnešního Mariboru ve Slovinsku. Tam se narodil 22. dubna 1800. Po studiu na učitelském ústavu nejdříve učil po vesnicích. Pak tuto činnost přerušil, absolvoval pět tříd mariborského gymnázia a návazně pak kurs pro učitele na hlavních školách. Přestože měl výborné vysvědčení, nemohl hned sehnat na hlavní škole odpovídající místo. Tato okolnost ho pravděpodobně pohnula k tomu, aby své povolání změnil a využil svého hudebního nadání. Podle svého vzdělání vystupoval jako sólista na koncertech a psal do krajských novin zprávy z hudebního světa, tedy o operách a koncertech. Jeho známost se světově proslulým houslovým virtuózem Paganinim, u kterého se zdokonaloval, zřejmě zvýšila jeho vážnost do té míry, že mohl provádět houslové koncerty v proslulé

milánské Scale. Až do konce svého života byl v přátelském vztahu s ředitelem štýrského hudebního spolku skladatelem Andreasem Hüttenbrennerem. Anselm Hüttenbrenner pak byl spřátelen s Franzem Schubertem. Jeho vážnost a jeho konexe asi vedly k tomu, že Terstské divadlo v roce 1840 nabídlo Lorberovi místo druhého dirigenta. Jak už bylo řečeno, Lorber se této nabídky vzdal, neboť se mu zdálo, že toto zaměstnání je neslučitelné s pověřením, jehož se mu vnitřním hlasem dostalo 15. března 1840. Tak se rozhodl pro nezávislý život v ústraní, a to neslibovalo velký materiální prospěch. Od té doby se omezil na to, že vyučoval děti v Grazu hudbě. Jediné rozptýlení nacházel v kruhu svých přátel při večerních schůzkách. Rytíř von Leitner píše, že navzdory své chudobě byl Lorber – nakolik to bylo možné – štědrý. V posledních letech svého života jeho tělesné síly stále více ochabovaly a jeho finanční situace se povážlivě zhoršila, takže jeho přátelé ho museli chránit před strádáním. Během 24 let napsal přes 10.000 tiskových stran záznamů, aniž by očekával, že z toho bude mít nějaké příjmy.

Vnitřním slovem bylo Lorberovi sděleno, že jednou přijde doba, kdy všechno, co zaznamenal, bude vytisknuto a v daný čas s tím bude lidstvo seznámeno. Za jeho života vyšlo tiskem jen několik málo stránek jeho spisů, bez uvedení jeho jména.

Ačkoli mnohému z toho, co zaznamenal, nemohl rozumět a nikdo mu tehdy nemohl podat vysvětlení o atomech, elementárních částicích, atd., měl plnou důvěru, že všechno to má svůj smysl a příští lidé tomu dobře porozumí a budou se tomu divit.

I když Jakub Lorber napsal v průběhu o něco více než dvaceti let monumentální dílo, které poskytlo hluboký pohled na dílo stvoření a na Boží plán spásy, a kromě toho rozšířilo navýsost poučným způsobem evangelium, zůstal zcela v pozadí. Tak se také v tomto případě potvrdilo slovo Joachima de Fiore, že všechno velké vzniká v samotě. Jen jednou, zdá se, proniklo něco o jeho spisech na veřejnost, a to když byl upozorněn, že u něho bude provedena domovní prohlídka. Jeho přátelé pro jistotu odstranili rukopisy z jeho pokoje. Očekávaná prohlídka se však neuskutečnila a až do jeho smrti se o něho nikdo nestaral. Po celá desetiletí – i po jeho smrti – byly popsané archy uschovány až do doby tisku na utajovaném místě. V Rakousku tehdy nepřipadalo vydání Lorberových spisů v úvahu. Později byly vydány v Německu. Teprve roku 1877 byly všechny spisy vytisknuty, s výjimkou dvou.

Již brzy po prvních diktátech Lorber sdělil svým přátelům, že vnímá hlas a že zapisuje zprávy z nadpřirozeného světa. Když se to přátelé dozvěděli, pozastavovali se nad tím a mysleli si, že jde o počínající projevy duševní poruchy. Navzdory důkladným pozorováním však nezjistili u Lorbera žádné znepokojivé změny. Rytíř von Leitner si vzal na starost, že bude Lorbera denně navštěvovat. Přitom ho vždy pozoroval několik hodin při psaní. I druzí přátelé ho s podezřením pozorovali a občas si četli záznamy toho, co mu bylo diktováno. Bylo jim záhadou, když zjistili, že to, co si přečetli, nemohlo pocházet z jeho hlavy. Manželka jednoho z přátel byla přesvědčena, že zná vysvětlení toho případu. Podle ní bylo jasné, že to, co údajně slyší, se Lorber učí zpaměti z knih. Netajila se nepříznivým míněním, které přátelé považovali vlastně už delší dobu za jediné v úvahu přicházející vysvětlení. Při příští návštěvě byla v Lorberově pokoji přítomná i ona. Sotva Lorber jednu chvíli místnost opustil, vrhla se do jeho šatníku a prádelníku, aby zde objevila vědecké knihy. Ke svému překvapení nalezla pouze jednu knihu – Bibli.

Psaní pod vlivem vnitřního Slova

Lorberův životopisec rytíř von Leitner na základě svých pozorování sděluje: „S psaním, které od nynějška považoval za hlavní úkol své existence, začínal

téměř denně již po ránu, před snídaní, kterou nezřídka ve svém zápalu ponechal stát nedotčenou. Seděl při tom většinou s čepicí na hlavě u svého malého stolku, v zimě těsně u kamen, a obrácen zcela do sebe psal dost rychle, aniž by se zamýšlel nebo opravoval něco z toho, co napsal, jako člověk, jemuž někdo jiný něco předříkává. Opakovaně, když o tom byla řeč, se vyjádřil, že když vnímá hlas, který vychází z něho, vidí i obrazně to, co slyší. Podle jeho slov sděloval vnitřně vnímané ještě snadněji, když to mohl někomu ústně sdělit. A skutečně, některým ze svých přátel diktoval jednotlivé pasáže, ba celá díla mající několik stovek psaných listů. Přitom seděl vedle píšícího, tiše hleděl před sebe, tok jeho slov nevázl, aniž by něco doplňoval či opravoval jednotlivé výrazy.“ [6]

„Stojí za pozornost Lorberovo tvrzení, že vnitřní hlas, který nazýval hlasem Pána, vnímal přímo v srdci, zatím co hlasy jiných duchů slyšel v zadní části hlavy. Jakkoli Lorber napsal jako médium tisíce listů, nelze ho vlastně nazvat píšícím médiem, čili médiem, jehož ruku mechanicky vede nějaká neznámá inteligence. Lorber měl pocit, že to, co mu neznámá inteligence diktuje, vnímá sluchem a že to zapisuje víceméně samostatně.“[7]

„Jednomu příteli psal Lorber v roce 1858 o zdroji ducha, který v něm promlouvá a který přijímal jako hlas Ježíše Krista, živoucího Slova: „Pokud jde o vnitřní slovo, jak ho člověk postřehuje, mluvím-li o sobě, mohu jen říci, že Pánova posvátná slova vnímám v oblasti srdce jako svrchovaně jasné myšlenky, zřetelně a jasně, jako vyřčená slova. Nikdo, i kdyby stál sebeblíž, nemůže žádný hlas zaslechnout. Já tento milostiplný hlas přesto slyším jasněji než hmotné zvuky. Ale to je všechno, co Vám ze své zkušenosti mohu říci.“[8]

Cizí slova, jimž Lorber nerozuměl, mu nebyla hláskována. Vysvětlili mu je jeho přátelé nebo sami museli nahlédnout do slovníku cizích slov. U Jakuba Lorbera se opakovalo to, co tvrdili jiní lidé, kteří před ním rovněž oznamovali zjevení. Je bez pochyb, že to, co oznámila svatá Kateřina Sienská (zemř. 1347), jí bylo zjeveno Bohem. Proto na titulní stránce jejího spisu je nápis „Diktováno Bohem“.[9]

Swedenborg na smrtelném loži ujišťoval, že všechna jeho zjevení jsou pravdivá a pocházejí od Pána.[10]

Pro Lorbera byl jeho úkol zátěží a někdy Boha prosíval, aby jí byl zbaven, že on se pro ten úkol nehodí. Ale diktování pokračovalo a Lorber si mohl občas vzpomenout na proroka Jeremiáše, který prohlásil, že vyšší vůli musel vždy ustoupit (Jer 20. 7-11).

Je nápadné, že jak v době židovské, tak v době křesťanské si Bůh velmi zřídka vybíral pro svá zjevení vyšší nebo nižší kněžstvo. Pro svá oznámení si volil laiky. Právě tím má být, podle mínění Jakuba Böhme, „o to jasnější, že pocházejí z Boží ruky“. „Za našich dnů“, poznamenává katolický teolog Jean Guitton, „přechází zřejmě ‘prorocký úřad’ stále více na laiky.“[11] A jiný katolický teolog, prof. H. Fries, asi přišel na to, proč tomu tak je, neboť konstatuje: „křesťanské poselství se lidem odcizilo, protože bylo příliš nedostatečně zprostředkováno.“[12]

Že jsou za našich časů velká zjevení poskytována pouze lidem, kteří nepodléhají moci hierarchie, je mimo jiné zřejmě proto, že prokazatelně četná zjevení, jako například spisy sv. Hildegardy z Bingen[13], sv. Jana od Kříže[14] a svaté Terezie z Lisieux[15] doznala od mužů církve škrty anebo změny. Všechno, co se neshoduje s principy, se zamítá. Není směrodatný Duch Boží, nýbrž lidské ratio a systém. V Novém zjevení se výslovně říká, že „ mocné světlo Nového zjevení mnohé rozlítí, poněvadž vnese světlo do jejich stavby dlouho udržované v temnotě. Avšak světlo musí být“ (Pr 288). Ale je tu také ujištění, že *toto* zjevení bude navzdory „liškám čenichajícím škody“, podněcovaným zhoubnými myšlenkami, šířeno neporušené (Pr 108 a 288).

Jakub Lorber nebyl píšící médium, jehož ruku automaticky vedou duchové. Nikdy neupadal do transu či do vytržení. Denně po řadu hodin zapisoval v bdělém stavu to, co mu sděloval vnitřní hlas. Podnět z oblasti ducha musel nejprve projít

Lorberovou duševní oblastí a teprve potom on mohl to, co slyšel vyjádřit ve vlastní řeči. V důsledku toho probíhal zápis stylem, který je pisateli vlastní, a obsahuje tehdy používané výrazy. (V některých případech proto musely být Lorberem použité výrazy, jimž už se dnes v Německu nerozumí, nahrazeny podobnými výrazy stejného významu.)

Friedrich Christoph Oetinger komentoval převod verbální inspirace do hávu lidského jazyka slovy: „Zrno nebeského zjevení tak roste na stéble lidských názorů.“[16] Věštec Swedenborg se k tomuto procesu také vyjádřil: „Když anděl člověku vdechuje slova Pána, která mají být zaznamenána jako inspirace či zápis, pak to u člověka vyvolá myšlení, jež probíhá v obvyklých lidských výrazech. Jsou to takové výrazy, které má člověk, na něhož se působí, právě po ruce. Odpovídají vždy jeho chápání a jeho způsobu života“ (Adversia III 6865-6966.

Dobrý odborný znalec Viktor Mohr se tímto procesem zabývá podrobněji v časopisu *Das Wort* 8/1972 a píše: „Zvláštní druh mediality, to znamená schopnosti zprostředkovat, představuje vnímání nejvyššího duchovního vyzařování prostřednictvím vnitřního slova, kdy Bůh, jako věčné Slovo samo, promlouvá v člověku k člověku. Toto božské promlouvání v srdci člověka je nekonečně jemná, lidsky naprosto nedefinovatelná duchovní vibrace. Jde o pronikání duší připravených vnímat, v nich sídlícím paprskem Krista, duchovní jiskry, která je stále spojená Bohem, otcovským duchem. Toto pravé, nepomíjející Já je podílem člověka na Božství, proto se člověk právem často projevuje ve tvaru já jako část věčného JÁ JSEM.

Jenom bychom neměli věřit, že otcovský duch při tom používá pozemská slova, která pak prostředník vyslovuje nebo zapisuje. Neboť aby mohlo být toto nejvyšší duchovní záření převedeno do slov lidské řeči, musí nejdříve vstoupit do dušení oblasti a musí jí projít. To je důvod, proč každé toto Boží poselství nese stopy jazykové osobitosti prostředníka. Proto měřítkem těchto oznámení není jejich slovní obal, nýbrž vnitřní obsah ve smyslu duchovní pravdy“ (s. 296).

Eventuální pokusy vysvětlit Lorberova proroctví halucinacemi jsou naprosto scestné. Psychiatrie už dlouhou dobu ví, že při projevu slovních halucinací se po jisté době s určitostí dostaví rozklad osobnosti.[17] Žádný člověk nemůže po dobu desítek let den za dnem trpět sluchovými halucinacemi, aniž by se u něho neprojevily známky psychického a fyzického rozkladu. Lorber však byl až do své smrti vyrovnaný a duševně naprosto zdravý člověk.

Osobnost Jakuba Lorbera také nelze vysvětlit odkazem na hlubinnou psychologii. Vědecké údaje, které obsahují mnohonásobně přesnější stanovení životnosti elementárních částic a jiné poznatky z astronomie, na něž se přišlo teprve před několika lety, tyto možnosti zcela vylučují. Výstižně k tomu poznamenává zemřelý teolog Hellmuth von Schweinitz: „Odbytí Lorberova fenoménu poukazem na hlubinnou psychologii postrádá přesvědčující vysvětlení. Neboť to, co v jeho spisech vyplývá na povrch jeho vědomí, jsou poznatky, které nemohou pocházet z oblasti jeho lidského omezeného vědění. K jejich získání by nestačil lidský život s veškerou tvůrčí fantazií.“ „Hlubinná psychologie je nedostatečnou cestou k vysvětlení věci, které prostě nejsou vysvětlitelné psychoanalytickými argumenty. Stejně tak nelze Lorberovo dílo vysvětlit filozoficky nebo teologickými spekulacemi. Jako u ostatních prorockých jevů, zůstává u něho cosi nevysvětlitelného, co musí být popřeno nebo přijato.“[18]

Srovnáváme-li dosud existující dopisy Jakuba Lorbera, které napsal svým přátelům, vyskytuje se v nich podobný způsob psaní a stejné vyjadřování jako v jeho záznamech, které mu byly diktovány. Prostý a jednoduchý, jako byla jeho povaha, je i jeho způsob psaní. Nemá v sobě vůbec nic ze studeného abstraktního podání teologických spisů. V jeho záznamech neexistují žádné dialektické umělecké kousky a žádné jen obtížně srozumitelné složité věty. Z jeho zpráv vyzařuje teplo. Když člověk srovnává Lorberovy spisy s teologickou literaturou,

porozumí, proč lidé teologické spisy tak málo čtou. Ono se, jak říká kardinál Newman, „Bohu nelíbilo zachraňovat svůj lid dialektikou.“[19]

Nakolik Lorber prorocky vypovídá o vědecko-technických věcech, odívá svůj pohled do budoucna do opisů, jak zjišťujeme téměř u všech prorockých oznámení z kterékoli doby. Když Lorber například píše, že lidé dvacátého století se budou dorozumívat přes moře pomocí „blesku“, pak je to odkaz na radiotelegrafii. Zmiňuje-li se v souvislostí s astronomií o „umělých očích“, víme, že se tím myslí optické a radiové teleskopy.

Po Lorberově smrti nebylo ještě dílo zcela dokončeno. Po několika letech postřehl v Terstu Gottfried Mayerhofer (1807-1877) rovněž vnitřní slovo a zapsal ještě několik dodatečných svazků. Mayerhofer byl německý důstojník. Když bavorský princ Otto usedl na řecký trůn, následoval ho Mayerhofer jako major jeho družiny. I on svým předstihem v oznámení úžasných vědeckých poznatků se projevil jako vyvolený prorok. Zmiňuje například, že světlo je jak korpuskulární (hmotné) tak vlnové povahy. Vysvětluje příčiny vzniku bílého, fialového a červeného světla v době, kdy k podobným znalostem ještě bylo daleko.

Předpovědění velkého rozšíření Lorberových zpráv v dnešním posledním času

Lorberova Společnost v Bietigheimu ve Württembergsku si vzala za úkol Nové zjevení v dnešním posledním čase v co největším rozsahu šířit. O posledním času se Nové zjevení jasně a jednoznačně zmiňuje a výslovně se v něm zdůrazňuje, že „existují milióny lidí, kteří by měli být přivedení k pravým dveřím vedoucím ke Světlu“ (Pr 132). Mluví se o potřebné „horlivosti dělníků k večeru“ (k šíření Zjevení) (Pr 66).

Lorberova Společnost je prosté společenství tisíců duchovních přátel. Není to žádná sekta. Neexistuje v ní členství, poplatky, bohoslužby a kulturní akce. Je to duchovní společenství bez jakéhokoli nátlaku. Lorberovi přátelé, naplnění misionářským duchem, zcela dobrovolně finančně podporují šíření Nového zjevení. Téměř všichni přátelé Jakuba Lorbera jsou příslušníky některé z velkých křesťanských církví.

Občasným sektářským snahám jednotlivců či odklonům k mysticismu bylo v duchu pokynů Nového zjevení zabráněno. Prodej spisů Nového zjevení provádí Lorberovo nakladatelství 743 08 Bietigheim, Württemberg. Poněvadž je celé dílo Nového zjevení velmi objemné, jsou s jeho šířením spojeny jisté potíže. Aby se mohlo náboženské oznámení, týkající se posledního času, a varování lidstva před blížícími se katastrofami, oznámit širokým kruhům, vydal spisovatel v roce 1973 malý spis *Neznámý prorok Jakub Lorber – proroctví a napomenutí pro nejbližší budoucnost*[*)]. Ve snaze vyhovět požadavkům na obšírnější informace o Lorberových sděleních, zvláště o tom, co se týká vysvětlení a doplnění evangelia, došlo k vypracování tohoto většího a obsáhlejšího spisu.

Rozsáhlá zjevení nejsou častá. Dochází k ním jen čas od času. Je nutné k nim přistupovat jako k mimořádným událostem. Někdy je potřeba delšího času, aby se jejich význam a napomenutí, která obsahují, dostala k vědomí lidí. Poselství tohoto druhu však bývají také většinou ostnem. Mnozí je – tak jako za Ježíšova života jeho nauku – odmítají.

Podle četných kriterií však existuje dosud ještě více náboženského základu, než se předpokládalo. Nenápadný odpad od církví, které už nejsou kvasem, nedokazuje opak. U mnoha lidí jistě existuje ještě touha po zjevení a náboženské pravdě, zbavených středověkého balastu. Tito lidé tuší, že moderní člověk se dostává do stavu stále většího zmatku a ohrožení, protože se vydal nesprávnou cestou a hrozí nebezpečí, že ho přemohou temné síly.

Nelze pochybovat, že základní boj mezi křesťanstvím a ateizmem, mezi Bohem a jeho odpůrci, brzy vstoupí do konečného stádia. „Na trůnu světa sedí hrozivě jak nikdy dříve hrubé násilí“, píše Albert Schweitzer, „převlečené do hávu lží.“[20] Projevy zkaženosti, úpadek mravů, hrubé násilí, bezmezná chtivost požitku a touha „mít víc“ za narůstající závisti a nenávisti nedávají tušit nic dobrého. V Novém zjevení se nedá také přeslechnout, že lidstvo se nachází na cestě ke katastrofě. „Důvod, proč už po řadu let plynou má přímá sdělení častěji než v dřívějších dobách a že vám poskytuji tolik nebeského chleba, jak tomu ještě nikdy od dob mého pobytu na zemi nebylo, spočívá v tom, že právě teď se blíží chvíle, kdy svět dosáhne vrcholu ve své zbloudilosti a ve svém odklonu od cíle mého stvoření“ (Pr 163).

„Má slova jsou prostá a jasná, jen tu nesmí být samolibost tlumočníků a nepravých vykladačů“ (Pr 164).

O velkých, neustále vzrůstajících katastrofách, jimž „téměř za 2000 let“ od Ježíšova pobytu bude lidstvo vystaveno, existuje v Novém zjevení řada údajů a varování. V poslední kapitole této knihy o tom pojednáme podrobněji.

Důkazy pravosti prorockého poslání Jakuba Lorbera

Nejdříve se budeme zabývat těmi údaji z Nového zjevení, které se týkají přírodovědného popisu vesmíru, atomů, elementárních částic a také předchůdců člověka a pralidí. Tato líčení, která byla zaznamenána v polovině 19. století, byla jako zcela pravdivá potvrzena vědeckým výzkumem v různých vědních oborech teprve v minulých desetiletích a zčásti teprve před několik lety.

Shoda toho, co bylo předem sděleno, s dnešními vědeckými poznatky, a to až do nejmenších podrobností, je tak překvapující, že při objektivním zkoumání nelze rozum proroka brát v úvahu jako zdroj jeho záznamů. Následující část tedy má z hlediska posouzení, zda Jakub Lorber byl skutečný, Bohem inspirovaný prorok, zásadní význam.

Tato kapitola byla převzata z malého spisu autora této knihy „Neznámý prorok Jakub Lorber.“[*)]

Lorberem sdělené údaje o skladbě vesmíru. Jejich potvrzení moderní astronomií

Až do dvacátých let 20. století panoval mezi astronomy na celém světě názor, že v kosmu existuje pouze *jedna* galaxie, a to Mléčná dráha. Směrodatné autority v 19. Století vylučovaly „možnost jiných galaxií“.[21] Na astronomy, kteří vyslovili jen domněnku, že by se možná přece jen ještě mohly vyskytovat další galaxie, astronomičtí koryfejové v odborných časopisech pohlíželi jako na „kacíře“. Když astronom H. D. Curtis prohlásil, že může podat jednoznačné důkazy o tom, že drobné mlhoviny zjištěné teleskopem nejsou mlhovinami, nýbrž galaxiemi, většina vědců nebyla ochotna tuto domněnku uznat. Avšak počet těch, kteří se ke Curtisovu názoru přikláněli, rok od roku stoupal, a tak v letech 1917 až 1924 už tu stály proti sobě dvě skupiny, které se navzájem silně potíraly. V roce 1925 pak došlo k rozhodujícímu obratu. Odpůrci existence dalších galaxií museli přiznat, že jejich představy byly velmi vzdálené skutečnosti. Novým teleskopem 2,75 m na Mount Wilson, tehdy největším na světě, byl podán nevyvratitelný důkaz, že kromě Mléčné dráhy existují ještě další mlhoviny. Astronom Edwin Hubble v lednu roku 1925 přednesl na kongresu astronomů zprávu, že na novém teleskopu jednoznačně prokázal, že mlhoviny v M 31, NGC 6822 a M 33 jsou galaxie.

Je docela půvabné připomenout, že mnohé kapacity v oboru astronomie, které pro odmítání domněnky o existenci četných galaxií vyvolaly dogmatický zmatek, zpochybňovaly použitelnost právě dokončovaného obřího teleskopu a posmívali se mu.[22]

Hubblovy údaje byly brzy řadou astronomů potvrzeny. Některé galaxie byly malé, jiné velké. Navzdory poznatku, že nejde o mlhoviny, nýbrž o galaxie, mluví se ještě i dnes nesprávně o spirálních mlhovinách. Během krátké doby se počet odhalených mlhovin zvýšil na 800. V roce 1949 vzrostl jejich počet již na 100 milionů. Nesmírný počet galaxií se stal zřejmý teprve po zhotovení teleskopu o průměru 5 m na Mount Palomar. Činí mnoho miliard.

Mnoha učencům se zbortil svět. Nemohli pochopit, že se v kosmologii přes vědu dostávají k iracionálním rozměrům světového celku. Je tomu tak však občas i dnes, že člověk nemůže přijmout existenci vyššího světa, protože to odporuje současným dogmatickým poučkám.

Kdyby se astronomům na počátku dvacátého století dostalo Lorberových poznatků, dal by se podle toho, co bylo shora řečeno, očekávat jen posměch a výsměch, neboť to, co bylo zjištěno obřím teleskopem v roce 1925 a později, Lorber zevrubně popsal už v polovině 19. století. Co tehdy bylo Lorberovi nadiktováno do pera o poměrech ve vesmíru? Výpovědi zde můžeme uvést pouze výtažkovitě. Ve druhém dílu spisu *Peklo a nebe* a v VI. dílu *Velkého Janova evangelia* se mimo jiné říká:

„Uspořádání slunečních systémů si musíte představit takto: mnoho miliónů planetárních sluncí, kolem nichž se pohybují planety jako vaše Země, tvoří spolu s jejich společným *středovým sluncem* jakousi *sluneční oblast.* Její středové slunce je vždy tak velké, že stokrát či dokonce tisíckrát, ba někdy i milionkrát přesahuje tělesový obsah kolem něho kroužících sluncí včetně jejich planet. Neboť existují *větší* a *menší* prostory. Čím větší však je nějaká sluneční oblast, tím větší musí být také středové slunce.“

Mnoho takových slunečních oblastí Lorber označuje jako *sluneční vesmír.* Tento sluneční vesmír má opět jako svůj ústřední bod daleko větší *vesmírné středové slunce* (VdH II. 298, 5). Dalším nejbližším stupněm je *vesmír slunečních vesmírů.* Sedm milionů vesmírů slunečních vesmírů obíhá kolem obrovského *hlavního slunce* a *pracentrálního slunce* (VdH II. 299, 8).

„Tyto sluneční vesmíry“, říká se v VEJ VI. 245, 3, „mají v nekonečné hloubce nade vše nesmírně veliké pracentrální slunce (jemuž se říká hlavní či praústřední slunce). Takovýto sluneční systém lze nazvat *obalovým globem světů,* neboť všechny tyto vesmíry vesmírů obíhají pracentrální slunce ve všech směrech a představují tak nesmírně obrovskou kouli a v důsledku nutného pohybu, blížícího se téměř rychlosti myšlenek, vytvářejí jakýsi druh pouzdra, jehož hloubka a délka je pro vás neměřitelná“ (VEJ VI. 245, 8). „Ani se neptejte na velikost a délku průměru obalového globu, protože člověk by jen stěží sestavil číslo, jímž by se dala tato vzdálenost přijatelně vyjádřit“ (VEJ VI. 245, 13). „Ale takový obalový globus je vlastně pouze jediným bodem v mém velikém stvořitelském prostoru“ (VEJ VI. 245. 14).

„V nekonečně velkém prostoru stvoření je takovýchto obalových globů bezpočet a všechny podle mého řádu v celkovém objemu zobrazují zcela přesně dokonalého člověka. Jak nesmírně velký musí být tento *Kosmický člověk,* když už jeho obalové globy jsou tak nekonečně veliké a ještě o aeony aeonů větší je vzdálenost mezi jednotlivými obalovými globy“ (VEJ VI. 245, 16 a 17).(eon je nepředstavitelně dlouhá doba.)

Astronomy stále zajímala otázka rozpínání vesmíru a vedla je k různým teoriím, jimiž se zde v jednotlivostech nechceme zabývat. „Co se nachází za vesmírem?“, táže se astronom z hvězdárny v Heidelbergu, Dr. Karl Schaifers. Považuje tu otázku za paradoxní, poněvadž, jak píše, „na takové otázky se z principu už nedá odpovědět“[23]. Lorber na tuto otázku odpovídá takto: „Za tímto

Světovým člověkem pokračuje všemi směry volný éterický prostor, jímž tento Člověk se z Mé vůle pohybuje v kruzích, které jsou podle vašich pojmů opravdu nekonečně velké. Letí jimi pro vás nepochopitelnou rychlostí a to díky výživné látce z nekonečných moří éteru, jímž proplouvá jistým způsobem jako ryba“ (VEJ VI. 245, 19).

„Nikdo kromě Boha nechápe nekonečnost tohoto věčného prostoru, ani nejdokonalejší andělé nepostihují jeho věčnou hloubku“ (VEJ VI. 56, 9). Kosmologové nepopírají, že prostorová nekonečnost přesahuje schopnost lidského chápání. Astronom dr. Heinrich Faust píše: „Svět nemusí být nikterak vybudován tak, aby mu náš malý mozek porozuměl“[24].

Co mohou dnes astronomové vlastně říci ke stavbě vesmíru, jak ji Lorber líčí? Lorber udává jako nejnižší stupeň sluneční prostory. Podle jeho názvosloví odpovídá sluneční prostor galaxii. Uvádí, že existují *velké* a *malé* sluneční prostory (VdH II. 298, 4). Renomovaný švýcarský astronom Zwicky z hvězdárny na Mount Palomar v Kalifornii systematicky vyšetřil rozdělení galaxií ve vesmíru (to znamená podle Lorbera v našem obalovém globu, pozn. spis.) a zjistil při tom, že existují veškeré druhy seskupení hvězd, „od kulovitých hvězdokup a trpasličích galaxií až po obrovské spirální mlhoviny s mnoha miliony sluncí, a po *malé* a *velké* galaxie“[25].

Také Ducrocq poukazuje na to, že „kupovitý charakter“ galaxií není žádným klamem. „Rozdělení do seskupení“, vyvozuje Ducrocq, „nepodléhalo náhodě, nýbrž zákonu“[26]. „Nahodilé uplatnění pořádku je prostě nepředstavitelné“[27]. „Dnešní fyzik ví “, konstatuje Ducrocq, „že naprostá náhoda neexistuje“[28].

Prof. Alven ze Stockholmu ve své knize *Kosmologie a antihmota* mluví o galaktických nadsystémech, tzv. metagalaxiích, a Charlier ve svém spisu *Model vesmíru* dokonce předpokládá „čtyřnásobně vyšší stupně“ systémů, stejně jako Lorber[29]. Podle P. von Osten-Sacken se např. nachází v souhvězdí Panny velký shluk galaxií. „Množství těchto galaxií se odhaduje na 3000“ [30]. „Ve Velkém vozu existuje ve vzdálenosti 650 milionů světelných roků malá kupa asi 300 galaxií“[31].

Ve svém spisu *Bůh – člověk – vesmír* k tomu francouzský autor vědecké literatury, Bivort de la Saudée, píše: „Galaxie jsou uspořádány ve skupinách a kupách[32]. V „Bild der Wissenschaft“ 7/1980 se uvádí: „Naše galaxie patří k místní skupině, která sestává ze dvou až tří tuctů galaxií. Rozsah shluků dosahuje až tisíců členů. Existují dokonce náznaky že hierarchické uspořádání světa pokračuje dál. Kupy galaxií mohou zase vytvářet ‘superkupy’.“

Celkový počet galaxií se dnes podle údajů Pascuala Jordana odhaduje na deset miliard.[33] Jsou to čísla, před nimiž musí naše představivost kapitulovat. Přitom se podle Lorberových údajů jedná pouze o galaxie našeho obalového globu. Mnozí astronomové už dávno tušili, že musí existovat ještě další světy. V roce 1963 se objevila ve *Naturwissentschaftliche Rundschau* zpráva, že fyzik P. L. Brown v anglickém časopisu *Nature* vyslovil hypotézu o *nekonečně* velkém počtu vesmírů, což se shoduje s Lorberovými údaji o „nespočetných obalových globech“. Podle Browna lze na každou dílčí oblast kosmu pohlížet jako na „elektron nejblíže vyššího světa, aniž by docházelo k rozporu s platnými zákony teoretické fyziky“[34].

V roce 1969 navrhl president Mezinárodní Astronomické Unie prof. Heckemann ze Santiaga zamyslit se nad tím, že člověku není dáno, aby celému světu porozuměl, že se stále daří proniknout pouze do dílčích oblastí. Mluvil o té části vesmíru, která je dosažitelná astronomickými metodami.[35]

Lorber k citovaným údajům ještě dodal: „Každý takový soubor slunečních a světových vesmírů, které se pohybují v rozsáhlých kruzích kolem prastředového slunce, je v hluboké vzdálenosti od všech slunečních vesmírů obepnut pevným obalem, jímž nemůže procházet žádné hmotné bytí. Tento obal sestává

z diamantového prstence, z průhledné látky, a je směrem dovnitř velmi hladký, jak zrcadlo. Veškeré světlo, které zde z bezpočetných sluncí vychází a které nepohlcuje ani žádná země ani slunce, se zachycuje v tomto obalu a odráží se od něj zpátky“ (VdH II. 300, 6).

Jakkoli tedy astronomové stále zvyšují dosažnost svých optických či radiových teleskopů, vždy budou moci poznávat jen nepatrnou část kosmu. Profesor Heckemann tak v citované poznámce vyslovil, jak možnost probádat vesmír je omezená. Ještě konkrétněji se k této odborné záležitosti vyjadřuje astronom dr. Faust. Píše: „Je-li vesmír, tak jak ho můžeme prozkoumat, opravdu nakonec do sebe zaoblený (jak tvrdí Einstein, pozn. spis.), pak je pravděpodobné, že kromě tohoto vesmíru existují ještě další světy (rozuměj obalové globy, pozn. spis). Žádná inteligentní bytost se nemůže z do sebe zaobleného vesmíru dozvědět o existenci dalších konečných světů“[36]. Také astronom Jakob Korn vysvětluje, že vesmír není ve své úplnosti pozorovatelný, a dodává k tomu: „Astronomové velmi dobře vědí o problematice kosmologie“[37].

Přemíra už téměř nepochopitelných číselných údajů, kterou moderní astronomové o velikosti kosmu uvádějí, se pohybuje v rozsahu výpovědí a úvah Nového zjevení a ty ji skvělým způsobem jen potvrzují.

Pokud byli astronomové dvacátých a třicátých let 20. století docela šokováni poznatky o velikosti vesmíru, něco podobného ze zopakovalo, když pomocí nového radioteleskopu byla v roce 1961 objevena obří slunce a kdy všechny dosavadní představy o možných velikostech hvězd bylo možné zahodit do koše. Velikost a svítivost těchto objektů byla tak fantastická, že zcela nabourala rámec dosud platných názorů. Podle Einsteinových výpočtů nemohla existovat slunce, která by byla více než stonásobně větší než je slunce naše[38]. Bez ohledu na to bylo už v roce 1935 známa slunce, která měla mnohosetnásobně větší průměr, tisícinásobnou hmotnost a desetitisícinásobnou jasnost. Hvězda Betelgeuze v Orionu má např. 500x větší průměr a 17000x větší jasnost než naše slunce[39]. Objevení dosud největší hvězdy R 136a v roce 1982, která je stomiliónkrát zářivější než naše slunce, způsobilo zánik dřívějších předpokladů o velmi omezené maximální velikosti sluncí[40].

Od počátku šedesátých let 20. století se pro výzkum vesmíru nepoužívají už jen optické teleskopy. Díky radioteleskopům je možné proniknout hlouběji do vesmírného prostoru než optickými teleskopy. Radioteleskopy zjistily objekty o velikosti a svítivosti, při nichž se astronomům tajil dech. Dosavadní velké hvězdy se proti tomu jevily jako nepatrné a bezvýznamné. Tyto objekty byly pro astronomy záhadné a protože se nejdříve nevědělo, zda jde o hvězdy nebo galaxie, dostaly název kvasistelární objekty, zkráceně kvasary. Někdy se označují také názvem radiosferuly.

Když australští radioastronomové v roce 1961 zjistili přesnou polohu silného zdroje radiového záření 3C-147, astronomové Maarten-Schmidt a Tomas Matthews z Mount Palomaru identifikovali 5m zrcadlovým teleskopem tento zdroj s obrovskou hvězdou. Její záření bylo větší než záření 100 miliard sluncí v naší Mléčné dráze dohromady. Do roku 1968 bylo těchto záhadných objektů vypátráno téměř sto. Mezi nimi bylo několik kvasarů, které stále více objevitele udivovaly. Kvasar 3C-48 měl např. 150 krát větší svítivost než sto miliard sluncí naší Mléčné dráhy. Kvasar 3C-273 dokonce vykazoval energii 1000 velkých galaxií, každé se 100 miliardami sluncí[41]. Existence takových sluncí byla v naprostém rozporu s dosavadními astronomickými vědeckými názory. Odborný svět byl znovu ohromený. Vědcům se nedostávalo správných superlativů pro tyto nesmírně obrovské a svítivé objekty. Pozoruhodným kritériem těchto kvasarů je velikost červeného posuvu, která poukazuje na vzdálenost 6 – 10 miliard světelných roků. Stanovení vzdálenosti na základě červeného posuvu a tak zvaného Dopplerova principu bylo ovšem nedávno zpochybněno. Někteří vědci

mysleli, že nejde o obří hvězdy, nýbrž o galaxie. Tato domněnka však měla mít jen krátkou dobu života. Po roce 1965 byla totiž u kvasarů zjištěna silná kolísání jejich energie. Profesor Sandage v *The Astrophysical Journal* napsal, že u kvasaru 3 C – 371 odhalil kolísání jeho jasnosti, opakující se pravidelně každých 24 hodin. Podobné objevy učinili i jiní astronomové u jiných kvasarů. Sovětský astronom Kardašev upozornil, že jde o periodické výkyvy až o
20 %. Takovéto kolísání jasnosti je u hvězd sice známé, ale je nemyslitelné u galaxií.

Hvězdy velikosti kvasarů však podle astrofyzikální teorie nemohou existovat, poněvadž „tlak záření a odstředivý tlak spolu prakticky vylučují existenci objektů nad 10^{32} kg.“ Ale před několika desetiletími si také nikdo neuměl představit nějaký zdroj záření, který by byl tak veliký, aby mohl poskytovat intenzivní sluneční záření po miliardy let. Teprve později se dospělo k domněnce, že toto záření je vyvoláno atomovou energií. Proti tézi o nemožnosti existence takových kvasarů profesor Tirala uvádí: „Podle Einsteinových představ by se už dávno musela obrovská hvězda rozletět na kusy, ale neučinila to, víceméně neustále vyzařuje nesmírná množství energie“[43]. V minulosti existovalo mnoho teorií, na které se pohlíželo jako na zaručené, a přesto se muselo od nich odstoupit, protože závažnost faktů byla silnější. Nezbývá než přistoupit na řadu vysvětlení a pokusů o interpretaci kvasarů, neboť na zasedání astronomů ještě nepřestály ani první kolo. „Nikde“, říká K. Rudzinski, „se tolik nespekuluje jako v kosmologii“[44].

Jakub Lorber vzal z plachet dnešních výzkumných poznatků rovněž kvasary. Tak, jak popsal vesmír, který se mohutně rozpíná ve velkém světovém člověku, zabývá se i v podrobnostech kvasary. Podává názornou představu o postupně vzrůstajícím řádu velikostí a světelnosti různých druhů ústředních sluncí. Předchozím generacím by se mohla tato zobrazení jevit jako výplod nesmyslné fantazie, jako jakási gigantomanie. Dnešní čtenáři, kteří znají výsledky astronomických bádání, přijmou snad naproti tomu Lorberovy následující předpovědi uvážlivěji.

Lorber píše, že každá sluneční oblast (= galaxie) má své místní slunce. „Toto středové slunce je vždy tak velké, že stokrát či dokonce tisíckrát a někdy i milionkrát překračuje tělesný objem kolem něho obíhajících planetárních sluncí; neboť existují velké a malé oblasti.“ – „Jak ale vzrůstá velikost takových středových sluncí, tak se zvětšuje i jejich světlo“... „Je-li například průměr planetárního slunce bilion pozemských mil (německá míle = 7,4 km), pak průměr středového slunce sluneční oblasti je milionkrát větší než průměr planetárního slunce. Vesmírné středové slunce, pak je opět milionkrát větší, někdy dokonce bilionkrát větší jak pokud jde o velikost, tak pokud jde o světlo“ (VdH II. 298,4 nn). Zní to neuvěřitelně, ale poslyšme, co dnes odhalují renomovaní astronomové a co k tomu říkají. Prof. Sandage prohlašuje: „V hrubém odhadu je energie, kterou vysílá CTA-102 *stobilionkrát* silnější než energie našeho slunce“[45]. Stejná světelnost byla zjištěna u kvasaru 3 C-273 B.[46]

Že existují hvězdy mající výkon záření 10^{46} za sekundu se zdá astrofyzikům stále ještě nepředstavitelné. Vodíková fúze v žádném případě nemůže vysvětlit získání a vysílání takových dávek energie. Neexistuje například žádný přijatelný fyzikální model, pomocí něhož by se daly tak obrovské přeměny energie popsat.[47]

Vědci jsou také konsternováni zjištěním, že tato tělesa, která bývala dříve považována za malá bezvýznamná slunce naší Mléčné dráhy, jsou podle nových poznatků výzkumu stotisíckrát vzdálenější, čili vzdálená miliardy světelných let. Nikoli bezdůvodně říká astronom H. Fahr, že „asi budeme muset revidovat naše představy o vesmíru, neboť experimentální zjištění to naznačují“[48].

Již v roce 1964 prohlásil sovětský astronom V.A. Amberzumian v Jerevanu (Arménie): „Jakkoli také kolem kvasarů existuje ještě mnoho nevysvětleného,

v každém případě je třeba přece přijmout přesvědčení, že jádra galaxií sehrávají ve vývojových procesech velkých vesmírných ostrovů (galaxií, pozn. spis.) větší význam, než se dosud předpokládalo. Vypadá to, jako by vývoj galaxie vycházel z jádra majícího mimořádně velkou hmotu a hustotu“[49]. Také američtí astronomové Hoyle a Fowler předpokládají, že jádra galaxií vůbec nesestávají, jak se dosud se samozřejmostí uvažovalo, z jednotlivých hvězd, nýbrž z megahvězd, přímo z kvasaru, majícího přibližně hmotu 100 milionů sluncí[50].

Objevení kvasaru M 82 to poprvé zřetelně ukázalo. Už v roce 1964 se zjistilo, že střed spirálních mlhovin (galaxií) již nesestává z jednotlivých hvězd, nýbrž že je to útvar podobající se jediné hvězdě.[51] V roce 1982 „Bild der Wissenschaft“ sděluje: „Nyní je zaručeno, že u kvasarů se jedná o jádra daleko vzdálených galaxií“.[52] Některými astronomy předložené, ale dosud nepotvrzené domněnce, že u kvasarů se jedná o tak zvané černé díry, odporuje následující skutečnost. Podle panujícího názoru nemůže z černých děr vycházet žádné světlo. Nemohou být tedy zjištěny světelnými teleskopy. Podle údajů v Bild der Wissenschaft 4/1982 bylo však světlo kvasarů zaznamenáno teleskopem o průměru 3,6 m evropské hvězdárny v Čile. Astronomům E. Bedlinovi a G. Neugebauerovi z kalifornského Institute of Technology se podařilo rozšířeným ultračerveným zářením zjistit, že také jádro naší Mléčné dráhy odpovídá hmotě 30 milionů sluncí.[53]

Rovněž další procese, který byl v poslední době pozorován u centrálních sluncí, Lorber zcela přesně popsal: Prof. Allan Sondage zhotovil záznamy M 82, které ukazují, že z jádra prchají velká mračna *plynů.* Na tomto objektu, který se dosud nesprávně zařazoval do naší Mléčné dráhy, bylo možné zřetelně pozorovat jádro a dlouhý paprsek, který vypadal, jako by byl z hvězdy vystřelen.[54] Také obrovský M 87 ve hvězdokupě Panny vymršťuje mohutné protuberance do vesmírného prostoru, „světelné obrazce, které jsou dlouhé jak celá galaxie.“[55] Podle zprávy uveřejněné v *Zeit* z 21. Července 1972 zjistili astronomové Shaffer, Cohen, Jauncy a Kellermann, že i z jádra Seyfertovy galaxie 3 C-120 byla vymršťována mračna plynů. Přibývající pozorování nenechávají už astronomy na pochybách, že v jádrech galaxií, to zn. v obrovských centrálních sluncích se tvoří nová hmota.[56]

A opět se astronomové ocitli v nové situaci a mnozí nevěděli, co má znamenat. Někteří se domnívali, že se jedná o nějakou novu, ačkoli exploze novy trvají několik hodin nebo nanejvýš několik dnů. Jiní tyto procesy považovali za řetězovou reakci vybuchujících hvězd. Astronom D. Sidney van der Berg tyto teorie po přesném prozkoumání odmítl a na základě fotografií jádra M 82 vyslovil názor, že expanze látkových mračen je důsledkem tlaku záření velmi horkých a velkých hvězd.[57] Tam se tedy v podstatě uvolňují zaznamenávané silné gravitační vlny. Ve zprávě z roku 1970 bylo zdůrazněno, že lze považovat za jisté, že v *jádru* galaxií „se odehrávají neobvyklé kosmické změny“.[58] Podle Ducrocqa z toho jednoznačně vyplývá, že: „hvězdy tedy v různých fázích svého vývoje a v různém rytmu vymršťují do vesmíru hmotu.“[59] Stejně se vyjadřuje Osten-Sacken: „Lze předpokládat, že v blízkosti jader vznikají slunce.“[60] Tyto názory se přesně shodují s informacemi Nového zjevení. Jakub Lorber se o těchto procesech zmiňuje a vyjadřuje se o nich jako o zrození sluncí z těles centrálních slunců (kvasarů) takto: „V tomto nesmírném slunci se spaluje nejčistší *plyn* a toho musí být stále ve velkých podpovrchových plynových ložiscích k dispozici dostatek“ (VdH II 298. 15). Tyto plyny jsou podle Lorberových údajů „jako silně planoucí koule vymršťovány do neomezeného prostoru “. „V nějaké prostorové vzdálenosti se pak stávají slunci v oblasti některého středového slunce.“[61]

Popisy podle Nového zjevení se kryjí s teorií časových konstant vesmíru, kterou vyslovil astrofyzik Fred Hoyle, do té míry, že těmto tak zvaným „Steady-state-Theorie “ se připisuje vznik nových vesmírných hmot. Také podle údajů

Pascuala Jordana vznikají v souladu s informacemi Nového zjevení z vyvržených mračen plasmy (plynů) „stále nové hvězdy.“[62]

Lorber ostatně sděluje, že naše Země nepochází z našeho Slunce, nýbrž z obrovského pracentrálního sluce našeho obalového globu. Slovy to vyjádřil takto: „S touto Zemí je to docela zvláštní. Jako planeta sice patří k tomuto slunci, ale přísně vzato není jako ostatní planety z tohoto Slunce, nýbrž vznikla původně už z pracentrálního slunce“ (VEJ IV. 106, 8).

V předchozích desetiletích astronomové předpokládali, že naše Země vznikla samozřejmě z našeho Slunce. Dnes je jasné, že tato teorie je neudržitelná. Vědci mezitím přišli na to, že: „Rozšířené mínění, že Země vznikla ze sluneční hmoty, je mylné. Naše planeta totiž více jak z poloviny sestává z těžkých kovů (železo, nikl, měď, zinek, olovo, uran, pozn. spis.). které ve slunci neexistují. Rozdílnost chemického složení vylučuje možnost, že by Země vznikla jako odštěpek Slunce.“ „Teplota Slunce je příliš nízká – a byla vždycky – aby se zde mohly vytvořit těžké prvky, které jsou hlavní částí naší planety. Země pochází z jiné, nejméně desetkrát větší hvězdy. Neboť jen v *Obřím tělese* může vzniknout teplo, které je potřebné pro vznik 92 prvků, jež existují v přirozeném stavu na naší planetě.“[63] Také v tomto případě se původní a jako zcela zaručená domněnka ukázala mylnou a vědecké mínění dospělo ke shodě s výpovědí Nového zjevení.

Pracentrální slunce našeho obalového globu, které posledně Jakub Lorber popsal, překračuje svou velikostí a svítivostí jakoukoli představu. Podle Lorberových údajů se pracentrální slunce shoduje s hvězdou Regulus v souhvězdí Lva. Tato hvězda se však astronomům nezdá zvlášť veliká a také nijak moc vzdálená. Lorber naopak mluví o „nevyčíslitelně veliké vzdálenosti“. Astronomové nyní přicházejí na to, že jejich údaje o vzdálenostech stojí na slabých nohou. V posledních desítiletích se to mnohokrát prokázalo. Ducrocq poznamenává, že v roce 1960 musely být významně korigovány hodnoty zjištěné před desíti lety, poněvadž byly všechny a významně chybné. Po objevení kvasarů došlo znova ke změnám, které tentokrát byly převratné. Že v otázce odhadů vzdáleností je všechno ještě otevřeno, dokazuje prohlášení prof. Maarte-Schmidta z Pasadeny na zasedání Astronomické společnosti v roce 1969 v Norimberku. Prohlásil, že záhada povahy vzdáleností kvasarů je dosud zcela nejasná. Po pětileté práci neexistuje tak jako dříve žádná možnost, stanovit vzdálenost těchto podivných objektů.

Podle astronomů Regulus náleží k nejnižší, to jest páté třídě trpaslíků, čili k základní řadě hvězd, mezi něž patří i naše slunce. (Kvasary nebyly ještě zařazeny.) Avšak i na kvasary, z nichž část má i bilionkrát větší svítivost než naše slunce, se dříve pohlíželo jako na bezvýznamné slabé hvězdy! Výmluvnější je v této souvislosti zjištění astronoma dr. Karla Schaiferse (hvězdárna Heidelberg), že u většinou pouze použitelné metody spektrálních rozdílů nelze říci, zda bezvýznamná hvězda páté třídy není ve skutečnosti nesmírně obrovitá hvězda. Doslovně Schaifers říká: „Podle barevného indexu nelze rozhodnout, zda se jedná o hvězdu obrovitou či o trpaslíka.“[65] Tím se vysvětluje, že astronom Matthews udává pro kvasar 3 C-48 vzdálenost 1 milion světelných roků, zatím co jiní tento objekt umísťují do vzdálenosti 5 miliard světelných roků.“[66]

V posledních desetiletím museli astronomové své představy o vzdálenostech hvězd a o velikosti a stáří vesmíru mnohokrát podstatně změnit a pokaždé se získání nových poznatků rovnalo přiblížení se k údajům Nového zjevení. Předpoklad, že i v budoucnosti půjde vývoj tímto směrem je proto oprávněný.

Co říká Nové zjevení o elementárních částicích a výsledky bádání moderní vědy

Tak jako Nové zjevení předešlo poznatky získané v posledních desetiletích v astronomii, poskytlo i vhodný výklad v otázce atomů a elementárních částic. Není sice vyjádřen s použitím dnes běžné terminologie, ale přesto nabízí skutečnosti odpovídající obraz o záhadných procesech vzniku hmoty. Překvapující při tom je, že byly poskytnuty zcela přesné údaje o podstatných detailech, údaje, které výsledky vědeckých výzkumů přesně potvrdily.

Chceme-li o tom podat důkaz, je nevyhnutné, aby čtenář alespoň okrajově rozuměl atomové fyzice. Vynasnažíme se při tom podat věci tak, aby čtenář měl možnost výklad sledovat. Pokud jde o Lorberovy informace, je potřeba brát v úvahu, že proroctví stále používá výrazy sui generis (latinský výraz = doslovně: „svého druhu“, tedy zvláštní; pozn. překl.). Dále třeba poznamenat, že Nové zjevení spatřuje v subatomární oblasti procesy, které zčásti přesahují do duchovního světa a v elementárních částicích spatřuje vývojové stupně živočišného života. „Duchovní částice Mého Já“, říká se, „je obsažena v každém atomu“ (LGh, s. 163). „Ve všem stvořeném je zhutněna duchovní část, vtěsnaná do většího objemu takto vzniklo všechno, co nazýváte hmotou“ (LGh, s. 84). Podobně o tom hovoří také věštec Swedenborg: „Neexistuje nic přírodního, co nemá svůj původ v duchovnu“. Naproti tomu materialistická věda Západu i Východu odmítá Boha jako stvořitele a nadsmyslný svět duchů. „Materialisté“, píše Birjukov, „považují hmotu za základ všeho, co ve světě existuje. Duch a duše jsou produkty zvláštní formy vysoce vyvinuté hmoty.“[67] Nové zjevení a materialistická věda jsou tedy ve svých zásadních výpovědích v diametrálním rozporu. Jak bude ještě ukázáno, v oblasti vědy se rýsuje obrat.

Při vyjadřování se o atomech a elementárních částicích hovoří Nové zjevení, jak bylo shora řečeno, o „atomech“, „éterických atomech“, „živočišných atomech“, „monádách“ a o „duchových částicích“.

Už před 2300 lety rozvinuli řečtí filozofové Leukippos a Demokritos představu, že hmota se skládá z nepatrných částic, které jsou nedělitelné. Z řeckého slova „atomos“ (nedělitelný) byl odvozen pojem „atom“. Předpoklad, že atom je nedělitelný, se ukázal ovšem ve 20. století jako mylný. I atom sestává z menších částic, jimž se říká elementární částice. Tvoří jádro hmoty. „Na počátku našeho století“, píše Kenneth W. Ford, „se vědělo, že existují atomy. Skladba atomu však a vzájemné vazby mezi atomy byly tajemstvím, tak jako pro nás jsou dnes tajemstvím elementární částice.“[68] V roce 1910 se ještě o složení atomu nic nevědělo a vlastní fyzika elementárních částic pochází teprve z roku 1930. Více než třicet let po smrti Lorbera byla objevena první elementární částice, elektron. Bylo to v roce 1920. Pak v roce 1932 byl objeven neutron. (Elektrony jsou obalem atomu, proton a neutron jsou částmi jeho jádra.) Tehdy se věřilo, že byly objeveny základní stavební prvky hmoty a byly nazvány elementárními částicemi. Počet těchto částic stále narůstal a dnes je jich už kolem 200. Brzy se ukázalo, že všechno je mnohem komplikovanější a tajemnější než se zpočátku předpokládalo. Označení „elementární částice“ se s ohledem na jejich množství ukázal jako chybný, nicméně ve vědecké literatuře se navzdory tomu užívá. Pohled do mikroskopického světa je zajímavý a příhodný, chce-li se člověk zamýšlet nad velikostí a moudrostí Stvořitele.

Ne bezdůvodně se v Lorberově díle říká: „ Člověk potřebuje řádně znát přírodu. Neboť jak chcete milovat Boha, když neznáte díla jeho stvoření.“ Nositel Nobelovy ceny a zakladatel kvantové teorie, Max Planck mluvil kdysi v tomto smyslu o zprostředkované a nezprostředkované cestě k Bohu, oné přes přírodní vědy a této ve svátosti či ve svědomí.

Od objevní jaderných částic (nukleonů), totiž protonu a neutronu, ale i elektronu, se často podle modelu dánského učence Nielse Bohra přirovnává stavba atomu ke sluneční soustavě. I když je toto srovnání možné přijmout jen

s výhradou, k porozumění věci zde přece jen postačí. Tak jako obíhají planety kolem slunce, tak pádí nesmírnou rychlostí elektrony kolem atomových jader.

Atom je tak nepatrný, že teprve asi 100 milionů atomů zabere délku 1 cm. Stotisíckrát menší než sám atom je vlastní atomové jádro.[69] Špendlíková hlavička a míč mohou posloužit k porovnání velikosti průměru atomového jádra a vlastního atomu, to je včetně jeho obalu.[70]

Celá desetiletí před koncem 19. Století, tedy dlouho předtím, než se vědě podařilo nahlédnout do nitra atomu, Nové zjevení učilo, že atom sestává z malých částic, menších než atom. Ve spisu *Tajemství stvoření,* s. 327, se k tomu říká: „Stvoření atomu musela předcházet myšlenka, aby, než se stal ‘atomem’, byl složen z *ještě* menších částic, sahajících až k mezi podoby vzduchu, plynu či ducha.“

Jak nepatrná je hmotnost atomu vyplývá z následujícího: „Teprve asi tři miliardy bilionů nejtěžších známých atomů váží jeden gram.“[71] Atomové jádro, které tvoří jen jednu stotisícinu velikosti atomu, však má 99,95 % váhy atomu. Elektron, stavební prvek obalu atomu, je 1836 krát lehčí než proton. Váží 10^{-27} gramu. Matematicky vyjádřeno to vypadá takto:

$m_0 = 0{,}9107 \cdot 10^{-27}$ gramu, nebo

$$m_0 = \frac{1}{1\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000\,000} \text{ gramu}$$

to znamená, že *pod* zlomkovou čarou je jmenovatel 1 s 27 nulami![72]

Vědci se právem ptají, jaké povahy vlastně elektron je. Nositel Nobelovy ceny Heisenberg v této souvislosti hovoří o „duchových stavech“ a Lincoln Barnett je názoru: „Že elektron je pouze záblesk – tak nepostižitelný jako poryv větru, jako noční zázněj.“[73] Nicméně elektron, pohybující se kolem atomového jádra rychlostí 2000 km za sekundu, je prokazatelnou skutečností.[74]

Podle Nového zjevení se elektron nachází na hranici mezi hmotným a duchovním. Lorberovi bylo nadiktováno toto: „Podle toho není atom ničím jiným než, zaprvé, tlakem a třením porušený klid, a zadruhé, vybuzená činnost éterických duchů jako zčásti čistě duchový a dílem také přírodní světelná a životní látka v ovzduší země“ (VEJ VIII. 144, 1). A na jiném místě se říká: „Éterický atom, i když je podle vašeho chápání nehmotný nebo, vyjádřeno učeně nevažitelný, je přece v sobě uzavřený a ohraničený. Tento atom má navzdory své nepatrnosti také hloubku a šířku jako všechna tělesa“ (LGh s. 163). Když dnes fyzikové mluví o kolem atomových jader rychle kroužících elektronech jako o „hmotném oblaku“ či o „nábojovém oblaku“, pak můžeme výraz „mlžný oblak“, použitý v Novém zjevení, považovat za výraz stejně vhodný. V souvislosti s přitažlivými a odpudivými silami, se při jejich popisu v Novém zjevení dočítáme: Prostřednictvím mlžného obalu (= elektronů, pozn. spis), který atomy obklopuje, se vyvinula asimilace, přičemž mlžné obaly přitahují, co je stejnorodé, a co je cizorodé odpuzují“ (LGh s. 164). Tento popis odpovídá představám o přitažlivých a odpudivých silách v atomu, jak je získala věda 20. století.

Materialistická věda odmítá výpovědi Nového zjevení, že atomy, event. Elementární částice jsou zčásti duchové podstaty. Existují však učenci, kteří se již jeho popisům velmi přibližují. Tak např. Jean Mussard ve svém třísvazkovém díle *Bůh a náhoda* píše: Možná že atom hmoty není nic jiného než částice ducha.“[75] Teilhard de Chardin zastává názor, že každé hmotné částici se přiděluje atom

duše.[76] Fyzik prof. Siegfried Müller-Markus píše: „Nepozorovatelná duše elementárních částic řídí pozorovatelné energie. Duše částic sehrává v atomové fyzice základní úlohu. Jenom se zdráháme tuto skutečnost uznat.“[77]

Částečně duchová struktura elementárních částic je právě důvodem, proč vědci musí činit následující doznání: „Ačkoli známe tak podivuhodně mnoho o zákonitostech elektronů a o jejich vzájemných vztazích k jiným částicím, jen stěží jsme schopni pochopit jejich vlastní strukturu.“[78]

Zatímco až do třicátých let 20. století se u atomů jevilo všechno tak krásně uspořádané a bylo jaksi přehledné, v dalších desetiletích museli vědci uznat, že hmota nezačíná u atomu, ale že veškerá kosmická hmota má svůj původ v obrovském počtu objevených elementárních částic. Atom je již odbočením.[79] Co tedy ve skutečnosti tyto nepatrné částice jsou? Záhady vzniklé kolem povahy částic trvají podnes.[80] Téměř všechny částice jsou stejně veliké, ale mají rozdílnou hmotnost. Část je jich tak lehká, že je lze považovat za „nic“. Do vesmírného prostoru jsou vystřelovány nepředstavitelnou energií, až 10^{21} (= triliarda) elektronvoltů.[81] Jsou tedy milionkrát bohatší na energii než protony, které proháníme obrovskými pozemskými urychlovači. Na své cestě vzdušným obalem země se proměňují během nepatrného zlomku sekundy na jiné částice. Vždy se rozpadají těžké elementární částice a proměňují se přitom na lehké částice. Životnost těchto částic je tak nepředstavitelně malá, že lidský pojem času musí kapitulovat. A právě v tomto bodu dnes věda potvrzuje s velkou přesností Lorberovy výpovědi, které svého času zapsal a na které tehdy nikdo nepohlížel jako na skutečnost. Lorber poskytuje pouze několik příkladů, tak jako i dnes vědecká literatura pojednává z přibližně 200 elementárních částic jen o několika málo.

Ve spisu *Dary nebes,* sv. I, s. 82, který vznikl v roce 1840, popisuje Lorber proces přeměny elementární částice takto: „Budete si myslet, že matkou života je voda. Jenže není tomu tak. První třídou živočišného světa jsou nekonečně drobní obyvatelé éteru. Jsou v něm *přibližně* tím, co svým jazykem nazýváte ‘atom’. Kdybyste chtěli takové živočichy spatřit vlastníma očima, museli byste je trilionkrát zvětšit, což se vám nikdy za lidského života nepodaří. Smrtelné oko na tyto věci nikdy nebude moci hledět. To může pouze oko ducha.“

Podoba těchto živočichů má tvar *koule,* jejich povrch je mimořádně hladký. Živí se světelnou esencí. Jejich život trvá *triliontinu* sekundy, načež – jakmile jejich život skončí – se v trilionech slučují, začnou tvořit druhou třídu stvoření, která se, pokud jde o velikost, od svých předchůdců příliš neliší.“ „Dá se jim říkat ‘monády’.“ „Tento druh živočichů má již svůj životní prostor ve sféře planet. Jejich životnost je *tisícbiliontina* sekundy.“ „Podobným způsobem, při téměř stejném vzhledu, je tvořena jedna třída za druhou, se stále se stupňujícím životností. Délka života těchto stvoření pak postupně vzrůstá na miliardtinu sekundy.“Za časů Lorbera bylo pro vědce nepředstavitelné, že by existovala nějaká subatomární oblast, která vyžaduje trilionnásobné zvětšení, aby bylo možné poznat nejmenší stavební prvky hmoty. Tyto fantasticky působící Lorberovy výpovědi se však mezitím plně potvrdily. Nepředstavitelně drobné částice, které bychom okem spatřili pouze při trilionnásobném zvětšení, existují. Z velkého počtu skutečně od čtyřicátých let 20. století objevených elementárních částic existuje několik, jež všechno, co bylo až do té doby objeveno, odsouvají do stínu. Je to např. neutrino. Je tak nepatrné, že elektron je ve srovnání s ním obrem. Jeho poloměr činí 170 kvadriliontin cm. Jeho průbojná síla je nesmírná. Na své cestě od Slunce klidně prochází i Zemí. Dokonce ani těleso velikosti slunce mu není žádnou překážkou.[82] „Jakmile řádově sestoupíme do pásma přibližně 10^{-6}“ píše D.ter Haar, „dostáváme se do oblasti, kde už nám žádné zaostření smyslů (pomocí elektronového mikroskopu, pozn. spis.) není nic platné.“[83] Také nitro atomu nebylo nikdy spatřeno a nikdy nebude.[84] Přesto se fyzikům Cowanovi a Reinesovi podařilo díky obtížnému a rafinovaně vymyšlenému pokusu neutrino

objevit. „Několik fyziků je spatřilo jen jako *ducha* částice“, poznamenává Asimov ve svém spisu *Neutrino – honička na duchy ve fyzice,* ale dodává, že nicméně nejde jen o „výplod vědeckého mysticismu“[85]

Lorber sděluje, že „Atomy mají podobu *koule,* jejíž povrch je velmi hladký“. Také tyto detaily byly vědecky potvrzeny. [86] Podle vývodů Asimova „můžeme si také foton viditelného světla představit jako kouli“.[87] Ve vědeckém časopisu *X-Magazin* 8/1972 se o elementární částici nulitron v jednom článku uvádí, že „je dokonale okrouhlý“ a „má značně zářivý povrch“ Je evidentní, že synonymními výrazy „velmi hladký povrch“ (Lorber) a „značně zářivý povrch“ (X-Magazin) se popisuje stejná věcná náplň.

Úžasně přesné údaje má Lorber pokud jde o životnost elementárních částic. Velmi přesně se shodují s výsledky poznatků atomových fyziků. „Jejich délka života“, píše Lorber, „je *triliontina* sekundy“ (Hi I s. 83). Životnost částice sigma Σ^0 udává D. ter Haar naprosto shodně jako 10^{-18} sekundy, čili triliontina sekundy.[89] Positron má rovněž životnost jedné triliontiny sekundy.[90] Po přeměně na další stupeň udává Lorber dobu života jednou *tisícbilontinou* sekundy (Hi I, s. 83). Tomu odpovídá životnost neutrálního pionu, která je 10^{-15} sekundy, což je tisícbiliontina sekundy.[91] „Délka života těchto útvarů“, uvádí se dále v Novém zjevení, „pak postupně vzrůstá na miliardtinu sekundy“ (Hi I s. 83). Také tuto životnost potvrzuje D. ter Haar. Částice Ξ (ksí) má životnost 10^{-9} sekundy (= miliardtina sekundy).[92] Stejné údaje poskytuje Ford pokud jde o částice lambda.[93] Při dalších přeměnách se stále prodlužuje životnost zplodin, a to např. z 10^{-8}, 10^{-6} a 10^3 sekundy.[94] Jak taková přeměna „za téměř stejného tvaru z jedné třídy do druhé“ podle Lorberových informací probíhá, to objasňuje příklad ze spisu vedoucího amerického vědce na poli jaderné fyziky a fyziky elementárních částic Kennetha W. Forda. Poté co částice lambda během méně než jedné miliardtiny sekundy se spontánně rozpadne na nukleon a pion, popisuje Ford další průběh takto: „Nyní se pion rozpadne v o něco delším času (než miliardtina sekundy, pozn. spis) na myon a na neutrino. Krátce nato i myon zmizel a místo něho vznikl elektron, neutrino a antineutrino. To všechno se odehraje během miliontiny sekundy.“[95]

„Normálně se elementární částice rozpadají a přecházejí při tom v *lehčí* částice.“[96] V Novém zjevení se k tomu podobně říká: „Hrubější se rozpadá na stále *lehčí“* (SGh, s. 92). „V přírodě nepozorovaně přechází jedno v druhé, jako jedna vlna do druhé“ (Hi I, s. 241, 9).

Jestliže se dále v Novém zjevení říká, že „různé třídy stvoření (elementárních částic, pozn. spis.). . . pokud jde o jejich *velikost* se příliš od předchozích neliší“ (Hi I, s. 83, 11), pak se i tento údaj shoduje se zjištěními moderní vědy: „Elementární částice jsou všechny zhruba stejně velké.“ „Zplodinami rozpadu jsou zase elementární částice a to tak veliké, jako byl výchozí produkt.“[97]

Výsledky vědeckého výzkumu 20. století nám ukazují, že neexistuje žádná hmota v klidovém stavu, jak předpokládali vědci 19. století. V subatomární oblasti se odehrává – skryto před našimi zraky – neustálý, bleskurychlý, katastrofální a tajuplný proces zániku a vzniku, na jehož konci jsou stabilní elementární částice. Z téměř nepochopitelného chaotického procesu vzniká hmota. Tyto procesy, které dodnes nejsou ani přibližně objasněny a poznány, Lorber zaznamenal už více než před sto lety přímo spektakulárním způsobem tak, že zapisoval, co mu bylo vnitřním slovem sděleno. Nové zjevení shrnuje přiléhavými slovy tyto tajuplné tvůrčí procesy, jimž čtenář 19. století sotva mohl rozumět. Říká se v něm: „Tam, kde svýma očima nevidíte nic nebo jen málo, se dějí velké věci a jak jednou řekl jeden mudřec (míněn Shakespeare, pozn. spis.): ‘Mezi zemí a sluncem se dějí věci, o nichž se lidskému umu ani nezdá“ (EM, s. 85).

Následkem četných přeměn elementárních částic máme tu nakonec, jak už bylo řečeno, částici, která má vymezenou životnost. Že se nerozpadají v atomech jader existující protony a neutrony, za to vděčíme neobyčejně mohutné „výměnné síle“, která bývá také nazývána „interakce“. Pojem „interakce“ hraje stejně významnou roli v přírodovědných oborech jako v dnešní jaderné fyzice. Ještě se k němu podrobněji dostaneme. Za časů Lorbera nikdo ještě výraz „vzájemné působení“ v souvislosti se zánikem a vznikem neznal. Byly ještě téměř zcela neznámy elementární částice. Co je to tedy interakce? Ford na tuhle otázku odpovídá toto: „Všechny běžné síly, při nichž je jeden předmět přitahován druhým, jsou interakcemi. Stejně tak je projevem interakce rozpad nestabilní elementární částice.“[98]

Obal a jádro atomu jsou drženy pohromadě vzájemným elektromagnetickým působením. Tato síla je však příliš slabá, aby udržela pohromadě obě části jádra, proton a neutron. Musí tedy existovat ještě nějaká jiná síla, která je stokrát větší než síla elektromagnetická. Prof. Hideki Yukawa mohl na základě svých výpočtů v roce 1935 předpovědět, že musí existovat jistá elementární částice, která rychlostí blesku přebíhá sem a tam mezi protonem a neutronem, takže díky tomuto rychlému rytmu nemají protony a neutrony „čas“ se odpudit. Tato částice byla o dvanáct let později skutečně nalezena v kosmickém záření a byla nazvána mezon pí, nebo také pion. Během jedné sekundy přeběhne 5 krát 10^{17} (tedy téměř trilionkrát) sem a tam mezi protonem a neutronem.[99] Jak ovšem interakci tato síla působí, o tom jaderní fyzikové sotva mohou mít představu.[100] Není to ani možné, neboť příčina účinku přitažlivé síly je podle Lorberových informací metafyzická. V Novém zjevení se o tom říká: „Tím velkým poutem, které svazuje všechna světová tělesa, že mohou kolem sebe a všelijak obíhat, je síla mé vůle … a právě má vůle je základní látkou všech věcí“ (EM, s. 250). Poněvadž látka je konec konců duchovního původu, musí vědci navzdory hlubokému proniknutí do světa atomů a elementárních částic připustit, že látku v její vlastní podstatě ještě nepoznali.[101]

Až do objevení atomů a elementárních částic ve 20. století byli vědci názoru, že látka je nepohyblivě ztuhlá, tak jak to vidíme zrakem. Nikdo v 19. století netušil, že v každém kameni, ve dřevě, v železe, panuje turbulentní pohyb, skrytý našim smyslům. Dnes víme, že: „Na protony v jádru atomu musíme pohlížet jako na centrum neustálých aktivit.“[102] Protony kmitají frekvencí zhruba 10^{20} za sekundu (stotrilionkrát za sekundu, pozn. spis.).[103] Každá molekula, ano, vůbec každá částice … vibruje.“[104]

V Novém zjevení se k tomu říká: „Ani ve zdánlivě pevné hmotě není klid, i v ní se všechno čile pohybuje, a to rychlostí, kterou nemůže žádný lidský smysl postihnout“ (SGh, s. 185). „Duchovní oko spatřuje horečnou činnost tam, kde se zdá, že je klid.“

Tuto „horečnou činnost“ dnes vědecká literatura popisuje takto: „Frekvence červeného světla dosahuje přibližně 400 bilionů kmitů za sekundu. Střední kmitočet viditelného bílého světla se pohybuje kolem 600 bilionů kmitů a fialové světlo dosahuje dokonce přes 800 bilionů kmitů za sekundu.“[105]

Zjištění vědy, že červené, bílé a fialové světlo vzniká *různou vibrací,* až několik biliónů kmitů za sekundu, Nové zjevení také předběhlo, jak vidíme z následujících slov: „Světlo vzniká vibrací atomů, rovněž barvy vznikají *několikabilionovým* kmitáním hmoty, a *podle počtu* těchto vibrací je můžete vidět svýma očima barevně“ (SGh, s. 195).

Lze při objektivním uvažování fenoménu těchto informací předpokládat, že autor tuto přesnou znalost zmíněných různých záhadných procesů ze subatomárního světa mohl brát ze své hlavy, v době, kdy toto všechno se ještě nevědělo?

Výkony vědy si zaslouží sice obdiv, ale učenci se nyní dostali do hraničního pásma, které je jim neprostupné. Obrovskými urychlovači částic, synchrotrony, betatrony a cyklotrony, které vyvinou až 400 miliard elektronvoltů, se to, co je za hmotou, nevypátrá. „Nemáme ani pouhé tušení“, říká Mussard, „co je podstatou vlnění a kmitání. Věda nás učí, že obsahují ekvivalenty energií pro nestvořenou hmotu. Jsou pro nás právě tak transcendentální jako lidská duše.“

Zde se moderní věda dostává do bezprostřední blízkosti Nového zjevení. Na mnoha místech díla se poukazuje na zcestnost materialistické vědy. Kromě jiného se vyvozuje: „To, co učenci pozorují, jsou čistě hrubé procesy ve zkumavkách a destilačních přístrojích; vidí sice velké důsledky, ale nechápou je neboť nechtějí nalézt ducha“ (LGh, s. 80. f.). „Nechtějí uznat žádného zákonodárce, ačkoli na jeho stopy na každém kroku narážejí. Kdyby byli bez předsudků, nemohli by ho jistě popírat“ (SGh s. 35). „A tak připisují látkám inteligenci a říkají: řídí se jen tímto či tamtím podnětem, tak jak oni sami se řídí svými materialistickými představami, to zn. svými bludnými vidinami“ (LGh s. 81). „Avšak život je duchový a zde nepomáhá mikroskop, aby totéž svým účinkem napověděl“ (Hi I. s. 94).

Lorber popisuje dvojí povahu světla

Porovnejme další výpovědi Nového zjevení s poznatky fyziků, kteří se k nim dostali teprve mnoho desítek let poté, co tyto informace získal Lorber.

Anglický fyzik Maxwell v roce 1862 informoval o existenci elektromagnetických kmitů a zdůvodnil je teoreticky rovnicemi. H. Hertz jako první elektromagnetické kmity v roce 1882 vyvolal a prozkoumal. G.Marconi je 1896 uplatnil k vysílání zpráv. Poté Maxwell zjistil, že elektřina a magnetismus jsou dvě formy projevu téže síly a o několik let později poukázal na to, že světlo je tvořeno elektromagnetickým vlněním.

Už 35 roků před odůvodněním elektromagnetického vlnění Jakub Lorber zmiňuje ve spisu *Od pekla k nebi,* sv. II. s. 480, pocházejícím z roku 1850, že „světlo se pohybuje *elektromagnetickou* rychlostí“. Ve speciálních výkladech Nového zjevení o světlu, které později byly sepsány, se říká: „Zde máte v několika obrysech proces světla jako působení elektřiny a magnetismu“ (SGh, s. 199). „Světlo je výron vyvolaný rychlou vibrací atomů, kmitajících až v násobcích bilionů v jednom okamžiku“ (SGh, s. 158).

Od roku 1925 však Broglies poukázal na to, že světlo má dvojí vlastnosti, podle toho, jakým experimentům je podrobíme. Má jak povahu korpuskulární (materiální), tak vlnovou. Že světlo je *také* hmotou, to rovněž vyplývá z Nového zjevení. „Světlo je hmota“, říká se výslovně v *Tajemství stvoření,* s. 121. Dnešní fyzika to potvrzuje: „Světlo sestává z malých koulí a má *hmotnost.* Foton (kvantum světla či korpuskule) je sice velmi malý, avšak podle vzorce $m = h\nu/c^2$ je přesně spočitatelnou hmotnou částicí.“ „O *zásadní příbuznosti* světla a hmoty není pochyb, neboť obojí má korpuskulární povahu.“[107] Zmiňuje-li se věda o podstatné spřízněnosti světla a hmoty, shoduje se to s dalšími výklady Nového zjevení, kde se dočítáme toto: „Látka je stejná jako ze slunce vycházejícího světla, které se zdá jako by nebylo hmotné, avšak přesto je základní látkou hmoty, aniž by s ní bylo shodné, neboť pralátka je volná a nevázaná“ (VEJ VII. 209. 20).

Podle výroku Bernarda Bavinkse v jeho spisu *Výsledky a problémy přírodní vědy,* se moderní fyzika velmi přibližuje výroku středověkých mystiků, že „svět sestává ze zamrzlého světla“.[108]

Scestí materialistické vědy

Mnohému čtenáři, jemuž je cizí představa, že hmota je zamrzlé světlo, se může toto konstatování nelíbit. Oč obtížněji bude přijímána výpověď Nového zjevení, která zdůrazňuje, že hmota je ztuhlý či zmrzlý Duch. Ale nepředstavitelná moudrost stvořitele není vázána tím, co lidé považují za rozumné. Podle Sira Arthura S. Eddingtona se rozumně uvažujícímu člověku jeví každý přírodní zákon jako iracionální.[109] Překvapující zkušenosti, které vědci 20. století učinili v astronomi, v atomární a subatomární oblasti, by se měly připomínat s Lichtenbergovým výrokem: „Co každý považuje za hotovou věc, většinou si zasluhuje, aby to bylo prozkoumáno."

Také Nové zjevení dává k uvážení: „To duchovní nemůžete vidět, protože ještě nemáte duchovní polaritu. Proto se vám nemusí zdát příliš divné, když tu a tam v průběhu sdělení narazíte na informace, které vám nejsou jasné" (Hi I. s. 46). „Kde vaši učenci tuší přírodní zákony, právě tam nežije a nerozvíjí se nic jiného než duchovní život, který zdaleka přesahuje všechny nápady a pojmy, k nimž se vaši učenci mohou propracovat. A protože duchovní svět se nepodřizuje jejich vůli, rozhodli se, že ho budou zcela popírat" (LGh, s. 85).
V době, kdy bylo psáno Nové zjevení, materialistická věda zhruba začínala a materialismus se šířil po celé Zemi jako záplavová vlna.

Co je metafyzické povahy, je ve vědě zapovězeno. Odkaz na stvořitele, který by pomohl v neřešitelných problémech, je odmítán jako nevědecký. Krásná Goethova slova: „Díla přírody jsou vždy čerstvě proneseným Božím slovem " byla odkázána do oblasti poezie. Posledním závěrem moudrosti je vznik vesmíru a života slepou náhodou. Avšak, táže se prof. Viktor Weizsäcker, „proč musí mít pravdu jen nesmysl, náhoda, proč ne také rozum?"[110] Weizsäcker zjišťuje, že odbožštění světa musí mít bezprostředně za následek také odduchovnění přírody.[111] Na Východě je mechanisticko-materialistická nauka zakotvena ve ztuhlé politické doktríně. Nepodjaté bádání je sotva myslitelné. Za všemi teoriemi stojí místo vědeckých zájmů ideologie. Ta má přednost před pravdou.

V Novém zjevení se k tomu říká: „O mém jménu se budete (ve vědecké literatuře, pozn. spis.) málo dočítat. Jen kolem hmoty se budete dohadovat a právě proto, že vaše hledání je hmotné, nenajdete nic než opět hmotu" (SGh, s. 223). Na jiném místě se předpovídá, že prostřednictvím materialistické vědy „vzejde lidstvu plná náboženská nauka". V posledních desetiletích se ovšem zjevně ukázalo, že popírání stvořitele zavedlo vědu do slepé uličky. Od objevení atomů a elementárních částic začíná docházet k obratu. Naděje, že přírodní vědy mohou rozluštit všechny problémy, se rozplynula. Podle údajů atomového fyzika Leonharda Weiganda je „náš hmotný svět ve své podstatě pro nás záhadnější než kdy dřív".[112] Prof. Heinz Haber poukazuje na to, že „hmotě stvoření byla propůjčena metafyzická povaha a tím byly vědeckému poznání položeny meze."[113] „Kdepak je", táže se von der Osten-Sacken, „to, co nazýváme hmotou?" „Hmota se rozplynula do matematických pojmů."[114] Totéž si myslí Barnett, když konstatuje, že „vědci budou vehnáni ještě hlouběji do říše symbolů a abstrakcí."

Mechanická interpretace přírodních procesů, jak ji provádí materialistická věda, dosáhla již u projevu světla své první meze: nedá se zařadit do modelových představ mechaniky. Ještě radikálnější je rozchod s názorností ve smyslu klasické fyziky, vynucený kvantovou teorií. Vědecké dogma o spojitosti a kontinuitě přírodních jevů bylo v atomární oblasti jasně vyvráceno. Veškeré poznatky moderní vědy ve fyzikálním světě odkazují na tajemství mimo viditelný svět. Stále více vedou, jak říká Barnett: „všechny cesty teorie a domněnek k propastem, které lidský duch nemůže překlenout."[115] Proto nositel Nobelovy

ceny Heisenberg říká: „Všechny naše znalosti se vznášejí nad propastí neznalosti.“

Materialističtí vědci si jednoho dne budou muset vzpomenout na výrok řeckého filozofa Platona, pronesený s velkou intuicí před 2300 lety: „Pravý mudrc se více zabývá otázkami bytí, neomezuje se jenom na svět jevů, jejichž bytím je pouhé zdání.“ Je potěšitelné, že stále více učenců se přibližuje k výpovědím Nového zjevení. Zcela konkrétně se vyjadřuje např. Jean Mussard k otázce, co je ve skutečnosti hmota: „Nejdůležitějším výsledkem těchto šetření je zjištění, že je nemožné provést rozdělení naší představy o duchu a hmotě. Po všech snahách se materiální svět jeví tak prodchnutý duchem, tak zbavený vší hmotné skutečnosti, že se nám pojem substance rozplynul na nic. Rozložil se nám na transcendentno a nakonec z něho zůstaly jen matematické abstrakce.“ „Příroda nám poskytuje ve své zřetelnosti nepřekonatelný odkaz na to, že svět má duchovní strukturu.“[116]

Paul Chauchard poznamenává: „Každý živý tvor je současně hmota a duch, to duchovní se neprojevuje pouze v lidském mozku, nýbrž v celém materiálním světě, úměrně míře organizovanosti, komplexnosti a řádu.“[117]

R. E. Vestenbrugg vysvětluje: Hmota jako by se ve svém základu blížila stavu, který jediný a sám je duchem, a to vypovídá o vysoké duchovosti uspořádání světa.“[118] Bernhard Bavink píše: „Látkový svět se dnes jeví jako snad přechodná materializace zcela duchovního konceptu.“[119]

Richard Feynman z California Institute for Technology (nositel Nobelovy ceny 1965) se vyjadřoval o vesmíru jako o „hierarchii, která sahá od jednoduchých atomárních struktur přes velejemné duchovní pojmy až k poznání Boha.“[122]

Vedoucí anglický astronom Sir Arthur Eddington, který se zasloužil v oboru astrofyziky, vysvětluje: „Veřejné přiznání, že fyzika se zabývá světem stínů, je jedním z nejvýznamnějších kroků nové doby kupředu .“[121] Eddington zastával názor: „Látka světa je látkou ducha.“[122]

V. A. Firsoff v roce 1967 napsal: „Že existuje pouze hmota a žádný duch, je svrchovaně nelogické tvrzení, které je daleko od poznatků moderní fyziky, která ukazuje, že hmota v tradičním významu pojmu neexistuje.“[124]

Díky poznatkům fyziků v subatomární oblasti se mechanistický světový názor stal anachronismem. Tím, že jistým elementárním částicím, např. neutrinu, prakticky chybí fyzikální vlastnosti, mají v sobě tyto částice cosi strašidelného. (Neutrino například nemá žádnou hmotnost, nemá elektrický náboj, nepodléhá také přitažlivým silám a „při pohybu elektrickým a magnetickým polem jiných částic není ani přitahováno ani odpuzováno“.) Mnohé částice se jeví vědcům tak zvláštní a strašidelné, že se jim byl udělen termín *strangeness – „cizota“.* Tyto částice, stejně jako mezi tím objevené „kvarky“, by mohly představovat spojovací článek mezi duchem a hmotou. Fyzik V. A. Firsoff o tom píše: „Duch je univerzální substance či interakce stejného druhu jako elektřina či gravitace a analogicky k Einsteinově proslulé rovnici $E = m. c^2$ musí existovat transformační modul, jímž bude možné „duchovou látku porovnávat s jinými jednotkami fyzikálního světa.“[125]

Podle Arthura Koestlera se Firsoff domnívá, že „elementární částice ‘duchové látky’ by mohly existovat. Navrhl označovat je ‘mindonty’ a mohly by mít podobné vlastnosti jako neutrina.“ [126]

Arthur Eddington je názoru, že „jednotlivé hmotné částice mají uspořádané chování, které se projevuje, když hmota se spojí s duchem“. „Chování takové látky “, říká dále, „by bylo v ostrém protikladu k neuspořádanému nebo náhodnému chování částic, jak se ve fyzice předpokládá.“[127]

Nositel Nobelovy ceny Wolfgang Pauli píše: „Od objevení účinkového kvanta byla fyzika postupně donucena vzdát svůj hrdý nárok na to, že v podstatě rozumí *celému* světu. Právě tato okolnost však, jako oprava dřívější

jednostrannosti, v sobě mohla nést zárodek pokroku ve směru k jednotnému celkovému obrazu světa, jehož jsou přírodní vědy pouze částí.“[128]

A fyzik – nositel Nobelovy ceny Percy W. Bridgman, konstatuje: „Stojíme na prahu nové éry lidského myšlení.“[129]

Jeden z nejvýznamnějších fyziků nové doby, tvůrce Plankovy konstanty, nositel Nobelovy ceny Max Planck, se vyjádřil na přednášce konané ve Florencii takto: „Jako fyzik, tedy jako člověk, který celý svůj život zasvětil střízlivé vědě, totiž zkoumání hmoty, jistě nebudu podezříván ze slaboduchosti. A tak vám říkám na základě svého bádáni toto: Neexistuje hmota jako taková! Veškerá hmota vzniká a trvá jen díky síle, která přivádí atomové částice ke kmitání a činí z atomů nepatrné sluneční systémy. Poněvadž však v celém vesmíru žádná ani inteligentní ani věčná síla neexistuje, musíme za touto silou předpokládat inteligentního ducha. Tento duch je první příčinou veškeré hmoty.“ „Poněvadž však duch sám o sobě nemůže být, nýbrž každý duch musí patřit nějaké bytosti, musíme nutně počítat s existencí duchové bytosti.“ „Atom otevírá lidstvu dvéře do ztraceného a zapomenutého světa ducha.“[130]

Tento významný výrok slavného učence plně souhlasí s informací, která byla v Novém zjevení zaznamenána více než před sto lety. Říká se v něm: „Síla jako samostatná věc, tak si to učení materialisté přejí, vůbec neexistuje. Duch je podněcovatelem síly, udržovatelem látky a je tak hlavním faktorem celého života. Bez ducha není života, bez života není žádná látka“ (LGH, s. 78). „Za tímto materiálním světem je ještě větší svět duchů“ (SGh, s. 171). Všechnu podstatnou realitu vlastně můžeme hledat a najdeme jen v čistě duchovém“ (VEJ VII. 75,1). V souladu s tím vysvětluje uznávaný vědec Carl Friedrich von Weizsäcker, že podstata, to původní, s čím se setkáváme, je duch.[131]

Arthur Koestler vyvozuje z pohledu na vývoj v přírodních vědách tento závěr: „Slyšeli jsme celý chór fyziků, nositelů Nobelových cen, kteří nám oznamovali, že hmota, příčinnost a determinismus jsou mrtvé. Je-li tomu tak, odnesme je s elektronickým rekviem důstojně do hrobu. Je pro nás na čase, abychom se poučili z postmechanistických věd dvacátého století a osvobodili se ze svěrací kazajky, kterou materialismus minulého století nasadil našemu filosofickému obrazu světa.“[132]

Zajisté je na čase, aby byl materialismus překonán. Důsledky, které z tohoto světového názoru vyplynuly, osvětlíme v poslední kapitole o blížících se katastrofách. Vůdčí vědecké osobnosti, jako např. nositel Nobelovy ceny Werner Heisenberg, dávno jasně postřehli souvislost mezi příčinou následkem stále znepokojivějších projevů doby. Heisenberg k tomu píše: „Náboženství je základem mravnosti a mravnost je předpokladem života.“ „Kde cestu neukazují žádné vzory, mizí se stupnicí hodnot i smysl našeho počínání a utrpení a na konci je pouze negace a zoufalství.“ „Tyto vzory nepocházejí z nahlížení bezprostředně viditelného světa, nýbrž z oblasti struktur nacházejících se za ním, světa, o němž Platón mluvil jako o říši idejí a nad nímž je v Bibli věta: Bůh je duch.“[133]

Přijde čas, kdy se přizná, že materialismus je nesprávná cesta. Informace Nového zjevení nenechávají žádné pochyby o tom, že vědecká bádání se dále budou přibližovat výpovědím Lorbera. „S očištěnou vědou“, je předpovězeno, „se bude moje nauka dobře snášet a lidem bude poskytovat plné životní světlo“ (VEJ IX 90, 11).

Lze třeba souhlasit s Lincolnem Barnettem, když konstatuje, že vědci vědí, že následníci by mohli překonat jejich názory, tak jak oni sami překonali své předchůdce.[134]

Co sděluje Nové zjevení o předchůdcích člověka

Lorber nejenom ohromujícím způsobem předběhl poznatky astronomů a atomových fyziků, ale z části i výsledky bádání jiných vědeckých disciplin, které v polovině 19. století dokonce ještě ani neexistovaly. Jedná se o paleontologii, to je vědu o zkamenělých zvířatech a rostlinách, a antropologii, nauku o člověku, jeho původu atd.

V roce 1856 byla nalezena u Düsseldorfu v údolí Neandertal lebka, mající podivné tvary. Byla větší, než lebky dnešního člověka. Čelo probíhalo směrem dozadu zešikma a nadočnicové oblouky měly silné kostní vydutiny, podobně jako je tomu dnes u veleopů. Nejuznávanější německý antropolog prof. Wirchov z Berlina odmítl v roce 1872 jako směšnou představu tézi, že může jít o lebku předčlověka. Podle jeho názoru byla příčinou podivného tvaru lebky arthritis deformans a rachitis. Po celá desetiletí se už nikdo neodvážil přijít s jiným vysvětlením nálezu. To se začalo pomalu měnit, když v roce 1886 byly nalezeny v Belgii, ve Francii a ve Španělsku rovněž takové lebky, a to spolu s kamennými nástroji, které umožnily určit stáří. Nyní už nebylo pochyb,že jde o předčlověka, který žil v Evropě před 40.000 až 60.000 lety. V roce 1907 pak byly nalezeny lidské kosti u Heidelbergu a později i větší množství kostí v Asii a v Africe, jejichž stáří dalece přesahovalo milion let, ale navzdory mnoha nálezům nedařilo se vnést do případů jasno. Během času vznikla řada teorií a příležitostně došlo i k pokusům podpořit některou teorii rafinovanými podvody. Toužebně hledaný missing link, mezičlen, nebyl v průběhu stovky let navzdory četným nálezům nikdy objeven.

Není smyslem našeho zadání zabývat se různými teoriemi, nýbrž má být ukázáno, že Nové zjevení i na tomto poli vědy předběhlo znalost podstatného stavu výsledků pozdějšího vědeckého bádání. Nikdo by v polovině 19. století nepřišel na nápad, že před miliony let žil nějaký předčlověk či ranný člověk, který chodil vzpřímený, ale nikdy nepřekročil určitý stav primitivního vývoje, až najednou, zhruba před 6000 lety, se vyskytl zcela nový člověk, který byl vybavený silou ducha a překvapující rychlostí vytvořil kultury, založil státy, postavil pyramidy, vynalezl písmo a ustanovil právo a zákony. Zatím co během milionů let předtím nedošlo k žádným významným změnám, uskutečnil se nyní během velmi krátké doby úžasný pokrok. Náhle se rozvinula dotud zcela neznámá síla člověka. „Teprve v adamitských lidech“ zdůrazňuje se v Novém zjevení, „proudilo *duchovní* cítění, pocity moci, které podněcují duši, aby uznala a hledala svého stvořitele.“ „A to je ta božská jiskra, která je jako duch vožena do duše“ (VEJ XI. 10, 6). „Bez Boha není možný žádný skutek“ (Ha I. 116, 8). „Působící sílu však nemůže žádný člověk na světě spatřit“ (VEJ X. 173, 9).

V Novém zjevení byli předčlověk či ranný člověk nazýváni „předadamité“. O jejich vzhledu a schopnostech byly poskytnuty docela poučné údaje.

Nejdříve se tam však vyvozuje, že Mojžíšem v genezi zmíněné šestidenní dílo se nemá brát doslovně, jak to církve donedávna předkládaly k věření. V VEJ VIII. 72 se délka šesti tvůrčích period a trvání jednotlivých období udává jako „velmi mnoho milionů let“. Ve třetím období se popisným způsobem poukazuje na existenci pravěkých ještěrů: „Vegetace se stává ještě mnohem bohatší a *obrovitějšího* druhu, rovněž i zvířata.“ Ke konci čtvrtého období „došlo na zemi opět k převratným změnám a k částečnému pohřbení všeho, co byste tehdy označili za stvoření. Mnoho z toho nacházíte pod povrchem země, avšak podstatně se to liší od své původní podoby, jako to mělo během tří prvních období.“

Od zahájení „pátého období to trvalo ještě více jak tisíckrát tisíc let, než všechna příhodná zemská půda se stala zcela vhodná pro *nové stvoření* velkého počtu různých rostlin – jako jsou trávy, byliny, křoví a stromy – jakož i pro rozmanitá zvířata a předadamitského člověka.“

Tento popis „nového stvoření zvířat a rostlin“ je mimořádně zajímavý. Náhlé zmizení a stejně tak po velmi dlouhém čase náhlé objevení se nových druhů zvířat a rostlinstva dnes vědci potvrzují.[135] Skutečnost naprostého přerušení odporuje kontinuálnímu vývojovému procesu, to znamená, že není myslitelné, aby zvířata a rostliny vzešly mutacemi bez Božího stvořitelského zásahu. Tato teze materialistické vědy učí, že všechny nové formy vznikly samy sebou. Tento autonomismus či autogenese byl dlouhým časovým přerušením a mezilehlým hlubokým pohřbením některých forem života do země zbaven svého základu. Nové se nedá vysvětlit strukturami předchozího. Ve vývoji sice existuje – jak to Nové zjevení jasně sděluje – posloupnost, ale žádná za sebou jdoucí evoluce bez mezer. „Slepá síla“, poznamenává Nové zjevení, „nezplodila nikdy ani kousek mechu“ (VEJ VI. 87,7). „Všechen život je stvořen tak, že se může trvale proměňovat a růst díky mému stálému působení.“

K pátému období se pak dále uvádí: „Počátkem tohoto období je Země přivedena na uspořádanou oběžnou dráhu kolem Slunce. Den a noc se už střídají pravidelně. Nicméně existují ještě různé změny, neboť kolísání zemských pólů je stále ještě citelné.“

V popisech pátého období země je nyní poprvé zmínka o *předlidech.* Ve VEJ VIII. 72 se k tomu sděluje toto: „Nemůže být u těchto předlidí ještě žádná řeč o obdělávání půdy, přece však už využívají jistých zvířecích stád, vedou zhruba život nomádů, nemají oděv a nestaví si domky či chýše. V hustých stromech si ale zřizují svá obytná a odpočinková hnízda, činí si zásoby potravy, které postupně spotřebovávají. Když je mrazivé počasí, táhnou do teplejších krajin.“ „Jazyk, jak je tomu dnes u lidí, nemají žádný, ale mají lépe artikulované zvuky, znamení a posunky jako ta nejdokonalejší zvířata a jsou schopni si navzájem sdělit, co potřebují.“ „Ačkoli toto páté přípravné období trvalo mnoho tisíc tisíců let (= *milionů let*), nebyl u těchto lidí pozorovatelný žádný projev kulturního pokroku, nýbrž pokračovali v jednotvárném nomádském životě.“

Barva jejich dost ochlupené pokožky se pohybovala mezi tmavošedou a světlešedou, jen na jihu existovaly také kmeny bez ochlupení. Vyskytovali se až po dobu Adama v nížinách.“ „V době Adama, jímž počalo šesté období země, zakusila země opět místy velké změny způsobené ohněm a vodou a při tom zahynulo téměř celé popsané předadamitské pokolení včetně jeho domácích zvířat.“

Lorber se zmiňuje o existenci předlidí či pralidí „po mnoho milionů let“. Až do nedávné doby připouštěli vědci existenci pralidí teprve počínaje čtvrtohorami, jako by tedy žili během časového období zhruba jednoho milionu let. Teprve výsledky výzkumu známého antropologa Dr. Louise Leakeye bylo v roce 1966 objasněno, že tento předpoklad byl nesprávný a že předlidé žili skutečně již v třetihorách. Zkameněliny, které dr. Leakey nalezl, jsou mnoho milionů let staré. Tím byly Lorberovy informace i v tomto směru nově zcela potvrzeny.

Kromě všeobecných zmínek o předlidech uvádí Lorber také podrobnosti, které vědecká literatura potvrdila rovněž jako správné. Tak například o jistém druhu předlidí Lorber říká: „Jako lidé byli obrovití a silní a měli tak mohutný chrup, že jim sloužil místo řezných nástrojů“ (VEJ VIII. 72, 17).

Glowatzki k tomu sděluje, že německému paleontologovi von Koenigswald byly v roce 1925 předloženy zuby, které se „tvarem podobaly zubům lidským“. „Nalezené zuby byly tak velké, že chtěl-li by někdo z jejich velikosti usuzovat na čelist a na celého gigantopitheca, musel by být zhruba tři a půl metru vysoký.“[136] Podobně nálezy z let 1939 a 1941 na východní Jávě napovídají, že tam „žili předlidé, kteří byli opravdovými obry“.[137] Z mnoha nálezů, které zaznamenal dr. Leakey, je nejznámější tak zvaný „Louskač ořechů“ z roku 1959, nazvaný tak pro *neobvykle silné zuby* této lebky (R.N.Z. ze 3. 10. 1972).

Jinou podrobností se zabývá zpráva uvedená v Lorberově spisu z roku 1864 *Domácnost Boží,* sv. III, s. 453: „Pokud jde o předadamitské, tak zvané

zvířecí lidi, nacházejí se ještě jejich zkamenělé pozůstatky. Ze zvířecích vlastností měli mimo jiné obrovskou pudovou inteligenci a stavěli si tu a tam svá vysoce jednotvárná obydlí. Pokládali také na nepříliš širokých místech přes potoky a řeky kameny a stavěli tak jakýsi druh mostů přes taková místa. V této práci nezřídka pokračovali tak dlouho, až v hrubé terasovité podobě vzniklo až deset takovýchto mostů. Po těchto lidech tak zůstaly postupně zbudované zdi, jejichž stopy můžeme ještě dnes nalézt a jimž se připisuje vysoké stáří.“

Jakkoli to mohlo znít nepravděpodobně, takovéto zdi byly nalezeny! Jeden z nejznámějších německých antropologů, prof. Gerhard Heberer, o tom informuje v souhrnném svazku o lidském původu australopethicinů, že A-typ pygmejsky malých bytostí „byl schopen stavět malé zdi“, které, jak se *domnívá,* měly sloužit jako ochrana před zimou.[138]

Koho by udivilo, že Lorberovi přátelé nemohli v celém Rakousku nalézt nakladatele, který byl ochoten vytisknout Lorberovy spisy! Z pohledu té doby se musely informace pravého proroka jevit jako fantasmagorie. Kdyby se s Lorberovým dílem tehdy seznámila široká veřejnost, vyvolalo by nepochybně zničující kritiku. Z pohledu dnešní doby, kdy nepřipisujeme zvláštní význam ani letům na Měsíc a zvykli jsme si na nesmírné rozměry vesmíru, zdají se nám i Lorberovy dávné výpovědi nejsamozřejmější věcí na světě, poté, co z vědeckých informací se s nimi seznámili všichni žáci vyšších škol. Více jak po stu letech od Lorberovy smrti jsme schopni na rozdíl od jeho současníků a od příští generace uznat pravdivost Lorberových výpovědí**.**

Lorber předpovídá technické vymoženosti

Při prohlížení rozsáhlého díla Nového zjevení objevuje znalec další a další informace, které byly moderní vědou a technikou v naší době potvrzeny.V Lorberově řadě knih *Duchovní obraz světa* V, s. 32, můžeme mimo jiné nalézt toto místo: Podrobíte-li poddajnou vodu *vysokému* tlaku, dosáhnete, že se na ní objeví chomáčky ledu.“ V roce 1966 byl podle zprávy ve *Stuttgarter Zeitung* č. 187/1966 poprvé podniknut takový experiment a byly při něm použity nejmodernější fyzikální přístroje, aby se dosáhlo potřebně *vysokého* tlaku. Při teplotě plus 400 °C se podařilo při tlaku 200 000 atmosfér vyrobit led.

Lorber předpověděl radiotelegrafii a přelétání oceánu, ovšem v proroctví s vlastními výrazy. „Říkám ti, že lidé budou promlouvat jazykem blesku z jednoho konce světa na druhý a létat vzduchem jako ptáci, daleko přes moře a země“ (VEJ V. 46,1). K vynálezu radiotelegrafu je třeba říci, že Maxwell v roce 1867 – tedy tři roky po Lorberově smrti – předvídal existenci elektromagnetických vln. Hertz je v roce 1887 objeví. V roce 1896 je Marconi prakticky využívá a 1903 telegrafuje přes Atlantik.

Ještě v prvních desetiletích 20. století se musely výpovědi Jakuba Lorbera o vesmíru, atomech, předlidech a o technických vynálezech zdát zcela neuvěřitelné. To se mezitím zásadně změnilo. Ale po dlouhou dobu platila slova z Nového zjevení: „Svět jim bude (autorům Nového zjevení) spílat jako pomateným blouznivcům, jako tomu bylo u proroků.“

Kdyby se mělo dát dílu Nového zjevení nějaké motto, dalo by se uvažovat o slovech Herakleita (500 let př. Kr.): „Pro vaši nevěřícnost se pravda vymyká možnosti být poznána.“ Dnes už nemůže být žádných pochyb: V Novém zjevení se jedná o vpád nadpřirozena do řádu přirozených věcí, o Boží zjevení lidem 20. a 21. století. Řečené však nemůže mít platnost pouze v oblasti přírodovědných sdělení a předpovědí Nového zjevení, nýbrž i pro ostatní část díla, které představuje vlastní naléhavé přání zjevení. Nové zjevení je v prvé řadě poselství spásy dnešnímu lidstvu, které žije vzdáleno od Boha, v bezvěrectví a

v hmotných požitcích. K této části díla se ještě dostaneme. Smyslem a účelem předpovědí s přírodovědnou náplní nepochybně je kriticky a skepticky založeným lidem dneška poskytnout přesvědčení, že i na obsah informací, týkajících se dějin spásy, je třeba pohlížet jako na Boží vnuknutí.

2. DÍL

Nové zjevení osvětluje a doplňuje evangelium

Nové zjevení se neomezuje na oznámení katastrof, které v blízké době dopadnou na lidstvo, ale je v první řadě poselstvím spásy. Za svého života mohl Ježíš říci tehdejšímu lidu poměrně málo z tajemství stvoření atd. Jeho apoštolům se dostalo naproti tomu hlubokého vhledu, který ovšem mohli jen stěží pochopit. Proto jim také mnohé bylo řečeno zahaleně. Kromě toho také byli Ježíšem tajně vyučováni, to znamená, že jisté poznatky směli svým následovatelům dále sdělit jen pod pečetí mlčenlivosti. V prvních stoletích to bylo ve vedoucích kruzích církve ještě známo. Lze to z písemností tehdejší doby jasně poznat. Velký znalec Bible Origenes (250 po Kr.) píše, že existuje tajná nauka, která obsahuje „Disciplina arcani “. Jen kněžům a učitelům má být svěřováno to nejhlubší. (Hom. V. 1 in Num. p. 39 f 22-39).

Z Nového zjevení se můžeme dovědět, že Ježíš svým učedníkům dal několikrát příkaz, aby určité nauky chovali v tajnosti. Říká se tam: „To mimořádné není třeba hlásat všem lidem, nýbrž jenom těm, kteří převezmou váš úřad“ (VEJ VIII. 77, 17).

„Říkám vám všem, že byste zatím neměli učit národy všemu tomu, co jsem vám sdělil“ (VEJ V. 117,7). „Jan a Matouš se mě zeptali, zda to mají všechno zaznamenat. Řekl jsem jim k tomu: ‘pro sebe to můžete udělat, ale pro lid to nemusíte zaznamenávat, neboť ještě kolem roku 2000 to bude příliš mladé, aby tomu porozuměli’“ (VEJ II. 218, 14).

„Já však v daleké budoucnosti probudím služebníky a prostřednictvím Ducha jim pro zapsání *nadiktuji* všechno, co se stalo a co jsem učil od doby, kdy jsem se ujal svého učitelského úřadu a kdy jsem si z vás učinil své první učedníky. A také to, co přijde, a ještě k tomu mnoho dalšího“ (VEJ VIII. 79,3-4).

„Až přijde správný čas, pak už bude potřeba také více napsat“ (VEJ VIII. 79,8).

„V každé době bude má nauka lidem podávána nikoli zastřeně, nýbrž odhaleně v celém svém nebeském a duchovním smyslu, a v tom bude spočívat Nový Jeruzalém, který bude sestupovat z nebe na zem. Teprve v jeho světle bude lidem jasné, jak velice byli vaši předchůdci klamáni a podváděni falešnými proroky, stejně jako Židé farizeji“ (VEJ IX. 90, 2).

Na otázku učedníků, proč už také jim nebude dána nauka (zcela) nezastřeně, Ježíš jim odpověděl: „Měl bych vám ještě mnoho co říci a odhalit, ale vy všichni byste to ještě nesnesli“ (VEJ IX. 90,6).

Dále jim bylo naznačeno, že v té době má učení poskytovat „jistým způsobem dětem“ a že to „ještě ani nemohou tušit, k jak rozsáhlému vědění a (technické) dovednosti to lidé jednou přivedou“ (VEJ IX. 90,8).

Částečné zastření obsahu evangelia, z něhož mohlo vzejít mnoho nesprávných výkladů, Pán dopustil. Na otázku Jana evangelisty (který byl jeho apoštolem, pozn. spis.) se Ježíš k tomu vyjádřil: „Je lepší, aby se věc (evangelium, pozn. spis.) světu podávala v plném zastření, lze ji pak prostě rozlousknout i se slupkou, ve které však zůstane podstata života neporušená.“ „Bude-li to jednou třeba, já už znova probudím člověka a všechno mu oznámím, co se zde událo a

co má svět očekávat kvůli své nepolepšitelné zlobě“ (VEJ I. 216, 13-14) + evang. J. 21,25.

Před svým nanebevstoupením Kristus lidstvu přislíbil Utěšitele. V Novém zjevení Pán o „Utěšiteli“ pro dnešní lidstvo podává toto vysvětlení: „Co jsem svým učedníkům přislíbil jako Utěšitele, kterého jim pošlu, to už obsahovala slova, která zaznamenal můj milovaný učedník Jan. Moji učedníci je nepochopili; ale vy, kteří jste již dost vyškolení a připravení, abyste mou nauku pochopili a přijali, jak bych si přál, aby se chápala a prováděla, vy můžete objevit v těchto odkázaných slovech (Nového zjevení, pozn. spis.) Utěšitele, který vás osvítí, pozvedne a posílí proti všemu, co přichází, jako kdysi můj Duch posilnil učedníky, aby s potřebnou duševní silou unesli své budoucí osudy se svým posláním“ (Pr 157).

Členovi velerady Nikodémovi Ježíš předpověděl, že v době po jeho pozemské pouti až do doby, kdy Utěšitel přijde v podobě „pravé a velké světelné a životní nauky “, „bude mezi lidmi na zemi málo světla“ (VEJ VII. 54,5-6).

„(Lidé) se musí naučit myslet, pak hledat, ba i nacházet.“ „Lidé světa mají zálibu ve světě a proto Boží nauka musí (pro ně) vypadat docela světsky, má-li v nich vyvolat odezvu.“ „A tak nebudeme moci u lidí této země (v době Ježíšově, pozn. spis.) ještě ani po dlouhém čase moc rychle přijít s plnou pravdou“ (VEJ VI. 204, 2-4).

V kruhu svých apoštolů Ježíš předpověděl, že jeho nauka v průběhu času bude zatemněna změnami v evangeliu a nesprávným výkladem. „Že moje nauka u všech národů v pozdějších dobách nezůstane tak čistá, jak k vám nyní vyšla z mých úst, s tím lze už předem počítat jako s jistou věcí “ (VEJ V. 120, 6). „Vnitřní duch však přece jen zůstane“ (VEJ V. 12, 6).

„Zvláště představitelé obcí “, říká se na jiném místě, kde Ježíš v NOz oslovuje lidi dnešní doby, „začali překrucovat mou nauku a směšovat ji se starými nesmysly, protože jim jako nejčistší pravda z nebe přinášela malé poplatky“ (VEJ X. 25, 8 a 10).

Proto budou „až v pozdější době, těsně před velkým soudem vzbuzeni a připuštěni proroci, mající krátký těžký úkol očistit zanešvařenou nauku“ (VEJ VI. 176, 10).

„Dělníci na mé vinici nebudou působit prostřednictvím velkých zázračných činů, ale jen čistým slovem a písmem, aniž by se jim dostalo jiného pozornost vzbuzujícího zjevení než vnitřního, živého slova v pocitech a myšlenkách svého srdce“ (VEJ VI. 176,10).

„Až od nynějška (od učitelské činnosti Ježíše, pozn. spis.) uplyne *tisíc a ještě ne zcela jeden tisíc roků* a má nauka bude pohřbena ve zcela špinavé hmotě, pak znovu probudím muže, kteří to, o čem jsme zde (s učedníky, pozn. spis.) jednali a co se přihodilo, *doslova přesně* zaznamenají a ve velké knize (NOz zahrnuje 25 svazků, pozn. spis.) předají světu, kterému tím budou v mnoha směrech znovu otevřeny oči“ (VEJ IV. 112, 4).

„Že však tato má nauka o vlastním světě, který nezajde (tzn. vždy bude stejný, pozn. spis.), bude v každé době napadána, to vím o celou věčnost předem“ (VEJ II. 172, 8).

V této souvislosti pak Pán odkazuje na evangelium o rozsévači a říká: „Jsou dána (oznámení, pozn. spis.) pro všechny, kdo budou žíznivě dychtit po vodě života.“ „Aby těmto lidem tedy byla otevřena evangelia, která jsou zavřena sedmi pečetěmi, a aby těmito knihami byla připravena cesta ke Mně a mým nebesům, posílám vám tato vysvětlení“ (Pr 229).

Jen pro své opravdové děti této země dávám tuto nauku “ „Pravé děti světa však nechejte a nevolejte je“ (VEJ VI. 151, 3 a 11).

„Neboť smysly lidí jsou tak zvrácené, že velký zázrak živého slova, poskytnutého probuzeným prorokem a služebníkem slova, je jim tak lhostejný jako ostatní všední jevy na světě“ (Hi II. s. 106). Většina životních poutníků raději zůstává v údolích svého zvířecího bytí, než by se někdy namáhala vystoupit na kopec, aby se mohla alespoň rozhlédnout jako opravdový člověk“ (Hi II. s. 361).

Církve a Nové zjevení

Jak evangelická tak katolická církev odmítají zjevení, která oznamují nové či dodatečné poselství spásy. Evangelická církev odmítá vůbec každé zjevení. Podle Lutherova výroku „Sola scriptura“ („jen Písmo svaté“) evangelická církev učí, že všechno, co se týká spásy, bylo už sděleno v Novém zákoně. Katolická církev s ohledem na Lk 17, 21; Jan 6, 45; 14, 15-21; 16, 12-15; 1 Kor 14, 1, 5, 19 nn připouští, že po Kristu ještě zjevení budou, ale nazývá taková zjevení „soukromým zjevením“, které je spíše určeno jednotlivcům, nikoli všem křesťanům. Ke spáse potřebné křesťanské zjevení bylo již uzavřeno za doby apoštolů. Bylo řečeno, že Bůh prostřednictvím svého Syna „k nám promluvil v tomto posledním čase“
(Žid 1,2). Že dále Pavel (1 Kor 10,11), Petr (2 Petr 3, 3; srov. 1 Petr 4, 7) a 1 Jan 2, 18 mluvili o poslední době, „konci dnů“, ba o „poslední hodině“. Tyto výroky apoštolů nejsou žádným přijatelným důvodem pro odmítavé stanovisko církví, poněvadž křesťané prvních staletí považovali za dogma, že ještě za jejich života dojde k zániku světa. Mimo jiné to dokazuje citovaný text listu k Židům 1,2: „V tomto posledním čase“ a 1 Kor 10,11, „nám, které zastihl přelom věků“. „Lhůta je krátká“ (1 Kor 7,29). Postupem času bylo nutno omyl apoštolů přiznat.

Jakubu Lorberovi Pán sdělil, že za svého života na zemi učedníkům řekl: „příště sešlu z nebe své posly až ke konci světa, aby zatvrzelé děti světa Mé slovo nezahladily a příliš nezhanobili. Ale i oni (poslové) budou kvůli Mému jménu více či méně pronásledováni“
(VEJ X 115, 9).

„Po Mně zůstane nebeská brána nadále otevřená a to, o čem zde jednáme (s učedníky, pozn. spis.), bude po více než tisíci letech právě tak slovo za slovem zaslechnuto (Lorberem, pozn. spis.) a zaznamenáno, jako by se to všechno odehrálo před očima těch, kteří bezmála 2000 (!) let po nás přijdou na Zemi“ (VEJ III. 15, 6). „Aby všichni lidé nezahynuli, ustanovil jsem, aby se ke každému jednotlivci dostalo mé slovo a má nauka *bez újmy*, jako kdysi k mým učedníkům, bez zastření jako u proroků, ale jasně a srozumitelně, jako kdysi učili moji učedníci národy.“ „Chci nyní nevěřícím otevřít oči a vykladačům mé Bible vysvětlit vlastní smysl “ (Pr 163).

Jasně z toho vyplývá, že tvrzení církví, že zjevení bylo uzavřeno poselstvím Ježíšovým a poselstvím apoštolů, je nesprávné. Teprve až se obzor poznání lidstva rozšíří, „pak teprve bude dán souhlas k větším zjevením a přesnějším ustanovením “ „Kdo potom zjevení přijme jako pravé a podle něho jedná, dospěje také brzy k jasnému poznání a k pravému samostatnému svobodnému životu“ (VEJ VI. 204, 9-10).

V uplynulých 1900 letech učinilo lidstvo duchovní pokrok a potřebuje nyní silnější duchovní stravu. V evangeliích je uvedena pouze nepatrná část toho, co Ježíš pronesl, a výklady – jak ukazují výsledky kritického biblického bádání – jsou příliš špatné. Zmatení a zfalšování Ježíšovy nauku sotva může být ještě větší. Na druhé straně církve značně pozbyly s příchodem přírodních věd vážnost kvůli svému učení, že všem textům Starého a Nového zákona se musí bez výjimky věřit doslovně. Galileův případ (17. stol.), souvisící s doslovným výkladem Bible, silně otřásl důvěrou v exegety katolické církve, zvláště u vzdělaných katolíků. Ale

také Luther se nezachoval jinak. Když Koperník přišel se svým tvrzením, že Země se otáčí kolem Slunce a ne naopak, Luther se kvůli tomu rozčílil: „Ten blázen nyní chce převrátit celou astronomii.“ A Melanchton chtěl dát „z moci státu zakázat ten všeobecně nebezpečný nesmysl“.[1]

V prvních dobách křesťanství – jak dokazuje stará křesťanská literatura – bylo uznávání prorockého úřadu samozřejmostí. Tak Pavel píše: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2 Tim 3,16-17).

Proroci bývali v literatuře prvního století jmenováni před biskupy. Funkce biskupa tehdy ještě nebyla vedoucí, nýbrž podřízená. Biskupové byli pomocníky presbyterů a starších. Výraz episkopus (lat. = biskup) pochází z antické obecní správy. Episkopus býval městský komoří a podobnou funkci mívali episkopi také v církevních obcích. Didache, *Nauka dvanácti apoštolů,* sepsaná ve 2. století po Kr., výslovně říká: „Proroci jsou vaši Velekněží“ (!) (Didache 13, 3). V 1. listu Korinťanům Pavel vysvětluje: „A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky “ (12,28).

Když později vznikla kněžská hierarchie, posunuli se biskupové na první místo. V té době pak se hlásalo, že už nebude žádné nové Boží zjevení. Ten podivný názor, že Bůh po apoštolech zastavil zjevení lidem, zastávají podle názoru prof. Waltera Nigga „bohužel ti z teologů, které k tomu pohání pochopitelný strach, že proroctví by mohla odhalit nesprávnost jejich předpisů“.[2]

Námitka, že Nové zjevení podává mnohé věci jinak, než církve učí, není žádným důvodem pro odmítání těchto zpráv. Dnes existuje mezi učenci, kteří se zabývají exegetikou a zkoumáním Bible jednoznačný názor, že mnohá místa v Novém Zákoně se neshodují se ztracenými původními spisy. O tom jsou dnes přesvědčeni i katoličtí vědci, i když to věřícímu lidu v církevním tisku tak zřetelně neříkají. Už Pavel se v listu Galaťanům zmiňuje o tom, že „někteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak“ (Gal 1,7).

Že do evangelia byly některé texty vloženy, jiné vypouštěny a změněny, připouštějí po koncilu bez obalu i katoličtí biblisté. Tak např. prof. katolické teologie Geiselmann píše: „Dnešní podoba evangelia byla určitě víckrát upravována."[3]

Pater Norbert Lohfink S.J. sděluje, že už vzdělaným mnichům ve středověku neušlo, že Nový zákon obsahuje nepravé texty.[4] Z toho důvodu asi po celá staletí katolíci Nový zákon nečetli. Katoličtí učenci to věděli dávno, jen před koncilem se neodvažovali otevřeně o tom hovořit. Jak pater Lohfink sděluje, vznikla proto mezi teologickými odborníky „tajná nauka“.[5] (!)

Až do roku 1962 udržovala katolická církev své věřící v přesvědčení, že Bible je bez chyb. Ojedinělým odchylky Nového zjevení od nauky církví nejsou žádným důvodem neuznat Nové zjevení za zjevení Boží. Bůh si nedá od představitelů církví nic předepisovat. Jeho duch vane, kam chce a kdy chce. Ostatně římské bývalé státní oficium ke knize Hanse Künga o neomylnosti v Prohlášení „Mysterium Ecclesiae“ (1973) výslovně potvrdilo, že dogmata jsou „podmíněna situací, nedokonalá, opravitelná, doplnitelná a nahraditelná“.[6] Toto závažné prohlášení Kongregace pro nauku víry by měli mít katoličtí čtenáři tohoto spisu stále před očima.

Ústřední otázkou v této souvislosti je, zda Jakub Lorber je pravý prorok, který byl hoden zaznamenat Boží zjevení lidstvu posledního času. Kromě zmíněných Lorberových přírodovědných předpovědí je nutno prozkoumat i jeho duchovní postoj. Podle Janova evangelia 7,17-18 se od pravého proroka vyžaduje: „Kdo mluví sám za sebe (tzn. ze svého pozemského lidství), hledá svou vlastní slávu. Kdo však hledá slávu toho, který ho poslal, ten je pravdivý a není v něm nepravosti“ Jan 7,17 n).

Tato slova se v plném rozsahu hodí na Lorbera. Sotva bychom si dokázali představit pokornějšího, nenáročnějšího, zdrženlivěji žijícího a nenápadnějšího člověka než Jakuba Lorbera. Ačkoli zaznamenal snad nejvýznamnější náboženské dílo všech dob, vůbec se to navenek neprojevovalo. Nedomáhal se žádného veřejného uznání a žádných hmotných výhod. Jeho postoj ke svému pověření a svému dílu vyplývá z dopisu, který 21. dubna 1848 napsal svému příteli Anselmu Hüttenbrennerovi: „Svět mi nechce nic dát a to mě těší."

Navíc se v Novém zjevení jako charakteristika proroka uvádí, že „praví proroci budou stále žít v chudobě" (VEJ VI. 179, 3). A dále: „Pravý prorok nebude nikdy sobecký a jakákoli domýšlivost je mu vzdálená" (VEJ III. 204, 12). Na jiném místě už bylo poznamenáno, že člověk žijící ve městě civilizované země by sotva mohl procházet životem ve větší chudobě, než tomu bylo u Lorbera. Sobectví a domýšlivost byly tomuto prostému člověku tak vzdálené jako malému dítěti.

Každému, kdo hledá pravdu a přečte si Nové zjevení, bude jasné, že Lorber byl charismatická osoba a že to, co mu bylo během 24 let denně diktováno, byl dar nebes, pravý zdroj Božího poselství a – jak se v NOz říká – „klíč k pochopení evangelia".

Lorbera lze snadno rozeznat od mnohých vychloubavých a hrabivých šarlatánů, kterým se říká „Otcovská media". Bohužel jsou mnozí naivní a nekritičtí lidé od těchto falešných proroků vtaženi do jejich vlivu, nesprávně vedeni a také finančně vykořisťováni, jak to dostatečně příklady potvrzují. Ačkoli z toho, co bylo shora řečeno, je zcela evidentní, že informace Jakuba Lorbera jsou Božím poselstvím, lze si snadno představit, že tato nefalšovaná moudrost, která otevírá nové obzory a odmetá různé teologické smetí, mnohé zneklidňuje, a že zvláště přísný soud a osud oznámený na scestí se nacházející katolické církvi těžce dopadnou na zkostnatělé a sebe ospravedlňující představy hierarchie. Nové zjevení příliš zřetelně ukazuje, že katolická církev a Ježíšova nauka nejsou v každém případě totéž.

V Novém zjevení se předpovídá, že „až potřeba životní pravdy na konec bude stále obecnější a lidé se už nespokojí s čistě autoritativní vírou, která je neustále půdou pro temné a laciné pověry, pak je na čase poskytnout jim přístupné životní světlo plné jasu a pravdy" (VEJ VIII. 162, 18).

Že odpor vůči Pánovu zjevení danému prostřednictvím Lorbera se dostaví, je jisté podle zkušeností, jimiž museli projít všichni proroci. V Novém zjevení se předpovídá, že odpor poroste tak, jak poroste známost zjevení. Ale také bylo řečeno, že už vane „duchovní vítr". „Přijde z nebe, aby vyčistil váš *duchovní* vzduch zanešvařený zlými pachy." Duchovní vítr Nového zjevení skutečně prochází v rostoucí míře srdci mnoha čtenářů. Ti s údivem hledí, že toto ohlášení zahrnuje Boží plán spásy v celé své šíři a že je obsažnější, než si kdy kněží mohli představit. Je zde cítit pravý význam slov, že „Bůh je láska". Nové zjevení je Božího původu a proto prosazuje nejčistší lásku k Bohu a k bližnímu jakož i neodmyslitelné křesťanství činu. Průbojnost napomenutí pro lidi naší poslední doby opravdu zasahuje srdce.

Že se proroctví dnes ve světě začíná ujímat, a to má v plánu spásy cílený význam, neušlo obezřelým teologům. Zjišťují, že se otevřela půda pro novou setbu.

Tak je například pozoruhodné, co k tomu říká Dr. Norbert Lohfink z papežského biblického ústavu v Římě ve svém přednáškovém cyklu *Proroci včera a dnes* (bez přihlédnutí k Jakubu Lorberovi): „Nasloucháme-li lidem, kteří si dělají starosti o náš svět, pak ovšem není v tomto světě nic tísnivějšího, než Boží mlčení. A zde potkáváme člověka, k němuž Boží hlas dospěl." „Nezúžíme-li příliš hranice prorokování, pak se s ním setkáme i v naší době. A my také nevíme, v jakých zcela nových podobách to bude. Čím více je církev ochotná přijmout proroky, které Bůh sešle, tím naléhavější pro ni bude rozeznávání duchů, a to

opravdu není snadné. Ale zároveň bychom si měli, alespoň v křesťanské Evropě, stále opakovat, že ve své podstatě nekřesťanská nedůvěra vůči prorokům nám vězí v kostech." „Musíme však počítat s tím, že takoví proroci možná mají poselství, která měla projít naší církví, ale kvůli našemu vlastnímu hříšnému uzavření se do sebe tudy projít nemohla. Co pak můžeme dělat? Nesmíme se stydět jít i k těmto prorokům a učit se od nich." „Naším pokušením stále znovu je nepřizpůsobovat se prorokům, ale přizpůsobovat proroky sobě." (!) „Často žijeme v tísnivém dojmu, že Bůh v naší době mlčí. Proroci nás nenechají, poněvadž se domáhají práva, že slyšeli mluvit Boha. Tak záleží všechno na tom, že dnes opět existují proroci."[7]

Známý koncilní teolog prof. Karl Rahner S.J. konstatuje, že církev v žádném případě není v posuzovaní soukromých zjevení neomylná. (Viz k tomu Prohlášení římských úřadů 1877 ASS XI. s 509 nn.) Pro Rahnera v zásadě platí: „Promluvil-li Bůh a je-li to jisté, to znamená, je-li to dostatečně prokázáno, pak to pro mě znamená bez okolků povinnost slyšet, být poslušný a věřit, nakolik se mě obsah toho týká." „V zásadě může Boží duch působit na každého člena církve a říci mu, co od něj požaduje, jaký příkaz mu v tu chvíli dává."[8]

Podobně se vyjádřili i evangeličtí teologové.[9] Jsou to velmi působivá stanoviska, která by mohla změnit mnohé příliš ukvapené úsudky o Jakubu Lorberovi. Ale vedoucí kruhy církve asi stěží ovlivní. Represivní opatření Vatikánu, existující už léta, nenechávají žádné pochyby o tendencích, které v kurii panují.

„Čím více půdy získává mé učení (NOz, pozn. spis.), tím více překážek se proti němu bude kupit, neboť mnohé lidi zasahuje v jejich hmotném a ještě více v jejich duchovním blahobytném životě, v jejich dosud navyklém způsobu mýšlení" (Pr 108).

„Ještě mnoho lidí bude házet po mém učení kameny, kameny tvrdých slov, které mají svou tíží rozdrtit něžnou nauku lásky. Avšak nebojte se, že oni zvítězí" (Pr 107).

Prorok je vždy mužem přelomu. To platí jak pro církve, tak pro světské záležitosti. Tak jako svého času byl Amos prorokem u soudu v Samaří, tak bude Jakub Lorber pro naši dobu. Amos tehdy z Božího pověření říkal knězům hořkou pravdu (5, 21-23). Tu nechtěli slyšet a řekli mu: „Seber se, vidoucí, a prchej do Judské země! Tam chleba jez a tam si prorokuj. A nikdy už neprorokuj v Bételu, neboť je to svatyně králova, královský dům."

Dnes tomu není jinak. „Nemilují moje světlo", řekl Lorberovi Pán o dnešních kněžích (VEJ III. 225,9).

Aby co nejvíce lidí poznalo Nové zjevení, říká se všem, kteří se jeví jako vhodní pro jeho šíření: „Pokud přispějte ze všech sil k tomu, abyste lidem kolem sebe ukázali stejný cíl, pak má slova k vám nebyla zbytečná" (Pr 132).
Zatím co v minulých stoletích katolická církev měnila či potlačovala smysl zjevení, nebude moci šíření Nového zjevení mezi lidmi zabránit, neboť – jak PÁN Lorberovi výslovně řekl –
„ pro tentokrát a napříště pokaždé to není v mém řádu. V pravý čas mé slovo už se dostane ke všem, kteří po něm budou ve svém srdci toužit" (Hi II. s. 276).

Moje dílo se dostane bez překážek na denní světlo jako velký magnet, který bude všechno k sobě přitahovat" (Hi I s. 99).

Nového zjevení oznamují evangelisté a jejich evangelia

Nové zjevení neslouží pouze k vysvětlení týkajícímu se správného textu a smyslu
Ježíšova poselství, nýbrž poskytuje také údaje o evangelistech. Pokud jde o autory jednotlivých evangelií, názory badatelů se rozcházejí. Evangeličtí

teologové jsou téměř všichni názoru, že žádný z evangelistů nebyl očitým svědkem, ani na vlastní uši evangelium neslyšel. Katolická církev naproti tomu považuje evangelistu Jana za Ježíšova nejmilejšího učedníka. Tento názor Nové zjevení potvrzuje. Zatím co mnozí autoři *Janovu evangeliu* upírají jakýkoli význam,[10] v Novém zjevení je právě toto evangelium označeno za nejspolehlivější. Klement Alexandrijský (3. stol.) správně usoudil, když Janovo evangelium nazval „duchovním evangeliem“, „jádrem, vrcholem a tím nejsvětějším, co je v Nové zákoně“.[11] Jan informoval o tajných rozhovorech Ježíše s Nikodémem a podává přesné místní údaje, které může znát je očitý svědek.

Kvůli několik málo úvodním větám, které mají poněkud filozofickou povahu, podlehli někteří kritici omylu, že Jan byl helénista. Jak vyplývá z NOz, ty věty Janova evangelia pocházejí z Ježíšových úst. Ostatně těchto pár veršů není žádným důvodem k tomu, aby byl zdůrazňován filozofický charakter Janova evangelia. V literatuře se tu a tam kolem osoby Jana evangelisty objeví ta nejodvážnější a nejdobrodružnější tvrzení. Katolický autor Paillard míní, že: „Janův otec vedl rybářství a zaměstnával řadu námezdných rybářů. Rodina byla patrně značně bohatá a měla vazby na nejvyšší kruhy v Jeruzalémě.“[12] Z NOz se naproti tomu dovídáme, že Jan byl synem docela chudobných lidí, kteří nemohli své děti téměř uživit. Podrobně se o tom říká: „Josefovy děti, jak vlastní tak přijaté, se nacházely ve velké bídě a většinou mě následovaly. Mezi nimi byl i Jan, který se mnoho v Josefově domě zdržoval a byl zde učedníkem. Neboť jeho otec byl ještě potřebnější než sám Josef a proto tam svého syna dával, aby se mohl naučit Josefovu umění. On je také vyučil. Byl velmi šikovný tesař a zároveň truhlář a uměl i soustružit. K tomu měl neobyčejně rád Marii, mě i celý Josefův dům. Maria nemohla být (později) svěřena do lepších rukou než právě do rukou tohoto syna Zebedeova“ (spis 32, 4).

Ačkoli Jan během Ježíšovy učitelské činnosti přesně věděl o všem dění a co Ježíš mluvil, zaznamenal jen něco málo. Bylo mu výslovně řečeno, že má zaznamenávat jen to nejdůležitější. „Neboť tehdy napsal Jan a Matouš evangelium, ale jen v hlavních bodech, s vypuštěním většiny okolností“ (VEJ VI. 148, 20). Jan se občas ptal, zda to, co právě slyšel, by měl zapsat. Nato jednou dostal odpověď: „Nechej to být. V oné době (tzn. v době Lorberově, pozn. spis.) se postarám, aby, bude-li to potřeba, takové věci byly oznámeny ústy nově vzbuzených služebníků, věštců a proroků lidem dobré vůle.“ „Kromě toho nejdůležitějšího, co napíšeš o mém učitelském úřadu na této Zemi, v evangeliu o mimořádném učení a činech uvedeš, že jsem ještě učil a vykonal mnohé, co není v těchto knihách zapsáno. A kdyby se i takové věci do knih zapsaly, svět, to znamená lidé by je nepochopili“ (VEJ X. 157,2 a 3).

Pozoruhodný je závěrečný dodatek, v němž se vysvětluje, že by lidé obsahu neporozuměli. Okleštěný a proto podivný text nám předkládaného Janova evangelia, kde se říká (21, 25), že svět by (prostorově) neměl dost místa pro ty knihy, má v NOz významné doplnění a vysvětlení a pro větší srozumitelnost těchto míst textu je doplněno slůvko „ještě“. Máme-li to správně pochopit, je potřeba si uvědomit, že lidé té doby, kdy Ježíš sděloval svým učedníkům tajemství, by je nemohli chápat. „Kulturní úroveň dnešních lidí a jejich možnosti chápat jsou však zcela jiné, než tehdy“ (Pr 24). Mí učedníci byli ještě jako nedospělé děti a zpočátku nebyli sto pochopit vysoké pojmy o Mně a o Mém království tak, jako později, až na ně sestoupil můj Duch.“ „Když moji učedníci mohli mít tolik otázek, dovedete si představit, kolik by jich měli *druzí,* méně zasvěcení“ (Pr 296).

Jan sepsal na ostrově Patmos také „Tajné zjevení“. Bylo mu tehdy již přes sto roků a v psaní ho podporoval přítel, který se vzdal svého řeckého jména a také se nazýval Jan (VEJ XI. s. 264).

Jan uzavřel podle údajů NOz své evangelium „brzy poté, co Jeruzalém byl zničen Římany“ (70 po Kr., pozn. spis.). Ve věku přes sto let pak napsal na pergamen „svá vidění pod názvem *Janovo zjevení*“ (VEJ XI s. 264).

Pokud jde o *Matoušovo evangelium,* badatelé se dohadují, kdo byl jeho autorem. Přišlo se na to, že Matoušovo evangelium tak, jak ho dnes známe, bylo sestaveno ze starších částí a mnozí předpokládají, že autorovi sloužilo jako předloha evangelium Markovo a kromě toho nějaký neznámý zdroj, který se všeobecně označuje jako vzor Q. Této tézi se říká teorie dvou zdrojů. Názory na tuto teorii se rozcházejí. Mnozí autoři tvrdí, že je to většinové mínění, ale jiní jsou proti tomu. Podle Paillarda jsou moderní badatelé zajedno v tom, že teorie dvou zdrojů „je příliš jednoduchá“.[13] Nebudeme zde dále rozvádět různé názory, neboť NOz nám poskytuje v tomto případě vyčerpávající informaci. Sděluje, že Matouš předtím, než sloužil ve velké celnici u Galilejského jezera, „sloužil jako písař Římanů“ (VEJ IX. 114, 1). (Tento Matouš, který byl jen nesamostatným písařem na celnici a kromě toho provozoval hospodu, se nesmí zaměňovat se samostatným výběrčím daní (celníkem) Matoušem.) „Toho jsem pak přijal, když jsem se s ním setkal při své cestě do Kisu na jedné mezistanici mezi Kafarnaum a Kisem a kvůli němu mi bylo také vyčítáno, že se stýkám s celníky a hříšníky.“ „Poněvadž však tento Matouš uměl dobře psát a nechtěl se ode Mne odloučit, přijal jsem ho jako písaře, ale spíše jen tak, že zatímco můj Jan, který měl zaznamenávat Slovo, to jest to, co jsem učil, Matouš zatím zapisoval méně duchovní části mého učení a kázání a já jsem dával tyto zápisky Janovi příležitostně opravovat. Neboť Matouš si velmi dobře pamatoval události, ale měl slabou paměť na věci týkající se nauky.

Dokud se Mnou chodil, o Mých rodinných poměrech věděl velmi málo, a to co znal, mu sdělil příležitostně Jakub, Šimon a Jan. To si však tehdy ihned nepoznačil, nýbrž teprve po létech, několik let po mém zmrtvýchvstání, když byl místo Jidáše Iškariotského vybrán za apoštola.

Tento apoštol Matouš sám, jako evangelista, zcela řádně a správně evangelium sepsal a odešel s ním pak do jihovýchodních krajů Asie.

Pak však v Jeruzalémě, v Galileji a v Samařsku, poté v Tyru a v Sidónu, se objevilo 5 Matoušů a každý sepsal Matoušovo evangelium. Evangelium, které se objevilo v Sidónu, z nich bylo nesporně nejpřijatelnější. Ostatní čtyři byla na velkém církevním sněmu v Niceji zavržena jako s tímto evangeliem a navzájem mezi sebou se neshodující a sidónské Matoušovo evangelium bylo ponecháno jako nejvíce se blížící pravosti. A tak i toto je zčásti apokryf, jakkoli se pisatel všemožně snažil podat věci co nejvěrněji.

Ostatně sám napsal – kromě tohoto jednoho – čtrnáct evangelií, vždy kdykoli se dověděl něco od údajně očitých svědků. Z těchto čtrnácti sestavil pak patnácté, které podle posouzení odborníků bylo prohlášeno za nejvýznamnější a nejpravější. A tento pseudo-Matouš, který se vlastně jmenoval l´Rabbas, je tvůrcem dnešního Matoušova evangelia. To skutečné se dnes ještě nachází ve velké sbírce knih a spisů v jednom významném horském městečku Zadní Indie“ (VEJ XI. s. 241-242).

Ježíš předpověděl apoštolu Matoušovi toto: „ Někdo jiný, kdo bude psát pod tvým jménem, tě nahradí a jeho spis zůstane“ (VEJ X. 157,6). My tedy máme k dispozici evangelium pseudo-Matouše, který se jmenoval l´Rabas a psal pod pseudonymem „Matouš“. O něm se v NOz říká: „Pseudoevangelista Matouš byl totiž naprosto poctivý, pravdu hledající muž, a než začal své evangelium dávat dohromady a psát, zhruba dvacet let velmi snaživě pátral, aby zjistil pravdu o tom, co se zde událo. V té době žádný z mých apoštolů do Judska nepřišel, ale bylo tu dost jiných svědků té doby. Jak tomu při takových příležitostech bývá, spousta lidí z mnoha míst, která jsem navštívil, byla schopna leccos o Mně vyprávět. Obvykle však jen to, co sami zaslechli nebo zažili. A tak lze pochopit, že

nějaký I´Rabbas, jakož i mnoho jiných evangelistů nemohli dobře vědět všechno, co jsem učinil, učil a co se stalo se Mnou.“

„Někdo se může zeptat: Proč jsem tedy sám takové lidi lépe neosvítil, aby pak byli sto dát na pergamen jen dokonale čistou pravdu? Říkám, že docela poctivé muže, kteří se o to snažili, jsem v tomto směru nezkrátil. Co pak později už zesobečtělý svět z této poctivé tradice učinil, za to nemohu, neboť každý člověk má svou *zcela svobodou vůli.* Že jsem nikdy nedopustil, aby chybělo třídění, to vám dokazují téměř od mé doby všechna velká shromáždění, kterým byl dán z Mého Ducha úkol, aby lež, která se vloudila, oddělila od pravdy, aby ji celá obec zavrhla. Poněvadž však plevel všude bujel mezi pšenicí, nepodařilo se jim zcela ho zničit.“ „A tak dochází i dnes (za času Lorbera, pozn. spis) jak zde i na jiných místech k mohutnému třídění, a nepřítel pravdy už proti němu nic nesvede. Buduji teď velkolepé hráze proti záplavě lži a stavím pravé Petrovy skály, které brány pekel nepřemohou“ (VEJ XI. s. 262/263).

O Lukášovi a jeho evangeliu se z NOz dovídáme rovněž řadu zajímavých podrobností. „Co se týká jeho evangelia, jedná se o výčet skutků uspořádaný podle Lukášova zkoumání i zkoumání druhých, jak v Jeruzalémě, tak o něm, o Mně, o mých skutcích a učení. Na základě toho sám svým způsobem sestavil evangelium do kapitol a veršů. Přitom se přirozeně nemohl vázat na počet kapitol a veršů jiného evangelia. Proto se u něho mnohé vyskytuje v jiných kapitolách a v jiných verších než u jiných evangelistů, což může každý z vás zjistit porovnáním udaných paralelních míst.

Pokud jde o jeho osobu, byl malířem a kreslířem (designerem) vzorků, jimiž mohl zaopatřovat tkalce, soukeníky a výrobce koberců. Z jeho ruky také často pocházelo malování židovských roušek a závěsů. Kromě toho byl i malířem písma a také se zabýval písařskou kaligrafií, zvláště chtě-li někdo mít něco velmi pěkně a pravidelně napsáno. Rozuměl a mluvil řecky, latinsky a hebrejsky a v případě nouze byl schopen se domluvit i jinými jazyky, které se v Judsku užívaly.

K tomu byl náruživým kramářem s novinkami, jak podobných lidí bývá celá řada, a zjišťoval si proto zprávy o všem, co se v Mé době přihodilo a mezi lidmi nadělal mnoho řečí a pozdvižení. Jeho zálibou bylo moci vyprávět mnoha zvědavým lidem, s nimiž přišel do styku, něco zcela nového, přičemž nebyl příliš vybíravý a bylo mu dobré, co mu přišlo pod ruku, jen když to působilo dojem zvláštnosti. Zpočátku vyrostlo mnohé jeho vyprávění z jeho vlastní půdy, zvláště tam, kde chyběly skutečné údaje. Teprve v době, kdy apoštol Pavel v Řecku tu a tam kázal Mé slovo, se na Lukáše obrátil jeho přítel Teofil, žijící také v Řecku, a vážně ho požádal, aby o Mně získal spolehlivé informace, zaznamenal je a poslal mu je. Že o jistém muži z Nazaretu slyšel jak od Židů, tak od Řeků mnoho rozmanitých zpráv, že mu není jasné, co je na tomto člověku tak zvláštního. Že si přeje znát, zda jde buď o nadzemskou bytost, nebo o člověka, který je dobře obeznalý s různou moudrostí načerpanou z knih.

Když se Lukášovi dostalo v Jeruzalémě toto psaní do rukou, začal se tou věcí vážně zabývat a zjistil si informace o všem, co se týkalo Mé osoby a mého učení. To, co zaznamenal, neměl prostě z úst mých skutečných učedníků, nýbrž většinou od jiných lidí, kteří se Mě a Mé nauky drželi, kteří mě zčásti osobně znali, z větší části však získali zprávy o Mně od mých učedníků. Neboť mezi mou existencí jako člověka na této zemi a dokončením Lukášova evangelia uplynulo třicet pět roků (tedy v roce 68). Teprve v té době mohl zaslat evangelium svému příteli Teofilovi do Řecka. Toto evangelium pak Teofil porovnal se svými záznamy.

Ale to, co platí o evangeliu, ještě více platí o Skutcích apoštolů, které Lukáš rovněž sepsal na pergamen na žádost svého přítele Teofila, a to teprve v poslední době svého života, tedy v době, kdy v Jeruzalémě už nebyl ani jeden z mých učedníků. Také Skutky apoštolů doznaly v rukou Lukášova přítele řadu změn. I v samých údajích z Judska bylo plno smyšlenek takových učedníků a šiřitelů Mého

slova, kteří se často bez vnitřního povolání za povolané vydávali a každý z nich chtěl dokázat, že toho zná více a lépe.

Tak se potom také stalo, že jak v Lukášově evangeliu, tak v jeho pozdějších Skutcích apoštolů se vyskytly věci smyšlené a přehnané, o nichž moji skuteční apoštolé sami věděli málo nebo vůbec nic. Protože v Jeruzalémě se zdržovali velmi málo a více pobývali v Galileji, Samaří a jiných, od Jeruzaléma vzdálených končinách.

Teď, když to víte, pochopíte že jisté zemětřesení a zatmění při Mé smrti na kříži, otevírání se hrobů v údolí Josafat a Mé nanebevstoupení ze dvou protichůdných kopců, stejně jako seslání Ducha svatého jsou z větší části dílem tehdejší fantazie různých mých přívrženců a stoupenců a musí takové být, zatímco nejspolehlivější z evangelistů (Jan), který navíc u všech nejdůležitějších událostí musel být, se o tom všem ani nezmiňuje. Lukáš také neudává, zda při vylití Ducha svatého byl přítomný či ne.

Lukášovo evangelium a jeho Skutky apoštolů byly při velkém církevním sněmu v Niceji docela blízko tomu, aby byly prohlášeny za apokryfy. Ale západní biskupové se tomu vzepřeli a tak bylo vše, co Lukáš sepsal, prohlášeno za autentické a Lukáš se dodnes nachází mezi věrohodnými evangelisty a od té chvíle se o něm mnohem víc mluvilo než o Janovi“ (VEJ XI. s. 271-273).

„Pročpak by mělo při mé smrti dojít k úplnému zatmění slunce, a to po celé tři hodiny? A kdyby tomu tak bylo, nemohlo slunce svítit ani v jiných zemích a bylo by to zaznamenáno v písemných zprávách oněch národů. Ale nic takového si ani římští pisatelé dějin nepamatovali. Podle toho platilo jen pro Jeruzalém, že z mého dopuštění přítomní lidé na tři hodiny oslepli kromě jediného Jana, neboť on se o žádném zatmění slunce nezmiňuje.

A jako je tomu se zatměním slunce, tak je tomu i s mým zdánlivým nanebevstoupením. Kdepak by se mělo toto nebe, do něhož jsem odešel, nacházet?! Nebo kam by měl odejít Všudypřítomný, aby tak lidem ukázal, kde je vlastně doma?!

Myslím si, že budu doma v celém nekonečnu, neboť jsem ve všem a každému praoživujícím a udržujícím principem a beze Mmne nikde nic neexistuje!“ (VEJ XI. s. 273/ 274). Jak z citátu vzatého z kapitoly „Pozemská pouť Ježíše“ vyplývá, Ježíšovo tělo se rozplynulo do svých atomů a okamžitě přestal být viditelný. Vešel, jak se říká v VEJ VII. 129, 9 „do svého zcela božského“.

„Nehněvejte se proto na tohoto muže, že uvedl ve svých spisech řadu nesprávností, neboť zaprvé, nebyl toho všeho sám původcem, nýbrž to způsobili víceméně pozdější korektoři, jichž bych vám mohl uvést více jak tucet, a za druhé měl zvláště ve svém pozdějším životě dobrou vůli a vážný úmysl zanechat ve svých spisech pozdějšímu světu jen to nejryzejší. Nemůže sám za to, co pozdější hrabiví představitelé obce z evangelia učinili. Zaseli plevel do jeho pšenice, který vzešel zároveň s ní“ (VEJ XI. s. 274).

„Nechci proto ani Lukáše a Marka, ani Matouše soudit. Neboť přinejmenším si ve své době dali práci, aby v Mém všelijak už značně pozměněném učení vyhledali to nejčistší a nejlepší. Ale co se týká hmotných fakt, zde si částečně sami vymýšleli a většinou pak přece jen museli nakonec ubrat něco z toho, co se dozvěděli z úst takových lidí, kteří drze prohlašovali, že toho či onoho byli očitými svědky nebo na vlastní uši to slyšeli. Pak to porovnali s místy, která znali ze starých proroků a zjistili, že se to shoduje s tím, co uvedli, a to bylo pro ně jasným a platným kriteriem pravdivosti toho, co napsali.

Kdyby byla evangelia takto zůstala, bylo by to mnohem lepší, než tomu nyní je. Protože v těchto evangeliích bylo pro lidstvo mnohem méně zázračného, krutého a hrozného. Takže později vznikla potřeba, zvláště částečně mezi židokřesťany, Řeky a Římany, a to již sto let před velkým církevním koncilem v Niceji, učinit v evangeliích doplňky, především takové, které silně zaváněly zázraky a měly výraznou trestně právní povahu, abych nebyl líčen jako

oblažovatel člověka, který nic lidem nekladl na srdce více než lásku a pravdu, nýbrž jako pravý opak“ (VEJ XI. s. 275n).

„K tomu nejhoršímu a nejhroznějšímu však došlo teprve po velkém církevním koncilu v Niceji, a to jak ze strany řeckých, tak ještě více ze strany římských vrchních biskupů. Ze všech sil se snažili, zčásti podle pohanského tartaru a částečně podle židovského šeolu dát poslednímu soudu, očistcovým plamenům a peklu ty nejživější barvy a učinit ze mě něco jako byli známí Eakus, Minos a Radamantus, kteří soudili duše zemřelých. Podle toho bych musel neúprosně a nemilosrdně soudit, odsuzovat a na věky zatracovat do pekel všechno, co se neslučovalo s příkazy a nařízeními tak zvaného ‘svatého Otce’ v Římě.

Myslím, že jsem tím dostatečně vysvětli, že jsme ani já, ani nikdo z mých pravých evangelistů nebyli těmi, kdo to vymyslel a učil. Vždyť přece nemohu o sobě tvrdit, že jsem nejvyšší láska a slitování a na druhý den pomstychtivě vyhrožovat nelítostnými, nemilosrdnými a věčnými tresty svým dětem za přestupky, na kterých v podstatě často nemají ani setinu vlastní viny. Já jsem opravdu nepřišel abych to, co bylo ztraceno, učinil ještě ztracenějším, nýbrž abych to s láskou vyhledal a opět přivedl na světlo, aby se to neztratilo“ (VEJ XI s. 246).

Je tu naléhavá otázka, proč Bůh tomu zfalšování evangelia nezabránil. Tato otázka byla položena i v NOz a odpověď na ní zní takto: „Proč jsem jako vševědoucí a všemohoucí Bůh a Pán připustil, aby moje čisté slovo, dané apoštolům a dokonce mnoha jiným lidem, a které oni a mnoho evangelistů bylo předáváno nezřídka velmi rozporuplným způsobem, a proč jsem proti tomu konkrétně nezakročil?“ „Je to jako byste se zeptali, proč na zemi neponechám růst pouze pšenici, žito a ječmen a ušlechtilé plody a ovocné stromy (a žádné býlí)“ (VEJ XI. s. 251).

„Tak jak to zde probíhá, že všechno tedy má svůj význam a smysl, tak i četní nesprávně věřící a pověrčiví lidé mají na této zemi význam a smysl. Neboť kdyby všichni přicházeli na svět už osvícení jako archanděl Rafael, ale závislí na svých lenivých tělech, pak by se nikdo ani nehnul, aby se namáhal a přemýšlel, jak hledat a nalézt čistou pravdu. Zavládla by celková letargie, poněvadž žádný člověk by nemohl druhému být k užitku nebo ke škodě. Tak se ale lidé obdaření bystřejším rozumem nejprve správně rozohní proti hlupákům, hlouposti a tmářství, a čím více hrozí, že se rozšíří, tím energičtěji proti nim vystupují a mají pak velkou radost z toho, že svou horlivostí přivedli spoustu slepých na cestu ke světlu. A k tomu se hodí pak i ve věcném či doslovném smyslu si protiřečící evangelisté. Neboť navzdory tomu obsahují čistého ducha, jehož každý, koho jen poněkud osvítím, může objevit.

Pokud však jde obecně o lidstvo, které ve své slepé prostotě jako děti také považuje mosazný žeton za pravý dukát, to mu neškodí, vždyť přece víte, že v Mém otcovském domě je plno příbytků a škol, v nichž tyto duchovně zchudlé duše se mohou dostat k pravému světlu a také se dostanou. A v tom je také důvod, proč mám trpělivost s tak zvanými nemoudrými a nerozumnými Božími správci na této zemi. Neboť všechno má svůj čas a své trvání“
(VEJ XI. s. 252).

„Lukáš, stejně jako evangelista pseudo-Matouš (I´Rabbas), nezačali sepisovat svá evangelia příliš mnoho roků po Mně, přesto v lecčem natolik přeháněli, že na konec mezi nimi samými musely vyjít na denní světlo velké rozpory v docela důležitých věcech. O zkoumání nebylo v té době ani řeči. Neboť každý z evangelistů měl svého jistého čtenáře a posluchače a o jiného evangelistu se příliš nestaral a evangelisté sami se drželi jen toho, co zaznamenali. Dokonce se radovali z toho, co (pouze) ten či onen v evangeliu má.

Tak tedy i I´Rabbas (Matouš) se málo staral, či vůbec se nezajímal o to, zda osmého dne po narození byl Ježíš v chrámu obřezán a také se nezajímal o tři

mudrce z Východu, o útěk do Egypta a Herodovo kruté vraždění nemluvňat v Betlémě. L´ Rabbas (pseudo-Matouš) obdržel své zprávy ze Sidónu a svým způsobem je zaznamenal. Ale protože sám byl více pohan než Žid, alespoň dříve, nezajímal se tedy o obřízku Ježíše jako dítěte a tak vykazují tito evangelisté mezi sebou podivuhodné rozpory, zatím co v jiných věcech se spolu shodují i pokud jde o místa a časové údaje.

Podle Lukáše pak všem židovským zákonům a zvykům zcela odpovídajícím způsobem řádně obřezaný Ježíš, který se narodil ve stáji pro ovce a byl pozdraven pouze pastýři, vůbec nebyl navštíven mudrci z Východu, nepotřeboval prchnout do Egypta, nýbrž pohodlně se tedy vrátil do Nazaretu, tam poklidně dvanáct let setrval bez jakéhokoli pronásledování ze strany Heroda, aby se pak s rodiči vydal na pouť do Jeruzaléma. U Matouše vidíme, že Ježíš přišel na svět v řádném domě, pastýři ho nepřišli pozdravit, zato ale tři mudrci z Východu (o nichž se Lukášovi v jeho evangeliu ani nesnilo, stejně jako i o útěku do Egypta, o Herodově ukrutném vraždění dětí v Betlémě a také o návratu Ježíše z Egypta do Galileje za krále Archelaa)“ (VEJ XI. s. 277 n).

Z vysvětlení, že každý evangelista se držel jen toho, co zjistil, a málo se staral o to, co napsali druzí, můžeme vidět, že spory učenců o to, kdo od koho opisoval, v podstatě odpadají. Evangelisté vůbec navzájem od sebe neopisovali, jen v tom či onom případě měli stejného zpravodaje, takže v důsledku toho se jisté zprávy musely sobě podobat. To dokazuje, jak spekulace rychle svádí na scestí.

„Teď se leckdo zeptá: Který z obou evangelistů sám o sobě měl pravdu? Odpověď zní: sám o sobě žádný, neboť každý informoval jen o tom, o čem slyšel vyprávět. V Jeruzalémě se ze strachu před trestem nikdo neodvážil o Herodově nesmírné krutosti mluvit. V Sidónu a v Tyru v tehdejší Cölesýrii však Heroda nenáviděli víc než smrt a nemlčeli o jeho krutosti ani o důvodech, které k ní vedly.

Stejným způsobem při pozorném čtení a srovnávání obou evangelií objevíte ještě řadu docela významných rozporů a nesrovnalostí, které se však nicméně dají spíše jistým způsobem srovnat a ospravedlnit, než židovsky obřezaný a pohansky neobřezaný Ježíš. Proto právě musí být v této době jak dávné tak nové nesmysly z evangelií vymýceny a dokonce já s nimi, a to tak, že do svého plného světla vstoupí jediné zůstávající pravé evangelium Janovo.

Neboť každý snadno pochopí a porozumí, že při pohledu na tato čtyř nyní existující evangelia a také na mnohé dopisy Pavlovy a listy jiných apoštolů se jich s ohledem na časový odstup už nemohu zastávat, poněvadž s každým rozporem, který v nich existuje, se pro učence světa stávám i já rozporem – stejně jako u současných křesťanských sekt, z nichž každá má svého Krista, který si osobuje právo každého jiného Krista těch druhých sekt skrz naskrz odsoudit“ (VEJ XI s. 278).

„Jakkoli evangelisté napsali všechno pod vedením mého Ducha, byla však jejich *vůle* nicméně *zcela svobodná* a podle toho také jejich mínění a jejich příjetí“ (VEJ XI. s. 296).

Úděl evangelia svěřeného katolické církvi

Informace Nového zjevení vrhly nové světlo na vznik evangelií a na jejich další osud. Mnohé chybné teorie lze dát stranou. Významná je skutečnost, že sdělení Nového zjevení o svévolných a smysl pozměňujících změnách evangelia ze strany biskupů prvních staletí musela být konečně katolickou církví po druhém vatikánském koncilu veřejně uznána. Výsledky historických bádání potvrzují i v tomto případě správnost a spolehlivost výpovědí Nového zjevení.

Nad prvními křesťanskými staletími vládne v širokém rozsahu značná temnota. Originály evangelií už nebyly kolem roku 200 k dispozici. „Také v prvním století nenacházíme spolehlivé stopy, jejich existence.“[14]

Nejstarší úplné opisy, které tvoří podklad Nového zákona, pocházejí ze 4. století. Při zhotovování opisů došlo k nesčetným chybám v opisování. Jejich počet se všeobecně odhaduje na 250.000, z nichž podle údajů teologa Henri Daniela-Ropse připadá cca 250 na podstatné změny.[15] Nepříjemné skutečnosti se občas obrátily v opak. Když Pavel měl v Jeruzalémě s Petrem a některými dalšími „významnými apoštoly“ tvrdý spor, neuznal Petrovu přednost, nýbrž v 1. listu ke Galaťanům (2,5) prohlásil: „Před těmi jsme však ani na okamžik necouvli a nepodrobili jsme se jim.“ V mnoha kodexech, mimo jiné. v kodexu D (zhruba z období kolem roku 500), je výsledek této rozmluvy uveden zcela opačně.[16] V těchto opisech bylo vynecháno slůvko „ne“, aby úsilí papežů o prosazení autority nebylo zpochybňováno. (Toto překroucení však nemělo žádný dopad na dnešní znění Nového zákona.)

Synoptikové (Matouš, Marek a Lukáš) na jedné straně a Jan na straně druhé uvádějí jako den Ježíšovy smrti jiný den. Synoptikové udávají, že Ježíš byl ukřižován v sobotu, což je zcela nemyslitelné, neboť na tento den připadal významný svátek. Podle Janova evangelia zemřel Ježíš v pátek. Pokud jde o denní dobu ukřižování, Marek (15,25) píše: „Byla třetí hodina (9 hodin), když ho ukřižovali.“ Podle údajů svědka Jana (19,14) byl Ježíš odsouzen teprve kolem šesté hodiny (poledne).

Časové údaje o příchodu žen ke hrobu o velikonocích si rovněž navzájem zcela odporují. Jan píše: „Když ještě byla tma“ (20,1); Marek naproti tomu: „ Sotva vyšlo slunce“ (16,2).

Podle Matouše spatřily ženy anděla sedět na odvaleném kameni před hrobem (28,2). Marek udává, že anděla ženy spatřily teprve uvnitř hrobu (16,5).

Ze záznamů Lukáše je možné soudit, že Ježíš byl během své učitelské činnosti v Jeruzalémě pouze jedenkrát, zatímco podle Janova evangelia – v souladu s NOz – zde byl v průběhu tří let víckrát. Matouš 27, 44) a Marek (15, 32) udávají, že oba spoluukřižovaní Ježíše uráželi. Lukáš říká opak. Pouze jeden z nich se rouhal, zatím co druhý mu za to domlouval.

Podle Lukáše (24,50-51) se nanebevstoupení Ježíše odehrálo u Betánie, podle Skutků apoštolů (1,11-12) na Olivové hoře u Jeruzaléma.

Odchylné výpovědi o stejných událostech potvrzují to, co bylo řečeno v NOz, že evangelisté neměli vždy spolehlivé zpravodaje.

Odborní znalci jsou už dlouho zajedno také pokud jde o doplňky a změny provedené v evangeliu, jak je líčí NOz. Není to novinka, bylo to jen věřícímu lidu zatajováno. Již slavný znalec Bible Origenes (250 po Kr.) dospěl k názoru, že některé biblické zprávy jsou smyšlené.[17]

Po druhém vatikánském koncilu mohli konečně i katoličtí učenci ke cti pravdy veřejně sdělit, co už delší dobu věděli. Do té doby jim to nedovolovala encyklika Lva XIII. (zemřel. 1903) a ostatní dekrety katolické církve. Zmíněná antimodernistická encyklika Lva XIII. „Providentissimus Deus“ učila, že evangelia „s neomylnou pravdivostí (!) sdělují vše, co jim (evangelistům) Bůh přikázal napsat, a to jenom to, co jim přikázal“[18] Albert Schweitzer k tomu lapidárně stručně konstatuje: „Místo aby pravdě dali zapravdu, vyhnuli se jí, pokřivili ji nebo zahalili.“[19]

Ještě v roce 1962 musel prof. Karl Rahner S.J. s ohledem na nauku Lva XIII., Benedikta XV. a Pia XII. v teologických slovnících napsat, že inspirace se vztahuje na všechny části Písma a to i na ty údaje, které se netýkají nauky o spáse, nýbrž se týkají přírodovědných informací (!). To všechno sdělil Bůh a neomylně.[20] Přirozeně znalci jako Rahner, Brinkmann atd. věděli, že ve spisech Nového zákona je řada rozporů a chyb. Museli tento problém vyřešit sofisticky.

Po tvrdých bojích s kurií došlo pak po dlouhých staletích na posledním koncilu k obratu. Mnozí biskupové prohlásili, že dosavadní tvrzení jsou na základě vědeckých bádání neudržitelná.Tak kardinál König (Vídeň) přednesl na koncilu celou řadu historických omylů, které Bible obsahuje.[21] Poté, co se ukázalo jako nepochybné, že ne všechny texty jsou spolehlivé, byli všichni exegeti Konstitucí vybídnuti, aby především obrátili pozornost k historickým líčením Starého zákona. Nyní směli katoličtí učenci otevřeně říci, co dosud věděli a co museli proti svému přesvědčení uvádět v katolických lexikonech jinak. V *Herderově teologickém kapesním lexikonu* mohl nyní Rhaner napsat: „Kritika textu (nízká kritika) se na základě písemné tradice snaží co možná nejpřesněji zjistiti původní doslovné znění biblických knih. Je to potřeba, neboť text doznal při přepisování četné změny, ať už jako chyby či jako *úmyslné** opravy."[22] (* Text kurzívou napsal autor knihy.)

V novém vydání *Katolického biblického slovníku,* od H. Hause S.J., Einsiedeln 1968, byla nyní vypuštěna věta, která byla v předchozích slovnících: „Neporušenost evangelií je v podstatě jistá."

Prof. Gieselmann nyní bez obalu vysvětluje, že dnešní podoba evangelia je výsledkem *mnoha úprav.*[23]

„To všechno musí pryč", řekl Pán Lorberovi. „Ponechejme vědě její prostor, neboť ona je nyní účinným očistným nástrojem pro odstranění nečistoty ze světa..."(VEJ XI s. 279).

Téměř sto let trvalo, než se toto slovo Nového zjevení prosadilo v katolické církvi proti silnému odporu římských integralistů a než bylo katolickým vědcům dovoleno provádět kritický výzkum Bible a zveřejňovat jeho výsledky.

I když hierarchie o rozporech a manipulacích s evangelii dobře věděla, pod pohrůžkou věčného pekelného trestu požadovala, aby se věřilo že každé slovo bylo neomylně vnuknuto Duchem svatým a evangelia mají právo na neomylnost bez omezení. Zfalšováním se z radostné zvěsti stala výhružná zvěst. Bůh, který je nekonečná láska se stal starozákonním Bohem pomsty, který kvůli porušení *církevních* předpisů hrozí *věčnými* pekelnými tresty.

Ve snaze zabránit, aby Boží lid upadal při čtení Bible do pochybností, zakazovala církev po staletí čtení Písma svatého. Ve Španělsku existoval dokonce trest smrti za vlastnění Bible.[24]

Tento stav, badatelům známý, byl již více než před sto lety nadiktován Lorberovi do pera: „Celé evangelium, stejně jako knihy Židů, Řím přísně zakázal lidu číst a přestupce tohoto příkazu dokonce trestat smrtí" (VEJ XI. s. 282).

Aby zabránila bádání v řeckém kodexu Nového zákona, zakázala univerzita v Paříži (Sorbona) dokonce studovat řecký jazyk. Bylo to hodnoceno jako kacířství a trestáno smrtí.[25] Zákazy číst Bibli se až do 19. století znovu a znovu zpřísňovaly. Ještě kolem přelomu 19. a 20. století podle výpovědi jezuity L. Billota (později kardinála) neexistoval v roce 1902 žádný problém v biblické vědě, protože žádná taková věda (v katolické církvi, pozn. spis.) vůbec neexistovala a ani nesměla být. „Od dvacátých let", píše Billot, „učím já. Moji studenti vůbec nevědí, že existuje nějaká biblická otázka."[26]

Další pozoruhodné potvrzení ducha pravidel výuky kněžského dorostu poskytuje vylíčení poměrů v kněžském semináři za dob studií Ernesta Buonaiuti, přítele pozdějšího papeže Jana XXIII. Sděluje, že žádný ze studentů teologie nesměl mít Nový zákon. Do rukou ho dostali teprve když některý blahovolný prefekt jim ho věnoval při nižším svěcení.[27]

Slova církevního učitele sv. Jeronýma (4.stol.) „Kdo nezná Písmo svaté, nezná Krista", nesměla být po dlouhý čas až do 20. století citována. Dnes smí i katolík vědět, že Bible je zároveň Božím i lidským slovem. Aby se starší generace nezneklidnily, nepíše a nemluví se ovšem o tom příliš často a nějak názorně. Průlom v tomto systému většina věřících také ještě docela nepostřehla. Dogmatická konstituce „Dei Verbum", která vznikla nakonec po značných bojích s

kurií jako kompromisní znění, se opatrnými výrazy distancuje od dosavadní nauky. Konstatování prof. Hanse Künga : „Výčet bodů, v nichž bylo heretikům nakonec dáno za pravdu, je opravdu dlouhý“[28], je opět potvrzeno obratem, který si vynutil průběh času.

Škoda je však vlastně nenapravitelná.Mladá generace – zvláště akademická mládež – si uvědomuje základní význam tohoto procesu, který vrhá ostré světlo na otázku hodnověrnosti.

Důsledky jiného druhu se však již dostavily mnohem dřív v podobě hašteřivé neústupnosti a nátlaku na svědomí. V osvícenské době (17. – 18. stol.) vzniklé spisy byly rozsáhlou *reakcí* na apologetické uspávadlo, které církev podávala. „Nepřítel“, říká Amos N. Wilder, „měl být ohlupováním, pověrami, neznalostí a dogmatismem postaven na úroveň všem tyranům duše a ducha.“[29] V důsledku toho vše ovládl racionalismu a důsledky jsou patrné až dodnes.

Jednotlivá porovnání Nového zjevení a vědeckých hypotéz

Nové zjevení sice potvrzuje řadu výsledků výzkumu vědecké biblické kritiky, zvláště změny evangelií ze strany církevních představitelů, což výzkum označuje jako „obecný statek“. Tento výzkum však často značně přestřelil a uvízl v neudržitelných spekulacích.

Shoda např. existuje v otázce konstatování E. Hirsche, že Lukášovo evangelium „doznalo v průběhu času vylepšení, škrty a doplňky“.[30] To, co Lukáš na počátku evangelia píše (1,3) že totiž „všechny události znovu důkladně prošel“, NOz potvrzuje. Stěží mohl mít možnost ověřovat si věrohodnost svých zpravodajů. NOz nám k tomu sděluje že „o ověřování nemohlo být řeči“ (VEJ XI. s. 277). Také katoličtí teologové dnes už vůbec nepochybují, že Lukáš některá místa vědomě vylepšil či zmírnil. Pillard Lukášovi vyčítá, že o své újmě změnil chronologické údaje, a nedostatky v místních údajích.[31]

Irenej, Origenes, Eusebius a Jeroným v prvním století informovali, že „Matouš napsal své evangelium v Judsku pro Židy, pro věřící, kteří z židovství přestoupili než je opustil a odcestoval“.[32] To dopovídá, jak řečeno shora, skutečnosti.

V listu Kolosanům (4,14) Pavel píše: „Milovaný Lukáš, lékař“. Z toho se hned usoudilo, že se jedná o evangelistu Lukáše. Z Nového zjevení vidíme, že tento předpoklad je špatným výkladem. Víceméně jako NOz potvrzená se ukazuje legenda, že Lukáš byl malířem.[33] Jak často je mínění badatelů okřídleno fantazií, to ukazují rozcházející se názory.

Paillard se uchyluje k tvrzení, které postrádá veškeré opodstatnění: „Jeho (Lukášova) slovní zásoba svědčí o důkladných lékařských znalostech, které se opírají o Hipokrata, Dioskorida a další autority“.[34] Jiní teologové kategoricky odmítají tuto křehkou hypotézu. „Podle staré církevní tradice z 2. století“, říká se ve spisu *Sachkunde Religion,* „autor je lékařem a Pavlovým průvodcem. Autor však nemá ani lékařské vzdělání, ani nezná dobře Pavlovu teologii.“[35]

Z pohledu NOz lze souhlasit s vývody katolického biblického díla ve Stuttgartu: „Teprve církevní tradice z 2. století (Irenej, kánon Muratoriho) uvádí jméno Lukáš, zmiňuje se o něm jako o lékaři a ztotožňuje ho se stejnojmenným průvodcem Pavlovým. Avšak neměli bychom se dát příliš svádět tím, že budeme spatřovat v těchto údajích historický důkaz.“[36]

O úloze, jakou evangelista Marek sehrál ve vztahu k jiným synoptikům, již více než 200 let vznikají různé dohady. Poněvadž evangelia podle Matouše a Lukáše obsahují četné perikopy, které nacházíme i v Markovi, mnozí vědci předpokládají, že Markovo evangelium tvoří základ a že ostatní evangelisté od něho opisovali. Proti této domněnce se staví už D.Fr. Strauß, Wrede a F.Ch. Baur

v 19. století. Tvrdí, že Lukáš a Matouš nejsou závislí na Markovi, nýbrž že je tomu přesně naopak.[37]

Opět jiní v Markovi spatřují „neznámého křesťana z pohanství, který Palestinu zná jen velmi špatně, tedy není svědkem, který vše viděl na vlastní oči a slyšel vlastníma ušima."[38] Arthur Drews zastává radikální hypotézu: „Marek si všechny události prostě odvodil ze Starého zákona a z hvězdného nebe si k nim přibájil". Poněvadž Drews popírá Ježíšovu existenci, nemůže k jiným závěrům dospět.

Obrátíme-li se na starobylé křesťanské prameny, pak najdeme u hieropolského biskupa Papia (zemř. po r. 120 po Kr.) sdělení, že Marek byl Petrovým tlumočníkem. On sám že se to dozvěděl od presbytera Jana.[39]

Nejstarší křesťanský spisovatel Eusebius sděluje, že Klement Římský věděl, že Marek psal za života Petrova. Irenej a Papias (2. stol.) naproti tomu tvrdí, že své evangelium napsal teprve po Petrově smrti. Z četných navzájem si odporujících mínění je jasné, že na tradici se nedá spolehnout. Z uvedených citátů z NOz víme, že Marek byl Petrovým synem a nezávisle na jiných napsal vlastní evangelium. Nepotřeboval opisovat. Právem se badatel táže: „Jak může jeho evangelium působit tak živě?"[40]

Marek líčí určité podrobnosti věcně správně. To svědčí, že v Galileji bydlel. Tak píše, že kvůli tlačenici při zázračném uzdravování nemohl být jeden ochrnulý přinesen do domu, ve kterém byl Ježíš: Tu odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů nosítka" (Mk 2,4). NOz uvádí, že střechy chýší (o domech v dnešním slova smyslu nemůže být řeči) v Galileji byly z rákosu, který se dal rukou rozhrnout. Kritičtí Biblisté z 20. století tomu chtějí rozumět lépe a považují daný text za nesprávně přeložený. V jejich myslích zřejmě existuje představa železobetonových stropů a proto autor míní, že text musí znít: „Vynesli ho na střechu."[41]

V úvahách kolem Markova evangelia se musíme ještě jednou ohlédnout zpátky k evangelistovi Matoušovi, neboť zde existuje souvislost. Bylo uvedeno, že evangelista Matouš odešel do Indie. Na své cestě přišel do města „které se tehdy jmenovalo *Babylon,* ačkoli ze starobylého Babylonu v dost velké vzdálenosti od tohoto města zbyla již jen hromada sutin" (VEJ X. 162, 2).

S králem této země navázal Matouš dobrý vztah, avšak s ohledem na vliv kněžské třídy nesměl hlásat evangelium. „O sedm let později", uvádí pak doslovně NOz, „přišel k tomuto králi Petr se svým synem Markem a byl rovněž dobře přijat" (VEJ X. 161, 5). Také Petra král důrazně varoval před Bálovými kněžími. „Petr", uvádí se dále, „sice delší dobu odolával pokušení (hlásat Ježíšovu nauku, pozn. spis.), zvláště když ho vážně varoval jeho syn a pomocník Marek." „Petr po několika letech přece jen jednou vyšel mimo město" a uzdravoval nemocné. (VEJ X. 161, 9-10). Nato byl vlákán do lesa a „v tomto lese Petra kněží chytili, stáhli s něho oděv, ubili ho a za nohy ho pak pověsili na uschlý myrtový strom"
(VEJ X. 161, 15).

Pak následuje pozoruhodné sdělení. „Tímto vám také sděluji, kde a jak skončil na tomto světě první apoštol. Tedy nikoli v Římě, ani v Jeruzalémě, nýbrž v novém městě Babylonu, který později dostal saracénské jméno Bagdád" (VEJ X. 161, 21). Sdělení, že Petr nikdy ve svém životě nespatřil Řím, je na jiném místě ještě potvrzeno (VEJ XI. 246).

Souhlasí to s 1. listem Petra (5,13), kde se říká: Pozdravuje vás vaše spoluvyvolená (církevní, doplnil překlad.) obec v *Babylonu* a Marek, můj syn."

Ačkoli katolická církev velmi přísně vyžadovala víru v doslovné znění Písma svatého, v *tomto* případu s pochopitelných důvodů místní údaj „Babylon" vykládala jako Řím.

Nezávislí vědečtí badatelé, kteří se touto otázkou speciálně zabývali, došli v souladu s NOz k výsledku, že Petr nikdy v Římě nebyl.[42]

Výzkumy liberálních kritiků Bible

Encyklika Pia X. o modernistech (1907) znemožňovala katolickým badatelům pod trestem exkomunikace až do poloviny 20. století veškerá svobodná historicko-kritická bádání kolem Bible. Publikace, které se k tomu vztahují mají výlučně apologetický charakter.

Nezávislí badatelé naproti tomu provozují už téměř 200 let svá historicko-kritická bádání kolem Bible. Bylo vynaloženo mnoho ostrovtipu ve snaze učinit Ježíšovu nauku myšlenkově průhlednou a vyhledat dodatečně provedené svévolné změny evangelijních textů. Mnoha autorům nelze upřít dobrou vůli nalézt pravdu. V jiných případech je zřetelný tendenční a polemický charakter vyjádření. Vědci sice správně poznali, že evangelium bylo dodatečně změněno, ale při vyškrtávání nepravých míst to silně přehnali. S býlím vytrhli plno dobrých plodů.

Do extrému vehnaná historická kritika nepoznala své meze, takže se musí sama stále znovu opravovat. Jestliže Zahrn upozorňuje na to, že je obtížné „s jistotou rozhodnout, co pochází z povelikonoční víry církevní obce a co přímo od Ježíše“[43], nezbývá než souhlasit s ním. Nemůžeme s ním však souhlasit, když míní, že „k cíli vede pouze radikální kritika“[44], a že tímto způsobem „se dosáhne kriticky zaručeného minima.“[45]

To, co totiž po uplatnění této metody zůstalo, je hromada sutin do vzduchu vyhozených základů křesťanské víry. Pojem „křesťanství“ byl převeden v něco, co s Ježíšovým učením a jeho osobou má jen málo společného. Lidstvo umí zřejmě žít jen v krajnostech. Na jedné straně až donedávna v církvi panoval přísný a úzce vymezený biblicismus, který nechtěl připustit, aby se veřejně mluvilo o nesrovnalostech a záměrných změnách, na druhé straně se u liberálních badatelů setkáváme s téměř herostratovsky rozbíječskou snahou o zjištění, které všechno rozleptá jako kyselina tak, že se nakonec evangelium stává mýtickou bájí.

Nechápe se, že v případě evangelií máme co do činění s „novým literárním druhem“ a že u Ježíše nemůžeme používat stejnou analytickou metodu jako u životopisů historicky známých postav, jako byl Alexandr Veliký nebo Napoleon. Z textů evangelia je možné dokázat všechno a nic, když zvolíme jednostrannou metodu a všechna místa, která neodpovídají zadané hypotéze, prohlásíme za nepravé doplňky. Tento svévolný druh výkladu byl některými autory – jak bude v jedné z dalších kapitol ukázáno – praktikován přímo násilně. V mnoha výrocích Písma svatého se spatřovala pouze pověra, poněvadž badatelé byli vůči metafyzické hloubce poselství spásy slepí. K tomu se fanatici pokoušeli vysvětlovat všechny Ježíšovy zázraky přirozeným způsobem, protože nemohlo přece být pravda, co neměla být pravda. Stanovisko krajních kritiků 19. století, že Ježíš vůbec neexistoval, už se dnes téměř mezi učenci nesdílí.

V průběhu času vznikl slepenec domněnek, takže – jak říká Albert Schweitzer – existuje tolik mínění, kolik profesorů. Z Ježíše udělali proroka, dobrého člověka, učitele náboženství, mravní vzor, esejce, povaleče, blázna, sociálního revolucionáře a vůdce protiřímského odboje. Nedodali jen to, čím skutečně je: Syn Boží a Vykupitel.

Dne 30. října 1842 k tomu Lorber říká: „Co všechno již lidé ze Mě udělali! Jak často jsem byl (již za svého pozemského života, pozn. spis.) nazván podvodníkem, buřičem lidu, povalečem, tulákem, podivínem, bláznem, kouzelníkem, ba dokonce služebníkem Belzebuba. Dokonce i v této době (19. stol. a později, pozn. spis.) se mi nevede na zemi ani o vlas lépe“ (Hi II. s. 1337).

Výzkumem se sice dospělo k novým poznatkům, ale právě tak se došlo i k mnoha omylům. Dnes se vědci shodují v názoru, že historicko-kritické bádání

nepřineslo žádný užitečný výsledek. Günter Bronkamm – a nejen on – dochází k závěru: „Na konci výzkumu Ježíšova života je poznatek vlastního selhání výzkumu.“[46]

Kritici nepostřehli, že „že všechno, co je hluboké, miluje masku“[47], a to, že evangelium jak zjevuje, tak i zahaluje. „Pravda“, zdůrazňuje NOz, „může být lidem této země podávána jen zahalená“ (VEJ VI 204, 3). Proto Franz Overbeck prohlásil, že spisy Nového zákona je potřeba „chránit proti atentátům neomalené subjektivity jejich vykladačů.“[48]

Text Písma svatého nelze pitvat způsobem, jak to někteří liberální kritici po dlouhý čas dělali. V NOz najdeme k této otázce velmi pozoruhodnou informaci: „Kdo chce na základě čistého pozorování a úsudku svého světského rozumu dospět k vnitřní, pravé moudrosti Ducha z Boha, velice se mýlí, dostane se na scestí, která jsou plná propastí, do nichž v noci svého ducha se může velmi rychle a snadno zřítit“ (VEJ IX. 100, 11). Když člověk pomyslí na některé představitele „Nové teologie“, kteří se osvědčili jako praví „partyzáni ateismu“ (Kahl), pak pozná v tomto úděsném vývoji potvrzení správnosti výpovědi Nového zjevení. Nelze zamlčovat, že už i katoličtí teologové jsou nakaženi tímto zlým duchem rozkladu.

Jedno lze nesporně konstatovat: Vědecká kritika Bible neupevnila víru, nýbrž zničila ji. Přinejmenším byl bezpočet křesťanů v průběhu delší doby ve vzrůstajícím rozsahu znejistěn. Albert Schweitzer ani v nejmenším nepochybuje o neúspěchu liberálního biblického bádání, když konstatuje: „Ti, kdo rádi mluví o negativní teologii, to nemají s ohledem na výsledek výzkumu Ježíšova života těžké. Je negativní.“[49]

Tento vývoj, probíhající již dvě stě let, má pro dnešní situaci odkřesťanšťování světa mimořádný význam, takže se jím v některé z pozdějších kapitol budeme zabývat podrobněji, spolu s různými teoriemi, které byly částečně šířeny masmédii a do srdcí křesťanů vnesly neklid a pochybnosti.

3.díl

Nejdůležitější výroky Nového zjevení týkající se nauky o spáse

Podle Lorberových informací je Nové zjevení otevřením pečeti evangelia. Tímto zjevením má být znovu očištěno poskvrněné poselství a zároveň má být lidem posledního času oznámen skutečný obsah a smysl nauky. „Proto byla Bible zachována, aby vám byl dán největší a nejpůsobivější důkaz, že tam už bylo zaznamenáno všechno, co se v *pozdějších* dobách muselo *postupně odvíjet“* (Pr 133).

„Posláním tohoto mého živého daru milosti (NOz) totiž bylo vstoupit do světa, ale *teprve* poté, co zkažený svět znova začne hladovět po mém pokrmu. Hlad ale nyní připravuje římská církev. Jak? Svou špatnou stravou a zkažením duševního žaludku, způsobeným právě touto stravou. Tomu pak bude dlouho všechna strava unikat a tak dostane spravedlivý hlad. Pak však sáhne po mém pravém nebeském chlebu s obrovskou nenasytností, aby se jím nasytil pro věčný život. Nuže, tak to chci mít“ (Hi II s. 275).

Tento čas by měl teď nastat. Nehlučný odpad od katolické církve, nezájem o nedělní bohoslužby a o kázání, stejně jako lhostejnost vůči vyjádřením církevních úřadů už značně pokročily. Důvěra k jejím učitelům a jejím autoritám mizí. Její izolace pokračuje. Milánský *Corriere della sera* cituje vyjádření jednoho monsignora, který dává katolické církvi v její nynější středověké podobě ještě tak 10 patnáct let.[1]

„Mám vám ještě mnoho co říci (čtenářům Nového zjevení), co jsem samým apoštolům nesdělil“ (Hi I s. 53).

Výslovně se říká, že nic z toho, co z moudrosti a vědeckých informací lze v mohutném díle Nového zjevení nalézt, nepochází z Lorberovy hlavy. Lorber ví, že nic z toho všeho vůbec nezná. „Nemluví nic ze sebe a ani nemůže, protože jeho znalosti v čemkoli jsou mnohem menší než každého z vás. Právě proto je pro mě velmi vhodným nástrojem, neboť v jeho hlavě nic není, ale občas o to víc v jeho srdci… „ (Hi I s. 174).

Přesto budou „ti rozumní, učení a kněží vynakládat všechno na to, aby lidstvo přesvědčili o opaku toho, co mu (teď) řeknu“ (Pr 167).

Poněvadž Nové zjevení potvrzuje mnohé z tradičních nauk církve, které se staly podezřelé díky historicko-kritickému zkoumání, může bránit, aby široké kruhy, zachvácené racionalistickým a materialistickým duchem doby, je přijaly. Ale starali se kdy proroci o bludné cesty ducha doby? Je otřesné, co v průběhu času spáchali falšovatelé v ranné křesťanské době a rozvratná hermeneutika liberálních teologů s evangeliem. „Jen stěží se dá poznat“, říká se trefně v Novém zjevení, „kde kdysi pod jasným předivem lži byla skryta čistá pravda“ (Pr 222).

Ale takový způsob myšlení byl už od vzniku člověka u jednotlivců základem jejich jednání a v dnešní době (naší, pozn. spis.) vaši materialističtí učenci takto bez ostychu kážou a nacházejí velké publikum, které jim a jejich názorům zcela určitě tleská“ (Pr 272).

„Nyní jsem k těmto tak zvaně silným duchům nekonečně shovívavý a nakonec uvidíme, zda se nenajde prostředek jak je z jejich hluchoty vyléčit“ (Pr 325).

Následující oznámení Nového zjevení bude v blízké budoucnosti nabývat na významu: „Nyní, poněvadž brzy nastane čas, kdy lidé budou přísněji dotazováni, k čemu na světě jsou, a zda také vědí, proč já jsem na zemi přišel, nyní je na čase odstranit kůrku litery a doslovného znění mých evangelií a lidem ukázat pod touto zdánlivě tvrdou kůrkou zářivý proud, aby v *tomto posledním čase* ještě přinesli sobě a druhým co bylo zameškáno a tak mohli splnit své poslání. K tomu ta má mnohá vysvětlení a objasnění“ (Pr 298).

Stvoření duchů

Duchovní existence lidí sahá nekonečně daleko do šedé minulosti. Bezprostředně souvisí s pádem Lucifera. Ačkoli dnes mohou mnozí na tuto zprávu pohlížet jako na mýtus, není jím. Je – jak Nové zjevení výslovně sděluje – faktem. Před nepředstavitelnými věky stvořil Bůh nesčetné množství duchů. Také v Bohu existují „nejvyvinutější protiklady“, bez nichž „On a stejně dobře žádná jiná bytost nemohl být“. „V Bohu však byly všechny tyto protiklady již od věčnosti v nejlepším řádu:“ „Chtěl-li nyní Bůh ze sebe stvořit sobě podobné bytosti, musel je opatřit také právě těmito svářícími se protiklady, které sám v sobě od samé věčnosti v přirozeně velmi dobře a čistě vyváženém poměru měl a mít musel, jinak by určitě ani účinně neexistoval. Tyto bytosti tedy byly zcela uspořádány stejně jako on a proto jim také měly schopnost upevňovat se v boji s protiklady, které do nich Bůh vložil.“ „U mnoha bytostí dosáhly protiklady správné míry podle Božího řádu, a jejich bytí je proto dokonalé“ (VEJ II 229).

Doba od stvoření původně vzniklých duchů až k momentu, kdy jim bylo dáno plné používání svobodné vůle, se v Novém zjevení udává v lidských pojmech jako „téměř nekonečná“.

Pád části duchů pod vedením Lucifera

O pádu Lucifera – největšího ducha světla – a jeho velké družiny se uvádí, že „převeliké množství praduchů se odklonilo od přikázané a správně ukázané cesty Božího řádu a nastoupilo cestu své vrcholné vlastní záhuby“ (VEJ II 231).

V Novém zjevení se důrazně upozorňuje na to, že procesu spásy, plánu Boží záchrany a smyslu lidského života nelze porozumět, neobjasní-li se, kdo je Lucifer. „teprve při objasnění této nejdůležitější otázky je možné správně chápat stvoření, Moje sestoupení dolů, Moje utrpení a Mou smrt.“

„Ať tedy svět slyší velké tajemství Mého plánu stvoření a vykoupení, plně zbavené všech představ. Když se díky procesům, které pro vás vždy zůstanou tajemné, Božství nalezlo a poznalo v sobě tvůrčího a vše objímajícího ducha světů, vznikla v něm mohutná vzdouvání a tlaky a samo sobě řeklo: ‘Chci, aby se ze Mne projevily Mé ideje, na nichž bych viděl, čeho jsou Mé síly schopny!’ Neboť dokud nedojde k činnosti, může Božství samo sebe poznat jen v malé míře. Teprve ve svých dílech stále více poznává Svou moc a těší se z nich (jako každý mistr se svých výrobků teprve pozná, co v něm je, a má z toho radost).

Chtělo tedy tvořit a řeklo si dále: ‘Ve Mně spočívá veškerá síla věčností; stvořme tedy bytost, která ať je obdařena veškerou silou jako Já Sám, avšak tak, aby v sobě nesla vlastnosti, v nichž mohu poznávat sám sebe!’ A byl stvořen Duch, který byl vybaven veškerou silou ze Mě, aby předvedl ve Mně spočívající síly Božství“ (VEJ XI. s. 41).

„Povím-li vám nyní, že tento prvostvořený duch se jmenoval ‘Lucifer’ (tzn. nosič světla), také teď pochopíte, proč se jmenoval tak a ne jinak. Nesl v sobě světlo poznání a mohl jako první duchová bytost velmi dobře poznávat meze vnitřních duchovních polarit. Plně vybavený Mou mocí vyvolával nyní k životu další bytosti, které mu byly zcela podobné, obsahovaly v sobě Božství a viděly v sobě hořet totéž světlo poznání, jako on, vystupovaly jako samočinně tvořící a byly vybaveny veškerou silou Mého ducha“ (VEJ XI s. 42).

„Lucifer, který dobře věděl, že má představovat Boží protipól, si usmyslel, že nyní by mohl jistým způsobem Božství do sebe nasát a propadl omylu, že jako stvořená a tím konečná bytost může do sebe pojmout nekonečnost. Neboť i zde platí zákon: ‘Nikdo nemůže spatřit Boha (Nekonečnost) a přitom si zachovat život’. V důsledku toho mohl existenci Božství řádně vnímat, jeho příkazy, dokud byl ve správném středu, mohl Božství slyšet, ale nikoli je osobně vidět.

Tak jako konečná bytost nemůže nikdy pochopit nekonečnost a nepochopí ji a proto může v tomto bodě vždy snadno podlehnout omylu a při klesající pohybu v něm uvíznout, tak se navzdory všem varováním Lucifer přece jen propadl klamu, že se může Božství chopit a zajmout je. Tím opustil správné stanovisko, vzdálil se ze středu Mého srdce a stále víc a víc propadal nesprávnému přání shromáždit kolem sebe svá stvoření, která díky němu povstala, aby ovládli bytostmi všeho druhu obydlené prostory.

Nyní došlo k roztržce, to je k rozdělení stran, jehož důsledkem nakonec bylo, že moc, kterou jsem Luciferovi dal, byla stažena zpět a on se svou družinou zůstal bezmocný a bez schopnosti tvořit.Vznikla tak zajisté otázka: Co teď udělat s tímto zástupem padlých, vyhlížejících jako mrtví, to jest nečinní?

Byly tu jen dvě cesty. První cestou bylo Lucifera s jeho družinou zničit a pak stvořit druhého, který by byl pravděpodobně podroben témuž omylu, neboť dokonalý duch, kterého bych učinil svobodným, nemohl být stvořen tak, aby nebyl nezávislý na Mé vůli. Zhotovit stroje, které bez vlastní vůle provádějí, co přikazuji, nebylo těžké. K dosažení světla sebepoznání byla dosavadní cesta cestou jedinou. Poněvadž však prostřednictvím Lucifera byly stvořeni i jiní duchové, kteří Mě zůstali věrní, patřili do jeho působnosti. Náhlé zničení Lucifera by znamenalo tedy také zničení všeho živého“ (VEJ XI s. 43/44).

„Čím si tedy Lucifer, jehož pád způsobil pouze omyl, následně zasloužil možnost, která počítá s odložením omylu? Proč bytosti, které Mě zůstaly věrné, by si měly zasloužit zničení a konečně, kde zůstala Moje moudrost, jestliže jsem od samého počátku nepřipustil a neuvažoval možnost odpadu a jak vyloučit opakování cesty stvoření? A především: Kde by zůstala Má láska, kdyby se nevzdala zničení, kdyby víceméně nehledala prostředky jak moudrostí dovést zpátky ztracené bytosti ke světlu poznání, aby tak zůstaly ve správné rovnováze polárních vlastností?

Zbyla tedy jen *druhá* cesta, kterou před sebou vidíte v hmotném stvoření.

Představte si člověka, který naprosto odmítá přijmout skutečnost, že král země je mocný vládce, který ho sice vybavil veškerou silou a mocí, který však ho nikdy sám nespatřil! Tento muž se proti němu vzbouří a sám by se rád povznesl na trůn. Král, aby nepřipustil zkázu svých věrných poddaných, se ho zmocní, sebere mu, čím ho ozdobil, zbaví ho veškeré moci a dá ho uvrhnout do pevné komnaty, na tak dlouho, dokud nepřijde k rozumu a neučiní totéž se svou družinou. Podle toho, jak jeho stoupenci činí pokání a uvědomují si své pochybení, jsou propouštění, a přimknou se králi, který se jim nyní ukáže.

Tento slabý pozemský obraz vám názorně ukazuje můj počin. Neboť tím uvězněním je hmotné stvoření. Avšak abyste pochopili další, musíte zapřáhnout své duševní vnímání, neboť lidský rozum k pochopení nestačí.

Duše je složena z nespočetných částic, z nichž každá odpovídá myšlence, pocházející ze Mne. Jakmile se jednou seskupí, nemůže být jinou, než je, protože takto odpovídá povaze, kterou obdržela. Když se vytvoří krystal, nemůže už být ve své podstatě změněn a vykrystalizuje buď jako klenec, nebo šestistěn, osmistěn atd., podle toho, jaký tvar odpovídá jeho povaze, to znamená. seskupení částic kolem životního středu.

Vidíte, jaký jsem chemik! Rozpustil jsem znečistěné krystaly (Lucifera a jeho družinu) v horké lázni lásky a ponechal jsem tyto duše nyní znovu vykrystalizovat, aby byly jasné. Že se to děje postupným růstem v říši minerální a v říši rostlinné až k člověku, to je vám známo. Poněvadž Luciferova duše však obklopuje veškeré hmotné stvoření, musí se také projevovat v podobě člověka. Tak se sjednocují také stále všechny spolky duchů v jedné osobě, která se projevuje přes vedoucího tohoto spolku, a vytváří to, co se nazývá jeho sférou. Podobný, kdo toto jasně vyjadřuje, ve hmotném světe neexistuje. Proto říkám: Otevřete své duševní vnímání!

Teď vám bude jasnější, že Lucifer věří, že musel tak jednat, jak se stalo, aby mohla být stvořena hmota. Je to omyl, protože cílovým účelem mého tvoření není hmota, nýbrž pouze svobodné poznání, láska a chápání Božství je cílem ze mě ustavených bytostí. Hmota však je k tomu jenom nouzovou pomůckou. Lucifer podlehl tomuto druhému omylu a pohřížil se v končinách svých polárních vlastností sám sebe obelhávaje, že se tak musela získat hmota. Bylo mu poskytnuto tolik svobody, aby mohl proniknout hmotu, to znamená vědomě se v ní vyznat, aby jako zcela prvostvořený Duch poznal, jaké utrpení způsobil svým druhům, a byl tak přiveden k návratu. On to však neučinil, nýbrž chtěl teprve řádně vládnout jako kníže hmoty, která by mu patřila. Proto co nejvíce zakalil znovu se vytvářející lidské krystaly, aby dosáhl své říše. Neboť boj s Bohem se mu zdál velký, vznešený a udržující život.

Lidské krystaly, které rovněž musely být znovu kvůli dosažení účelu osvobozeny, se mohly přiklonit k *němu* nebo ke *Mně,* a ovšem za života jich mnoho upadlo do jeho sítí. Pohleď na pohanství, v němž on se nechal uctívat jako král, a jeho polární vlastnosti, které také v sobě skrývají nejvyšší moudrost, jako bohové!

Někdo se nyní zeptá: Proč jsem takový zmatek dopustil? Zůstává to nesrozumitelné, dokud někdo nebere v úvahu konečný cíl, a tím je zcela svobodné sebepoznání v Bohu.

Jestliže by se nějakému velkému vůdci lidu zalíbilo ve zvrácenostech a strhával k tomu své stoupence, jak lze co nejrychleji dospět k tomu, aby se všem dostalo správného světla? Jistě, upustí-li vůdce lidu sám od svých zvráceností. Neboť jeho stoupenci ho budou co nejrychleji následovat. Pokouší-li se však někdo jednotlivě od něho stoupence odvrátit, tak dlouho, až mu to samému dojde, pak bude cíle daleko dosaženo. Pro Mě to vždy znamená jít k jádru věci a nelze-li ho změnit, jít na to oklikou!

Poněvadž však během zajetí – vzpomeňte si nyní na scénu s králem – bylo stále vytýkáno: ‘Kdybych mohl *vidět* krále, uvěřil bych!’, bylo tím podmíněno Mé vtělení. Učinit Božství osobně viditelným, především kvůli padlým a pak také kvůli těm, kteří nepadli, korunovat tak jejich víru.

Zde leží tajemství mého vtělení, jež muselo prolomit hmotu, která se jinak musela stávat stále tvrdší a tvrdší, když Lucifer se stále více propadal do tuhosti protipólu. Moje vtělení tak bylo příkazem k zastavení a ukázalo přesně cestu odvádějící od modloslužby a uctívání polárních vlastností a muselo nyní také poskytnout důkaz, že za prvé – jako to nejvýš dosažitelné – smrt, kterou byli lidé svázání s hmotou a jejími požitky lze přemoci, a za druhé, že život probíhá nikoli v hmotě, nýbrž v duchu a že hmota je pouze jeho vězením“ (VEJ XI, s. 44-46).

Odpadlí duchové, kteří se dobrovolně ode Mne vzdálili a nastoupili opačnou cestu, nechtěli nebo nemohli nic vědět o zdokonalení, o pokroku. Aby ani jim nebyla cesta zcela uzavřena, museli být uvedení do poměrů, v nichž se bez narušování jejich *vlastní svobody* mohou obrátit, kdy budou chtít.“

Stvoření vesmíru jako důsledek Luciferova pádu

„K tomu tedy byl založen hmotný svět nebo celý vesmír či hmotný stvořený člověk. V něm byli duchové, odění do hmoty podle stupně své zlomyslnosti vystaveni bojům, pokušením a utrpení. Především proto, aby postupně působením poměrů dospěli k poznání svých vlastních chyb a za druhé aby nastoupili tímto způsobem svůj *dobrovolný* návrat.“ „Všude je princip *svobody* na prvním místě a na druhém místě je pak princip zdokonalení“
(SGh, s. 91n).

„Celá ztuhlá země tedy a nesčetná jiná nebeská tělesa vznikla z jedné velké duše Satana, která byla v těchto nebeských tělesech rozdělena do nespočetných shluků (?!!!). Duše je dělitelná a tak i praduše prvostvořeného praducha. Z této jedné duše se nyní získávají nespočetná množství nových duší“ (EM 53.9,19 -20).

„Veškeré viditelné stvoření sestává pouze z částic velikého padlého a do hmoty spoutaného ducha Lucifera a jeho družiny“ (Hi II s. 1).

Bůh Lucifera nemohl „v důsledku své věčné lásky a slitovnosti“ zničit, neboť „co Bůh jednou povolal k bytí, může sice měnit tvar a přecházet z méně ušlechtilého v ušlechtilejší nebo naopak, avšak nikdy nemůže být zničeno“ (VEJ II. 232, 7).

Proto se na jiném místě ještě zdůrazňuje:

„Všechno, co tato země od svého středu až vysoko nad vzdušnou oblast obsahuje, je duševní substance a to až do jisté doby uvolnění v rozmanitém tvrdším či mírně upraveném stavu, takže lidskému oku a také lidskému hmatu se může jevit jako tvrdší či měkčí viditelná nebo hmatatelná hmota. Patří sem všechny druhy kamenů, minerálů, zemin, vody, vzduchu a všechny její ještě nevázané látky.“ K tomu patří „celá rostlinná říše ve vodě a na zemi včetně jejího přechodu do živočišné říše“ (VEJ X. 21,1).

„Všechno, co je nyní hmotou, bývalo kdysi duchovnem, které dobrovolně vystoupilo z dobrého Božího řádu, opíralo se o zvrácená ponoukání a v nich se

zatvrdilo. Hmota proto není nic jiného než odsouzené a v sobě zatvrdlé duchovno. Ještě zřetelněji řečeno je to velmi hrubý a těžký *obal* duchovna“ (VEJ IV 103, 4).

„Duchovno se však nemůže nikdy samo stát zcela hmotou, nýbrž žije a existuje *ve* hmotě“ (VEJ IV. 103, 5).

Když to, co bylo řečeno, se Ježíš pokoušel vysvětlit jednomu vysoce postavenému Římanu, ten, poněkud zmaten mínil, že to není tak snadné plně pochopit tuto nauku, která je pro něj zcela nová. Na to mu Ježíš odpověděl: „Milý příteli, řekl jsem ti však už předem, že tyto věci bude těžké plně pochopit“ (VEJ II. 230, 5).

„Čistý světský rozum nevěří ničemu, co nemůže vidět a rukama uchopit“ (VEJ IV 109, 11).

Říman tomu tehdy nemohl rozumět. Učenci dnešní doby jsou díky poznatkům z atomové fyziky již zcela blízko porozumění tomuto Ježíšovu výroku. Vyplývá to z vyjádření nositele Nobelovy ceny Maxe Plancka, citovaného v kapitole „Scestí materialistické vědy“.

Duch je iniciátorem síly, říká prof. Planck[2] a souhlasí tak téměř doslovně s tím, co se o tom dočítáme v Novém zjevení: „Síla jako samostatná věc naprosto neexistuje, jak by si to přáli materialističtí učenci. Podněcovatelem síly je Duch. Ten drží pohromadě hmotu a je hlavním faktorem celého života. Bez Ducha neexistuje život, bez života není žádná látka“ (LGh, s. 78).

V přírodě existuje analogie, která může i laikům přiblížit přeměnu ducha ve hmotu. Vezměme zamrzlý rybník. Jako by byl z velice tvrdého ledu. Na jaře se led rozpustí na měkkou vodu, v horkém létě vysychá a vodu vidíme v podobě světlého mraku. I mrak se rozpouští do vodních molekul a oku pak není viditelný. Když přijde podzim a zima, proběhne tentýž proces v obráceném sledu. Ze zdánlivého „nic“ vznikne velmi tvrdá hmota. Tento až skoro zázračný proces změny stavu hmoty nám vůbec nepřipadá podivný. Považujeme ho za tak samozřejmý, že mu téměř nevěnujeme ani pozornost. Řadu podivuhodných přírodních procesů nepovažujeme za hodnou pozornosti, protože si je stále uvědomujeme a nemůžeme je popřít, i když je nejsme schopni pochopit. Lze však předpokládat, že Boží možnosti tvoření končí tam, kde končí naše chápání?

„Kdo tu věří“, říká se v Novém zjevení, „tomu bude plno zázraků otevřeno. Nevěřícímu však není ani rady ani pomoci. Marně hledí svým slepým zrakem do mých velkých dílen života. Říkám vám: nenajde nic, než výkaly smrti, neboť život je duchovní a zde nepomáhá žádný mikroskop, aby totéž ve sféře své působnosti odhalil“ (Hi I s. 94,7).

„A i kdyby vám to všechno znělo ještě tak zvláštně a podivně, bez ohledu na to je tomu tak. Neboť nikdo nezná Mé cesty, ani anděl v nebi, jen Já sám a zbožný věřící, jemuž to chci sdělit“ (Hi I s. 94,6).

„To, co tu existuje po celou nekonečnost, to je z Boha, tedy *v podstatě zcela duchovní.* Že se to ve světě jeví jako tuhá hmota, to způsobuje neúnavná pevnost Boží vůle. Kdyby jen na okamžik ustala, nespatřilo by hmotné oko už ani stopu po ní“ (VEJ VI. 107, 11). „Všechno, co je člověku viditelné, je odsouzené duchovno, jemuž je určeno přejít dlouhou řadou různých forem nakonec ke svobodnému nezávislému životu. Tyto formy začínají od kamenů a jdou přes minerální říše k říším rostlinným, přes rostlinné říše do říše zvířat a odtud k lidem. Všechny tyto formy jsou nádobami k uchovávání života z Boha“ (VEJ VI. 53, 5-6).

„Každá forma odpovídá určité inteligenci. Čím je forma jednodušší, tím prostší a méně významná je také inteligence, která v ní sídlí“ (VEJ VI. 53, 7).

„Každé zvíře zná jemu určenou potravu a umí ji nalézt Tak rovněž duch rostlin přesně pozná ve vodě, ve vzduchu a v zemi *tu* látku, která slouží jeho zvláštní jedinečnosti. *Duch* či *přírodní duše* dubu si nikdy nepřitáhne látku, z níž své bytí a svou existenci tvoří cedr. Hleďme, kdopak to tu rostlinu učí? Vidíte, to

všechno je působením nejvyšší a nejobecnější *prostorové inteligence Boží.* Z ní si vytváří každá *duše rostliny a duše zvířete* svou potřebnou, zvláštní a oddělenou inteligenci a chová se podle jejích pokynů“ (VEJ VIII. 29,8-9).

„Duše rostlin, stejně jako zvířat, mají vám ovšem ještě neznámé určení, stát se jednou samy lidskou duší. Neboť rostliny a zvířata jsou podle Mé moudrosti a náhledu vhodné *přednádoby* ke shromáždění a vytvoření všeobecné přírodní životní síly, která existuje v mém nezměrné tvůrčím prostoru. Z ní pocházejí i vaše duše“ (VEJ IV. 216, 1-2). Je ovšem potřeba si uvědomit, že „z prosté zvířecí duše se nikdy nemůže stát lidská duše“
(VEJ VI. 165, 11). Víceméně se spojuje řada zvířecích duší, a Bůh k tomu přidává nesčetné duševní jiskry a tak každá lidská duše vzniká z jeho ruky.

Na těle zvířete proto – jak říká Pán v Novém zjevení – málo záleží. Postupným vývojem zvířecí duše se každé zvíře při své smrti přibližuje svému cíli. Je-li zvíře sežráno nebo zemře-li, to znamená opustí svou dřívější podobu (tělo), „pak podle toho, co bylo řečeno, málo záleží na tom, co se stane s tělem, které nemělo žádné jiné poslání než být vhodně upraveným organicko-mechanickým obalem životní inteligence. Zda tedy jsou například ryby požívány jinými zvířaty nebo vámi lidmi, to nenarušuje velký záměr tvůrce ani v nejmenším a konečného účelu života se přece jen nevyhnutně dosáhne“ (VEJ VI. 53, 9). „Vše, co z bytí odchází, vždy se zase vrací k dokonalejší existenci zpátky, dále k člověku a odtud opět ke Mně samému“ (Ha II. 124, 32).

Hleď, všechna hmota této země – od nejtvrdšího kamene až k éteru vysoko nad mraky – je duševní substance, ale ve vhodně upraveném a tím zpevněném stavu. Jejím posláním však je vrátit se zase do nesvázaného, čistě duchového bytí, jakmile přes tuto izolaci dosáhla životní samostatnosti. Aby ji však stále zvyšovanou samočinností dosahovala musí duše, uvolněná ze spoutané hmoty projít všemi možnými životními stupni a musí se v každém z těchto stupňů takto vždy znova zakuklit v novém hmotném těle, z něhož pak znova přijímá a přivlastňuje si substance života a činnosti“ (VEJ VI. 133, 3).

„Život je a zůstane tak dlouho bojem s různými nepřáteli, dokud se nepovznese vlastní silou jako vítěz nad veškerou hmotu. A tak se nesmíš nad hmotnými nepřáteli života nijak pozastavovat. Neboť to nejsou nepřátelé vlastního života, nýbrž jen nepřátelé hmotného zdánlivého života, který vlastně není žádným životem, nýbrž jen nástrojem pravého, vnitřního, duchovního života duše, díky němuž se tento život může propracovávat stále výš a výš k opravdovější vlastní svobodě života, což by bez tohoto dočasného soužití vůbec nebylo myslitelné.

Pravda, v důsledku své všemohoucnosti může Bůh od sebe sestavit či stvořit ducha s dokonalou moudrostí a mocí, a to v okamžiku a v nespočetném množství, – ale všichni takoví duchové nejsou samostatní. Jejich chtění a jednání se neliší od Božího, jež do nich musí neustále proudit.Jsou k tomu, aby se pohybovali a jednali podle podnětů Boží vůle. Nejsou o sobě ničím, nýbrž čirou momentální myšlenkou a ideou Boha. Pokud by se však měli časem stát pokud možná samostatnými, museli by nastoupit cestu hmoty nebo souzeného a tedy upevněného Božího chtění způsobem, tak jak to vidíte na této zemi. Je-li tomu tak, pak teprve jsou samostatné, samostatně myslící a dobrovolně jednající děti Boží, které sice také stále konají Boží vůli, ale nikoli proto, že jim ji vnutil všemohoucí Bůh, nýbrž proto, že ji poznávají jako svrchovaně moudrou a sami se rozhodli podle ní jednat, což je pro ně životně záslužné a poskytuje jim to teprve nejvyšší životní blaženost a potěšení“
(VEJ VI. 133, 9-11).

„Já jsem váš prapůvod a k tomuto prapůvodu se mají všichni navždy vrátit“ (Ha II. 6, 31).

„Hleďte, co činím kvůli jednomu jedinému pyšnému andělovi! Říkám vám, nebyla by žádná země, ani slunce, ani by nebylo stvořeno nic hmotného, kdyby tento jediný zůstal pokorný“ (Hi I. s. 66).

„Láska je to velké slovo všeho bytí“ (Ha II 56, 25).

Na žádném jiném místě Nového zjevení není vyjádřena žhavá, všeobjímající láska nebeského Otce k jeho stvoření v tak otřásající podobě, jako v následujících řádcích: „Chci kvůli jedinému dítěti obětovat miliardy sluncí a světů všeho druhu, nemůže-li se jinak ke Mně navrátit. Pokud by šlo o to, že se dá jedno dítě zachránit jen tím, že za ně položím tento svůj jediný věčný život, tak bych se ho raději vzdal, než bych jedno ze svých dětí ztratil. Chápeš tuto lásku?“ (Ha II 251, 14, 17).

„V růstu Mých nečetných nedokonalých dětí, v jejich vzrůstajícím poznání a zdokonalování a v jejich z toho pramenící činnosti je také má nejvyšší blaženost. Jejich radost nad obtížně dosaženou, nabytou schopností, je i mou radostí“ (VEJ V 157, 7)

„Ztracený syn“. Původ člověka z padlých prvotních duchů

„V Písmu svatém není žádný verš a žádná kapitola, jež by mohly obsahovat něco většího, než podobenství o ztraceném synu. Také nebude snadné uvést místo, které by bylo obtížnější k porozumění, jak toto“ (Hi I s. 306).

„Celý ten nekonečný a pro vás věčně neuchopitelný příběh o ztraceném synu vězí ve jménu ‘Lucifer’. Pomyslete, že téměř celé dnešní lidstvo není ničím jiným než údy tohoto ‘ztraceného syna’, a to jmenovitě ti lidé, kteří pocházejí z neblahé linie Adamovy. Tento ‘ztracený syn’ zneužil a promarnil veškerou patřičnou způsobilost, a to na dobu, která je podle vašich pojmů nekonečná“ (Hi I. s. 307).

„Ztraceným synem’ se rozumí však také každý jednotlivý člověk“ (Hi I. s. 315).

Konečně se pod tím rozumí i celý vesmír s miliardami galaxií, majícími každá kolem 50 až 100 miliard sluncí. Podle údajů Nového zjevení představuje vesmír při pohledu „zvenku“ „celou lidskou postavu“ a „tak jak je ji nikdo kromě Mne ve skutečnosti nemůže spatřit“ Hi I s. 312).

„Božství uchopilo Luciferovu bytost ve všech částech, vzalo veškerou specifickou podstatu, vytvořilo z ní nebeská tělesa v celé nekonečnosti, obklopilo ducha této *nekonečné* duše bytí mocnými pouty a svázalo ho do *hloubky hmoty“* (EM, s. 159).

„Tento kosmický člověk, kterého tu vidíte, není nic víc a nic méně než ‘ztracený syn’, který je v každém jednotlivém znovuzrozeném člověku opět nalezen.“ „Ale nesmíte si myslet, že tento padlý Lucifer se jako celek znovu navrátí. Kdyby to bylo skutečně možné, nebylo by došlo k žádnému hmotnému stvoření. Avšak v každém jednotlivém člověku, který žije podle mého slova, a bude prostřednictvím slova a vykoupení znovuzrozen, bude tento ztracený znovu nalezen (tzn. jeho podstatná část) a vrátí se do velkého otcovského domu“ (Hi I s. 314).

„Ovšem, hmota, z níž vesmír sestává, je také Božím dílem a božské je v ní skryto, ale vedle něho spočívá také lež, podvod a svody, z čehož pak vzniká závist, lakota, nenávist, pýcha, pronásledování a z nich vyplývající veškeré nespočetné a nezměrné nepravosti (z toho lze vyvodit, že manichejská představa, že hmota je zlá, je zčásti pravdivá.) A právě tato faleš, lež a podvod jsou *duchovně* vzato ‘Satanem’, a všechny nutně z toho vyplývající nepravosti jsou právě to, co se nazývá „ďáblem“ (VEJ V. 94, 2-3).

Boží plán přivést zpátky do otcovského domu cestou přes hmotu všechny duchové bytosti, které od něho odpadly, vyžaduje nepředstavitelně dlouhý čas. Ale přece jen přijde chvíle, „kdy žádné hmotné slunce a žádná hmotná země už nebude kroužit nekonečným prostorem, nýbrž všude bude nekonečný prostor naplňovat přenádherné nové duchovní stvoření s blaženými svobodnými bytostmi a Já budu na věky neustále, od věčnosti do věčnosti Bohem a otcem všech bytostí. A těmto nade všechno šťastným stavům už nikdy nebude konec. Zde bude *jedno* stádo, *jeden* ovčinec a *jeden* pastýř." „Kdy však toto všechno nastane, za kolik pozemských let, nelze nikdy stanovit. A i kdybych takové číslo sdělil, nemohl bys je pochopit" (VEJ II. 63, 3-4).

Toto hmotné stvoření se tedy v Novém zjevení jednoznačně vykládá jako výkupné pole Boží lásky a slitovnosti. Vesmír byl stvořen pro záchranu padlých duchů. Postupně se rozpouštějící luciferské životní jiskry jsou přiváděny postupně podle moudrého Božího plánu vzhůru, to znamená vývojem podob, přes říši minerálů, rostlin a zvířat ke konečnému cíli, k člověku. „Nesmírné množství odpadlých duchů, kteří padli s Luciferem a byli pak svázáni s hmotou jako její nositelé, ti všichni představují celý svět stvoření podle duchovního obsahu" (Pr 317). *„Byli jste duchy a opět se duchy stanete"* (Pr 121).

Velkým Božím cílem je, aby se všichni lidé – ať žijí na kterémkoli z nebeských těles – vrátili na cestu spásy ke znovuzrození a tím k Bohu. Země a její obyvatelé při tom sehrávají podle údajů Nového zjevení přednostní roli. Cesta je však nepředstavitelně dlouhá a pro mnohé může být klopotná.

„Člověk je nejdokonalejší z nespočetných různých stvoření, vyvrcholení Boží lásky a Moudrosti a určený k tomu, aby se sám stal Bohem" (VEJ VII. 141, 6). Proto Ježíš řekl Židům: Nevíte, že jste Bohové?" (potenciálně, pozn. spis.) „Nyní, říká se v Novém zjevení, „jste teprve jako zárodky v mateřském těle (VEJ III. 180, 8). Až bude dosaženo Božího záměru bude 8. žalm vyzařovat nyní ještě skrytou světelnou sílu: „Jen maličko jsi člověka omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností."

Kdo do sebe přijal vysoce duchovní oznámení Nového zjevení v jeho celém rozsahu, tomu bude jasný i význam výroku středověkého mystika Mistra Eckeharta (14. stol): Bytí a život všech tvorů není ničím jiným než voláním a spěchem k Bohu, z něhož vyšli."[3]

Obraz celkového rozvoje života a postupný všemožný vzestup, jak ho Nové zjevení rozsáhle představuje, nacházíme také u mystika Jakuba Böhmeho, který stejně tak málo tehdy mohl vědět o evolučních teoriích jako Jakub Lorber.

Ve třetím křesťanském století zastával i největší znalec Bible Origenes nauku apokatastase, to znamená obnovy všech věcí. Podle ní opustí duše znovu místo očisty a tresty netrvají věčně. „Dokončení se dosáhne", píše Origenes, „když všechny duše naleznou svou záchranu v tom, že se stanou anděly. Veškeré stvoření se vrací k Bohu." „Univerzální touha po spáse je zjevení nejvýše milosrdného Boha".[4] Ve svém spisu *Contra Celsum* 92-97 klade Origenes Adama na stejnou úroveň jako Pra-jednotku lidské přirozenosti, která se prehistoricky jako celek zřítila z nebe. Origenes bere v úvahu výrok proroka Josua: „Příliš moje duše putovala" (Kniha Josue) a pokračuje: „pochop tedy, můžeš-li, jaká jsou tato putování duše, v nichž budeš muset putovat, duše oplakává povzdechy a nářky. Pravda, dokud putuje, vázne úsudek o těchto věcech a je zastřený, teprve když dospěje do své vlasti, ke svému klidu a ráji, bude o tom správně poučená a jasně pozná jaký byl smysl jejího putování." [5]

„Náhle", píše k tomu katolický teolog a vážený spisovatel Hans Urs von Balthasar ve svém spisu *Origenes –Duch a oheň,* „jako blesky pronikají úsudky, které patří k těm nejneztratitelnějším a přece nejzapomenutějším z dějin křesťanského myšlení."[6] Ale když se nádoba rozpadla na tisíc střepů a jméno mistra (Origena) bylo ukamenováno a zasypáno, vyřinula se vůně posvátného oleje a naplnila celý dům."[7]

Ve spisu sv. Hildegardy z Bingen *Scivias* („Znej cesty“), probleskla ještě jednou nauka o apokatastasi: „Zaslechla jsem nyní hlas, který ke mně promluvil: Zpívej náležitou chválu vznešenému tvůrci neúnavným hlasem srdce a úst, neboť nejen stojící a spravedlivé, nýbrž i padlé a sehnuté vede svou milostí k nebeskému trůnu“ (3. kniha, 13. vidění).

Nauka, že lidé jsou padlí duchové a prostřednictvím Boží lásky k jeho stvoření budou přivedeni nekonečně pomalým a rozsáhlým putováním nerostnou a živočišnou říší nakonec zpátky jako ztracený syn do otcovského domu, se nenachází pouze v křesťanském starověku a v křesťanské mystice, nýbrž i v mystice jiných náboženství, mimo jiné v parsismu, který také nezná věčné peklo, stejně jako mystika islámská, tak zvaný súfismus. Překrásně vyjádřena je tato nauka v následujících verších známého perského mystika Dželála ed Din Rûmiho (1207-1273):

„Když život kamene, pak růže jsem tu prožil,
Bůh do zvířete, do člověka ducha mého vložil,
a kdykoli jsem zpět se na svět vracel,
smrtí získával jsem, a ne ztrácel.
Pak ze země Bůh vytrhl mě výše,
do nebeských výšin, do andělské říše –
však úděl anděla, ta radost nekonečná,
netrvá a nezůstává jako Božství věčná
a tak vynáší mě stále výš můj let
k stále vyšším metám, nad andělský svět:
Pak povolal mě v nic!
A ve mně zní ten nápěv a slova básníkova,
že k Němu vracíme se, stále, vždy a znova.“

Významní myslitelé jako přírodovědec Edgar Dacqué či Leopold Ziegler atd. vědecky interpretovali příslušné Lorberovy informace. Jistě bez jejich znalosti. Tak Dacqué píše: „Prapůvodní forma člověka byla už metafyzicky přítomná v organické říši, to znamená. Bohem „chtěná“, když se v ranných dobách objevily první nižší tvorové. Člověk, který podle času se vyskytoval jako hotový člověk teprve v poslední době ledové, byl tu již ve všech živých tvorech před nesčetnými miliony let.“[8]

Leopold Ziegler rovněž vidí tajemství člověka v jeho hlubších souvislostech: „Dějiny a dějinnost sice jsou vlastní sférou člověka, ale tyto dějiny se odehrávají na přírodním základu mnoha jiných stupňů života, které všechny navzájem souvisejí.“

Novým zjevením předložený vývoj života je nepředstavitelně dlouhá cesta v kosmogonii a antropogonii, na níž se uskuteční Boží plán záchrany padlých duchů. Nezměrné hloubky tohoto spásného činu, které souvisejí se slovy Jana evangelisty: „A já až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě“, jen stěží mohou být v tomto pozemském životě kdy plně pochopeny.

Jedná-li někdo podle Božího plánu přivést všechny padlé duchy po dlouhé cestě do otcovského domu k nepředstavitelnému blaženství, rozšiřuje se výhled na velkolepou koncepci, která je jedině a pouze přiměřená pravé Boží podstatě, to znamená lásce. Nauka Nového zjevení o stvoření nám zprostředkovává produchovnělý obraz světa, který umožňuje poznat a jasně nám osvětluje hluboký smysl, lásku a slitování Boží v dějinách spásy.

Ďáblové

Nové zjevení činí rozdíl mezi *Satanem* a *ďábly.*

„Jediný, který mi tak drze chtěl nasadit rohy, nebyl nikdo jiný než Mnou dávno zapuzený Lucifer či Satan, který jako zosobněný princip zla je protipólem Mého vlastního Já. Jen tento úmyslně zcela zlu propadlý duch byl vsazen do nejzazší temnoty, kde je pláč a skřípění zubů, nebo – jinými slovy – kde ponechán tmám vlastní mysli může tak dlouho vězet, dokud se v něm samém nevynoří zlepšení, které by mu umožnilo návrat“ (Pr 286). „To, co nyní Satan jako osoba je, to představuje na vaší zemi jednání lidí, kteří vědí, co je dobro a ušlechtilost, ale úmyslně milují a konají zlo.“ „Takové snahy jsou ďábelské povahy, neboť hnací sílu lásky, kterou jsem vložil do všech duchů a bytostí, využívají místo k dobru ke zlému“
(Pr 286).

Poněvadž Satan se nemůže a nesmí nikomu ukázat a každý člověk může snadno jeho zlé našeptávání poznat, poněvadž tato duše je vždycky zatvrzelá, nečistá, cizoložná, sobecká, panovačná, křivopřísežná, lakotná, nemilosrdná, vůči všemu skutečně Božímu lhostejná, nemající soucit s chudými a trpícími a dychtivě souhlasí se všemi požitky světa, tak může také těmto podlým snahám Satana vždy otevřeně čelit, neboť Satan může působit na smysly duše, ale *ne* na její vůli“ (VEJ I. 217, 4).

„Satan má však ještě nesmírnou sílu, kterou lze potlačit jen velmi těžkými pouty, které jsem jen Já jako pán uměl vykovat“ (EM, s. 157). „Satan byl sám v sobě zneškodněn. Ale jiné síly, které v něm byly přemoženy, ještě nejsou plně v klidu, nýbrž pokračují v činnosti a zosobňují se tak jako samostatné“ (VEJ II. 229, 12).

„Nakolik to jen vždy bylo možné byla mu moc chtění vzata. Proto se jí také ani v nejmenším nemusíte bát, nýbrž dávejte pouze pozor na jeho lest. Ta však nemá žádnou sílu a je samo o sobě bezmocná“ (Ha II. 158, 17, 21 n). „Tento nepřítel života se nesmí a nemůže k nikomu přiblížit, nemůže tedy ani svou záludností nikoho oklamat. Dá-li se však nějaký člověk oklamat svým vlastním srdcem a stane se pyšným, panovačným, smyslným, světsky smýšlejícím a samolibým, pak se dobrovolně takový člověk blíží nepříteli života a sám se nepřítelem života stává“ (Ha II. 158).

V rozporu s Ježíšovou naukou, že Satan se „k nikomu nesmí přiblížit“, přišel středověký největší teolog katolické církve Tomáš Akvinský s názorem, že Satan by mohl mít pohlavní styk s ženami a dívkami. Tato pošetilá nauka připravila později při procesech s čarodějnicemi miliónům žen strastiplný konec. Pokud jde o Satana a příčiny jeho pádu, měli katoličtí církevní Otcové a ostatní představitelé církve velmi různé a často velmi kuriózní názory. Církevní Otec Justin věřil, že Luciferův pád následoval teprve poté, co svedl v ráji Evu! (Dialog s Židem Tryphonem, 124.3). Tertulián mínil, že: „Ďábla sžírala nesnášenlivost, když viděl, že Pán podřídil svému obrazu, člověku, všechny stvořené bytosti“ (De paenitentia V). Stejný názor zastával sv. Cyprián a sv. Řehoř z Nyssy (Oratio catechetica). Pouze věštec Origenes, jehož nauku církev odsoudila, spatřoval důvod pádu – v souladu s Novým zjevením – v závisti a pýše a ve vzpouře proti Bohu.

Ostatní ďáblové – a tím i peklo – vznikli teprve poté, co duchem obdaření adamité, čili potomci Adama, propadli zlobě. Duchové bytosti, které vznikly před stvořením vesmíru a to i s Luciferem odpadlí duchové, nebyli žádní ďáblové, nýbrž byli, jak je právě líčeno, uvěznění do hmoty a vyčkávají na dlouhé cestě vyproštění z hmoty. Blíže se k tomu v Novém zjevení říká: „Protože tato bytost se s tímto nespokojila, nýbrž místo slíbeného zlepšení jen stále silně zasahovala do Božího řádu, byla vehnána do velmi úzkého uvěznění. Poněvadž se mezitím v lidském rodu vypěstovala řada stejně smýšlejících duchů, tak tato bytost působila prostřednictvím svých andělů. Neboť diabolus či ďábel není nic jiného než duch, který prošel Satanovou školou.

Nesmíte tomu rozumět, jako by takoví duchové opravdu chodili k Satanovi do školy, nýbrž vzdělali se sami v důsledku oněch specifik, která z pout tohoto ducha na sebe vzali. Protože tito duchové v sobě mají rovněž základ zla, nazývají se sice ‘ďáblové’, čili něco jako ‘žáci Satana’, nicméně však značně se od něho liší. Neboť stejnorodé se zlým duchem je u nich pouze duševno, ale jejich duch, i když silně zaujatý, je přece jen čistý, zatím co duch Satana je samo zlo. Proto se může stane a může se stát, že všichni ďáblové ještě budou zachráněni, dříve než Satan sám v sobě bude přinucen podniknout velkou cestu ke svému velkému pádu“ (EM, s. 160).

„Neexistují žádní prapůvodně stvoření arciďáblové toho druhu, jak si je představujete, avšak nicméně hmotný svět je ve svém prazákladu něco jako prvotně stvořený arciďábel, a je proto jedno a totéž, říká-li se, že někoho pokouší svět či hmotné požitky těla, nebo že je pokoušen tím či oním arciďáblem. Kdo se nechá světem nebo svým tělem příliš zaujmout, toho duše je pak také jako osobní ďábel a pokračuje v stálém spojení se zlými a ještě nevykvašenými duchy hmoty po smrti těla“ (VEJ IX. 134, 7).

Na doplnění se k tomu uvádí: „V celé přírodě a v celém světě duchů neexistují tak zvaní praďáblové, nýbrž jen takoví, kteří již dříve žili na světě jako nepolepšitelní, špatní a neřestní lidé“ (VEJ V. 97,5.) „Existují osobní ďáblové již zde, chodící ještě v těle, a ještě mnohem víc ve velkém Záhrobí, kteří se také značně namáhají působit zlým vlivem na zdejší život, a to někdy prostřednictvím hrubých přírodních duchů, kteří ještě prodlévají v různé hmotě kvůli určitému dozrání, ale také prostřednictvím jistého tajného našeptávání, dráždění a svádění. Dobře si u lidí povšimnou různých slabostí a sklonů k nim, zmocní se jich a učiní z nich planoucí vášně.“ „Dříve, dokud nebyli na nebeských tělesech žádní lidé, nebyli tam ani žádní osobní ďáblové, nýbrž jen odsouzení nevyzrálí duchové ve veškeré hmotě nebeského tělesa. Ke hmotě patří všechno, co vnímáte svými smysly. Ale můžete také předpokládat, že na žádném nebeském tělese neexistují horší ďáblové, než právě na této zemi“
(VEJ VIII 35, 11-17).

Když však Job – jak říká Starý zákon – byl pokoušen, „kdo byl pak ten Satan, který ho tak velice pokoušel? Byl to souzený duch jeho (Jobova) těla, to znamená jeho různé žádostivosti“ (VEJ VIII. 34, 21).

„Na svodech ze strany ďábla toho není zdaleka tolik, jak si ve své pošetilé víře myslíte! Vlastním ďáblem je sám člověk se svou chtivostí světa. Z ní vychází: sebeláska – to je jeden ďábel – touha po blahobytu – to je druhý ďábel – ctižádost, pýcha, panovačnost, hněv, msta, závist, lakomství, nadutost, smilnění a pohrdání bližním – to jsou sami ďáblové, zplození na *vlastním* statku a pozemku. Proto byste neměli mít z ďábla velký strach“
(VEJ VI 10, 12).

Proč však je Satan také nazýván knížetem temnoty a lži? Protože hmota není tím, čím se zdá, a kdo se jí ve své lásce chopí podle jejího zdání a dá se jí zajmout, ten se už pak také zjevně ocitá v říši lži – proti pravdě – v říši temnoty.“

„Kdo např. příliš miluje tak zvané poklady z říše mrtvé hmoty (statky tohoto světa, pozn. spis.), považuje si jich a cení je podle toho, jak vypadají a nikoli podle toho, čím skutečně jsou, ocitá se tím už v říši lži, neboť svou láskou, základem svého života, se do ní slepě ponořil a může se jen těžko z takové noci znovu povznést ke světlu plné pravdy.“

„Když lidé časem začali oceňovat hmotu a vážit si jí kvůli jejímu lesku, přešli do jejího soudu, stali se duchovně slepými a tvrdými, chamtivými, lakomými, prolhanými, hašteřivými, podvodnými pyšnými a zlými, stali se dobyvačnými a válkychtivými a propadli tak modlářství a pohanství a tím také vlastnímu peklu, z něhož se beze Mne nemohli dostat. Proto jsem si sám musel obléci hmotu a s ní i soud a musel jsem to prolomit, abych se stal pro všechny padlé vstupní bránou do věčného života, budou-li chtít touto bránou k věčnému

životu projít. Proto jsem také dveřmi k životu a život sám. Kdo mnou nevchází ten nepřijde k životu ve světle věčné pravdy a svobody, nýbrž zůstane vězet v soudu hmoty“
(VEJ VIII. 35, 5, 6, 9 a 10).

Bůh stvořil Adama, omyl evoluční teorie

Na rozdíl od neprokázaných tvrzení zastánců evoluční teorie, že člověk podle pochází ze zvířete, nepřipouští Nové zjevení žádné pochyby o tom, že Bůh Adama stvořil.

(Neudržitelnost evoluční teorie v podobě evolucionismu, který neuznává žádného stvořitele, bude důkladněji probrána v jedné z pozdějších kapitol. Vypořádání se s touto teorií má pro obranu křesťanství závažný význam.)

V Novém zjevení se o stvoření Adama a o jeho případu sděluje následující: „ Věčná láska vytvořila rukou své moci, své síly podle čísla jejího řádu prvního člověka a vdechla mu chřípím živoucí Dech. A Dech mu byl živou duší a duše vyplnila celého člověka, který byl nyní učiněn podle čísla řádu, z něhož byli učinění duchové a byly učiněny světy v prostorech a země a všechno, co je na ní a měsíc a slunce“ (Ha I. 7,7).

„Podle těla byl Adam stvořen a uhněten mou vůlí z *éterických částic jemně hmotné* hlíny země podle daného řádu, jak jsem ho nyní ukázal“ (VEJ IV. 162, 4).

„Kdyby Adam býval dbal pozitivního příkazu, bylo by lidstvo, respektive dokonalá duše člověka, neobdrželo velmi tuhé, těžké a nedužívé masité tělo (!), které má nyní spoustu vad a nedostatků. Ale pro neposlušnost zákona se první člověk nutně dostal na *dlouhou okliku*, na níž nyní dosahuje cíle mnohem nesnadněji a mnohem později“ (VEJ II. 224, 6-7). „A nyní dávej dobrý pozor: tento Adam byl na místě prvního padlého ducha (Lucifera). Ale nebylo mu poskytnuto nic, aby poznal, kdo je. A hleď, začalo ho to nudit, protože se nepoznával a nemohl najít nic, co by se mu podobalo“ (Ha I. 7,9).

Stvoření Evy ze Adamova „žebra“ vysvětluje NOz takto: „Žebro je pouze *symbol* předmětu. Předmětem je však Adamovo nitro, mohutný život lásky.“ „Eva vznikla z přemíry tohoto vnějšího Adamova života, podle něžné tělesné bytosti, a poněvadž tento životní éter vystupuje z žeberní krajiny a z oblasti prsou a pak člověka dále ze všech stran obklopuje, mohl Mojžíš, který příslušné obrazové řeči zcela běžně rozuměl, správně uvést, že Eva vznikla z Adamova žebra“ (VEJ IV. 162, 11). Již více než před sto lety, tedy v době, kdy církve tvrdě vyžadovaly, že textu Starého zákona se musí věřit doslova, bylo na různých místech NOz jasně ukázáno, že Mojžíšovu zprávu o stvoření, uvedenou v Knize Genesis „lze pochopit jen cestou vnitřního duchovního přiměru“ (VEJ IV. 142, 2).

Zmiňuje-li se v mnoha spisech, že člověk byl předtím androgynem (=oboupohlavní), to se pokud jde o tělo a duši Adama a Evy vhodně potvrzuje. „Při stvoření prvního lidského páru se staly z jedné *duše* dvě. neboť se neříká, že stvořitel vdechl i Evě do chřípí živoucího Ducha, nýbrž že Eva vzešla včetně těla i duše z Adama, a do této druhé duše byl také vložen nesmrtelný duch a tak se stali z jednoho člověka a z jedné duše dva a přesto byli jedno tělo a jedna duše“ (EM, s. 150).

„Duch však *není dělitelný,* nýbrž tam, kde byl do nějaké Jednotky vložen jako velká či malá duše, tam zůstává také jako jedna jednotka. Byla-li kdysi Luciferova duše také ještě tak velká, tak přece v ní nemohl bydlet více než jeden duch“ (EM, s. 151).

V Novém zjevení se výslovně upozorňuje na to, že „na počátku byl na zemi postaven pouze *jeden* lidský pár“. „Mohu k tomu jen říci, že od lidí, kteří byli povoláni, aby se staly Božími dětmi, byl na zemi vsazen jen *jeden* pár, totiž Adam

a Eva. S tímto párem začala i duchovní výchova z nebe a pokračovala do této chvíle.

Že však už dlouho před Adamem existovaly lidem podobné bytosti, to je zcela jisté a pravdivé a takové bytosti na zemi ještě existují. Ale mezi nimi a vlastním svobodným člověkem (od Adama, pozn. spis.) je veliký rozdíl.

Pravý člověk může dosáhnout až plné *podobnosti s Bohem* a Boha a jeho díla zcela poznat, srovnávat, posuzovat a pochopit jejich cíl. Ale jistý zvířecí člověk (pračlověk a ranný člověk, pozn. spis.) toho nikdy nebude schopen“ (VEJ VII. 221, 4-6).

„Tento první lidský pár byl Bohem vybaven všemi schopnostmi. Měl hluboké poznání, velmi jasný rozum a mocnou svobodnou vůli, před kterou se musela všechna jiná stvoření (i např., dravci, pozn. spis.) sklonit“ (VEJ VII. 121, 7).

Je pozoruhodné, že v Novém zjevení je potvrzeno monogenické stanovisko papeže Pia XII. Papež s odvoláním na Skutky apoštolů 17,26 prohlásil za katolické učení, že lidský rod pochází jen z jediného lidského páru. Nicméně i katoličtí učenci zastávají dnes na jednáních katolických akademií stanovisko, že z bible nevyplývá žádné početní omezení „prvního páru“. Přinejmenším je to nevhodné, neboť ve Sk 17, 26 se říká: Bůh z jednoho člověka dal vzniknout celému lidskému rodu.“[9]

Bohužel nemalé množství katolických učenců kapituluje před neprokázanými tvrzeními evolučních teoretiků, kde není třeba kapitulovat.

Ráj ve své skutečné podobě

O ráji existují mezi lidmi v církvích poněkud podivné představy. NOz nás informuje o poměrech života prvních lidí v ráji stejně jasně, jako střízlivě.

„Na zemi neexistoval nikde nějaký hmotný ráj, v němž by lidem do pusy vplouvaly pečené ryby, nýbrž museli si jako teď nejdříve ulovit a upéci a pak teprve je mohli s mírou požít. Pokud však se člověk nezahálel a sbíral plody, které mu země nesla a udělal si jich zásobu, pak každá krajina na zemi, kterou člověk obdělal, byla pravým rájem. Co by však bylo z člověka a co by bylo s jeho duchovním vzděláváním, kdyby byl v opravdovém ráji povalečů a žroutů nemusel o nic pečovat a dělat si starosti!“ (VEJ IV. 142, 4 a 5) (O klimatických podmínkách, které se začaly příznivě rozvíjet teprve kolem roku 4000 po odeznění poslední doby ledové, budou podrobnější zmínky v kapitole o evoluční teorii.)

„Rozumí se samo sebou, že Bůh a andělé to dobře věděli a také pochopili, že ke vzniku prvního lidského páru by mělo dojít v neúrodnější krajině světa.“ „Když Adam, jeho žena a jeho synové poznali, že na širé zemi je všude co jíst, začali podnikat větší cesty. Vedeni potají Božím Duchem vrátili se zpět do prvotního ráje a tam zůstali. Odtud pak vzešlo obyvatelstvo celé země“ (VEJ IV. 142, 8-13).

Život v ráji nebyl tak docela příjemný, jak mnozí myslí. Adam a Eva byli nazí.

„V teplém předjaří, v létě a na podzim se už dalo s nahým tělem vydržet, ale v zimě jim začínalo velmi pociťovat zimu.“ Začali své tělo „pokrývat všelijakým listím ze stromů“. (Tedy nikoli až poté, co zhřešili, pozn. spis.) „Když však první člověk této země přečkával jednou zimu v jeskyni na výšinách, které ohraničovaly severovýchodní část Zaslíbené země, k níž patří i Galilea (Golanské výšiny, pozn. spis.), měl volnou chvíli, aby se svou ženou do sebe hlouběji pohlédli“ (VEJ IV, 142, 9).

Pád Adama. Nové zjevení osvětluje obraznou zprávu Starého zákona

„Hleď, Adame, učinil jsem čas, aby tak zkouška mohla trvat jen krátce a vybojovaný život byl věčný.“ „Nemusíš bojovat s žádnou cizí mocí, jenom sám se sebou, neboť jsem ti všechno podřídil.“ „Červ však je tvé vlastní zlo a nese v sobě osten smrti, proto nekousej do ostnu červa“ (Ha I. 40, 33 a 35).

„Nuže hleďte, nyní jste se všemu naučili, všechno nyní znáte a můžete toho všeho užívat až na jedno, a to poslední vás chci nyní naučit a vložit do vás sílu k *rozmnožování* vašeho druhu. Ale vy to smíte použít *teprve* když já se vrátím, vy budete oděni šatem poslušnosti, pokory, věrnosti a pravé nevinnosti. Běda vám však, najdu-li vás nahé (tzn. bez požadovaných ctností, pozn. spis.). Vyženu vás a důsledkem bude smrt“ (Ha I. 7, 15).

Ojediněle teologové dosud označovali už „kousnutí do jablka“ ve smyslu, jak NOz obrazné vyjádření Starého zákona vysvětluje. Ale v literatuře nacházíme i dnes kupodivu stále ještě ty nejpodivnější a velmi scestné teorie o kousnutí do jablka.[10] O nějakém jablku není v Genesi 3,1 ostatně ani slovo. S touto versí přišli středověcí mnichové v tehdejších hrách o ráji. V Genesi se říká: „jen plody stromu uprostřed zahrady nesmíte jíst, ani se ho nedotkněte.“ „Tu žena viděla, že je to strom *s plody* dobrými k jídlu a lákavý (!) pro oči.“ Už z tohoto textu lze tušit, co alegorie „stromu uprostřed zahrady“ (uprostřed těla!) chtěla říci. Mystik Jakub Böhme k hříšnému pádu trefně píše: „Adam pozbyl pannu a zato získal ženu.“

V Novém zjevení se pak dále říká: „nějaký čas to šlo docela dobře, ale příliš brzy zvítězila smyslná touha, jak Mojžíš podal *symbolickým obrazem* o hadu a poznání dobra a pravdy z Božího zjevení a lidský pár přestoupil zákaz, aby zjistil, co z toho vzejde. A hleď, co udělal první lidský pár, to nyní dělají téměř všichni lidé“ (VEJ VII. 121, 9). „Adam si vzal plod z Evina klína, byl nevěrný své lásce (k Bohu) a požil ze zakázaného ovoce z Evina klína se smyslnou touhou. A v požitku se poznal jako ten prvý, který se ztratil (Lucifer, pozn. spis.) z velké ješitnosti svého zaslepeného sobectví “ (Ha I, 8, 11).

„Když se v Písmu říká, že první lidský pár svedl Satan v podobě hada, chce tím říci, že první lidský pár, který dobře znal Boha a jeho vůli, se dal zlákat svůdným zjevem hmotného světa a žádostivost a hlas jeho odsouzeného těla mu říkal: ‘Uvidíme, co se stane, jestliže jednou budeme odporovat dobře známé Boží vůli’“ (VEJ VIII. 34, 13).

„Pak dobře poznali, že v jejich tělech vládne nezbytný soud a smrt, která při narůstající lásce ke světu strhla do soudu a do své nesvobody svobodnou duši a že tak ztratili také čistý *ráj,* který spočíval v *plném spojení duše s jejím duchem.* Sami o sobě nemohli už dobře ráj zcela nalézt, neboť jejich duši zranil osten hmoty a měla pak příliš co dělat, aby se tak svobodně, jak je to ještě možné, udržela nad soudem jakožto vzniklou nezbytností , jak je tomu dnes u všech lidí – a kvůli tomu jsem přišel na svět, abych lidem opět ukázal správnou životní cestu a navrátil jim svou naukou ztracený ráj“ (VEJ VIII. 34, 15).

Bůh říkal: „Spočítal jsem Adamovy slzy lítosti a Eviny slzy zármutku a pocítil jsem k nim soucit prostřednictvím velikého slitování lásky.“ „ měli dodržovat přikázání lásky a slitování až do konce svého života. V době, kterou stanovím, jim pak chci poslat prostředníka mezi mnou a jimi, aby smazal velkou vinu a ulehčil velké těžké břemeno jejich neposlušnosti“
(Ha I. 9, 25 a 27).

Podle zpráv NOz Adam s Evou později ještě znovu vzbudili Boží hněv tím, že Adam zapomněl na Boží sabat a rodiče se svými třiceti dětmi se opili nápojem a v důsledku toho se všichni pohlavně provinili (Ha I 13, 13).

Teprve nyní bylo Adamovi řečeno: „Ztratil jsi ráj pro sebe a pro všechny své potomky až po velký věk věků“ (Ha I. 13, 23).

Vyhnání prvního lidského páru z ráje andělem s ohnivým mečem je mýtické zobrazení. Jak se to odehrálo, je vysvětleno v NOz takto: „Neboť myslíte si vážně, že Bůh dal vyhnat Adama z ráje andělem, který držel v pravici jako donucovací zbraň ohnivý meč? Říkám vám: I když to mohlo být Adamovi takto ukázáno, byl to však jen příměr toho, co se vlastně v Adamovi samém událo a co právě mělo posloužit k jeho výchově a k založení prvního náboženství a pracírkve mezi lidmi na zemi“ (VEJ IV. 143,2).

Když se narodil Kain, anděl prarodičům sdělil: „Tento plod už není pro vás hříchem (Kain byl plodem zakázaného a nepožehnaného zplození, pozn. spis.), nicméně je důsledkem trojnásobné neposlušnosti vůči Bohu a je smrtí vašeho těla, neboť jste ho zplodili ve svém těle ze své žádostivosti a v sobectví.“ „Plod nazvěte ‘Kahin’, čili ‘Ten, kdo přináší smrt’“ (Ha I. 11, 9).

Adamův pád spočíval, jak jsme se právě mohli dočíst, v „žádostivosti a sobectví“. Vlastní rajský stav byl „plným sjednocením duše s jejím duchem“. Žádostivost a sobectví tento stav neumožňují. Bližší o tom je uvedeno v kapitole „cíl a úkol člověka“. Projevy žádostivosti a sobectví jsou vlastním zlem dědičného hříchu. K tomu NOz říká následující: „ … zbavit se starého adamitského hříchu nelze žádným jiným způsobem, než takto: světské starosti (a žádosti) musí duše dobrovolně odhodit stranou, jinak neexistuje žádný prostředek! Jsou-li však odstraněny, pak se u člověka všechno opět vrací ke starému Božímu řádu. A hleď, to je to, čemu se právem říká „dědičný hřích“. Samo o sobě je to zřejmě tělo, co se zcela právem nazývá dědičným hříchem. Tím Adamovým hříchem, který je u jeho potomků těžko odčinitelný, je – duchovně vzato – však právě příliš velká starost o tělo (a malá o duši, pozn. spis.) (VEJ II. 226, 10).

Potopa podle Nového zjevení

Velká potopa nezaplavila, jak se ve Starém zákoně říká, „celou“ zemi, nýbrž podle údajů NOz zvláště „Střední Asii, kde Aralské jezero a Kaspické moře jsou její pozoruhodné pozůstalé ostrovy, neboť tam, kde je Kaspické moře, byla kdysi Hanochova obrovská a hrdá říše. Z tohoto místa se rozlily vody jak na Sibiř, tak do Evropy, která však tehdy ještě nebyla obydlena: Část si proklestila cestu k dnešní Východní Indii a nejsilněji zasáhla Arábii.. Také severní Afriku to silně postihlo, až po hornatou část (Habeš, pozn. spis.), kde došlo jen k menším záplavám. Ameriku to poněkud zasáhlo jen od Sibiře, ze severu, a Jižní Amerika zůstala zcela nedotčená, tak jako většina ostrovů velkého moře“ (Tichého oceánu, pozn. spis.). „ Říká-li se také ve Starém zákoně: ‘Na všech horách země a kromě toho, co bylo v arše, nezůstalo na zemi nic živého’, nesmí to být doslovně vztahováno na celou zemskou přírodu, neboť pod pojmem ‘hory’ se rozumí namyšlenost a panovačnost člověka. A že na zemi nezůstal žádný život kromě archy, vypovídá o tom, že Noe jediný obdržel za svou věrnost Bohu duchovní život v Bohu“ (Ha III 357 a 358).

Lorber popisuje už v roce 1864 předadamské zvířecí formy lidí (hominidy)

Asi dvě stě let je z četných nálezů zkamenělin známé, že v dávné době existovali předlidé a pralidé.

Už v roce 1864 na základě diktování Jakub Lorber popsal tyto předlidi a pralidi. Zmiňuje se o „předlidech“, „zvířecích lidech“ a „předadamitech“. Zpráva o tom je už v prvním dílu tohoto spisu. Tito hominidi – lidem podobné bytosti – se zásadně od Adama a jeho potomstva liší. Neměli žádnou božskou duchovní jiskru. Byli na úrovni zvířat, i když jejich inteligenci poněkud převyšovali. Evoluční

přechod z hominidů k homo sapiens před zhruba 4000 lety před Kristem nelze zjistit. Změna v této době proběhla náhle. Hominidi byli zcela neschopní vynalézt písmo, zakládat státy, vydávat zákony, stavět obrovské pyramidy atd. To všechno se tu náhle po stvoření Adama objevilo. Božská jiskra v člověku se vzňala a země se proměnila. (Bližší k tomu je v kapitole o evoluční teorii.)

„Člověk (homo sapiens, pozn. spis.) žije na této zemi ze dvou důvodů, které má v sobě jako zprostředkovatel sjednotit. Jednak jako *svorník* vnějšího, hmotného stvoření, kde je hodnocen a nazýván korunou stvoření a pak jako *výchozí bod* k čistě duchovnímu světu, který v něm dosáhl prvního stupně dokonale svobodného sebepoznání.“ „Všechny bytosti, počínaje nejmenším stvořením vytváří vzestupnou řadu, a to tak, že jeden stupeň vždy doplňuje druhý, nabízí vyšší dokonalost a tím také může rozvíjet stále vyšší inteligenci“ (VEJ XI 9, 8 a 9).

„Všechno ve vesmíru se musí (nakonec) zduchovnět, musí kráčet vzhůru“ (Pr 186).

Člověk je spojení těla, duše a ducha

„Ty jsi stvořený člověk. Jako takový sestáváš z těla a z živé duše, ve které sídlí duch lásky“ (Ha II. 250, 10).

„Člověk je stvořen zcela podobný Bohu a kdo se chce dokonale poznat, musí vědět a v sobě poznat, že jako jeden a týž člověk vlastně také sestává ze tří osobností! Máš jednou své tělo, vybavené potřebnými smysly a ostatními údy a částmi, potřebnými k svobodnému a samostatnému životu, od těch největších až po téměř nepředstavitelně malé. Toto tělo má kvůli zdokonalení duchovní duše v něm zcela vlastní přirozený život, který se od duchovního života duše ve všem přísně rozlišuje. Tělo žije z hmotné potravy, z níž se tvoří krev a další vyživující šťávy pro jeho různé části“ (VEJ VIII. 24, 6).

„Uvažujeme-li duši samu o sobě, zjistíme, že i ona je zcela dokonalý člověk, který, jsa v podstatě duchovní (viz s. 129), také sám o sobě obsahuje stejné části jako tělo, které mu ve vyšší duchovní úrovni slouží jako tělu jeho hmotné části.

Ačkoli však na jedné straně tělo a z druhé strany duše představují zcela rozdílné lidi či osoby, z nichž každá má svou zcela vlastní činnost, ze které nakonec nemůže vydávat žádný počet o tom jak a proč, na základě svého vlastního smyslu života přece jen tvoří člověka *jednoho,* takže nikdo nemůže o sobě ani o jiném tvrdit, že není člověk jeden, nýbrž dvojí. Neboť tělo musí sloužit duši a ta svým rozumem a vůlí tělu, takže je zrovna tak odpovědná za jednání, k nimž tělo používá jako za své svrchovaně vlastní, sestávající z různých myšlenek, přání, tužeb a žádostí.

Jestliže však život a existenci duše uvažujeme ještě blíže, brzy snadno objevíme, že i jako ještě podstatná tělesně lidská bytost samo o sobě nestojí o nic výš, než každopádně duše nějaké opice. Pudový rozum má sice ve vyšším stupni než zvíře, ale o rozumnosti a nějakém vyšším posuzování věcí a poměrů nemůže být ani řeč.

Tuto vyšší a vlastně nejvyšší a Bohu zcela podobnou schopnost duše působí podstatně duchovní třetí člověk, bydlící právě v duši“ (VEJ VIII. 24, 9-12).

„Duše je pouze nádobou života z Boha, ale ještě zdaleka ne život sám“ (VEJ III. 42, 5). „Jen malá jiskra ve *středu duše* je to, co se nazývá Boží *duch* a co je vlastním životem. Tato malá jiskra se musí živit duchovní stravou, jíž je čisté Boží slovo. Tímto pokrmem malá jiskra v duši roste a mohutní, bere na sebe konečně lidskou podobu, duši zcela proniká a nakonec promění celou duši v sebe. Pak se ovšem duše celá stane životem, který se ve své celé propastné hloubce pozná“ (VEJ III 42, 6).

„Říkám ti: Je to tento duch kdo všechno v člověku tvoří a uspořádává. Duše však je téměř jen podstatnější tělo (ducha), stejně jako masité tělo je nádobou duše“ (VEJ V. 211, 4).
„Každý člověk, který se zrodí na zemi, obdrží *ducha ze Mě* a *může* podle stanoveného řádu získat plné Boží dětství“ (EM, kap. 53).

„Co v člověku je duchovní, je zvlášť podobné Bohu. Proto to také může být rozumné a moudré, má to jazyk, je schopno zpočátku v Bohu tušit svého stvořitele a později stále čistěji poznávat, milovat a zcela se podřizovat jeho vlastní vůli, poznané jako vůle Boží“
(VEJ VI. 32,6).

Když duše dosáhla správného stupně zralosti a zdokonalení, (v záhrobí, pozn. spis.) pak duch plně přechází do celé duše a celý člověk je tím ukončen, nové stvoření, sice v nejhlubším základu stále z Boha, neboť *duch v člověku* vlastně není nic jiného než Bůh v menším měřítku, protože je zcela z Božího srdce“ (VEJ I. 214, 10).

„Boží duch v člověku je sice již od počátku Božím obrazem, ale k plné činné a živé podobnosti s Bohem se teprve musí povznést na cestě, kterou jsem vám ukázal“
(VEJ III. 48, 7).

„Nikdo nemůže vědět, co všechno je v člověku skryto, jenom duch, který je a sídlí v nejhlubším nitru člověka a tak žádný mudrc na světě neví, co je Bůh a co je v něm, než jen duch Boží, který proniká veškeré hlubiny Božství“ (VEJ IX. 58, 6).

Božská jiskra je do dítěte vložena v mateřském těle, „což se u některých dětí děje dříve, u jiných později“ (EM, kap. 51).

V listu k Soluňanům 5, 23 mluví Pavel jednoznačně o duchu, duši a těle člověka. Téměř všichni teologové středověku rozlišují ducha a duši. Pro středověké mystiky jako byl Eckehart, Jan od Kříže, Terezie z Avily atd., byl rozdíl mezi duchem (spiritus) a duší (anima) samozřejmostí.

Zvláště Eckhart poukazuje neúnavně na jiskřičku duše v člověku. Mluvit v katolické církvi o těle a duši se začalo, když papež Pius IX. v roce 1857 se ve svém dopisu kardinálovi z Vratislavi vyslovil proti rozdílu mezi duší a duchem. Toto vyjádření však nemá povahu úřední nauky.[11]

Tajemství duše

Slavnému patologovi tajnému radovi Rudolfu Wirchowovi (zemř. 1902), zakladateli buněčné patologie, se připisují slova: „Rozřezal jsem spoustu mrtvých těl, ale duši jsem nenašel.“ Chtěl tím říci, že žádná duše není. Tento slavný učenec se za svého života mnohokrát ve svých vědeckých tvrzeních mýlil a v tomto případě tomu není jinak. Ale názor, že člověk sestává pouze z hmotného těla, se v dnešní době stal módou. Mnozí, předpovídá Nové zjevení, už ani nevědí, že mají nesmrtelnou duši. Demoskopická hnutí už před léty ukázala, že z mladých už jen polovina dotázaných věří v pokračování života duše po smrti.[12]

Dokázat duši nelze ani nejvýkonnějším elektronovým mikroskopem. Neboť v Novém zjevení se říká: „Duše je ryze éterická látka, tedy – můžeš-li to pochopit – moudrostí a všemohoucí vůlí Boží složená z velmi mnoha světelných atomů či nesmírně malých částic do dokonalé podoby člověka, a čistý duch je rovněž od Boha vycházející vůle, který je ohněm nejčistší lásky Boží“ (VEJ VII. 66, 5). Duše je jistý druh silou ducha opět rozložené hmoty, která je donucena silou ducha přejít v jeho prapůvodní podobu, a pak, spojena se svým duchem (v záhrobí, pozn. spis.), jaksi vybuduje své světelně éterické tělo, tak jako duše si vytváří a utváří mocí duchovní vůle svůj jediný šat z masité hmoty, která ji obklopuje, když (v hrobě) zcela setlela a rozložila se“ (VEJ VII. 66, 7).

Téměř všechny „duše pocházejí bezprostředně z této země. Předtím prošly třemi tak zvanými přírodními říšemi, od hrubé hmoty kamenů přes všechny minerální vrstvy, odtud pak přes veškerý svět rostlinstva a nakonec přes celý svět živočichů ve vodě, na zemi a ve vzduchu. Nepřihlíží se tu však k hmotnému tělu (zvířat, jak to dělá evoluční teorie, pozn. spis.), nýbrž k duševně duchovnímu prvku v jeho schránce. Ta schránka je sice v širším smyslu také duševně duchovní, avšak je o sobě ještě příliš hrubá, aby se z ní dalo něco použít jako substance duše[1]*" (VEJ IV. 106, 6-7).

„Duše člověka, jako nejvýš umocněné složení duše minerální, rostlinné a živočišné, nemá žádné zpětné vzpomínky na svou dávnou existenci, neboť speciální části duše ve vyjmenovaných třech říších neměly žádnou vlastní a přesně vyčleněnou inteligenci, nýbrž jen *její* druh, jistým způsobem propůjčený obecnou inteligencí životního prostoru." „Když však člověka jednou zcela pronikne duch veškerého života a světla, pak bude moci takové uspořádání také spatřit" (VEJ VIII. 29, 11-12).

„Duše nikoho není mladší než duše všeho viditelného stvoření. – Tobě je nyní nedobře z toho, co jsem ti věrně podle pravdy řekl, že vaše duše jsou starší než eony eonů pozemských let" (VEJ IV 246, 4). Díky této zprávě je srozumitelné v Písmu svatém místo: „Moje duše velmi mnoho putovala" (Kniha Josue).

„Při vzniku duše, která je mi zcela podobná, zmůže moje všemohoucnost jen velmi málo, všechno však učiní a zařídí ze mě se stávající Bůh.[2]*. Ode mě obdrží materiál jen duchovně a podle potřeby i přirozeně. A kdyby tomu nebylo tak a mohlo to být jinak, pak bych Já, jako věčný Praduch, nepodstoupil kvůli své lásce tu trpkou námahu vzít na sebe tělo, abych duše, které dospěly k určitému bodu, mohl dále vést nejen snad svou všemohoucností, nýbrž svou láskou, abych jim dal novou nauku a nového ducha ze sebe, aby nyní, nakolik si to vážně přejí, se mohly se mnou zakrátko stát dokonalými" (VEJ IV 246, 6).

„K věčnému pokračování života je určena jen duše člověka" (VEJ VI 107, 10). „Duše má stejnou podobu a stejný tvar jako její tělo, ale jen v naprosto dokonalejším rozsahu. – Jen zde však se dá mluvit o dokonalé duši"(VEJ VII 209, 19). „ duše proniká celé tělo a nepozbývá žádný úd, i když u těl dojde k jeho zkomolení"[3]* (VEJ VI. 219, 12).

„Duše sídlící v těle není zpočátku přirozeně čistější než její tělo, poněvadž pochází z nečisté původní duše padlého Satana." „V duši však už přebývá čistá jiskra Božího ducha" (VEJ II 210, 2-3).

Duši Bůh vládá do vzniklého embrya. Dokud se v dítěti plně nevytvořily nervy a nejsou v činnosti, duše sebevědomě pokračuje v pilné práci a upravuje si tělo podle svých potřeb. Jakmile jsou jednou nervy vytvořeny a jejich stále více se rozvíjející duch už náležitě působí, duše se postupně uklidní a zcela usne. Nyní o sobě neví, pouze vegetuje, bez jakýchkoli vzpomínek na dřívější prostý přírodní stav (bez tělesného odění, pozn. spis.). Teprve několik měsíců po narození se začíná stále více probouzet, o čemž svědčí úbytek potřeby spánku. Ale než duše

---

[1] Pojem substance se zde nekryje s pojmem hmota. Co se má rozumět pod pojmem „duševní substance", se v EM, kap.41 vysvětluje takto:
Ten nejjemnější prach, který ještě můžeme v přírodě spatřit, nelze spojovat s duší a duchem, protože ještě stále zůstává hmotou. Lepší než prach by byl spacifický atom duše, ten už není hmotný, nýbrž substanční. Mezi hmotou a substancí je však nebezyčný rozdíl. Aby se dalo to celé dobře pochopit, musíte pochopit tento rozdíl. vezměte si magnet. Co je na něm vidět, to je hmota, co však v magnetu působí přitažlivost, to je substance.Substanci nelze spatřit tělesným zrakem (EM 41, 1 – 2).

[2] To znamená, že člověk který svým spolupůsobením, so jest splněním Božích požadavků s má jednou stát Bohu podobným. „Ovšem ani sebedokonalejší duch nemůže boha dosáhnout pro celou věčnost v jeho nekonečné plnosti."(VEJ III. 3,3)

[3] Mnozí amputovaní lidé si stěžují, že v místech, kde dříve mívali nohu nebo šlapku, občas cítí bolest. Lékařská věda zde mluví o tak zvaných fantomatických bolestech. Ve skutečnosti všechny bolesti vnímá podle výpovědi NOz duše, nikoli tělo.

dospěje k vlastnímu vědomí, to vyžaduje už delší čas. Až je dítě schopné mluvit, pak teprve také vstupuje do duše pravé vědomí, avšak bez vzpomínek, neboť ty by člověk nemohl při vyšším zdokonalování duše vůbec upotřebit“ (VEJ IV 120, 16).

„Aby se duše jako z hmoty se vyvíjející duch nadobro sjednotila s Božím Praduchem, který se jmenuje ‘láska’, musí k tomu duše samostatně zaměřit svou snahu, aby se zaprvé zbavila hmoty a jejím jak obvykle dalekosáhlým požadavkům a všechno snažení, konání a shon zaměřila čistě k duchovnu“.

„Jak člověk však může zjistit, že se jeho duše sjednotila s pravým Božím duchem v ní? To se dozví velice snadno. Když v sobě nebudeš pociťovat žádnou domýšlivost, žádnou marnou ctižádost, žádnou touhu po slávě a okázalosti, žádnou sebelásku, ale o to živěji a opravdověji budeš cítit více lásky k bližnímu a k Bohu …, pak už je duše plně sjednocena s Božím duchem v ní“ (VEJ V 51, 3-4).

Cíl a úkol člověka

Žádný člověk nebyl na tento svět poslán, aby zde jedl, pil a naparoval se (dělal se důležitým, pozn. spis.), nýbrž aby žil podle řádu, který mu Bůh věrně zjevil, jen pro jediný cíl, který před něj Bůh postavil“ (VEJ X 16,4).

„Až po člověka stará se úplně sama Boží láska, moudrost a moc o to, aby rozvoj života původního ducha, spoutaného a drženého v hmotě světa, přecházel postupně ke stále většímu zdokonalení a vzdělával se. Avšak u člověka, jako svorníku vývoje života původních duchů, se má věc docela jinak. Pokud jde o jeho hmotné tělo, jeho vybavení je také ještě z větší části závislé na Boží lásce, moudrosti a moci – avšak není tomu tak pokud jde o vývoj duše a jejího ducha. Jí je dán rozum, chápání, svobodné myšlení, naprosto svobodná vůle a moc jednat tak, jak duše uzná za dobré a užitečné“ (VEJ IX 102, 3).

Na jiných nebeských tělesech jsou lidé (kteří tam žijí) jak v duchovním, tak i přirozeném směru drženi v mezích, které jen stěží mohou překročit. Vy, lidé této země, však máte na duchu právě tak málo omezení jako Pán sám a můžete dělat, co se vám vždy zachce. Můžete se povznést až k nejniternějšímu sídlu Boha, avšak právě proto také padnout tak hluboko, jako Satan“ (VEJ II. 60, 5).

„Ten nepopsatelně velký rozdíl (vůči lidem na jiných nebeských tělesech, pozn. spis.) spočívá v tom, že vy, lidé této země, se můžete stát podobnými Bohu“ (VEJ VI. 190, 13). „Vůbec není jedno a totéž, zda někdo je v domě synem či jen služebníkem“

(VEJ VI. 190, 15). „Boží říši však lze získat jen násilím a velkými obětmi. To si dobře rozvaž!“
(VEJ VIII. 16, 3).

„Nikdo nemůže před Bohem obstát, pokud napřed po řádný čas nepodstoupil ve svém těle plnou zkoušku životní svobody“ (VEJ VI. 190, 3). „Lidé této země mají velké poslání stát se samostatnými Božími dětmi. Proto také musí být cvičení a vzděláváni k naprosté vlastní samostatnosti“(VEJ VI. 111, 19).

Proto je nyní má nauka pravým evangeliem, neboť lidem hlásá a ukazuje cesty, jak mohou dospět k Božství.“ „Mou nauku však lze *rychle a snadno pochopit,* neboť nežádá od člověka nic než aby věřil v pravého Boha a toho nade vše miloval jako dobrého Otce a Stvořitele a bližního jako sebe samého, to znamená dělal mu všechno, co si rozumně může přát, aby mu dělal také jeho bližní“ (VEJ VII. 139, 8; 140, 3).

Že pozemský život „je nanejvýš svízelný a klopotný“ Nové zjevení nepopírá, ale dodává k tomu, že lidé této země „si to musí na krátký čas nechat líbit, neboť díky tomu sklidí *navěky* výhru plné podobnosti s Bohem a kvůli tomu si přece mohou nechat něco líbit, neboť i Já sám jsem si z lásky ke svým dětem

také dobrovolně mnoho věcí nechal líbit a musel jsem pro spásu svých snášet ještě mnohem větší a mnohem trpčí věci“ (VEJ VIII. 16, 2) (Ježíš promlouval ke svým učedníkům a v poslední větě poukázal na své blízké utrpení a na svou smrt, pozn. spis.).

„Koho zkouším – a v pravdě, nedělám to bez důvodu – toho chci také něčím mít, protože už je v Mé škole“ (Hi I s. 345, 2). „Vy však – poslyšte a pochopte to – jste na Mé univerzitě“ (Země je vysoká škola Božích dětí, pozn. spis.) „Rád bych z vás udělal mnohem víc. Nesmíte se proto také divit mnohým zvláštním zkouškám na této vysoké škole“ (Hi I. s. 345, 6). „Aby se tím však stali, musí na tomto světě nebe a peklo bydlet pod jednou střechou. Bez boje není vítězství. Kde se může dosáhnout toho nejvyššího, musí se za to požadovat nejvyšší výkon“ (VEJ III. 178, 5).

„Než se však každý stane jako jsem Já, bude muset se mnou projít úzkou bránou sebezapření. Musí přestat být něčím pro sebe, aby se mohl stát vším ve Mně“ (VEJ IV. 1, 5). „Avšak mnohé vědomosti a také velmi bohaté zkušenosti vás tam nepřivedou, nýbrž jenom živá láska k Bohu a ve stejné míře k bližnímu. *V tom* je velké tajemství znovuzrození“
(VEJ IV. 1, 4).

„Hlavní věcí je a zůstává neustálá snaha o plné znovuzrození ducha v duši“
(VEJ VII. 183, 13).

„Zevní člověk musí být nakonec vnitřním člověkem zcela přemožen, jinak vnitřní člověk zemře s vnějším“ (VEJ III 61,5).

„Znovuzrození ducha je společné, věčné přebývání Boha s jeho dětmi“
(VEJ XI. 52,4).

„Po Mně ještě mnozí budou moci dosáhnout *znovuzrození duše,* a být proto i velmi šťastní, aniž by se na tento nejvyšší a poslední stupeň (*znovuzrození ducha*) dostali“
(VEJ XI. 52, 5). (Pouze znovuzrození ducha umožňuje hledět na Boha v nejvyšším nebi. (Viz výklad v příští kapitole „Věčný život v záhrobí“.)

Věčný život v záhrobí

a) V prostřední říši a v nebesích

Nauka o spánku duše, podle níž bude duše po smrti zničena a teprve na konci časů znovu Bohem stvořena, nemá v Novém zjevení žádnou oporu a Ježíš ji prohlašuje za jednoznačně nesprávnou. Farizeům výslovně řekl: „Poněvadž příliš lpíte na starých zvyklostech, jste plni smyslnosti a sobecké domýšlivosti, je vám nemožné porozumět tajemství a pravdě Božího království. Představujete si nebe jako někde nad hvězdami se nacházející přenádherné místo, kam budou po smrti těla nebo – jak si někteří z vás ještě nesmyslněji představují – po mnoha tisících let při posledním soudu, který jste nepochopili – přijaty zbožné duše, aby tam žily v obrovském blahobytu“ (VEJ VII 194, 10).

Svému pěstounovi Josefovi a jeho synům Ježíš řekl: „Tak jak jsem nyní u vás, pročpak se Mě nezeptáte, jak tomu bude s životem duše po zániku těla? Budu to vědět lépe než vy. Nevím však nic o nějaké téměř věčné noci smrti duše po zániku těla, nýbrž ve chvíli, kdy pozbudeš těžké tělo, už budeš prožívat vzkříšení a budeš pokračovat v životě a působit na věky. To znamená *pokud* opustíš svět jako před Bohem spravedlivý. Zemřeš-li však jako před Bohem nespravedlivý, pak ovšem bude následovat značně dlouhá noc mezi tvou tělesnou smrtí a tvým opravdovým zmrtvýchvstáním – ale žádná nevědomá noc, nýbrž noc, kterou duše bude prožívat s plným *vědomím,* a bude pro ni pěkně dlouhou smrtí. Neboť smrt, o niž by duše ani nevěděla, by pro ni nebyla žádnou

smrtí. Avšak smrt, kterou si bude v říši nečistých duchů uvědomovat, pro ni bude velkým soužením“ (VEJ VIII. 209, 12 – 13).

Všechny duše se podle zpráv Nového zjevení dostávají ihned po smrti do *prostřední říše.* Odtud se vždy podle rozhodnutí pro pokoru, lásku k Bohu a bližnímu nebo pro sobectví, pýchu a panovačnost dobrovolně odebírají do prvního nebe nebo do prvního pekla. Nové zjevení objasňuje tento postup takto: „Nikdo nepřichází ani do pekla ani do nebe, nýbrž každý nosí obojí v sobě“ (DS II. 118, 10).

V určitých případech však existuje také možnost, že duše se znovu vtěluje na tuto zemi, nebo, což bývá mnohem častější, na jiném nebeském tělese. Posledně jmenované přichází v úvahu zvláště pro duše těch lidí, jež pocházejí z národů, které se ještě nedověděli o Ježíšově nauce. (Viz kapitolu: Nauka o převtělování.)

V Novém zjevení najdeme rozsáhlá vyjádření k životu po smrti. Popsat duchovní stavy je – jak NOz zdůrazňuje – značně obtížné. Vylíčení poměrů v záhrobí je proto „pouze nástinem rozsáhlé pravdy, ale přesně promyšlené“(Pr 97). Následující citáty představují úzce ohraničený výřez z celkového díla Nového zjevení.

„Po zániku těla zdržuje se duše prostorově – zvláště v prvním období své existence – obvykle tam, kde se na zemi zdržoval v těle, to znamená když přejde do netělesné, záhrobní říše ještě jako ne zcela dokonalá. Nevidí však nic z přírodního světa, v němž v těle žila, ačkoli se i prostorově nachází na stejném světě. Její existence je víceméně jako jasný sen, v němž duše žije na území či v krajině, která jako by vzešla z ní a chová se a jedná tak, jako by se nacházela ve zcela přirozeném světě a opuštěný přirozený svět ji ani v nejmenším nechybí.

Z Božího dopuštění však je krajina, v níž žije, často zničena a duše se nachází v jiné, která je zcela přiměřená jejímu vnitřnímu stavu. U takovéto duše pak často tvá dost dlouho, než častým poučením přijde na to, že to všechno, o čem se domnívá, že to vlastní, je marné a nicotné. Když jednou dospěje po četných zkušenostech a projevech k tomuto názoru, pak teprve začne vážně uvažovat o svém stavu a o svém bytí a na základě toho si právě stále více uvědomuje, že opustila dřívější pozemský život a stále více touží získat stálejší a trvalejší místa k životu. V tomto stavu je od dokonalejších duchů poučena, co má nyní dělat“ (VEJ VII. 66, 10-13).

„Duše pak pokračuje v životě v záhrobí (zpočátku, pozn. spis.) jako v poněkud jasnějším snu a často neví, že někdy žila již v jiném světě, nýbrž žije a jedná tak, jak je podle smyslů zvyklá. Světlejší duchové ji tam napomínají a poučují, že se nachází nyní v jiném světě. Ona tomu však nevěří.Těm, kdo jí ukazují pravdu se posmívá a nebere je vážně. Přivést takovou zesvětštělou duši v záhrobí k jasnějšímu poznání vyžaduje velmi dlouhý čas“ (VEJ VII. 58, 5-6).

„*Prostřední říše* je místem přípravy, kde se duše připravují buď pro nebe nebo pro peklo. Každý duch a duše zemřelého přichází ihned po smrti nejprve do tohoto místa, kde pokračuje v takovém životě, jaký vedl na zemi“ (EM 31, 4). V Novém zjevení se poznamenává, že střední říše „Je přibližně to, co římští katolíci rozumějí, ovšem *se značným omylem,* očistcem“ (GS II 120, 2).

Jak vypadá nitro člověka, tak bude vypadat také jeho záhrobní svět, který si vytváří sám ze sebe a v němž pak bude (zpočátku) žít, dobře nebo špatně“ (VEJ VI 33,9).

„Nedokonalé a zatvrzelé duše se shromažďují ve společenstvích stejně smýšlejících, ale nejde o spolky dobré, protože do dobrých spolků se shromažďují jen blažení duchové“ (VEJ VIII 83, 8).

Střední říše má tři *oblasti.* Ve třetí, nejvyšší oblasti, se nacházejí duše dobrých a čistých lidí. I když mnohdy takový čistí duchové prodlévají ve třetí

oblasti i řadu století, neztrácejí tím vůbec nic, nýbrž mohou získat, protože jim vůbec nic nechybí, jsou naprosto šťastní a blažení“ (EM 29,5).

„Duchové druhé oblasti mohou do třetí oblasti přejít, když se jejich duše či jejich jistého druhu substanciální těla* stále více produchovňují a s duchem se plně sjednocují“
(EM 30,2) (* „Substanciální“ se zde, jak už bylo vysvětleno, nesmí zaměňovat s pojmem „hmotná“, pozn. spis.).

„Každá duše musí být v záhrobí stupeň za stupněm řízena a vedena a musí být ryzí a čistá jako ryzí zlato, aby byla schopná vejít do nekončících radostí nebe“ (VEJ VIII 106, 11).

„Říkám vám, že žádné lidské oko nikdy nespatřilo, žádné ucho nikdy neslyšelo a žádnou lidskou mysl ani nenapadlo, jakou radost a blaženosti připravil Bůh v nebesích těm, kteří ho opravdu nade všechno milují“ (VEJ VIII 103, 15).

„*Nebe* má právě tak *tři stupně,* jako je má *peklo“* (VEJ VII 170, 14).
„Do nejvyššího nebe (třetí stupeň = nebe lásky, pozn. spis.), přicházejí jenom ti, kteří se zcela zbavili svého pozemského světského chtění a navždy v sobě za ně zcela přijali moje“ (VdH II 288, 1).

„Kdo mě (na zemi) nehledá, nenajde, nepozná a tak ani nemiluje a bude ke svým bližním bezcitný, ten se nikdy nestane mým dítětem (to znamená nedostane se do nejvyššího nebe, pozn. spis.).“ „kdo na zemi mou nauku přijme buď vlažně, neúplně nebo ji vůbec nepřijme, bude prožívat na onom světě velkou tmu a bude pro něho velmi obtížné nalézt most z hmotného světa ke světu duchovnímu“ (VEJ I 81, 11).

„Poněvadž každý člověk, aby se stal věčně žijícím duchem, musí mít svou *zcela svobodnou vůli,* stává se, zvlášť často v této (dnešní, pozn. spis.) době, že uši lidí jsou ohlušeny hlasy sirén světa a jejich oči si dají zaslepit klamným leskem světa. Takoví lidé pak na světě přijdou jen stěží na to, nebo na to vůbec nepřijdou, k čemu jsou povoláni, nebo přijdou tam, kam neměli přijít, k sebelásce, sobectví, panovačnosti, hamižnosti, lakomství, závisti, opilství a obžerství, smyslnosti a smilstvu. Ale to život stravuje, místo aby ho rozmnožovalo. V záhrobí pak musí být odloučeni od všeho, co příliš zaměstnávalo jejich hrubé smysly, a musí žít ve veliké bídě, aby se v takové duchovní samotě a pustině opět začal vytvářet život. Nalezl-li se ... pak přichází i pomoc, která je tu potřebná, ale jenom tak, že se nejeví jako vnucená, nýbrž jako potřebným samým vyžádaná“ (VdH I 418).

„Proto se zde všichni snažte (duchovně, pozn. spis.), a nedejte se zaslepit poklady tohoto světa.“ „Čím více *duchovních pokladů* různými *dobrými skutky* nashromáždíte, tím lépe se vám povede na onom světě. Kdo však se chová jako skrblík a lakotný člověk, bude jednou muset přičíst sám sobě, když zjistí, že zásobárny jeho srdce jsou téměř prázdné.“ „Noc, temnota, hlad, bída a veškeré nesnáze mu budou údělem tak dlouho, dokud se nepodvolí tomu, aby nejdříve sám byl činný, a tak dosáhl vůbec nějaké další schopnosti sloužit“ (VEJ IV 96, 4-5).

„Děti světa, které později snad (v záhrobí, pozn. spis.) budou očištěny, zůstanou duchovními obyvateli těch nebeských těles a jim odpovídajících spolků, kdy byly očištěny, ale do Otcova věčného domu a doprostřed nejvyšších nebes nikdy nevejdou jako mé pravé děti, které budou se mnou stále a povždy řídit celou věčnost“ (VEJ V 111 226, 16).

Ať si nikdo nemyslí, že se jednou na onom světě bude nacházet ve věčně nečinném sladkém pokoji, protože to právě by byla smrt ducha a duše. Čím duchovnější se člověk ve svém nitru stává, tím bude také činnější a to úplně“ (VEJ VI. 226, 16).

„Veliká blaženost dokonalé duše spočívá v tom, že je vybavena a opatřena také opravdovou Boží tvůrčí sílou a díky podobnosti s Boží moudrostí může

ovlivňovat všechno, co sám Bůh zcela svým způsobem ovlivňuje a vytváří“ (VEJ VII. 67, 2).

„Budete věčně dál a dál poznávat pro vás nové divy..., ale ke konci však nikdy nedospějete“ (VEJ IV. 254, 3).

b) další vývoj duše v záhrobí

Katolická církev učí, že osud člověk se rozhodne v jeho pozemském životě a po smrti ho čeká nebe nebo peklo. Změna stavu v hodině smrti – čili stavu milosti nebo smrtelného hříchu – není po smrti, tedy na onom světě, už možná. (Coll. Lac. VII. 517, 550, 564, 567. Rozhodnutí Sv. Officia proti teosofům z 18. července 1919 [D 2189].) Tato nauka je vyvrácena Novým zjevení. Další vývoj duše k dobrému a ke zlému je možný i na onom světě. Jen je s důrazem konstatováno, že to, co člověk za pozemského života zamešká, může duše na onom světě napravit jen s mnohem větší námahou, snahou a potřebuje k tomu mimořádně mnoho času. V Novém zjevení se k této otázce uvádí: „Duším zemřelých evangelium hlásá nespočetné množství Mých andělů. Ti, kdo je poslouchají, přijímají a řídí se jími, dospějí také k blaženosti, ovšem ne tak snadno jako na této zemi, kde má člověk vybojovat mnoho a často pořádně těžkých bojů se světem, se svým tělem a ještě s mnoha věcmi – byť by to i trvalo jen krátce – s veškerou možnou trpělivostí, se sebezapřením, s mírností a pokorou“
(VEJ X. 2, 5).

Jak už bylo zmíněno, v záhrobí se také káže evangelium, „ale buďte přesto horliví na zemi“, říká se v NOz, „Neboť pravého dětství proto má nejvnitřnější a nejčistší nebesa lásky lze ho dosáhnout jen na zemi. O prvé a druhé nebe se lze ještě postarat na onom světě“ (VEJ IV. 247, 9).

„Záleží na stavu vnitřní mravní ušlechtilosti, v němž duše opustila tělo. Odpovídá-li tento stav dobrým zákonům, pak stav duše na onom světě bude jistě takový, že ji *hned* uvede na vyšší stupeň dokonalosti svobodného života a bude moci postupovat k vyšším stupňům“ (VEJ V. 225, 9). S vyšším vývojem se zároveň změní jejich vzhled, „omládnou a stanou se jemnějšími“ (BM 30, 2).

Ovšem s dalším vývojem to jde ve většině případů „poněkud pomalu, ale to nevadí, protože o nějakém naprostém zániku duše nemůže být řeči. A i kdyby snad měla být duše pro svou velkou zatvrzelost zcela pohlcena protipólem – což by ovšem bylo *velmi* zlé – bude muset po koloběhu časů znovu prodělat zkoušku v těle buď na této zemi nebo na jiné, jichž je v nekonečném prostoru bezpočet, aniž by věděla či jen tušila, že už jednou životní zkoušku v těle prodělala. Ale takové vědění by jí také k ničemu neprospělo, neboť díky němu by nutně upadla do svého původního zla a tak by byla její druhá životní zkouška zcela zbytečná a marná“ (VEJ V. 232, 2).

„Ve velkém záhrobí jde všechno obtížněji a s větší námahou než na tomto světě a mnohé duše, které příliš *hluboko* porušovaly můj řád, budou potřebovat pro ně nepředstavitelnou dobu, než v sobě naleznou cestu k Mému věčnému, neměnnému řádu“
(VEJ X. 113, 2).

„Duše, která se svým zlepšením stala čistou, postoupí ovšem *rychle* a *snadno* kupředu.“ „Jak se však povede v jiném světě duši, která po cestě mého řádu neušla ani polovinu či čtvrtinu a tak nemůže žádnou cestu najít? Hle, to už pak jde o vlastní peklo“ (VEJ X. 113, 6 -7). „Tak každý ve své slabosti a ve svých světských návycích jednou bude mít jistý kříž, se kterým bude mít v duchovním světě příliš co dělat, pokud se k tomu neodhodlal na tomto světě, ovšem s mnohem menší námahou, která mohla přinést plné vítězství nebo být úspěšná z větší části“ (Hi II. s. 221,6).

„V pravdě vám říkám: Zde platí jedna hodina více než tam tisíc let. Tato slova si vepište do srdce!“ (VEJ VI. 13, 10).

„Avšak lidem, kteří se nikdy nedostanou k tomu, aby se ještě zde něco dověděli o Mé nauce, bude na onom světě dán průvodce, který je přivede k mostu položenému mezi tímto hmotným a tamním duchovním světem. Půjdou-li za tímto průvodcem, pak se také dostanou po tomto mostu k pravému životu. Zůstanou-li však tvrdohlavě stát na svém, pak budou po změně života pouze jako tvorové souzeni podle své nauky a nestanou se Božími dětmi“
(VEJ I 42, 12). „Proto se nestarejte o ty, kteří nyní nebo v pozdější době nebudou moci o Mně slyšet, neboť můj Otec je všechny zná a žádného z nich nepovolal k věčnému pádu, nýbrž k věčnému zmrtvýchvstání ze své lásky a moudrosti“ (VEJ XI. s. 245).

Jinak je tomu s dušemi civilizovaných národů, které Ježíšovu nauku poznaly: „Já je sice nebudu osobně soudit, ale věčná pravda, která je také v nich, kterou nadmíru nenávidí, ta je bude soudit a zažene je od Mé tváře“ (VEJ X. 154, 9). „Ale právě pro takové duše, které se samy zavrhly, jsem vám (apoštolům, pozn. spis.) pověděl dvě věci pro útěchu, jednu v podobenství o ztraceném synu a pak tehdy, když jsem vám řekl, že v domě mého Otce je
plno příbytků – a abych se zde zřetelněji vyjádřil – velmi mnoho *učebních a nápravných zaří*

zení, v nichž lze poučovat a napravovat i nejzatracenější lidské ďábly na světě“
(VEJ X. 154, 10).

Hlubokomyslnější duchové vždy už intuitivně cítili, že Boží milosrdenství je větší, než představitelé církve chtějí připustit. „Pro Goetha např. je vesmír jako Boží stvoření je ohromným místem školení pro svět duchů, k nimž patří i duše zemřelých lidí.“[13]

„Kdepak je ten v této Mé nauce strašlivě líčený soudný den, kdy sotva jedna deciliontina lidí má přijít do nebe, všichni ostatní však navěky do pekla?“ (VEJ XI. s. 245).

Vlivem zfalšování evangelia, které provedli ve starověku biskupové (VEJ XI. s. 246) a vlivem nauky, kterou ve 4. století vyslovil Augustin, že „většina všech lidí propadne věčnému zavržení“ (Non omnes, sed multo plures non fiunt salvi; Enchiridion ad Laurentium, c. 97), a také všichni pohané, kteří vedli ctnostný život, se nauka o milosrdném nebeském Otci obrátila v opak. Toto převrácení nauky, řekl Pán k Lorberovi, „mnohostranně zavinilo, a stále ještě zaviňuje, že se velmi mnoho lidí od Mé nauky zcela odvrátilo“ (VEJ XI. s. 243).

Následky tohoto znevážení radostné zvěsti jsou den za dnem viditelnější. „Poslední autorita“, píší katoličtí teologové prof. Karl Heinz Ohling a Heinz Schuster, „křesťanské víry se nemůže opírat o jedinou lidskou instituci nebo autoritu úřadu, kterou představuje jeden člověk (učitelský úřad, hierarchie) nýbrž jí musí být jenom „auctor“ (Původce, Základ) křesťanské *naděje*: Ježíš Kristus.[14]

c) peklo v učení církví a podle Nového zjevení

I kdyby zastánci „Nové teologie“ popírali existenci pekla, peklo existuje. Nové zjevení v tomto směru nepřipouští žádné pochyby. Ale stejně nepochybné je, že neexistuje *věčné* zavržení.

Než si zopakujeme zprávy Nového zjevení, předložíme napřed nauku církví o pekle, tak jak byla v průběhu času různým způsobem hlásána. Největší znalec Bible v katolické církvi Origenes (cca 250 po K.) zastával názor, že Bůh v průběhu delších časových období znovu k sobě do své říše přijme všechny lidské duše. Ztracený syn – který představuje veškeré lidstvo – se na konci hmotného světa vrátí zpátky do Božího otcovského domu.

Tato nauka, zvaná apokatastasis, kterou Nové zjevení potvrzuje, byla v 6. století zavržena (Denz. 211, 429, 531). Místo opětného smíření lidstva s Bohem nastoupilo věčné zavržení, které do té doby nepatřilo ke skutečnému myšlenkovému tezauru církve. Tato událost je potvrzena v katolickém standardním díle *Lexikon pro teologii a církev*, sv. 5, 1959, s. 466. Doslovně se tak říká: „Věčné trvání pekelných trestů bylo konstatováno jako výsledek dlouhých půtek v roce 543 v C 9 Kánonu adv. Origenem“ (Denz. 211). „Definitivní konec tomuto pokusu (Origenově nauce o apokatastasi = celkovém smíření [De princ. I 6, 1 a 3], pozn. spis.) byl učiněn za Justiniana během celkového odstranění origenismu“ (s. 447). Justinián ovšem nebyl papež, ale drsný římský císař v 6. století. Dal papeže uvěznit a stanovil, co má být směrodatným učením katolické církve!

Je nauka o věčném pekle potvrzena Písmem svatým? Není! Na místě, kde v textu evangelia je slovo „věčný“, je v původním řeckém textu uveden výraz „aionios“. Toto slovo má řadu významů a není nutné je bezpodmínečně překládat jako „věčný“. Ve *Slovníku pojmů k Novému zákonu* 1971, sv. II^{2}, s. 1459 se k pojmu „aionios“říká: „dlouhý čas, časové trvání, jímž se dá vyjádřit jak doba omezená, tak i neomezená.“

Je to tedy otázka kasuistiky, případně vlivu určitých teologů nebo za nimi stojících mocných skupin, jaký význam se slovu „aionios“ dá. Ve skutečnosti už také v průběhu církevních dějin vznikaly v této souvislosti radikální či méně radikální nauky. V katolickém *Lexikonu pro teologii a církev,* sv. V. s. 446 se říká, že omezení pekelných trestů „si poprvé všimnul“ Klement Alexandrijský (zemř. 215) (Strom. VII. 16, 102 a VI 6, 46). Podobné představy měli podle jmenovaného zdroje také „Origenes, Jeroným, Cyprián (Ep. 55, 20), Hilarius (v Ps. 57,5), Ambrož (v Ps 36,26), Řehoř z Nyssy, Didymos a Diodoros z Mopsuetie“.

Učitel církve Jeroným (zemř. 420), který byl tajemníkem papeže Damase, napsal ve svém výkladu proroka Izaiáše, že zavrženým se má později dostat bohaté útěchy, ale musí se to udržovat v tajnosti, aby věřící ze strachu před věčnými tresty nehřešili (Iz. 14,2). Tento pedagogický motiv byl jistě jedním z důvodů, proč církevní kruhy bojovaly proti Origenově nauce o apokatastasi a proč ji odsoudily.

Také Petr Chrysolog, biskup v Ravenně (zemř. 450) byl jako jiní biskupové přesvědčen, že pekelné tresty netrvají věčně. Ve svém spisu *O bohatci a chudém Lazarovi* řekl: Ti, kteří byli jednou odsouzeni k peklu, by nikdy nemohli dosáhnout klidu svatých nebyli by Kristovou milostí již vykoupeni, přímluvami věřících z místa zoufalství vysvobozováni, takže to, co jim odsouzení k trestu odmítá, to jim přináší církev (modlitba věřících), uděluje milost.“[15]

Avšak neblahý vliv církevního otce Augustina se stále více projevoval. V jeho *Rukověti* (29, 111)[16] rozhodl, že tresty pekla mají být věčné. Tím už byla nauka o apokatastasi teologicky zamítnuta.

Podle Augustinovy nauky měly být dokonce všechny na celém světě nepokřtěné umírající děti – a to byly tehdy téměř všechny – vystaveny pekelným útrapám, neboť podle jeho představ Bůh téměř celé lidstvo měl stvořit k věčnému utrpení v pekle. Tento Augustinův názor byl potvrzen florentským koncilem (1438-1445). Koncil ustanovil, že „nikdo mimo katolickou církev, ani pohan, ani Žid, ani nevěřící (islám) nebo od jednoty církve odtržený, se nebude podílet na věčném životě a víceméně propadá věčnému ohni“ (Denz. 714, srov. pozn. 24 Nový Roos-Rahner, s. 530, srov. pozn, 43).

Pod tlakem světového mínění se cítili biskupové na 2. vatikánském koncilu v šedesátých letech 20. století donuceni od této absurdní nauky ustoupit.

Augustinem učené zavržení nepokřtěných dětí bylo tak pošetilé, že tato nauka musela být po krátké době vzdána. Už matky z jeho diecéze uváděla v zoufalství. Dnes se učí, že nepokřtěné děti přicházejí do „předpeklí“, kde nejsou

vystaveny žádnému utrpení, ale do nebe nemohou přijít (Denz. 410, 464, 693, 791). Avšak z Nového zjevení se můžeme dovědět, že Boží rozhodnutí v této věci je zcela jiné než mínění strážců víry s jejich proměnlivými názory.

Od doby středověku, kdy tuto nauku oficiálně učil papež Inocenc IV., na *věčných* pekelných trestech katolická církev dodnes trvá (Denz. 546, 211, 429, 531). Před 2. vatikánským koncilem bylo možné v katolické literatuře – opatřené poznámkou Imprimatur – najít ty nejpodivnější důvody k jejímu ospravedlnění. „Časné odměny nebo trest“, píše např. Josef Staudinger (1950), „by sama nebyla účinná. proto musí být Boží sankce věčná.“[17]

Znovu tu nacházíme pedagogické hledisko církevního otce Jeronýma, že k odstrašení od hříchu je potřeba zastávat nauku o věčném pekle. Právě toto stanovisko Pán v Novém zjevení zamítá (VEJ VI. 243). Staudinger pak pokračuje a do krajnosti vyhrocuje své představy: „Ano, sama láska a milosrdenství vyžadují, jakkoli to může znít podivně, věčné peklo.“[18] „O stravujícím žáru Boží nenávisti si nedokážeme udělat představu.“[19]

Neštítí se postavit Boží vlastnosti na hlavu a ponechává místo Boží lásky, která je Boží prapodstatou, vládnout jeho „nenávist“. Kdo by kladl Boží lásku a milosrdenství výše než jeho „nenávist“ a nemohl kvůli tomu věřit v žádné věčné pekelné tresty, je podle jeho církevním Imprimatur opatřených výpovědí sám už odsouzen k věčnému pekelnému trestu.

Budou dnes moci lidé dát svou víru nauce, která Boží obraz tak znetvořuje? Představitelé církví hledají důvody odpadu všude, jen ne u sebe samých. Člověk se může jen připojit k mínění evangelického biskupa Schjelderupse, který odsoudil jednoho fanatického pastora. Řekl: „Jsem rád, že o soudném dnu nás bude soudit sám Syn člověka a ne teologové a církevní knížata. A nepochybuji o tom, že Boží láska a milosrdenství je větší než ty, které se vyskytují v nauce o mukách a peklu.“ „Pro mě nauka o *věčných* pekelných trestech nepatří do náboženství lásky.“[20]

Pojmy „dlouhý čas“ a „časové trvání“ (vi s. ...) odpovídají přesně tomu, co k této otázce říká Nové zjevení. V NOz se nejdříve rozlišuje mezi dobou trvání, to znamená stavem pekla jako takovým a dobou trvání pekelných trestů jednotlivých zavržených. „Copak neexistuje obojí, „věznice“ a „uvěznění“, říká se v *Z pekla do nebe,*sv. II, 226, 11. Peklo sice bude existovat až do konce časů, to znamená dokud se vesmír nerozplyne, ale zavržení by mohli vězení opustit ihned, jakmile si uvědomí, že jejich činy jsou zlé a zavrženíhodné a změní se.

V *Lexikonu pro teologii a církev* 2 III, 195 se ještě tvrdí, že peklo je místo, v němž hoří hmotný oheň, jak to dříve papežové hlásali. I tato nesprávná nauka vyplývá z živé obrazotvornosti Augustina, který věřil, že v pekle je hmotný oheň, který trýzní těla zavržených. (*O Boží obci,* v textu církevních Otců sv. 4, s. 563.)

Také Staudinger píše, věrný ještě 1950 směrnicím, „o tom, že peklo se nachází na určitém místě, není pochyb“ a „že pekelný oheň je třeba si představovat jako pravý a skutečný oheň“[21]. Tehdejší teologové tvrdili, že všechno docela přesně vědí, a tak Staudinger mluví o „praskání a syčení plamenů a o hlasitém nářku zavržených“[22] To je zcela ve stylu mnichů, kteří při tak zvaných lidových misiích až do třicátých let dvacátého století z kazatelen strašili lehkověrné lidi. Od posledního koncilu se můžeme nyní v katolických teologických slovnících a časopisech dočíst, že peklo *není* místo, nýbrž *stav,* tedy přesně to, co Nové zjevení již vysvětlilo před více než sto lety! „Neexistuje nikde nějaké místo, které se nazývá nebe či peklo, nýbrž všechno to je v každém člověku a nikdo se nedostane do žádného jiného nebe nebo pekla, než do toho, které nosí v sobě“ (DS II. 118, 12). „Nikde neexistuje nějaké zvlášť stvořené nebe, ani žádné zvlášť stvořené peklo, nýbrž to všechno pochází ze srdce člověka a tak si každý člověk v srdci připravuje , podle toho, zda je dobrý či zlý, buď nebe nebo peklo.“ (VEJ II. 8,7).

„Svět duchů však nemá už vůbec co dělat s prostorem a s časem tohoto hmotného, odsouzeného a tím nesvobodného světa, ale prostor jako nejzevnější obal je nakonec přesto nosičem všech nebí a všech světů duchů, neboť ty se nemohou nacházet někde mimo nekonečný prostor stvoření. A tak, aby to bylo pro vás jasné a srozumitelné, že musí existovat jisté prostory v nichž se duch světů *jakoby* místně nachází, ačkoli prostorové umístění se nějakého dokonalého ducha tak málo týká, jako, dejme tomu, tato Olivová hora Říma či Atén. Pro ducha proto neexistuje ani *určitý* prostor ani nějaký odměřovaný čas“
(VEJ VIII 33, 2).

Také neexistuje v pekle žádný hmotný oheň. Jak učí Nové zjevení, „neuhasitelný oheň“ se projevuje pouze *zdánlivě.* Podrobně se to vysvětluje takto: „To je rozdíl mezi blažeností a zavržením: Ve stavu blaženosti duše zcela přechází do ducha a duch je pak vlastní bytostí. Ve stavu zavržení však chce duše ducha vypudit a přijmout jiného, totiž ducha Satanova.“ Přitom dochází k reakci a „tu vnímá duše nesmírně bolestivě a to se popisuje jako utrpení a trýzeň pekla, stejně jako se právě tato reakce *zdánlivě* jeví jako neuhasitelný oheň. To je ten červ v duši, který neumírá a jehož oheň nehasne“ (EM, s. 166).

Jak hluboký vhled nabízí Nové zjevení ve srovnání s neudržitelnými naukami církví. Na koncilu měl belgický biskup Charne odvahu zřetelně a jasně se vyslovit k dnešnímu stavu věcí, když konstatoval: „Tradiční nauka o nebi a peklu je dnes překonána.“[23] Navzdory represivním opatřením bude ještě mnohé překonána a ukáže se jako neudržitelné a nesprávné. Jak se stále zřetelněji ukazuje, představitelé církve nepřípustným způsobem zneužili Boží autority. Důsledky už se projevily a budou stále zřetelnější.

Ve všech dobách se dobří lidé nemohli smířit s naukou o Boží mstě. Už církevní učitel Jeroným v 5. století napsal: „V časovém horizontu všeobecné nápravy, když přijde pravý lékař Ježíš Kristus, aby uzdravil dnes rozdělené a rozervané tělo církve, *každý* znovu zaujme své místo a vrátí se k tomu, čím původně byl.“ (Komentář k listu Efesanům [16].) I Luther dospěl k poznání: Peklo nemůže zůstat peklem, když se v něm volá a křičí k Bohu.“[24]

V roce 1955 vzbudil rozruch známý katolický spisovatel Papini svou knihou *Ďábel.* Poukázal na to, že výklad slov o „věčném ohni“ u Mt 25,41 byl příliš lehkomyslně použit a příliš lehkomyslně se mu věřilo.“ [25]

Papini to zdůvodňuje takto: „Ve skutečnosti má ‘aionios’ význam ode vždy, to znamená od něčeho, co probíhá v čase. V důsledku toho to slovo neznamená – a vyplývá to i ze starších výkladů, který se vztahuje na trvání lidského života – v žádném případě absolutní a metafyzický pojem věčnost, čili věčnost, která je z definice bezčasová. Oheň tedy bude hořet tak dlouho, dokud existuje to, co svatý Pavel nazývá ‘tvářností světa’ a bude stále hořet, dokud bude trvat přítomný reálný svět.“ „Peklo tedy sice neustále trvá, ale v přísně pozemském, časovém smyslu, čili na nižší úrovni a zcela rozdílné od věčnosti.“[26]

Všimněte si u následujících citátů z Nového zjevení jak dalece se Papiniho výklad kryje s informacemi Jakuba Lorbera.

Četní protestantští teologové naší doby souhlasí s apokatastasí, mimo jiné. P. Althaus [27], E. Brunner[28] a Karl Barth (KD 1).

Nové zjevení učí, že jádrem Ježíšova poselství je ohlášení nekonečné Boží lásky ke svému stvoření a že Bůh prokazuje každému člověku ještě i v záhrobí, i kdyby to bylo v pekle, své milosrdenství, nakolik zavržený přizná svou zlobu a projeví snahu o polepšení.

Citáty z Nového zjevení, týkající se pekla:

„Ať si nikdo z vás nemyslí, že jsem jednou stvořil peklo. Ani ať si nemyslí, že je to nějaké místo k *věčnému* potrestání těch, kdo na této zemi páchají zlé

skutky. Peklo vzniklo samo od sebe, z těch mnoha lidských duší, které se v těle na této zemi jen posmívali Božímu zjevení, Boha popírali a činili jenom to, co uspokojovalo jejich vnější smyslnost.“
VEJ VI. 240, 1).

„Zcela světu oddaní lidé, kteří nevěří na Boha a přitom přesto užívají zdravého života až do vysokého stáří a nakonec rychle a bezbolestně zemřou, svou životní odměnu na tomto světě už dostali a budou to mít na onom světě velmi těžké, tím horší, jestli nějaké záhrobí očekávali.Ve společenství takových duší bude vládnout krajní temnota a bude mezi nimi plno nářku a skřípění zubů“ (VEJ VIII. 16, 13).

„Duše velmi zlých lidí se alespoň z větší části rozloží na ‘substanciální’, psychoéterické atomy prasíly a z vlastních duší přitom po zániku těla nezůstane víc než takový či onaký základní typ jakoby zvířecí kostry, bez světla a často téměř zcela bez života, který s lidskou bytostí nemá ani nejmenší stopu podobnosti. Taková duše je pak ve stavu, který prapraotcové nadaní duchovním zrakem nazývali Šeol (peklo = žízeň po životě), což vystihli velmi pravdivě a správně.“ „To je pro duši, která je duchem nebo jím má být, smrt.“ „Budou muset uplynout pro vás nepředstavitelná časová údobí, než se taková duše, která se zcela ponořila do hmoty, stane lidskou bytostí. A jak dlouho bude trvat, než se taková duše teprve stane plným člověkem?“ (VEJ V. 71, 6-9).

„Že se takový stav v porovnání s životním stavem pravého mudrce nazývá podle Božího řádu ‘smrtí’, odpovídá zajisté zcela pravdě.“

Výslovně se na jiném místě ještě poukazuje na to, že věčnou ‘smrtí’ duše se v žádném případě nemá rozumět naprosté zničení (VEJ VII. 190, 5), jak to zcela nesprávně učí mnohé sekty, např. Svědkové Jehovovi.

„Peklo je všude, kde jsou lidé opovrhující Bohem, nepřátelé všeho dobrého a pravého, lháři, podvodníci, násilní zloději, lupiči, vrazi, lakomci, světští ctižádostvci, lidé bezuzdně panovační, lstiví a necitelní smilníci a cizoložníci“ (VEJ X. 110, 10).

„V pekle bude každý prvním nejvyšším a nejneomezenějším vládcem a velitelem, bude mít nejvyšší moc , všechno bude vlastnit a všichni by ho měli poslouchat a pracovat pro něho za nejhorší odměnu“ (VEJ X. 110, 12). „Představ si ty nesčetně mnohé duchy, kteří jsou naplněni pouze bezmezným sobectvím a bezuzdnou pýchou, jak pak spolu hospodaří! Představ si však ještě, že jsou přitom zcela svobodní, že je vůbec neváže nějaký zákon a každý může dělat, co chce. Jestli si to dobře představíš, uvidíš anarchii, která nemá na zemi obdoby“ (VEJ VI. 238, 2).

V souvislosti s popisem následků ďábelské panovačnosti lze v Novém zjevení nalézt údaj mající povahu proroctví, jež se mezitím naplnilo! Následující řádky byly napsány v polovině 19. století. V třicátých a čtyřicátých letech 20. století se staly skutečností. Každý ihned pochopí, co se tam říká. „Nechej, aby vládychtivý dosáhl trůnu a bude zcela schopný chránit národy a pobíjet nepřátele. Jistě, to by se mohlo stát. Ale kde je míra, která by mu předepisovala, kam až smí za svými vládychtivými plány jít? Co udělá s lidmi, kteří se před ním nebudou chtít hluboko sklánět? Hleď, ty dá týrat pokud možná nejbolestivějším způsobem a bude mu na lidském životě tak málo záležet, jako na rozšlapaném stéblu trávy.(!) Ale co je potom takový člověk? Hleď, To je potom Satan. Ovšem, vládci a vojevůdci musí existovat, ale rozuměj, ale ti k tomu musí být vybráni a povoláni Bohem. Ale běda všem jiným, kteří opustí svou bídnou chýši a spěchají odtud, aby všemi prostředky získali panovnické žezlo.(!) Opravdu by jim bylo lépe, kdyby se byli nenarodili“ (VEJ II. 9, 9-10).

„Jak už to můžeme na tomto světě jasně vidět, stejně jako se opravdu dobrý člověk stává stále lepším, právě tak zlí lidé se stávají horšími a tím stále vzdálenějšími od dobra. Pohleďte na lidi, které stále více naplňuje palčivá vládychtivost. Když si svou tyranskou mocí učiní z mnoha milionů lidí nejubožejší

otroky, pak si shromáždí ještě větší válečné hordy, napadnou země jiných království, přemohou je a seberou jim zemi, lid a poklady. A když tak získají půl světa a učiní ho nešťastným, mají pocit, že se rovnají Bohu." (VEJ VI. 33, 10 -11).
„ Zlu však byla stanovena míra, kde se říká: 'Až potud a dál ne!' Neboť pak musí vždy následovat velký trestní soud (!), který zlé znovu přivede k tomu, aby se mohli vzpamatovat a rozhodnout se snad přece vydat se jiným, lepším směrem" (VEJ VI. 33, 12).

„Při bídné náruživosti pýchy se nakonec duše sama stává žhavým pouštním pískem, na němž nemůže vyrůst ani nejubožejší rostlinka mechu, nemluvě o nějaké jiné šťavnatější a požehnané rostlině. Tak je tomu s duší domýšlivce." „Jeho duše se ocitá ve stále rozběsněnějším ohni. Z jeho očí srší jiskřící plameny hněvu a neodvolatelné řešení znamená: Nejhroznější msta tomu, kdo nečestně uráží. A smutným důsledkem toho je pustošící válka, v níž statisíce lidí se musí dát pro svého hrdého a zpupného krále tím nejbídnějším způsobem zmasakrovat." „Takový král má ovšem také duši, ale jak vypadá? Já ti to povím: horší než nejrozpálenější místo velké písečné pouště v Africe" (VEJ VI. 82, 3 - 4, 6). „Diktátoři mě spatří v jiném hávu" (VdH I. 130, 12). Proto se všichni vyhýbejte především pýše, neboť nic na světě neničí duši víc než hněvem soptící hrdost a pýcha" (VEJ VI. 82, 7).

„Jak se však tedy může nějaký člověk chránit před touto vášní, která je ze všech nejhorší, neboť v každé duši tento zárodek (ďábelský, pozn. spis.) existuje a často dosáhl povážlivě bujného vrcholu již i u dětí? Je to možné jedině pokorou. A proto na zemi tolik převažuje mezi lidmi chudoba nad zámožností, aby se pýcha stále zostra držela na uzdě (!)"
(VEJ IV. 83, 1-2). Proto se také každý z vás chraň před ctižádostí, neboť je matkou závisti, sobectví a nakonec, najde-li svou potravu, těžké pýchy, který má svou původní vlast v pekle" (VEJ VI. 236, 12).

„U ďábla je všechno zásadně a zatraceně zlé." „Kdyby ďábel byl sám od sebe schopen řádné lítosti, nebyl by žádným ďáblem a nebyl by v pekle. Proto se ďábel nemůže zevnitř ani od sebe jaktěživ polepšit. Cizím vnějším vlivem je to ještě možné, avšak teprve po nepředstavitelně dlouhé době." „Proto útrapy pekelných duchů vždy jako by přicházely z venku." (VEJ VII. 93, 5-7). „Mnohé věci nejsou možné ani těm nejmoudřejším lidem, zatímco u Boha v jeho lásce je přece jen všechno možné. Věříte mi to?" (VEJ VI. 242, 14).

„Věčnost odpovídá sice době trvání hmotných světů, ale na onom světě, v duchu, je tím, čím je zde čas." „Mluvím-li tak o nekonečnosti, musíte tomu správně rozumět, nikoli však jak vám to předkládá váš krátkozraký rozum" (VEJ X. 155, 2, 5).

Poněvadž jsem však sám věčný život, nemohl jsem přece žádnou bytost stvořit k věčné smrti! Takto nazvaný trest může být jen prostředkem k dosažení hlavního účelu, ne však aby zároveň byl nepřátelským protiúčelem. Proto nemůže být o nějakém *věčném* trestu ani řeči" (VdH II. 226, 7).

„Kvůli stvořenému musí existovat věčný soud, věčný oheň a věčná 'smrt'. Ale z toho nevyplývá. že v soudu uvězněný duch musí být tak dlouho uvězněný, jak dlouho tento soud sám o sobě trvá – stejně jako nejsou vězňové na zemi odsuzováni na celou dobu trvání vězení" (VdH II. 226, 10).

Ach, vy blázni! Copak existuje otec, který by jen při trošce lásky některé dítě na celý život strčil do vězení za to, že se provinilo proti jeho příkazu a nechal by je za to denně trestat, dokud by žilo? Pokud to však nedělá lidský otec, který je v základu jako člověk přece špatný, oč méně to udělá nebeský Otec, který je věčná a nejryzejší láska a dobrota"
(VEJ VI. 243,9).

V různých svazcích díla Nového zjevení jsou obsáhlá líčení o osudech duší zemřelých a o poměrech na onom světě. Člověk však musí mít stále před očima,

co k tomu bylo v NOz řečeno: To je všechno jen nepatrný stín pravdy, ale přesně promyšlený“ (Pr 97). Duchovní může být přibližně objasněno právě jen příměry.

„.Duchovní poměry jsou zcela jiné než zdejší“ (VEJ VI. 137,3). „Říkám ti, a vám všem, že na onom světě je všechno jinak, než jak je to vylíčeno v obrazech Písma“
(VEJ V. 272, 11).

Především však je potřeba zbavit se dlouho církví hlásaných předsudků, že určité texty Bible, týkající se pekla, je třeba brát doslovně. V Novém zjevení se k tomu říká: „Líčil jsem jim (lidu, pozn. spis.) následky nedbání mé nauky výrazy ‘uvrhnout do ohně’ a ‘věčná temnota’, což je shodné s *duchovně* mučícími výčitkami a se zanedbaným srdcem.“ Také slova: „Odejděte ode Mně, zlořečení!“ se nemá brát doslovně. V Novém zjevení se říká: „Je otázka, kdopak jim zlořečil? Božství určitě ne!“ „Kým ale? Každý může být odsouzen jen sám sebou. Jen svobodná bytost může si sama ‘zlořečit’, to znamená zcela se odloučit od Boha“ (VdH I 29, 3 a 5).

„Co může věčná láska udělat jiného než říci: „Jděte ode Mě, kdo jste se docela ode Mne odloučili a jděte do jiné udržovací školy, která je připravena pro všechny jako jste vy, abyste mohli být opět vykoupeni!

Vzkříšení těla podle přestav katolické církve a podle zpráv Nového zjevení

Těžko srozumitelná místa ve Starém zákoně (Kniha Daniel 12) byla hodnocena v katolických teologických slovnících jako „první spolehlivá známka“ víry Židů ve vzkříšení těla.[29] Do textu zaklíčované údaje v Knize Danielově mimo jiné zní: „Mnozí (ne všichni?) z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.“ „Tu se otázal muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku: ‘Kdy nastane konec těch podivných věcí?’ On řekl: ‘Jdi, Danieli, tajuplná a zapečetěná budou ta slova až do doby konce’“ (Dan 12, 2, 6 a 9)-

Je třeba konstatovat: To není použitelný podklad pro vytvoření nauk. Marek 12, 26-27 přináší informaci o tom, jakého druhu bude vzkříšení, o němž mluvil Ježíš. Pavel proto předhazuje otázku: Jak vstanou mrtví? V jakém těle přijdou? (1 Kor 15, 35). „Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo *duchovní“* (1 Kor 15, 44). „Chci říci to, bratří: že tělo a krev nemohou mít podíl na Božím království a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném“ (1 Kor 15, 50).

Pavel byl mylného názoru, že v jeho době nastane konec světa. proto napsal: „.a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.“ „Lhůta je krátká“ (1 Kor 7, 29). „Hle, odhalím vám tajemství. Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni“ (1 Kor 15,51-52). Jak víme, Pavel se mýlil. Konec světa se nekonal. Avšak je potřeba konstatovat, že Pavel mluvil o *zduchovnělém* těle.

V 5. století pak Augustin, který často rozvíjel zcestné a těžko pochopitelné a nesmyslné nauky, avšak přesto se na celá staletí bez omezení opanoval západní spiritualitu, přišel ze zvláštní představou o vzkříšení těla a o tělech v záhrobí.

„Nikterak nesmíme věřit, že jsou to jen pouzí duchové, spíše jsou to těla s hmotným masem“ (Civ. Dei XIII. 22-23. Tím se dostal do přímého rozporu s výrokem apoštola Pavla. Měl však zřejmě potom ještě pochybnosti, zda se těžkopádné hmotné tělo do světa duchů hodí, ale své podivné představy kvůli tomu nevzdal, nýbrž se pokusil potíž obejít dodatkem, že oživující duch v záhrobí „nepřipouští žádnou tělesnou těžkopádnost“ (Ci. Dei XIII. 23).[30]

Augustinova nepřesná představa o hmotném vzkříšení těla a jeho vstupu do světa duchů se táhla celým středověkem. Církevní sněm v Toledu (675 po Kr.) prohlásil: Toto tělo, v němž žijeme, jsme a pohybujeme se vstane z mrtvých“ (Denz. 287).

Papež Lev IX. (1053) mluví o pravém vzkříšení !téhož těla, které nyní nosím“
(Denz. 347), a Lateránský koncil (1215) o „týchž tělech, která nyní máme“ (Denz. 429).[31]

Od 2. vatikánského koncilu můžeme v katolických teologických slovnících číst přesně pravý opak toho, co učili církevní otcové, papežové a koncily. Tak v *Herderově teologickém kapesním slovníku* z roku 1972, s. 255 n), vydaném prof. Karlem Rahnerem, se říká: Kdykoli Nový zákon mluví o vzkříšení, mluví o ‘vzkříšení mrtvých’, nikdy o vzkříšení těla...“ „Pokud jde o biblické pojetí, mělo by to, co bylo řečeno, být jasné, že jeho vlastní jádro *nemůže* být v myšlence navrácení těla, ačkoli tyto obrazné představy Bible běžně poskytuje.“ Téměř stejně se vyjadřuje Josef Ratzinger: „Tím je nyní také jasné, že vlastní jádro vzkříšení vůbec nespočívá v navrácení těl, na něž jsme je v našem myšlení zúžili.“[32] Tak se katoličtí teologové nyní docela přiblížili k údajům Nového zjevení.

Po tomto naukovém zmatku názorů, které si v průběhu staletí odporovaly, se nyní obraťme k vyjádřením Nového zjevení:

„Když duše dozrála, pak navždy opouští toto tělo a to se stráví. Je zde zcela jedno kým nebo čím. To co je na něm ještě substanciální[*)] a patří duši, to se duši také vrátí. Všechno ostatní (substance ve fyzikálním smyslu, pozn. spis.) znovu přechází do stovek jiných životních stvořitelských forem jako živná látka“ (VEJ VI. 53, 11). ([*)] Pokud jde o pojem „substance“ ve smyslu jak ho používá NOz, odkazujeme na vysvětlivku, která byla již uvedena .

„Člověk však má v různých dobách také různé tělo“ (VEJ VI. 54, 5) (K tomu je třeba poznamenat, že 60 bilionů buněk lidského těla se v průběhu sedmi let úplně vymění.)

„To se nemohlo snášet s Božím věčným řádem, neboť Bůh sám je čirý duch a ostatně lidé jsou také výlučně určeni jen k tomu, aby se navždy stali Bohu podobnými čistými duchy. K čemu pak by jim byla těla?“ „Ano, lidé budou i tam oděni tělem, ale nikoli tímto pozemským, hrubě hmotným, nýbrž zcela novým, duchovním, které tu vzejde z jejich pozemských *dobrých skutků* podle nauky, kterou jsem vám dal. Mají-li se věci tak, jak si může někdo myslet, že pod vzkříšením těla se bude rozumět budoucí oživení tohoto pozemského těla? Vzkříšením těla jsou pouze dobré skutky, které duše prokázala v tomto tělesném životě svým bližním, a jež jediné jí poskytnou pravý věčný život. Kdo takto poslouchá mou nauku, věří ve mě a podle toho jedná, toho sám probudím v *jeho* poslední den, který bude následovat *hned* poté, co jeho duše vystoupí z tohoto těla“ (VEJ VI. 54, 8 -11).

„Pod vzkříšením tedy rozuměj dobré skutky pravé lásky k bližnímu! Ty se stanou tělem duše a zároveň s ní vstanou z mrtvých jako pevné éterické tělo při jejím duchovně světském posledním dnu po pravém zaznění *polnice* této *mé* nauky. I kdybys stokrát na zemi nosil nějaké tělo, na onom světě však budeš mít jen *jedno,* a to jen to zmíněné.“
(VEJ V. 238, 1).

Poněvadž lidské tělo je dáno duchu vyjmutému ze soudu hlavně jen proto, aby se v něm jako ve zcela vlastním světě podrobil nové zkoušce svobody, pak zajisté snadno uznáš, že duchům, kteří už jsou dokonalí, by tělo (na onom světě, pozn. spis.) k ničemu nebylo, protože tělo může být jen prostředkem a nikoli věčným cílem, neboť *nakonec se má stát všechno opět duchovním* a nikdy už hmotným“ (VEJ I. 165, 9).

„Z těla, které zde sloužilo duši, nebude tedy v záhrobí ve spojení s ní vzkříšen ani prášek?“, ptá se Ježíšův učedník a dostane tuto odpověď: „Pokud jde

o ohraničení tvaru duše, zvláště pak o její oděv, budou s ní v duchovní čistotě opět spojeny *duševní éterické části* jejího pozemského těla, ovšem z hrubého těla také ani atom“ (VEJ X. 9,14-15).

„Poslední soud“ a jeho pravý význam

Pod posledním soudem církve rozumějí konec světa, spojený s všeobecným soudem. Nové zjevení neuvádí poslední soud do spojitosti se zánikem vesmíru. Poněvadž neexistuje žádné všeobecné vzkříšení mrtvých, jak tomu dlouhou dobu církve nesprávně učily, neexistuje v této souvislosti žádný poslední soud. NOz říká toto: Vzpomenete si, že jsem k vám (učedníkům) ještě nikdy nemluvil o nějakém *všeobecném* dnu probuzení a soudu, nýbrž o *zvláštním* soudném dnu každého člověka (jednotlivě, pozn. spis.), a to ve chvíli, kdy jeho duše opustí jeho pozemskou zkušební schránku z masa. Toto vzbuzení ovšem nepomůže každému hned získat věčný život, nýbrž také naopak, věčnou smrt, přičemž je třeba poznamenat, že slovo „věčný“ nesmíte chápat jako mající v průběhu času nekonečné trvání“
(VEJ X. 155,1).

„Poslední soudem nemám na mysli žádný pozemský den, nýbrž duchovní den na onom světě. Když opustíš tělo a vstoupíš do světa duchů, pak to bude *tvůj poslední soud*, a Já ze soudu hmoty vykoupím, *a to je probuzení posledního soudu“* (VEJ VII. 187, 6-8).

Poslední soud je pro spravedlivě milující dnem vzkříšení k věčnému životu, který je dokonalým znovuzrozením ducha. Je to však také den soudu pro ty, kteří mě nechtějí v duchu a pravdě a tak ani v lásce k sobě přijmout“ (DS I. 64, 15).

„Ponechejme tyto (lidi) přijít na onen svět a budou se tam světlu života a pravdy ještě více vyhýbat a ještě více jím pohrdat, než zde. Jsem tedy v neprávu, když říkám: I tyto *duchovně* mrtvé *probudím,* tak jak vystoupí z těla světa, budu je soudit a dám pro ně vyhledat odměnu za jejich skutky?“ (VEJ X. 154, 7-8).

Že úryvek evangelia o *posledním soudu* byl zfalšován, o tom se Pán v Novém zjevení výslovně zmiňuje. Do evangelia se tak dostaly nesprávnosti a rozpory, „zvláště pokud jde o přirozený doslovný význam, jmenovitě o Mé svrchovaně tyranské vystupování o tak zvaném ‘soudném dnu’. To vůbec nesouhlasí s jediným ještě ze všech nejsprávnějším krátkým Janovým evangeliem“ (VEJ XI. s. 243).

Pán v této souvislosti nazývá pseudo Matouše (pravým jménem L´Rabbas) a nesprávného Teofila (který pozměnil Lukášovo evangelium) „evangelisty pomsty“ a doporučuje: „Držte se proto jen evangelisty Jana“ (VEJ XI, s. 247). Jan, jako očitý svědek, který by to musel vědět, o tom všem nic nepíše.

Nauka o reinkarnaci. Učení o převtělování duše v řadě lidských životů

Reinkarnační nauka je dnes sice mnoha lidem ještě neznámá, ale demoskopické průzkumy ukazují, že jak poznatky o ní, tak i víra v ni na Západě značně vzrůstá. Z demoskopických šetření vyplývá, že V německé spolkové republice o reinkarnaci slyšelo 67 procent obyvatel, 16 procent ji považuje za možnou a 29 procent o ni projevilo zájem.[33] U asijských národů je tato nauka součástí jejich víry. Křesťanské církve ji (už) neučí. Z Nového zjevení vyplývá, že znovuvtělení duše bylo Ježíšovým apoštolům oznámeno. Ze spisů vedoucích křesťanských osobností z prvních křesťanských století, které se nám dochovaly, jednoznačně vyplývá, že nauka byla v užším okruhu známá. Církevní Otec Justin

(zemř. 165 po Kr.) odpovídá v jednom zaznamenaném a ještě zachovaném rozhovoru s Židem Tryphonem na jeho otázku, co podle názoru křesťanů děje s dušemi zemřelých, že se znovu zrodí v těle.[34]

Origenes byl zastánce nauky o znovuvtělování duše stejně jako Tertulián, Rufinus, Klement z Alexnadrie, Nemsius, Synesius, Hilarius a Řehoř z Nyssy. Ten napsal: „Pro duši je přirozenou potřebou, aby se *několikerým* životním průběhem čistila.“ Ruffinus ve svém dopise Anastasiovi ujišťuje, že víra v opakování životního běhu patří k *společnému jmění* církevních Otců a zasvěcenců, jež se předávalo jako stará tradice.[35] Církevní učitel Augustin se táže: „Nežil jsem už v nějakém jiném těle, než jsem byl v těle své matky?“[35]

Církevní Otec Jeroným napsal ve svém dopise Demetriovi, že nauka o reinkarnaci byla mezi prvními křesťany tajně sdělována vybraným.[35]

Podle Osthagenova zjištění byla nauka o reinkarnaci v povědomí vůdců prvotních křesťanských obcí samozřejmostí. To se změnilo kolem roku 540.[36] Na koncilu v Cařihradu, svolaném císařem Justiniánem, byla tato nauka z jeho podnětu v roce 538 odsouzena.[37] Tento křesťanský císař zcela ovládl církev a dal vsadit papeže do vězení. V roce 543 dal papež Vigilius – pravděpodobně pod nátlakem – potvrdit císařem vyhlášené odsouzení Origena, který tuto nauku zastával. Justinián z politických důvodů ustoupil tlaku mocných mnišských řádů, poněvadž mohl ještě potřebovat jejich přízeň.[39] Navzdory těmto opatřením, v nichž pravda nehrála žádnou významnou roli, byla nauka o převtělování až do středověku známá.[40]

Že ještě i ve 20 století byla nauka o převtělování v nejvyšších kruzích katolické církve nejen známá, ale bylo na ni pohlíženo jako na přijatelnou, vyplývá z vyjádření belgického kardinála primase Merciera v jeho díle *Psychologie.* Jako premisu pro svůj názor kardinál předpokládá, že duše si uchovává vědomí své osobnosti a že existuje koncový člen znovuvtělování a pak prohlašuje toto: „Pokud jde o tuto výjimku, nevidíme, že by rozum sám o sobě tuto nauku měl za nemožnou či s jistotou ji považoval za nesprávnou.“[41]

Zřetelněji nemůže kardinál římskokatolické církve v tomto případě svůj souhlas s uvedenou naukou vyjádřit. Kromě toho se mohl domnívat, že širokým masám věřících, které se drží toho, co církev hlásá jako schválenou pravdu, se jeho kniha sotva dostane do rukou.

Když Ježíš řekl: „U mého Otce je mnoho příbytků“, nemohli posluchači tušit, co ta slova mají znamenat. Nové zjevení nám v tomto směru poskytuje hluboký pohled, jak už to dokazují předchozí citáty. Bůh však má ještě další možnosti, jak dosáhnout pomalého zrání duší, a patří k nim i opětné vtělování duše do jiného těla k opakované zkoušce a k dalšímu vzdělávání duše. „Nikdo přece nechce tvrdit“, říká se v Novém zjevení, „že je možné v tomto krátkém pozemském životě dosáhnout dokonalosti, která ho už docela přiblíží k Bohu“
(VEJ XI. 26). Je při tom potřeba myslet především na divoké a polodivoké národy, které tisíce let před Kristem a po něm chodily po tomto světě. Ale to, co bylo řečeno, platí také pro všechny lidi vůbec. Znovuvtělení neprobíhá podle NOz vždy na této zemi, naopak, většina reinkarnací se odehrává na jiných nebeských tělesech, která jsou rovněž obydlená, i když se výslovně říká, že tam panují poměry, při nichž by pozemský člověk už po pár minutách přišel o život. Doslovně se říká: „Lidé na jiných světech tedy musí stavu existovat pouze v podmínkách, na které jsou odkázáni“ (VEJ VI. 192, 8). Zjištění, že na jiných planetách jsou zcela jiné poměry než na zemi, není podle toho žádným argumentem pro jejich neobyvatelnost.

Nové zjevení také informuje o tom, že nauka o reinkarnaci u asijských národů je zcela zkažená. Podle učení tamních kněží se může lidská duše znovu vtělit i do těla zvířete. To je podle NOz vyloučeno. Na rozdíl od zvířat a také od pralidí a předlidí má v duši božskou jiskru a jeho duše se proto nemůže znovuzrodit s tělem zvířete. NOz odkazuje na to, že starověké národy, mimo jiné i

Řekové a Indové, věřily ve znovuvtělování. „Avšak“, uvádí se dále, „tato všem praotcům země dobře známá pravda byla postupem času vlivem původní hamižnosti učitelů lidu a pozdější ctižádosti a panovačnosti kněží docela převrácena, neboť pravý druh *putování duši* jim nepřinášel žádné oběti a poplatky a tak připustili, že lidská duše trpí návratem do těla zvířat a od tohoto utrpení jim mohli pomoci jen kněží“ (VEJ X 22, 8). (Vidíme tu analogii k nauce o odpustcích katolické církve ve středověku, která za doby Luthera byla nezanedbatelným zdrojem příjmů.)

„Tímto způsobem vzniklo mnohobožství, veškeré pohanství a docela zvrácená víra ve stěhování duší a v tisíce a tisíce hrozných hloupostí. Pokud Bůh vždy posílal takto zaslepenému lidu pravé učitele, pořídili jen málo, neboť v lidské duši na této zemi musí být zachována *svobodná vůle,* bez které by se stal člověk zvířetem, a tak je třeba mít s lidstvem trpělivost a ponechat jeho větší část přijít k většímu světlu v jiných světech. Běda však všem falešným učitelům, kněžím a prorokům, kteří starou a čistou nauku sice znají, ale z chtivosti a touhy po moci ji lidem tvrdohlavě zamlčují. Jednou neujdou soudu mého hněvu!“
(VEJ X. 23, 9-10).

Ježíš dal svým učedníkům ještě celou řadu informací o převtělování. Následuje několik citátů z Nového zjevení:

„Kdo z vás je schopen něco pochopit, ať ví, že na tuto zemi sestoupily duše také z jiných světů a také děti hada. Jednou už zemřeli a mnozí již několikrát, přijali však ke svému zdokonalení opět tělo.

Slyšeli jste již často o putování duší. Vzdálený Východ v ně ještě pevně věří dodnes. Ale tato jejich víra je velmi znečistěná připuštěním, že lidské duše se vracejí do těla zvířat. Ani zdaleka tomu tak není. Že lidská *duše* na svou úroveň postupně dostává shromažďováním prvků z minerální, rostlinné a živočišné říše, to už jsem vám z větší části ukázal, a také jak se to ve stanoveném řádu děje. Avšak zpátky neputuje žádná ještě nedokonalá lidská duše, leda do duchovní střední říše vnějších jevů k jejímu pokoření a k poskytnutí možnosti zlepšení. Pokud se toho dosáhlo v určitém stupni, který nelze pro nedostatek vyšších schopností překročit, pak může taková duše přejít z čistě tvůrčího potěšení na nějaké jiné nebeské těleso, to znamená do jeho duchovna, ale také, pokud si to přeje, může znovu vstoupit do lidského těla na této zemi. Touto cestou si může osvojit vyšší schopnosti a díky jim dosáhnout dokonce Božího dětství.

Tak putují i z jiných světů duše do lidského těla na této zemi, aby si v něm osvojily nesčetné množství duchovních vlastností, které jsou potřebné k dosažení Božího dětství.
Poněvadž tedy tato země je školou, proto také s ní jednám s takovou trpělivostí, ohleduplností a shovívavostí. Kdo z vás to může pochopit, ať to přijme, ale ponechá si to pro sebe, protože nemá být dáno všem, aby pochopili tajemství Božího království. Najdete-li však někoho, který je dítětem pravého Ducha, tomu postupně můžete všechna tajemství zjevit, avšak také jen pro něho samého. Neboť si přeji, aby správný člověk si to podle mé nauky získal svou vlastní pílí“ (VEJ VI, 61 2-6). (Pravil Ježíš ke svým učedníkům:)

„Za jak veliké neštěstí se považuje na tomto světě, je-li tu někdo usmrcen, ale za mnoho tisíckrát horší se na onom světě považuje, je-li nějaká tam jiř jsoucí duše, přinucen zase se někdy, vrátit do svého smrtícího páchnoucího a těžkopádného těla!“ (VEJ IV. 243,7)

„I kdyby duše pracovala na svém zdokonalení sebedéle, *zůstává jí její vlastní pra-Já* a jako takové se bude navěky nezměnitelně poznávat, a v tom je přece více útěchy, než když by se celá rozpadla a přešla a přešla do jiného jedince...“ (VEJ IV. 136, 6).

Ježíš říká jednomu Řekovi: „Hleď, to už je dvacáté nebeské těleso, na kterém žiješ v těle“ (VEJ I. 213, 1). „Ale jak jsi téměř nekonečnou dobu (předtím)

existoval jako *čistý duch* (před pádem Lucifera, pozn. spis.) v plném bytí a jasném sebeuvědomění, kdy jsi žil v nekonečném prostoru s nesčetnými jinými duchy a v plné síle blaze užíval svobodného života“ (VEJ I. 213, 1).

„Nyní jsem (tím že jsem se stal člověkem, pozn. spis.) otevřel dveře k (věčnému) životu nejen pro ty, kdo teď žijí na zemi, nýbrž i pro všechny, kteří už dávno nejsou. A mnoha dávným hříšníkům bude dáno projít někde znova krátkou zkouškou těla“ (VEJ VI 65, 2).

„V současnosti (za času Ježíše) žijí na této zemi lidé již po sedmé, a vede se jim sedmkrát lépe. Budou však muset projít ještě lehkým tělesným přesunem několik nebeských těles, než budou přijati do čistě duchovní oblasti, kterou vy nazýváte ‘rájem’. Do pravého, vnitřního nebe odtud vede ještě mnoho stupňů. „ (Hi II. s. 446).

„Z toho všeho si nyní můžete dostatečně jasně vyvodit, jak Bůh může na svých cestách, které smrtelník nikdy neprobádá, přivést k pravému životu a světlu i duši, která by se vám zdála hodná zavržení“ (VEJ V. 232, 13).

„Ale nyní jsem to také ukázal jen vám (apoštolům, pozn. spis.), protože máte potřebnou schopnost to pochopit. Ostatním lidem to nemusíte předávat, nýbrž jen aby věřili v mé jméno a zachovávali Boží přikázání, protože ta jsou pravými přikázáními lásky“
(VEJ V 233, 3).

Trojjedinost Boží. Osvětlení tajemství

Nad tajemstvím Otce, Syna a svatého Ducha si křesťané už mnoho lámali hlavu. Nikoli bez důvodu proto Ježíš řekl: „Nechápete-li věci pozemské, jak potom pochopíte věci nebeské?“ (VEJ II. 32, 6).

Proto Petr stále znova žádal Pána o další vysvětlení. Ježíš poskytl svým apoštolům k tomuto tajemství plno osvětlujících výkladů, které byly v 19. století sděleny Jakubu Lorberovi k zaznamenání a k pozdějšímu rozšíření.

Petr se Pána táže: „Ty mluvíš stále o Otci v nebesích jako o někom druhém, zatím co my jsme tě dosud docela skrytě považovali za Otce. Kdo tedy vlastně jsi?“ (VEJ I. 109, 14).

Na to bylo Ježíšovým učedníkům řečeno toto: „Původní Boží Moudrost, čili vlastní nejvnitřnější Boží bytí je v lásce, tak jako světlo je v horkosti (plamene); tak jako zpočátku z lásky vzniká a vychází mohutné teplo a nakonec svou existencí znova teplo vyvíjí a to pak vždy opět světlo, stejně tak povstává z lásky, která se rovná Otci a ve své podstatě samým Otcem je, světlo Božské moudrostí, které se rovná Synu či je vlastně Synem, ale s tím, co se nazývá ‘Otec’ nejsou dvojí, nýbrž *zcela* jedno, tak jako světlo a teplo či teplo a světlo jsou jedno, neboť teplo neustále vyvíjí světlo a světlo neustále vyvíjí teplo“ (VEJ I. 4, 13). „Copak nevychází *světlo* z plamene, který je *oheň?* A vychází-li z plamene, je proto něčím jiným než svítícím plamenem?“ (VEJ II 32, 7).

Pohlédni na plamen svítící lampy! Můžeš světlo od plamene oddělit nebo plamen od světla? Plamen je však to, co nazývám ‘Otcem’ a ‘Láskou’ a světlo je její Syn, který je vysílán plamenem, aby ozářil temnoty noci. Nejsou zde plamen a jeho světlo *jedním* bytím?“(VEJ VIII 138, 11).

„Věřte Mně to: Otec a Syn nejsou dva, nýbrž ve všem naprosto jedno“ (VEJ I. 230, 9).

„A jakpak je tomu se svatým Duchem?“ táže se Petr. „Nikdo z nás neví, co si má se svatým Duchem počít“ (VEJ VI. 229, 6-7. Pánova odpověď zní:

Otec, Já jako Syn a svatý Duch jsou od věčnosti nerozlučně jedno a totéž. Otec ve Mně je věčná Láska a tedy prazákladem a vlastní prasubstancí všech věcí, které tu naplňují celou nekonečnost. Já jako Syn jsem světlo a moudrost,

která vychází z ohně věčné Lásky. Toto mocné světlo je věčné nejdokonalejší sebeuvědomění a nejjasnější sebepoznávání Boha a věčné Slovo v Bohu, jímž bylo stvořeno všechno, co zde existuje. Aby však všechno mohlo být stvořeno, k tomu ještě patří mocná Boží vůle a to právě je svatý Duch v Bohu, od něhož díla a bytosti získávají plné bytí. Svatý Duch je velké vyslovené Slovo ‘Staň se’! – a je tu tím, na čem se Láska a Moudrost v Bohu usnesly.

A hleďte, to všechno je nyní tu ve Mně: láska, moudrost a veškerá moc! A tak existuje pouze *jeden* Bůh a tím jsem Já a přijal jsem zde nyní tělo proto, abych se vám, lidem této země, které jsem stvořil podle svého obrazu z prasubstance své lásky, se mohl blíže vaší osobnosti zjevit – jak se to právě děje“ (VEJ VI. 230, 2-6).

„Nepohoršujte se nad textem, kde se říká: ‘Otec je více jak Syn’, neboť tím se říká, že láska jakožto Otec je podstatou Boha a z ní věčně vychází Světlo a věčně mocný Duch“
(DS I. 74, 17).

„V lásce je ještě mnoho skryto, co žádná moudrost nevyzkoumala, proto je Otec jako věčná láska také větší než Syn, který jako její Světlo je zde před vámi“ (učedníky, pozn. spis.) (VEJ VI. 242, 13). „Avšak brzy přijde hodina (vzkříšení, pozn. spis.), v níž se Otec ve mně také s tím, co je v něm nejvnitřnější, plně stane jedno se mnou, s jediným Synem od věků... „ (VEJ IV 252, 4).

„Nemyslete si, že při Ježíšově křtu v Jordánu se zjevily tři božské osoby, nýbrž to, co se při tom stalo, bylo jen zdání, dopuštěné Pánem, aby lidé v Pánu poznali veškerou všemohoucnost a plné Božství“ (DS I. 51, 21n).

Ježíš – pravý člověk a pravý Bůh

Židé stále znova hádali, kdo Ježíš vlastně je. Jejich názory se rozcházely. Apoštolům Ježíš během tří let učení sdělil, že je Syn Boží. Výjimkou byl Jidáš, který u toho často nebyl a neměl to také vědět. Ježíš však svým učedníkům zakázal, aby o tom veřejně mluvili viz
(VEJ I 51, 15 a I 89, 5). Pouze svému úzkému kroužku vysvětlil svůj vztah k nebeskému Otci: „Mé tělo je z pozemské matky, avšak nebylo zplozeno obvyklým způsobem pozemským otcem, nýbrž samým všemocným duchem Boží vůle.“ „Jako *člověk*, jak před vámi nyní stojím, nejsem Bohem, avšak Božím Synem, jímž by vlastně měl být každý člověk, neboť člověk této země byl povolán, aby se stal a byl Božím dítětem, žije-li podle poznané Boží vůle.

Jeden z vás však je z Boha od věčnosti určený, aby byl první, měl v sobě život a dával ho každému, kdo v něho věří a žije podle jeho nauky. Tím prvním jsem já.

Já jsem si na tento svět přinesl takový život z Boha a ne teprve z mateřského těla. Zárodek sice ve Mně byl, ale musel se nejprve rozvinout, což mi trvalo bezmála třicet let a námahu. Nyní ovšem před vámi stojím jako dokonalý a mohu vám říci, že mi byla dána veškerá moc na nebi a na zemi a že duch ve Mně je zcela jedno s duchem Božím. Proto tedy mohu působit znamení, které přede mnou žádný člověk neučinil.

Tento duch, který ve Mně sídlí, je sice Bůh, avšak já pouhý Syn člověka jím nejsem, neboť jak už bylo řečeno, jsem si jako takový, rovný každému člověku, musel získat Boží důstojnost mnohou námahou a cvičením a jako takový jsem se mohl sjednotit s Božím Duchem. Nyní už jsem s ním v Duchu jedno, ale v těle ještě ne. Avšak i zde se stanu zcela jedno, ale teprve po velkém utrpení a po úplnějším a hluboko pokořujícím sebezapření Mé duše“ (VEJ VI. 90, 8-12).

„Mé tělo není mé Já, nýbrž pouze můj Duch je mé nejopravdovější Já.“ Svým Duchem však jsem přítomný všude a nepřestávám působit v celé nekonečnosti“
(VEJ VI. 142, 14).

Jak tedy Ježíš mohl jako samo věčné Boží bytí růst v moudrosti a milosti před Bohem a před lidmi? A zvláště před lidmi, by-li přece od věčnosti ze všech bez omezení nejdokonalejší bytostí?

Abychom to správně pochopili, musíme Ježíše brát nikoli výlučně jako samého Boha, ale musíme si ho představit jako člověka, v němž bylo uvězněno samo věčné Božství právě tak, že se jeví jako nečinné, jako v každé lidské bytosti je uvězněn duch.

Co však musí každý člověk podle Božího řádu dělat, aby v sobě osvobodil svého ducha, to také musel nade vše vážně udělat člověk Ježíš, aby v sobě osvobodil Boží bytí, aby se v něm stal jedno. Avšak každý člověk v sobě musí nést jisté slabosti, které představují běžná pouta ducha, jimiž je jakoby uzavřen v pevném obalu. Tato pouta lze zpřetrhat teprve tehdy, když s tělem zapletená duše se posílila správným sebezáporem natolik, že je dost silná, aby svobodného ducha uchopila a podržela“ (Dětství a mládí Ježíšovo 298, 2-9).

„Ježíšova duše musela v sebezapření obstát v těch nevětších pokušeních, aby svému Božímu duchu sejmula pouta, sebe tak posilnila k bezmezné svobodě Ducha Duchů a mohla se tak plně stát jedno s ním. A právě v tom spočíval růst moudrosti a milosti Ježíšovy duše před Bohem a lidmi, a to v tom rozsahu, jak se Boží duch postupně sjednocoval se svou samozřejmě božskou duší, která zde byla vlastně Syn“ (Dětství a mládí Ježíšovo 288, 18-19). „Ježíš v sobě pociťoval ustavičně nejživější a všemohoucí Božství. Věděl ve své duši, že všechno, co obsahuje nekonečnost, je a navěky musí být podřízeno jeho sebemenšímu pokynu. Navíc měl v duši svrchovanou touhu všechno ovládat. Pýcha, panovačnost, naprostá svoboda, smysl pro blahobytný život, zalíbení v ženách a mnoho podobného jako i hněv byly hlavními slabostmi jeho duše. Ale z vůle duše bojoval proti těm všem velmi mocným smrtelným podnětům své duše. Cvičil se v životě tomu nejtěžšímu sebezapření, aby tak obnovil rozvrácený věčný řád“ (Dětství a mládí Ježíšovo 299, 2-5 a 17).

Petr jednou položil Pánu otázku, která i dnes ještě znepokojuje mnoho lidí, zvláště badatelů, a v průzkumech Ježíšova života existují v tomto směru četná vyjádření s různým výsledkem. Petr řekl: „To, co mi ještě není docela jasné, spočívá v tom, že stále nemohu přijít na to, proč jednou o sobě říkáš, že jsi *Syn člověka* a jindy zase že jsi *Syn Boží* a opět jindy že jsi sám Jahve“ (VEJ V. 246, 15).

Na to mu Ježíš odpovídá: „Ani Jahve ve Mně, ani moje duše jako jeho věčný Syn, nýbrž pouze *toto tělo* jako *Syn člověka* bude v Jeruzalémě usmrceno, ale třetího dne zcela proměněné vstane a pak bude navěky jedno s tím, který je ve Mně a který mi zjevuje vše, co mám jako *Syn člověka* dělat a mluvit, a které ho vy stále ještě plně neznáte, ačkoli už dlouho mezi vámi působí a mluví“ (VEJ V. 246, 17).

Od té doby až podnes si také mnoho lidí klade otázku, se kterou se na Ježíše obrátil jeden učedník –: „Jak jsi mohl jako Jahve, který je nekonečný, svou nekonečnost opustit a vměstnat se do této svrchovaně omezené podoby?“

Ježíš na to odpověděl takto: „Já jsem všude to věčné Já, ale zde u vás jsem nyní ve svém středu Bytí, z něhož je bez ustání, bez jakékoli změny a stále stejně udržována celá nekonečnost ve svém nezměrném věčném ropínání“ (VEJ IV 122, 3 a 7).

„Jestliže Syn od věčnosti existoval, jak by mohl být zplozen? A jestliže i svatý Duch také byl od věčnosti, jak mohl vyjít z Otce a Syna a tak tedy začít existovat? Jestliže podle vašeho chápání jsou tři vámi vyhlášené Božské osoby, z nichž si později lidé snadno mohli učinit tři Bohy, všechny věčné, to znamená nemají počátek, pak nemohla jedna druhé dát vzniknout!

Já jsem, nyní před vámi jako člověk v těle, Syn, a nikdo Mě nikdy kromě Mne samého nezplodil a právě proto jsem od věků svým svrchovaně vlastním Otcem. Kde jindy by mohl Otec být než jen ve svém Synu a kde jinde Syn než jen v Otci, tedy jenom jeden Bůh a Otec v *jedné* osobě?

Toto Mé tělo je podle toho oslavenou podobou Otce kvůli lidem a andělům, abych se jim stal pochopitelnější a viditelnějším Bohem a vy abyste mohli na Mě nyní hledět, slyšet Mě a mluvit a přesto zůstali naživu. Neboť dříve tomu bylo tak, že Boha nikdo nemohl spatřit a zůstat živý. Neboť nyní jsem Bohem přijatelným. Ve Mně je Otec a svatý Duch, síla vycházející z Mé lásky, moudrosti a z Mé všemohoucí vůle, která všude naplňuje navěky nekonečný prostor a také všude působí.

Já, tak jak Mě nyní mezi sebou vidíte jako Bohočlověka, jsem s celým svým pracentrálním bytím mezi vámi zde v této jídelně na Olivové hoře jistě dokonale a nedílně a nenacházím se proto jako opravdový Bůh a člověk nikde jinde, ani na této zemi a tím méně na jiné. Ale silou, která ze Mě vychází, kterou je svatý Duch, vyplňuji přesto účinně veškerá nebesa a pozemsky hmotný a nekonečný prostor. Vidím tu všechno, od největšího po nejmenší, všechno znám, o všem vím, všechno spravuji a tvořím, vše vedu a všemu vládnu.

Když však nyní toto víte z mých úst, tak také pochopíte, z jakého důvodu máte ve jménu Otce, Syna a svatého Ducha vzkládáním rukou posilovat lidi, kteří ve Mně věří a podle nauky, kterou jsem jim oznámil, budou jednat.

Tak jako nyní přijímáte zdůvodnění, tak také poznáte, že lidé, jak jste je nyní pravdivě a správně poučili, v důsledku pojmenování tří vlastností nepropadnou snadno myšlence, že jde o tři skutečné bohy. Ale kladu vám pak také důtklivě na srdce, abyste lidem všude poskytovali pravé a pravdivé světlo. Neboť tam, kde bude chybět, tam lidé také snadno a brzy zakrní a přejdou k všelijakým mylným naukám a pak bude těžké uvést je na cesty plné pravdy. Ale to bude i při veškeré vaší věrnosti, neboť povstanou falešní učitelé a proroci a velmi mnoho lidí bude svedeno. Tomu nebudete moci dobře zabránit“ (VEJ VIII. 27,1-7).

„Jako člověk také nemohu sám od sebe nic dělat. Stále však v sobě poslouchám hlas Otce a jak ho slyším, tak jednám mluvím a soudím“ (Výklad bivlických textů. 3,5).

„Božství v člověku Ježíši účinně projevilo jen příležitostně, když je jako člověk v sobě svými skutky uvolnil. Ale bez skutků (zázračného působení, pozn. spis.) by se Božství nevynořilo“ (Výklad biblických textů. 8, 9).

O vnější podobě člověka Ježíše se Nové zjevení rovněž zmiňuje několika údaji: „Zevnějškem zrovna není krásný muž. Je spíše malé postavy, jeho ruce jsou drsné a upracované, ale jeho hlava je důstojná a jeho oko nejkrásnější, jaké jsem kdy viděla. Také kolem úst má nadmíru přívětivý i když vedle toho též důstojně vážný rys. Hlas jeho úst lze nazvat opravdu mužně strhujícím“ (VEJ II. 240, 12).

Bylo by dobré ještě zde poznamenat, že Ježíše nenazývali a neoslovovali jménem, jak je dnes vyslovujeme. Jeho skutečné jméno bylo Ješua. To pochází od „Josue“. Od čtvrtého století před Kristem „se už nevyslovovalo jako předtím Jehošua, nýbrž Ješua“. Bylo mnoho lidí toho jména. Také Ježíšova matka se nejmenovala Marie, nýbrž Mirjam.

Tajemství vykoupení Ježíšovou smrtí na kříži

Vykoupení vtělením se Boha a smrtí na kříži Bohočlověka Ježíše je mystérium, které je pro většinu lidí těžké pochopit. Zcela v protikladu k mínění mnohých autorů[43] Ježíš vícekrát předpověděl, a to už v prvním roce své učitelské činnosti, svou násilnou smrt a že třetího dne vstane z mrtvých.

„Od té chvíle“, říká se v Novém zjevení, „začal jsem se svými učedníky vážně mluvit o tom, že podle vůle Otce půjdu sice do Jeruzaléma a tam budu muset mnoho vytrpět od starších, velekněží a znalců Zákona, že Mě usmrtí, ale třetího dne znovu vstanu z mrtvých (Mt 16, 21). Jako vítěz nad veškerou smrtí a nad všemi nepřáteli života pak tu budu navěky stát, jak jsem se o tom už zmínil na Markově hoře.“

Tehdy se Petr polekal, odvedl Mě stranou a řekl mi jistým velitelsky varovným tónem: „Pane, to se ti nestane a ty jsi nám a všem lidem povinen šetřit se!“ (Mt 16, 22).

„Ale já jsem se rychle obrátil a také jsem zcela vážným tónem řekl: „Odstup ode Mne, Satane! Jsi Mi pro pohoršení. Neboť nemyslíš na to, co je božské, nýbrž jen na to, co je docela nízké a světsky lidské!“ (Mt 16, 23) (VEJ V. 170, 5-6).

Toto místo z evangelia je mnoha kritikům kamenem úrazu. Zprávu, že Ježíš na jedné straně Petrovi „ chce dát klíče k nebi a postavit na něm církev“ a na druhé straně, krátce na to, ho nazývá Satanem, nejsou schopni dát si do smysluplné souvislosti a devalvují proto celé evangelium na nesmyslný a nespolehlivý obecný statek.

Toto svrchovaně zpochybňující vylíčení evangelia vůbec nedovoluje nějakou rychlou a povrchní kritiku. Důkladná vyjádření Nového zjevení objasní také v tomto případě logickým způsobem věcný obsah.V NOz se totiž k tomu říká:

„Tu se Petr velmi polekal, padl přede Mnou na kolena, prosil Mě za odpuštění a s pláčem dodal: ‘Pane, právě když jsme pluli po tomto moři, kde jsme se nyní několik dni zdrželi, řekl jsi mi kvůli mé víře: ‘Šimone Judo, ty jsi Petr, skála, na níž vybuduji svou církev a všechny brány pekla ji nepřemohou! Tobě chci dát klíče nebeského království. Co na zemi rozvážeš, bude rozvázáno i v nebi a co na zemi svážeš, bude svázáno i v nebi!’ To byla, Pane, přesně tvá svatá slova ke mně ubohému hříšníkovi, z tvých přesvatých úst. Já jsem se však kvůli tomu přesto nepovyšoval, nýbrž považoval jsem se stále za nejmenšího z nás – a kvůli varování, byť i jen lidskému, přesto pramenícímu z mé veliké lásky k tobě, jsi mě učinil knížetem pekla! Pane, buď přece milostivý a milosrdný k ubohému rybáři Petrovi, který nejprve hodil svou síť do moře, opustil ženu a děti a následoval tě!“ (VEJ V. 170, 7-8).

„Tu jsem se opět přívětivě obrátil k Petrovi a řekl jsem: ‘Proto jsem tě ani v nejmenším nesnížil a ostrými slovy jsem ti ukázal, co je v tobě lidské! Všechno, co je na člověku z tohoto světa, lidské – jako jeho tělo a jeho různé potřeby čistě pozemské povahy – je v soudu. Proto peklo a Satan, který je tu shrnutím všeho soudu, veškeré smrti, tmy a klamu. Neboť všechen zdánlivý život hmoty je životem jen klamným a nemá vlastně žádnou cenu. Člověk, který stále propadá sklonu k hmotě, je pak natolik také Satanem, nakolik hájí, že by ve hmotě a v jejím zdánlivém životě byla nějaká záchrana.

Chce-li se však někdo ještě ve svém těle zbavit Satana, musí vzít na svá ramena kříž, který já už v duchu nesu, a jít za Mnou! (Mt 16, 24). Neboť říkám vám: Kdo chce zachovat svůj (pozemský) život, ten ho (ten duchovní) ztratí. Kdo však svůj (pozemský) život kvůli Mně ztratí, ten ho (duchovní) nalezne! (Mt 16, 25).

Neboť k čemu by člověku bylo získat celý svět s jeho poklady , kdyby utrpěl škodu na své duši? (VEJ V. 171, 1-4).

„A ty, Můj Petře, budeš mít, doufám, nyní také jasno v tom, proč jsem ti předtím řekl: Odstup ode Mne, Satane!“ (VEJ V 170, 9).

Petr pak stále znova přemýšlel nad obětí smrti, kterou Ježíš prorokoval, ale marně se pokoušel přijít na smysl nadcházejícího utrpení. Po nějaké době se znova obrátil na Ježíše slovy: „Pane a Mistře, bylo by třeba promluvit si ještě o mnohém z toho, co říkají tvá ústa, ale co ani nejzdravější lidský rozumu nechce

chápat jako důležité a osvětlující. A tu stojí právě v pozadí jako šklebící se netvor strohá a neodbytná nutnost utrpení, které čeká Syna člověka, a já si dovoluji pevně tvrdit, že takovou nutnost nemůže dobře pochopit ani rozum sebezdravějšího a sebelepšího člověka!

Možná, že k dosažení hlavního cíle, který sis od věčnosti stanovil, je tento akt tak potřebný. Ale to k uklidňujícímu osvícení lidského rozumu to pramálo přispěje. Ten si bude stále klást otázku: ‘Pročpak musel být Všemohoucí svými tvory tak zle zřízený, aby jim mohl dát blaženost a věčný život? Nestačila by vrcholně čistá nauka a vykonání zázraků, které je možné jen a jenom Bohu? Jestliže *to* lidi nepolepší, jak je potom polepší Jeho utrpení a smrt?!’ Já jako jeden ze tvých nejvěrnějších stoupenců to říkám zcela otevřeně: Tvé utrpení se stane mnoha dobrým lidem kamenem úrazu a jejich víra bude kolísat. Proto se už nyní od tebe dožaduji řádného vysvětlení, abychom byli v pravou dobu schopni dát správné uklidňující vysvětlení lidem, kteří se na to budou tázat“ (VEJ V 247, 1-3).

Na svou otázku dostal Petr tuto odpověď: „Tážeš se tu na docela dobrou a spravedlivou věc, kterou, i když ti ji náležitě vysvětlím, přece jen jako pouhý člověk nikdy docela dobře a správně nepochopíš. Teprve po Mém zmrtvýchvstání , až budeš v Duchu znovuzrozený, zcela zřetelně a jasně poznáš také to velké proč.

Jako jediný nositel všeho bytí a života nyní musím vykoupit také to, co od věků propadlo pro pevnost Mé vůle soudu a smrti, a právě odsouzením a smrtí svého těla a krve musím vniknout do starého soudu a staré smrti, neboť k tomu věc dozrála, abych tak osvobodil a uvolnil svou vlastní Božskou vůli od onoho pouta natolik, aby pak všechno stvoření bylo osvobozeno od věčné smrti a mohlo přejít ke svobodnému a samostatnému životu. A proto přišel Syn člověka na tento svět, aby vyhledal a vykoupil to, co bylo jistým způsobem od věčnosti ztraceno, a poskytl tomu možnost dosáhnout blaženosti (Mt 18, 11).

Co myslíte: Kdyby měl nějaký člověk 100 ovcí a jedna z nich se někde v lese zatoulala, nenechal by těch 99 na kopci a neodešel by tu ztracenou ovci hledat?! (Mt 18, 12). A stane-li se potom, že ji najde, v pravdě pravím vám: Nebude snad mít víc radosti nad znovu nalezenou ovcí než nad 99, které se neztratily?!“ (Mt 18, 13) (VEJ V. 247, 4-7). Přišel jsem tedy na tento svět, nyní jako sám hmotný, hlavně právě proto, abych tuto ztracenou ovci hledal a přivedl ji k blaženému určení.

Boží Duch a vůle se nyní v tomto Mém těle, čili v hmotě, zjemní a zároveň dosáhnou pružnosti a uvolnění. Až k tomu dojde, pak musí být tato Moje hmota zlomena co největším ponížením a pokořením a nejprve rozložena, a Duch Boží, který v celé své plnosti sídlí ve Mně a je sjednocen s Mou duší, musí tuto zlomenou hmotu, poté, co ji očistil ohněm Své lásky, probudit a oživit. A ta pak vstane jako vítěz nad veškerým soudem a nad veškerou smrtí.
Že to nyní ještě zcela jasně nechápete, jak a proč se to tak musí stát a také stane, to jsem vám pověděl předem. Ale již z toho teď můžete usoudit, že toto počínání, jakkoli se prostému lidskému oku může zdát strašné, je přesto nutné, aby bylo všechno stvoření v odpovídající délce času znovu přivedeno k svobodnému, nezávislému a čistému Božímu životu.

A tak jak jsem vám tu tyto věci dostatečně odhalil, abyste jim porozuměli, pak také vnitřně nahlédnete, – teď, když vidíte, kdo jsou vlastně ti nepatrní –, že Otcovým přáním nyní je, aby ani ten ze všech nejmenší a nejnepatrnější se neztratil“ (Mt 18, 14)
(VEJ V. 247, 9-12).

„Podle starého řádu nemohl přijít do nebe nikdo, kdo vězel v hmotě“ (VEJ IV. 109, 4). Nový řád nyní spočívá v tom, že :Já sám jsem se stal člověkem, sám jsem všechnu hmotu pronikl a tím jsem všechen její ještě starý, odsouzený duchovní obsah učinil schopný oblažení. A to je právě to *druhé stvoření,* s nímž

už jsem od věčnosti počítal, bez něhož by se nikdy žádný člověk na této či na jiné zemi nemohl stát dokonale blaženým.“

„Vykoupení však spočívá za prvé v Mé nauce a za druhé v tomto Mém vtělení, jímž je převažující moc starého pekla zlomena a odstraněna“ (VEJ VI. 239, 3-5).

Vykoupení je v příčinné souvislosti s Adamovým pádem, který se označuje jako „duchovní smrt“ (VEJ IX. 83, 5). „Celý člověk se stal bezmocný a pozbyl vládu nad všemi věcmi v přírodním světě a byl pak donucen s pomocí mdlého světla svého rozumu si v potu tváře tělesně a ještě více duchovně dobývat svůj pokrm.“

„A hleď, tak se lidé až po naše časy tak dalece vzdálili od Boha a tím také od pravého vnitřního života, že už téměř na žádného Boha nevěří a tím také ani na další život duše po zániku těla“ (VEJ IX. 83, 5-6). „A když nyní Bůh sám přišel tělesně k lidem s veškerou plností své moci a síly a s veškerou svou láskou a moudrostí, tak to nechápou a považují to ve své velké slepotě za nemožné, zatím co *u Boha je všechno možné“* (VEJ IX. 83, 7).

„Celá země je s velmi bezuzdným lidským pokolením dokonalé peklo.“ „Svět a peklo jsou právě tak jedno, jako jsou jedním tělo a duše“ (VEJ VI. 240, 5-6).

„Tohoto stupně nejvyšší životní dokonalosti nemohl před Mým vtělením ovšem nikdo dosáhnout a proto jsem na tuto zemi přišel, abych znovuzrozením vašeho ducha ve vaší duši z vás učinil své pravé děti“ (VEJ IV. 218, 1).

„Až dosud ještě (to znamená. do Ježíšova zmrtvýchvstání) žádná duše, která opustila tělo, se nevzdálila ze země. Bezpočet duší, od Adama až do této chvíle, trpí ve tmách země. Teprve od nynějška budou svobodné. A až odejdu do výšin, otevřu všem cestu ze země do nebe a všechny vejdou po této cestě do věčného života. Hle, to je dílo, které má Mesiáš vykonat“ (VEJ I. 62, 9-10).

„Přál jsem si pro budoucí časy a věky vytvořit si opravdové a skutečné, Mě zcela podobné děti, a to ne jak obvykle, nýbrž vychované Mou otcovskou láskou, aby pak se Mnou vládli celé nekonečnosti. Ale abych toho dosáhl, vzal jsem na sebe, sám nekonečný věčný Bůh, jako hlavní centrum mého božského bytí tělo, abych se vám, svým dětem představil jako viditelný a hmatatelný Otec a mohl vás vlastními ústy a z vlastního srdce učit pravé božské lásce, moudrosti a síle, kterou pak jako Mě rovní máte a budete vládnout nejen všem bytostem přítomného tvůrčího období, ale i všem, které budou následovat“ (VEJ VI 255, 3-4).

„Pokud jde o Mé utrpení, trpěl jsem ve svém těle jako každý jiný člověk, a to v tomtéž pořadí, jak se dočítáte v evangeliích. Poněvadž však Mé lidsky trpící Já v sobě zahrnulo ještě druhé, božské Já, bylo i toto utrpení zdvojené, totiž vnější, tělesné a vnitřní, božské.

V čem spočívalo to vnější utrpení, to víte – ale v čem spočívalo *božské* utrpení, to je jiná otázka. Abyste si o tom mohli udělat představu, představte si, co to má znamenat, když nekonečný Bůh se v tomto období utrpení se stáhne ze své nekonečné a věčné svobody a přijme obydlí v srdci trpícího ‘Syna’“ (Hi I. s. 327, 8-9).

„Už dříve bylo často vysvětleno, že Adam jako první člověk této země – ve smyslu naprosté svobody ducha – byl stvořen k tomu, aby vytvořil formu, z níž by mohla být hmota znovu přivedena ke svobodnému duchovnímu životu. K tomu však patřilo především přemožení hmoty samé, to znamená. musel být svobodným rozhodnutím vytvořen stav, který dokazoval na jedné straně překonání všeho nízkého, jako jsou pozemské rozkoše, žádostivost a náklonnosti známých vlastností, aby na druhé straně umožnil volný vzestup k čistému duchovnímu životu.

Už dost často bylo řečeno, že lidská duše vyrůstala a vyvíjela se od nejmenších začátků ke stále vyšším oblastem vědomí, až nakonec v člověku dosáhla onoho tvaru, který právě jako pozemská forma už není schopen dalšího vývoje, nýbrž ve formě duševní. Proto se v člověku setkávají dva principy: konec materiálního života s vrcholně výrazným sebevědomím a počátek duševního, nezměnitelného života v nejvyšší dosažené dokonalosti formy. Proto člověk nemůže na tomto ostří nože pozemského života uniknout vědomí, které prožívá – neboť sám je jeho důkazem –, ale přesto nemusí mít ani tušení, že dospěl k prahu duchovního života, který nyní začíná v nezměnitelné lidské formě – jinými slovy: poté, co prošel mnoha proměnami těla, jejichž cílem byla lidská podoba, zůstává nyní tato obecná podoba nedotčená. Začíná však duševní proměna, jejímž cílem je přibližovat se stále více samotnému Božímu duchu a vejít s ním do styku.

Kdo je schopný o tom přemýšlet, přemýšlej! Co se může stát, nedojde-li k tomuto přechodu? Neboť zde stojí hmota a duch neústupně proti sobě, navzájem se sice stále více zjemňují, nikdy však – jako polarity – se nemohou zcela setkat. Musí zde však být ukázána cesta, postaven most, po nichž je možné z hmoty se dostat k duchu! Tato cesta musí být příkladem, který je každý schopen následovat. Pokud by se taková cesta nenalezla, čili, pokud by nikdy žádný člověk na ni nevstoupil, pak by nebylo možné vystoupit z hmoty a přejít ke svobodnému duchovnímu životu.

Musí tedy být snahou samého Božství přitáhnout k sobě své tvory, které z lásky a pro jejich záchranu vložila do procesu hmoty, – jakmile dosáhli hranice umožňující nastoupit duchovní cestu –, a navázat s nimi vztah Otce k dítěti. Tento most měl v sobě vybudovat Adam, a měl to vlastně velmi snadné, neboť svody hmoty byly nepatrné ve srovnání s nynějškem. Bylo u něj zapotřebí pouze sebeovládnutí, poslušnosti a byl by most postaven a duchovní život v něm mohl bohatě procitnout, neboť poslušnost vůči Bohu je u člověka, který nemá žádné hříchy, jediným prostředkem zkoušky. Teprve z neposlušnosti samy sebou vyplývají všechny další přestupky, jak to snadno může každý vidět u dětí. Adam padl a tím došlo k návratu do hmoty, to znamená do oné polarity, která se může právě tak od Boha vzdálit, jako se k němu samému a k vyšší blaženosti povznést.

Tímto pádem však na svět vstoupil hřích proto, že Bůh dílo nestvořil, aby je znova zničil, ale aby jednou vytvořená cesta pokračovala, řekněme usměrněna, protože Boží moudrost předem bere v úvahu následky nezdaru. Mají-li však být stvořeny *svobodné* bytosti a nikoli oduševnělé stroje, pak cesta osobního vývoje v člověku je k tomu jedinou cestou. Se vznikem lidského rodu jako národů bylo dáno pokračování všech hříchů, jejichž dlouhá řada je nyní jako stále se prohlubující pád, na jehož počátku byla kdysi neposlušnost. To znamená, že kdyby Adam nebyl býval neposlušný, tak by nemohl být neposlušný ani žádný z jeho potomků, protože by byl v sobě zničil zárodek, který by pak nebylo možné dědit. Tak však tento zárodek oplodnil a v jeho potomcích vyrostl v strom, kvůli jehož hustému olistění už jen stěží lze spatřit světlo slunce“ (VEJ XI, s. 209-211).

„Bůh dal Adamovi jeden příkaz: bezpodmínečnou poslušnost. On ho nedbal a klesl. Člověk Ježíš si z lásky k Bohu dobrovolně dal toto přikázání, nečinit nic bez Otcovy vůle, a stal se tak světlým vzorem k následování. Dosáhl v sobě stupně, kterého Adam nedosáhl a smířit tak v sobě Božství, které bylo ve své svatosti nedbáním příkazu uraženo. Moudrost dala příkaz. Vůle, síla požadovala splnění. Láska nalezla cestu splnit v člověku Ježíši podmínky, které jsou potřebné, aby se navrátil dřívější stav blaženosti pro všechna stvoření. V tom však, že byla nyní otevřena cesta, která vede přímo k Bohu, a v tom, že tuto cestu podstoupil *Syn člověka Ježíš, který se tak stal Božím synem,* spočívá vykoupení. Ježíšova smrt je zpečetěním bezpodmínečné poslušnosti“(VEJ XI, s. 214). „Strom hříchu mohl být tedy a byl zlomen pouze Ježíšem, neboť on měl Božího ducha, který už Adamovi dal příkaz, aniž by ho Adam splnil.

Někdo nyní řekne: Kdepak je ale důkaz, že je tomu tak, že dřívější učitelé nedokázali totéž? Protože to, co se tu uvádí, vymyká se lidskému oku, je to vnitřní proces, o kterém nemůže podat zprávu nikdo jiný než právě sám Ježíš, zatím co vnější dění, vystoupení nějakého znamenitého učitele, jeho život, dobré učení, i smrt, už bylo vidět častěji! Jak to, že zde byl strom hříchu opravdu zlomen a tam jen proraženo husté olistění? Vnější vliv je ve světě málo poznat, neboť hřích kvete v tuto chvíli jako ještě nikdy – a jiné než vnější známky nemůže lidstvo přece posoudit!

Ano, na první pohled se zdá, že je tomu tak, ale při bližší úvaze zjistíme, že tomu tak přece jen není!

Každý, kdo se vydá na vnitřní cestu, brzy přijde na to, jak to na ní opravdu chodí. Vnější zdání tu nic neznamená, neboť je prázdným ořechem. Kdo však nechce jít vnitřní cestou, toho o ní přesvědčit nebo sdělit mu o ní nějakou představu je stejně těžké, jako mluvit se slepým o barvách. Zde rozhoduje výsledek. Tu je cesta, nastupte ji – pak posuzujte!

Beze Mne nikdo nemůže přijít k Otci a bez víry v Ježíše ještě nikdy žádný mudrc nepocítil všemocné Boží Bytí jako zdroj lásky, která se může projevit osobně. Neviditelné se stává viditelným pouze v Ježíši a sjednocení obojího v lidské podobě umožňuje přístup tvora ke Stvořiteli, rozplynutí se hmoty v ducha, obrácení pokračování hříchu směrem vzhůru, nad přehradu mezi hmotou a duchem jakožto bodů, které se jinak nemohou dotknout. Ježíšův život je *most*.

Vzniká tak otázka: Kam až mohly dospět duše, které se odebraly na věčnost před smrtí Syna člověka? Podle toho, jak následovaly danou nauku již dříve se vyskytujících učitelů, mohly přirozeně v sobě dospět k poznání a také k blaženosti, ne však ke zření zosobněného Božství. K tomu však došlo poprvé v *čase,* kdy Ježíšovo tělo leželo v hrobě. Zde leželo čistě pozemské tělo, zatím co duše s Božím duchem v ní přešla na onen svět a tam se všem ukázalo jako Ten, který je a byl“ (VEJ XI, s. 214n).

Úplné vtělení Pána bylo oznámeno na všech světových tělesech obývaných rozumnými bytostmi v lidské podobě ... „ (VEJ I. 215, 4).

„Činí-li něco Bůh, pak to neplatí jen pro nás zde na tomto místě, a také ne jen pro tuto krajinu, nebo pro celou Zemi, nýbrž to platí stejně pro celou nekonečnost a věčnost. Proto je potřeba to chápat v celé hloubce“ (VEJ III. 80, 10).

Shora byla citována slova apoštola Petra, že Ježíšovo utrpení „se stane pro mnohé lidi kamenem úrazu“. Petr měl pravdu.

Začalo to Ariem ve 4. století, kdy tento biskup popíral Kristovo Božství a nedovedl si představit, že Bůh by si to všechno nechal líbit. Podle Aria byl Ježíš pouze nadčlověk a ke konci 4. století to vypadalo tak, že polovina křesťanů přešla do tábora tohoto bludaře. Ale jen se to tak zdálo, neviditelná ruka řídila vývoj jinak. Jméno tohoto heretika zná už dnes jen nepatrná část křesťanů. Od zahájení biblicko-kritických bádání protestantských liberálních teologů bylo v míře, která až po dnešní dobu vzrůstá, popíráno Ježíšovo Božství. Vrcholí výrokem teologa Rudolfa Bultmanna: „Jak primitivní mýtologie, že vtělený Bůh svou krví smývá hříchy lidí.“[44]

Stejný ráz nacházíme i u Heinze Zahrnta. U Ježíše se nejednalo „o nic nadpřirozeného“, „Bůh jedná a mluví právě v každém člověku.“[45] A čím svou tezi Zahrnt dokládá? Člověk poslouchá a žasne: odvolává se na výrok Piláta: „Hle, člověk!“[46] Svědectví evangelisty Jana „Ano, to jsem já“ před veleradou, kde šlo o život, Zahrnt prostě přehlíží.
Všechno, co se nehodí do světa představ racionálních výpočtů, to je zkrátka rozporný, nelogický a vymyšlený „církevní statek“.(???)

Když Ježíš v přítomnosti své matky předpověděl učedníkům své utrpení, Marie se polekala a způsobilo jí to starost. A když se pokusila ke svému Synu

proniknout, odpověděl jí: „To jsou věci, kterým rozumím jen já, proto už o nich dále nemluvte“ (VEJ X. 5, 5).
Tato slova a také další, která byla Lorberovi nadiktována, odrážejí všechnu kritiku.

„Je v tom (v Ježíšově smrti na kříži, pozn. spis.) ještě skryto nekonečně víc, navěky budete mít nad čím bádat, a to stále více a nekonečněji“ (Hi I, s. 329, 15).

Z výroků Bultmanna a Zahrnta jsme uvedli *pars pro toto*. Tvrzení, že Ježíš není Boží Syn a Vykupitel, nýbrž jen Boží mluvčí, čili prorok, ideální učitel, mravný člověk a jak můžeme nově číst, že je „zajímavý člověk“, se moderní teologickou literaturou táhne jako červená nit. Všichni, kdo se jako spisovatelé podíleli na rozbíjení křesťanství, měli často velký úspěch a sklízeli potlesk. Škoda způsobená v duších se nedá změřit. Nejdříve byla rozkladným procesem zasažena vrstva vzdělanců, a v době masmédií byla zasažena široká veřejnost. Většina čtenářů a posluchačů není sto si učinit svůj fundovaný úsudek o přednášených teoriích. Nedůvěra, kterou církve zasely často povážlivým zacházením s pravdou, přispívá k znejistění lidí, kteří zůstali bezradní.

Výchozím bodem k tomuto vývoji je odstranění všeho metafyzického. „Už je pryč staré schéma o dvou světech“ píše Zahrnt. „ ... pryč je rozštěpení jediné skutečnosti na tento svět a onen svět.“[47] Popírání Ježíšova Božství a věčného života duše na onom světě znamená zničení těžiště křesťanské víry. Souběžně s tím jde rozšíření pozitivizmu a materialismu ve vědeckých oborech. „V tomto vývoji“ říká právem Dietrich von Hildebrand, „můžeme spatřovat skutečně duchovně-mravní onemocnění našeho století.“[48]

Ale transcendentno existuje, i když je dnes tak často popíráno. Goethova slova si zachovávají svou platnost: „Svět duchů není uzavřen. Tvá mysl je zavřená, tvé srdce je mrtvé.“ Jak výstižně říká Walter Nigg, Nejhlubší náboženské pravdy nelze pochopit cestou myšlenkového studia.[49]

Byl-li ztracen veškerý smysl pro mystérium, rozum je stále vystaven pokušení popírat a zamítat všechno, co není lidské logice jasné. Arogantní racionalismus poznání přehlíží: „Finitum non capax infiniti“, to znamená: Konečné není schopné chápat nekonečné. Proto Sirachovec (1,1 - 6) říká: Kdo odhalí kořeny moudrosti, kdo pozná její tajemství?“

Nové zjevení nabízí velmi poučné vysvětlení k těžko srozumitelným a problematickým textům evangelia

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.“ (Jan 1, 1-5).
Vysvětlení NOz vysvětluje, že „hlavním důvodem neporozumění takovým textům je velmi nedokonalý a nesprávný překlad Písma “ a že „Nyní je však na čase ukázat pravý smysl takových textů všem, kteří jsou toho hodni“ (VEJ I, kap. 1).

„Zcela nesprávný a vnitřní smysl zahalující je výraz ‘na počátku’, neboť tím by se mohla dokonce popírat a uvádět v pochybnost věčná Boží existence, což i učinili někteří starší mudrci světa, z jejichž školy vlastně vyšli také dnešní neznabozi. Pokud se text podá správně, pak zmíněné zahalení značně prořídne a nebude těžké pod tímto lehkých závojem postřehnout zcela dobře a někdy i velmi přesně jeho vnitřní smysl.

Správný překlad ať tedy zní: V Prazákladu, či také v Prapříčině (všeho bytí) bylo Světlo (velká posvátná tvůrčí myšlenka, hlavní idea). Toto světlo nebylo jen v Bohu, nýbrž také u Boha, to jest vystoupilo jako bytostně viditelné z Boha a nebylo tak pouze v Něm, nýbrž i u Něho, a oblévalo jistým způsobem prabožské Bytí a tím jako by byl položen základ k budoucímu vtělení Boha. Kdo nebo co tedy vlastně bylo toto Světlo, tato velká myšlenka, tato posvátná základní idea

veškerého budoucího, bytostného, zcela svobodného Bytí? – Nemohlo to být nic jiného než právě Bůh sám, protože v Bohu, skrze Boha a z Boha se nemohlo objevit nic jiného než jen sám Bůh ve svém věčně nejúplnějším Bytí. A tak může tento text znít takto: V Bohu bylo Světlo, to Světlo Bohem procházelo a z něho zářilo a Bůh sám byl tím Světlem“ (VEJ I. 1, 5-8).

„Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina“ (Mt 10. 34 - 36).

Vysvětlení NOz: „Kdo bere doslovně tyto verše, které jsou navíc chybně přeložené, nutně se dostane do labyrintu omylů, ze kterého nemůže vyjít ani se světlem pracentrální slunce. Neboť jak je z předchozího zřejmé, učím a požaduji, aby mezi lidmi panovala veškerá myslitelná ústupnost, smířlivost a přívětivost. A sám Mojžíš učí ve svém čtvrtém přikázání z mých úst: ‘Cti a miluj svého otce i matku, abys byl dlouho živ a bylo ti dobře na zemi.’ Jak bych mohl naproti tomu hlásat nauku, podle které by syn se svým otcem, dcera se svou matkou, snacha se svou tchyní atd. měli žít v neustálém nepokoji s mečem v ruce, navíc ve vlastním domě!

Abyste těmto textům, které ode Mne byly původně správné, porozuměli a vážili si jich jako Mé nauky, musíte nejdříve vědět, při jaké příležitosti jsem je vyslovil a také jak.

Tou příležitostí bylo, když jsem v jednom místě Galileje lidi učil povinnostem, které dluží Bohu a sobě navzájem. A řekl jsem jim: ‘Neučím vás ničemu jinému, než čemu mě od věčnosti učil můj Otec, o němž sice také říkáte, že je to váš Otec, kterého však neznáte a nikdy jste nepoznali. Neboť kdybyste ho znali, znali byste i Mě, neboť tento Otec Mne k vám poslal.’

Řekli na to: ‘Co to ze sebe děláš; copak nejsme děti Abraháma, a neřekl Bůh Abrahámovi, že my všichni, kteří od něho pocházíme, jsme jeho dětmi?’ Tehdy jsem se rozhněval a řekl jsem: ‘Měli jste být podle původu od Abraháma dětmi Božími, ale už dlouho jimi nejste, nýbrž váš otec je Satan, vaše matka je Legie všech ďáblů a tchyně vaší snachy je vaše sotva změřitelná slepota, lpění na starých řádech a zloba; a tito největší nepřátelé člověka jsou vašimi vlastními spolubydlícími! – A kdo z vás chce znovu dospět k pravému Božímu synovství, ať se chopí meče pravdy, kterou zde říkám, a tak dlouho bojuje proti těmto svým domácím, dokud je nepřemůže!’

Tu se ovšem zeptal zástup farizeů a učitelů zákona, jak se mohu odvážit prohlašovat je za děti Satana, všech ďáblů a své vlastní slepoty, lenosti a zloby, když prokazatelně všichni pocházejí z rodu Levi? Já však jsem řekl: ‘Podle těla snad, ale podle ducha se nerovnáte Levimu z hůry, odkud jsem i já, nýbrž z dola; proto mě také neznáte, nýbrž nenávidíte a pronásledujete.’

Z toho je každému zřejmé, zvláště tomu, kdo zná židovské písmo, že tyto tři nápadné verše z 10. kapitoly, zaznamenané v Sidónu pseudo-evangelistou Matoušem, lépe řečeno L´Rabbasem, kterého již znáte, jsem pronesl právě pouze při té příležitosti, doslova a způsobem, jak jsem vám právě popsal. Neboť slova použitá v překladu, která jste z evangelisty vybrali jako zcela odporující mému duchu, by samozřejmě popírala Mou hlavní nauku o lásce k bližnímu a také Mojžíšův zákon“ (VEJ XI, s. 257-259)

Podobenství o hostině.

„Svatba je připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte tedy na rozcestí a koho uvidíte, pozvěte ho na svatbu. Služebníci shromáždili všechny, které nalezli, zlé i dobré a svatební síň se naplnila hosty. Tu vstoupil král, aby si hosty prohlédl. Spatřil člověka, který neměl oblečen svatební šat.Řekl mu: ‘Příteli, jak ses sem bez svatebního šatu dostal?’ On se nezmohl ani na slovo. Tu král přikázal: ‘Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot, kde bude pláč a skřípění zubů. Neboť mnozí jsou povolaní, ale málokdo bude vybrán“

(Mt 22, 8-14).

Vysvětlení NOz:

„Ta velká hostina je moje vtělení (v Ježíše Krista, pozn. spis.) a s ním spojené velké dílo vykoupení. K účasti na ní byli povoláni mnozí, ba velmi mnozí, – především hlavní kmeny Izraele, ti se však do této chvíle na hostinu nehodlali dostavit, částečně ze strachu před nepochopeným Mojžíšovým zákonem, ale částečně i pro zatvrzelost svého srdce a pro jeho nevěru.

Zvoucími jsou zčásti andělé, proroci, posléze apoštolové, učedníci a evangelisté a nakonec všichni ti služebníci, kteří šířili a ještě budou šířit bez pokřivení Mé slovo a Mou nauku mezi lidmi. Ti na ulicích, na cestách a u plotů jsou všichni ti lidé, kteří na zemi žili, žijí a v budoucnosti ještě na zem přijdou, a to ti na ulicích jsou lidé, kteří ještě žijí na zemi a vězí v nějaké křesťanské sektě (nebo církvi), ale bez ohledu na to se zabývají všemi pošetilostmi světa a nechtějí a nemohou se chopit pravého světla, aby přešli k pravému a věčnému životu a stali se plně svobodnými a blaženými. Ti na cestách jsou lidé, kteří sice na zemi ještě žijí, ale patří k nějakému více či méně známému pohanství (to jest nevěřící); a konečně ti u plotů jsou lidé, kteří podle těla už zemřeli a jejich duše se nacházejí ve světě duchů a byli právě rovněž ještě správnými prostředky obrácení pozváni k velké hostině vykoupení.

A konečně pod pozvaným a víceméně formálně násilím (lásky) k hostině pohnaným a přivedeným je nejprve potřeba vidět Satana a v rozšířeném smyslu všechny ty, kteří mu zůstali věrní a nebyli ničím pohnuti k obrácení. Jejich údělem – jak říká podobenství – bude žalář, v němž panuje věčná temnota a který je plný nářku a skřípění zubů. Nářkem se rozumí vše, co je v základu špatné a odporuje nebi, a pod skřípěním zubů je třeba rozumět základní zlobu a zuřivost pekla, neboť spaluje-li někoho nejvyšší zuřivost, začne skřípat zuby jako vydrážděná hyena nebo se podobá vztekem roznícenému zuřícímu tygrovi“
(VEJ XI, s. 286/287).

„Těmito slovy je vysvětlena souvztažnost mezi hmotným obrazem a jeho duchovním obsahem“ (VEJ XI. s. 287).

V této informaci nacházíme vysvětlení k příslušnému textu Matoušova evangelia, který se již mnohým kritikům stal kamenem úrazu. Ti jistě netuší, že už Petr se kvůli tomu obrátil na Pána těmito slovy: „Vyskytují se tu dvě nepochopitelné věci: předně, kdy a jak předali hostitelovi služebníci slavnostní roucha hostům, které pochytali u plotů a na ulicích a přivlekli je k hostině, a za druhé, jak to, že onen ubožák, který také byl k hostině přivlečen hostitelovými služebníky, musel být vyhozen, že neměl slavnostní roucho?“ (VEJ X. 216, 3).
Dodatečné vysvětlení k informaci shora zní: „... ti později pozvaní z ulic, cest a od plotů jsou lidé, kteří ačkoli jsou pozemsky chudí, jsou však přesto pro svůj spravedlivý vnitřní život slavnostně odění“ (VEJ X 217, 8).

V souvislosti s tímto podobenstvím se ve svém skutečném smyslu uvádí také evangelijní text:

„Mnoho je povolaných, ale málo je vyvolených“.

Mimo jiné se tam říká: „Toto evangelijní místo si – snadněji než jiná – v zásadě nesprávně vykládají skoro všechna křesťanská náboženství, neboť téměř všechna jsou názoru, a u římských katolíků se tato víra hlásá dokonce ze všech kazatelen, že pouze málo vyvolených přijde do nebe, všichni ostatní, jako většina povolaných, budou, podle rovněž nesprávně chápaného posledního soudu, jistě ihned uvrženi do pekla, a to navěky!“ (VEJ XI, s. 284).

Vysvětlení poskytuje podobenství, z něhož vyplývá smysl: „Pouze o tom jednom (na hostině) se mluví, že byl vsazen do vězení. Ale z pozvaných žádný. Těm se vytýká jejich hloupost a ne jejich špatnost ... Nepovažujte za hodné mého království jenom vyvolené, nýbrž i povolané“ (VEJ XI, s. 286).

„Blahoslavení chudí duchem.“

O smyslu těchto slov je plno dohadů. Z NOz je vidět, že v žádném případě neodpovídá smyslu mnohokrát pokřiveného Lukášova evangelia, kde se říká: „Blaze vám chudí, neboť vaše je království Boží“ (6, 20). Míněni jsou více méně všichni (i bohatí a zámožní, pozn. spis.), kteří se *vnitřně* odvracejí od věcí světa a málo jich dbají.

Doslovně se v NOz k tomu říká: „Kdo se nestal chudým ve všem, co je ‘svět’, ten do Mého království nevstoupí, dokud světu nevrátí poslední halíř. Hleďte, to je pravá chudoba v duchu a pravdě.“ „Vynucená chudoba se může vyrovnat dobrovolné chudobě jen plným odevzdáním se do Mé vůle a do Mé lásky“ (Hi I, s. 329, 19).

„Amen, pravím vám, že někteří z těch, kteří tu stojí, neokusí smrti, dokud nespatří Syna člověka přicházejícího se svým královstvím.“ (Mt 16,28)

Podle NOz se nemá tomuto textu rozumět tak, jako by Ježíšovi současnicí neměli zemřít před jeho druhým příchodem. Správný text je podle NOz tento:

Kdo však zde žijí podle Mých slov a konají skutky pravého sebezapírání a vnitřní svobodné lásky, nikdy neuvidí a nepocítí smrt.“ (To platí tedy pro všechny spravedlivé, pozn. spis.) Vpravdě, ke Své i vaší velké radosti vám mohu říci (učedníkům, pozn. spis.), že jsou tu mezi vámi někteří, kteří neokusí a nepocítí smrt a stanou se svědky všeho, až dokonce i podle zaslíbení přijde Syn člověka do Svého království (na onom světě, pozn. spis.), kterého uvidí a budou s ním navěky panovat! Ale to bude vyžadovat velmi mnoho lásky k Bohu a k bližnímu“ (VEJ V 171, 6).

„Ať se proto každý snaží, aby mohl být probuzen již zde, protože kdo bude probuzen už zde, dokud se nachází ještě v těle, ten smrt těla ani neuzří ani nepocítí a neokusí, a jeho duše nezažije úzkost (umírání, pozn., spis.)“ (VEJ I. 149, 3).

„Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou.“ (Mt 5, 39)

Vysvětlení NOz:

Petr se Pána k tomu mimo jiné zeptal: „Takhle je možné se chovat k lidem, kteří to ve své zlobě vůči druhým lidem neženou moc daleko, ale k lidem, kteří se k bližním chovají neústupně jako arcisatanáš, by nemohla tvá božská nauka doznat nějakou menší výjimečnou změnu?“

Na to Pán Ježíš Petrovi odpověděl: „Je to samo o sobě zcela jasné, že svrchovaně zlému člověku se nemá dávat nadměrnou přívětivostí další příležitost, aby jeho zloba rostla, a aby se stal horším, než předtím. V tomto případě by další ohled opravdu jen podporoval nepřítelův přebujelý vztek. Proto jsem v tomto světě ustanovil ve všech dobách přísné soudce a udělil jim právo, aby po zásluze pokárali a potrestali příliš zlé a špatné lidi, a také jsem vám přikázal, že se máte světské vrchnosti podřídit, ať je mírná nebo přísná. Kdo má tedy tak zlého nepřítele, ať jde ke světskému soudci a oznámí mu to, a on už z toho po čertech zlého člověka jeho zlobu vyžene!

Nepůjde-li to pouhým tělesným trestem, půjde to nakonec účinně mečem! A tak je tomu také s políčkem. Pokud ti ho dá nějaký nepříliš zlý člověk, kterého k tomu svedlo náhlé vzplanutí mysli, nebraň se, aby se uklidnil tím, že jsi mu políček nevrátil a snadno se pak stanete bez světského soudce opět dobrými přáteli! Ale počastuje-li tě někdo políčkem v naprosté zuřivosti, pak máš také plné právo postavit se na obranu; a pokud by tomu tak nebylo, pohleď, nebyl bych vám řekl, že máte v nějakém místě setřást se svých nohou i prach na lidi, kteří vás nejen nepřijmou, ale budou se vám k tomu ještě posmívat a ohrožovat vás všemožným pronásledováním!

Ó, buď si jistý, že jsem svým kázáním o lásce k bližnímu ani zdaleka neodstranil moc a násilí meče, ale na tak dlouho je zmírnil, aby nevraživost mezi lidmi nedosáhla stupně, který lze plným právem nazvat pekelný!“ (VEJ X. 215, 5 a 8-14).

„Jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden ze tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla.“ (Mt 5,30)

Vysvětlení NOz:

„Jasně poznáš, že jsem tím nepřikázal nějaké tělesné mrzačení, nýbrž jen přísné hlídání stále svobodné vůle člověka a jeho rozumu“ (VEJ X. 214, 8).

„Slova ‘Jestliže tě svádí tvé oko, vyrvi je a odhoď pryč, neboť je lépe vstoupit do nebe s jedním okem, než s oběma do pekla’, chtějí říci: Svádí-li tě příliš světlo světa, přemož se a odvrať se od takového světla, které by tě stáhlo do smrti hmoty“ (VEJ I. 42, 8).

„Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě více; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ (Mt 13,12).

Vysvětlení NOz:

„Zdá se to jako nespravedlnost, ale není tomu tak. Neboť to znamená jen tohle: Pokud někdo cvičil svou sílu a může nést větší zátěž, nebude tím slabší, nýbrž stále silnější. Komu však se nikdy nechtělo svou sílu cvičit, ten brzy pozbude i tu, a jakmile bude chtít nést byť i menší zátěž, brzy jeho život skončí tak, že padne vyčerpáním. Proto se neustále procvičujte v síle ducha. Tak jednou dosáhnete plnosti věčné životní síly a budete pak schopni na svých bedrech nést tu největší tíži Mé lásky, milosti a slitování“ (VEJ XI, s. 311).

„Nyní je má duše sevřena úzkostí .Co mám říci? Otče zachraň mě od této hodiny! Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel.“ (Jan 12, 27)

Vysvětlení NOz:

Kdo a co je má duše? Hleď, tak jak jsi to ještě neměl vědět – to je Má láska! Mohla vzhledem ke svrchované věrolomností dětí jiná než naprosto sevřená úzkostí, a to až k smrti, to znamená až ke tmám smrti, která tak pevně drží děti v zajetí? A dále se tu říká: Co mám říci? Co bys tomu řekl, kdyby ti všechny děti zlořečily a proklínaly tě? Hleď, v takových případech má i nejčistší láska osten, neboť tak dlouho a tvrdě odmítaná láska působí bolest nejen v lidské, ale i v Boží hrudi!“ (VEJ XI, s. 314-315).

„Ježíš poslal dva učedníky a řekl jim: Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco říkal, odpovězte: Pán je potřebuje.. A ten člověk je hned pošle.“ „Ježíš se na ně posadil.“ (Mt 21, 1-7).

Racionalističtí bibličtí badatelé považovali za prokázané, že tato zpráva je neudržitelná. Nebylo možné, argumentovali, aby někdo někomu prostě vzal osla. Bližší údaje NOz k této záležitosti řeší tento zdánlivý problém bez potíží.

Majitel osla – vysloužilý římský legionář – byl Ježíšovým „otevřeným stoupencem“. Když od těch dvou učedníků uslyšel, že Ježíš na krátký čas zvířata potřebuje, „byl velice potěšen, že může Ježíšovi prokázat službu“ (VEJ XI. s. 169n).

David Friedrich Strauß (a moderní autoři) se vysmívají podobnému místu u Marka 11, 1-2, kde se říká, že „na oslátku dosud nikdo z lidí neseděl“. Zvíře, na kterém ještě nikdo nejel, tvrdí s jistotou, diktovanou rozumem a vylučující jakoukoli pochybnost, by Ježíš ihned zamítl.[50] Racionalista, který v Ježíši spatřuje pouze člověka, jen stěží může přijít k jinému závěru. Dotyční kritikové pravděpodobně netuší, že existují pravdivé případy, kdy mystikové k úžasu okolního světa bez nejmenších potíží použijí k jízdě divoké koně. Ovšem takové skutečnosti se nevyskytují v pojmových kategoriích nějakého Strauße a jeho nohsledů. Podle sdělení prof. Waltera Nigga u Friedricha Christopha Oetingera

vycítila zvířata dokonce jeho síly, které nelze vysvětlit. Divocí koně, kteří nikdy nesnesli sedlo, po celé hodiny nosili Oetingera po dlouhých cestách krotcí jak beránci.[51]

Mohl-li Ježíš utišit bouři a vykonat další zázraky, o nichž není zmínka v evangeliu, ale o nichž podává zprávu NOz, pak je ztrátou slov zabývat se námitkami dotyčných autorů. Dotkli jsme se kritiky, abychom na tomto příkladu ukázali, jak bezpředmětné často jsou závěry, které badatelé vyvozují z textů, při jejich posuzování ulpěli na povrchu, protože neznali pozadí stavu věcí a vůbec nevzali v úvahu možnosti, které má Boží všemohoucnost.

K tomu, co bylo řečeno, je potřeba ještě něco dodat. Vzniká otázka, proč Ježíš pro svůj vjezd do Jeruzaléma nepoužil koně? Podle lidského pojetí může pro takovou příležitost připadat v úvahu pouze kůň. To, že Ježíš použil oslice, se tedy nemohlo stát bez záměru. Že tomu tak je, vyplývá jasně z popisu NOz:

Nemohl si Pán nechat stejně tak dobře přivést koně nebo alespoň jízdě navyklého osla místo oslice? – Zajisté, každé zvíře by v tomto případě muselo prokázat nesporně tutéž službu. Lev tygr, panter, velbloud slon, kůň mula, ti všichni by byli zaprvé mnohem silnější a museli by Pána nekonečnosti na jediný pokyn poslechnout. A navíc by taková jízda přece byla zjevně pohlednější, než jízda na slabé oslici“ (Výklad biblických textů 15, 16).

„Ten, který je základním uspořadatelem všech věcí a jejich základním významem, však nejedná jako člověk, kterému je to tak či tak jedno, nýbrž všechno u něho bylo v nezměnitelném řádu utvořeno jako příklad, který má sloužit navždy k poučení“
(Schriftt. 15, 17). „Právě tím, že Pán se vezl v patřičném oděvu na oslici, obrazně a skutečně všem lidem ukázal, že by duchovně měli dělat totéž a měli by ve své pokoře poněkud dbát plodné pravé lásky.

„Ale mé nepřátele, kteří nechtěli, abych byl jejich králem, přiveďte sem a přede mnou je pobijte.“ (Lk 19, 27).

Nemálo křesťanů, kteří čtou tento text z Lukášova evangelia, se dotčeně ptá, zda to řekl tentýž Ježíš, který se jinak projevuje naprosto milosrdně. Kdo jde více do hloubky, ví, že Ježíšův jazyk a jeho způsob vyjadřování je zvláštního druhu. Jak rozumní badatelé vědí, mnohé formulace jsou jistým druhem šokové terapie. Připomeňme např. požadavek utnout si ruku a vytrhnout si oko nebo výraz „uvrhnout do ohně“, což má podle vyjádření NOz stejný význam jako „duševní trýznivé výčitky“ (Pr 324). Pochopíme-li konečně jednou, že – jak říká A. N. Wilder – „Ježíš nemyslel, jak my myslíme a že jeho jazyk není naším jazykem“ [52], ušetříme si mnohý zcela scestný výklad exegetů.

Tak mají i verše z Lukáše 19, 27 jiný smysl, než jak nesrozumitelný se zdá. „Je třeba jenom vědět“ říká se v NOz, „že ‘pobít’znamená totéž co ‘soudit’ a to je všechno. „Soudit“ však znamená ‘ jak rovněž vyplývá z vysvětlení textu – nikoli „odsoudit“, nýbrž „dát do pořádku“. V Hi I s. 193 se říká například: „Každý, kdo chce být přijat do Mého království, musí být nejprve souzen, aby se zcela očistil od všeho bláta svých navyklých pošetilostí.“

„Kdo jsou podle toho ‘obyvatelé’ města, kteří nechtěli krále?“ říká se dále ve vysvětlení. „Podívejte se do světa a také na všech cestách, nárožích i v ústraní spatříte obyvatele, kteří nechtějí krále. ‘Město’ je svět, jeho obyvatelé jsou lidé na světě, kteří o mně nechtějí nic vědět.“ „Z toho, co bylo řečeno, poznáváme, co shora uvedený text obsahuje: Nic jiného, než odsouzení všeho světského shonu“ (Vysvětlení biblických textů. kap. 26).

„Nečekám slávu od lidí.“ (Jan 5, 41)

Vysvětlení NOz:

„Nestvořil jsem lidi k tomu, aby mě oslavovali. Jednu smlouvu však jsem s lidmi uzavřel, a ta se nazývá *Láska* a mluví o něčem docela jiném než o slávě. Kdo jsou ti, co se nechají oslavovat? To jsou knížata a mocní světa. Proč se

nechají oslavovat? Protože by chtěli být víc než lidé, ačkoliv jim svědomí říká, že nejsou nic víc než lidé.“ „Co bych z takové slávy měl?“ „Stal bych se lidskou oslavou něčím větším? Myslím, že sotva. Proto jsem nikdy nevydal žádné přikázání: ‘Budeš Boha, svého Pána nade všechno oslavovat’, nýbrž pouze ‘nade všechno *milovat’.“*

„Všichni, kdo mě obřadně ctí, jsou ti, co Mně volají ‘Pane, pane’...“(!) „Může se ovšem namítat a říkat: Sláva Boží musí být! Neboť je ušlechtilým ovocem bázně Boží, protože kdo se nebojí Boha, je schopný všech zlých skutků. Já však říkám: Jakkoli je bázeň Boží lepší než konat zlé skutky, přece však z takové bázně Boží nikomu nevzejde věčný život, protože bázlivá mysl je mysl odsouzená. Kdo zanechal špatného pouze ze strachu přede Mnou, bude muset podstoupit tvrdou zkoušku“. „Všichni duchové pekla prožívají a zakoušejí velký strach ze Mne .“ „Který pošetilec však bude tvrdit, že duchové pekla jsou proto dobří, že mají ze Mne tak veliký strach?“ (Vysvětlení biblických textů kap. 27).

Království Boží (či nebeské království)

Vysvětlení NOz:

„Moje království, které nyní mezi lidmi na této zemi zakládám, není království světa, nýbrž království Boží bez veškeré okázalosti. Nemá nic zevního, nýbrž je uvnitř člověka a moje město, moje opevněné město a můj obytný hrad v něm je čisté srdce, které Mě nade všechno miluje. Hleď, tak je tomu s Mým královstvím na této zemi!“ (VEJ X. 73, 8).

„Království Boží je ve vás a spočívá v duchu čisté lásky k Bohu a k bližnímu a z toho v pravdě života duše. Kdo v sobě nemá a nechová lásku ani k Bohu ani k bližnímu, nemá v sobě také žádný život a žádné zmrtvýchvstání, které je tu nebem v člověku, a tak žádný život v něm, nýbrž jen soud a tím věčnou smrt místo jedině pravého a dokonalého života v nebi“ (VEJ VIII 18, 4).

„Dokonalé jednání podle poznané vůle Boží je to pravé království Boží. Ale jednat podle poznané vůle Boží není zrovna tak snadné, jak si představujete, neboť lidé se tomu velice vzpírají a pronásledují uchazeče o Boží království.“ „Silné přitahování si Božího království navíc vyžaduje, aby se člověk ve všech věcech světa co nejhlouběji zapíral, všem, kdo ho urážejí, ze srdce odpouštěl, k nikomu nechoval hněv či zlost, modlil se za ty, kdo mu zlořečí, prokazoval dobro těm, kdo mu činí zle, nad nikoho se nepovyšoval, trpělivě snášel pokušení, která na něho tu a tam přicházejí a vyhýbal se přejídání, opilství, smilstvu a cizoložství. Kdo takto jedná, ten na sebe násilím strhuje Boží království“ (VEJ VII. 127, 3 a 5).

„V pravdě vám všem říkám: kdo podle svých sil (to jest podle svých možností, pozn. spis.) se vší vlídností prokazuje vždy chudým a utiskovaným milosrdenství a lásku, ten najde také u Mne slitování, lásku a vlídnost. Neboť *pravé Boží království*, které k vám nyní ve Mně přišlo, *spočívá v tom*, abyste milovali Boha nade všecko a své bližní jako sebe. Kdo to koná, naplňuje celý zákon, je v plné Boží milosti a žehnající ruka Jahve je nad ním. Kdo v této lásce vytrvá, ten je a zůstává ve Mně a Já v něm. A kdo je ve Mně, jako já jsem v něm, ten má v sobě věčný život a nikdy neuzří a neokusí smrt. Neboť ten je už v tomto světě pravým občanem Božího království, v němž už navěky neexistuje smrt. Všichni si to dobře zapamatujte a jednejte podle toho. Neboť já sám jsem proto přišel na tento svět, abych tak lidem přinesl pravé Boží království a vysvobodil je z jejich slepoty a od smrti jejich duší, která vás dosud pevně držela v zajetí“ (VEJ IX. 36, 7).

„Proto hledejte jen především Mé království a jeho spravedlnost, všechno ostatní vám už bude přidáno. Neboť já stále a vždycky vím, co potřebujete“ (VEJ X. 108, 13).

Každému nyní může být jasné, co Ježíš rozuměl Božím královstvím. Udivuje, co z toho během času udělali teologové. Augustin, který se dopustil tolika omylů, směle tvrdí: „Církev je Boží království“ (De civ. Dei XX. 19). Mezitím od toho nesmyslného tvrzení katolická církev upustila. V teologickém lexikonu od Rahner-Vorgrimlera najdeme větu: „Království Boží se neshoduje ani se stále jen předběžným státním zřízením ani prostě s církví tohoto času ...“[53] Co ovšem v evangelických a katolických lexikonech nalezneme jako vysvětlení Božího království, musí laikovi ve srovnání s jasnou zprávou Pána v Novém zjevení připadat jako rozplynutá láva. Tak například v jednom katolickém teologickém slovníku se říká:

„Království Boží“ znamená:

a) uplatňování svaté a spásu působící vůle Boha (jako Stvořitele, Udržovatele, Zákonodárce, nadpřirozeně Omilostňujícího) v celém jeho stvoření a zvláště u lidí a andělů.

b) skutečné prosazení této vůle (Basilej). Pokud ještě trvají dějiny, je prosazování této vůle ještě ve vývoji, království Boží ‘v příchodu’ (Mt 6,10). Nakolik volný průchod Boží vůle stvořením je Boží milostí a činem stvoření, je Boží království čistým Božím darem, který Bůh udílí a uskutečňuje Svou mocí a který tedy musí být od něho vyprošen a úkolem, který se člověku ukládá a který se od něho vyžaduje, aniž by tak docházelo k nějakému spolupůsobení“[54], atd.

Odtud až po groteskní výklad nějakého Friedricha Heera se klene rozsáhlý oblouk literatury. Kam až tento úpad již dospěl, je zřejmé na Heerových dedukcích v jeho spisu *Rozloučení s peklem a nebem* .Říká se tam:

„Ježíš se nezajímá o ‘nebe’ a ‘peklo’.“(!) „Nebeské království (‘nebe’zastupuje Boha, jehož jméno nemá být vyslovováno [!]), znamená naprostý převrat mocenských poměrů, všech společenských řádů, které Ježíš jako pravý revolucionář prokoukl jako zlaté a krvavé masky nepořádků.“ „Království nebeské, jeho vpád do světa, znamená politický čin.“ (!) „Ráj znamená rajskou zemi.“[55]

K vadnému výkladu evangelia sice v průběhu času mnohokrát došlo, ale také zkomolení a převrácení Ježíšova poselství zůstalo se všemi svými projevy rozkladu vyhrazeno falešným prorokům dnešní závěrečné doby.

V biblické kritické literatuře se tu a tam najdou nepříznivá a mylná stanoviska k různým místům textu evangelia, která se údajně „vědeckému způsobu myšlení jeví nepravděpodobná či zcela nevěrohodná“. Badatelé nenacházejí v mnoha textech žádný smysl a vyvozují z toho, že Nový zákon je společný statek (církevní) obce, tzn. že daná slova nepronesl Ježíš, nýbrž obec (rozuměj apoštolové) mu je vložila do úst. Že se to v žádném případě neděje v rozsahu, jaký předpokládají vědci, dokazují citovaná vyjádření Nového zjevení. Z vysvětlení textu ovšem na druhé straně zřetelně ukazuje, že nauka o slovní inspiraci Duchem svatým, zastávaná po dlouhá staletí katolickou církví i protestantskou pravověrností je zcela neudržitelná. Z výpovědí Nového zjevení vyplývá poznatek, že spisy evangelia představují zvláštní literární druh, který velmi často boří světská měřítka.

V prvních staletích křesťanství byl smysl, který stojí v pozadí textů, ještě znám. Vyplývá to ze záznamů Klementa Alexandrijského a Origena. Rovněž Petr Chrysolog říká: „V lekcích z evangelií je pod temnotou božských tajemství a pod obalem hlubokého smyslu obsažen bezpočet pravd a lidský rozum nesnadno chápe, co Kristus o nebeských tajemstvích říká“ (serm. 126 de villico iniquo [M Lat. 52, 546]).

Kdo chce texty evangelií odhalit a odkrýt jejich pravý smysl, nesmí k textu přistupovat zkostnatěle, nýbrž musí dbát toho, co Pán Petrovi důkladně vysvětlil:

„Snaž se zbavit svého světského rozumu a své světské vůle. Tak se porozumění nebeského Ducha a síla nebeské vůle zcela stane tvým vlastnistvím“ (VEJ X. 214, 12). Je třeba souhlasit s Albertem Schweitzerem, když říká: „Mnohá (ze slov Ježíše, pozn. spis.), jež se zdají na první pohled cizí, pochopíme v hlubokém a věčném smyslu, jestliže se člověk nestaví proti moci Ducha, která z nich promlouvá.“[56]

V Novém zjevení se několikrát zdůrazňuje, že v Ježíšovo poselství bylo zčásti záměrně podáno zahaleně. Proto nelze v každém textu evangelia ihned poznat skutečně míněný význam.

Ježíš však předpověděl už svým učedníkům, že po necelých dvou tisících let dojde k odpečetění evangelia. Tímto odhalením Nového zákona je Nové zjevení. Ve zprávách, které Jakub Lorber po dlouhou dobu 24 let zaznamenával, se Ježíšova nauka stala myšlenkově průhlednou a v každém směru srozumitelnou. Toto zjevení je nejen rozsáhlé, nýbrž má i dosud nepoznanou metafyzickou hloubku. V NOz nalezne čtenář Ducha, který oživuje a nikoli literu, která zabíjí. V tomto božském zjevení se už nepodává mléko, nýbrž tuhá strava (Žd 5, 12).

Nové zjevení nás učí správně se modlit

V Matoušově evangeliu 6,5 – 8 dal Ježíš jasný a jednoznačný pokyn, týkající se modlitby: Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; Při modlitbě nemluvte naprázdno jako pohané. Oni si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebuďte jako oni.“

Co se stalo z tohoto pokynu? Katolická církev to dělala právě naopak. Proto se také se shora uvedenými verši z Matoušova evangelia v kázání nebo nedělních církevních listech nesetkáte. Kde se kdysi poukazovala na to, že je úplně lhostejné, na kterém místě se člověk modlí? Tak jsou poutníci ze zřejmých důvodů ponecháváni ve svých mylných názorech.
Zprávy Nového zjevení o modlitbě jsou naprosto jasné. „Bůh je Duch a kdo se k němu modlí, musí se modlit v duchu a v pravdě. A k tomu nepotřebuje ani horu ani chrám, nýbrž jenom co nejčistší, láskyplné a pokorné srdce.“ (VEJ I 24,13 -14). „Kdo tedy Boha miluje takovým srdcem, ten je pravým ctitelem Boha Otce a Otec jeho modlitbu vždy vyslyší a nebude hledět na místo, na němž nezáleží, zda je to hora (Gerazim, pozn. spis.) nebo Jeruzalém, protože země je všude stejně Boží, nýbrž bude hledět pouze na srdce každého člověka“ (VEJ I 24,15).

„Když se modlíte, nemodlete se jako pohané a farizeové rty, slovy tělesného jazyka. nýbrž se modlete *jak jsem vám řekl,* v duchu a pravdě, živými díly a skutky lásky vůči vaším bližním, pak bude každé slovo v Mém jménu opravdovou modlitbou, kterou vždy vyslyším. Ale povzdechy vyslovené rty nevyslyším“ (VEJ III. 209, 4).

Svým učedníkům Ježíš řekl: Bohužel existují mezi Židy a budou existovat i v budoucnu takoví blázni, kteří se k Bohu modlí dlouhými ústními modlitbami a myslí si, že je to pravá Bohoslužba a že se tím Bohu líbí, zvláště když se takové slovní žvanění doprovází různými obřady“(VEJ IX. 37, 9).

„Chvála úst a díky rtů nemají u Boha žádnou cenu.“ *Hlavní* modlitba spočívá v tom, že pokorné srdce setrvává v pokoře a svého bližního miluje ve skutečnosti více než sebe, Boha však jako jediného pravého Otce všech lidí a andělů miluje nade vše“
(VEJ III. 207, 12).

„Je sice psáno, že člověk se má bez ustání modlit, aby neupadl do pokušení. Jak pošetilé a docela bláznivé by však bylo, kdyby Bůh požadoval od

lidí neustálou ústní modlitbu.“ „Jsou-li však vaše nohy, oči, uši a rty neustále zaměstnány a milujete-li ve svých srdcích stále Boha a své chudé bližní, pak se bez ustání opravdu a skutečně modlíte k Bohu.“
(VEJ II. 111, 9).

„Láska ke Mně a k vašim bratrům má být vždy tou nejvznešenější modlitbou“
(Hi I 165, 14).

„Lidé se sice modlí a prosí rty o všechno a za všechno, co se jím zdá správné a dobré, ale jejich srdce nevisí na Mě, nýbrž na tom, za co se modlí a o co prosí.“ (Hi II 357, 4).

„Kvůli čistě světským věcem za mnou nechoďte, protože tento duši usmrcující jed vám nedám, i kdybyste mě o to prosili celá léta. Mou věcí je, abych vaše duše úplně osvobodil od světa a ne abych vás s ním ještě svazoval“ (VEJ VI. 122, 2).

V každé nouzi a trápení mě proste přirozenou řečí v srdci a nebudete prosit marně. Když však o něco prosíte, nemluvte mnoho a nedělejte žádné obřady, nýbrž docela tiše poproste v tajné komůrce lásky svého srdce“ (VEJ X. 32, 4 -5).

„Jak je nespravedlivé, když Mě člověk obchází a hledá pomoc u těch, kteří nemají nic svého (u svatých, pozn. spis.), nýbrž všechno jen ode Mne“ (Hi I. 380, 12).

„Neříká se v evangeliu: ‘Pojďte ke Mně všichni, kdo jste zarmoucení a obtížení, já vás občerstvím?’“ (Hi I. 380, 15).

Pamatujte, že Mocnář, jako jsem Já, naprosto nepotřebuje žádného zprostředkovatele, nýbrž: Já jsem všechno ve všem sám“ (Hi I. 385, 45).

„Také pohané pořádali daleké pouti k mimořádným a zvláštním milostným obrazům model...“ „Kdo chce, abych vyslyšel nějakou jeho dobrou prosbu, ať putuje do svého srdce a docela tiše Mi ji přednese zcela přirozenými a nepřikrášlenými slovy, a já ho vyslyším“
(VEJ VI. 123, 10-11).

„Jak se máte modlit za zemřelé?“ „ ... přednášejte jim s vírou a ze základu lásky svého srdce právě v srdci evangelium a oni to budou vnímat a také se podle toho zařídí.“ „Všechno ostatní modlení žádné duši zemřelého ani v nejmenším neprospěje“
(VEJ VIII. 38, 4-5)

Odpuštění hříchů. Co k tomu Ježíš opravdu řekl svým apoštolům

Pokud jde o odpuštění hříchů, podal Pán v Novém zjevení zcela jasné vysvětlení. Bezpečně z něho poznáme, že Ježíš apoštolům nikdy neřekl, že lidé jim a jejich nástupcům musí potají vyznat své hříchy. Poněvadž katolická církev stále ještě tvrdí, že zpověď sahá až k Ježíši a že těžké hříchy mohou být hříšníkovi odpuštěny pouze vyzná-li je ve zpovědi knězi, nemůže se vyšetřování vyhnout otázce, jak zpověď vznikla. Tato otázka má v katolické církvi závažný význam zkušebního kamene pravdivosti učení.

Téměř všichni katolíci si představují, že už v obcích založených apoštoly sedávali apoštolové ve zpovědnicích (ty existují teprve od 17. století), věřící zpovídali a odpouštěli hříchy. Tohle nemohlo apoštoly a apoštolské Otce však ani napadnout, protože nic takového jim Ježíš neřekl.

V prvních staletích nikdo nic o zpovědi nevěděl. To je dostatečně doloženo a katolická církev to nepopírá. Že katolická církev hustým závojem zahaluje věřícímu lidu vývoj zpovědního institutu a jak tomu bylo v prvních dobách

křesťanství, to má svůj důvod. Zkrátka a dobře vykládá, že Ježíš založil svátost pokání a tím také zpověď.

Že se nemohlo jednat o nějako zpověď v dnešním slova smyslu, to jasně vyplývá mimo jiné z německého vydání (katolického) *holanského katechismu,* kde se udává: „Jenom tři hříchy byly předmětem svátostného odpuštění: Odpadnutí od víry, vražda a cizoložství. A také jen tehdy, byly-li spáchány *veřejně,* čili mohly způsobit těžké pohoršení."

„Kdo se veřejně dopustil některého z uvedených hříchů, musel (přede vším lidem, pozn. spis.) se vyznat biskupovi a byl veřejně prohlášen za kajícníka, to znamená nesměl přistupovat k eucharistii."[57] Tím mu nebyl hřích odpuštěn. V mnoha obcích byli kajícníci z obce vyloučeni, v jiných byli na smrtelném loži znova přijati. Neexistoval nějaký jednotný postup. Že přinejmenším v prvních stoletích neexistovalo žádné odpouštění hříchů vyplývá nepopíratelně z vyjádření apoštola Pavla: „Jestliže svévolně hřešíme i po tom, když jsme poznali pravdu, nemůžeme počítat s žádnou obětí za hříchy, ale jen s hrozným soudem ..." (Žid 10,26).

Katolický apologeta P. A. Kirsch také potvrzuje ve své *Imprimatur* označené knize *Zur Geschichte der Beichte* (K historii zpovědi): „Od Pavla církev vyloučila těžké hříchy ". „Těžký hřích měl za následek trvalé vyloučení z církve."[58] Kirsch je i dostatečně objektivní, aby dodal: „Vyjádření církevních Otců, mající na zřeteli kanonické veřejné pokání, nesmíme jen tak vztahovat na soukromou zpověď."[59]

Sv. Cyprián, biskup v Antiochii (zemř. 304) vztahuje ještě koncem třetího století s důrazem a výlučností místo z Janova evangelia „Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny ..."(20, 22) na křest, který považuje za *jedinou* hříchy odpouštějící svátost (Ep. 37, 31).

Podle poznatku vyplývajícího z Nového zjevení nebylo ani myslitelné, aby tomu bylo jinak, než jak vylíčili zmínění správcové církve. Apoštolové dostali totiž od Ježíše zcela podrobný a jasný pokyn pokud jde o odpuštění hříchů. Jak svědomitě si apoštolové v těchto otázkách vůči Pánu počínali ukazuje následující. Petr mimo jiné řekl: „Pane, co ty vyslovíš, to platí pro celou věčnost a my to chceme vědět přesně a tomu, co z tvých úst vychází rozumět" (VEJ V. 259, 5).

Pak Petr postoupí kousek dál a říká: „U Židů je starý zvyk, podle něhož se mají ukázat a vyznat knězi, aby věděl jak o jejich hříších tak o jejich dobrých skutcích, aby je zvážil a porovnal a podle toho stanovil pokání a očistnou oběť k usmíření hříchů. Člověk, který se takto knězi ukázal a pak provedl, co mu kněz uložil se pak považuje za zcela před Bohem očištěného a ospravedlněného. Když ho však podrobněji zkoumáme, je a zůstává po takovém očištění naprosto stejný a nepolepšený a dopouští se až do dalšího očištění nejen starých hříchů, ale často k tomu přidá ještě nové. A tu je zřejmé, že tímto starým způsobem očišťování se člověk nejen nepolepší, nýbrž často je ještě horší, než býval. Ale pokud by se někdo pokusil proti tomuto starému nešvaru vystoupit a poučovat, musel by se dát na útěk, nechtěl-li by být ukamenován! – Co tomu říkáš, Pane a Mistře?" (VEJ VIII. 42, 12-13).

Na to dostal Petr od Pána tuto odpověď:

„Pokud jde o vyznání hříchů před knězi, o němž se zmiňujete, tak, jak se nyní provádí je špatné a zavrženíhodné, protože lidi nevede ke zlepšení, nýbrž jen k tomu, že až do konce setrvávají ve svých hříších. Ale nejsem také proti tomu, aby nějaký slabší a na duši nemocný člověk věrně vyznal v dobré vůli nějakému silnějšímu a duševně zdravému člověku své slabosti a provinění, protože ten zdravý člověk, plný světla, mu snadno může z lásky k bližnímu dát k dispozici správný prostředek, který může duši slabého posilnit a uzdravit. Neboť takto pak se stane jeden člověk druhému pravým lékařem duše. Ale nedělám z toho žádný zákon, nýbrž vám to dávám jako dobrou radu. A co já činím, čiňte i vy a učte každého pravdě!"

(VEJ VIII. 43, 3). „Ponechejte však každému *svobodnou vůli a nikoho nenuťte,* protože nyní víte, že každý mravní nátlak je naprosto proti mému věčnému řádu! Co já nedělám, nedělejte ani vy!“ (VEJ VIII 43, 7).

Zvláště vám, starším učedníkům, jsem jednou řekl, že těm, kteří proti *vám* zhřešili, máte hříchy odpustit a komu budou odpuštěny zde na zemi, tomu mají být a budou odpuštěny i v nebi. Pokud byste však měli dobrý důvod kvůli mravní nepolepšitelnosti zadržet hříchy těch, kdo se proti *vám* prohřešili, budou jim zadrženy také v nebi. Již tehdy jsme se však dohodli, že právo zadržet jim hříchy proti *vám* budete mít teprve jestliže jste jim předtím sedmasedmdesátkrát odpustili. Máte-li však jako mí nejbližší učedníci ode Mne právo pouze zmíněným způsobem zadržet hříšníkům hříchy proti *vám,* je jistě jasné, že žádný kněz nemohl nikdy mít od Boha právo odpouštět nebo zadržovat také *cizí* hříchy“
(VEJ VIII. 43, 12-14).

Ještě počátkem 3. století byla známá tato slova, která sdělil Pán apoštolům a odrážejí se i v tehdejší literatuře. Tak Tertulián (cca 220 po Kr.) vysvětluje: „Moc svazovat a rozvazovat byla dána osobně Petrovi.“ (De pudicitia 31, 101).

V Novém zjevení je zvlášť odkaz na Mt 18, 18 („co svážete na zemi.“) a na Jan 20, 23 („komu hříchy odpustíte.“ a vysvětluje se, že tyto verše evangelia „neznamenají v žádném případě odpouštěcí moc ze strany kněží, nýbrž vzájemnou lidskou a bratrskou povinnost jeden druhému odpouštět provinění“.

„Pokud si lidé navzájem všechno odpustí, pak i já jim všechno odpustím. Pokud si však navzájem hříchy zadrží, pak i já jim je zadržím. To je správný význam tohoto už dlouho známého a právě tak silně zneužívaného místa“ (Hi II, s. 182).

Je poukázáno i na to, že v Otčenáši se říká? „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ a ne „Odpusť nám naše viny, jak nám je odpouštějí naši kněží“
(Hi II. 182, 3).

„Jestliže Jakub z Mého Ducha doporučil vzájemně se vyznávat z hříchů (Jakubův list 5, pozn. spis.), ani zdaleka se tím nemá rozumět zpověď, nýbrž pouze vzájemné důvěrné sdělení vlastních prohřešení a slabostí, abychom dostali od silnějšího přítele a bratra správně v Duchu a v Pravdě posilující prostředek.“ „Nic se zde neříká o zpovědi“ (EM, kp 71).

Nejlepším prostředkem, aby člověk zanechal hříchu však je už se jich nedopouštět, spáchaných opravdu litovat, dát za ně z lásky ke Mně chudým almužnu a všem svým nepřátelům ze srdce odpustit a v duchu a pravdě se za ně modlit. Protože jestli někoho mrzí, že zhřešil, pak to mrzí také Mě, že bych ho měl za to potrestat. –Almužna však jistě zakrývá velké množství hříchů. – A tomu, kdo odpustí bude také odpuštěno, i kdyby měl hříchů jak mořského písku a jako trávy na zemi. To jsou tedy jediné prostředky, jimiž každý hříšník může *bez zpovědi* získat odpuštění a jinak nejsou žádné“ (Hi II, s. 321n).

V mnišských klášterech Východu bylo z podnětu sv. Basila, otce mnichů, kolem roku 350 zvykem, že mnichové (byli to laici) si večer navzájem vyznávali hříchy, jichž se přes den dopustili. Jakmile se tato zpráva dostala za zdi kláštera, ženy toto cvičení napodobovaly. Když církev zjistila, že někteří lidé věc toho druhu potřebují, ustanovila v každém městě *jednoho* kněze udílejícího pokání, kterému bylo možné hříchy vyznávat. Na myšlenku hříchy odpouštět nejdříve nikdo nepřišel. Kněz se omezoval na duchovní domlouvání.

Jak vyplývá ze záznamů církevního učitele sv. Jeronýma, bylo tomu ovšem velmi brzy jinak. Jeroným (zemř. 419) píše: „ Kněží si osobují něco z nadutosti farizeů, když buď mají zato, že zatracují nevinné nebo že omilostňují viníky. Bůh se však nebude pátrat po tom, jak rozhodl kněz, nýbrž po tom, jak viník žil“ (Hieronimus in Matth. 16, 19 T VII. 1.p. 124 ed Valarsi).

Že se k dobrovolné zpovědi přistupovalo jen zřídka, o tom informuje sv. Jan Zlatoústý, patriarcha v Cařihradu (zemř. 407): „Vidím, že mnozí přijímají Tělo Kristovo jen tak a jak se jim zrovna hodí, spíše ze zvyku a aby vyhověli příkazu církve, než uvážlivě a s rozvahou i kdyby byli zatíženi tisíci hříchů, stejně přistupují k svátostem.“ (Chrys. Hom. 3 in Eph. 1, 21 – 23 ed Migne 1 c. 62, 24 ss). Dále pak říká: „Neříkám ti, postav se na pranýř, vyznej se před druhými, spíše ti radím, abys poslechnul výroku proroka: ‘Odhal Hospodinu svou cestu.’ Před Bohem, který je Soudcem v modlitbě přiznej své hříchy, ne-li ústy, tedy myšlenkou.“
(31. homilie k listu Židům C 3).

Tato sdělení jsou tak jednoznačná, že i katoličtí autoři musí dodat: „Nalézáme u sv. Jana Zlatoústého jasnou známku soukromé zpovědi? Aniž bychom museli dlouze uvažovat, musíme na tuto otázku odpovědět ne.“[60]

Stejně tak potvrzuje Fimilian, biskup v Cesareji, v Eph. 75 Cypr., že neexistuje žádná zpověď a odpouštění hříchů. Velmi poučné jsou i vývody katolického teologa van der Meehra, týkající se této věci poměrů v Africe za života Augustinova. Ve svém spisu *Augustin, pečovatel o duše* (Imprimatur 1946) konstatuje: „Kdo veřejně nepůsobil pohoršení, „nezpovídal“ se po celý život jinak než v modlitbě k Bohu.“[61] (Výraz dal do uvozovek sám autor spisu.)

Co si myslet s ohledem na tato svědectví z předkoncilního období, jako i následujících, se rozumí samo sebou. „Ve skutečnosti patřila k veřejnému pokání i zpověď.“ (*Lexikon katol. života,* vyd. arcibiskup Rauch, Freiburg B. 1952).

Teprve na přelomu 4. a 5. století podle obecného názoru nacházíme stopy zpovědi. Mnozí autoři si myslí, že na pevnině zavedli zpověď v 6. století irští mnichové, přičemž nenarazili na žádný odpor, protože neprováděli žádný nátlak. Dlouhá staletí při tom zůstalo.

To se všechno náhle změnilo, když na papežský trůn usedl pyšný a panovačný papež Inocenc III. v době, kdy církev dosáhla vrcholu své moci. Hnutí sekty katarů, které zasáhlo už 50 až 80 věřících ze sta, hrozilo, že církev zničí. Protože však na straně církve stála všechna knížata, jinak než tomu bylo za reformace, byly bašty katarů během dvacetileté války dobyty a mnohé krajiny – jako jižní Francie – byly vypáleny. Aby se v budoucnu každé takové hnutí potlačilo už v zárodku, Inocenc III. na VI. lateránském koncilu v roce 1215 přikázal, že každý se od nynějška musí jedenkrát za rok vyzpovídat. Protože mu při tom šlo o něco docela jiného než o běžné odpuštění hříchů, vybudoval institut zpovědi jako nástroj kontroly. Nařídil, že zpovědníci se musí zpovídaných dotazovat na jejich náboženské názory. A aby v případě podezření mohli vyvodit důsledky, stanovil že každý se smí zpovídat pouze u svého místního faráře. Toto ustanovení bylo postupně odstraněno teprve v 19. století. Od IV. lateránského koncilu nyní rozhřešovací formule zní: „Z moci úřadu a z Bohem Mně udělené moci svazovat a rozvazovat rozhřešuji zde přítomného služebníka Božího od všech hříchů.“[62]

Splnění zpovědní povinnosti bylo ve středověku přísně hlídáno. Henne by Rhyn udává, že přestupky v oblasti povinnosti zpovídat se byly trestány bitím důtkami.[63]

Co Ježíš soudil o takovém násilí na duších v souvislosti s odpuštěním hříchů, to sdělil zřetelně svým apoštolům a Lorber to doslovně zaznamenal:

„Jaké zlé účinky má působení zákona musu na svobodně jednající duši jsem vám ukázal víc než dost, včetně jejich nezbytných následků. Jednejte tedy jen svobodně z opravdové a čisté lásky a nikoli z přinucení. Moji *praví* učedníci se pak poznají podle toho, že mezi sebou uplatňují pouze svobodný zákon lásky a navzájem se milují, jako i já vás miluji“ (VEJ VIII. 40, 24).

Existuje-li potřeba, nebyly naproti tomu vzneseny žádné námitky proti dobrovolné zpovědi. V zásadě však i v takových případech platí: Nejste žádnými

hříchy odpouštějícím zástupci Boha, nýbrž pomocnými bratry a přáteli bližních, kteří trpí na těle a na duši“
(VEJ VIII. 194, 7).

V průběhu času se zpověď stala prvořadým mocenským nástrojem. Od líčení zneužití zpovědi pro mocenské účely a od líčení různých způsobů pokání pro ženy, prováděných v rámci zpovědní kázně v 17. a 18. století a s tím spojených četných známých soudních skandálů, se má upustit, neboť tehdejší poměry se beztak mnohým nezdají věrohodné.

Vybudování a zdokonalení zpovědního institutu také vyžadovalo zabývat se morální kasuistikou. Počet hříchů, o něž se církev v prvních staletích zajímala, byl – jak už řečeno – malý. Byly stíhány pouze veřejně známé hlavní hříchy jako vražda, odpadnutí od víry a cizoložství. V průběhu doby byly vypracovány seznamy hříchů a počet hříchů se neustále zvětšoval, až nakonec v 18. století byl rejstřík hříchů rozšířen na 17 348 hříchů.[64] V naší době lze proti tomu v úředních dokumentech číst následující biskupské vysvětlení: „ Nad pojmem smrtelný hřích je potřeba se na základě nově získaných teologických poznatků znovu zamyslet.“[65](!)

Scholastikové, zvláště hlavní teolog Tomáš Akvinský, o jehož názory se ostatně církev ráda opírá, nenechali v tomto směru nikoho na pochybách, že zpověď neustanovil Ježíš. Tomáš Akv. v Teologické sumě III. 9.6. a 3, Petr Lombardský v Sentarium Lib. IV. Dist 17 a Laurentius v Dist V jasně udávají, že zpověď se nezakládá na Boží autoritě, nýbrž na tradici. Ani jedniný ze starých koncilů, které vždycky braly v úvahu to, co bylo zvykem a tradicí, nezmiňuje zpověď.

Poté, co až do koncilu v roce 1215 stovky milionů katolíků byly blažené, aniž by se zpovídaly, katolická církev od té doby dodnes navzdory výrokům církevních učitelů starověku a navzdory středověkým teologům tvrdí, že „vyznání těžkých hříchů ve zpovědi je z Božího nařízení nutné ke spáse“ (Denz. 574a 670, 699) [66].

Od koncilu se však odvažují i katoličtí teologové věci pojmenovávat: „Odůvodnění *povinnosti zpovídat se* bylo ještě dlouho váhavé (např. ze Starého zákona nebo z Jakuba 5) a v každém případě ne vždy ‘ex institutione sacrament’ Tridentského sněmu. U některých kanonistů, jako u Graziana v Glossa ordinaria a u Mikuláše de Tudeschis, je zpovědní povinnost dokonce zdůvodněna jen církevním nařízením“ (*Herderův teol. kapesní lexikon,* 1972, s. 367).

Má to svůj důvod, že v synodním dotazníku biskupů na synodě ve Würzburgu se nesmělo o skutečně existenciálních a kriticky hodnotících otázkách víry diskutovat. Ohýbání Ježíšových slov týkajících se odpouštění hříchů potvrzuje konstatování Waltera Niggse: „Církev vtlačila evangelium do systému, který je jí příjemný, a vůbec se nechovala podle příkazů.“[67]

Nucené zavedení zpovědi k odpuštění hříchů a na to navazující učení o odpustcích majících prominout očistcové tresty za hříchy zazvoní-li někdo mincí, stejně jako dodnes existující praxe placených mší za duše mají příčinnou souvislost. Zcela jinak znějící Ježíšovy pokyny, které ve starověku, jak jsme si ukázali, byly známy, středověku posloužily k církevním hmotným účelům. Tyto hříchy proti Duchu svatému, jak vyplývá z Nového zjevení, mají ještě své následky. Ježíš tam říká toto: „Bohužel se v pozdějších dobách stane, že vyznávání hříchů falešným prorokům, a to v mém jménu, bude ještě obvyklejší než tomu bylo za farizeů a arcižidů. A povede to k pádu a soudu falešných proroků pod Mým jménem. Neboť tito proroci budou lidem říkat podobně jako pohané, že jedině jim Bůh udělil právo všem hříšníkům hříchy odpustit nebo také zadržet. Až se to stane, pak brzy přijde doba kdy nastane velký soud nad novým pohanstvím“ (VEJ VIII. 43, 10-11).

„Minulost nehodnověrnosti nemá už pro přítomnost žádnou budoucnost, ale zůstává její vlastní minulost.“[68] Tato slova Hanse Künga mají hluboký smysl.

4. DÍL

Ježíšova pozemská pouť. Osvětlující dodatečná sdělení Nového zjevení k evangeliu

Už dlouho je pryč doba, kdy liberální teologové a jiní kritici tvrdili, že Ježíš vůbec neexistoval. Dnes už sotva nějaký vědec popírá Ježíšovu existenci. I Rudolf Bultmann, který odmytologizoval téměř celé evangelium, dodává: „Pochybnost o tom, zda Ježíš skutečně žil, je nepodložená a nezaslouží si ani slova.“[1]

Když pohanský filozof Celsus ve 2. století po Kristu ve svých spisech potíral křesťanství, použil všechny možné argumenty, ale netrvrdil, že Ježíš nežil. Byl by to jistě učinil, kdyby měl nějakou pochybnost.

Bádání posledních dvou století o Ježíšově životě má velmi nejisté základy. Spekulace nebraly konce a každý exegeta považoval za čest, přišel-li s nějakou novou domněnkou. V nejnovější době se hlavně operuje s heslem „Sitz im Leben“ (doslovný překlad : *zasazení do života* – znamená snahu přibírat k výkladu významu dobových údajů, dobové prostředí, pozn. překl.), v tom smyslu, že většina zpráv evangelia údajně nepochází od Ježíše, nýbrž podle velmi rozšířeného názoru jsou statkem obce. Že původní náboženská obec tyto výroky Ježíši do úst vložila. Čirý racionalismus zásadně nestrpěl zázraky, které Ježíš vykonal.

Odmítání veškeré metafyziky začalo Albrechtem Ritschlem (zemřel 1889) a jednostranní a často fanatičtí zastánci historismu nepřipouštěli nadpřirozené působení. Protestantský teolog Ernst Troeltsch (zemřel 1923) krátce a stručně vysvětluje: Neexistuje žádná Nad příroda nad tímto světem, v němž žijeme“[2]. Ritschlův žák, církevní historik Adolf Harnack, jehož knihy se náramně šířily, vysvětluje, že Ježíš nepatří do evangelia, že je pouze jeho zvěstovatelem[3].

V důsledku toho pak byla Ježíšova osobnost „zmodernizována“ až k nepoznání. Když z evangelií zůstaly jen bezvýznamné zbytky, bylo paradoxně tvrzeno, že to byla pro křesťany „úžasná pomoc“[4].

V Novém zjevení nyní máme bezpečný podklad, kde se můžeme seznámit se skutečnými Ježíšovými výroky a činy. Porovnáme-li tyto informace, které nepocházejí z žádného mozku, s četnými a navzájem si protiřečícími míněními kritiků, musí člověk dojít k závěru, že jen zřídka se dá kritickým a vysoce odborným myšlením dospět k pohledům na dění mezi Ježíšovým narozením a jeho smrtí, které by odpovídaly skutečnosti. Kardinál Bea je stejného názoru, když píše: „S duchovními věcmi se nesmí zacházet jako s hmotnými. Neblahé následky ukvapenosti zřetelně vidíme v „odmytologizování“[5].

Všichni badatelé se shodují na tom, že časový sled Ježíšova pozemského putování nelze z evangelií zjistit. I pokud jde o délku jeho veřejného učitelského působení existují rozdílná mínění. Už ve starověku Origenes, Eusebius a Jeroným udávali rozdílnou dobu. Katolický autor Daniel-Rops – podobně jako mnoho jiných – klade i dnes znova otázku: „Jak dlouho trvalo Ježíšovo veřejné působení? Jakkoli to může vypadat podivné, je to bod, o němž se historické spisy vyjadřují nanejvýš rozpačitě. O době jeho putování evangelisté neříkají nic. Ani údaje Janova evangelia, které je ve všem mnohem přesnější, nepostačují odstranit všechny domněnky opírající se o jeho text“[6].

Informace Nového zjevení nyní odstraňují jakoukoli pochybnost. Ježíš předpověděl svým učedníkům, že přijde doba, „kdy to, o čem my tu nyní jednáme, bude po více než tisíci letech slovo za slovem vyslechnuto a zaznamenáno, jako by se to odehrálo před zrakem těch, kteří *bezmála po 2000 letech* vstoupí na Zemi“ (VEJ III. 15,6).

Skutečně, v tom obsáhlém díle jsou události, to, co Ježíš mluvil a konal, vylíčeny s takovou přesností, která se, duchovně posuzováno, podobá odvíjení filmu.

Zde se musíme omezit na to, abychom uvedli jen ty údaje, které *doplňují* informace evangelia, které jeho zprávy rozšiřují a teprve tak poskytují živý, věrný a především spolehlivý obraz o Ježíšově učení a působení.

O průběhu narození a prvních let Ježíšova života podává zprávu kniha *Mládí Ježíšovo.* Popis narození znovu ukazuje, že jak Lukášovy, tak Matoušovy údaje nejsou spolehlivé. NOz však potvrzuje to, co Marie obdržela od Ducha svatého. „Marii ovanul světlý éterický dech a promluvil k ní něžný hlas: ‘Marie, nedělej si zbytečné starosti, počala jsi a Pán je s tebou’“ (Dětství a mládí Ježíšovo 4,14). Marii tehdy bylo 14 roků.

„Porodila Syna, aniž by poznala nějakého muže“ (Pr 41). „Nechápala a nemohla pochopit, co se jí přihodilo při početí, při porodu a později, neboť jednala pouze podle pokynů vyššího vlivu a chovala se při tom spíše pasivně než aktivně. Jako žena a matka jednala jen podle svých citů, které ji s malým dítětem svazovaly“ (Pr 41).

„Tak nechápala ani Marie, Moje tělesná matka, Moje slova, když jsem jí na její láskyplné výčitky kvůli dlouhému hledání odpověděl: ‘což jste nevěděli, že musím být v tom, co je Mého Otce?’ Josef a Marie nechápali, co je mého Otce. Byli ještě příliš oddaní židovskému kultu a věřili, že celé náboženství spočívá v postojích a zvycích. Neznala Mě – a ještě méně Mého Otce. Pro ni existoval pouze jeden nedílný Bůh. Proto i kdyby byla poznala Mé Božské Já, nedokázala by pochopit toto dvojí Bytí, Mě a Hospodina – či Syna a Otce“ (Pr 48).

„Že by z jejího syna mohlo být něco mimořádného, to připouštěla, vždyť početí, narození, atd. bylo provázeno tak mimořádnými jevy. Ale že by pod srdcem nosila Boha jakožto člověka a očekávaného mesiáše, duchovního obroditele nejen jejího národa, nýbrž celého lidstva, to byly pojmy, které v její hlavě neměly své místo. Ani při Mé smrti na kříži Mě neoplakávala jako Boha, nýbrž jako člověka, jako svého syna. Teprve vzkříšením se jí stejně jako apoštolům potvrdilo, co jsem jim často říkal“ (Pr 42).

„Sám jsem jí i apoštolům často předpovídal, co Mě čeká a jak zvítězím nad smrtí a peklem. Jen kde vládne přesvědčení – zvláště v dobách proroků a zázraky konajících esejců – že Já, člověk s tělem a kostmi jako oni, který jí a pije, Bůh, Pán všech zástupů, který začíná jako nemluvně, mám skončit na kříži, který v té době byl znamením hanby a zneuctění“ (Pr 42).

Proto byli Josef a Marie udiveni. „Nepochopili, kdo je ten, jenž přišel k pádu a povstání mnohých v Izraeli.“ (Pr 42).

Krátce před Mariiným porodem vyšlo nařízení od římského císaře Augusta, „podle něhož měly být zapsáni a spočítáni obyvatelé všech národů říše, a to kvůli daním, odvodům a soupisu majetku“ (Dětství a mládí Ježíšovo 12,3). „Římská zapisovací komise byla zřízena v Betlémě“ (Dětství a mádí Ježíšovo 12,4).

Pokud jde o dobu konání tohoto sčítání lidu, takzvaný cenzus, není ani dnes v této otázce docela jasno. Z objeveného Augustova nápisu v Ancyře (Ankara), který obsahuje přehled jeho činů, dnes víme, že Augustus opravdu nařídil v roce 746 (8. před Kristem) sčítání lidu.[7] Ježíš se nenarodil v roce, který by odpovídal počátku našeho letopočtu, nýbrž o sedm roků dříve.

Chyba v našem počítání vznikla takto. V roce 525 po Kr. pověřil papež Jan I. opata Dionysia Exigua, aby zjistil, kolik roků uplynulo od narození Krista, poněvadž chtěl nařídit nové počítání času. Výchozím bodem měl být rok narození Krista a nikoli už jako dosud datum založení města Říma. Díky badatelům dnes spolehlivě víme, že zmíněný opat se dopustil několika omylů, ale jimi se zde nechceme zabývat.

Dále je v evangeliu zmínka, že sčítání lidu se konalo „když Sýrii spravoval Quirinius“ (Lk 2,2). Tento údaj nebyl dosud historicky doložen, poněvadž

místodržitel Quirinus (tak uvádí jeho jméno Písmo svaté, v historických spisech se uvádí Sulpitius Quirinius a v NOz Cyrenius Quirinus (Mládí a dětství Ježíšovo 160 a 255) se stal místodržitelem v Sýrii teprve v roce 6 *po* Kristu. Mezitím byly získány nové poznatky. Cyrenius totiž vůbec nebyl pouze místodržitelem v Sýrii nýbrž měl mnohem vyšší postavení. Enthelbert Stauffer uvádí, že byl „generalissimem a zástupcem císaře pro Východ“. Přesně o tom informuje i Jakob Lorber v NOz. Podle toho byl „Nejvyšším správcem nad Asií, Egyptem a částmi Afriky“ (Dětství a mládí Ježíšovo, kap. 47 a 101). Tam se také výslovně uvádí, že k tomuto vysokém postavení měl titul zástupce císaře. Své příkazy podepisoval „ve jménu císaře, jako jeho nejvyšší zástupce v Asii a v Egyptě a *mimořádný* (!) zemský správce v Koilésýrii, Tyru a Sidónu“ (Dětství a mládí Ježíšovo 47, 14). Z toho vyplývá, že byl *mimořádným* místodržitelem Sýrie a jenom na něho se evangelista Lukáš odvolával.

Řím pokaždé jmenoval, píše E. Stauffer, „císařova zástupce pro Východ [8]. Dále lze prokázat, že Cyrenius ve funkci ‘generalissima Východu’ vydával příkazy provádět sčítání lidu.[9]

Tak i v tomto případě nové výzkumy vhodně potvrzují to, co před více než 100 lety Jakob Lorber zaznamenal díky vnitřnímu hlasu.

Zdánlivě přesvědčivé důvody pro nesprávné vysvětlení těchto historických údajů v evangeliích, uváděné již Davidem Friedrichem Strausem v jeho spisu *Ježíšův život* (1835), ale i pozdějšími spisovateli, možná ovlivnily velké množství čtenářů. Omyly a zdánlivé argumenty bývaly tu a tam nekriticky přijímány jako vědecké poznatky. Stauffer vtipně poznamenává, že Strauß „měl o Quiriniově úředním výkonu zcela primitivní představu, která vyžaduje důkladnou opravu“ (*Jesus,* s. 32).

Podle nového zjevení byl Cyrenius v době Ježíšova narození zástupem císaře pro Východ a díky němu se Josefovi dostalo při jeho útěku velkorysé podpory na základě doporučujícího dopisu jednoho vysokého důstojníka. Kritici, kteří nepohlížejí na Ježíše jako na Božího Syna, nadpřirozené vlivy v jeho životě nepřipouštějí, zvláště z období nebezpečí po jeho narození. Několikerou zázračnou pomoc, kterou Josef a dítě zažili ve zdánlivě bezvýchodných situacích prvních let, nebudou ti, kteří věří v Boží vtělení, vůbec považovat za zvláštní. Spíše by bylo podivné, kdyby v takovém případě k žádnému zřetelnému Božímu zásahu nedošlo.

Josef a jeho synové (z prvého manželství) se museli odebrat do Betléma, kde mělo sídlo jejich sběrné místo. Marii nechtěl ponechat samotnou. Proto se rozhodl navzdory blížícímu se porodu vzít ji s sebou. Na volský povoz, se kterým Josef vozíval z lesa kmeny na stavbu domů, naložili všechno, co bylo k cestě třeba. Marie seděla na křesle, které bylo upevněno na osla.

Marie neporodila ani v žádné noclehárně (Lk 2) ani v žádném domě (Mt 2,10), poněvadž na dohled od Betléma už nemohla ani jet ani jít. Na její přání tak vyhledali velkou jeskyni, která sloužila jako útočiště pro stáda na pastvě. E. Hirsch vhodně poznamenává, že přeložení místa narození do jeskyně mimo sídlo bylo navzdory Lukášem zmíněné noclehárně „prosazením původního“[10].

Hvězda, kterou tři mudrci z Východu následovali, nebyla ani stálice ani kometa, ani neměla, jak se domnívá Stauffer[11], nic společného s nápadnou a velmi zřídka se vyskytující konstelací souhvězdí, která nastala v roce 7 před Kristem. Mudrci sice postřehli „zcela zvláštní postavení hvězd“ (VEJ VI. 38,8), ale kromě toho „jednu obzvlášť velikou hvězdu, která měla směrem k západu velký ohon“ (VEJ VI. 38,8). Tato hvězda „stála docela nízko a její světlo bylo silné téměř jako světlo denní“ (Dětství a mládí Ježíšovo 29, 25).

Ježíšovo narození se muselo odehrát koncem prosince nebo začátkem ledna, neboť se mluví o „nejkratší denní době“ a o „jinovatce na polích“ (Dětství a mládí Ježíšovo 25, 11 a 12).

Útěk do Egypta se neodehrál – jak se stále tvrdí – po hlavní cestě. Cesta pouští by znamenala pro Marii a malé dítě takové trmácení, že by mu možná byli podlehli. I Josefovi už bylo tehdy přes 70 roků. Kromě toho mohlo Josefa snadno napadnout, že Herodes pošle jezdce, aby upozornili hraniční stráže, že mají rodinu s novorozencem zajmout. Proto se Josef vydal na sever, vyhnul se ovšem Nazaretu a když dospěli do Tyru, přeplavili se lodí do Egypta. NOz udává, že se v Egyptě usadili v Ostraziné. Že toto město tehdy existovalo, lze dokázat. Josef Flavius ve svém spisu *Židovská válka* uvádí, že římský vojevůdce Titus, který v roce 70 po Kr. dobyl Jeruzalém, přitáhl se svými legiemi z Egypta a cestou jeho oddíly „přenocovaly nedaleko Ostraziné“[12].

V Paulysově *Realencyklopädie der klassischen Altertumswissenschaft* (Věcná encyklopedie klasického starověkého vědění), sv. 18/2 z 1942, list 1673/74 je o Ostrakiné tato zmínka (podle Ptol. Geogr. IV. s. 6 M): „Kdysi významné místo na severní hranici Egypta“. „Na římské mozaikové mapě v Nadebě je Ostraziné zaznamenáno vedle jiných známých míst v této oblasti“. „Srovnej Plinius n.h.V. 68 n ‘Ostracine Arabia finitur’.“ Podklady se nacházejí v Říšské univerzitě v Leydenu (Holandsko).[13]

Dokud byl v Nazaretu, pracoval Josef se svými syny hlavně jako stavební podnikatel. Zhotovoval však také „pluhy, jařma, židle, stoly, postele apod.“ (Dětství a mládí Ježíšovo 294, 2). Církevní Otec Justin (140 po Kr.) ve svém Rozhovoru 88 sděluje, že Ježíš (a jeho pěstoun Josef) zhotovovali vesnické polní nářadí jako jsou pluhy a jařma. E. Hirsch z toho vyvozuje, že by bylo správnější nazývat ho kolářem než truhlářem.[14]

Jak z NOz jasně vyplývá, nebylo tomu tak. Tam se o Josefovi mluví především jako o stavebním podnikateli a jako takový byl „v celé zemi až po Jeruzalém a Tyrus známý a ceněný“. Ve snaze rodině pomoci byla Marie během pobytu v Ostraziné několik hodin denně činná jako učitelka jazyků. V chrámové škole se naučila latinu a řečtinu a zřejmě učila nebo doučovala v těchto jazycích děti (Dětství a mládí Ježíšovo 163, 19). Patnáctiletý Josefův syn Jakob po léta opatroval malého Ježíše. Později napsal Jakubovo evangelium a po Ježíšově smrti až do vlastní mučednické smrti stál v čele jeruzalémské obce věřících.

Po tříletém pobytu v Egyptě se Josef vrátil do Nazaretu. Znovu si pronajal skrovný dům, který stál na návrší kousek za Nazaretem.

Nazaret nebyl tam, kde se nachází dnes. Neboť Palestina se stala po druhém povstání proti Římanům v letech 132-133 spálenou zemí a byla zcela neobydlená. Obyvatele usmrtili Římané, nebo je odvedli do zajetí či byli prodáni jako otroci. Když za dvě stě let, po ukončení pronásledování, křesťané do země přišli, nikdo nedokázal říci, kde ležela místa zmiňovaná Biblí. Byla určena libovolně. Nesmíme se dát klamat údaji v historických atlasech. V jedné odborné knize se o tomto problému říká: „Vezme-li si člověk na pomoc dějepisný atlas, najde v něm zaznamenaná všechna místa. Zdá se, že neexistují žádné nesnáze nebo otázky. Když však porovnáme jeden atlas s druhým, zjistíme, že značná část těchto míst leží jinde a často je vedle nich otazník. Skutečné určení biblických míst je velmi ztíženo, protože Palestina je poseta zbořeninami.“[15]

V souladu s historickými událostmi k tomu NOz říká: „... Od mého času neexistuje téměř žádné místo, jímž se ubíraly moje nohy a nohy mých apoštolů, a to v celém Judsku, ať tato místa a obydlí nesou jména jaká chtějí.“ „Jedině Betlém se nachází ještě dost blízko původního místa.“ „Z Tiberiady existují dosud nějaké pozůstatky, ale z jiných míst, která se v Mé době nacházela na březích Galilejského jezera, už neexistují ani stopy.“ (VEJ XI. s. 229, 230/232).

Jak se výslovně v NOz říká, Nazaret neležel na tom místě, jako dnes, nýbrž v horách severozápadně od Kafarnau, blízko severní hranice Galileje. „Doslovně se v NOz uvádí, že „Z Kafarnau do Nazaretu jsou to téměř dvě hodiny cesty“ (VEJ II, 37, 16).

Ostatně podle zjištění Gustafa Dalmana to vyplývá z jednoho starého rabínského dokumentu. Po rozboření Jeruzaléma v roce 70. po Kr. bylo území Galileje rozděleno na 24 kněžských oddělení (1. chron. 24). Výčet lokalit obsahuje následující poznámku: „... a k zemským branám bylo vyhoštěno služební oddělení Nazareta“[16]. „Bylo vyhoštěno k zemským branám“ znamená, že lokalita ležela v blízkosti hranice, což se pro Nazaret hodí.

Nazaret byla spíše velká ves než město. Každý rok se zde konal trh. Obyvatelé provozovali zemědělství a chov dobytka. Okresní město Kafarnaum tehdy neleželo u jezera, nýbrž bylo půl druhé hodiny od něho vzdálené. Ježíš Kafarnaum poznal již ve svém mládí, zvláště o poutích do Jeruzaléma. Proto se o něm zmiňoval jako o „svém městě“.

Podle Pánova sdělení v NOz se krajina, kde se nacházel Nazaret, zcela změnila silným zemětřesením.

Pokud jde o dobu mezi Ježíšovým 12. a 30. rokem věku, říká se o ní v NOz mimo jiné toto: „Od dvanáctého roku se všechno mimořádné (na něm) vytratilo, zmizely velké naděje jeho rodičů a on zůstal až do svých třiceti roků zcela nepovšimnutým, docela prostým tesařem.“ „Byl celkem nemluvný, z deseti otázek odpověděl sotva na jednu, a to jednoslabičně.“ „Veselým a hlučným společnostem se vyhýbal a měl rád především samotu. Ze všeho nejpozoruhodnější však bylo, že jen velmi zřídka ho bylo vidět v synagoze a stejně tak tomu bylo i se školou ... ale nikdo ho nikdy nespatřil v modlitebně“ (VEJ II. 90, 7-8).

Když bylo Ježíši třicet roků, vystoupil na veřejnost. Nejprve odešel na 40 dnů do pouště, a to u Betabary, „velice nuzného místečka, kde bydleli chudí rybáři“. Betabara ležela u vtoku Jordánu do Galilejského jezera. „Jednu z nejubožejších rybářských chatrčí z jílu a rákosí jsem obýval i Já, dost hluboko v poušti, nedaleko místa, kde žil Jan“ (VEJ I. 8, 4).

Verše Mt 1,2-11, podle nichž se Ježíš 40 dnů postil na poušti a byl pokoušen ďáblem, nelze – tak jako mnohé jiné – chápat doslovně. Pán k tomu v NOz říká: „Z přirozeného hlediska je toto vyprávění naprostý nesmysl, neboť člověk nikdy nemůže po takovou dobu zůstat bez jídla a pití.“

„ Na území Galileje, jako také v Kanaánu a v Samařsku za Mých časů žádná taková poušť neexistovala.“ „Tento můj půst v poušti, popsaný u pseudo-Matouše, stejně jako mnoho jiného, je zcela nesprávně pochopený čin.“ „Něco na tomto nesprávně pochopeném vyprávění pravého Matouše je, ale vůbec to nemá materiální povahu.“ (VEJ XI. s. 248-250).

Nedaleko vtoku Jordánu do jezera bydlel Petr. Když jeho bratr Ondřej se mu o Ježíši zmínil, Petr „který neustále při všem básnil o mesiáši a myslel si, že mesiáš pomůže chudým a boháče tvrdého srdce zcela vyhladí“, na to řekl: „.všechno okamžitě opustím a půjdu za ním až na konec světa, bude-li to chtít.“ (VEJ I. 8, 10). Když Ježíš dalšího dne Petra osloví a zeptá se, zda chce jít s ním, Petr svolí. Brzy na to potkají Filipa, který byl svobodný a osobně se znal s pěstounem Josefem. Také se ihned přidá k Ježíši. Všichni jsou náramně chudí a nemají mnoho co ztratit. Všichni si od mesiáše slibují, že odstraní jejich chudobu. Kromě toho vrcholně nenávidí Římany. Když k nim přijde další učedník, Natanael, říká Ježíši: „Ty jsi určitě onen dlouho velmi toužebně očekávaný král Izraele, který svůj národ vysvobodí ze spárů nepřátel“ (VEJ I. 9, 11).

Představa o mesiáši jako osvoboditeli od římského obsazení byla v učednících hluboce zakořeněná. Ještě i po třech letech poté, co je Ježíš poučil, si učedník Kleofáš po Ježíšově smrti cestou do Emaus stěžoval: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izraele (ze jha Římanů, pozn. spis.)“ (Lk 24, 21).

Ježíš odešel se svými učedníky nejdříve do domu svých rodičů v Nazaretu. Josef několik měsíců předtím zemřel. „Také Marie a všichni moji pozemští příbuzní si představovali mesiáše stále ještě jako přemožitele Římanů a jiných

nepřátel Zaslíbené země. Dokonce i ti nejlepší měli o zaslíbeném mesiáši téměř stejnou představu“ (VEJ I. 10, 3).

„Právě proto Mně mnoho rodin věnovalo velkou pozornost, a přirozeně i všem, které jsem si vybral za své učedníky. A tak se i (můj nevlastní bratr, pozn. spis.) Jakub a (Josefův schovanec, pozn. spis) Jan rozhodli stát Mými učedníky, aby pak se Mnou vládli národům Země!“ „Z toho, co jsem jim ve svém mládí dost zřetelně předpovídal, už mnoho zapomněli“ (VEJ I. 10, 5).

Poněvadž jsem tedy měl pověst brzkého osvoboditele z římského útlaku téměř ve všech lepších rodinách v celém okolí Nazaretu, ba téměř v celé Galileji, byl jsem se svými učedníky, svou matkou Marií a množstvím dalších příbuzných a známých pozván dokonce do Kany, která nebyla od Nazaretu příliš vzdálená (existovaly dvě Kany, poznámka spis.), na velmi okázalou svatbu“ (VEJ I. 10, 6).

Z těchto informací lze poznat, za jakých předpokladů Ježíš musel tuto nabídku přijmout a kolik námahy stálo objasnit politicky blouznícím učedníkům skutečné záměry, které Ježíš sleduje. Za těchto okolností se dalo očekávat, že nálada velké části národa se rychle obrátí, jakmile zjistí, že Ježíš vůbec nezamýšlí povstat proti Římanům.

Sedm dnů po svatbě v Kaně jsem opustil Nazaret a vydal jsem se s Marií, svými pěti bratry, z nichž dva patřili k mým učedníkům, a s dalšími do té doby přijatými učedníky do Kafarnau, dost významného obchodního města“ (VEJ I. 12, 1).

Nedaleko od Kafarnaa křtil Jan Křtitel v krajině Betabary „pokud Jordán, který byl často bez vody, měl slušné množství vody“ (VEJ I. 12, 1).

„Potom jsem začal lidi učit.“ „Někteří uvěřili, ale mnozí se pohoršovali, chtěli na Mě vztáhnout ruce a svrhnout Mě z jednoho vrchu do moře.“ „V Kafarnau jsem se zdržel jen krátce, protože tam nebyla žádná víra a ještě méně lásky“ (VEJ I. 13, 5).

O velikonocích se Ježíš odebral do Jeruzaléma a vyčistil tam chrám (Jan 2, 14-17), „neboť téměř každý, kdo chrám navštívil, tam nemohl často pro zápach a hluk vydržet“. „Podlaha byla plná kravinců a výkalů.“ (VEJ I. 13, 6 a 13). „Koho důtky zasáhly, byl okamžitě stižený prudkými a téměř nesnesitelnými bolestmi. I dobytek. Nastal strašný řev lidí a dobytku“ (VEJ I, 13, 13).

Představa některých badatelů o tom, že tento čin musel mít pro Ježíše následky, není případná. Mnohé se odehrálo jinak, než jak se podle mínění kritiků muselo odehrát. Mělo svůj zcela určitý důvod, že Ježíše ponechali na pokoji. Ježíš převrátil stoly směnárníků a obchodníků. Peníze ležely na zemi a obchodníci utekli. Kněží a jejich služebníci ihned rozházené peníze sbírali a na 1000 měšců zlata a stříbra jejich majitelům nevrátili. Byli příliš zaměstnaní a neměli čas volat Ježíše k odpovědnosti (VEJ I. 13, 16).

„Tu ke Mně takřka ve dne v noci přicházely z města davy lidí všech vrstev“ (VEJ I. 17, 3). „Také jsem jako lékař u chudých vykonal mnoho zázraků, osvobodil jsem posedlé od duchů, kteří je soužili, vyléčil jsem chromé, postižené dnou, malomocné, němé a slepé, a to všechno většinou slovem“ (VEJ I. 17, 5). To se však nestalo v Jeruzalémě, nýbrž v malém místě poblíž Jeruzaléma. Proto někteří řekli: „K tak velkým činům patří velké město a ne poslední víska.“ Od Ježíše se jim dostalo této výmluvné odpovědi: „Co je před světem velké, je před Bohem ošklivostí“ (VEJ I. 17, 8-9).

V noci přišel k Ježíši Nikodém, vrchní představený Jeruzaléma, který byl velmi bohatý. Neporozuměl Ježíšově řeči a přímo řekl: Musím se ti otevřeně přiznat, že kdyby mě k tobě nepoutaly tvé mocné činy, musel bych tě považovat za blázna nebo za taškáře. Neboť tak jako ty ještě nikdy žádný rozumný člověk nemluvil. Ale tvé skutky ukazují, že jsi k nám přišel jako Učitel od Boha“ (VEJ I. 20,2).

Nato ho Ježíš utěšil: „Měj ještě krátkou dobu strpení a bude ti všechno jasné. Zakrátko zase přijdu k tobě a budu tvým hostem. Pak se všechno dovíš“ (VEJ I. 22, 8).

V té době Jan Křtitel ještě nebyl ve vězení. Zatím co předtím byl u vtoku Jordánu do Galilejského jezera a tam pokřtil Ježíše, zdržoval se nyní v Enonu poblíž Salimu (kousek před místem, kde Jordán vtéká do Mrtvého moře, pozn. spis.), „poněvadž Jordán (na horním toku, pozn. spis.) u Betabary měl příliš málo vody a byl plný páchnoucích červů“
(VEJ I. 24, 5). Mnoho Janových učedníků tam přešlo k Ježíšovi, později však ho znovu opustili.

Farizeové začali spřádat plány, jak by mohli Ježíše i Jana odstranit. Na Ježíše upozornili také římskou okupační správu. „Proto byli ke mně z římské strany vysláni zvědové, ale nepotvrdilo se to, co mně bylo přisuzováno“ (VEJ I. 25, 4). (Farizeové už Ježíše u Římanů pomluvili na počátku jeho vystoupení na veřejnost tvrzením, že lid popouzí proti okupační moci.)

Pak se Ježíš odebral do Galileje. Když procházel Samařském, oslovil jednu ženu u studny (viz Jan 4,7-24). Mimo jiné jí řekl pozoruhodná slova, která se moc nehodí ke katolickému kultu poutních míst: „Hleď, Bůh je Duch a ti, kteří se k němu modlí, musí se k němu modlit v duchu a v pravdě. K tomu není třeba ani hora ani žádný chrám, nýbrž jenom láskyplné, pokorné srdce. Kdo tedy takovým srdcem Boha miluje, ten je pravým ctitelem Boha Otce a ten jeho modlitbu vždy vyslyší a nebude hledět na místo, na němž nezáleží“
(VEJ I. 24, 13-15).

Ježíš učinil mnoho zázraků, které nejsou v evangeliu zaznamenány. Tenkrát Ježíš evangelistovi Janovi řekl, že nesmí o tom množství zázraků, které učinil v malém okruhu lidí, nic zaznamenávat. „Myslíš, že svět by něčemu takovému uvěřil? Hleď, tito zde tomu věří, protože to vidí. Svět však, který kráčí v temnotách, by nikdy tomu, co se zde stalo, neuvěřil, protože noc si nemůže představit skutky světla.“ „Jednou však přijde čas, kdy budou všechny tyto věci světu zjeveny“ (VEJ I. 36, 2-3) (V Novém zjevení bude o těchto zázračných činech, které se staly s vyloučením veřejnosti, uvedena podrobná zpráva.) Bylo na čase, aby Ježíš svým učedníkům sdělil, že „mají zcela nesprávnou představu o mesiáši a jeho království, a že bude ještě mnoho zapotřebí, aby to řádně pochopili“. Neboť ‘mesiášovo království’ nebude královstvím tohoto světa, nýbrž půjde o království Ducha a Pravdy v Království mého věčného Otce“ (VEJ I. 36, 6-7).

„Říkám vám: Budete muset svléci starého člověka a místo něho obléci docela nového. To bude ovšem zpočátku nepohodlné“ (VEJ I 39,10).

Tou dobou přijal Ježíš za písaře a evangelistu Matouše, který Římanům sloužil jako celník a písař. Nato měl Ježíš horské kázání poblíž Sicharu v Samařsku. Trvalo tři hodiny. Evangelisty pořízený záznam lze přečíst za několik minut. Po kázání s Ježíšem diskutovali místní kněží. Kritizovali zvláště požadované mrzačení sebe. („Vytrhni své oko.“, Mt 5, 29. Na to dostali odpověď: „Já jsem vám zde podal obrazy a vy polykáte jen jejich hmotu, která vás může udusit, avšak o duchu, kterého jsem do těchto obrazů vložil, nemáte, zdá se, ani tušení.“

Apoštol Natanael pak veleknězi naznačuje: „Pán nám podává své učení jako semena ve slupkách.“ „Když říká: ‘Kdo od tebe žádá suknici, tomu dej i plášť’, chce prostě naznačit, že vy, kteří jste bohatí a mnoho vlastníte, máte bohatě a mnoho dávat chudým, když k vám přijdou“ (VEJ I. 43, 4 a 9).

V Matoušově evangeliu, 7,28 je napsáno, že poté, co Ježíš ukončil své horské kázání, „zástupy žasly nad jeho učením“. Toto místo bylo zřejmě v pozdější době pokud jde o jeho smysl změněno. V NOz se podle skutečnosti říká, že totiž po kázání „bylo tu ještě mnoho lidí, přesto, že se mnozí vytratili plni nevíry a zloby“ (VEJ I. 45, 14).

Po svém pobytu v Samařsku mířil Ježíš dále do Galileje, kde na přechodnou dobu propustil své učedníky domů „aby se mohli postarat o svá pole“ (VEJ I 83,

11). Marie a pět Josefových synů, kteří byli v Jeruzalémě s Ježíšem, byli rovněž propuštěni, aby se postarali o domácnost.“ (VEJ I. 89). Marie zůstala ve svém domě, z pěti Josefových synů se k Ježíši vrátil jenom jeden.

Z Kany v Galileji, kde Ježíš uzdravil dítě jednoho úředníka královského původu a příbuzného s veleknězem, se pak odebral znovu do Kafarnau. „Já tam musím, neboť tam a v malých městech, ležících kolem Galilejského jezera, je mnoho bídy “ (VEJ I. 92, 21).

Toto konstatování je pozoruhodné, protože nám umožňuje pohled na tehdejší poměry v Galileji, které mnozí badatelé posuzují zcela nesprávně. V literatuře můžeme například. najít následující informaci: „Galilejci, k nimž se Ježíš odebírá, jsou zámožní rolníci nebo rybáři, jimž jejich sítě poskytují slušné živobytí.“[17]

Spolehlivá informace, kterou naproti tomu získáme z NOz, zni docela jinak! Poslyšme, co Petr řekl o životních poměrech tehdejších rybářů: „Naše rybářství stačí sotva k poloviční obživě jednoho člověka, natožpak k obživě celé rodiny. Bratr Ondřej je mi svědkem“ (VEJ I. 9,2). O rybáři Filipovi se říká: „Tento muž mnoho trpí a je velmi chudý .“
(VEJ I 9,3). O rolnících se zde říká, že „pro krutost a lakotu nájemce krále Heroda“ byli tvrdě utiskováni, když nemohli zaplatit nájem a daně.

Obecně je situace líčena takto: „Velkou bídu lidí úpících pod útlakem všeho druhu bylo vidět zvláště v místech, kde se konaly trhy, a na vesnicích“ (VEJ I. 132, 1 a 5). Služebníci feudálních pánů byli tak mizerně placení, že neměli možnost zakládat si rodiny, protože by je neuživili (VEJ VI. 139).

Zcela podivné zprávy o chudých učednících Pána nám sdělují někteří autoři, které jejich obraznost svedla na nesprávnou cestu. Tak se například říká, že Zebedeus „se svými syny Jakubem a Janem provozovali u Genezaretského jezera velkoochod s rybami.“ „Zebedeův syn Jan měl prý zvláštní vztah k veleknězi v Jeruzalému.“[18]. Ve skutečnosti Jan pocházel – jak NOz informuje – z docela chudobné rybářské rodiny, kde panovala velká nouze.I pokud jde o místní poměry uvádějí se nesprávné představy. Tak například Stauffer se zmiňuje o „pouštích v údolí Jordánu“[19].

Údolí Jordánu bylo tehdy podle sdělení NOz vším možným jenom ne „pouští“. Údolí Jordánu a Jordánské pohoří tehdy byly požehnanou a silně obydlenou oblastí. O desetiměstí (dekapolis) – jak tento pás země podle tamních deseti měst Římané nazývali – NOz informuje, že vlastně zahrneme-li sem i menší města, jednalo se o „60 měst“, která byla rozseta částečně v samém údolí Jordánu a zčásti na více či méně od něho vzdálených kopcích a pahorcích“ (VEJ X, 32, 1).

O vlastním jordánském údolí se říká, že se v pozdějších dobách stane pouští: „Krásné velké údolí Jordánu s jeho četnými městy, městečky a vesnicemi se stanou pustinou, kde vedle lupičů bude přebývat divoká zvěř“ (VEJ IX. 193, 9). V literatuře zabývající se průzkumem Ježíšova života se často nadhazuje otázka, z čeho Ježíš a často dost velký houf jeho stoupenců po tři léta žili. Vznikly rozličné hypotézy, ale o skutečném stavu věcí žádný autor nehovoří. Pravděpodobně se jim zdá podezřelá možnost, která je Synu Božímu jasná, poněvadž stále mají před očima ódium zázračnosti.

Nepatřičná poznámka v nespolehlivém Lukášově evangeliu, že Ježíše a dvanáct apoštolů údajně provázely některé ženy, „které se o ně ze svých prostředků staraly“
(Lk 8, 2-3), vzbudila mylné představy. Lukáš by mohl vědět, že několik žen není sto živit po dobu tří roků družinu, v níž někdy bývalo i několik set lidí. Jidáš, kterého bychom mohli nazvat jakýmsi „ubytovatelem“, „organizátorem“ a zároveň i pokladníkem, učinil na začátku jejich putování před Ježíšem tuto poznámku: „Já myslím, že trochu peněz na cestu nemůže člověku nikdy škodit“. Ježíš mu na to dal odpověď, kterou Jidáš pochopil až později: „Kdo mě zná, ten

také ví, že u Mně lze zcela dobře vyjít i bez peněz. Pohleď, já nemám u kabátu ani kapsu, tedy ani žádné peníze, a přece jsem vedl mnoho set lidí Judeou a Samařskem až sem. Zeptej se jich, kolik každého ta cesta stála. Navíc ti povím, že v nejbližší době se stane, že nasytím mnoho tisíc lidí, aniž bych měl u sebe více peněz, než nyní mám“
(VEJ I. 94, 2-3).

Mezitím se vrátili učedníci, kteří byli na přechodnou dobu propuštěni a „přivedli s sebou ze všech stran nové učedníky“ (VEJ I. 89, 12). Petr dal zavolat svého syna Marka, který uměl psát a ten pak sepsal Markovo evangelium (VEJ I. 89, 5).

Než se Ježíš odebral do Kafarnau – a tam uzdravil služebníka římského setníka
(Mt 8, 5-13) – upozornil Tomáš Ježíše na Jidášův pochybný charakter a duchovní život. Radil mu, aby se s Jidášem rozešel. Kdyby někteří liberální autoři znali odpověď, kterou Ježíš dal Tomášovi, učinili by si ve svých úvahách o vztazích mezi Ježíšem a Jidášem jiné závěry. Z okolnosti, že Ježíš Jidáše přijal a po dobu tří let ho u sebe držel jako apoštola, bez váhání vyvozují, že Ježíš nebyl Božím Synem, že jinak by musel vědět, že Jidáš je člověk, který ve srovnání s ostatními učedníky zcela vypadl z obrazu a jednoho dne může být velmi nebezpečný.

Odpověď, kterou Ježíš dal Tomášovi, zněla: „Milý Tomáši, to co jsi mi řekl, vím už dávno, ale přesto ti povím: ‘Chce-li jít, ať jde, chce-li zůstat, ať zůstane. Jeho duše je ďábel a chce se naučit od Boha moudrosti, ale tato úvaha jeho duši nic dobrého nepřinese!’“
(VEJ I. 96, 9).

Židovské kněze v Kafarnau velice rozezlil dojem, který vyvolalo uzdravení setníkova služebníka a Ježíšova kázání k lidu. „Jeho řeč se podobá ohnivému proudu“ sděloval si nadšený lid. Ale právě teď nenechal Ježíš své učedníky na pochybách, že by nevěděl, jak židovské duchovenstvo reaguje a jaké chová úmysly. „Svého neblahého cíle sice dosáhnou, ale ještě nepřišel jejich čas“ (VEJ I. 99, 4).

Z Kafarnau se Ježíš odebral do nepříliš vzdáleného domu Petrova. Tam uzdravil jeho snachu (nikoli jeho tchyni, jak se uvádí v matoušovu evangeliu 8, 14-15). „Hodné, velmi pracovité a slušné, asi dvacetileté děvče leželo v silných horečkách“ (VEJ I. 99,6).

Petrovi Ježíš řekl, že je Syn Boží, ale znovu ho napomenul: „Nikomu o tom zatím neříkej. Vždyť víš o tom jednom mezi námi. On je a zůstává zrádcem“ (VEJ I. 100, 13).

Z Petrova domu odplul Ježíš lodí do Gadary, ležící na východnímu břehu jezera. Při plavbě lodi hrozilo, že ji bouře potopí. K úžasu učedníků Ježíš moři poručil, aby se uklidnilo (Mt 8, 25). Na zpáteční cestě se Ježíš rozhodl ještě jednou navštívit Nazaret, „aby při té příležitosti zažehl světlo pravdy velmi nestálým Nazareťanům“ (VEJ I. 105, 1).

Doma byla „Marie se třemi nejstaršími Josefovými syny a čtyřmi dívkami, které už dříve, za dob Josefa, když jsem byl ještě dítětem, byly přijaty do domu a vychovávány jako vlastní“ (VEJ I. 105). Lidé v Nazaretu je proto považovali za členy Ježíšovy rodiny, za jeho bratry a sestry, jak to doslovně a pravdivě uvádí evangelista Matouš.

V domě zemřelého Josefa došlo k tomuto rozhovoru Ježíšových učedníků o Marii: „Je jí už 45 let“, poznamenal jeden z učedníků, „a vypadá, jako by jí bylo sotva dvacet.“ „Ano“, prohlásil Ježíš, „ona je první a žádná jiná už nikdy nebude víc než ona. Ale také se stane, že jí budou stavět více chrámů než Mně a desetkrát více než Mě ji budou uctívat a budou věřit, že jen přes ni lze dojít blaženosti. Proto k ní buďte dobří a uctiví, jen se mějte na pozoru, aby se jí neprokazovala božská úcta. Neboť při všech jejích znamenitých vlastnostech je přece jen žena a i nejlepší žena mívá jen krůček k ješitnosti“ (VEJ I. 108, 9-14).

Další den Ježíš vzkřísil zemřelou dceru velekněze synagogy v Kafarnau, Jaira. Tento čin, který lid velice vzrušil, chtěl zaznamenat nejen Matouš, nýbrž i Jan, ale v Janově evangeliu byste to hledali zbytečně.

Kritikům Bible přirozeně neuniklo, že ne všichni evangelisté vyprávějí o velkolepých událostech stejně. Pokud zpráva u jednoho či u více z nich chybí, jsou ihned mnozí nakloněni považovat dotyčné místo za nepravé, to znamená za vložené. Pravý důvod této časté nestejnosti popisů pravděpodobně sotva tuší. NOz nás o tom dokonale informuje:

Jan, který by byl rád také zapsal zprávu o vzkříšení zemřelé dívky, proto Pánu řekl: „Nebylo by velmi prospěšné, abych zcela přesně jako bratr Matouš zaznamenal všechno, co činíš a co učíš? Neboť až budou lidé později srovnávat, co napsal Matouš a co já a v mém záznamu nenajdou, co je napsáno u něho, zda nezačnou nad tím hloubat a pochybovat o pravosti celého evangelia a nezačnou říkat: ‘Copak nebyl *jeden* Ježíš, který učil totéž a totéž konal? Proč Matouš napsat tohle a Jan něco jiného. Snad přece oba byli stále s ním?!’ Myslím si, že píšu-li o jiných věcech než bratr Matouš, nutně k takovému závěru dojdou“
(VEJ I. 113, 7-8).

Na to dal Pán Janovi pozoruhodné vysvětlení: „Máš docela pravdu, nejmilejší bratře. Důvod, proč chci, aby tomu tak bylo, zatím nechápeš, ale časem na to přijdeš. Co píše Matouš, to prospěje především této zemi. Avšak co píšeš ty, platí pro celou věčnou nekonečnost! Neboť ve všem, co píšeš, je zahaleno od věků do věků trvající čisté Boží řízení toho, co bylo stvořeno i toho, co bude stvořeno během příštích věků, aby nahradilo to, co existuje nyní! A kdybys i do mnoha tisíců knih napsal, co tobě a vám o tom všem ještě zjevím, nikdy to svět nebude moci pochopit a proto by takové knihy světu ani neprospěly (srov. Jan 21, 25, pozn. spis.). Kdo však podle nauky, které se mu dostalo, žije a věří v Syna, bude znovuzrozen v Duchu a Duch ho povede do všech hlubin věčné Pravdy.

Nyní znáš důvod, proč tě nenechávám psát všechno. Proto se mě příště už neptej. Neboť světu se v tom nesmí dělat příliš jasno, aby nepropadl ještě většímu soudu, než v jakém se už nachází. Chci však své učení podávat tak, aby se nikdo pouhým čtením či posloucháním evangelia nedostal k základu živé pravdy , nýbrž jen jednáním podle Mého učení. Teprve jednání se stane každému lampou!“ (VEJ I. 113, 9-13).

V Nazaretu se mezitím před Mariiným domem shromáždilo kolem tří tisíc rozčílených lidí, kteří se chystali k tomu, že Ježíše provolají králem. Ježíš jim však zahradou u domu unikl a šel do Kafarnau. Když ho lid následoval, povolal místní římský velitel jednotky, aby zástup sledovaly. Podle římských vojáků lid upustil od svého úmyslu provolat Ježíše králem a šel za ním do Betabary u Jordánu. Mezi Kafarnau a Betabarou vešel Ježíš do jednoho domu, který ihned obklopily tisíce lidí, takže nebylo možné dveřmi do domu pronést jednoho člověka postiženého dnou. Pán domu tehdy řekl: „Můj dům je jako většina rybářských domků pokryt rákosím. Přistavíme zvenku ke střeše žebříky, střechu rychle odkryjeme tak, abychom vzniklým otvorem pronesli nemocného i s lůžkem.“ „Já pak otevřu padací dveře“
(VEJ I 116, 3).

Jak už bylo řečeno, moderní exegeti ze zarazili i nad tak přesně věcně popsaným a snadno srozumitelným a vysvětlitelným textem. Tak například. B. E. Hirsch píše: „Text, ‘odkryli střechu’ (Mk 2,4) je stará chyba v překladu.“[20]

Po uzdravení ochrnutého se Ježíš odebral k celníkovi Matoušovi, který také měl hostinec. K tomu se uvádí: „Mladý pán domu celník Matouš, který by neměl být zaměňován s úředním písařem (Římanů, pozn. spis.) Matoušem, pozval mé učedníky, farizeje a učitele Zákona k sobě a oni přišli, posadili se a zdatně jedli a pili“ (Dr 122, 1).

V tomto hostinci se rozvinul pozoruhodný spor mezi jedním „pokrokovým“ a „tradičním“ farizejem, který je v NOz zaznamenán: „Jeden z nich měl tento názor: ‘Ale jeho nauka je čistá a zcela odpovídající lidské povaze a nic na ní nevypadá nějak ďábelské. Nesdílím s tebou tedy zcela tvůj názor, protože Mojžíš v podstatě učil totéž, co tento Nazareťan. Milovat Boha nade všechno a bližního jako sebe, zlo nesplácet zlem a nepřátelům dokonce činit dobro, žehnat těm, kteří nás proklínají, a být při tom pokorný a plný mírnosti – v tom opravdu není nic ďábelského.“ Na to ten druhý vztekle odpovídá: „Pro tebe ovšem ne, protože ty jsi už ďáblův. Copak nevíš, že ďábel je nejnebezpečnější právě tehdy, když vystupuje v rouchu anděla?“ (VEJ I, 146, 15-17).

V té době Ježíš povolal svých dvanáct apoštolů, k nimž patřil nyní také celník Matouš (právě zmíněný hostinský, tedy nikoli písař a pozdější evangelista, pozn. spis.). Apoštolové byli vysláni. Jak ukazuje plný text NOz, nebylo to v rozporu se znovu vysloveným posláním: „Jděte ke všem národům“. U Matouše 10, 5 se jen říká „Na cestu k pohanům nevstupujte“. Jakmile se představitelé církve vydali cestou násilí a nucení, musel být další vysvětlující text vypuštěn, neboť říká, že apoštolové a jejich následovníci nemají používat žádné „násilné prostředky“. Je známo, že katolická církev v průběhu staletí čím dál více tento Ježíšův pokyn porušovala.

Doslovné znění misijního pověření je toto: „Především nechoďte po cestách pohanů! To znamená: Nepřicházejte jako pohané s násilím a vyhněte se také národům, o nichž víte, že jsou příliš zpustlé, neboť psům a vepřům nemá být hlásáno evangelium o Božím království.“ „Také nechoďte do měst Samařanů. Proč? Těm jsem už po vašem boku a před vašima očima ustanovil apoštola. Takže oni vás především nepotřebují, a za druhé by vás hůře přijímali, kdyby se Židé dověděli, že máte něco společného s jejich nenáviděnými nepřáteli“ (VEJ I. 135, 8-10). „Jestliže váš Mistr a Pán nepoužívá mimořádné donucovací prostředky, aby lidi přivedl ke svému učení, proč by to měli chtít dělat jeho učedníci a služebníci?“
(VEJ I. 138, 18).

Na jiném místě se k tomu dodává: „Já vám nyní dávám dokonale svobodnou církev, která se nepotřebuje ničím ohrazovat, leda tím, že každý člověk má své zcela vlastní srdce, v němž bydlí Duch a Pravda, kde jedině chce Bůh být pravými ctiteli poznáván a uctíván“ (VEJ I. 202, 8). „Nečiňte z toho daru nějaký pevný úřad, tak jako to dělají pohané a tmářští Židé a farizeové“ (VEJ I. 202, 9).

Pro naprosté pohrdání těmito pokyny vznikl církevní úřad, který v průběhu času soustředil a vybudoval svou moc v kuriálním aparátu v Římě (viz také Mat 20, 25-26).

Chrámoví kněží a farizeové zatím provedli v Jeruzalémě své plány. Poslali do Galileje vojáky, kteří se na jižním břehu nalodili, aby v místě Kis Ježíše zajali. Avšak všichni zahynuli v bouři. Ježíš poznává, že jeho situace a situace jeho učedníků se stává povážlivou a rozhodne se uchýlit se na přechodnou dobu na sever. Podle toho informuje své učedníky: „Místo nich (utopených) přijdou jiní vojáci a neuplyne ani mnoho týdnů a budem nuceni utéci do řeckých měst“ (VEJ I. 209, 4).

Jak z předpovědi vyplývá, nejprve však Ježíš zůstal ještě v Galileji a pokračoval ve své cestě.

Poprvé pak navštívil Kanu v údolí. (Kana Galilejská, kde vykonal Ježíš první zázrak, se nacházela 8 – 10 km na severovýchod). Téměř výlučně řecké obyvatelstvo Ježíše nadšeně přijalo. Nato byli uzdravení jejich nemocní (VEJ I. 210, 2). Po návratu do Kisu se zde setkali s Marií a Josefovými syny. Židovský klérus ji vyhnal z jejího domu v Nazaretu a Josefovým synům sebral jejich stavební a ruční nářadí (VEJ I. 230, 3 a 7). Ježíš však nalezl prostředky a cesty, že všechno zase dostali zpátky.

Od té chvíle bude Ježíš také Herodem „hlídán na každém kroku“ (VEJ II. 81, 7) a rovněž pronásledován (VEJ II. 91, 11). Ježíš však pokaždé se svým velkým zástupem osmi set svých stoupenců úspěšně vyvázne. Nejdříve se odebral do pouště u Betabary pří ústí Jordánu. Lid ho následoval i tam s tisíci nemocných „kteří byli všichni v jediném okamžiku uzdraveni“ (VEJ II. 95,9) (viz též Mt 14, 14). „Chvály a velebení ze strany lidu neměly konce.“ Nakonec Ježíš večer nasytil „pět tisíc mužů, nepočítaje ženy a děti“ (viz Mt 14,21).

Jak se dalo čekat, lid ho chtěl opět provolat za krále. Spatřovali v něm vůdce povstání, od něhož očekávali vítězství nad Římany. Ale Ježíš jim unikl na horu. Předtím učedníky vyzval, aby se bez něho přeplavili za jasné měsíční noci na druhý břeh. Petr sice poslechnul jeho pokynu, ale všichni učedníci, když viděli, jak se jezero vysoko vzdýmá, byli mrzutí a říkali: „Pobřeží je bílé pěnou. Nezůstaneme-li tu do rána, všichni se utopíme.“ Petr s nimi sdílel jejich starost: „Jako šedý mořský vlk nečekám nic dobrého“ (VEJ II. 96, 1 a 9). Zatím co učedníci viděli svůj blízký konec, Ježíš stanul sotva „deset kroků od lodi“. Další je už pověženo v evangeliu.

Ježíš pak přikázal aby pluli do svobodného města Genezaretu, kde byl v bezpečí jak před chrámovými pronásledovateli tak před Herodem, „protože toto město bylo pod přísnou ochranou Římanů to není sice uvedeno v žádném spisu (evangeliu), protože se jednalo o drobnou záležitost“ (VEJ II. 102, 12). Během několika dnů uzdravil zde na dva tisíce nemocných. – V genezaretské noclehárně byli také farizeové ze sousední Jesairy. Bylo to zde, kde Ježíš vědomě farizeje vyprovokoval tím, že svým učedníkům přikázal pojídat svůj chleba nemytýma rukama, „aby tyto vrcholné zpátečníky z řad farizeů a učitelů Zákona podráždil“. Polemiku líčí Matouš v 15. kapitole. Když Ježíš nakonec prohlásil, že: „Takové lidská ustanovení navždy ruší“, lidé začali jásat. Rolníci, pokud byli na polích, mohli jen zřídka tento příkaz splnit. A protože lid toto neproveditelné přikázání nedodržoval, považovali formalističtí a úzkoprse uvažující farizeové prostý lid za Am-haares, to znamená. za hodný zatracení. Farizeové však rozpálení hněvem na Ježíše křičeli: „Dost jsme slyšeli, rouhal se Bohu. Nyní víme, s kým máme co dělat“ (VEJ II. 125, 5).

Lodníkům v přístavu oznámili, že Ježíš „odvrátil celou Jesairu od Jeruzaléma“ a že bude volán k odpovědnosti (VEJ II. 167, 4).

Nyní Ježíš dosáhl vrcholu svého úspěchu. Lid ve všech místech kolem Genezaretského jezera odpadl od chrámu. Kněží v kraji a velekněží v Jeruzalémě pozorovali tento vývoj se starostí a zlobou o to větší, že jejich příjmy se povážlivě snížily. Které duchovenstvo a která hierarchie by se za takové situace nenávistně neobrátila proti „narušiteli klidu“, který ji zbavuje jejího sebeuspokojení?

Jak málo realisticky vidí někteří vykladači v evangeliích líčené události a záležitosti, je až udivujícím způsobem zřejmé z následujícího vyjádření Heinze Zahrnta: „Člověk dobře nechápe, proč velekněží, farizeové a učitelé Zákona tohoto rabího z Nazareta, který byl přece docela neškodný, tak nenáviděli a domáhali se přes Římany jeho popravení.“[21]

V Matoušově evangeliu 15, 21 se říká: „Ježíš odtud (z Genezaretu) odešel až do okolí Tyru a Sidónu.“ Z NOz se dovídáme, že Ježíš v uvedených městech nebyl. Tři hodiny pěší chůze před Tyrem změnil svůj úmysl a obrátil se znovu směrem ke Galilejskému jezeru. Severně od Jesairy vystoupil u břehu jezera se dvaceti svými učedníky na kopec, že tam po tři dny zůstanou. Ačkoli se domnívali, že je nikdo nezpozoroval, „vystupovaly na kopec rovněž tisíce lidí a přinesly s sebou pět set nemocných. Ježíš je uzdravil jedním jediným slovem“ (VEJ II. 171, 5).

On a jeho učedníci lid seznamovali po tři dny s jeho naukou. Třetího dne znovu zázračně nasytil čtyři tisíce mužů a také tolik žen a dětí. (VEJ II. 173, 7).

Následujícího dne poslal Ježíš několik svých učedníků na sever do Cesareje Filipovy (města ležícího mimo uzemí Galileje, pozn. spis.), aby zjistili, co si tam lidé o něm myslí, respektive zda vůbec o něm slyšeli. Do tohoto kraje Ježíš ještě nikdy nevstoupil. Zjistilo se, že všichni o něm slyšeli, avšak jednalo se o zprávy už zkreslené na úroveň nesmyslů a smyšlenek. Tak se například říkalo, že Ježíš „se dokáže udělat obrovsky velikým a pak se zase scvrknout do velikosti malíčku." Učedníci lidem vysvětlili, že to či ono je nesmysl. „Proto", říká se v NOz, „odtud pochází asi na padesát evangelií, která byla na prvním velkém východním církevním sněmu spálena jako apokryfy, což bylo velmi dobře" (VEJ II. 174, 16).

Než se Ježíš znovu vrátil do Horní Galileje, vydal se nejprve ještě jednou lodí do Jesairy, kam mu opět přinesli mnoho nemocných. Tentokrát váhal s jejich uzdravením a lidu řekl: „Nepřišel jsem léčit vaše nemocné, ale spíše abych vám oznámil, že Boží království se vám přiblížilo, jako jsem to už jednou před nedávnem učinil. Ale mnoho pozornosti jste tomu nevěnovali, protože jste mě znali z Nazareta a nyní už tomu vůbec nevěnujete pozornost. A tak u vás nezůstanu a vaše nemocné neuzdravím. Jděte ke svým lékařům" (VEJ V. 241, 8).

To jsou slova, jichž by si měli povšimnout mnozí zastánci nové teologie. Zřejmě nemalý počet teologů nezapomněl, že poslání církví nebylo v prvé řadě sociální, nýbrž jeho cílem byla spása. Nesprávný vývoj už došel tak daleko, že někteří autoři převracejí smělými a zcela neudržitelnými exegetickými „kousky " Ježíšovy záměry v pravý opak. Tak se tvrdí, že Ježíšovo uzdravování nemocných je třeba chápat jako „ukázku směru Ježíšovy činnosti: Ježíši jde o pozemské zdraví a zjednání práva pro bezmocné lidi v jeho okolí"[22].

Shora uvedené Ježíšovo prohlášení obrácené k lidem si nelze vykládat v duchu nové teologie, sociálních snílků a revoluční teologie. Dovolávat se v tomto směru Ježíše znamená falšovat jasný věcný obsah.

V Jesaiře Ježíš poprvé veřejně lidu oznámil, že on je ten slíbený Mesiáš, a dodal k tomu „Blažený ten, kdo z vás tomu věří" (VEJ V. 241, 10).

Z Jesairy odešel Ježíš se svými učedníky do domu Petra, kde několik dnů odpočívali. Pak navštívil v Galileji „řadu míst, vesnic a osad". „Já a učedníci jsme zvěstovali evangelium. Většinou jsme byli přijati dobře, ale také jsme měli mnoho odpůrců. Na této cestě jsem totiž nekonal mnoho zázraků, poněvadž jsem k tomu nalezl málo víry. Severní Galilea byla tehdy celkem příliš prosáklá Řeky a Římany a stále tudy procházela spousta kouzelníků, kteří zde provozovali svou živnost. Zázraky tu proto mnoho neznamenaly a nebyly v nějaké velké vážnosti" (VEJ V. 241, 13).

Podzim se schyloval ke konci a Ježíš nyní svým učedníkům oznámil, kde má v úmyslu strávit zimu: „Zdržím se nedaleko odtud, asi v Kisu, poblíž Kany" (VEJ V. 239, 13).

Když Ježíš v Petrově domě uviděl mnoho malých dětí sousedů, zavolal si jedno k sobě a učedníkům řekl: „Neopustíte-li své světské smýšlení (mysleli na to, jak budou ministry v jeho světském království!, pozn. spis.) a nebudete stejně pokorní jako tyto děti, nevejdete ani vy, ačkoli jste mými učedníky, do Božího království" (VEJ V. 244, 2). „Kdo se sníží jako toto dítě a nezůstane v něm ani stopa nějaké domýšlivosti, ten je největší v Božím království, neboť jenom pravá pokora čistého srdce rozhoduje o stupni blaženosti v nebesích" (Mt 18,4); (VEJ V 244, 3).

Než se Ježíš znovu vydal do Jeruzaléma, navštívil některá místa na tehdy velmi úrodných Golanských výšinách. Později tam byl ještě několikrát. Od svého dvanáctého roku chodíval do Jeruzalému a od té doby znal rodinu Lazara.

V Jeruzalémě se nyní Ježíš v polemice s farizeji přizná, že je Mesiáš. Židé, rozlícení už od dřívějška sobotním uzdravením ochrnutého u rybníka Bethesdy řekli: Nuže, říkáš nyní zcela otevřeně, že Všemohoucí je tvůj otec" (VEJ VI. 4, 6).

Před návratem do Galileje Ježíš oznamuje svým učedníkům program své zimní a jarní činnosti a svého vyučování. „Od nynějška nebudu po celou zimu

kromě uzdravování nemocných konat žádná jiná znamení a nebudu učit“ (VEJ VI 22, 9). „Až do poloviny zimy“ se střídavě zdržuje v jedné noclehárně a u svého přítele Lazara. „Pak navštívíme Kisjonu (V Kisu na severním břehu Galilejského jezera, pozn. spis.), kde znovu začnu učit a působit“ (VEJ VI 22, 10).

V Jeruzalémě bylo s Ježíšem 70 učedníků. Ti s ním však nechodili neustále jako jeho dvanáct apoštolů. „Tito učedníci“, vysvětluje Ježíš, „slyšeli a viděli tolik, že přesně vědí, co mají dělat, aby dosáhli věčného života. Víc nepotřebují. Kvůli svým domácím poměrům nechtěli všude a stále chodit se mnou a tak jsem je propustil. Ale oni opět přijdou a budou Mě na všech cestách a stezkách následovat“ (VEJ V. 273, 12). Ježíšovi apoštolové a také jeho učedníci byli většinou Galilejci.

Když Ježíš opustil Judsko, šel za ním velký zástup lidí až do Galileje (Jan 6.2). Když přišli k jezeru, nastoupil Ježíš na loď směrem do Kisu. Ve chvíli, kdy loď proplouvala kolem Tiberiady, lid Ježíše a jeho učedníky poznal a chtěl kvůli nemocným (!) jít za ním. Ježíš však do Tiberiady nikdy nevstoupil, neboť věděl, že „lidé tohoto města nesmýšlejí dobře a nemají víru. Jsou to lidé obchodu a myslí jen na peníze a na zisk“ (VEJ VI. 41, 7). Tento Ježíšův výrok, který Jan nezaznamenal, může vést zamyšlení. Asi hodinu cesty za Tiberiadou Ježíš loď v neobydleném místě opustil a vystoupil na kopec. Zástup lidu, který se za ním táhl z Judska, se na kopci rozrostl o denně přibývající lidi z okolí. Ježíš se tam zdržel pět dní a většina lidí brzy neměla co jíst. Tak došlo na tomto kopci ke třetímu rozmnožení chlebů pro „asi pět tisíc mužů, nepočítaje ženy a děti“ (Jan 6, 10).

Znovu si Židé řekli: „Je-li tak mocný, jako žádná moc na světě a moudřejší než Šalomoun, je tedy na čase, abychom ho násilím učinili králem“ (VEJ VI. 41, 20). Pomalu si i Jidáš začal uvědomovat, že „Pán ke svému životu peníze zřejmě nepotřebuje“ (VEJ VI. 47, 4).

Lidé z Judska a Galileje, kteří šli za ním, ho nakonec objevili „ve škole v Kafarnau“.

Ježíš věděl, že lidé ho všude vyhledávají proto, aby vyléčil jejich nemocné. A po třetím rozmnožení chlebů evangelista Jan zaznamenal Ježíšova slova: „Hledáte Mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasytili se“ (Jan 6, 26). V Kafarnau Ježíš však lidem bez obalu řekl a zároveň sdělil i Janovi, že nemá smysl těmto nezralým lidem kázat. Proto tisícům lidí, kteří ho obklopovali prohlásil: „Pomysleli jste si, ‘hle, ten má dost moci proti našim nepřátelům. Musíme s ním proto spolupracovat, navíc nám může opatřovat živobytí a nebudeme muset pracovat’“ (VEJ VI. 43, 5).

A Janovi pak šeptem dodal: „Vidíš, že je pravda, co jsem ti včera potají na hoře sdělil (při rozmnožení chlebů). Tito lidé jsou dosud zcela na úrovni zvířat a proto mluvím tak zastřeně, aby neporozuměli a odešli (!) neboť ještě zdaleka nepřišel jejich čas“
(VEJ VI. 43, 16).

„Hluchým je těžko kázat a slepým těžko psát“(!) (VEJ VI. 44, 4).

Když Ježíš zástupům řekl, že je Mesiáš a „Já jsem chléb života, který sestoupil z nebe“ (Jan 6,41), lidé začali reptat a navzdory všem zázrakům nechtěli připustit možnost, že by syn řemeslníka mohl být Mesiášem, a říkali: „Copak to není tesař Ježíš, syn tesaře Josefa? Copak dobře neznáme jeho otce a matku? Jak proto může říkat, že přišel z nebe?“ (VEJ VI. 44, 11).

Na to jim Ježíš odpověděl: „Kdo bude jíst tento chléb, bude žít na věky. A chléb, který já dám, je Mé *tělo,* dané za život světa“ (Jan 6, 51). (Pro vysvětlení těchto slov bylo Jakubu Lorberovi na tomto místě pro doplnění řečeno: „Tím se má rozumět vnější hmotný obal Mého slova, v němž přebývá živé duchovní slovo jako živý zárodek ve svém celkovém zapouzdření.“)

Židé pak se zeptali: „Jak nám tento člověk může dát k jídlu své tělo?“ (Jan 6, 52). Na to jim Ježíš odpověděl: „Můžete se přít a hašteřit, jak chcete, přesto je

tomu tak, jak jsem vám řekl. A řeknu vám nyní ještě více: Nebudete-li jíst Tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6, 53).

Další vysvětlení toho, co bylo řečeno, pro Jakuba Lorbera a pozdější čtenáře: „Co znamená Tělo, to už bylo ukázáno. *Krev* jako vlastní hmotné životní fluidum, které poskytuje tělu život, udržuje ho, vyživuje a dává mu rozmnožovací životní zárodek, je ve vnějším tvaru slova jeho vnitřní duchovností“ (VEJ VI. 44, 20).

Slovům, která Ježíš k lidu pronesl, nerozuměli ani tito lidé ani mnoho učedníků a také ani dvanáct vybraných apoštolů, kteří ještě čekali na bližší vysvětlení. Mezi sebou reptali a říkali: „Je to s ním zvláštní. Dnes si mohl jasným a lidskému rozumu přístupným vysvětlením získat tisíce trvalých stoupenců své nauky, takto si však nadlouho uškodil. Neboť kdo ho bude ještě chtít dále poslouchat a snášet?“ (VEJ VI. 45, 6).

Ježíš tak dal učedníkům najevo, že tito lidé ještě dlouho nebudou zralí pro vnitřní přijetí Božího království a řekl: „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a Život a nikoli nějaké pozemské tělo a krev“ (VEJ VI. 45, 10). Teprve později, když byl Ježíš se svými učedníky v jedné noclehárně o samotě, přišla znovu řeč na to, co bylo všem nesrozumitelné a podal jim následující celkové vysvětlení smyslu svých slov, která v Kafarnau pronesl: „Chléb a tělo jsou tu jedno a totéž, podobně jako víno a krev, a kdo pojídá nebeský chléb v Mém slově a ve skutcích podle něho, čili prokazováním pravé nezištné lásky k Bohu a bližnímu pije víno života, ten jí Mé tělo a pije Mou krev. Protože tak jako lidmi požívaný přirozených chléb se v člověku proměňuje v tělo a požité víno v krev, tak se také v duši člověka proměňuje chléb Mého slova v tělo a víno účinné lásky se proměňuje v krev. Říkám-li tedy ‘Kdo jí Mé tělo’, mám na mysli člověka, který Mé slovo nepřijímá jen do své paměti a do svého mozku, nýbrž zároveň i do svého srdce, které je – jak už ukázáno – žaludkem duše. Totéž platí pro víno účinné lásky, které pak už není vínem, nýbrž krví života. Neboť paměť a rozum člověka se mají k srdci podobně jako ústa k přirozenému žaludku.

Dokud je přirozený chléb ještě v ústech, mezi zuby, není ještě tělem, nýbrž je to stále chléb. Je-li však požvýkaný a klesne do žaludku a tam se smísí s žaludečními šťávami, pak svými jemnými výživnými částmi přechází již v tělo, poněvadž je tělu podobný. A právě tak je tomu také s vínem či s vodou, kterou víno obsahuje, neboť bez vody, kterou příroda používá k výživě všech rostlin a živočichů, by réva zahynula. Dokud máš víno v ústech, nepřechází do krve. Ale přes žaludek do ní velmi brzy přejde. Kdo tedy slyší Mé slovo a podrží ho ve své paměti, ten drží chléb v ústech své duše. Začne-li o něm rozumem vážně přemýšlet, pak zuby duše chléb žvýká. Protože rozum je duši tím, čím jsou tělu člověk zuby v jeho ústech.

Rozžvýká-li tedy rozum Můj chléb, čili Mou nauku, to znamená pochopí-li ji a přijme jako plnou pravdu, pak ji musí ještě přijmout láska k pravdě v srdci člověka a pevná vůle ji musí převést ve skutek. Dochází-li k tomu, pak se slovo proměňuje v tělo a opravdovým odhodláním k činu se proměňuje v krev duše, což je můj Duch v ní, bez kterého by duše byla stejně mrtvá jako tělo bez krve“ (VEJ IX. 73, 2-5).

„Milujte a jednejte v této lásce se Mnou! Nebuďte jen ochotní, nýbrž buďte z lásky aktivní, to znamená činní z Mé lásky k vám a na základě toho pak z vaší lásky ke Mně.“

Hleďte, to je pravá večeře Páně. To je pravé tělo věčné lásky, které bylo za vás vydáno a to je pravá krev, která byla za vás prolita. Toto tělo a tuto krev berte a jezte a pijte z ní všichni, aby se tím vaše tělo posilnilo a vstalo z mrtvých k pravému věčnému životu.“ „Má láska je pravá večeře. Kdo zachovává Má přikázání, která jsou samou láskou, ten naplňuje také Mou lásku, to znamená, že Mě opravdu miluje. A kdo Mě skutečně miluje, ten opravdu jí Mé tělo a v pravém

smyslu pije Mou krev, jež jsou pravým chlebem a pravým vínem nebes, andělů a veškerého života“ (Hi II, s. 2-3).

„Co činíte chudým, to činíte Mně samému!“ „To je to pravé ‘Hoc est enim corpus meum’, že opravdu konáte skutky lásky. Neboť *pravé dílo lásky* prokázané Mým jménem je Mé *nejvlastnější, nejopravdovější tělo“* (Hi II s. 320).

Večer před svou smrtí Ježíš podle Nového zjevení ve večeřadle řekl:

„Vezměte ještě každý sousto, které zde připravuji! Je to Mé tělo, slovo, které se stalo tělem a má ve vás zůstat živé. Vezměte i tento kalich! Pijte z něho všichni! Je to Má krev, která bude vylita na odpuštění vašich hříchů. Kdo nejí Mé tělo a nepije Mou krev, nebude nikdy blažený. *Vy však nyní víte, jak tomu máte rozumět,* a nebudete už o tato slova klopýtat. Jezte, pijte a kdykoli to konáte, konejte to na Mou památku“ (VEJ XI. 71, s. 196).

Ve smyslu pokynu „to konejte na Mou památku“ se členové obce v Jeruzalémě scházeli ke společné večeři. Lámali chleba, jedli a byli v radostné náladě. Tak se o tom píše ve Skutcích apoštolů 2, 46. *Děkovná modlitba* pronášená u stolu se nazývala *eucharistie.*

V Kafarnau Ježíš učedníkům ukázal, že mnozí z nich víru nemají, nebo jen malou a že jeden z nich ho zradí. Na to ho mnozí učedníci opustili se slovy: „Tomu tvrdému a neuvěřitelnému nerozumíme a proto tomu nemůžeme také věřit“ (VEJ VI. 46, 6).

Podle upozornění, která učinil před časem, opustil Ježíš Galileu a šel s dvaceti učedníky nejdříve „k nejsevernější hranici Galileje“, kam předtím ještě nedorazil. Odtud pak se odebral dále do Malé Asie a navštívil v Kapadocii město Serrhe, Samosatu, Malaves na Eufratu a dále také na severu Melite (VEJ VI. 127, 21).

„Odtud jsme se vydali do velkého města, Antiochie, kde jsme se zdrželi celý měsíc.“ „Na této cestě, kterou lze nazvat velmi plodnou, jsme strávili celé léto“ (VEJ VI. 140, 6 a 8).

Po návratu k jezeru se Ježíš a jeho učedníci zotavovali v jedné noclehárně v Kafarnau.

Když učedníky popadla „navyklá záliba v cestování“ a kromě toho, jak se Ježíš vyjádřil, byli „silně dychtiví“, navrhli mu, aby s nimi šel na svátek stánků do Jeruzaléma. „Říkali to však jen proto, že jejich víra ve Mne docela zeslábla. – Mnozí se ovšem zeptají, jak něco takového bylo při tak četných znameních a nauce vůbec možné. Je to snadno možné u každého člověka! Stačí jen, když je trochu namyšlený a začne si zakládat na svých schopnostech a jeho duše se ihned ocitne v temnotách pochybností, z nichž mu může pomoci jen nějaké malé pokoření.“

Tak nechal učedníky odejít, ale potají šel za nimi. V Jeruzalémě „vešel nahoru do chrámu, kráčeje nikým nepoznán a nepovšimnut středem šílené vřavy oslav, mezi opojeným a nesmyslným davem“ (VEJ VI. 146, 38).

Tam se ujal slova a farizeové ihned začali křičet: „‘Hleďte, jak nám svádí lid!’ A poslali chrámovou stráž, aby ho zatkla (Jan 7,32)“ (VEJ VII. 147, 16-17). „Tlačili se ke Mně. Když Mě však chtěli uchopit, zmizel jsem náhle z chrámu.“ „Kampak tak náhle zmizel?“, říkali farizeové, „To je zcela zjevný zázrak“ (VEJ VI. 147, 23).

Předtím Ježíš na farizeje zavolal: „Než přijde můj čas, nikdo z vás Mě nebude moci polapit“ (VEJ VI. 147, 21). I svým učedníkům před jejich odchodem řekl, že jeho čas ještě nepřišel.

Po tomto překaženém útoku na Svou osobu odešel Ježíš s učedníky do Lazarova domu, kde přespali. Tam, v klidu domu v ústraní, pronesl Ježíš velmi významná proroctví o katastrofách nejvyššího rozsahu, které lidstvo v naší době postihnou. Z Nového zjevení víme, že: je to *doba konce.* Ne, že by země měla být zničena, ale že pro to, co má přijít platí slova evangelia, že bude těžké to snášet.

Počátek katastrof už začal. V poslední kapitole o tom bude podána podrobnější zpráva.

Ježíš věděl, že tak přesvědčivé důkazy nemohou účinkovat, aby lidé uvěřili, komu věřit nechtějí, nebo proto, že se upsali systému, z něhož se v důsledku celoživotní nesprávné výchovy nedokážou vymanit.

Podle četných nezdařených atentátů na Sebe a podle četných varování, kterých se Mu dostalo od spřátelené strany – především od velmi dobře informovaného Nikodéma, že židovské duchovenstvo ho nikdy neuzná. V úzkém kruhu proto poznamenal: „Spíše si troufám obrátit ryby v moři než naše rabíny“ (VEJ VII. 223, 20).

Před jistými vrstvami národa prohlásil: „Od svého světského smýšlení, od Své světské nauky a od neomezeného blahobytného života nechtějí upustit“ (VEJ X. 148, 4).

Jak to zní aktuálně a moderně! Obě zmínky, jak ta týkající se oslovení „rabíni“, tak stále platný předpoklad, že blahobytný život obyvatel rozvinutých národů může vést k odmítání Božího Nového zjevení.

Na cestě z Lazarova domu v Betánii do Jericha oslovil Ježíše bohatý muž a zeptal se ho, co má dělat, aby byl blažený. Na tomto rozhovoru je významné poněkud se od evangelia lišící znění NOz. Jde sice jen o jediné slovo, ale to právě významně pozměňuje smysl. V evangeliu se říká: „Jak těžké je bohatému vejít do nebeského království.“ Ve skutečnosti Ježíš řekl: „Jak těžko *takoví* boháči vejdou do Božího království“ a popsal pak povahu tohoto muže. Ze svého velkého majetku údajně sotva kdy něco dal chudým, své služebníky držel velmi zkrátka a řemeslníkům nespravedlivě zadržoval více jak polovinu smluvené částky. Byl to tedy peněz chtivý lakomec, nemající s bližními žádný soucit. Co potká na onom světě takové lidi, kteří během celého svého života nedbají nejvyššího Ježíšova příkazu o lásce k bližnímu, Ježíš vysvětluje svým učedníkům takto:

„Po zániku těla si taková duše nevezme na onen svět nic jiného než svou lásku a činy, které svým chtěním zplodila. Závisí-li tedy láska této duše tak dalece na mrtvých věcech tohoto světa, že se s nimi plně sjednotí, pak je také ‘mrtvá’ ... a to je to, co se nazývá peklem a věčnou smrtí. Chraňte se proto před vším, aby se vaše duše nepropadla lásce ke světu s jeho poklady a půvaby, neboť koho svět jednou strhne, jen velmi těžko se z jeho moci vymaní“ (VEJ VIII. 166, 15).

Když od zahájení jeho učitelské činnosti uplynulo půl druhého roku, odebral se Ježíš znovu do Galileje, a to nejprve do Kany (v Galileji) a pak do Kisu, kde nyní většinou jeho matka bydlela se svými přítelkyněmi (VEJ IX. 114, 19).

Marie si stěžuje na další trápení, které způsobují duchovní z Nazaretu: „Musela jsem v Nazaretu snášet od tamního představeného (velekněze, pozn. spis.) kvůli tobě plno zlých řečí a odsouzení a hlavně proto jsem se odebrala sem do samoty, abych měla od představeného a jeho přivrženců pokoj“ (VEJ IX 117, 14).

O Ježíši se z NOz doslýcháme, že Marie „byla přísnou Židovkou a dosud si chrámu vážila, i když v Mé době (v době učitelské činnosti, pozn. sp.) už ne tolik, jako dříve“ (VEJ IX. 130, 2).

Na podzim posledního roku učitelského putování navštívil Ježíš už jen několik míst u jezera, mezi nimi i docela osamělou malou rybářskou vesnici. Marii vzal s sebou. Téměř po všech místech, která Ježíš navštívil, dnes už, jak Lorber poznamenává, „nelze nalézt žádnou stopu“ (VEJ IX. 140, 22). Jeho poslední učitelská činnost platila tak zvané Dekapoli, oblasti deseti měst. Tato krajina byla „širokou, velmi úrodnou náhorní rovinou“ (VEJ X. 36, 1). Návštěva měst Pelly, Golanu, Afeku a Abily se zmiňuje zvlášť.

Po návratu do Betsaidy došlo ke druhému rozeslání učedníků do oblastí „od téměř pramene Jordánu až k jeho vyústění do Mrtvého moře.“

„.Zbývá nám v Dekapoli ještě sedm velkých měst a řada malých měst a míst a můj čas se chýlí ke konci. Téměř dva a půl roku jsem sám, bez odpočinku a oddechu pracoval a chtěl bych si zde v Mém zamilovaném místě (Betsaida) týden oddechnout“ (VEJ X. 133, 7). „Po sedmi dnech se sem opět dostavte.“

Učedníky před cestou Ježíš nabádá: „Jen já jediný jsem Pán! Vy všichni jste si bratry a nikdo z vás nemá být ani větší ani menší, neboť i sebemenší nadřazení budí v mysli představeného satanskou vládychtivost a vede pak až příliš brzy ke zničení čisté lásky a z ní pramenící opravdovosti, jak se to nyní stále zřetelněji ukazuje v jeruzalémském chrámu. Kdo z vás chce být první, ten ať je poslední a nejnepatrnější, ať je služebníkem všech. Neboť takový je řád v Mých nebesích a mezi Mými anděly.“

„Říkám vám podle pravdy: Všichni, kdo se na této zemi chtějí nazývají představenými v jiném smyslu, dostanou se na onom světě do potíží. Neboť nejtěžším úkolem pro pyšné – jimiž se nakonec všichni představení stanou – je pokoření jejich mysli.“ „Proto všichni zůstaňte zcela rovnými bratry a žádný ať nechce mít před druhým ani sebemenší přednost“
(VEJ X. 134, 6-9).

To, co zde bylo uvedeno, je ve zkrácené podobě přesně tak v evangeliu Mt 20, 25-28, Mk 10, 42 a LK 22, 24 -26). V průběhu staletí vznikla mezi požadavkem a skutečností hluboká a nepřeklenutelná propast. O postupném odklonu od evangelia a o následcích pro nejbližší budoucnost si ještě povíme ve zvláštní kapitole.

Kromě toho Ježíš svým učedníkům řekl: „Nevyhledávejte nikde pro Mé jméno a Mé slovo nějaký světský prospěch ani nějaké světské panování.“ „Nestavte Mi také v budoucnosti žádné chrámy a oltáře, protože nikdy nebudu bydlet v chrámech postavených lidskou rukou a nedám se uctívat na oltářích. Kdo Mě miluje a zachovává Má snadná přikázání, ten je Mým živým chrámem a jeho srdce plné lásky a trpělivosti je pravým živým a Mně jedině milým obětním oltářem k Mé poctě“ (VEJ IX 166, 8 a 10).

Ježíšova veřejná a učitelská činnost se schylovala ke konci a on porovnával úspěch a neúspěch. Přišel především k židovskému národu, ale právě tak zřetelně přikazoval šířit Svou nauku mezi pohany. Již při svém pobytu na vrchovině po levém břehu Jordánu prohlásil: „ ... Mé evangelium ať je hlásáno také všem pohanům – v něm spočívá základ Božího království na této zemi k blaženosti všech lidí. Neboť přijde doba, a už je tu, kdy velmi četní pohané budou Bohu blíž než Židé, kteří Boha chválí jenom ústy a jejich srdce je od Něho daleko“ (VEJ X. 145, 12).

„Spočítejte Židy, kteří ve Mne věří – jak málo je jich ve srovnání s těmi, kteří Mě nenávidí a všelijak pronásledují. A spočítejte pohany, kteří sem stále z blízka i z daleka přicházejí, s velkou radostí přijímají Mou nauku a Mě takového, jaký jsem, snadno a bez váhání Mě uznávají a hned Mně nade všechno milují“ (VEJ IX. 193, 10). „Jděte však do Jeruzaléma a do mnoha jiných židovských měst a obcí a nebudete se stačit podivovat, jak hanebně o Mně smýšlejí. A přece jsem všechny učil nejčistší životní pravdu a konal velká znamení“
(VEJX 138, 3).

Ani tři z mých bratrů, kteří se zdržovali v Nazaretu „si o Mně nemysleli to, co si o Mně správně měli myslet, takže jsem pro tuto nevíru nenavštěvoval tak často Nazaret. A když se jeho obyvatelé tázali, odkud mám jako jeden ze synů tesaře Josefa takovou moudrost a moc, řekl jsem: „Nikdo není prorokem ve své vlasti! Pak jsem se svými učedníky odtud odešel a osobně už jsem se do Nazaretu nevrátil“ (VEJ X. 31, 10).

Také Ježíšovi učedníci ho stále ještě po dvou a půl letech učení nechápali. Petr namítal, že v jeho slovech je stále ještě „něco tvrdého a podivného navzdory tak četným vysvětlením“, kterých se jim už dostalo (VEJ X. 153, 3). A dostává

odpověď „že se ještě musí krmit mlékem, protože ještě nejsou schopni požívat a strávit silnější stravu“ (VEJ X 153, 9).

Není však možné nebrat v úvahu, že prostý a zestárlý rybář Petr, který neprošel univerzitním školením myšlení, se snažil poctivě porozumět tomu, co bylo jemu a ostatním učedníkům řečeno. Že mu napadalo leccos, to dokazuje otázka, kterou Pánu položil, co vlastně na onom světě čeká spoustu lidí, kteří dosud o Ježíšově učení neslyšeli a možná ani v budoucnu neuslyší. Přicházejí snad na svět pouze proto, aby „širou půdu Země eventuálně pohnojili pro lepší lidská pokolení?“ (VEJ X. 153, 2). Na to je mu naznačeno: „Jak bych mohl neznalé a nevinné soudit a odsoudit?“ (VEJ X. 154, 2). „V domě mého Otce je plno příbytků, ale také plno zařízení pro nápravu ... (VEJ X. 154, 10).

Z této Ježíšovy výpovědi lze jasně odvodit, jak nesmyslná je nauka církve o tom, že každý člověk s konečnou platností rozhodne o svém posmrtném údělu zde v pozemském životě.

Opět Ježíš důrazně apoštoly upozorňuje, že v příštím roce o velikonocích se splní to, co o něm předpověděli proroci (VEJ X. 141, 15).

O tomto pozdním podzimu přišel do Jeruzaléma jen ke krátkém pobytu. Do této doby spadá vzkříšení Lazara, zázrak, který „byl uzavřením mého učitelského působení“
(VEJ XI, s. 104). Tento skutek rozběsnil chrámové kněze, protože Lazar byl z okolí Jeruzaléma nejbohatším mužem, který neměl děti. Podle chrámového zákona by připadla po jeho smrti třetina jeho majetku chrámu! (VEJ XI. s. 85).

Lazar Ježíše prosil, aby přes zimu u něho zůstal, jak už to jednou na delší dobu udělal. Ježíš však tuto nabídku nepřijal, nýbrž rozhodl se odejít se svými jedenácti apoštoly (kromě Jidáše) a s osmi dalšími učedníky zcela do ústraní. Ostatní učedníci, jako vždy v zimním období, odešli každý do svého rodiště. Ježíš se odebral, jak je to uvedeno i v evangeliu, do malého místa jménem Efraim. Tato ves však neležela v Samařsku [23], jak se mnozí autoři domnívají, nýbrž v pohoří Juda, východně od Hebronu, poblíž Mrtvého moře. Text Janova evangelia 11, 54 neposkytuje žádný důvod k předpokladu, že Ježíš odešel „na sever “. Říká se v něm pouze „do krajiny blízko pouště“.

Zde v Efraimu, kam v zimě sotva někdo přišel, opravili učedníci se svolením starších obce rozbořenou pevnost tak, že se v ní dalo bydlet. Zde pobyli po celou zimu, zhruba tři měsíce (VEJ XI, s. 146). Při odchodu z Efraimu Petr znova Pána varoval před chrámovými kněžími. Tušil, že věci skončí dramatickým vyvrcholením. „Od té chvíle Petr tajně u sebe nosil meč, připraven obětovat za Mě svůj život, kdyby vládcové přišli, aby Mě zajali“
(VEJ XI, s. 148).

Po odchodu z Efraimu „následovaly velmi významné dny, které měly sloužit k tomu, aby jak Lazarovi, tak Mým učedníkům ukázaly, jaké mám s lidstvem úmysly. Proto jim bylo ještě osvětleno mnoho věcí, pro jejichž zjevení dosud nedozrál čas. Později se to však stane.“

„Večer jsme seděli ve známém velkém sálu noclehárny na Olivové hoře, která také patřila Lazarovi, pospolu, neboť se zde scházelo mnoho lidí a ti mě chtěli vidět“
(VEJ XI, s. 154-155). „Večer prvního dne, když jsme k Lazarovi přišli, stáhli jsme se sami před lidmi, kterých ještě nepřišlo mnoho, do sálu, který vždy sloužil jako místo pro scházení, když se náhle objevil u dveří Jidáš Iškariotský a pozdravil nás“ (VEJ XI, s, 155). „Živě líčil, s jakou bídou se setkal v Jerichu (kde se zdržoval, pozn. sp.) a také na cestě sem, jak ubohý lid je utiskován a strádá v područí.“ „Zakončil slovy: ‘Ó, Pane, kdybych měl jen desetinu tvé síly, zakrátko bych učil konec násilí, abych lid, který je v poutech bit a volá k Jahvemu o pomoc, osvobodil a poskytl mu radost a štěstí, aby chválil jméno svého Pána a Boha a radostně jásal. Ó, Pane, jak dlouho chceš ještě otálet a nedbat proseb?’“

„Po těchto slovech, z nichž bylo jasné, že Jidáš ve Mně skládal naději také jako ve světsky osvobozujícího Mesiáše, ačkoli jsem přece často zdůrazňoval, že jím nejsem, nastalo velké ticho, plné očekávání a já jsem mu odpověděl: ‘Copak jsem vždycky k sobě nezval chudé? Netěšil jsem zarmoucené, neuzdravoval nemocné a chudé, pokud to potřebovali, neobohatil? Kdo tedy otálí? Ne já – váhá svět, který nechce dojít spásy! Avšak Syn člověka brzy dospěje k výši moci, která je dosažitelná, aby svět viděl, že může dosáhnout toho, o co svět usiluje a co se mu zdá žádoucí. Avšak má se to stát pro blaho mých nebes, nikoli pro blaho světa! A tak se tedy spokoj pouze s tím, cos už viděl a co brzy ještě uvidíš!“ Jidáš teď zmlkl a v srdci se radoval. Myslel si totiž, že svými slovy dal podnět k tomu, že nyní učiním rozhodný krok k osvobození národa z římského jha. Věděl, že k tomu mám sílu“
(VEJ XI, s. 156).

Jidáš se nedomníval, že bych byl sto číst jeho nejtajnější myšlenky, neboť při všech dobrých vlohách ducha to byl přece jen člověk materiální a k podstatě a pochopení Mé osoby nedospěl, aby ve Mně viděl něco jiného než velice mladého člověka, obdařeného neobyčejnými schopnostmi“ (VEJ XI, s. 158).

„Jidáš vyšel k lidem, kteří se u noclehárny shromáždili, a všem vyprávěl, že jsem zde a že zítra půjdu do města“ (VEJ XI, s. 161).

„Poněvadž počet mých stoupenců byl velmi rozsáhlý, rychle se to všude rozkřiklo. Navíc pro lidi nebylo v Jeruzalémě nic důležitějšího, než moje přítomnost ve městě. Zatím co se zpráva o Mé přítomnosti ve městě šířila, seděli jsme zcela klidně v Lazarově domě a rozmlouvali jsme většinou o lhostejných věcech, když Petr konečně zpozoroval, že Jidáš už zde není“ (VEJ XI, s. 161).

Já pak jsem opustil dům a vydal jsem se sám na vrchol Olivové hory, odkud je rozsáhlá vyhlídka na Jeruzalém a celé okolí.

Zde se ve Mně oddělilo *Božství* od Syna člověka Ježíše a řeklo Mu: „Pohleď, před tebou leží město Tvého utrpení, které tu v příštích dnech začne, až na sebe dobrovolně vezmeš jho, které má posloužit k vykoupení veškerého lidstva!

Oddělen ode Mne jsi ve svém pozemském těle jako každý jiný člověk. Snažil ses probudit v sobě Ducha, který je plností samého Božství. Obětováním své vůle jsi v sobě dal vzrůst vůli všemohoucnosti. Teď však záleží na tvé vůli jakožto člověka, zda chceš převzít poslední a nejtěžší dílo. Proto se tě ptám: Chceš jako Můj Syn vejít do Otce tím, že učiníš všechno, co ti poručí provést? Nebo chceš jako syn člověk patřit jen tomuto lidství a zůstat jen tohoto světa?

Můžeš být vládcem světa a zůstat Vykupitelem světa; ale tím, že do Mně plně vstoupíš můžeš také být ukazatelem cesty ke Mně, která vede k Božímu niternému srdci a tak můžeš být na věky vládcem života. Můžeš být přímluvcem lidí jako bytostí, které zde byly stvořeny a vyšly z Mé moci a mají se vrátit k Otcovu srdci. Ale můžeš být také přímluvcem lásky, která vládne moudrosti, aby svou spravedlnost proměnila ve slitování. Tak si nyní vyber z toho, co vidíš, co se má stát s tvým tělem, zda chceš jít cestou *vedle* Mě nebo cestou *ve* Mně. Neboť přišla chvíle posledního rozhodnutí!“ (VEJ XI, s. 166). „Tu promluvila duše Ježíše, syna člověka: ‘Otče, tvá vůle je vždy mou vůlí, a ať se stane jen co ty sám chceš!’“

„Na to řeklo Božství v srdci Syna člověka: ‘Ještě jednou se tě dnes zeptám, a dáš-li stejnou odpověď, pak se stane, jak chceš. Teď však pozoruj, co ti nabídne svět’“
(VEJ XI, s. 167).

„Druhého dne po ránu, ještě než vyšlo slunce, byli všichni čilí a vydali jsme se hned do přírody.“ „Zavolal jsem k sobě své učedníky, dvanáct apoštolů a řekl jsem jim: ‘Moji milí, dnešní den bude pro Syna člověka dnem vysoké pocty, protože si to tak Otec kvůli lidem přeje.“

„Učedníci, mezi nimiž byl také opět Jidáš, se Mě zeptali: ‘Pane, jak to myslíš, a jak se mám chránit před nepřítelem?’“

„Nato jsem se obrátil k jeruzalémské krajině a hlasitě jsem zvolal: ‘Ty však, dcero Sionu, se připrav přijmout svého krále!’“ (VEJ XI, s. 167).

„Učedníci teď nic neříkali, velice se však divili a mezi sebou si šeptali, co má Mé zvláštní chování znamenat.“

„Jidáš, který tato slova zaslechl, řekl s úsměvem Janovi: ‘Příteli, Pán už ví, po které cestě se má vydat. Ne do pekel, nýbrž ke slávě a ke cti svého národa kráčí cestou Pomazaného.“

„S nadšením pohlédl na Mne, protože mé hlasité zvolání se mu jevilo jako potvrzení všech jeho přání, takže viděl otevřenou cestu ke všem poctám, kterých se mu rovněž dostane jako připraviteli cesty Mesiáše, který mu bude mít mnoho co děkovat.“

„Petr udiveně hleděl na Jidáše, který se choval velmi hrdě a sebevědomě, avšak mlčel, protože mu všechno dění toho rána připadalo velice podivné a v klidu šel s ostatními svou cestou“ (VEJ XI, s. 168).

„Byli jsme asi v polovině cesty z Betanie k branám Jeruzaléma. Před námi ležela po levici malá obec, která se jmenovala Betfage a která nyní zcela zmizela. Zde jsem své učedníky vyzval, aby mi dva z nich prokázali laskavost. Hlásili se všichni. Já jsem však vybral Jana a Petra a vyzval jsem je, aby šli do obce, kterou před sebou vidí. Naleznou tam u prvního domu oslici, která se spolu s přivázaným oslátkem pase. na trávě.“ „To oslátko mi přiveďte, neboť je potřebuji! Budete-li tázáni, kdo vás poslal, odpovězte jenom: ‘Pán to je a potřebuje to zvíře!’ a dají vám je (VEJ XI, s. 169).

„Migram – majitel oslátka – o Mně mnoho od Marka slyšel, důvěrně Mé učení znal a jako Říman, který se nestaral o jeruzalémské Židy, protože se stýkal jen s Římskými vyslanci a občany, byl Mým otevřeným stoupencem. Když tedy oba učedníci přišli k jeho domu, a našli tam obě zvířata a to mladší z nich odvazovali, vyšel náhle vlastník ze svého domu a s ním několik jiných lidí, kteří u něho byli nakoupit plodiny, a příkře se učedníků zeptal, co je to napadlo, chtít si to zvíře vzít. Jan odpověděl podle Mých slov a Migrama velice potěšilo když uslyšel, že jde o to, aby Mi prokázal službu, a rychle odvázal i starou oslici, aby ji sám přivedl i s oslátkem ke Mně. Ačkoli učedníci řekli, že Pán potřebuje pouze oslátko.“
(VEJ XI, s. 169-170).

Když jsme se věnovali těmto přípravám, nahoru po silnici do Jeruzaléma táhl velký zástup lidí. Sotva nás tito lidé spatřili, spěchali k nám a zakrátko jsme byli obklopeni několika sty lidí, kteří mě bouřlivě vítali a pozdravovali jako zachránce Izraele. Byli to většinou Židé, kteří přišli na svátky a z nichž někteří mě už znali z mých cest v této zemi a považovali mne a mé učedníky už z dřívějška za dobrodince. Tito lidé mne velebili jako svého krále, poněvadž mezi nimi byli mnozí, kteří už tehdy měli v úmyslu mě provolat za krále, ale já jsem jim unikl“ (VEJ XI, s. 170).

„Když spatřili všem známého Lazara, o němž všichni od jeho vzkříšení mluvili, jejich jásání neznalo mezí a za provolávání hosana a sláva nás všechny obstoupili. Nebránil jsem se těmto projevům pocty, nýbrž mlčky jsem se posadil na připravené zvíře, které se vydalo po cestě do Jeruzaléma. Lidí stále více přibývalo, protože mnozí byli přilákáni hlukem a šli s námi. Lidé lámali zelenající se ratolesti a rozsévali je po cestě. Pak prostírali své šaty a nechali po nich kráčet soumara – vesměs to byly pocty, jimiž byli pozdravováni dřívější králové. Když jsme se blížili ke svahu Olivové hory, odkud byl široký výhled na Jeruzalém, uviděli jsme stát tisíce lidí u bran a údolí Cedronu bylo lidmi zaplněno“ (VEJ XI, s. 170 n).

Jak jsme přišli k jeruzalémské bráně, která byla hlavním vchodem od Olivové hory, římské stráže se pokoušely bránu uzavřít, protože dozorčí se obávali, zda se nepřipravuje nějaké povstání.“

Když Římané viděli, že lid s ratolestmi a palmovými listy v rukou se pokojně přibližují, zanechali všeho odporu a spíše se průvodu divili jako něčemu, co možná patří k svátku. Tak jsme se všichni nerušeně dostali do města a hned jsme se vydali směrem nahoru k chrámu“ (VEJ XI, s. 171).

„Farizeové, kněží a chrámoví služebníci tím byli velice rozčílení a nevěděli co dělat, když viděli tento veřejný okázalý projev. Brzy přišli na to, že takové velké shromáždění není možné potlačit násilím. Že by to hned vyvolalo pozdvižení proti již tak nelibě snášenému chrámovému hospodaření. Lid byl v nadšeném opojení, které by nemohli odstranit násilím. Nezbylo jim tedy nic jiného, než ponechat zatím věcem volný průběh, aby se při nějaké nečekaném obratu z toho dalo něco vytěžit ve prospěch chrámu. V narychlo svolané poradě velekněz Kaifáš především radil vyčkat, co vlastně chci podniknout, kam mám v úmyslu celé to hnutí vést“ (VEJ XI, s. 172).

Chrámovým služebníkům byl však rychle vydán pokyn oznámit můj příchod prodavačům v nádvořích, aby se zbránilo mrzutému výjevu, jaký jsem už jednou způsobil. Toto opatření však přišlo pozdě. Neboť jakmile byli penězoměnci a různí prodavači hlukem za zdmi upozorněni a doslechli se, oč jde, vzpomněli si už také na můj dřívější skutek, rychle své věci složili a se svým zbožím, které nabízeli, rychle budovu opustili.“ „Toto druhé vyčištění chrámu, ke kterému nedošlo Mým přímým zásahem, zavdalo podnět k nedorozuměním, jako by se dříve líčené scény odehrály nyní, při Mém vjezdu, zatím co se staly dříve, na počátku Mé učitelské činnosti.“ „Když teď lid s velkým křikem vnikl do chrámu, pátral především po knězích. Chtěl požádat velekněze Kaifáše, aby Mě posvátným olejem pomazal na krále, že Mě pak odvede na hrad Cion, aby Mě vzdal hold. Kněží však nebyli k nalezení. Lid bez zábran vnikl nádvořími do Svatyně“ (VEJ XI, s. 172n).

„Farizeové a představení chrámu zcela správně odhadli snadno vznětlivou náladu lidu. Neboť zatím co by se byl lid dříve nerozmýšlel donutit kněze, kdyby se neukázali ochotní, k tomu, co si přál, nyní, pod dojmem, jakým působilo místo samo a na němž, protože zde nebyl ani jediný kněz, nebyly možné osobní výpady, následovalo – po všeobecném rozčílení – slavnostní zmlknutí a očekávání toho, co si počnu. Také svým učedníkům jsem přikázal, aby se drželi zpátky, a tak jsem nyní stál sám, pozorován všemi lidmi. Hlasitě jsem k nim promluvil:

„Přišla hodina, aby se celý svět dověděl, kam vedou cesty, kterými dosud šel a každý by se měl rozhodnout, zda chce jít k Otci či ne. Dovedli jste Mě do tohoto domu, kde dříve viditelně přebýval Duch Boží. Nyní však z těchto zdí zmizel a toto místo se stalo prázdným. Nyní však si zvolil jiné místo. Každý člověk si může postavit chrám, jedná-li podle Mých slov a podle učení, které jsem vám dal.

Každý ať se dá vést pokorou a tak vejde rovnou do postaveného Božího domu, který se zde stal prázdným, avšak má být znovu naplněn skutky lásky. Každý projev lásky je stavebním kamenem chrámu a tento chrám bude korunován znamením moudrosti a síly, jen bude-li jeho základním kamenem sama láska. Proto však jsem k vám přišel, abyste se ode Mne naučili lásce, které si nevážíte – nikoli sebelásce, kterou zajisté máte, nýbrž lásce k bližnímu, kterou nemáte, která vás však zbožšťuje a která jediná vás může přivést k Bohu. Myslíte-li si však, že jsem a chci být vaším králem, pak vězte, že moje království není z tohoto světa, nýbrž že ve vší své slávě přebývá v člověku a je dědičným podílem, který dal Otec Synovi a skrze něho všem lidem na zemi a ve všech nebích. Nemyslete si tedy, že vtáhnu do Davidova hradu, abych založil nějaké pozemské království. Kdo Mě chce následovat, ať jedná podle mých skutků. Tak se stane blaženým!“ (VEJ XI, s. 173 n).

„Abyste však viděli, co dokáže Otcova síla v člověku, přineste Mi nemocné, kteří tělesně trpí, abych je uzdravil“ (VEJ XI, s. 174).

„Moje slova jsou pravda a protože jsou pravda, jsou také životem a sílou života. Jako člověk jsem vždy podle toho jednal a tak jsem se stal Mistrem života. Proto vám všem říkám: Jděte a jednejte stejně tak, avšak nehřešte už ani slovy ani skutky! Už nehřešte, neudělejte nic, co je proti lásce k Bohu a k bližnímu. Pak zůstanete zdraví a stanete se pravými mistry života. Vstaňte a jděte!

Po těchto slovech zmizely všechny neduhy z těl nemocných a oni se zdraví a silní zvedli. Lid však, který stál kolem, začal znova hlasitě volat a jásat a nadmíru Mně vychvalovat. Mnozí přede Mnou padli a snažili se uchopit Mé ruce a mé roucho, aby je líbali. Nebránil jsem jim, nýbrž nechal jsem je všechny přijít ke Mně.

Mnozí se však chtěli znovu pokusit vniknout k veleknězům, aby provedli svůj úmysl dát Mě pomazat. Velekněží se však tak dobře ukryli, že po nich nebylo ani stopy a tak se poslové brzy vrátili. Když se pak prodrali až ke Mně a bouřlivě Mě obklopili, přikázal jsem jim, aby se uklidnili a krále chtivým jsem řekl: ‘Řekněte, může se tomu, který tu stojí před Bohem jako nositel jeho síly, dostat na zemi ještě vyššího postavení než-li to, že už před Bohem stojí?!’“

„Vedoucí toho zástupu poněkud dotčeně řekl: ‘Mistře, jemu samému jistě ne, ale ti, kdo jsou Mu oddáni, si také přejí mít navenek nějaké viditelné znamení jeho moci, aby pod jeho mocnou rukou byl národ šťastný a nebyl utlačován!’

Řekl jsem: ‘Co lid získal, když Samuel na jeho žádost pomazal Saula za krále? Ani pokoj ani klid, nýbrž boj a nepokoje. Protože se národu znelíbilo mírné jho, které na něj podle jeho jednání Hospodin kladl, a požadoval silnou ruku viditelného vládce. Pak i nadále králové zůstali a také teď máte krále v Herodovi. Myslíte, že by vám nový král, kterého hledáte ve Mně, přinesl pokoj, chtěl-li by být také navenek mocným králem? Herodes a Římané by se snažili všechny jeho stoupence i ho samého zničit. Kdybych se stal vaším pozemským králem, vyvolalo by to bídu, válku a svízele. A jak by se to snášelo s Mou naukou: „Miluj svého bližního jako sebe samého!“, kdybych vám chtěl přinést válku a vraždění? Proto upusťte u Mě od všeho vnějšího! Mé království není z tohoto světa. Zbudujte v sobě ono pravé království pokoje, tam rád stále zůstanu vaším králem!

Po těchto slovech se krále chtiví rozmrzele odvrátili a usoudili, že nejsem ten hrdina, od kterého by mohl izraelský národ očekávat slávu i navenek. Odebrali se nyní mezi lid a neskrývali svou nespokojenost s Mým odmítnutím. Ostatní lid však nebylo snadné ode Mne odvrátit, protože Mé skutky na něj mocně zapůsobily“ (VEJ XI, s 174).

Chrámoví Židé, kněží a farizeové teď však zpozorovali, že vznikla mnohem klidnější nálada a někteří z nich se v přestrojení vydali mezi lid, aby vyslídili, jak to nyní vypadá. S lidmi toužícími po králi (to znamená lidmi rozhodnutými pro povstání, pozn. spis.), kteří nyní byli velmi rozladění, se rychle spolčili, aby proti Mně lid poštvali a vyvolali opačné nálady“ (VEJ XI, s. 178).

„Podobně se proti Mně stavěli také ostatní přestrojení chrámoví Židé a opatrně se snažili lid proti Mně naladit.

Má duše nyní cítila, že udeřila moje hodina a zesmutněla kvůli blízkému utrpení a kvůli tomu, že lid je tak vrtkavý. Proto jsem svému nejbližšímu okolí řekl: ‘Zarmoucená je nyní má duše. A co mám říci? Otče, pomoz Mi z této hodiny? Vždyť proto jsem přišel (abych dokončil dílo spasení, pozn. spis.) na tento svět. Otče, oslav Své jméno!’ V tom zazněl hlas z nebe, který však po pravdě zazněl v srdcích všech, kteří se ještě mohli nějak probudit k duchovnímu životu: ‘Oslavil jsem ho a chci ho opět oslavit!’“ (VEJ XI, s. 178 n).

„Kněží a představení chrámu se mezitím spolehlivě dověděli, že se lid uklidnil a že jsem se zdráhal provést veřejný převrat, abych se dal prohlásit za

Pána a krále. Dověděli se také, že kvůli tomu došlo k rozladění. Hleděli rychle této nálady využít. Všichni kněží a levité byli rychle vyzváni, aby uspořádali skvělý průvod. Trubači na pozouny kráčeli vpředu a hlasatelé lidu oznamovali, že velekněz dostal od Hospodina příkaz, že má vykonat velkou mimořádnou oběť na usmíření za hříchy lidu, protože Hospodin je k lidu milostivý a odpouští mu všechny hříchy, jichž se za půl roku dopustil. Zástupy se ubíraly s veškerým leskem a slavnostně a sám Kaifáš vykonal oběť na velkém chrámovém oltáři pro zápalné oběti. Takto chrám dosáhl svého záměru. Neboť lid ještě velice lpěl na starých obřadech a na všem, co pocházelo z chrámu. Tento (taktický) vzdoro průvod zapůsobil svou neobvyklostí velmi silně na mysli a už za půl dne nebylo ani stopy po onom neobyčejném nadšení lidu, které vzniklo při Mém vjezdu“ (VEJ XI, s. 179 n).

„Zanedlouho jsme dorazili k domu Lazara. Každý tuto cestu vykonal mlčky a starostlivé pohledy mých učedníků se ke Mně často stáčely. Zdálo se jim zřejmé, že jsem se dnes pokusil o rozhodující zásah, který však, pro ně zcela nepochopitelně, selhal. Kam se poděla Má zázračná síla, která přece mohla tak snadno potvrdit nějakým vnějším znamením Mé poslání? Neboť uzdravování nemocných, jež se dařilo i Mým učedníkům, se jim stalo už tak všední záležitostí, že nebylo před lidmi považováno za něco neobyčejného. Také onen hlas z nebe se jim zdál pochybný, protože nezazněl dost silně a mocně, aby vyvrátil všechny pochybnosti.

Všechny tyto otázky probírali moji učedníci velmi podrobně, když jsme přišli do Betanie a Já jsem se odebral do osamělého pokoje, abych se, to jest svou duši, soustředil a posilnil. V kruhu Mých nejbližších učedníků to byl zejména Jidáš, kdo byl kvůli zdánlivému neúspěchu nejvíce rozčílený. Docela nepokrytě řekl, že moje příliš velká mírnost a dobrota mi zabránily v tom, abych se lidu rozhodně opřel. Řekl: ‘Pán je zcela jistě člověk, který má mimořádnou moc a moudrost, a vůbec nepochybuji o tom, že on je očekávaný Mesiáš, a nikdo jiný. Ale tento silný duch, který přebývá v jeho mimořádné síle jako blesk, je sevřen příliš slabou schránkou, která vykazuje pro lidi ještě příliš mnoho slabostí. Není to jen mírnost a dobrota, co řídí svět, nýbrž také pěst, která dovede tasit meč, a musí-li to být, dosahuje úspěchu krvavou přísností. Kdyby byl Pán nucen bránit sebe a své učedníky před rukama katových pohůnků, musela by se Boží síla, která v něm sídlí, projevit jinak, aby se svými učedníky nezahynul, nýbrž aby se jeho dílo zdařilo. Tak se mu to však ještě nepodařilo.’

Petr mu řekl: ‘Copak jsi, Jidáši, ještě neviděl, jak často, když byl jak Pán, tak i my v tísni, bychom bez jeho síly už dávno zahynuli? Vzpomeň si, jak poručil bouři a jak často zmařil úklady chrámu, který proti němu posílal své pochopy!’

Jidáš odpověděl: ‘A přece to není žádný důkaz, protože vždy při tom nastaly tak příznivé okolnosti, že bychom ze z těch nebezpečí beztak dostali. Ne, já myslím, že kdyby se docela náhle dostal do nějakého tělesného nebezpečí, které by bylo všem zřejmé a museli by se obávat, copak by Pán nemusel jednat mnohem rázněji? Nebyl by mu pak lid docela jinak oddaný, tak, že by se nedal odvrátit nějakou pošetilou okázalou hrou chrámu??!’

Petr a ostatní vrtěli hlavou a mínili: ‘Jakby se něco takového mohlo stát a kdo by o tom chtěl rozhodovat? Pán sám nejlíp víc, co zamýšlí a jak jedná’. Jidáš zamyšleně zmlknul a zůstal toho dne zasmušilý a uzavřený.

V Lazarově domě byl klid a nikdo Mě nerušil, když jsem zůstal sám ve svém pokojíku a rozmlouval jsem v sobě se svým Otcem. Nikdo však řádně nepochopí, jak toto bylo možné“ (VEJ XI, s. 180-182).

„Nikodém a ti, co přišli s ním, se s úzkostí o Mně obávali a naléhavě Mě prosili, abych nedůvěřoval Herodovi a nevystavoval se nebezpečí, které nyní od chrámu hrozí. Pouze oni se odvážili Mně tyto zprávy podat. Bylo také v jejich kruzích mnoho jiných, kteří o Mně smýšleli přátelsky, ale ti se kvůli farizeům neodvažovali ke Mně přijít“ (VEJ XI, s. 183).

Ježíš jim odpověděl: „Nedělejte si starosti s tím, co se děje a co se ještě stane. Otec to tak chce.“ „Už jen malou chvíli to ještě potrvá, pak bude Syn navěky v Otci. Jak se toho však dosáhne, to se vás nyní ještě netýká, avšak bude to k prospěchu vám a celému lidstvu“ (VEJ XI, s. 184).

Na to Nikodém řekl: „Pane, těmto tvým slovům cela nerozumíme. Také se nám především zdá nutné, abys myslel na svou vlastní osobní bezpečnost. Proto jsme přišli sem, abychom ti ji podle svých sil poskytli. Nebylo by tedy lépe, kdybys toto místo opustil, aby ses ukryl? Syn mého bratra zde by tě určitě doprovodil, protože má široké styky za hranicemi, kde bys mohl žít nějakou dobu v úplném bezpečí.“

Ježíš na to odpověděl: „Nebuďte bláhoví, já pomoc lidí nepotřebuji. Kdybych chtěl své nepřátele zničit, byla by to pro mě maličkost. To však *nechci.* Neboť i oni se mají podílet na spáse a s nimi celý národ. Zůstanu! Buďte ujištěni, že nikdo se mě nezmocní dříve, než sám budu chtít!“ (VEJ XI, s. 184 n).

„Když nastalo ráno, pokusil se Jidáš přiblížit k Tomášovi a odvést ho stranou. Oba šli ven a tam si řekli toto: ‘Bratře’, řekl Jidáš, ‘Chápeš Pánovo počínání? Byli jsme přece včera oba svědky jeho vítězství, kdy by mu bylo maličkostí připoutat si pevně oddaný lid tak, aby šel za ním, kam by chtěl. Místo toho však, aby o svém mesiášském poslání nyní celý svět přesvědčil, dává si chrámem vzít z rukou všechny plody své práce, nepodnikne nic z toho, k čemu lidé upínají své naděje, ačkoli má v sobě přece opravdu tolik síly, že kdyby se jen vzchopil, mohl by chrámu a celé římské říši rozkazovat. Co mu pomůže všechna ta Boží síla, kterou může poroučet bouřím, nemocným a všem pohromám, když je sám v sobě značně slabý, aby tuto sílu jak se patří použil.’

Ó, mě se chvěje v hrudi srdce radostí, pomyslím-li na to, jaké by všechno mohlo být, avšak není. A proč to není? Protože on, jediný, v němž taková Boží síla žije, nemůže v sobě nalézt odvahu k rychlému a odhodlanému činu’“ (VEJ XI, s 186).

„Jidáš vzrušeně odpověděl: ‘I já jsem pevně přesvědčený, že celý svět může být spasený jen jím, avšak právě tak jsem pevně přesvědčený, že se musí něco stát, aby se tato spása uskutečnila. Teď, anebo nikdy.

Herodes je mu nakloněný. Římská moc je zde právě nyní malá, protože svou válečnou moc potřebují někde jinde. Všechno je tedy příznivé jemu, nejmocnějšímu muži, kdyby jen chtěl. Ale je potřeba, aby se toto chtění v něm probudilo. Neboť jsme viděli jak velice váhá a slyšeli jsme, co chce chrám. Pokud v sobě nenajde odvahu podniknout, co je třeba, pak musí být *přinucen,* aby to učinil!’

Tomáš poděšeně vyhrkl: ‘Přinucen? Kdo chce přinutit toho, z něhož mluví sám Všemohoucí?’“ (VEJ XI, s. 187).

Ježíš se pak vydal se svými učedníky do Jericha. „U Jordánu jsme strávili ještě celé dva dny, poté, co jsme odešli od Lazara. Toho času jsem využil k tomu, abych apoštolům ještě jednou vysvětlil své poslání a své učení“ (VEJ XI, s. 187).

„Pak se Jidáš s námi rozloučil a vydal se do Jeruzalému. Hned tam zjistil, že Mé náhlé zmizení všechny udivilo. Z velkého rozruchu, který vyvolal můj vjezd, už nic nezůstalo. Lidé vesměs soudili, že jsem uprchl před mocí chrámu. Chrám byl nyní silně střežen chrámovou stráží a Herodovými vojáky. Kromě toho denně procházeli ulicemi města římští vojáci, aby rozptylovali případná shromáždění lidu. Chrám už také hledal ochranu před eventuálním povstáním u zemského správce Pontia Piláta a obžaloval mne jako pobuřovatele lidu.

Pilát už také zavedl vyšetřování, avšak vyplynulo z něho, že lid se vůči mně neprojevil nijak nepřátelsky, ba dal najevo velké nadšení pro zázračného léčitele, který už nebyl Pontiu Pilátovi neznámý. Nepřikládal proto této události větší význam, avšak pro zachování pořádku nařídil, aby městem častěji procházely vojenské oddíly. Toto opatření lidi značně zastrašilo, neboť dobře věděli, že při výtržnostech je nutno se obávat moci a přísnosti Říma.

Chrám měl opět velkou převahu a zdálo se, že přišla jeho doba, aby mi zasadil zničující ránu – jen kdyby strážci chrámu věděli, kde a jak by mě mohli bez zábran zajmout. Neboť že to není snadné, se mohli už častokrát přesvědčit. Na tajném zasedání se radili o prostředcích a cestách, ale nemohli na ničem sjednotit. V tom se jim dostala zpráva, že nějaký člověk chce Vysoké radě podat informaci, kde se Nazareťan nachází“ (VEJ XI, s. 190).

„Kaifáš s velkou radostí pustil Jidáše k sobě a zavedl ho před Vysokou radu“
(VEJ XI, s. 190).

„Tam se Kaifáš zeptal: ‘Víš, kde nyní je?’ Jidáš odpověděl: ‘Ne, protože nemohu vědět, zda ono místo už neopustil. Ale vím, že jako vždy, bude také letos chtít jíst velikonočního beránka v kruhu svých stoupenců a že to bude někde v blízkosti města.’

Jeden z farizeů mínil: ‘Nejlepší by bylo zajmout ho v noci – jednak kvůli lidu, který je mu velice oddaný a také jsem často slyšel, že moc takových kouzelníků bývá v noci menší.

O tom Kaifáš nechtěl nic vědět, protože si byl jistý, že Nazareťan nepoužívá jiné nadpřirozené síly, nežli esejci, kteří tím byli dostatečně známí, ale byl rovněž pro to, aby byl Ježíš zajat v noci, aby to nevyvolalo pozornost“ (VEJ XI, s. 191).

S Jidášem proto dohodli, že se má v den velikonočního beránka dostavit v noci do chrámu, aby se tam sešel s pochopy, které zavede na místo, kde se Nazareťan bude nacházet. Kaifáš se Jidáše zeptal co za tu službu žádá. Jidáš, který se vnitřně radoval, že Vysoká rada se chytila do léčky, kterou nastražil, se nyní ještě více zaradoval, že jeho plán mu přinese ještě i peníze – což zpočátku nebylo jeho úmyslem – a požadoval třicet stříbrných. Ty mu také byly slíbeny, když se ten večer dostaví na místo činu“ (VEJ XI, s. 192).

„Jidášovi bylo zřejmé, že by se Mi i nadále podařilo strhnout na sebe všechen lid, pokud někde vykonám nějaký hrdinský čin, že lid je sice zaražený, ale zcela ode Mne neodpadl. Toto poznání ho těšilo a utvrdilo ho ještě více v úmyslu přivést Mne do situace, která by mě donutila neposkytnout útočníkům možnost se ke Mně přiblížit, abych je pokud možná zničil nebo zneškodnil a každý aby zřetelně viděl, že nikdo na zemi Mně nemůže odporovat, pokud jen vážně chci“ (VEJ XI, s. 192).

„Když přišel čas poledne , vyzval jsem své učedníky k odchodu a vydali jsme se opět po silnici mezi Jeruzalémem a Jerichem. Ten den byl dnem velikonočního beránka“
(VEJ XI, s. 193).

Vše, co se toho večera (ve večeřadle, pozn. spis.) mluvilo, zaznamenal přesně Jan ve svém evangeliu a lze si to přečíst. Zde je třeba jen něco dodat, co pomůže k lepšímu porozumění toho, jak události proběhly.“

„Bylo zvykem, že po jídle hlava rodiny podávala ještě sousto, při kterém se pronesl nějaký výrok z Písma tomu, kdo sousto dostal.“ „Zatím co jsem tato sousta připravoval, zachvátil mou duši velký smutek a řekl jsem: „Jeden z vás Mě zradí!“ Učedníky ta slova poděsila, zdála se jim temná, začali naléhat otázkami, jak to myslím, a kdo by Mě mohl zradit. Odmítl jsem jakoukoli odpověď a začal jsem rozdělovat sousta, při čemž jsem každému podle jeho povahy řekl nějaké napomenutí. Petra, který byl mezi prvními, Moje slova nejvíce sklíčila a pokynul Janovi, který Mně seděl nejblíž, aby zjistil, koho jsem svými slovy mínil.“

„Ten výraz ‘spočívat na prsou’ byl často špatně chápán, protože mnohé výklady vznikly z nepochopení hovorového jazyka. Neleželi jsme u stolu jak měli ve zvyku Římané a jak se často vysvětluje. Tento zvyk Židé nepřijali, jakožto zvyk pohanský, a vůbec se vyhýbali všemu, co mělo něco společného s pohanskými národy. My jsme seděli. Ten, komu se měla projevit zvláštní přízeň, seděl po pravici hlavy rodiny a byl poctěn tím, že mu směl připravovat pokrmy. Tak se

stávalo, že se hlava rodiny k němu častěji obracela svou hrudí. Z obecné mluvy to bylo přeloženo jako ‘spočívat na prsou’.“

„Jan se Mě tiše zeptal a jako nejdůvěrnějšímu z mých učedníků jsem řekl: ‘Je to ten, kterému podávám sousto!’ – Nato jsem podal sousto Jidášovi, se slovy: ‘Co činíš, učiň brzy!’

Ostatní učedníci přirozeně nemohli z Mých slov nic pochopit. Ale Jidáš, který se Mého prvního výroku také polekal, protože se jím cítil dotčený, vzal nyní tato slova zcela jako výzvu, která s jeho plány souhlasila. Rychle vstal, a vyšel ven. V nitru to cítil jako vítězství. Doufal, že se nyní stane mým spoluvládcem a jeho naprostá pýcha a touha bezohledně sklidit slávu a čest ho naplnila tak, že se satan i se všemi ďábly pýchy jeho duše zmocnili. A tak se roznítila jediným přáním: vládnout a zničit všechny odpůrce“ (VEJ XI, s. 194-195).

Ježíš pak lámal chléb a pronášel při tom slova citovaná na str. (20. tohoto souboru!!!).

„Pak jsme šli k bráně a vydali jsme se k Olivové hoře. Tam se nacházela zahrada, které se nyní říká ‘Getsemane’, ale na zcela jiném místě. Patřila k hostinci na Olivové hoře, který patřil Lazarovi a byl oblíbeným výletním místem. Pod tímto hostincem na návrší, poskytujícím dalekou vyhlídku, se prostírala zahrada na způsob parku, kterou vedla velmi příjemná cesta k vrcholu. Tento park sám byl vlastně Getsemane a nacházel se na zcela jiném místě, než se dnes ukazuje. To s ním má společné pouze jméno. Tamní velmi staré stromy svedly pozdější hledače toho místa k domněnce, že ono správné místo nalezli“
(VEJ XI, s. 196).

„Utábořili jsme se stranou cesty a já jsem vyzval Petra. Jana a Jakuba, aby se Mnou poodešli poněkud stranou od ostatních. Poslechli a šli za Mnou. Zde přišla chvíle, kdy celá tíha blížící se pohromy zachvátila duši Syna člověka a Božství se znova zcela stáhlo, aby člověku Ježíši poskytlo možnost svrchovaně svobodného rozhodnutí. Proto Ježíš tuto tíživou hodinu přijal a řekl: ‘Má duše je na smrt smutná!’ A pak řekl těm třem: ‘Zůstaňte zde a bděte se Mnou!’

Pak poodešel stranou a modlil se slovy: ‘Otče můj, je-li možné, ať Mě mine tento kalich, avšak ne jak já chci, nýbrž jak ty chceš!“ Poněvadž však v těchto slovech není ještě vlastní pevné rozhodnutí, Božství se do něho ještě nevrátilo. Ježíš šel zpátky ke svým a nalezl je, jak spí“ (VEJ XI, s. 197).

„Ježíš se nyní vrátil a opět se modlil: ‘Otče můj, není-li možné, aby ode mne tento kalich odstoupil, já ho tedy vypiji. Staň se tvá vůle!’

Poháněna znovu neklidem hledala jeho duše zevní oporu u jeho učedníků. Nalezl je spící, a to tak tvrdě, že se neprobudili a když je oslovil, jen se rozespale pohnuli.

Nyní Ježíš, Syn člověka, zvítězil.

Se soucitem pohlédl na své, pospíchal zpátky a hlasitě volal: „Otče, vím, je to možné, aby mě minul tento kalich. Ale ať se stane jedině tvá vůle. Proto ho chci vypít!’

Tu se do něj *Božství* plně vrátilo, posilnilo ho, docela ho prostoupilo a řeklo: ‘Můj Synu, bylo to naposled, co ses musel rozhodnout. Nyní se Otec a Syn v tobě spojili a stali se na věky neoddělitelní. Nes, co ti bylo dáno nést! Amen!’“ (VEJ XI, s. 197 n).

„Pak jsem vstal, vrátil jsem se ke svým učedníkům, kteří opět v leže spali, a probudil jsem je ...“

V tom se blížila tlupa ozbrojených chrámových stráží s pochodněmi. Vedl je Jidáš. Chtěl je zavést do hostince v domnění, že jsem tam. Učedníci se mě zeptali, co to znamená. Vyzval jsem je, aby ustoupili a šel jsem po cestě vstříc oné tlupě. Když mě Jidáš spatřil, přistoupil ke Mně a chtěl Mě na znamení pochopům políbit. Zabránil jsem mu v tom a řekl jsem: ‘Jidáši, takto zrazuješ Syna člověka?! Lépe by ti bylo, kdyby ses byl nenarodil!’

Pak jsem se obrátil k houfu a silným hlasem jsem se zeptal: ‘Koho hledáte?’ Jejich velitel odpověděl:‘Ježíše z Nazareta!’ Na to jsem se jim dal poznat se slovy ‘Já to jsem’ a přistoupil jsem k nim o několik kroků blíž.

Pochopové však ustoupili. Slýchali leccos o Mé síle a obávali se jí – proto byli Kaifášem vybráni jen takoví pacholci, kteří Mě ještě neznali. Několik z nich, kteří stáli vzadu, pod náporem couvajících dokonce upadlo.

Znova jsem se zeptal, neboť pacholci váhavě a ustrašeně hleděli: ‘Koho hledáte?’ A na opětnou odpověď velitele jsem odpověděl: ‘Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li však Mě, nechejte tyto zde odejít!’

Když nyní pacholci viděli, že se jim nic nestane, styděli se za svou počáteční ustrašenost, přihnali se ke Mně a obklopili Mě, zatím co velitel na ně volal, aby si všímali jen Mne, neboť rozkaz velekněze byl zajmout pouze Mne“ (VEJ XI, s. 198).

„Jidáš však při tom stál a čekal, že se něco stane, co nažene stráži strach. Poněvadž se však nic nestalo, domníval se tím jistěji, že má síla již se projeví před Vysokou Radou“ (VEJ XI, s. 199).

„Průvod se ubíral přes Cedron stejnou bránou, kterou se odehrál můj vjezd. Chrámové stráže Mě zavedly nejprve k Annášovi, který byl švagrem velekněze Kaifáše. K Annášovi jako prvnímu Mě zavedli proto, že byl Kaifášovým zástupcem a jevil o tuto záležitost velmi živý zájem. Proto také nejprve jemu byla podána zpráva, že se podařilo zajmout Mě.

Vůbec není úmyslem opakovat všechno, co už bylo podrobně uvedeno v Janově evangeliu – neboť tento spis nemá evangelium Jana učinit zbytečným – nýbrž v následujících historických událostech doplnit jen to, co může být pociťováno jako mezera.

O způsobu, jak Mě přijal Annáš a Petrově případu se lze tedy dočíst tam.

Annáš Mě spoutaného poslal ke Kaifášovi.

Jidáš, který nyní viděl, že všechno se jeví jinak než zamýšlel, pozoroval, jak Mě odvádějí a zdrceně a plný obav sledoval neúspěch svého záměru. Chtěl spolu se Mnou proniknout k veleknězi, ale zabránili mu v tom.

U Kaifáše byla shromážděna celá Vysoká rada, která už dlouho netrpělivě a pomstychtivě čekala až se objevím. V plném rozsahu tu nyní byla proti Mně vznesena obžaloba a vystoupili proti Mně svědkové, kteří měli dosvědčit, že jsem velezrádce. Použili k tomu jmenovitě Mého vjezdu a toho, že jsem se odvážil vstoupit do svatyně, čímž jsem si přivlastňoval kněžskou moc, kterou jsem neměl. Potom se navlas přesně dokazovalo, že chci lid poštvat proti římskému císaři a sám se učinit králem. Když však měli být přivedeni svědkové, kteří by tento úmysl mými slovy dosvědčili, nikdo se nenašel.

Konečně vstoupili svědkové, kteří prohlásili, že jsem řekl: ‘Zbořte tento chrám a ve třech dnech ho opět postavím!’

Tu Kaifáš řekl, že tohle je tupení samého chrámu, protože k vykonání něčeho takového je třeba mít božskou moc, jakou může mít jen Hospodinův Pomazaný, který jednou přijde s velkou mocí. Jak však jsem mu řekl, že jsem Kristus, Pomazaný a tak Mě zapřísahal, abych řekl zda opravdu jsem Kristus, Syn Boží.

Na to jsem odpověděl: ‘Ty to říkáš. Avšak pravím vám, od nynějška se stane, že Syn člověka bude sedět po pravici Boží síly a přijde v oblacích nebe k Otci, který tu v něm přebývá!’

Tu velekněz roztrhl své roucho a řekl: ‘Rouhal se Bohu! Na co potřebujeme další svědky?! Slyšeli jste jeho rouhání!’

S tím přirozeně všichni ihned souhlasili. Neboť v radě byli shromážděni jen ti, o nichž Kaifáš věděl, že jsou mu oddaní a souhlasí s ním. Těm však, kteří se mnou nějak přátelsky smýšleli – jak se to již ukázalo při posledních zasedáních – těm byl zatajen úmysl zajmout Mě a o Jidášově zradě nevěděli. (Zprávami NOz se

tak poskytuje teologům odpověď na záhadu, zda také Nikodém a druzí s Ježíšem spřátelení členové velerady Ježíše odsoudili k smrti. Předpoklad mnohých autorů, že Nikodém „odsoudil Ježíše jako rouhače proti Bohu“ se ukazuje jako nepatřičný. Nikodém a druzí, kteří se při předchozí poradě postavili za Ježíše, nebyli na rozhodující zasedání Kaifášem pozváni.) Tak tedy bylo také v otázce smrti rychle rozhodnuto a šlo jen o to, dosáhnout schválení Pontského Piláta.

Časně ráno jsem tam byl přiveden a zemskému správci sdělili, že jsem buřič a rouhač a jako takový si zasloužím smrt. Pontský Pilát, který dobře věděl o ém vjezdu a neviděl v něm nic pobuřujícího, snažil se Mě zachránit, neboť jako Říman byl nakloněn tomu, spatřovat ve Mně jakéhosi poloboha, majícího zvláštní síly. Mluvil tedy se mnou tak, jak se to dočítáte v Janovu evangeliu. Zástupcům chrámu, kteří stáli před soudní budovou řekl, že na Mně neshledává žádnou vinu“ (VEJ XI, s. 199-201).

„Kněží a příslušníci chrámu vyzvali všechny své přivržence (z chrámu žilo v Jeruzalémě na 25.000 lidí, pozn. spisy.[24]), aby se postavili před budovu soudu a ti nepřipustili dopředu nikoho z ostatního mně oddaného lidu, který ustrašeně stál opodál. V nejbližší blízkosti stála jen chrámová čeládka, která se snažila dosáhnout svého cíle, totiž odstranit mě“ (VEJ XI, s. 202). (Z toho vyplývá, že obvyklý předpoklad, že titíž lidé v jednom dni volali „Hosana“ a brzy na to „Ukřižuj“, se opírá o naprostou neznalost skutečného stavu věci.) „Ti se rozhodli, že mě zajmou a předvedou k Pilátovi jako buřiče proti státu. Odsoudí-li Mě, nebudou se mu mstít, neodsoudí-li mě, hodlají (kněžstvo) ho u samého císaře označit jako podezřelého člověka, přičemž Herodes jim s radostí půjde na ruku“ (VEJ XI, s. 227).

Před Pilátem se tento plán sice neutajil, ale Pilát nevěděl, co proti němu podniknout a tak se rozhodl, že bude v té věci vyčkávat. Ale ještě než si všechno rozmyslel, jak bude jednat, pokud velekněží mu s pověstným Ježíšem budou chtít sehrát vážný kousek, hle, už ho přivádějí zajatého a požaduji okamžitě soud. Pilát – jako by spadl z mraků – se hromovým hlasem zeptal: ‘Co spáchal tento spravedlivý, na němž nenalézám vinu?!’ Ale kněží a placený dav s ještě větším rozhořčením křičeli: ‘Je to svůdce lidu, buřič, znesvětitel soboty, rouhač proti Bohu a vydává se za syna živého Boha! – Na to všechno je podle našich zákonů, které Řím respektuje, a také podle zákonů císaře, trest smrti. Proto ho odsuď a dej ho ukřižovat, jinak jsi nepřítelem císaře!“

Tyto výkřiky Piláta ovšem zarazily a on vážně nevěděl, co má dělat. Zde, pomyslel si ve spěchu, se nedá dělat nic jiného, než v této nepředvídané ošklivé hře nedát na sobě znát rozmrzelost a ve jménu nevyzpytatelného osudu vyhovět tomu, co po něm nyní požaduje tahle nade vše nenáviděná kasta kněží“ (VEJ XI, s. 227).

Pilát se polekal, neboť chrám znal a věděl o něm, že je všeho schopen.“
(VEJ XI, s. 203).

„Pilát zkusil všechny prostředky, jak Ježíše osvobodit, ale byla to marná námaha, až nakonec zcela odzbrojen si veřejně omyl ruce a řekl: ‘Nechci mít vinu na krvi tohoto spravedlivého. Vy však máte svůj zákon, vezměte si ho suďte ho’. Tu velekněží křičeli: ‘Jeho krev padni na nás a na naše děti! My si však nemusíme ruce poskvrnit krví, k tomu máme římské vojáky!’“ (VEJ XI, s. 228).

„Ale když všechen dav po propuštění Barabáše ještě zarputileji trval na Ježíšově ukřižování, o jeho uvěznění nechtěl slyšet a Piláta nazýval zbabělcem, tu se Pilát cítil na nejvyšší míru odzbrojený a prohlásil: ‘Tady si vezměte, ubožáci, svého zločince, který je spravedlivější než jste vy a vaši pochopové! Táhněte a dělejte si s ním, co chcete, bude vás provázet mé znamení nad ním a nad vámi!’ S těmito slovy se vzdálil a přenechal jim Ježíše, kterého se pak kněžstvo prostřednictvím svých pochopů chopilo a dalo ho ukřižovat“
(VEJ XI, s. 228).

Na tomto místě se musíme hlouběji zabývat otázkou, která dlouho zaměstnává historiky a teology. Jde o to, jak to, že mocný prokurátor, který jinak zacházel s Židy drsně a bezohledně, dospěl k tomu, že se podvolil tlaku vysokého kněžstva a v rozporu se svým vědomím a svědomím Ježíše odsoudil k smrti. Kde v dějinách práva najdeme podobný případ, kdy soudce shledá u obžalovaného nevinu, jasně ji oznámí a pak ho odsoudí ke strastiplné smrti? Někteří autoři se pokoušejí problém řešit primitivním způsobem: prohlašují Pilátův výrok o Ježíšově nevině za nepravý, to znamená dodatečně do původního textu vepsaný. Takové příliš velké zjednodušení bývá podezřelé a nevede ani v tomto případě k vysvětlení věcného pozadí. Jiní, jako např. B. Rudolf Bultmann, míní, že Pilát jako osoba „stojící mimo“, nepochopil „vlastní nepolitickou povahu“ Ježíšova učení a Ježíše odsoudil k smrti nedopatřením.[26] Tento předpoklad odporuje jasnému výroku Piláta, který se jeví jako zcela jasný. Pilát věděl velmi dobře o čem Ježíš kázal a o jeho záměrech. Není pochyb, že Římane pozorně sledovali muže, který byl schopen několikrát kolem sebe shromáždit 20 až 30 tisíc lidí. V politicky výbušných poměrech Palestiny byli Římané ve střehu, protože v Palestině měli pouze tři pěší kohorty (asi 2500 mužů) a 500 jezdců.[27] Při povstání v roce 68 byly tyto vojenské síly početní i zbrojní převahou Židů v krátkém čase poraženy. Teprve když během roku 69 a 70 sem Římané stáhli legie z jiných oblastí, dobyli znovu celou zem. – Jiní autoři považují Ježíše za skutečného vůdce povstání a tvrdí, že byl odsouzen právem. S těmito překrucovači skutečného věcného obsahu, kteří se dopouštějí násilí na textech evangelia, se budeme blíže zabývat v další kapitole.

Nové zjevení nás za spolupůsobnosti historických faktů vyvádí z bahna dohadů a padělků a vrhá nové světlo na pozadí justiční vraždy, které se Pilát dopustil.

Abychom ten proces mohli pochopit, musíme se na chvíli zabývat dějinnými událostmi tehdejší doby v Římě. V době, kdy Pilát Ježíše odsoudil, vládl císař Tiberius. Blízkým spolupracovníkem císaře byl generál pretoriánské gardy Sejanus. Neexistoval člověk, který by více nenáviděl Židy než on. V roce 19 vyhnal Židy z Říma. Jeho plány však sahaly dál. Jak informuje dějepisec Eusebius, požadoval „Vyhlazení celé židovské rasy“. (Universam gentem Judaeorum deperendam exposcebat, Eusebius; Chronik, arménsky, s. 150. Srov. Philon, Legatio, 24, 160)[28].

V roce 26 byl Sejanus po císaři nejmocnějším mužem. Stárnoucí Tiberius už nepovažuje vládnutí za půvabné a stahuje se do svého paláce na ostrově Capri. Avšak nezapomene dát tajně sledovat Sejana, kterému nyní svěřuje vládu. A dobře učinil. Od dob Lucifera vysoce postavení moc nesnášeli, aby někdo stál výš než oni. V témž roce Sejanus dosazuje na místo prokurátora v Judsku Piláta, který byl rytířem nižšího řádu a podle tehdejších zvyklostí by normálně pro takový úřad nepřipadal v úvahu. Pilát musel být Sejanovi známý jako člověk, který pohrdá Židy. Další průběh popisuje E. Stauffer takto: „Roku 30 zahájil Sejanus přípravy k rozsáhlé akci proti Židům celého světa. Státní správci a prokurátoři v provinciích obdrželi tajné pokyny, také a hlavně Pilát, který na tento pokyn čekal. Na jaře roku 30 vydává Pilát novou provokační mincí, s lituem, se zahnutou berlí božského císaře. V tomtéž roce pozbývá velerada v Jeruzalémě právo udílet hrdelní tresty.“[29]

„V lednu 31 získává Sejanus spolu s císařem konzulát na pět roků. Pilát obnovuje své mincovní tažení s dráždivým lituem a uspořádá krvavou lázeň mezi velikonočními poutníky v Jeruzalémě. Zásadově pevný prokurátor dostává (samozřejmě na Sejanovo doporučení) čestný titul Amicus Caesaris – přítel císařův, postavení, které mu zaručuje zářivou kariéru. Všechno ukazuje na bouři.

Avšak Tiberius dlouho ví, že jeho konsulární kolega ho chce odstavit a udeří první. Dne 18. října 31 je Sejanus v Římě zatčen a popraven. Jeho přátelé jsou povoláni do Říma a postupně páchají sebevraždu nebo zajdou rukou kata.

Současně po celém impériu probíhá hon na rozvratníky a uchazeče o trůn všeho druhu. Současně obdrží správcové provincií příkaz okamžitě zastavit všechna antisemitská opatření.“[30]

Pilát, který se stal prokurátorem v Judsku ze Sejanovy přízně, se nyní obával nejhoršího. Jak vyplývá z dopisu Heroda Agrippy I. císaři Kaligulovi, od té chvíle byla Pilátovi noční můrou myšlenka, že Židé by si eventuálně mohli postěžovat císaři (Philon, Legatio 38/299/305). Chtěl se vyhnout všemu, co by na něho mohlo upozornit. Vysoký židovský klérus o tom všem věděl a v procesu s Ježíšem to znamenitě použil k taktice vydírání ze strany velekněží. Když si povšimli, že Pilát zaváhal, zda se jim má podvolit a nevinného vydat na smrt, vytáhly svůj nejtěžší kalibr_ „Odsuď Ježíše, jinak jsi nepřítelem císaře?“
(VEJ XI, s. 227). Pilát pochopil! Byl to tvrdý, zkompromitovaný dobrodruh, kterému v této pro něho nejisté situaci na nějaké justiční vraždě nesešlo. Ale tento zločin ho nakonec přece jen nezachránil před obávaným hlubokým pádem. Když se po několika letech donesla k císaři zpráva o jeho brutálním zacházení s bezbrannými poutníky v Samařsku, císař ho sesadil a poslal do vyhnanství. Nebyl však vyhnán do Galie, jak říká legenda, nýbrž do místa nedaleko Pompejí u Neapole, kde jeho život skončil ve velmi tvrdých poměrech (podle VEJ XI, s. 269).

O dalším průběhu utrpení sděluje Nové zjevení ještě toto: „Přesný popis muk, které muselo Mé tělo podstoupit, už nebude pokračovat. Jsou to věci, které není sto pochopit duše člověka, dokud je ještě v těle.“ „Zde budou opraveny pouze různé omyly a objasněny některé věci, aby vedle dost přesné evangelijní zprávy existovala jasný obraz poslední hodiny Syna člověka“ (VEJ XI, s. 204).

Šimon z Kyreny, který byl stoupencem Mého učení a kterého kněží jako Mého přivržence dobře znali, potkal průvod a plný hrůzy a soucitu pozoroval můj žalostný stav. V tom ho jeden z příslušníků chrámu posměšně zavolal: ‘Pohleď na svého velkého mistra, který sám sobě nemůže pomoci! Teď všechen ten jeho podvod vychází najevo!’ Šimon pobouřeně a prorocky odpověděl: ‘Budete ještě proklínat hodinu, kdy jste to učinili! Já si však přeji svému mistrovi pomoci, aby mu tato bolestná cesta byla lehčí.’

‘To bys měl,’ volali rozezleně mnozí kněží.’‘Protože se odvažuješ tupit jednání chrámu, ukládáme ti to jako trest. Nes kříž svého mistra!’

Když to Šimon uslyšel, radostně přispěchal, vzal těžký kříž na svá silná ramena a jak jsem ležel na zemi, podal mi ještě ruku, abych se mohl opřít. Chopil jsem se jí a Šimonovi se v jeho síle dostalo takové posily, že mu bylo snadné nést těžké břemeno kříže.

Nyní však za námi kráčeli všichni moji nejbližší přátelé, kteří se během souzení nemohli dostat do soudní budovy. Přiblížila se teď také spousta lidí, kteří zpočátku, když přivrženci chrámu křičeli své „Ukřižuj ho!“, stáli zaraženě opodál. Když se průvod blížil k bráně, kde mu volné místo umožnilo rozestoupit se, tito lidé zaujali ihned výhružné postavení. Farizeové se něčeho takového velice obávali a proto nařídili většímu oddílu římských vojáků, který očekával průvod u brány vedoucí na Golgotu, aby udržoval pořádek. Když moji příznivci viděli, že mě nelze zachránit a že případné násilné osvobození z rukou chrámových pochopů není možné, nastal velký nářek. Nejvíce bědovaly zejména ženy.

Obrátil jsem se proto k těm, které stály nejblíž, a řekl jsem jim: ‘Neplačte nade Mnou, ale nad sebou a nad svými dětmi. Protože je potká ještě něco horšího, než co vidíte a co se děje Mně. Já jdu ke svému Otci, ony však nebudou vědět, kam jdou!’.

Církevní tradice říká, že dívka Veronika mi podala šátek, abych jím osušil pot. To je pravda. Stála totiž v prvních řadách bědujících. Otisk obličeje do tohoto šátku je však později vzniklá pověst, stejně jako je zde třeba říci, že nikdy neexistoval nějaký Žid Ahasver, který Mne odehnal od svého domu. Obojí je legenda, která vznikla později z vyprávění zbožných duší, které se snažily ozdobit Mou smrt Mého těla všemi možnými zázraky, které se vloudily i do evangelií.

Kdyby se skutečně děly takové věci, jak se vypráví, během toho, co mé tělo viselo na kříži – veliké zemětřesení, zatmění slunce, zjevování se duchů a mnoho jiného – , tak by se byl Jeruzalém, přinucen těmito mocnými znameními, kál ještě téhož dne v žíních a popelu a mé zmrtvýchvstání by nepřijal s pochybnostmi, ale s radostí a jako známku odpuštění hříchů. V době smrti mého těla se však nestalo nic tak mimořádného, že by se to nutně muselo k mé smrti vztahovat.“ (VEJ XI, s. 205-206).

„Uvádí se, že když moje tělo viselo na kříži, nastalo zatmění. Ano, veliké *vnitřní* zatmění nastalo v celém Jeruzalémě, ale nikoli zevní. Bylo zatmění vnitřní, který všichni pociťovali, jako by něco ztratili, aniž by věděli co, a dokonce velekněží, učitelé Zákona, farizeové a lidé od chrámu, kteří tolik mou smrt požadovali, necítili žádné uspokojení a žádnou radost ze svého činu.

Proto se také stalo, že chrám nepodnikl žádné kroky proti Mým učedníkům a blízkým příbuzným, ani proti Nikodémovi, Josefovi a z Arimatie a Lazarovi, kteří všichni přišli k Mému kříži a byli přítomni poslední hodině Mého života. Především díky vážnosti Nikodéma, člena vysoké rady, bylo Mým blízkým dovoleno zůstat v Mé nejbližší blízkosti, zatím co místo uzavřeli vojáci a nikoho tam nepustili. Na jeho přímluvu byla učiněna výjimka. Mí nejbližší učedníci však, s výjimkou Jana, zde nebyli, jak jsem jim to mnohokrát předpověděl. Pastýř byl bit a tak se ovce rozprchly. Po Mém zajetí se zčásti uchýlili k Lazarovi, zčásti se ukryli u přátel, kteří je skrývali. Jenom Jan jediný se odvážil všude se veřejně ukazovat a být útěchou a oporou Mé tělesné matce Marii.

Petr, který po svém pádu propadl hluboké lítosti, tajně sledoval průvod, který se Mnou táhl ulicemi Jeruzaléma z jednoho návrší na druhé, držel se však stranou všech bratří, protože ve své duši cítil potřebu samoty a teprve nyní v plném rozsahu pochopil Mé působení. Velmi výrazně k tomu přispěla cvičení v Efremu. Poznal podstatu a účel Mého pozemského putování a odchodu na onen svět, hluboce si uvědomoval jeho nutnost a aniž by o tom mluvil, pevně spoléhal na zmrtvýchvstání, které jsem předpověděl.“

„Když se má duše odloučila od těla, nastalo ovšem zemětřesení. Ale znovu to byl jev, který nebyl nijak nápadný, neboť v oné krajině za Mého času na sebe podzemní mocnosti údolí Jordánu upozorňovaly častěji než nyní. Proto otřesy země nebývaly zrovna řídké. Že ovšem tento zjev souvisel skutečně s mou smrtí, to zatvrzelým Židům nenapadlo.

Je také pravda, že se roztrhla chrámová opona, a to jako vnější znamení, že nyní už není žádná přehrada na cestě k nejsvětějšímu Otcovu prostoru v srdci, ano, že tam má přístup každý, aby získal věčný život. Ale ani tento zjev, jakkoli podivuhodný, nevzbudil dále žádnou pozornost. Kněží, kteří měli službu, oponu znovu pověsili a tím to bylo odbyto.

Dále se uvádí, že slunce pozbylo svou zář. Bylo už řečeno, že k zatmění nedošlo. Je však všem známo, že zemětřesení v teplých krajích se ohlašuje silným zakalením ovzduší, takže slunce pozbývá svůj lesk. Tak nějak tomu bylo i zde. Tato ztráta lesku slunce ovšem měla jiný než obyčejný důvod – jakkoli se jednalo o stejný zjev.

Když tělo zemřelo a docela ochladla pomsta četných nepřátel, rozprchl se brzy také lid, protože vnitřní hrůza – totiž to už zmíněné vnitřní zatmění – přimělo všechny hledat ochranu ve svém domě, kde se nyní Židé měli podle svých ustanovení připravovat na sobotu, která se blížila se západem slunce.

Moji stoupenci se nyní postupně stále více přibližovali k popravišti, takže se kruh lidí stojících kolem Mne dost zvětšil. Josef z Arimatie už byl předtím u Piláta poprosit o Mé tělo. Jednalo se o dovolení, které nebylo vždy dáváno. Pilát mu je však rád dal, protože tím chtěl Židy pozlobit. A také trojjazyčným nápisem na vrcholu kříže, který sděloval, že já jsem král židovský.

Moji přátelé sňali tělo, očistili je, natřeli mastmi a starostlivě ho odnesli ke skalnímu hrobu na pozemku Josefa z Arimatie, který jej koupil od Nikodéma, aby tam měl místo pro vlastní poslední odpočinek. Golgota byla sice skalní pahorek, avšak toto místo bylo velmi blízko obydlené vilové čtvrti, kde si zakoupili pozemky a postavili nádherné venkovské domy mnozí bohatí Římané a Židé. Tím je vysvětlena blízkost zahrady“ (VEJ XI, s. 207-209).

„Byli ustanoveni strážci, římští vojáci, kteří měli po pět dní konat u hrobu stráž“
(VEJ XI, s. 209).

Ježíšovo zmrtvýchvstání

„ Třetího dne velikonoc se Božství vrátilo a zavolalo tělo Syna člověka, které se ihned zcela rozložilo a bylo nyní ještě připojeno jako roucho duše. Tento proces římští vojáci viděli jako zářící světlo, které naplnilo jeskyni hrobu a které je tak vyděsilo, že rychle utekli, aby podali zprávu, že jsem vstal z mrtvých.“

„ ... kněží dali vojákům plno peněz, aby uprchli do dalekých krajin. To se také stalo. Pak se dala do oběhu zpráva o krádeži mrtvého těla. Ta se udržela až dodnes“
(VEJ XI, s. 216).

Ježíšovo nanebevstoupení

„Učedníci se pak rozešli, každý znova za svým zaměstnáním, aby se postarali o svou domácnost. Přikázal jsem jim, aby se v určitý den znova shromáždili u hostinského (hostinec na Olivové hoře). To se také stalo. Bylo to čtyřicátý den po velikonočním svátku.

Sešli se tam také všichni Mně blízcí a já jsem vstoupil opět mezi ně a vedl jsem je na vrcholek Olivové hory, odkud byl široký rozhled. Tam jsem kolem sebe shromáždil apoštoly. Ostatní učedníci stáli ve velkém kruhu kolem nás. Ještě jednou jsem všechny napomenul, aby se pevně drželi Mě a Mého učení. Také jsem svým učedníkům přikázal, aby šli do celého světa a hlásali v Mém jménu evangelium. Potom jsem se s nimi rozloučil a vysvětlil jsem jim, že nyní už mě tělesně nebudou vidět, avšak duchovně že stále zůstanou se Mnou spojeni“ (VEJ XI, s. 219).

Seslání Ducha svatého

Už na jiném místě NOz bylo uvedeno, že v evangeliích zmíněné průvodní jevy vylití Ducha svatého „jsou z větší části dílem tehdejší fantazie různých Mých stoupenců a uctívačů“. Budiž dodáno, že očitý svědek Jan nic o tom neví a proto o tom nemůže ani podat žádnou zprávu (VEJ XI, s. 273).

Činnost učedníků

Po seslání Ducha svatého zůstali učedníci po dvanáct let v Judsku a zakládali obce. Pak odešli do tehdy známých pozemských království , „vykonali však málo“ (VEJ XI, s. 261). Jejich obce „se v krátké době (!) vzdálily od zásad

Mého učení, takže jsem většinu z nich musel prostřednictvím Jana (evangelisty) v jeho knize Zjevení označit za zvrhlé“
(VEJ XI, s. 261).

Pozoruhodné je i Pánovo sdělení, že apoštol Pavel „vykonal víc práce než ostatních dvanáct apoštolů a jejich učedníků“ (VEJ XI, s. 261).

Výsledky kritických bádání o Bibli ve světle Nového zjevení

1. Vliv sekularismu a materialismu na vědecké zkoumání

Dnešní křesťanství už je namnoze křesťanstvím jen podle jména. Panuje široká nevěra a nezájem o náboženské otázky. Tento vývoj má mnoho důvodů. Cítíme jako důležitý úkol provést rozbor příčiny bezvěrectví a lhostejnosti k základním životním otázkám.

Jednu z příčin je třeba vidět v *racionalismu* a *intelektualismu,* jež se odrazily v kritickém zkoumání Bible. (V teologii se pod pojmem *racionalismus* rozumí, hlavně od dob osvícenství, kritika tradicí předané věrouky ze stanoviska rozumu. Descartes tím rozuměl, že tvůrčí poznání poskytuje jedině rozum. *Intelektualismus* = filosofický názor, že poznání pravdy je nutno připsat pouze rozumu. Ten se jednostranně zdůrazňuje za současného zanedbání iracionálna a intuice.) Mnoho spisů liberálních teologů o Ježíši a původu křesťanství vedlo v dřívější době zpočátku k nárůstu bezvěrectví mezi vzdělanci. Postupem času pronikly destruktivní teorie prostřednictvím masových medií také mezi ostatní vrstvy národa. Zvláště mezi mladou generací byla zasévána pochybnost nebo v ní byla postupně zesilována představa, že křesťanství je pouze mýtus.

Kdo si položí otázku, jak se mohl křesťanský způsob myšlení a křesťanský postoj v naší době tak rychlým tempem rozpadnout, nenajde odpověď, pokud neví, že v delším časovém úseku probíhal duchovně historický vývoj, který postřehlo jen málo lidí. Ten připravil půdu dnešnímu myšlení člověka. Změna základního duchovního postoje má kořeny, které sahají hluboko do evropských duchovních dějin.

Tento proces trval přes tři sta let. K pochopení vývoje duchovních proudů, jež probíhaly mimo lid církve, se musíme ponořit hlouběji. I čtenář, který se dosud nesetkal se stanovisky, tak jak nyní následují, neměl by váhat podstoupit malou námahu, kterou představuje sledovat následující vývody, jež představují jen hrubý nástin látky, která se stala téměř nepřehlednou. Zvláště pak se obracíme k těm, kteří díky pochybné literatuře znejistěli, a na lidi hledající pravdu. Chceme jim nabídnout fakta k zamyšlení.

V období *sekularizace* se projevovala snaha odloučit člověka od všech náboženských, nadpřirozených pout a zbavit ho všech metafyzických a božských vazeb. Výchozím bodem nebyly přírodní vědy, jak se často předpokládá, nýbrž *filozofie*.

Filozof *Descartes* (zemř. 1650), který žil v naprosté odloučenosti od lidí, vybudoval základ pro vznik *racionalismu.* Středem filozofických úvah se v té době staly otázky teorie poznání. Racionalismus všechno pozoroval lupou rozumu. Tento vývoj pak významně ovlivnil *Auguste Comte* (zemř. 1857). Byl zakladatelem *pozitivizmu.* (*Pozitivizmus* = filozofický směr empirismu, postavený proti metafyzice. Podle něho mají smysl pouze výpovědi opírající se o zkušenost, beze smyslu jsou všechny metafyzické poučky. Pozitivizmus je základem materialistického světového názoru.) Jedná se tedy o *empirismus* (empirismus je nauka, která za jediný zdroj poznání považuje pouze zkušenost), opačný filozofický směr než je metafyzika (*metafyzika* je věda o veškeré skutečnosti, to

znamená i takové, která stojí za hmotným bytím, čili za tím, co se opírá o zkušenost., jako je např. Bůh, který přesahuje vše, co se dá zažít). Tím byl vytvořen základ pro materialistický světový názor, který se rozšířil po celé zemi.

Materialismus (= světový názor, který spatřuje základ a podstatu veškeré skutečnosti ve hmotě. Duševní a duchovní skutečnost uvažuje pouze jako funkci hmotné skutečnosti. *Praktický* materialismus je způsob života, který dává přednost moci, majetku a požitku před duchovními hodnotami) neposkytuje ve své nauce žádný prostor Bohu. To bylo zřejmé už na počátku 19. století, když astronom a matematik *Laplace* (zemř. 1827) na Napoleonovu otázku, kde v jeho teorii zůstal Bůh, odpověděl: „Sire, tuto hypotézu nepotřebuji. Příroda si postačí sama.“[31]

Atomová fyzika mezitím dokázala, že tak zvaný determinismus (= filosofická nauka, která chápe průběžnou určitost všeho dění ve světě – včetně lidského chtění – za projev principu příčiny a následku), který je základem materialistického světového názoru, nemá všeobecnou platnost.

Než nové duchovní ideje proniknou masou národa, to vyžaduje delší dobu. Když Descartes, Comte, Hegel a Feuerbach své myšlenky sepsali svět okolo nich ještě dlouho netušil, kolik je v těchto idejích výbušnosti a že tento svět změní – ne k lepšímu.

Ideje létají jako jiskry a způsobí často na jiném místě duchovní požár. Filozof *Ludwig Feuerbach* se neshledal s velkou odezvou a brzy upadl v zapomnění. Avšak Marx a Engels se jeho myšlenek chopili a tak Feuerbach nakonec přece jen přinesl „rozhodující sekularizační obrat“.[32] Marx také uplatnil myšlenky *G.W.F. Hegela*, ovšem přizpůsobil si je a naplnil je jiným obsahem.

Další vývoj vedl k tomu, že stranickost vědy se stala jakýmsi zvláštním statkem dialektického materialismu. Víra ve vědu vedla na západě namnoze k uznání materialismu jako světového názoru.

V uvedených filozofických ideách se skrývala netušená výbušná síla. Posuny v odpadu od víry nejprve u intelektuálů a pak i u dalších vrstev lidí lze historicky dokumentovat. Když dnes některé lidi přepadá strach ze stále silněji se projevujícího vlivu chaotických sil, jen málokdo tuší, že duchovní základ těchto poměrů je v sekularizaci předešlých staletí.

Poté, co v těchto naukách už Bůh nemá žádné právo na existenci a život duše po smrti by neměl existovat, zůstal nakonec jako smysl života jen nihilismus jak ho podává filozof *Martin Heidegger,* totiž heroické zoufalství. Poněvadž svět se stále více hroutí a řeči o humanismu se s ohledem na hrubé násilí, vzrůstající ve všech směrech, nejeví jako nosný základ, všude se více a více prohlubují existenční obavy. Lidi děsí muset hledět do propasti nicoty.

Člověk má volnost Boha uznat nebo ho popřít a postavit se na jeho místo. V průběhu lidských dějin se člověk o to druhé stále znovu pokouší. Není těžké zjistit, v čem je hnací síla ateismu (ateismus = popírání Božího řádu ve světě nebo vůbec existence Boha. Ateista je ten, kdo Boha popírá). Je to prastará luciferská nenávist, snaha tvora usadit se na místě stvořitele. Stačí si přečíst Karla Marxe, aby člověk zjistil, o co se marxismus a materialismus opírají. Marx píše: „Filozofie to nezakrývá. Prométeovo přiznání ‘Mám v jediném slově dost nenávisti pro všechny bohy’ je jejím přiznáním, jejím vlastním výrokem proti všem nebeským a pozemským božstvům, která uznávají lidské sebevědomí, nikoli nejvyšší Božství.“[33](!).

2.Racionalismus, jeho příčiny a následky

Souběžně s filozofickými myšlenkovými proudy probíhalo tak zvané *osvícenství* (jde o duchovní hnutí v evropské filozofii, které hodlá nedospělost překonat prostřednictvím rozumu. Osvícenství požaduje osobní svobodu člověka

jako měřítko života a vědy a zaměřuje se v prvé řadě proti církevnímu poručníkování). Navzdory halasnému boji proti církvi nebyly jeho úspěchy tak trvalé jako úspěchy filozofů, kteří nepozorováni zevním světem seděli ve svých osamělých studovnách a sepisovali své myšlenky. Osvícenství bylo reakcí na nelidské poměry, které přinesla katolická církev lidem starého i nového světa inkvizicí, mučením, pálením čarodějnic, tělesným nevolnictvím (otrokyně klášterního života byly vtipně nazývány „ženy Boží domácnosti"), umlčováním vědy a na druhé straně projevy kultu, trpěnou posedlostí po zázracích a pod. První pokus učence Roberta Bacona (zemř. 1294) ztroskotal okamžitě. Bacon byl léta držen v krutém vězení. Galileo byl hned po zveřejnění své teorie o tom, že Země obíhá Slunce, odsouzen k doživotnímu vězení. Inkvizice ho nazvala ve svém výroku z 22. června 1633 „zločincem". Až hluboko do 19. století se hierarchie vzpírala všemu pokroku. Proti stavbě železnic, visutých mostů, proti osvětlení ulic (Kolín), proti bleskosvodům (Mannheim) atd. byl demonstrován odpor. Dokonce i na vědecké kongresy se za papeže Řehoře XVI. (zemř. 1846) pohlíželo jako „na výzvu ke vzpouře"[24]. Výčet nesmyslných protestů, resp. přes státní moc požadovaných zákazů – až po zákaz údajně nemravného tance valčíku – je dlouhý. Valčík byl z popudu papeže Lva XII. zakázán v roce 1883.

Církevní fanatismus, zvláště ve Španělsku, byl tak průbojný, že musel vyvolat protisíly. Duch odboje stále sílil a osvícenství, které mělo v různých zemích rozdílnou povahu, došlo velkého uznání. Inkvizice v dosavadní podobě mučení a nevolnictví byly odstraněny. Vznikl pojem lidských práv a věda získala svobodu. Avšak brzy toto hnutí přešlo do extrému.

Osvícenství bylo zprvu proticírkevní, pak protikřesťanské a nakonec protináboženské. Kritika 18. století a zčásti i 19. století byla polemická a plná zášti. Voltair převzal do svých spisů dokonce starý židovský hanopis na Ježíše, který pocházel ze 7. či 9. století z Německa. Renan označil veřejně už 1863 toto Voltairovo pochybení za „hloupý kousek"[35]. Ve stylu Voltaira „écrasez l´infâme" (odstraňte tu hanebnici [církev, pozn. spis.]) už se žádné spisy neobjevily. Ale i Reimarovy spisy (1694-1768), mají zčásti rovněž polemický charakter a nedovolují kritické prozkoumání. Mnoha autory dnešnímu století nabízené tvrzení, že Ježíš byl politický Revolucionář, není nové, neboť už Reimarus v 18. století považoval Ježíšovo vyčistění chrámu za povstání.[36]

3. Výzkum v 19. století

Následující období kritického bádání v Bibli mnoho ovoce nepřineslo. Zabývalo se převážně zázraky, které Ježíš vykonal. Tato otázka byla zcela přepracována podle racionalistických hledisek, přičemž heidelberský tajný církevní rada prof. Paulus přišel s přirozeným vysvětlením pro každý zázrak bez výjimky. Jeho práci později sám D. Fr. Strauß označil za pochybný výkon.

Veliký úspěch měl *Ernst Renan* (1823-1892) se svým spisem *Život Ježíše* (1863). Byl přeložen do 15 jazyků a zažil 70 vydání. I dnes není snadné pochopit, jak mohla tato kniha, která obsahuje tolik nesrovnalostí, získat tak veliký ohlas. V duchu románů se Renan dal unášet svou fantazií, ale zřejmě se mu věřilo více než evangeliu. Mimo jiné píše:

„Ježíš se nevyhýbal radosti, nýbrž rád se zúčastňoval svatebních radovánek." „Tak procestoval Galileu ve stálých oslavách." [37] (!)

„Krásné Galilejské podnebí činilo existenci těchto poctivých rybářů trvalým kouzelným životem."

Člověk má pocit, že čte odstavce z Guliverových cest a nikoli dílo, které se dočkalo 70 vydání. Bez nadsazení Renan věřil, že otázku historicko-kritického probádání evangelia vyřešil způsobem, „který plně odpovídá požadavkům dějin"[39].

Renan spatřoval v Ježíši učitele, který chtěl vybudovat pozemské království[40].

F.Ch. Baur (1792-1860) spatřuje v synoptických evangeliích pouze zuřivý boj mezi jednotlivými evangelisty. Matouš a Marek podle jeho názoru hájí židovský směr (judaismus), zatím co Lukášův pavlovský směr chce židovství vyloučit (paulinismus). Tuto hypotézu protikladu, který v této ostré podobě neexistuje, badatelé dnes jednoznačně odmítají. Janovo evangelium považuje Baur za bezcenné (!), neboť se podle jeho představ pokoušelo oba směry smířit. Zatím co někteří badatelé by rádi vysvětlili vznik křesťanství z pozdního židovství, druzí badatelé – zastánci školy náboženských dějin – jeho vznik spatřují v prvcích helénského světa a další pak tvrdí, že křesťanství je pouze „synkretické náboženství“, to znamená, že obsahuje prvky z různých tehdejších náboženství, převzaté zvláště z kultů mysterií. Nemůžeme zde jít do podrobností různých teorií, které už se dnes ostatně neuznávají a nesouhlasí se s nimi.

V novější literatuře bývá omyl tehdejších badatelů komentován takto: „Rozšířená bádání v oboru dějin náboženství nevedla navzdory mnohým nekritickým spekulacím k tomu, že by ‘Ježíš’ a celé křesťanství bylo chápáno jen jako výrazové formy židovské e helénské religiosity vedle jiných. Tato bádání prokázala jejich nezaměnitelnou jedinečnost....“ [41].

Kdo chce zvládnout otázku prosazení se Ježíšovy nauky v nepřátelském světě intelektem, musí ztroskotat, neboť křesťanství má kořeny v jiné dimenzi, která není přístupná zkušenostnímu poznání. Působení této síly nelze historicky vysvětlit.

Evangelický teolog *David Friedrich Strauß* (1808-1874, žák Ferd. Christiana Baura, sice na rozdíl od jiných tehdejších badatelů věří v existenci Ježíše z Nazaretu, hodnotí však evangelia jako mýtus – jako vymyšlené události – .[42] Ve svém racionálním uvažovaní se odvážil říci, že Ježíše vnímá jako „docela blízkého pomatenosti“ (evangelická církev Strauße zbavila úřadu). H. Daniel-Rops k tomu vtipně poznamenává, že blázen nikdy není úspěšný a že zde převažuje směšné nad urážejícím.[43]

I Strauß měl nesmírný literární úspěch. Je zvláštní, že spisy, které dnes věda hodnotí jako nesprávnou interpretaci, mohly tehdy veřejnost tak silně ovlivnit. Úzkoprsé a ztrnulé postoje církví v otázce verbální inspirace zřejmě v kruzích vzdělanců silně otřáslo věrohodností církví.

Zatím co mnozí autoři ve dvacátém století spatřují v Ježíši politického rozvraceče a vůdce povstání, *Friedrich Nietzsche* (1844-1900) zastával zcela opačné stanovisko. Ježíš byl podle něho „dekadent“, tvrdí, „přecitlivělý člověk, který se nedokázal vyrovnat s tvrdou skutečností. Že byl spíše „idiotem“ ve smyslu Dostojevského.[44] Nietzsche nazývá Ježíše „svatým anarchistou“ či „politickým zločincem“, v jeho očích je to „svůdce“ či jako “František z Assisi je epileptik, vizionář, neurotik“.[45]

Zlobně Nietzsche dává průchod své zášti, když píše, že kořeny toho zla jsou „v otrocké morálce“, že zvítězila pokora, čistota a nezištnost. Neboť Nietzscheho symbolem je Prométheus, který nad sebou nesnesl žádného Boha.[45] „Neexistuje žádná radikálnější kritika Ježíše“, říká právem Werner Post, „než kritika, kterou vyslovil Nietzsche“.[46]

4.Historicko-kritické metody biblických věd

Zakladatelem historicko-kritické biblické vědy byl *Johan Jakob Semler* (1725-1791). Již v tehdejší době dospěl na základě svých studií k názoru, že evangelia nemohla vzniknout verbální inspirací.

U této metody, která byla zdokonalena teprve později, se rozeznává nižší kritika textu a vyšší historicko-literární kritika.

Úkolem *nižší kritiky textu* je zjistit původní doslovné znění svatého Písma, neboť to v důsledku jeho dřívějších změn, vsuvek atd. nesouhlasí s originálem.

Historicko-literární kritika má za úkol kromě jiného zjistit dobu vzniku a autorství evangelií a také zdrojů, které autoři použili.

Vykladači, dějepisci a kritici až po první světovou válku pilně, trpělivě a s ostrovtipem na všech univerzitách obou stran oceánu odvedli rozsáhlou práci. Pohlédneme-li však zpátky, napadá otázka: Podařilo se namáhavé činnosti historicko-kritických badatelů vnést do věci jasno, nebo se věda dostala na scestí? Odpověď na tuto rozhodující otázku přinášejí fakta předložená v této kapitole.

Zpočátku přistupovali badatelé ke svému úkolu tak, že si stanovili premisu, že Ježíš vůbec neexistoval. Druzí, zvláště *Ritschl,* zahájili pravou křížovou výpravu proti veškeré metafyzice.[47] Tímtéž směrem se ubíraly *Harnackovy* téze. Jeho knihy se značně šířily v kruzích vzdělanců. U Harnacka už nenajdeme vlastní podstatu křesťanství, jako je Ježíšovo Božství, vykoupení atd. Slovům z Lk 17, 21: „Království Boží je mezi vámi“ dal zcela jiný význam a křesťanství pro něj bylo již jen niternou záležitostí.

Práce různých badatelů neznamenaly objasnění, nýbrž posloužily spíše k znejistění či k rozbití tezauru víry.

Dnes panuje převažující mínění, že historicko-kritickou metodou nebylo možné dosáhnout očekávaných objektivních poznatků a výsledek byl negativní. To potvrzují výroky evangelických a katolických badatelů z poslední doby, jak uvidíme:

Albert Schweitzer : „Historický základ křesťanství, jak ho postavila racionalistická, liberální a moderní teologie, už neexistuje.“[48]

Friedrich Heiler: „Není pochyb, že touto extrémní kritikou bylo zkomoleno mnoho novozákonních skutečností.“[49]

W. Trilling: „Na počátku zmíněná problematika ‘Ježíš a Nový zákon’ byla tehdy vnímána, jenže – jak dnes jasně vidíme – v příliš úzkém duchovně historickém horizontu.“[50]

H. Daniel-Rops: „Tato metoda je tendenční, neboť pod záminkou, že bude analyzovat dokumenty čistě ve světle rozumové logiky, schematizuje a vylučuje skutečnosti s nahodilostí života.“[51]

Heinz Zahrnt: „Celý liberální obraz Ježíše se zhroutil.“[52] „ ... rozdrobil se základ ..., všechno se rozplynulo v dějinách.“[53]

Zahrnt dále konstatuje, že to „odhaluje skrývaný sebeklam liberální teologie a historickou neudržitelnost jejich historického Ježíše.“[54]

E.C. Hoskyns: „Právě když historik bere svou úlohu vůči Novému zákonu zcela vážně, musí zkonstatovat, že Nový zákon od svého čtenáře požaduje něco, co on jako historik právě nemůže poskytnout, totiž posouzení, že pro každého znamená to nejdůležitější rozhodnutí, jež je vůbec možné.“

Známý evangelický teolog *Karl Barth* přiznává: „Kdybych měl volit mezi historicko-kritickou metodou biblického bádání a starou metodou inspirační, sáhl bych po té druhé: ta má větší, hlubší, důležitější oprávnění. Jsem rád, že se nemusím rozhodovat.“[56]

Barth rovnou mluví o „nerozumných historicích“ (Br. 106).

Historicko-kritická metoda byla dítětem osvícenství a důsledek filozofie 18. a 19. století se odrazil v odmítání myšlení v metafyzických kategoriích. Věda vstoupila na scestí. To však vůbec nezmenšilo nesmírný publikační úspěch. Víra ve vědu byla nepopíratelná. Nejdříve zasáhla tato literatura intelektuály, ale v desetiletích až po první světovou válkou se dostaly tyto náboženské představy přes jednu politickou stranu i k širokým vrstvám dělnictva. Ničivé a dnešním výzkumem jako chybné spekulace hodnocené výsledky bádání byly tehdy široce

přijímány jako zjevení. Dílo na zničení křesťanské víry započalo historismem a mělo pokračovat až podnes.

5. Metoda strukturální historie v oblasti biblického vědeckého bádání

V době po první světové válce se přišlo na hranice historicko-kritické metody. Výzkum sice pokračoval, ale jeho těžištěm nebylo už nalezení původních textů, nýbrž pátralo se po smyslu textů. Mělo být interpretováno Ježíšovo poselství. Začalo se rozlišovat mezi formou a obsahem evangelijních textů, takže v důsledku toho se do popředí dostával redakčně historický způsob uvažování významu. Přitom bila do očí skutečnost, že mnohé z toho, co je v evangeliu uvedeno, neřekl Ježíš, nýbrž – jak Nové zjevení potvrzuje – bylo později změněno nebo vsunuto představiteli obcí. Snahou bylo získat Ježíšovu nauku čistou, event. očištěnou od vsuvek a zkreslení. Badatelé nyní už nepochybovali o Ježíšově existenci. Tato metoda kritického bádání začala být označována za metodu *strukturálně historickou.* Je spojena především s teologem *Rudolfem Bultmannem, Ludwigem Schmidtem* a také s evangelickým biskupem *Dibeliem.*

Při provádění prací si vědci kladli otázku, jaké mohly mít křesťanské obce, event. jejich biskupové důvody pro manipulaci s Ježíšovým poselstvím. Tento problém se nastiňuje pojmem „Der Sitz im Leben" (terminologicky je velmi obtížné jednoduchým výrazem tento pojem vystihnout, volně přeloženo to znamená, že texty byly sledovány v souvislosti s původní literární formou a kulturním prostředím výskytu; pozn. překl.). Tento pojem se táhne strukturálně historickou literaturou jako červená nit. Stalo se z něho něco jako heslo, neboť od samého počátku se na něj muselo pohlížet jako na zcela nejistý základ pro poněkud jistější poznatky. To bylo vědcům bez pochyby jasné. *Zahrnt* k tomuto problému přiléhavě poznamenává: „Otázka pramenů připravuje v našem případu ty největší (!) metodické potíže. Neboť nemáme žádná formální kriteria, abychom mohli s jistotou rozhodnout, co z povelikonoční víry obce pochází od samého Ježíše. Zde vede k cíli pouze radikální kritika."[57]

Poslední věta musí vzbuzovat údiv. Staví rozcestník na scestí. Angličtí teologové byli v pohledu na zcela nejistou situaci zdrženlivější. Nevyvozovali žádné důsledky z výsledků této nejisté metody. Nestačilo jim, že „látka byla uspořádána do skupin a podle druhu znaků popsána." S ohledem na jasný věcný obsah a velká rizika, jak Zahrnt bez obalu připouští, je udivující, že jednotlivě se teologové odvažují tvrdit, že metoda poskytuje „dosáhnout přesnější, nejvýš možnou spolehlivost (!) pravosti Ježíšových slov a činů".[58]

Srovnání s informacemi NOz dokazuje, jak falešné jsou extrémní výsledky této metody.

6. Strukturální historie – kerygma – bourání mýtů

Snahu převést texty evangelia do myšlení dnešní doby věda nazývá *hermeneutikou.* Nejvýznamnějším zastáncem hermeneutických prací je evangelický teolog *Rudolf Bultmann.* Jeho jméno a jeho téze se staly prostřednictvím masových médii známé široké veřejnosti. Práce začaly již po první světové válce a po druhé světové válce se na nich pokračovalo a tím se stal známější.

Aby mohli dnešní lidé porozumět dřívějším způsobům podání, tak jak vidíme v evangeliích, pomohl si Bultmann mostem, který nazývá „kerygma". Doslovně „kerygma" znamená „oznámení". Bultmann věří, že modernímu člověku lze Ježíšovo poselství přiblížit tak, že se předstírá, že obsah evangelia je

z velké části mýtus, čili žádná historická skutečnost, nýbrž „obraz poskytnutý obcí", to znamená obcí vymyšlená událost. Proto je potřeba evangelium prostřednictvím racionální vědy *odmytizovat.*

Bulmannovou knihou *Zjevení a dějiny spásy,* která se objevila v roce 1943, ustaly nekonečné diskuse na téma odmytizování. Bourání mýtů se děje u Bultmanna velmi radikálně. Přikládá sekyru ke kořenům křesťanské nauky, přičemž stejně jako Strauß, Harnack a jiní popírá Ježíšovo Božství, panenské zrození, zmrtvýchvstání, zázraky a další. Ježíšovo vzkříšení je pro Bultmanna pouze výmyslem učedníků. Nepopírá historického Ježíše, ale ten ho vůbec nezajímá. Ježíš zůstává stranou věci, bez významu pro víru. Je mu pouze Ježíšem, v něhož se věří. Ale nejen z osoby Ježíše, nýbrž i z jeho nauky toho mnoho nezbývá. Bultmann píše: „tak se nakonec ukazuje , že Ježíš jako Boží zvěstovatel nic nezvěstoval, kromě toho, že on je zvěstovatel."[59] Je proto pochopitelné, když jeden autor k tomu poznamenává, že Bultmannova kniha o Ježíši „je v jistém smyslu kniha o Ježíši bez Ježíše"[60]. A jiný konstatuje: „Podle Nového zákona se Slovo stalo tělem ... v kerigmatické teologii se kerygma stalo slovem."[61]

Ježíšovo Božství, vykoupení a s tím další základy křesťanské nauky se staly obětí chladného úderu Bultmannova odmytizování a jeho školy. Podle něho zjevení není žádným nadpřirozeným sdělením vědění, nýbrž „vírou obce". „Avšak", táže se Zahrnt, „máme-li Ježíše už jen v kerygmatu, co pak máme vůbec ještě od něho?"

Sám ateistický filozof Ernst Bloch spatřuje význam odmytizovatelů jako zcela zcestný. Podle jeho mínění se tito teologové pokoušejí převést evangelium „na holou legendu, jako byl Mojžíš nebo Vilém Tell"[62]. S ostrovtipem Bloch zdůvodňuje: „K dítěti, které se narodí ve chlévě, se modlí ... Zároveň chlév je pravý. Tak nízký původ zakladatele nelze vymyslet. Pověsti nevykreslují bídu a jistě ne takovou, která celý život pokračuje. Chlév, tesařův syn, blouznivec mezi prostými lidmi, nakonec šibenice, to je z dějinné látky nikoli ze zlata, které milují pověsti."[63]

Metody, které Bultmann používá, aby odklidil psané texty, které se nehodí jeho výkladu, působí zvláštním dojmem. Apoštol Pavel se odvolává (1 Kor 15,3-8) pokud jde o Ježíše a jeho úděl na dosud žijící očité svědky. Těch se bylo možné tehdy zeptat. A tyto empirické důkazy, stojí v cestě Bultmannově snaze všechno vysvětlit jako mýtus. Proto zkrátka prohlásí, že Pavlova argumentace je teologicky „fatální". Tuto podivnou kasuistiku označuje z evangelické církve vyloučený teolog Joachim Kahl stejně sarkasticky jako vtipně: „Není to fatální pro apoštola, nýbrž pro Bultmannův výklad. Ten neustálý zločin na textech nelze přičítat jenom Bultmannovi. V tom spočívá vůbec řemeslo teologů."[64]

Bultmann zažil už odmítání od části svých žáků. Tak Ernst Käsemann bez obalu sděluje, že strukturálně historická metoda „zcela selhává, když se tážeme po formálních znacích autentického Ježíše"[65]. Jiný Bultmannův žák, Gerhard Ebeling, říká: „Pokud by selhalo Ježíšovo zmrtvýchvstání, selhalo by všechno, všechno by bylo vratké."[66]

K jak groteskním výsledkům metoda odmýtizování vede, ukazuje pojetí Eduarda Dujardina, který píše, že Ježíš je vlastně Nun, Bůh ryb, (nebo přesněji řečeno) vodní had.[67]

Jaké ochuzení znamená tato změna významu evangelia měřeno velkolepým záměrem díla spásy, jak je vyjádřeno v rozsáhlém a hlubokém vysvětlení evangelia v Novém zjevení.

Kritické posuzování Bible zplodilo podivnou směs vědy a fantazie, jež poskytuje ty nejscestnější výsledky. Mommsensova slova: „Fantasie je jako veškerá poezie také matkou vší historie" nabývají v souvislosti s činností kritiků Bible plnou váhu. Rozumu se zřejmě nepodaří zbavit se přeludů. Inteligence podléhá stálému pokušení rozluštit všechno, co je jí kvůli metafyzické hloubce nesrozumitelné. Věcnou podstatu toho vystihl správně Dostojevský když říká:

„Všechno, co se vzdělaným jeví jako primitivní, není primitivní, nýbrž primární.“ V Novém zjevení je věta, nad kterou by se měli řádně zamyslet mnozí z těch, kteří odstraňují mýty: „Existuje něco víc než co může sdělit slovo a písmo“ (VEJ XI, s. 135).

Slovo Boží je v Bibli často úmyslně zatemněno a skryto. Kdo se pokouší tajemství odhalit analytickými metodami, sáhne do prázdna jako učedníci v Saidě. Žádnému mysteriu nelze porozumět jen silou lidské obrazotvornosti. NOz jasně říká, kam taková cesta vede: Kdo zde zevně, jenom historicky soudí podle svého rozumu, kam musí takový člověk při tak různých údajích (v evangeliu, pozn. spis.) nutně dospět, přistoupí-li k věci tak vrcholně kriticky? Říkám ti: Buď dospěje k smrti svého rozumu nebo k smrti své víry“ (Hi II, s. 139).

V úvodu k této kapitole jsme upozornili na to, že kořeny racionalistického smýšlení, s nímž se pokouší zmocnit se Ježíšova poselství, je třeba hledat u filozofů. To platí i v případě Rudolfa Bultmanna. O vlivu Heideggerovy filozofie na Bultmanna, jak uvádí Dietrich von Hildebrand, se dobře ví.[68] Pravda však vůbec není věcí filozofické spekulace.

Gollwitzerovo konstatování, že teologie odmýtizování se neomezila jen na nějakou hrstku teologů, nýbrž že pronikla do mnohem širších kruhů evangelických a zčásti i katolických teologů, je opravdu skličující. Gollwitzer říká: „Celá protestantská teologie je dnes v důsledku otázek a odpovědí Rudolfa Bultmanna a jeho žáků stejného ražení a mluví se o generaci post Bultmann natum.“[69]

Ostatně, co dnes teologie odmýtizování nabízí jako nové poznatky, není žádné novum. Marcion to už všechno prováděl ve 2. století. Zamítl Matoušovo, Markovo a Janovo evangelium a z Lukášova evangelia vyloučil místa, která neodpovídala jeho představám. Právem proto píše Jean Guitton: „Kdo chce jako Bultmann evangelium ‘odmýtizovat’, je postižený Marcionovým duchem.“[70]

Téměř celé historicko-kritické bádání předběhli pohanští odpůrci křesťanství jako Porphyrius (3. stol) a Celsus (2. stol). Již nestoriáni v 5. století tvrdili, že na kříži nezemřel Boží Syn, nýbrž jen člověk. U gnostika Valentina je Ježíš „Spasitelem“ jakožto osvícený a příkladný učitel, za jakého dnes ho považují téměř všichni liberálové.

Moderní zkoumání dnes stojí před stejným tajemstvím, jako kdysi gnostikové a pohanští kritici.

Kdo popírá Ježíšovo zmrtvýchvstání a vykoupení, odebírá křesťanství základ, a všechno kázání je pak marné: „Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše kázání marné a prázdná je i naše víra“ (1 Kor 15,14).

„Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal“ (Jan 5, 23).

Ježíšovo Božství je tajemství, které je pro člověka nepochopitelné. Trpícího Boha si pohanští Římané nedokázali představit stejně jako dnešní odmytizovatelé. Proto stále přetrvává jistý druh historického hadačství, měnící se metody bádání, které při stejné výchozí pozici zaznamenávají neudržitelné hypotézy a dílem nesmyslné výsledky. Verš z Janova evangelia: „Světlo přišlo do tmy a tma ho nepojala“ (Jan 1,5) si dodnes zachovalo svou platnost.

Zmatení mezi křesťany se v průběhu staletí stále zvětšovalo. Bezradně se tázali, zda všechno, co církve vyučují, je mýtus, to znamená smyšlenina. Odkud mnozí teologové čerpali odvahu k tvrzení, že výsledky historicko-kritické metody (včetně odmýtizování, pozn., spisov.) jsou vhodné k tomu, aby „modernímu člověku křesťanství účinně přiblížili“, je nevyzpytatelné.

Když Günter Bornkamm poukazuje na to, že s radikální biblickou vědou se také jako lavina šíří ateismus[72], je příčinná souvislost nepochybná. Asi má pravdu Papini, když říká: „Žádná doba nebyla jako ta naše Kristu tak vzdálená a zároveň po něm tak toužící.“ „Vysvětlení filologů o významu slov, komentáře exegetů, způsoby čtení rukopisů, jež jsou předmětem bádání – to všechno je málo platné.

Srdce potřebuje něco jiného."[73] Lidé, kteří nejsou slepí vůči metafyzickým hloubkám, mají i dnes touhu po pravém zjevení. O těch se v Novém zjevení říká: „Já vám (šiřitelům NOz) přivedu do cesty zralé duše" (Pr 163). „Jsou zralé", říká se tam dále, „protože v nich zůstala bdělá a živá snaha o dosažení vyšších cílů" (VEJ V 128,3).

„Dokud člověk v sobě necítí nějaké vyšší potřeby a zcela podobný zvířeti se nestará o své životní okolí a také v co přejde, žije stále jako polyp na mořském dně, není ještě zralý pro vyšší zjevení" (VEJ V, 128, 4).

„Proto bude z nebe dáno světlo k probuzení ducha jenom těm, kteří je *hledají*, a milují je a váží si ho jako nejvyššího životního statku" (VEJ IX, 180, 6).

7. Byl Ježíš esejec nebo vůdce povstání proti Římanům?

V následující kapitole se musíme zabývat speciální biblicko-kritickou literaturou, kterou odborníci označují jako nevědeckou a tendenční. Náměty, pojednávané ve zmíněných spisech, že Ježíš byl neúspěšný politický rebel nebo militantní sociální revolucionář, se už po desítky let stále znovu vnášejí mezi prostý dav. Totéž platí o *Johannesem Lehmannsem* šířeném tvrzení, že křesťanství nepochází od Krista, nýbrž že má svůj původ v židovské sektě Esejců z Kumránu. Zároveň Lehmann přebírá dávno před ním vzniklou teorii, že Ježíš byl vůdcem povstání proti Římanům, jež selhalo.

Znalci evangelia se budou této tomuto svéráznému falešnému výkladu divit, protože si sotva dovedou představit, že text evangelia by mohl poskytnout něco použitelného pro takové výplody fantazie. Protestantští, katoličtí a židovští teologové a historici, kteří jsou odborníci na komplex těchto otázek, zastávají pak také jednomyslné mínění, že dotyční autoři znásilňují text evangelia. Veřejná kritika expertů, jak slovní tak písemná, je zničující. To však vůbec nemohlo zabránit, aby se tyto teorie dále nešířily. Vedení Jihoněmeckého rozhlasu v nich vidělo zřejmě senzaci. Tento rozhlas vysílal v roce 1970 v třináctidílném (!) pořadu Lehmannovy názory pod názvem „Tajemství rabbího J." Dne 8. dubna 1970 pak proběhla dvouhodinová podiová diskuse na toto téma. V ní se potvrdila neudržitelnost zmíněných teorii. To však nezabránilo, aby Illustrierte Stern „Tajemství rabbího J." nevydal jako čtyřdílný otisk na zkoušku pod názvem *Kdo byl Ježíš? Co církev zamlčuje.* Nakonec se objevila celá kniha v Econ-Verlag pod názvem *Reportáž o Ježíši – protokol o falšování.* Miliony lidí vysílání slyšely a četly ilustrovaný článek a knihu. Mnozí z nich však nemohli při podiové diskusi slyšet námitky vědců. Člověk si zde vzpomene na výrok Nového zjevení, který charakterizuje situaci, která dnes panuje: „Pravdy se vždy obtížně dosahuje, zatím co celý pluk lží se zdarma šíří celým světem" (VEJ IV. 33, 6).

Zahrnutí zmíněných hypotéz do naší úvahy se jeví potřebné zvláště proto, že v Novém zjevení je zřetelně patrný skutečný věcný obsah.

Johannes Lehmann prý z biblických textů vyčetl, že Ježíš byl údajně blízký Esénům (nazývaným také Esejci) a zastával jejich nauku. Že se ve třetím roce své veřejné učitelské činnosti rozhodl pokusit se spolu se svými četnými stoupenci povstat proti římské okupační moci, že povstání pak selhalo, takže Ježíše jako vůdce Římané popravili. A po jeho smrti potom že z něho jeho stoupenci udělali to, co je v evangeliích.

Pokud by Ježíš byl rabínem podle esejské nauky, znamenalo by to, že křesťanství je dva tisíce let jedním velkým klamem. Cílem těchto Lehmannových domněnek také je zhroucení křesťanství. Proto nacházíme v jeho spisu tuto sugestivní otázku: „Není Kumrán (ústřední klášter esejské obce u Mrtvého Moře, pozn. spisov.) kolébkou křesťanství? A není křesťanství nic jiného než historicky vzniklé pokračování chasidských poustevníků?"[74]

Lehman považuje spisy nalezené ve čtyřicátých letech minulého století v blízkosti Mrtvého Moře (Kumránské texty, pozn. spisov.), obsahující kromě Starého zákona i jiné nauky, za podnět a podklad ke svému tvrzení, že křesťanství je kumránského původu. Těmito texty je prý dokázáno, že Ježíšova nauka není původní, nýbrž převzatá od lidí z Kumránu (esejců). Že k takovým myšlenkovým pochodům mohl dospět, může mít kromě jiného svůj důvod také v jejich předčasném a ukvapeném zveřejnění, působícím jako zavádějící senzace. V roce 1950 francouzský profesor André Dupont-Sommer (Pařížská Sorbonna) tvrdil, že ve svitcích zmíněný Učitel Spravedlnosti je totožný s Ježíšem, neboť i on byl odsouzen, ukřižován a vzat do nebe k Bohu. Jako Ježíš prý ohlásil soud k potrestání a bude prý na konci časů nejvyšším soudcem.[75]

Těchto zpráv se dychtivě chytila všechna masová média. U mnohých křesťanů to způsobilo otřes. Ale senzace rychle odezněla. Dupont-Sommer se cítil pod náporem námitek téměř všech učenců, kteří se podíleli na překladech, donucen svá nesprávná, ukvapená tvrzení odvolat. Neobstála před vědeckými důkazy. Profesor evangelické teologie Herbert Braun, který se po patnáct let kumránskými svitky zabýval, prohlašuje: „O utrpení, smrti a zmrtvýchvstání tohoto ‘pravého Učitele’ není ve sloupci komentářů k Habakukovi naprosto žádná zmínka. Proti všem analogiím mezi Ježíšem a Kumránskou sektou, které se z toho odvozují, mluví texty, i když právě v tomto bodě se snaží populární zájem získat svou senzaci.“[76]

Lidé z Kumránu neočekávali *jednoho,* nýbrž dva Mesiáše, přičemž jeden měl být knězem a druhý vojevůdcem. Lehmann se nezalekne ani zkreslování textů a „podává i jinak vědomě nesprávné informace“[77]

Není možné křesťanskou nauku odvozovat z kumránských spisů, neboť ty se v důležitých věcech od Ježíšovy nauky diametrálně liší. Protestantský učitel Nového zákona Herbert Braun, který podle P. K. Kurze není v podezření, že by opět chtěl zastávat lepší názory než dogmatická tradice, a je znamenitým znalcem svitků, prohlašuje: „Ježíšem požadovaná láska k osobním nepřátelům a nepřátelům víry (Mt 5,44) daleko překračuje Starý zákon a je v přímém protikladu k ‘věčné nenávisti proti mužům jámy’ (Man 9,21 f), která se požadovala od zbožných sektářů.“[78] Láska esejců měla zahrnovat pouze členy sekty, všichni, kdo byli vně, bylo třeba nenávidět. Tytéž příkré rozdíly existovaly i v otázkách zákona a obřadů. Ježíšovo slovo o sobotě (Mk 2,27), muselo být esejci chápáno přímo jako rouhání. Také rituální čistotě přikládali velký význam, zatím co Ježíš, jak informuje Nové zjevení, vědomě provokoval farizeje nedbáním omývání rukou. Lidé z Kumránu se nesměli přít s „muži zločinu“ (s lidmi mimo společenství, pozn. spis.) a nesměli přijímat ani pokrm ani nápoj.[79] Od esejců byli celníci a hříšníci stejně zatracováni jako od Židů.

K podepření svých hypotéz se Lehmann opírá o Franka M. Crosse. Ale jeho ručitel „přímo neztotožňuje Kumrán s křesťanstvím“[80] Podrobíme-li Lehmannovu tézi kritickému pohledu, zhroutí se jak domeček z karet. Všichni katoličtí a protestantští exegeti mu upírají potřebné věcné znalosti v této tématice a potvrzují jeho „značnou neznalost vědecké literatury.“[81]Lehmann však nespatřuje v Ježíši pouze esejce. Tvrdí navíc, že Ježíš prý byl vůdcem odpůrců římské okupační moci. Tato téze není nová. Několik let před Lehmannem to tvrdil už americký historik a orientalista Carmichael ve svém spisu „Život a smrt Ježíše z Nazareta.“[82] Také v roce 1970 se v Německu objevily romány popisující Ježíše jako buřiče a vůdce záškodníků.[83] Spisovatel románů Frank Andermann sice ve své knize *Velká tvář* připouští, že dal své „fantazii (!) za úkol pátrat po původu toho, co skončilo na kříži“ (s. 165), avšak na druhé straně směle tvrdí, že evangelisté byli z jeho pohledu podvodníci. Ve světle Nového zjevení se zdají výmysly tohoto spisovatele jako „kouzelným zrcadlem přikrášlené, přehnané, hrůzu nahánějící nebo groteskní“ příběhy.[84] Již Reimarus v 18. století se tohoto námětu chopil. Židovský autor Robert Eisler na tento námět napsal ve dvacátých

letech minulého století rozsáhlou knihu.[85] Biskup Dibelius označuje tento spis jako „kombinatorní magii“ a Carmichelovu práci, která zcela staví na Eislerově knize za „plagiátorský kondenzát Eislerova velkého díla“[86].

Přesto však Carmichaelova kniha dosáhla dalšího rozšíření a potlesku jako senzační tiskovina. Rovněž vydavatel *Spiegelu* Rudolf Augstein v recenzi knihy se nadšeně pro tento pobuřující námět vyslovil.[87] Tento námět vzbudil ohlas i u teologů jako byl Lietzmann, Greguel, R. Bultmann, H. Buhr, dále filozof W. Bökker a židovský autor Paul Winter.[88]

Biblické texty toho mnoho neposkytují pro sporné teorie. To Lehmannovi a ostatním autorům v jejich snahách nijak nevadí. Lehmann tento problém obchází tím, že vytvoří fikci, že evangelisté chtěli svou povstaleckou činnost „ututlat“ a „učinit z ní nevinnou záležitost“. Nechtěli „podávat zprávy, nýbrž napravovat“ (s. 138).

Čím tedy tito autoři konkrétně argumentují? Hlavním argumentem pro údajnou Ježíšovu revoluční činnost je u všech vyčistění chrámu, ačkoli podle textu evangelia nehrálo žádnou roli ani v procesu před veleradou ani před Pilátem. (Jak jsme citovali z NOz, nemělo toto vyčistění chrámu žádné následky a Ježíš nebyl dále obtěžován.) V souvislosti s vyčistěním chrámu bývá uváděn jako důkaz vjezd do Jeruzaléma, ačkoliv mezi oběma událostmi – jak spolehlivě víme z NOz – uplynuly téměř tři roky. Podle spisovatelů se za těchto událostí Ježíšovi přivrženci násilím zmocnili chrámu. Když povstání ztroskotalo, byl údajně Ježíš jako politický rebel odsouzen Pilátem na smrt. Pro všechny spisovatele, kteří v Ježíši spatřují židovského bojovníka za svobodu, je toto vysvětlení axiomem, na které budují svou tézi. Ani v nejmenším se nenamáhají pátrat po důvodech podivného chování Piláta. Kdyby přijali historická fakta, která jsme vylíčili v kapitole *„Ježíšova pozemská pouť. Osvětlující dodatečná sdělení Nového zjevení k evangeliu“* v souvislosti s Pilátovou justiční vraždou, jejich teorie by se zhroutila, a proto mlčky přehlížejí politické souvislosti a v pozadí stojící Pilátovy pohnutky.

Poněvadž vyčistění chrámu podle líčení evangelií nelze zaměňovat za politické povstání, shledávají autoři revolučních teorií ještě další cestu, jak nahlížet na věc způsobem, jak si a priori usmyslili. Evangelijní zpráva, tvrdí, je „nejvyšší možnou minimalizací toho, co ve skutečnosti muselo být rozsáhlou akcí“. Tak Carmichael. Verš z evangelia „Pane, zde jsou dva meče“ je hodnocen jako důkaz, že učedníci byli ozbrojeni. Ovšem i Eisler věděl, že dva meče na povstání jsou málo, a tak si text přizpůsobuje podle své potřeby a píše: „Odpověděli a přitom – každý z nich přirozeně – ukázal dva meče.“[89] (!) Vedení ozbrojeného povstání bojem se dvěma meči na muže je v dějinách revolucí zcela nové.

Jak jsou pravdě vzdálené jsou tyto dobrodružné konstrukce, to ukazuje následující text z Nového zjevení, kde se říká, jakým druhem zbraně by měli být Ježíšovi učedníci vyzbrojeni:

„Vaší zbraní vůči lidem ať je vždy jen láska, mírnost a trpělivost. Touto cestou, kterou kráčím i Já, dosáhnete u lidí více než pouhou horlivostí a její démantovou vážností.“„A k lidem zatemnělým, u nichž nebudete moci nic pořídit s láskou a pravou moudrostí, k těm se obraťte zády a odejděte odtud“ (VEJ IX. 148, 9 a 11).

„Já sám jsem nyní na této zemi a jako člověk se podrobuji pořádku předepsanému římským císařem a ani zdáním se proti němu nevzpírám“ (VEJ V. 133, 5).

„Buďte vždy poddáni také světské vrchnosti, ať je mírná nebo přísná, neboť neměla by žádnou moc, kdyby jí nebyla shora dána kvůli mnoha nenapravitelným hříšníkům“
(VEJ IX. 159, 16).

Takže jak v evangeliu, tak v Novém zjevení je řeč o „boji“ a o „meči“. Podrobné informace NOz nenechávají nikoho na pochybách, jaký smysl tyto texty mají.

„Proto nepřináším tomuto světu žádný pokoj, nýbrž meč, neboť bojem se světem a se vším, co vám svět nabízí, si musíte vydobýt svobodu věčného života! Neboť Mé království trpí násilí, a kdo je násilím na sebe nestrhnou, nedobudou ho“ (VEJ I. 201, 4-5).

„Kdo si tu však myslí, že nyní založím pozemskou říši, velice se mýlí. Nyní jsou vašimi pozemskými pány Římané a zůstanou jimi i v budoucnu tak dlouho, jak se bude Bohu líbit. Jestliže se však proti nim znovu vzepřete, zlomí vás a rozdrtí“ (VEJ VIII. 85, 26).

Z NOz se dovídáme, že Nikodém, člen Rady, řekl Lazarovi: „Zvláštní na tom je, že má mnoho stoupenců mezi Římany a že mu při šíření jeho nauky nekladou žádné překážky“ (VEJ VII. 47, 11).

Také mnozí Židé byli toho názoru. Když v popsaném dramatickém duchovním boji na chrámovém nádvoří Ježíš bojoval o duši židovského národa, odmítl dát se provolat za krále a vůdce povstání. Nato Židé řekli: „On je, jak známo, přítelem Římanů a Řeků a proto u nás Židů nemůže nalézt zvláštní stoupence“ (VEJ VI. 146, 35).

Srovná-li člověk tyto výroky se zcela odchylnými povstaleckými teoriemi, vzpomene si na jeden verš ze Starého zákona: „Mnohé obloudila jejich domýšlivost ...“ (Sir 3, 24).

Ježíš požadoval převrat, ale myslel tím mravní revoluci, *vnitřní* převrácení hodnot, jež vede k jinému postoji ducha. Jen tento obrat, tato „metanoia“ Nového zákona může obnovit a změnit svět.

Stále ještě zůstává nezodpovězeno Lehmannovo tvrzení, že Ježíš byl esejec a že nelze na křesťanskou nauku pohlížet jako na Ježíšovu původní nauku. Nové zjevení se vyslovuje i k této otázce – jak ukážou následující citáty –, a to aktuálním způsobem. Jak odtud vyplývá, Ježíš svým učedníkům předpověděl, že už za jeho života se bude vyprávět, že pochází ze školy esejců.

„I my jsme ze všech stran obklopeni esejci, kteří před slepým lidem snadno provádějí různá znamení, aby je časem získali pro sebe. A tak naše silnější a zázračnější znamení lid obecně jen málo udivují, ani je zcela nepřesvědčují a to je právě správné měřítko. Lidem by neprospělo, i kdybychom prováděli ještě větší znamení. Uzdravuji-li všechny nemocné, ba křísím-li dokonce mrtvé, nebudí to vzhledem k esejcům nějakou příliš velkou pozornost – o to větší hněv to vzbuzuje u služebníků chrámu, kteří by však už dlouho s radostí poslali k čertu i celý řád esejců, který jim pěkně leží v žaludku“ (VEJ IV. 248, 6-7).

„Je to však jak povedený žert, že jsem právě vodou na mlýn esejců a ještě se dočkáte, že vám budou říkat, že i Já jsem jedním z žáků školy tohoto řádu, a že pracuji v jeho prospěch. Tento řád si nyní myslí, že brzy mravně ovládne celý svět. Zatím tento řád není proti nám, ba slouží nám, aniž by nám vlastně chtěl sloužit“ (VEJ IV. 248, 8).

Ve skutečnosti tenkrát existovali Židé, kteří Ježíše považovali za esejce: „Je to jen zakuklený esejec, vybavený schopností čarovat a mazaně svádí lid!“ (VEJ VI. 146, 36).

Samotným esejcům Ježíš řekl: „To, co vy, esejci, hlásáte lidu, je pouhá lež a klam, protože sami nevěříte tomu, čemu učíte! Neboť vy máte dvojí nauku: jednu pro lid a jinou pro sebe, o níž mezi sebou říkáte, že je pravá, avšak lid o ní nesmí nic slyšet a zůstat v domnělé lži klidný a šťastný.“ „Co vy považujete za pravdu, je úplná lež, čemu však učíte lidi, je lež poloviční“ (VEJ II. 104, 19-20).

Svým učedníkům Ježíš pověděl: „Nedejte se esejci ošálit. Jejich slova jsou lži, jejich skutky podvod a jejich přátelství je pouhé pokrytectví“ (VEJ V. 274, 8).

Podle údajů NOz byl apoštol Bartoloměj „jako zcela zasvěcený“ v klášteře v Kumránu, uměl však odtud odejít. Znal triky, jak esejci konali své „zázraky“, jimiž udivovali lid a tahali mu z kapes peníze (VEJ II. 98, 6.)

Pokud Lehmann doplnil svou knihu podtitulkem „Protokol o falšování“, pak staví věci na hlavu. Nikoli evangelium, nýbrž jeho spis, jehož nevědeckost je ze všech stran potvrzena, si zasluhuje takové označení. Jak Carmichael tak Lehmann si museli být vědomi křehkosti svých křečovitých pokusů o překroucení významu, ale navzdory tomu si mohli být jisti, že jejich knihy si své „věřící“ najdou a že finanční úspěch je nemine.

K tomu, co bylo řečeno, snad ještě jedna poznámka z časopisu *Publik* z 30. října 1970: „Lehmann píše s úděsnou neznalostí odbornou literaturu a to přímo historicko-kritickou. Člověk si při tom klade otázku, jak je možné že Lehmannův rukopis zveřejnily jako ‘reportáž‘ či ‘protokol’ odborné redakce Jihoněmeckého rozhlasu a jak mohl projít lektorátem nakladatelství Econ. Ani pisatelé Science-fictions si dnes nesmí dovolit ve své oblasti takové překrucování vědeckých faktů.“

8. Byl Ježíš sociálním revolucionářem?

Téze o Ježíšovi jako vůdci povstalců byla novými časovými proudy zatlačena do pozadí. Mnohem „modernější“ je dnes „teologie sociální revoluce“. Mnozí mladí kněží obou konfesí, studenti teologie, ale i studentská mládež stále spatřují v Ježíši sociálního revolucionáře, který těžiště své činnosti viděl v přeměně společnosti a jehož prvořadým cílem bylo zlepšení situace chudých. Ani tato teorie není vůbec nová. Socialista Kautsky již v roce 1908 ve své knize *Původ křesťanství* pohlížel na Ježíše jako na přemožitele systému. Koncem 19. století se v USA snažila hned řada autorů přestylizovat Ježíše do role „proroka ideálního sociálního řádu“. Tak např. W Rauschenbusch, Shailer, Mathuos a F.G. Pedbody.[90]

Vždycky když byly sociální poměry tísnivé, teologové věřili, že v Ježíšově kázání lze najít stopy sociálně kritických revolučních tendencí. Dnes nacházejí tyto domněnky zvlášť živnou půdu ve velké chudobě vývojově zaostalých zemí, s níž je v příkrém protikladu bohatství rozhazovačné společnosti průmyslových zemí. Jména lékaře Che Guevary, kněze Camilla Torese a evangel. faráře Martina Luthera Kinga, kteří v boji za větší spravedlnost položili život, se stala v celém světě pojmem. Stejně tak se v širokých kruzích setkaly s uznáním a obdivem aktivity brazilského arcibiskupa Dom Heldera Camary.

Ostatně teologie sociální revoluce není jenom reakcí na postoje církví v minulosti, především katolické církve. Katolický moralista Bernhard Häring líčí situaci věcně a podle skutečnosti, když říká: „Skutečnost, že s poddanými sedláky a námezdními dělníky se ve středověku zacházelo hůře než s otroky ve starověku, je důkazem, že křesťanské společenství kultu, víry a lásky už tehdy v sobě nemělo život.[91] Když začala být situace sedláků v 16. století neúnosná, vypálili během svých povstání na tisíc klášterů a hradů. Je to zřetelný důkaz, kde bylo třeba hledat své vykořisťovatele.[92] Selské povstání nebylo motivováno nábožensky. V 19. století ponechala církev zbídačené masy dělníků v zoufalství a proti hrůzám dětské práce, zvláště v dolech, nehnula ani prstem. Biskupové pocházeli až do konce 19. století výlučně z vrstvy bohatých feudálů. Ještě dnes jsou ve Španělsku a v Jižní Americe většinou na straně horních vrstev, které všechno ovládají. Arcibiskup Dom Helder Camara je vnímán se stejnou nevraživostí jako mnich Las Casas v 16. století, když podával papeži zprávu o bídě zotročených a zbídačelých indiánů. Jen někteří svatí, kteří se chudých zastali, svítí jako hvězdy v temné noci církve bez lásky. Nikoli bezdůvodně se v Novém zjevení o katolické církvi říká: „Tvá láska je vychladlá pec“ (Hi II, s. 193).

Čelní představitelé protestantské církve byli tehdy stejně nerozumní. Luther napsal, že na obyčejné muže je třeba naložit břemena, jinak budou příliš svévolní. Melanchthon prohlásil: „Že sedláci už nechtějí být nevolníky a nechtějí platit jako dosud daně, to je velkým zločinem.“[93]

Mladí teologové poznali, že církev opustila cestu, kterou Ježíš ve svém poselství ukázal, ale hrozí nebezpečí, že propadnou druhé krajnosti. Názory, se kterými se v teologické literatuře setkáváme, takové obavy opodstatňují. Na zaměření Ježíšovy činnosti se pohlíží naprosto nesprávně, jestliže mnozí teologové jsou tohoto názoru: „Jednotlivce Ježíš neutěší nějakým hara-kiri (= záhrobím, pozn. spisov.), které pak nezakusí. Přítomný život se nemá obětovat budoucímu království.“ „Ježíšem použitý výraz ‘Boží vláda’ slibuje aktivní překonání současného nespravedlivého stavu.“[94] Odkazy na věčný život označuje H.G. Link za „ideologii útěchy“. V této nové teologii spatřuje autor „úkol důkladné obnovy křesťanství“! Jak zřetelně z Nového zjevení vyplývá, odklon od správného smyslu Ježíšova poselství neznamená žádné obnovení, nýbrž rozbití křesťanské víry. Z NOz je zřejmé, že Ježíš nehlásal ani třídní boj, ani ráj na zemi. Jeho kázání nebyla povahy sociálně etické. Jejich charakter byl teocentrický.

Není ani dobré, když jiní teologové míní, že „Ježíš se nikdy nestýkal s mocnými a bohatými této země.“[95] Lazar, Nikodém a Josef z Arimathie patřili k nejbohatším mužům Palestiny. Podle údajů NOz byl Ježíš ve styku i s vlivnými osobami římského vojska, až po osoby nejvyššího postavení. (VEJ VIII. 157, 7).

Na čem Ježíši jedině záleželo, to je naprosto srozumitelně řečeno v evangeliu a v Novém zjevení. V Novém zjevení Pán říká: „Já přece mohu mít na zřeteli jako hlavní cíl pozemské pouti každého jednotlivce jen duchovní pokrok a nikoliv světský blahobyt.“
(Pr 149).

Co si Pán myslí o pokřivení své nauky v opačném, materialistickém chápání, je zcela konkrétně v NOz také uvedeno: „Takovéto smýšlení bylo již od vzniku člověka u jednotlivců vždycky základem jejich jednání a v nynější době to bez ostychu hlásají vaši učení materialisté a nalézají četné obecenstvo, které s jejich názory zcela souhlasí a tleská jim“
(Pr 272).

Jak aktuální je tato informace a jak přesně sedí na dnešní teologické dobové úvahy! A ještě jednou se na jiném místě NOz s nepřehlédnutelnou jasností říká: „Cílem této Země totiž je, aby na ní byly pro celou nekonečnost vychovávány děti Božího ducha a proto je nutné, aby tato půda byla udržována spíše tvrdší a hubenější než příliš kyprá a tučná“. „Chudoba je pro člověka sice velkou ránou, ale je v ní ušlechtilý zárodek pokory a pravé skromnosti a proto bude stále mezi lidmi existovat. Nicméně bohatí nemají připustit, aby se chudoba zvětšovala, neboť jinak budou velmi ohrožení, zde *a* jednou v záhrobí“
(VEJ IV 179, 3).

Chudoba je – jak to v Novém zjevení zřetelně patrné – součástí Božího plánu spásy. To, co evangelium předpovídá, „chudé budete mít vždycky“, má svůj význam, i když ho teologové, kteří v Ježíši spatřují sociálního reformátora a jednostranně zdůrazňují humanitární stránku, zřejmě nechápou.

Ježíšova nauka není prvořadně poselstvím sociálním a už vůbec ne výzvou k třídnímu boji a k převratům stávajících poměrů. Neříká jediné slovo proti otroctví, na němž bylo postaveno tehdejší hospodářství. Vzdávání se násilí bylo zdůrazněno už v citátech z NOz uvedených v minulé kapitole. Stejně tak vyplývá z Lk 6, 27-36, Mt 5, 38-48.

Otázku chudoby Ježíš se svými učedníky podrobně probral. Z NOz se o tom dovídáme toto: „Že pozemské bohatství je velmi nestejně rozděleno a že existují bohatí a chudí, je z moudré Boží vůle. Neboť tím, že Bůh lidi obdařil různými statky, dary a schopnostmi, jeden člověk druhého potřebuje“ (VEJ VII. 31, 1).

„Avšak neúcta a nespravedlnost mezi lidmi na zemi je největším zlem na světě, které bratry a sestry rozdvojuje a vytváří nepřátelství. Kde takový stav existuje, tam už nejsou mezi lidmi dobré vztahy, nýbrž závist, nenávist, loupeže, zabíjení vraždy a války“ (VEJ VII. 179, 2).

„Neboť příliš sobecký lichvář a příliš velká touha po moci a po lesku je skutečný satan, kníže tohoto světa, který tím, že postrádá světlo z nebe, je sám naprosto peklem“
(VEJ IX, 101, 7-8). „Kdyby všichni lidé takto spolu žili a jednali podle Boží rady a vůle, která jim byla už často sdělena, nikdy by neměli bídu, netrpěli by útiskem a neznali by trampoty. Všechnu bídu si lidé připravují sami svým lichvářským smýšlením“ (VEJ IX. 101,5).

Bohatství samo o sobě tedy Bůh neodsuzuje. Rozhodující je, jak se používá. Ale v tomto směru se nepochybně většina bohatých liší od požadavku, který bývá kladen jako předpoklad pro uznání bohatství. K tomu NOz říká: „Nejsem přítelem jenom chudých , nýbrž i bohatých, používají-li své bohatství podle Božích záměrů. Kdo je bohatý, ať takto jedná a bude žít“ (VEJ VI. 227, 10).

Na otázku jednoho z bohatých farizeů: „Pane a Mistře, hleď, tví přátelé Lazar, Nikodém a Josef z Arimathie jsou přece mnohem bohatší než my. Proč od nich nežádáš, co žádáš po nás?“ (vzdát se všech pozemských statků, pozn. spisov.), jim Ježíš odpovídá: „Mezi jejich statky a vašimi je nebetyčný rozdíl! Všechny jejich statky jsou spravedlivým majetkem. Jsou to spravedlivé majetky rodové. Opravdu královské a velké poklady, z nichž sestávají, jsou výsledkem pravé, nezištné píle a Božího požehnání. Zároveň jsou tři jmenované osoby téměř jedinými podporovateli mnoha tisíců lidí, kteří vaším bezbožným počínáním upadli do chudoby a bídy.“ „Je tomu tak snad i s vašimi nakradenými majetky?“ (VEJ VII 157, 8.).

Největším připodobněním se Bohu již v těle na této zemi je být bohatý a používat pro sebe jen tolik, kolik je nutné k vlastnímu udržení, tedy být skoupým k sobě a tím štědřejší k chudým“ (VEJ III. 192, 11). „Kdo pro tělo dělá víc než pro duši nebo se stará pouze o tělo a nikoli o nesmrtelnou duši, je opravdu blázen“ (VEJ VII. 222, 15).

Pokud jde o postoje k otázkám chudoby, nenechává Nové zjevení nikoho na pochybách, že tento tisíce let existují stav je podle Boží vůle, i když mnozí nejsou sto poznat hluboké vrstvy jeho blahodárného působení a věří, že všechno dění lze poměřovat lidským rozumem. Nikoli bez důvodu NOz důrazně podtrhuje: „Slova, která vám nyní sděluji, jsou Život, Světlo a Pravda. Každý, kdo se jimi řídí, musí jejich skutečnost vidět“ (VEJ IV. 79, 9).

V této souvislosti Pán také důrazně upozorňuje na to, že ve světě existuje pro duši mnoho nebezpečí, která působí proti jejímu zdokonalení a zralosti pro Boží království. Největším nebezpečím je luciferský prvek pýchy, jemuž se musí podle Božího plánu spásy stále odporovat. V každé duši existuje pocit vznešenosti a v něm zárodek pýchy. Z toho Nové zjevení vychází, to znamená, aby se právě tomuto nebezpečí dalo čelit, postaví se hráz: „Proto na této zemi tak převažuje chudoba nad zámožností, aby pýcha byla stále držena pevně na uzdě. – Posaď na hlavu žebráka královskou korunu a brzy se přesvědčíš, jak se jeho bývalá pokora a trpělivost bleskurychle vypaří“ (VEJ IV. 83, 1-2).

„Bída života je nádoba, v níž je život uložen jako diamant.“ „Proto ať každý vezme svůj kříž na svá ramena a s veškerou láskou Mě následuje. Tak získá věčný život“
(Hi I, s. 335). „Chudoba a nouze neomlouvají krádež, tím méně loupežnou vraždu“
(VEJ IV. 79, 2).

Já však vím velmi dobře, proč nechávám přijít na ten či onen národ to anebo ono. Vám však postačí vědět, že ode Mne, Otce všech lidí, nedostanou děti

žádný zlý dar, ať jsou jakékoli, nejméně ty, které Mne hledají, poznávají a milují“ (Hi II, s. 296).

„Pro člověka s probudilým duchem je však lépe oplývat nebeskými statky a dát si líbit malou nouzi ve statcích této Země“ (VEJ IX. 209, 10). „Vše, co tu bylo jednou připuštěno, zde musí sloužit jako vyrážecí klín k polepšení lidí“ (VEJ .V. 158, 1).

Pro národy, které se docela zvrhly a naprosto pustily ze zřetele Bohem daný cíl a nejsou přístupné žádnému napomenutí „neexistuje žádná jiná škola než bída. To říká ten, který všechny národy Země zná“ (Hi II, s. 319).

Příliš velká bída ovšem duši spíše škodí než prospívá. Tomáš Akvinský to vtipně vyjádřil slovy: „Gratia supponit naturam“,to znamená „milost předpokládá přirozenost“. U lidí, kteří prožívají trvale nejvyšší bídu a jsou zatížení starostmi, nebude milost účinná. To říká i Nové zjevení, a soud nad těmi, kdo jsou za příliš velkou bídu odpovědní, je zničující.

„Nouze je zlá věc a svádí člověka často k větším nepravostem, než bohatství“
(VEJ II. 68, 4).

„Jestliže bohatí a mocní všechno strhují pro sebe, pak v důsledku toho mnozí velmi zchudnou a život tráví v nouzi a bídě, protože všechno patří jen několika bohatým a mocným, chudým nepatří nic, kromě toho, co jsou jim bohatí a mocní ochotní za těžkou práci velmi skoupě poskytnout“ (VEJ VIII. 182, 8).

„Neboť chudobu a bídu mezi lidmi na této zemi působí jedině a pouze jejich vzájemná neláska.“ (VEJ IX. 210, 4).

„Víte, že člověk, který se stal bohatým na pozemské statky, většinou je také ve svém srdci jako kámen bez citu a bez lásky“. „Kde však stojí takový člověk ve vnitřní sféře života? říkám vám,: je v bodě věčného soudu a smrti.“ (VEJ VIII. 182, 1).

„Pro duši, která je plná lásky ke světu, to není opravdu snadná věc (odvrátit se od hmotných věcí, pozn. spisov.). A existuje na světě velmi mnoho bohatých a mocných, pro něž odpoutat se od hmoty je těžší, než velbloudu projít uchem jehly“ (VEJ VIII. 183, 5).

„Co by však člověku prospělo, kdyby mu patřily všechny poklady světa a mohl si za ně opatřit všemožné potěšení, kdyby však tím utrpěl škodu na své duši?“ (VEJ VIII 183, 9).

Kdo si při čtení shora citovaného verše: „jestliže bohatí a mocní všechno strhují pro sebe“ nevzpomene na majitele latifundií a kláštery, jež po celá staletí v Evropě a jinde vysávali chudé sedláky, kdo si nevzpomene na Jižní Ameriku, Etiopii, Pákistán, Indii atd., kde ještě dnes několik jednotlivců vlastní větší část orné půdy, a kdo neví jak zemím dodávajícím suroviny průmyslové země už desítky let diktují ceny, které těmto národům nezaručují ani existenční minimum, zatím co průmyslové země svůj blahobyt rapidně zvyšují?

Latifundisty a průmyslníky v Novém zjevení Pán jmenovitě zmiňuje. Ježíš říká, že „tak zvaní statkáři budou muset jednou vydat tvrdý počet a budou muset do posledního haléře důkladně vykázat, k čemu majetek použili. Běda těm, kteří své příjmy prohýřili, promarnili a prosmilnili“ (Hi I, s. 358).

„Velcí a mocní jsou svým lichvářským duchem a svou velikou touhou po moci zloději a lupiči národů a proto také ode Mne obdrží v pravou chvíli zaslouženou odměnu“
(VEJ IX. 101, 6).

Po staletí byly národy v Evropě a jinde do poslední kapky krve vykořisťovány absolutně vládnoucími mocnými lidmi ve státě, statkáři a průmyslníky. Jen kdo zná dějiny ví, co utrpení se skrývá za tímto konstatováním. Barevné národy byly ujařmovány a vykořisťovány Evropany, majícími převahu zbraní. Později stačila moc peněz, aby národy Střední a Jižní Ameriky byly drženy

v hospodářské závislosti. V Novém zjevení se výslovně říká, že „průmysl je v přímém rozporu s hlavním přikázáním lásky“. „Pohleďte na Ameriku, Anglii, atd.“ (Hi I, s, 347).

I v Palestině bylo za časů Ježíše na denní pořádku vykořisťování otroků a prostého lidu. Nicméně Ježíš se zásadně vzdal použití násilí ke změně světa. a současně důtklivě poukázal na to, že smyslem života není dosažení co nejvyšší možné životní úrovně. Následující údaje z NOz zřetelně ukazují že marxistická ideologie o ráji na zemi je utopie.

„Pamatujte všichni, že země nemůže být rájem, protože musí po všechen čas zůstat zkušebnou pro každého ducha vloženého do hutného lidského těla. Bez něho by žádný duch nemohl dosáhnout věčného života“ (VdH I 85,10).

„Myslíte, že nevím, co svět dělá a že ho jaksi vlažně trestám za jeho zločiny? Říkám vám: Věřte, že je to jinak a řízení světa ponechejte Mně!“

Kdo tasí meč, mečem zajde. Otevřeným násilím nikdy nikdo nic ve světě nepořídí. Neboť kde se objeví násilí, násilník se opět setká s násilím, a tak stále dál jeden národ vraždí druhý.“

„Kdo chce bojovat se světem, musí bojovat nebeskou výzbrojí a tou je moje láska a můj pokoj ve vás! Každý ovšem musí nejprve dobýt vlastní svět, pak teprve může tyto vždy vítězné zbraně použít proti zevnímu světu.“

„Opravdu, kdo není vnitřně mistrem světa, nebude jím tím méně ani zevně! Každý však, kdo v sobě ještě cítí toto proklaté zanícení, není ještě se svým světem hotov “. „Můj duch a můj pokoj nehorlí, nýbrž jen v tichosti a světem nepozorováni mocně působí a nemají žádný vnější štít než dílo lásky a vzezření pokory“ (Výklad biblických textů 35, 20-24).

To jsou jasná slova, k nimž není třeba nic dodávat. Teologičtí měnitelé systému, kteří si osvojili marxistický způsob myšlení, nemají právo odvolávat se na Ježíše a mluvit o „obnovení křesťanství“. Dnes je ve světě příliš mnoho měnitelů systému, pro něž jádro Ježíšova poselství nic neznamená. Naopak, jejich srdce jsou často naplněná záští a nenávistí. O nich Nietzsche říká, že na prvním stupni člověk požaduje spravedlnost ze strany těch, kdo mají moc, na poslední stupni už konečně člověk má moc sám.[96] Požadavek rovnosti a volnosti je často jen maskou touhy po moci.

Ježíš předpověděl, že použitím násilí nelze natrvalo dosáhnout žádné šťastné situace. Jak jsme mezitím ze zkušenosti zjistili, rovnost, o kterou Východ usiloval, se změnila v despotismus. Carské násilí bylo vystřídáno jiným. Zároveň nastalo pronásledování náboženství ze strany militantního ateismu. K čemu násilnou změnou systému došlo, to nám sdělují dva prominentní svědkové. Podle údajů Alexandra Solženicyna v jeho dopisu komunistické straně SSSR ze září 1973 bylo v sovětském Rusku od roku 1917 z politických, hospodářských a třídních důvodů zahubeno 66 milionů lidí.[97] Po desetiletí bylo za Stalina až dvanáct milionů lidí v trestných táborech, což přineslo jim a jejich rodinám nekonečné utrpení.

Profesor Andrej Sacharov, „otec sovětské vodíkové pumy“, ve svém interwiewu pro švédský rozhlas pověděl, že v sovětském Rusku panoval cynismus, apatie a vyčerpanost, pokrytectví, mravní úpadek a pokles tvůrčí síly, čímž především trpěla duchovní vrstva jeho země. Doslova řekl: „Dějiny naší země musí posloužit zemím západu a třetího světa jako varování, aby se neopakovaly omyly dějinného vývoje, jichž se dopustila naše země.“[99]

Významný sociolog Max Weber (1864-1920) již před půl stoletím konstatoval, že násilnost vždy zplodí násilnost, že násilí proti nespravedlnosti nakonec nevede k vítězství vyšší spravedlnosti.“[100]

Všechny filozofické a politické utopie vedou k tyranii, neboť všichni měnitelé systémů si podle slov Hugo Ballse počínají negativně: Nikdo neprotestuje dovnitř, všichni protestují navenek.“

Bez uskutečnění Ježíšova poselství v lidském srdci není myslitelný pravý humanismus.

9. Další negativní knihy o Ježíši – rozbor Augsteinovy knihy *Ježíš*

Rozruch, zda právem či neprávem, těžko říci, vzbudila kniha o Ježíši od vydavatelů časopisu Spiegel *Rudolfa Augsteina.* V jeho vyjádřeních na 426 stránkách mu nezáleželo na tom, aby poukázal na chybný vývoj křesťanské církve v průběhu téměř dvou tisíc let, jemu jde o likvidaci křesťanské víry vůbec. Zda knihu – značně o tom pochybujeme – sepsal sám nebo za ní stojí další, není pro úvahu o jejím obsahu důležité. V podstatě nepřináší Augstein nic nového. Jde o dílo, které je kompilací. Všechno, co kniha přináší, dávno před ním řekli jiní. Podle Augsteinova názoru „nejcennějším výsledkem pátrání po smyslu je mínění, že existence člověka ‘nedává smysl’." (s. 421). A že „Člověk nemusí být blázen, považuje-li Ježíšovu postavu za mýtus." (s. 47).

„Evangelia obsahují nauky evangelistů, jinak nic, a ty pak obsahují nauky Kumránců, apokalyptiků, liberálních farizeů, židokřesťanů, helénistů, nic jiného" (s. 146). Scény evangelií jsou prý sestaveny ze starozákonních proroctví (s. 182) a všechno je to prý „výtvor náboženské obce" (s. 367).

Augstein nekriticky přejímá téze Bultmanna a jiných autorů, ačkoli už Bultmannovi žáci odmítli radikální odmýtizování a dokonce ateistický filozof Ernst Bloch je považuje za neudržitelné. Základní Augsteinův názor je nihilistický, jeho světonázorové výpůjčky pocházejí od existenciálních filozofů jako byl Heidegger a Sartre (Podle názoru filozofů, zastávajících *existencialis-mus*, je pro sebenalezení člověka zcela lhostejné, zda Bůh je či není. Život sám o sobě nemá smysl. Smyslu nabývá existence jen tím, co vždy libovolně stanoví za smysluplné.). Nedůvěřuje pouze teorii, že Ježíš byl vůdce povstání. Zdá se mu nepravděpodobná, „neboť z výzkumu ani ze souvislostí nevyplývá" (s. 195).

Augstein, „mudrlant, který nemá sobě rovného" (R. Pesch), tvrdí, že „Ježíš nás neučí, jak bychom měli žít" (s. 163), jak vůbec je všechno u Ježíše sporné.

Augstein usiluje o to, aby čtenáře znejistil. A protože církve značně ztrácejí důvěru věřícího lidu, neboť teologové živí u věřících pochybnosti, Augsteinův „dokument zmatku" (Pesch) určitě padl u mnohých na úrodnou půdu. Jestliže teologové popírají Kristovo zmrtvýchvstání a na křesťanství pohlížejí jen jako na „službu lidem", pak ovšem člověk musí s Augsteinem souhlasit, když k tomu poznamenává: „A k tomu existuje dva tisíce let církev!" (s. 102). Také neudivuje, když se Augstein diví, že katolický teolog Josef Blank tvrdí, že „Ježíš nechtěl hlásat žádné věčné, nadčasové pravdy, nýbrž bezprostředně se obracel k lidem své doby" (s. 98).

Jako mnozí před ním, se Augstein o mnohá místa v evangeliu zraňuje a všechny perikopy, se kterými si neví rady považuje – jak je to obvyklé – za „podezřelé". Neví, že Ježíš svým apoštolům řekl: „Plnou, holou pravdu nemohu teď (za dob Kristových) poskytnout, nýbrž jen zahalenou do podobenství" (VEJ III. 168, 12).

Ale Augsteinovi jde často o hlouposti. V Novém zjevení jsou téměř na všechny jím kladené otázky přesvědčivá vysvětlení.

Tak ho například při Jidášově zradě popuzuje, že podle evangelisty Jidáš hordě chrámové policie řekl: „Ten to je". ‘Ježíš’, zdůvodňuje, musel být v malém prostoru Jeruzaléma „známý." Nebylo třeba ho identifikovat slovy „ten to je"’ (s. 184). NOz podrobně líčí tu událost, takže je docela jasné, že evangelistovo podání je naprosto případné. Říká se tam: „Biřici couvli, protože už leccos zaslechli o Mé

síle a báli se jí – proto také Kaifáš vybral jen takové pacholky, kteří Mě ještě neznali “ (VEJ XI, s. 198). Ostatně, k Ježíšovu zatčení došlo v temné noci.

Pilátův rozsudek smrti poté, co Ježíše výslovně označil za nevinného, považuje za „nesmysl“. Podle jeho soudu je to „básnický výmysl“ (s. 197). O historickém pozadí, které jsme vylíčili v kapitole „Ježíšova pozemská pouť“, neměl Augstein zřejmě ani potuchy. Všechno, co nezná, nebo čemu nerozumí je buďto „podezřelé“, nebo je to „nesmysl“. Je-li mu něco neprůhledné, soud má velmi rychle po ruce. Na druhé straně – jak píše Rudolf Pesch – se nijak nezalekne fantastických smyšlenin.[103]

Zprávy evangelistů o biřicích, kteří Ježíše zajali, se mu rovněž zdají nepravděpodobné, protože podle jeho představy měla zatčení provést římská kohorta (600 vojáků). Vymýšlí si potíže, kde vůbec žádné nejsou. „Odkud měli Židé kohortu s římským velitelem v čele?“ ptá se Augstein (s. 202). V evangeliu přitom o žádném *římském* veliteli není ani slovo. Velitelé byli jak u římského vojska, tak u chrámové stráže. Také o žádné kohortě se evangelia nezmiňují. Matouš 26, 47 mluví o „velkém zástupu, který si zjednali velekněží“, Marek 14,47 říká doslovně totéž. Také Lukáš 22, 47 mluví o „zástupu“. Jan (18, 3) mluví o „oddílu vojáků a stráže od velekněží“ a (18, 12) o „vojácích s důstojníkem a židovské stráži“. V jednotném překladu Písma svatého (Katolický biblický ústav, Stuttgart) není u Jana ani zmínka o vojácích, nýbrž říká se tam: „Jidáš tam přišel s oddílem a s židovskými strážemi.“

V Novém zjevení je věcný obsah jasně uveden: „v tu chvíli se přiblížil *zástup* ozbrojených *chrámových stráží* s pochodněmi.“ O nějakém „důstojníkovi“ není řeč, nýbrž je tam slovo „velitel“. Není přípustné slovo „důstojník“ u Jana si vysvětlovat tak, jako by se na Ježíšově zatčení podíleli také římští vojáci. Pilát byl velmi dobře informován o tom, co Ježíš mluví a neměl žádný důvod ho dát zatknout. Kdyby to chtěl udělat, nepotřeboval by k tomu chrámové kněze. Ostatně, vážně si Augstein myslí, že Římané by dali třetinu ze svých vojenských sil (kohortu) v Palestině k dispozici pro zatčení jednoho muže v noci? A dovede si představit, že římský důstojník by muže, kterého zatknul, zavedl k Římany sesazenému Veleknězi Annášovi? Podle jeho vlastních údajů se to zdá nepravděpodobné (s. 204).

Na 426 stranách své knihy klade Augstein vytrvale za texty evangelia otazník. Typickým příkladem toho je strana 219:

„Od Piláta (?) je vydán (?) na smrt (?), římskými (?) vojáky (?) byl ukřižován (?), víc než otazníky není vidět.“ – Jestliže člověk za vším systematicky hledá výmysly, při zhuštěném podání evangelia nemá tento postup žádná omezení. Tak lze postupovat, – říká drasticky marxista Ernst Boloch – „dokud z evangelia ještě něco zbývá“.

Kdo ovšem čte Nové zjevení, může otazníky jeden za druhým vypouštět. Je pravým zdrojem důležitých podrobností, které nám umožňují jasnou věcnou představu skutečnosti. Kdyby křesťané, po desítky let znejišťovaní biblicko-kritickou literaturou věděli, na jak hliněných nohou tyto kritické výroky stojí, museli by souhlasit s následujícími slovy, jež Pán diktoval Jakobu Lorberovi.

„Každý (kritik, pozn. spisov.) si myslí, že tak nebo tak uhodil hřebíček na hlavičku. Ale netrvá to dlouho a vynoří se jiný, který tomu předešlému přesně na vlas přesně dokáže, jak hrozně se mýlil. A tak to jde dál, a nakonec ten poslední ví stejně málo jako ten prvý, zda hřebíček na hlavičku uhodili či ne (Vyvětlení biblických textů 60).

Je tomu zkrátka tak, jak říká Alexis Carrel, že „skutečnost nebývá vždy prostá a jasná“. „Boží slovo v Bibli není žádná průhledná a levná záležitost. Je často víceméně skryto za protiklady, nejasnostmi, obtížnými otázkami.“ „Výchozím bodem pro rozvažování o Božím Slovu proto musí být bázeň před tímto tajemstvím.“ [104]

Podle slov NOz Ježíš svým učedníkům předpověděl, že v pozdější době často nebudou učenci jeho poselství chápat. „Mnozí filozofové vytěží jen něco pro pozemské účely, ale to niterné, hluboké a duchovní jim zůstane cizí“ (VEJ IV. 236, 1). „Lidský světský rozum nechápe vnitřní věci ducha a živou pravdu a považuje za blázny ty, kteří o tom přinášejí zprávu“ (VEJ IX 132, 16).

Kritické zkoumání Bible dokázalo, že absolutizuje-li se funkce rozumu, nelze pochopit to, co je na Ježíši jedinečné, nadpřirozené. Intelekt pak je zcela slepý vůči metafyzické hloubce mnohých neproniknutelných Božích tajemství, tajemství stvoření a vykoupení. „Člověk však nemusí být blázen“ věří-li více logickým zprávám Nového zjevení než kritice Bible, která se nemůže zbavit přízraků, přichází se stále novými nevěrohodnými domněnkami a nakonec po nekonečných diskusích dospěla opět tam, kde začínal pohanský Celsus a Porphyrius ve 2. a 3. století.

Pohledneme-li na teologickou literaturu bádání o Ježíšově životě, která končí u radikalismu a ateismu, uvěříme výrokům, které najdeme v NOz: „Tak jako jsem byl tenkrát přibit na kříž, Mé nauce a Mým učedníkům se dostalo posměchu a byli pronásledováni. Tak tomu opět bude. Místo Mé osoby přibijí na kříž Mou nauku a budou se jí posmívat“ (Pr. 91). „Ale nevšímejte si těch, kteří se považují za moudré! Jejich triumf bude krátký“ (Pr 31).

„Přijde čas, kdy celý ten váš krám moudrosti nedostačí, aby vám poskytl útěchu či alespoň klid. Při událostech, jež na vás dolehnou, budete stát mezi dvěma světy a obžalovávat Boha a svůj osud z ukrutnosti, protože hmotný svět vás s výsměchem odstrčí a duchovní svět vás nepřijme“ (Pr 30).

10. Nová teologie bez Boha

U následujících vyjádření jsme se zabývali novou podobou teologie, která na všechno dosavadní vrhá stín. Evangeličtí, katoličtí a anglikánští teologové popírají jak existenci Boží, tak i posmrtný život duše. Za všech dob existovali lidé, kteří popírali Boha, avšak teprve v posledním času našich dnů dosáhlo zmatení ducha vrcholu tím, že tyto výroky pronesli teologové, ba dokonce jeden anglikánský biskup.

Už filozofové starověku měli pokud jde o existenci Boží protichůdné názory. Podle mínění těch, kdo popírali Boha, byla vždy na počátku náhoda a v dalším průběhu dějin se všechno údajně odvíjelo deterministicky. *Demokrit* (460-360 př. K.), stejně jako materialisté dneška, vkládal princip utváření do hmoty samé a zdůvodňoval tak mechanistický světový názor (Fragmenty fyz. 1). *Heraklit* (500 př. K., který zvláště ovlivnil Hegela, Nietzscheho a Heideggera[105], se vyjádřil takto: „Uspořádání světa, stejné pro všechno bytí, nestvořil žádný Bůh, to zde bylo odevždy“ (Fragmenty 30). Podle názoru *Anaxagorase* (500-428 př. K.) je sice svět božského původu, avšak je to mechanismus, který působí bez teleologických sil, čistě kauzálně“ (Fragm 12). S tímto pohledem na Boha jako na jakéhosi hodináře, který zhotoví dílo, aniž by se pak o ně dále staral, se v pozdější době stále znovu setkáváme. Dokonce i v katolické církvi tato představa existuje v nominalistické teologii *Mikuláše Oresne* (zemř. 1382).

Proti ateistickým názorům ve starověku stojí u jiných řeckých filozofů ve stejné době víra v osobního Boha. *Pythagoras* (500 př. K.) věřil v Boha stvořitele, v božský původ duše a v její nesmrtelnost.[106] *Sokrates* (470-399 př. K.) rovněž věřil v Boha a duši považoval za část božího bytí.[107] *Platon* (427-347 př. Kr.) také věřil v tvůrčího Boha, který je ve svém věčném bytí neviditelný, netělesný, existující za viditelným světem, stejně jako věřil v nesmrtelnost duše.[108] Totéž platí o *Thaletovi* z Miletu (zemř. 636 př. Kr.).

Teprve v 18. a 19. století filozofové znovu nastolili problém kolem Boha. Začalo to *Descartem* (zemř. 1650), který byl zakladatelem *racionalismu* a vůbec novodobé filozofie. *Auguste Comte* (1798-1825) vybudoval základ *pozitivizmu* a

tím i předpoklad pro *materialismus.* Filosofem *Ludwigem Feuerbachem* (1804-1872) začal nový úsek *sekularizace.*

Ačkoli se Feuerbachovy spisy nesetkaly nejdříve s velkým ohlasem a filozof upadl do zapomnění, přesto jeho spisy *Podstata křesťanství* (1841), *Podstata náboženství* (1845) a *Theogonie* (1857) znamenaly rozhodující obrat. Podle Feuerbacha ve filozofii platil pouze realismus a materialismus. Pokusil se celý systém náboženství vyvrátit z jeho stěžejí. Poněvadž ve Feuerbachově filozofii není místo pro nebeský ráj, věří na „změnu odstranitelného zlořádu lidského života“ (I 200), čili v uskutečnění ráje na zemi. Feuerbach měl silný vliv na Marxe a Engelse, i když se tito později ubírali svou vlastní cestou. „Engelsova nauka o dialektickém materialismu byla základem pozdější sovětské ideologie, jejíž dogmatika byla často srovnávána se sekulárním náboženstvím.“[110] Mezitím se dialektický materialismus rozšířil i na Západě a zaplavil všechny země.

Původně si těchto myšlenek všímalo jen málo lidí, ale staly se výbušninou, kterou dnes mají všichni na očích. Podle sdělení časopisu *Spiegel* je dnes pro každého třetího Němce Bůh mrtvý.[111]

Od jisté doby se *ateismus* (= nauka o neexistenci Boží) uhnízdil dokonce i u teologů. Zvláštní rozruch vyvolal spis anglikánského arcibiskupa *Johna A.T. Robinsona* (Anglie) *Bůh je jiný* (Honest to God). V této knize, která vyšla ve 350.000 výtiscích (!) ohromuje čtenáře otázkou: „Udělali jsme si už konečně jasno, že odstranění Boží bytosti by mohlo být v budoucnu jedinou cestou jak dát křesťanské víře smysl a význam?, to znamená. že se můžeme či dokonce musíme obejít bez Boha mimo svět.“[112] „Ptám se, zda celý ten nadpřirozený svět představ napomáhá násilně zbudované Kristologii.“ „Musíme tu příhodu o Ježíšově narození umět číst, aniž bychom se snažili její skutečný a doslovný smysl převádět na vpád nadpřirozena do přirozeného.“ „Stane-li se vánoční příhoda laskavým vyprávěním, pak bude naturalismus – čili pokus vysvětlit dění kolem Krista v čistě lidských rozměrech – jedinou alternativou, která má inteligentnímu člověku co říci. Jestliže se jednou odstraní z cesty ‘dogma’ o Ježíšově Božství, zůstane ryze sympatický obraz Ježíše člověka – i přes jeho radikálně ‘proti božskou’ povahu.“[113]

Robinson káže – jako i jiní – beznáboženské křesťanství. Křesťanství bez Krista a bez Boha – paradoxon par excellence. Jak říká Blaise Pascal, ve skutečnosti nejsou lidé schopni „pro svou přirozenou a nezměnitelnou slabost uskutečnit nějakou vědu ve zcela dokonalém řádu“[114].

Také pro různé americké autory, jako je *Paul van Buren,* jehož kniha se rovněž stala bestellerem, se slovo „Bůh“ stalo slovem, který nemá smysl.[115]

Pro profesora teologie *Manfreda Mezgera,* z Mainzu, je Bůh také jen prázdným slovíčkem. Prohlásil: „Existuje Bodamské jezero, existují Himaláje, ale Bůh neexistuje.“[116]

Znepokojující na těchto výrocích je, že mnohý věřící farář, který zná skutečné poměry, si položí otázku: „Není nejen Dr. Robinson, nýbrž celá dnešní protestantská teologie v podstatě ateistická?“[117] Následující prohlášení *Prof. Wilkera* z vysoké evangelické církevní školy, vydané v březnu 1974, ukazuje, že lze opravdu mluvit o „církevním nouzovém stavu“. Wilker říká, že příliš mnoho teologů pohlíží na Krista pouze jako na pozemskou bytost. Že Institut pro výchovů farářů je „společensko politická škola“, která vychovává služebníky slova jako „sociální inženýry“. Řeč o „církevním nouzovém stavu“ se vede v celé evangelické církvi.[118]

Kdo si myslí, že katolická církev zůstala uchráněná od těchto rozkladných jevů, může se poučit z několika jiných příkladů. Jezuita *Prof. Rupert Lay* prohlásil před juniory CDU v Mainzu: „Selháváme, jestliže odkazujeme lidi na nebe, které není.“[119] Katolický teolog *Prof. Halbfas* popírá Ježíšovo zmrtvýchvstání a peklo. Tento učitel náboženství píše v článku *Iluze musí zemřít:* „Žádné místo v Novém zákoně neříká, že v člověku existuje něco, co přečká jeho smrt.“[120]

Dietrich von Hildebrand konstatuje, že Bultmannismem je nakaženo mnohem více katolických teologů, než je obecně známo. „Celý tento zmatek", píše Hildenrand, „má své kořeny v Heideggerově existenciální filozofii."[121]

Podle názoru evangelické teoložky *Dr. Dorothey Sölle* člověk nepotřebuje věřit v Boha, aby byl křesťanem. „Bůh, který všechno tak nádherně řídí z onoho světa, se stal nemožný."[122]

Evangelický profesor teologie z Mainzu, *Herbert Braun,* vedoucí rozsáhlého hnutí v církvi „Gott-ist-tot", nechápe Boha jako bytost, která někde existuje, nýbrž „Bůh není nic jiného než určitý druh spolulidství."[123]

Všechno je to skutečně ohromující a nelze než souhlasit s Franzem Demlem, když říká: „Před ateisty v církevním rouchu stojí dnes křesťan v rozpacích."[124]

Neméně otřesné jsou zprávy z evangelických vysokých škol, kde se ukazují plody sekularismu a materialismu, zasetého zde více než před sto lety. V roce 1969 roznášeli studenti „Základní teologie" na univerzitě v Tubingen leták s následujícím obsahem: „Nový zákon je manifest nelidskosti, velkolepý masový podvod. Ohlupuje lidi, místo aby se vyjadřoval k objektivním zájmům." „Nový zákon je výplodem neurotických maloměšťáků."[125]

Na jiném letáku „Základní teologie" univerzity v Heidelbergu, který při hlasování v teologickém semináři získal většinu, se doslovně říká: „Kázání je třeba odbourat a nesmí být veden seminář o biblických textech. Jde výlučně o revoluční řeči k dosažení změn v církvi a ve společnosti."[126]

Když člověk čte tyto anarchistické výplody ducha budoucích teologů, kterých je v semináři většina (!), nemůže se zbavit dojmu, že v této závěrečné době duchové nastoupili k rozhodující velkému náporu na Boží plán spásy.

Feuerbachova filozofie ateismu nalezla svou cestu. Podloudný proces sekularizace postupuje, aby křesťanství předělal v ateistickou filozofii. Na místo Boha dosazují teologové hnutí „Gott-ist-tot", „Být tu pro druhé". Takže náboženství bude něčím jiným, bude pouhou mravností. To znamená převrácení pojmu náboženství. Slovo náboženství – religio – pochází z latinského „religare", to znamená. svázat, spojit, učinit člověka závislým na původci, na Bohu. Ateistický humanismus však nezná setkání s Bohem a žádnou závislost na posvátném. Prométeovský člověk nestrpí nad sebou Boha, na němž by byl závislý.

„Poselství spásy " tak zvaného imanentního sekularismu však očekávanou spásu nepřinese, nýbrž brzy se ukáže jako „utopie" a jako ohrožení bytí.

Kořeny těchto anarchisticko-chaotických sil sahají daleko do období sekularizace. Člověk může těmto rozkladným jevům porozumět jen když ví, v jaké podobě a kdy bylo semeno nevěrectví zaseto. O čem začalo 19. století přemýšlet, dvacáté století použilo. Proto byla předeslána krátká úvaha o filozofech a době sekularizace.

Dále uvedený názor teologa *Bonhoeffera* se nijak neliší od názoru filozofa Laplace (zemř. 1827): „Člověk se naučil pomoci si ve všech důležitých otázkách sám, aniž by si bral na pomoc 'pracovní hypotézu Boha'[127]. Zdalipak by se Bonhoeffer tváří v tvář dnes se ukazující těžké ekologické katastrofě, kdy člověk slepě ničí své životní prostředí, odvážil s takovou jistotou tvrdit, že člověk se dokáže sám s problémy této země vypořádat a že všeho se dá dosáhnout?

Dny velké čistky, spojené s hroznými katastrofami, o nichž se Nové zjevení jasně a zřetelně vyslovuje, už nejsou pravděpodobně daleko. Pak budou muset mnozí s Nietzschem říkat: „Kde je Bůh? Chci vám to říci! Zabili jsme ho – vy a já! Neřítíme se stále dál? A zpátky a do stran a kupředu, na všechny strany? Existuje ještě nahoře a dole? Nebloudíme nekonečným nic? Nepřichází stále noc a více noci?"[128]

Mystikové a básníci mají často hlubší pohledy než ateističtí teologové. „Boha lze vlastnit jen v srdci, nikoli v rozumu!", říká mystik Eckehart[129], a u

Friedricha Rückerta čteme: Kdo Boha necítí v sobě a všude v životě, tomu ho nelze dokázat žádným důkazem“ (*Brahmánská moudrost*).

Současné poměry se nápadně podobají těm, které popisuje pro naši dobu NOz. „Jen stěží bude možné poznat, kde se skrývá pod pouhým pletivem lži pravda a kde je pohřbená“ (Pr 222). „Se smutkem hledím, jak velké množství lidí se ke Mně začíná obracet postupně zády, místo aby šli za Mnou, jdou za tím, kdo je jim známý jako zlý“ (Pr 287).

Všude by mohli lidé Mou nauku přizpůsobit životu tak, že by nebylo potřeba žádné oběti, žádného zapírání, aby se stali mými učedníky“ (Pr 17). „Také nyní (v dnešní době, pozn. spisov.) kráčí Má nauka přes tyto překážky svou cestou a bude lidstvu přístupná, až trpký osud, svízele a utrpení nastolí vhodný okamžik (!), kdy všechny klamné naděje na světskou moc a velikost se ukážou ve své nahotě jako bludná světla, jež člověka, který jde za nimi, zavedou do bláta a močálů. *Pak teprve* se ukáže platnost mých slov a dokonce budou přivedení k víře ti, kteří opírajíce se dříve o svůj rozum, se domnívali že není žádný Bůh, nýbrž Bohem – alespoň pro tento svět – jsou oni sami, to znamená lidé rozumu, se svými přeludy“ (Pr 107).

„Aby se vám otevřela evangelia uzavřená sedmerou pečetí a abych vám vystavěl přes tyto knihy cestu ke Mně a k Mému nebi, posílám vám tato vysvětlení.“ (Pr 229).

5. DÍL

Je evolucionismus vědecky podloženou teorií?

V této kapitole dáme prostor otázce základního významu, která dnes zaujímá primární místo ve vyměněn názorů mezi křesťanstvím a ateizmem. Výsledek tohoto boje bude mít rozhodující význam. Ovlivní, zda ateizmus se bude šířit dále a ještě rychleji než dosud, či zda mu lze odejmout jeho důležitou živnou půdu.

Pod pojmem *evoluce* se rozumí postupný vývoj v přírodě od nižšího k vyššímu. Vyhynulé životní formy dokazují, že jednotlivé druhy lze rozsáhle řadit podle stupňů podobnosti. V tomto směru je evoluce nepopíratelná.

Evolucionismus tvrdí, že tento vývoj probíhá bez nadpřirozeného zásahu, podle čistě mechanických příčin a zákonů, které ovládají přírodu. Podle této teorie není třeba žádného božského stvořitele. – Zastánci evolucionismu se nazývají evolucionisté.

Následující vyjádření se tedy vztahují k faktorům, které zapříčinily evoluci. Je třeba vyzkoumat, zda síly uložené ve hmotě mohou s pomocí náhody způsobovat vývoj. Podle teorie, které se také říká *descendentní* (= nauka o původu), člověk pochází ze zvířete. Duch, který podle materialistické nauky vzešel z přírody, čili není, jak je tomu z pohledu křesťanů, primární, se přidružil v průběhu času. Podle přesvědčení evolucionistů není třeba žádného božského stvořitele a v literatuře zastánců této teorie proto o něm není žádná zmínka.

Evolucionismus dnes ovládl veřejné mínění. Našel si cestu do učebnic a ovládá vyjadřování ve všech sdělovacích prostředcích. Studentům a žákům se dostává jednostranné líčení věcné skutečnosti a o značném množství vyskytujících se *kritických* vyjádření se dovídají jenom zřídka. Jak už bylo zmíněno, evolucionismus je světový názor. To, co k tomu říká učenec W.H. Thorpe, osvětluje důvody zastávání této materialisticko-monistické teorie: „Převážná část těch, kteří pozbyli pravou víru v Boha nebo ji nikdy neměli, věří podle Wooda v tomto smyslu ještě v přírodu, a podle mého názoru se to týká téměř všech přírodovědců.“[1]

Evolucionismus je s křesťanskou věroukou neslučitelný. by Pokud se tato teorie ukázala jako neudržitelná, padl by tak nosný sloup materialismu. Diskuse tedy dalece překračuje význam vědecké teorie. Zdálo se dlouho, že tento boj byl rozhodnut ve prospěch materialistického světového názoru. Tato teorie byla předčasně podávána jako zaručený výsledek a předkládána lidem v populárně vědeckých spisech.

Aniž by si toho veřejnost povšimla, nastal mezitím již obrat. Četní uznávaní vědci poznali, že snad v žádném vědeckém oboru neexistuje tolik rozporů a neprokázaných tvrzení jako v evolucionismu.

Nejdříve podáme v krátkém shrnutí obraz různých fází evolucionismu.

V roce 1809 přišel *Jean-Baptiste Lamarck* (zemř. 1829) s tezí, že poměry na Zemi se v průběhu velmi dlouhých časových období měnily a rostliny i zvířectvo se musely tomuto změněnému světu přizpůsobit. Vývoj probíhal velmi malými krůčky. Získané vlastnosti byly údajně dědičné a tak tímto způsobem měly vzniknout jednotlivé nové druhy. Tato Lamarckova teze se později ukázala jako nesprávná. Zjistilo se, že neexistuje žádná dědičnost získaná vlivem prostředí. Kromě toho existuje mnoho živočišných druhů, které žijí ve stejném prostředí a přesto se vyvinuly zcela jinak. Naopak, jiní živočichové zůstali po miliardy let až dodnes stejní, ačkoli se prostředí změnilo.

V roce 1859 uveřejnil *Charles Darwin* spis *Vznik druhů přirozeným výběrem* a v něm předložil novou teorii. Lamarckovu teorii považoval již za neudržitelnou a napsal o tom: „Ať mě nebe chrání před Lamarckovým nesmyslem, před sklonem k postupnému přizpůsobení se v důsledku pozvolna působícího chtění živočichů.“[2] „Ale závěry, k nimž jsem dospěl, se od jeho závěrů příliš neliší, i když prostředky změny se liší naprosto.“[3]

Podle Darwinovy teorie ovlivňuje změny v živočišné říši a vznik nových druhů druhová selekce v podobě „výběru silnějších“. Silnější, kteří v důsledku této selekce přetrvávají, se postupně zdokonalují. Musela by však existovat nějaká hnací síla, která změnu v dědičných dispozicích působí. O genech jako nositelích dědičných vlastností a o jejich změnách v zárodečném plazmatu mutacemi Darwin ještě nevěděl. Do té doby se změny druhů připisovaly zásahu Stvořitele. I Darwin zastával toto mínění, jak ještě ukážeme. Pozdější ateističtí darwinisté nedali v jeho teoriích Bohu místo a přenechali vývoj hmotným silám ve spolupráci s náhodou.

Také Darwinova teorie, stejně jako Lamarckova, se opírala o předpoklad, že změna druhů se mohla odehrát jen v průběhu milionů let pomalými kroky. Ovšem brzy se prokázalo, že i Darwinova teorie je z různých důvodů neudržitelná. Selekcí lze sice dosáhnout nejlepších jedinců druhu, ale k žádnému novému druhu to nikdy nevede. Selekce nemá tvůrčí sílu. Teorie má ještě i jiné nedostatky. Princip výběru nutně podmiňuje směřování k účelnosti, pro luxusní jevy a přebujelé tvary není v živočišné říši žádný prostor. Avšak přepych barev v zemské fauně a v hlubinách moří je nápadný a mluví proti této teorii. Také se v živočišné říši objevují znaky, které odporují účelnosti. Vývoj mohutného paroží u irského losa Megalocera musí být pro zvíře stejně škodlivý jako těžké a do zadu otočené kly mamuta z doby ledové, které už nejsou zbraní nýbrž pouze zátěží.[4] Totéž platí pro zuby šavlozubého tygra.

Proč došlo k tak nesmírné rozmanitosti organizmů navzdory nekonečně menší rozmanitosti životních podmínek, neumí ani Lamarck ani Darwin vysvětlit. Podle G. Heberera muselo žít např. od miocénu po pleistocénu zhruba 20 milionů anchitherií (druhů koníčků).[5]

Nejvážnější námitkou, kterou lze proti Darwinově teorii vznést, je však skutečnost, že chybí přechodové články, které by při pomalém a postupném vývoji musely existovat. Darwin věděl, že toto jsou skutečnosti, které mohou zpochybnit jeho teorii. Doufal, že četné přechodové články, zvláště pokud jde o

člověka, se brzy najdou. Poté, co za sto let pilné badatelské činnosti jsou k dispozici bohaté nálezy, je však dnes jisté: neexistuje ani jediný „missing link“ (chybějící spojovací článek mezi zvířetem a člověkem), jak si Darwin a jeho současníci představovali, nýbrž jen řada meziforem.[6] Stejně tak se nenalezl žádný „missing link“ mezi rybou a ještěrkou a mezi ještěrkou a ptákem.

Těžko lze pochopit, jak to, že tento konglomerát rozporů a závažné nedostatky v evoluční teorii nemají vliv na její úspěch. Darwinovy knihy se vydávají v obrovských nákladech. Jistě není vadná úvaha, že při tom hrají roli emocionální hlediska. Animosita vůči církvím, které tak dlouho bránily vědě v její činnosti, je stále tu – až podnes!

Podle descendentní teorie vznikl člověk vývojem zvířecích předstupňů. Tehdy na odbyt jdoucí teorii o původu člověk z opice široce v lidových vrstvách propagoval prostřednictvím populárně vědeckých časopisů jenský profesor *Ernst Haeckel.* Ve svém hlavní díle *Obecná morfologie organismů* (1866) píše: „Člověk nepochybně vznikl z dávnověkých katarhin (štíhlonosých opic) a nelze ho z podřádu pravých opic v systému vyčlenit.“[7] Později mu napadla podobnost mezi lidskými embryi a embryi gibbonů. Ukvapeně stanovil, že gibbon je z lidoopů člověku neblíže příbuzný: „Člověk měl gibbonu podobné předky.“[8]

To, co Haeckel tehdy předkládal lidem jako vědecké poznatky, se ukázalo jako zcela nesprávné. Dnes se o tom ve vědeckých dílech dočítáme: „Pokud jde o čtyři druhy lidoopů – gibbony, orangutany, gorily a šimpanzy – panuje názor, že gibbon je svým stupněm organizace člověku nejméně podobný ...“[9]

V té době bylo málo intelektuálů, kteří by Haeckelovu knihu nečetli. Pro každého primána to bylo jako zjevení. Začalo se šířit nevěrectví. Nikdo netušil že později se dospěje k lepším poznatků, a že Du Bois-Reymond se posměšně vyjádří, že Hackelovy rodokmeny se podobají homérovským hrdinům, neboť jsou stejně domnělé jako oni.“[10]

Haeckelovi žáci se od gibbona odvrátili a prohlásili za lidské prapředky jiné druhy opic. Brandes přišel s orangutany, Keith s gorilami a A. H. Schulz s americkými opicemi. Weinert konečně spatřoval souvislost se šimpanzy . Další pak – jako například B. Franz – viděli prapředka člověka v *propliotecu fraasi* a tvrdili, opět podle nejlepší poznatků, že posloupnost původu přes lidoopy k člověku je dokonale doložená. Vynikající odborný znalec *Beurlen* v souhrnném díle *Vývoj organismů* později konstatoval, že právě tato posloupnost „má zvlášť plno mezer“. Každý svým způsobem zastával původ člověka z opic, ačkoli to všechno byly nejisté předpoklady. Dnes je znám jednomyslný poznatek, že původ člověka z lidoopů není možný. V souhrnném díle *Nauka o lidském původu,* vydaném v roce 1965 Gerhardem Hebererem, píše Günther Bergner: „Hypotéza s gorilami odporuje objevům na ostatních systémech orgánů stejně jako Weinertova hypotéza s šimpanzy a je proto nutno ji z týchž důvodů odmítnout.“[11]

V roce 1968 napsal Heberer ve *Frankfurter Algemeine Zeitung* z 25. září: „Vulgární a mnohými ještě stále odmítané tvrzení, že člověk pochází z opice, je vyřízeno.“ Ale v širokých kruzích národa ještě i dnes obchází tato zavádějící nauka jako strašidlo.

Ačkoli už ve třicátých letech 20. století nastal ve vědeckých poznatcích obrat, někteří antropologové, především *Weinert,* s velkou tvrdohlavostí teorii o původu člověka z opice dále propagovali. Získali podporu vlivných zástupců Třetí Říše. Mezi lidi se dostalo dokonce masovému vydání dávno překonaných Haeckelových spisů.[12] Tak zvaná třístupňová teorie (přechod z antropoformního člověka na typ neandrtálský a na dnešní sapientní podobu člověka), která se mezitím prokázala jako zcela neudržitelná, byla v mnoha učebnicích překládána jako „jistá věc“! Teprve počátkem padesátých let tato teze, která nikdy nebyla ani z poloviny dokázána, padla.[13]

Karl Weiss vtipně poznamenává, že síla monismu nespočívá v hloubce myšlenky, nýbrž v masově emotivním naladění, v pocitech, které lze na davy

přenášet různými hesly.[14] Nejdříve je potřeba obstarat správné základní ladění, a o to bylo vždy až dodnes postaráno. To, co se tehdy provozovalo, to už nebyla věda, nýbrž ideologie a ohlupování národa. Vše jasně směřovalo proti křesťanství. Německými ateisty Třetí Říše byla nejsilněji podporovaná především skupina kolem *Gerharda Hebera* (zemř. 1973) v Tübingen, který od roku 1943 vydával velké souborné dílo *Evoluce organismů.* Jak sám ve svém spisu *Homo – náš původ a naše budoucnost* (1968) sděluje, zastává „nati-metafyzickou metodiku" (s. 112). Skupina je zastáncem fyzikálně chemického vysvětlení života, a znamená, že slovo „Bůh" se nesmí v slovníku těchto spisů vyskytnout. Ve smyslu monistického materialismu se uznávají pouze síly neživé hmoty. Heberer, který prohlásil ve čtyřicátých letech antropoidní původ za „neodvolatelně prokázaný"[15], musel si už tenkrát nechat Gehlenem říci, že „tato forma není prokazatelná".[16] Už brzy nato Heberer viděl, že je nucen být ve svých formulacích opatrnější. V roce 1951 napsal: „Ukázalo se, že morfogenetické představy, jež se projevily v klasické struktuře dějinné podoby, a určitě přispěly k její skladbě, nám vždy neukazovaly správnou cestu."[17] Mnohoznačně poznamenává, že možná ten příliš jistý optimismus posledních padesáti let by měl být zmírněn. Ve své knize, která se objevila roku 1968, *Homo – náš původ a naše budoucnost*, musí nakonec dodat, že dříve líčený historický obraz primátů, jež měl vést k Homo sapiens (= k dnešnímu člověku), musí být namnoze hypotetický."[18]

Když biologické bádání zjistilo, že změny u jednotlivce jsou možné jen přes změny genů, byla to pro evolucionisty další rána. Dosavadní vysvětlení, že ovlivňujícími evolučními silami je pouze výběrový proces a boj o bytí a přizpůsobení se prostředí, nebylo k ničemu. Darwinismus byl vyřízený, ale darwinisté se nevzdávali, pokoušeli se svůj monistický světový názor zachránit neodarwinismem.

Gen, jímž jsme se prve chvíli zabývali, je malá jednotka buňky. Řekněme něco jako biologický atom. Gen je nositelem dědičných změn a dostává k tomu potřebné informace. Někdy bývá gen ve vědecké literatuře připodobňován k děrnému štítku, na němž jsou uloženy informace. Na otázku odkud tyto „děrné štítky" pocházejí a kdo poskytuje ty informace, věda odpovídá: „Ptáme-li se jak a proč, je to vlastně jako bychom se ptali po vzniku života na zemi. O tom ovšem nelze žádné přesné údaje poskytnout, nanejvýš nástiny, zlomky a hypotézy."[19] Na tomto sotva nosném „základu" je vystavěn evolucionismus, resp. neodarwinismus.

V genu dochází velmi zřídka ke změnám uložených dědičných informací prostřednictvím chemických změn DNA a tyto změny se označují jako *mutace.* Mutace může mít pro dědičné vlohy pozitivní nebo negativní důsledky. Téměř vždy jsou však negativní. K mutacím v přírodě dochází velice vzácně, lze je ovšem uměle vyvolat krátkodobým zářením nebo tak zvanými mutagenními chemikáliemi.

Nyní začali evolucionisté hlásat, že evoluce se děje nepatrnými krůčky v důsledku mutací. Vývoj tedy potřebuje – jak už Lamarck a Darwin soudili – stovky milionů let. Je zde třeba zdůraznit, že to bylo logickým předpokladem, který musel být bezpodmínečně splněn, neboť spontánní mutace se v přírodě vyskytují velmi zřídka a experimentálně získané zkušenosti ukazují, že téměř všechny mutace vedou k deformacím nebo mají jiný škodlivý účinek. Většina experimentů se prováděla s vinnou muškou nebo rosnatkou (drosophila). Dvacet miliónů rosnatek již bylo tímto způsobem vypěstováno, avšak žádný nový druh nevznikl. Vyskytly se pouze ztrátové mutace.[20] Tím se prokázalo, že malé mutace mohou změnit v rámci druhu jen podružné znaky, ale nikdy nemohou způsobit přechod od jednoho druhu k druhému. Ale týká se to jen změn *stavebního plánu* a vývoje *nových typů.* Malou mutací tedy nelze ovlivnit evoluci.

V paleontologickém výzkumu však byly zároveň získány nové poznatky také v jiném směru a ty učinily evoluční teorii zcela nedůvěryhodnou. Od dob

Lamarcka panovalo mezi všemi evolucionisty jednomyslné přesvědčení, že pro vznik nových druhů je zapotřebí nekonečně dlouhý čas. Ale díky výzkumu se nyní došlo k nepopíratelné skutečnosti, že k výskytu nových živočišných druhů ve velmi různých obdobích zemského vývoje nedocházelo pozvolna v nesčetných přechodových tvarech, nýbrž naopak, nové druhy se objevovaly *náhle.*

Uveďme fakta. *Overhage* píše: Vývoj různých kmenů bohatě členěných bezobratlovců je nám utajen, neboť všichni jejich vysoce vyvinutí zástupci se vyskytují nečekaně pohromadě už v nejstarších, ještě fosílie vedoucích vrstvách kambria. Nedají se z dřívějších forem odvodit, neboť prekambrium (před více než 500 miliony lety) je prakticky zkamenělé.“ „Rod obratlovců *bezprostředně* poprvé následuje v siluru.“[21]

Karl Weiss sděluje: „Ve spodním siluru nastupují první obratlovci. Chamberlin proto říká: Objevení se ryb je nejnenadálejší a nejdrastičtější událostí v dějinách vývoje země. Objevují se *hned v širokém rozsahu a mají zcela nejasný původ.* Od začátku existují vedle sebe zcela různé typy, a to žraloci, rejnoci, chiméry, dvojdyšné ryby a štítohlavci.“ „V juře se *náhle* objevují ptáci. Známý „prapták“ (archeopteryx) býval dříve uváděn jako přechodová forma mezi plazy a ptáky, mezitím však bylo prokázáno, že jde o pravého ptáka se čtyřmi prsty a pravým peřím. Neznáme žádného tvora, který by nám ukázal, jak tehdy z rohovitých šupin plazů vznikla ptačí pera. Savci se *náhle* objevují v četných třídách, čeledích a rodech na počátku terciéru.“ „Z přechodových forem“, konstatuje Weiss, „nelze nic nalézt.“ „Když provedeme důkladně tuto čistku, nezůstane z mohutné budovy darwinského rodokmenu původu téměř nic.“[22] Nositel Nobelovy ceny *Konrad Lorenz* ve svém spisu *Zadní strana zrcadla* důrazně podtrhuje, že na každém vývojovém stupni živých tvorů se vyskytují novotvary, jež nelze žádným způsobem odvodit z předchozích stupňů.[23]

V roce 1967 dala Geologická společnost v Londýně a Paleontologický svaz Anglie 120 vědcům vypracovat *Zprávu o fosiliích.* Rozsáhlá zpráva, obsahující 800 stran, podává přehled nálezů fosílií rostlin a zvířat. Je rozdělen zhruba do 2500 skupin. Tato zpráva autentickým způsobem potvrzuje zcela náhlý výskyt nových druhů, jak o něm podávali v minulých letech zprávy četní odborníci.

Také uznávaný evolucionista *Georg Gaylord Simpson* (Harvardská univerzita) naprosto nepochybuje o tom, že v tomto směru neexistuje mezi učenci shodné mínění. Píše: „Jak každý paleontolog ví, četné nové druhy, rody a čeledi stejně jako téměř nová oddělení mimo čeledi se objevují v ‘dokladech’ *náhle;* nevede k nim žádná nepřetržitá řada známých přechodových variet.“[24]

Sám *Charles Darwin* měl již v roce 1859, ve svém proslavené knize *Vznik druhů* pochybnosti o své teorii, když píše: „Když druhy vznikly díky nepatrným přechodům z jiných druhů, proč tedy všude nenacházíme přechodné formy? Proč v přírodě neexistuje zmatený propletenec forem, zatímco, jak vidíme, druhy jsou *docela dobře ohraničeny?“* Aby se nemusel své teorii vzdát, držel se Darwin křečovitě představy, že všechny přechodové formy mohly být zničeny. O půl století později už bylo jasno, že důvod chybění přechodových forem je jiný. Už na přelomu 19. a 20. století zoolog *A. Fleischmann* napsal: „Praktická možnost dovědět se něco o pradějinách živočišné říše je zcela vyčerpána a pro celou budoucnost už není naděje. Získáváme právě opačné výsledky toho, co jsme očekávali. Tento stav nazývám zhroucením nauky o původu.“[25]

Dnes, po více než sto letech usilovné badatelské práce, musí evolucionisté připustit: Neexistují žádné přechodové formy, neexistuje žádný vývoj, nýbrž náhlá existence. Jednotlivé druhy stojí jako sloupy do vzduchu vyhozeného mostu. Toto zjištění je pro evolucionisty zničující. Všechna fakta nutně ukazují, že u díla byl tvůrce, který jednotlivé druhy vytvořil a to postupně, ve stále vyšších podobách.

Pokud by pro mnohé evolucionisty nebyl evolucionismus dogmatem, museli by to přiznat tak jako evolucionista *Edmund Samuel,* profesor na Antioch College (Ohio, USA): „Evoluční hypotéza není přesvědčivým vysvětlením existence různých životních forem. Je tomu tak, neboť data je třeba uvažovat jen jako nepřímé důkazy a žádná přesná analýza. zprávy o fosiliích nemůže evoluční teorii přímo podepřít.“[26] Ačkoli fakta evolucionistům téměř bijí do očí, zůstávají při své teorii a považují, jako například Heberer, řídící faktory pocházející od nějakého tvůrčího ducha za něco „emocionálního a nezvažitelného.“[27]

Poněvadž evolucionismus je ve své podstatě ateistický, stal se pomocným prostředkem celkové tendence a nesmí být proto vzdán. Kauzalismus se velice úzce spojil s materialismem.

Poté, co se základní teze evolucionistů – velmi pomalý vývoj jakýmisi mikromutacemi – stala neudržitelná, zbyla těm, kteří nechtěli všechno vzdát, už jen jedna – ovšem již předem málo důvěryhodná teze: Změny druhů díky *makro* nebo *mega mutacím*. Pojmový arzenál evolucionistů byl tak postaven na hlavu. Tvrdí se pravý opak toho, co se předtím přednášelo. Evolucionismus a neodarwinismus se znovu ocitl na ústupu, aniž by si to veřejnost uvědomovala.

Makromutaci si představují jako souhrnný počet malých mutací. Makromutaci tu musí provázet ještě neslýchanější náhoda, než tomu bylo dosud u malých mutací, které již tak byly zcela nepravděpodobné. Makromutace, pokud vůbec nějaké kdy nastaly, by musel provázet nepředstavitelný počet náhodností v jediném okamžiku. Tato nesrovnalost měla výbušným způsobem umožnit vznik nového typu. Je na první pohled jasné, že tato nová teorie, která z pojmu „evoluce“ činí paradox, je řešením pouze z rozpaků. Makromutace je čirý výplod fantazie, neboť velké mutace, které mění stavební plány, nebyly dosud nikdy pozorovány. „Prakticky má dosud genetika v genomu co do činění pouze s podružnými znaky.“[28] Portmann poznamenává, že dodnes víme něco málo o mikro-evoluci, zatím co makro-evoluce, tvorba nových typů, je zcela neznámá.[29] Poznamenává, že „existují teorie, na nichž se příliš volně uplatňovala neukázněná fantazie.“[30]

Abychom si řádně uvědomili nepravděpodobnost, že by náhoda už miliony let v milionech případů z moře možností měla vždy dosáhnout plného zásahu, je třeba si něco povědět o dědičnosti u lidí.

Tělo sestává ze 60 bilionů buněk. V jádrech buněk se nacházejí vláknité útvary, nazývané chromozómy. Na chromozómech jsou seřazeny geny jako perly na šňůře. Gen se skládá z chemických látek, které se zkráceně nazývají DNA. Gen, respektive DNA, obsahuje stavební plán pro očekávané dítě. Primitivní životní formy mají pouze několik stovek genů, člověk jich má několik milionů. Ty se rozdělují neznámým způsobem do 36 chromozómů. Gen jako nosič dědičných vloh musí obdržet správné informace, aby vždy mohl vzniknout správný druh. V případě pozitivní mutace musí informant vždy trefit správnou volbu. Už při mikro-mutaci jde o úžasný výkon volby z několikamilionových možností. Pro vytvoření nového druhu při makro-mutaci je však potřeba bleskurychle vybrat stovky zcela určitých genů z miliard možností. Nabízí se zde nutně rozhodující otázka, představující jádro problému, a to, kdo je informátor. Věřící člověk nevidí žádné těžkosti, poněvadž ví, že moudrému a všemohoucímu Bohu je všechno možné. Ateistický vědec musí připustit zcela nepravděpodobnou kreativitu slepé nahodilosti jakožto informátora. Člověk si zde vzpomene na jeden Epikurův výrok. Ten již před 2250 lety poznal, že náhoda je vždy pouze označením právě dané hranice našeho vědění. Po tom, co bylo řečeno, se člověk musí vzpírat připustit náhodu v tak složité a rozsáhlé záležitost, jež přísluší pouze Božské moudrosti. Právem se *Viktor v. Weizsäcker* ptá: „Proč jen nesmysl má mít právo na náhodu, proč ne také smysluplnost?“[31]

Darwin si ještě uchoval tento zdravý cit, ačkoli ještě nevěděl o nepředstavitelné složitosti dědičných možností. V jednom ze svých dopisů to

vyjádřil takto: „Musím říci, že považuji za nemožné, že by tento mohutný a obdivuhodný vesmír a člověk, uvědomující si sám sebe, měly vzniknout náhodou; to se mi jeví jako hlavní argument pro existenci Boží. Zda je však tento argument platný to se mi nikdy nepodařilo rozhodnout. Zdá se mi, že nejjistější je výrok, že celý problém se nachází za hranicí dosažnosti lidského intelektu.“[32]

I dnes přirozeně učenci potají nebo i veřejně přiznávají pochyby, zda náhodnost při makromutaci lze použít jako prostředek účinného mechanismu evoluce.

Tak například. *Polanyi* píše: „Význam evoluce spočívá ve vzniku vyšších tvorů z nižších a zvlášť ve vzniku člověka. Teorie, která spatřuje pouze vývojové změny na základě selektivní přednosti náhodné mutace nemůže tento problém postihnout.“[33]

Burnet říká: „Snaha podřídit porozumění životním procesům za každou cenu morfologickým, fyzikálním a chemickým metodám vyšetření se dostala do situace, kdy výsledky jsou nepřímo úměrné vynaložené námaze. Blížíme se neviditelné překážce a pro teoretickou biologii by to mohlo znamenat nutnost provést brzy změnu vytčených cílů.“[34]

Adolf Remane (Kiel) dochází na konci důkladné inventury evoluční nauky v roce 1972 k následujícímu výsledku: „chybí nám ještě jakákoli představa, jak složité orgány, na jejichž stavbě se podílely stovky genů, se díky známým mutačním typům vytvořily a dále harmonicky vyvíjely.“[35] (!)

L.L. Whyte míní: „Možná vůbec neexistují žádné mutace, jež zcela záleží na náhodě.“[36]

W.H. Thorpe prohlašuje: „Mě se nahodilost mutací zdá zcela pochybná, a proto vyjadřuji pochybu, která už pětadvacet let *potají* hárá v mysli *četných* biologů.“[35] (zvýraznění provedl autor textu) (!)

Zvlášť závažné je vyjádření známého německého evolucionisty *Gerharda Heberera* ve *Frankfurter Allgemeine Zeitung* z 21. srpna 1962. Heberer přiznává, že už v lidském vývoji by ze subhumánní úrovně na úroveň humánní byla zapotřebí rychle probíhající megamutace, tedy obrovský skok, který však podle všeho, co víme o chemické skladbě dědičného statku, je tak nepravděpodobný, že nelze s jeho uskutečněním počítat (!). Teprve ve velmi dlouhém řetězci generací, který přesahuje 15 milionů let, získali postupně subhumánní hominidé (= člověku podobní, pozn. spisov.) díky mutačnímu selektivnímu mechanismu fyzické předpoklady pro humánní fázi, pro opravdové lidství.“[38]

Verbis expressis zde Heberer označuje mega či makro-evoluci za zcela nerealistickou. Ale právě to však má být poslední záchrannou kotvou evolucionismu!

Vědci, kteří se upsali monismu, to znamená výlučné vládě hmoty, nicméně nikdy nepřipustí, že Boží ideje a pomoc jeho duchových bytostí způsobily stvoření v jeho nepronikutelné složitosti a harmonii, jak to logicky, jasně a názorně líčí Nové zjevení. *Spülbeck* vtipně charakterizuje tuto příčinu nepochopitelného postoje, když říká: „Díky vulgárnímu materialismu a čistě mechanistické orientaci přírodních věd jsme se stali v této věci takřka slepými.“[39]

1.Lidství z pohledu evolucionismu a z pohledu Nového zjevení

Nové zjevení rozlišuje mezi člověkem obdařeným Boží jiskrou, který pochází od Adama, a tak zvanými předadamity či předlidmi a pralidmi (nazývá je lidmi zvířecími). Lidem podobní zvířecí lidé (věda je nazývá hominidy) žili podle údajů Jakoba Lorbera „mnoho milionů let“ před Adamem. Vědecký výzkum

k tomuto poznatku dospěl teprve před několika lety. Do té doby se věřilo, že hominidi obývali zemi před statisíci let.

Lorber zcela příhodně informuje, že různé typy předadamitů byly vystřídány po velmi dlouhých časových úsecích poněkud vyvinutějšími druhy.

V průběhu uplynulých sto let museli vědci stále znovu opravovat své názory, a to tak důkladně, že člověk má chuť říci: „Nejtrvalejší jsou na tomto světě omyly.“ Pozoruhodné přitom je, že výsledky výzkumu se stále více přibližují údajům Jakoba Lorbera. Platí to – jak bylo ukázáno v jedné z předchozích kapitol – také pro jiné vědní obory.

V jistých časových úsecích předchozích desetiletí vědci stále znovu veřejnosti sdělovali, že byl nalezen „missing link “, chybějící článek ve vývoji mezi zvířetem a člověkem. Když v 80. letech 19. století byla nalezena u La Chapelle sur Saint dokonalá kostra neandrtálského člověka, ředitel Ústavu pro humánní paleontologii v Paříži Marcellin Boule v jednom ze svých zveřejněných dobrozdání oznámil, že v tomto nálezu se jedná o chybějící článek mezi opicí a člověkem. Tato nepravdivá zpráva pak byla dokonce převzata do učebnic a kostra putovala po světadílech a návštěvníci výstav ji důvěřivě obdivovali.

Podobnou senzaci vzbudil v roce 1894 Eugène Dubois, když ve svém spisu *Pithecantropus erectus* tvrdil o jedné „člověku podobné přechodné formě z Jávy“, že nyní byl opravdu nalezen „missing link“. Zdálo se, že mezera je vyplněna a evoluční teorie je nyní doloženým vědeckým poznatkem. Fantazií obdaření paleontologové dokonce chtěli z tvaru hlavy vypátrat jazykové schopnosti těchto hominidních nálezů, ačkoli výkon mozku nebyl anatomicky zjistitelný. Ale i toto opojení trvalo jen krátce. Dubois se musel dát druhými vědci přesvědčit, že pithecantropus – ostatně nesprávné označení – kterému se přisuzuje věk přibližně 500 000 let, tím hledaným článkem opět není.

V letech 1911 a 1912 došlo k další senzaci. A tentokrát se zdálo, že nález by mohl přesvědčit. V hrobě u Piltdown (Anglie) byla nalezena čelist moderního člověka, která podle stavu nálezu musela být stará několik stovek tisíc roků a bylo na ní vidět zvláštní zubní znaky. Trvalo velmi dlouho než bylo do záležitostí s touto fosílií vneseno světlo. Teprve v roce 1948 bylo pomocí fluorové zkoušky zjištěno, že tento nález, který byl pro mnohé hlavolamem, je rafinovaný podvod. „Spodní čelist šimpanze byla po upilování hrbolků stoliček upravena na lidské zuby pro žvýkání a nějakou chemikálií, jako je například permanganát draslíku, bylo dosaženo jejího fosilního vzhledu.“[40] Podvrh byl téměř dokonalý, falšovatele dodnes neznáme. Případ dokazuje, že umanutost z určité strany vede až k provádění podvodů.

Později se dlouho věřilo, že pro původ homo sapiens připadají australopithekové, kteří žili během zhruba milion let trvající doby ledové. Tento předpoklad musel být před několika lety opuštěn jako neudržitelný, a to v důsledku nálezu, který učinil Leakey mladší v Africe. Heberer k tomu píše: „zda nám australopithečtí předhominidé Afriky udávají místo přechodného pole mezi zvířetem a člověkem, závěrečného akordu polidštění, to zůstane nerozluštěnou otázkou.“[41] „Australopithekové vymřeli, aniž by napřed mohli zajistit spojení.“ (*FAZ* z 25. září 1968).

Čím dále se vracíme do minulosti terciéru, tím nejistější se stávají výpovědi. Jak evolucionisté nyní znejistěli, je patrné z vyjádření Heberera. „Rozhlédneme-li se po dějinném obrazu tak jak nám ho mohla moderní genetická antropologie o vývoji hominidů načrtnout, je třeba zdůraznit, že jde jen o současný obraz, opírající se o dnešní stav nálezů.“[43] Ve svém spisu *Homo* (1968) mluví Heberer o deset let později už jen o „teoriích“ a „hypotézách“ (s. 15, 22 a 27). Jistotu, kterou předváděl desítky let předtím odmítali odborníci už tehdy. Gehlen tenkrát na adresu Heberera napsal: „Klasická teorie vystupuje s velikou,

předmětu zcela nepřiměřenou jistotou, a jen při velmi přesném ohlednutí lze poznat, na kterém místě probleskuje nejistota.“[44]

Názory na to, ve které době terciéru je třeba hledat „ancien member“ – všechno jsou tu jen domněnky – se značně rozcházejí. Zatím co Heberer klade rozvětvení do období před 25 miliony let, američtí antropologové zastávají zcela jiná mínění. Wilson a Sarich (USA) mluví o čtyřech až pěti milionech let a C.O. Lovejoy z Kent State University a rovněž A.H. Burstein a K.G. Heiple (Case Western Reserve University Clevelend, USA) zastávají stanovisko, že rozdvojení nastalo před zhruba 14 miliony let.

Švýcar Johannes Hürzeler jde ještě čtyřnásobně hlouběji do minulosti než Američané. Předpokládá společný kořen v eocénu před 60 miliony let![46]

Uznávaný učenec Koenigswald vzdal nakonec čest pravdě, když v rozhlasovém vysílání ZDF z 28. ledna 1970 řekl: „Kdy a kde k rozdvojení došlo, není známo. Všechny mezičlánky vyhynuly přibližně před 25 miliony let. Společného prapředka neznáme.“

Poněvadž v časovém období 12 milionů let nebyla nalezena téměř řádná fosílie, která by připadala v úvahu (!) nelze také mluvit o nějakém reálném rodokmenu. V důsledku zesilující kritiky na evoluční teorii ze strany odborných učenců začali být evolucionisté i v otázce hodnocení rodokmenu zdrženlivější. Tak i Heberer místo o „rodokmenu“ hovoří o „fylogenetickém schématu“. Doslovně říká: „Tyto ‘rodokmeny’, které by bylo lépe pro opatrnost nazývat fylogenetickými vztahovými schématy“ [47].

Poněvadž antropologie se dalece opírá o spekulaci, nikoho neudivuje, že se vědci na kongresu v Chicagu v roce 1965, jehož se zúčastnilo na 300 prominentních antropologů, biologů, zoologů a vědců z oboru dědičnosti, nemohli dohodnout na mnoha otevřených otázkách.[48]

Také určité jiné výsledky bádání přivádějí evoluční teorii do nesnází. Podle klasické koncepce se musí vývojová linie polidšťování časově stupeň za stupněm stále více přibližovat k dnešnímu člověku. Je to jev, který pojem evoluce musí v sobě zahrnovat. Avšak zkameněliny nepůsobí evolucionistům žádnou radost. Lebka ze Swanskombe, stará 250 000 let, je od lebky moderního člověka téměř k nerozeznání, zatím co asi 40 000 až 50 000 let stará lebka Spy-člověka, klasického neandrtálce, svědčí o člověku s plochým čelem a výraznými nadočnicovými oblouky.

Že se výsledky jaksi nehodí do konceptu evolucionistů je otevřeně vylíčeno ve spisu *Člověk z minulosti* (1971): „Vývojové tendence, které bylo možné v této době pozorovat na neandrtálci, byly nanejvýš záhadné. Vypadá totiž, že místo aby byl pokrokovější, je ‘primitivnější’. Jeho poslední zkameněliny, jež známe z Evropy, jsou mnohem drsnější a masivnější a mají výraznější nadočnicové oblouky než jeho prapředkové.“[50]

Lákavá představa pomalého přechodu se v rozhodujících bodech zdá nereálná. Teorie malých krůčků, jež spolu s nezvratně působící náhodou měly být oporou evoluční teorie, se ukázala jako neúnosná. Už záhy to poznal a konstatoval Heribert Nilsson: „S Lamarckem, Darwinem a de Vriesem se dále nedostaneme.“[51] A dnes se můžeme ve vědecké literatuře dočíst: „Nejen že náhle nenacházíme další neandrtálce, my nacházíme místo nich lidi dnešního druhu. Není tu žádné překrývání, žádný pomalý přechod od jednoho typu k druhému. (!) Je to jako by se moderní člověk přiřítil a neandrtálce vyhnal, či dokonce usmrtil.“[52]

Totéž konstatuje Gottfried Kurth v souborném Hebererově díle (1964): „V Evropě se vyskytují klasičtí dávní lidé a první klasičtí lidé dneška spolu, *bez přechodné fáze, a morfologicky tak ostře vymezení* (zvýraznění je dílem autora této knihy), že pokud jde o genetickou odlišnost, jsou akta s konečnou platností uzavřena.“[53]

Za neandrtálcem následoval před 35 000 lety *člověk Crô-Magnonský.* Odkud tento druh člověka pochází, je zcela neznámo. Najednou byl tu.[54] Přinesl již jednotlivce, kteří byli umělecky nadaní. Avšak hodnocení úrovně Cro-Magnonského člověka bývá ve svém celku značně nadsazené. Velmi mnozí autoři mají sklon promítat do přírody vybásněné věci. Vidíme to na tom, že jistý vědec o neandrtálském člověku předpokládá, že si musel „hluboce uvědomovat, že má smysl pro krásu a že je mystik“[55]. (!)

O Cro-Magnonském člověku odborníci říkají, „že se mu přisuzuje více schopností, než mu vlastně patří. To by mohlo vysvětlit, proč tolik obrázků a náčrtů, které se pokoušejí rekonstruovat jeho všední život, znamená vlastně jeho zkreslení. Příliš často je zobrazován jako dobrotivý filozoficky založený člověk, který znal jen poctivé důvody a čisté myšlenky a značnou část svého času věnoval tomu, aby světlookou mládež učil zhotovovat nářadí a provádět jeskynní malby. I to je jistě mylný úsudek. O Cro-Magnonském člověku nevíme zhola nic, co by nasvědčovalo tomu, že byl čistý a ušlechtilý. Zcela naopak, bezpochyby byl právě tak krutý, nespolehlivý, citový, nestálý a pověrčivý jako většina dnes žijících zaostalých lidí, a mnozí z tak zvaných osvícených lidí.“[56]

U fosílií Cro-Magnonského člověka byly nalezeny zlámané holenní kosti, „jako by někdo hledal morek ...“ „Lze z toho usuzovat na kanibalismus ...“[57]

Ještě před několika lety mohli antropologové na otázku, zda předlidé znali řeč, vyslovovat jen domněnky. „Nevíme nic o tom, jak Cro-Magnonský člověk a jemu podobní mluvili, a také nic o tom, jaká používali slova. A nikdy se to nedovíme.“[58] Zde se mohl spisovatel mýlit. Prof. Liebermann z univerzity v Connecticutu na výročním zasedání americké akustické společnosti ve Washingtonu v roce 1971 oznámil, že neandrtálcům stejně jako novorozenému dítěti chyběla dutina v jícnu a také značná část hltanu mezi ústy a hrtanem. Že dutina v jícnu nemohla vyhovovat požadavkům na normální artikulovanou řeč. Nebylo by možné naučit ho řeči.[59]

Jakob Lorber na základě verbální inspirace před 150 lety leccos o hominidech napsal. Dnes nám to věda příhodně potvrzuje. Pokud jde o „řeč“, sděluje Lorber toto: „Řeč, takovou jakou mají lidé dnes, neměli, ale měli lépe artikulované zvuky, znamení a posunky, než nejdokonalejší zvířata a mohli si dát vzájemně na srozuměnou, co potřebují“ (VEJ VIII. 72).

Zatímco badatelé byli až donedávna toho mínění, že hominidi existovali teprve před několik statisíci let, napsal Lorber už tehdy, že předadamité obývali zemi během „několika milionů let“ (VEJ VIII. 72).

Za posledních čtyřicet let byla tato „tušená řada“ stále znovu pozměňována, neboť byly nacházeny fosílie ze starších dob. „Homo habilis“ byl vystřídán poněkud vyšším sinantropem, před 1,7 miliónu let. V roce 1972 odhalil Richard Leakey u Rudolfova jezera v Kenyi lebku hominida, jejíž stáří se datuje na 2,6 milionu let.[60] Roku 1974 podal antropolog Dr. Carl Johanson z univerzity v Clevelandu zprávu o jednom nálezu v Etiopii, jehož stáří by mělo být tři miliony let.[61] Portmann zastává stanovisko, jako dnes konečně i jiní badatelé, že hominidi žili již před deseti až dvanácti miliony let.[62]

Tak se i v tomto speciálním případu potvrdily údaje proroka Jakoba Lorbera.

Všechny teorie, které se později ukázaly jako neudržitelné, našly své ve vědu věřící stoupence, jimž neustálé změny zřejmě nebyly nápadné. Pouze výrok Bible, že Bůh stvořil zvířata a člověka byl stále více odmítán. Prohlášení, že takový výklad je nevědecký, má dnes téměř stejný magický účinek jako slova středověkých mnichů: „Tak stojí psáno v Bibli“.

Dokonce v jistých katolických intelektuálních kruzích se zřejmě ve vědecké literatuře Bůh už nesmí objevovat. Svědčí o tom přinejmenším jisté výroky. V jedenáctisvazkovém *Staatslexikon,* 6. vydání*,* vydávaném Görresovou společností, se mimo jiné říká: „katolická teologie hovoří výslovně o oprávněném

‘metodickém ateismu’ jednotlivých věd, které v rámci své kompetence Boha jako hypotézu, činitele nebo výsledek už nepotřebují“ (1. doplňující svazek).[63]

Evolucionismu, který popírá, že Adam vyšel z Božích rukou, však stojí v cestě faktum, mající naléhavou logiku. Na základě archeologických zjištění je podle jednomyslného názoru jasné, že zhruba před 6000 lety došlo k náhlému vzplanutí lidského ducha, jehož činnost se významně projevila v kulturních dokladech nejrůznějšího druhu. „K prvnímu zahájení prokazatelných lidských duchovních dějin“, píše Dobzhansky, „došlo zhruba před 6 200 lety v údolí Nilu v Egyptě. Během několika málo staletí (!) pak kulturní procitnutí zasáhlo různé okolní oblasti.“[64] „Žádné odhalení“, říká P.J. Wiseman, „nevyvolalo větší překvapení než to, že k civilizaci ve světě došlo zcela náhle. Byl to přesně opak toho, co se původně předpokládalo.“[65]

Tato skutečnost naprosto vyvrací teorii zcela pozvolného evolučního přechodu. Na druhé straně pak neexistuje – jak Heberer a další evolucionisté připouštějí – žádná makroevoluce. Heberer výslovně říká, že zákonitosti evoluční teorie nepřipouštějí žádný „náhlý skok“ jakožto přechod od subhumánní fáze k „fázi humánní“, kdy se objeví člověk, který má také „conditio humana“, čili psychické kvality člověka. „To by odporovalo fylogenetické pravděpodobnosti“, vysvětluje.[66] Avšak to, co se odehrálo asi 4000 let p.Kr., nebyla žádná evoluce, nýbrž jednoznačně nové stvoření. Náhoda jako pomocník z nouze tak svou roli dohrála. Rozum ukazuje na jedinou zbývající cestu k Bohu.

Proberme si poměry, které panovaly na Zemi v době stvoření Adama, poněkud blíže. Náhle bylo pryč jakési vegetování předadamitů, kteří za miliony let nedokázali provést nic, co by mohlo Zemi změnit. K tomuto zjištění už Nové zjevení dospělo v době, kdy ještě žádný učenec se o hominidech ani nezmínil: „Ačkoli toto páté přípravné období trvalo mnoho milionů let, nebyla mezi těmito (před-) lidmi patrná žádná pokročilá kultura, nýbrž žili svůj jednotvárný život nomádů“ (VEJ VIII. 72). Okamžik nového stvoření Nové zjevení udává zcela přesně v souladu s archeologickými poznatky. Ve VEJ V. 72 se říká, že Adam, který obdržel duchovní jiskru, byl stvořen přibližně před 6000 lety. „Člověka jsem jako každé jiné stvoření vložil do hmoty světa téměř dokonalého, a to tak, že jsem mu ihned propůjčil schopnost rozmnožování“ (VEJ XI, s. 253).

Zcela nové a vzrušující je náhlé vyzařování dosud neznámé duchovní síly člověka. V krátkém čase vznikla města a říše. Objevilo se písmo, bylo vytvořeno právo a zákony, zbudovány chrámy a pyramidy. Brzy se povedlo tavit kovy. Nejstarší, zhruba 5000 let staré kovové nálezy na Kavkazu, byly archeology zařazeny do doby „měděné“.[67] Rozvinula se plavba po moři a obchod.

Adam byl na Zemi postaven v určitou dobu, kdy klimatické podmínky ve srovnání s předcházejícími obdobími se staly příznivými. Prof. H. E. Wright, ředitel limnologického výzkumného střediska univerzity v Minnesotě, podle vědeckého časopisu *Science* dospěl na základě spolehlivého rozboru pylových zrn k následujícímu zjištění: Zagroské pohoří v íránské a anatolské vysočině bylo před 11 000 lety ve výškových polohách 600 až 2000 m ještě chladnou stepní oblastí. Teprve po této době začíná stále vzrůstat procentuální podíl pylových zrn dubů a pistácií. Postupně se ohřívající klima příznivě ovlivnilo vznik dubovo-pistáciové savany. Od 8 000 roků trvale narůstá procentuální podíl dubových pylových zrn ve vzorcích z Ceribarského a Mirabadského jezera. Srážky se zvyšovaly až do doby před 5500 lety, takže v tomto období pokrýval tak, jako je tomu dnes, tamní území z 50 až 70 procent dubový smíšený les. Také se objevily nové, divoké odrůdy obilí. Mohlo se začít s domestikací zvířat a pěstováním obilí.[68]

Domestikace začala podle nových výzkumů nějak kolem roku 8 000 př.Kr. v Iránu a Palestině chovem koz, později přibyla ovce a pes. Chov vepřů je prokázán od roku 7 000 př.Kr. v Tesálsku a v Severním Iráku.[69] Že měli hominidé,

tedy před Adamem žijící předlidé domácí zvířata, o tom podává Lorber následující zprávu: „Hojně (předadamité) se až do Adama vyskytovali v nížinách.“ (Ve vyšších polohách se tehdy nacházely stepi – jak uvedeno shora, pozn. spisov.) Krátce před stvořením Adama „popsané předadamské pokolení spolu s *domácím zvířectvem* téměř vyhynulo“ (VEJ VIII. 72).

Pokud příležitostně zaslechneme zprávu, že byla objevena městská osídlení, která podle radiouhlíkové metody (C 14) mají vyšší stáří než 6000 let, je potřeba brát tyto údaje s nedůvěrou, neboť tuto metodu odborníci považují za nespolehlivou. „Chyby údajů miskové radiouhlíkové zkoušky mohou činit rozdíl několika tisíc let“ (!), uvádí se například ve *Science* z 16. srpna 1963 (s. 634). „Klasický příklad“, říká se na jiném místě tohoto uznávaného vědeckého časopisu, „‘neodpovědnosti’ tohoto postupu je zřejmý ze stanovení stáří prehistorické vsi Jarmo v Severovýchodním Iráku. Na základě stanovení stáří mělo být 6000 let obydleno. Podle všech archeologických důkazů však bylo obydleno nanejvýše 500 roků.“[70]

Na jednom zasedání v Heidelbergu v roce 1968 upozornili také němečtí vědci na nespolehlivost radiouhlíkového (C 14) datování. Pochybnosti podle profesora Milojčiče (Heidelberg) a Willkommena (Kiel) vznikly proto, že v minulých tisíciletích byl obsah uhlíku v atmosféře značně vyšší než dnes. Podle údajů prof. Milojčiče vedla obtížně proveditelná metoda (C 14) k omylům.[71]

Adamský člověk se nedá s předlidmi a pralidmi, které Lorber nazývá také zvířecími lidmi, vůbec srovnávat. Dělí je hluboká propast: „Každý člověk, který se narodí na Zemi, dostane ze Mne ducha a může předepsaným způsobem nabýt dokonalého Božího dětství“
(EM 53). „Teprve do adamského člověka se vlévalo duchovní cítění, vnímání moci, které duši povzbuzuje k tomu, aby uznala a hledala svého stvořitele“ (VEJ XI, s. 25).

Zde je ten nepopsatelný rozdíl mezi Adamem a Cro-Magnonským člověkem a ostatními hominidy.

Dacqué označuje schopnost hominidů jako „přirozeně nezkrotnou“, přirozeně somnambulní “. To, co hominidům chybělo a čím se vyznačoval Adam, byla schopnost abstraktně uvažovat, a také duchovní svoboda a tím i svobodná vůle. Jenom duchem obdařený člověk mohl během několika staletí z ničeho vytvořit vysoké kultury, aniž by potřeboval vzor. Časový okamžik počátku povstání člověka v Adamovi, zhruba 4000 let př. Kr. – jak ho udává Nové zjevení – se přesně shoduje s náhlým a výbuchu podobným vznikem vysokých kultur.

Evolucionisté odmítají rozdíl mezi člověkem a zvířetem. Poněvadž nechtějí uznat žádného Božího ducha, pohlížejí na lidské tělo jako na vzniklé z těla zvířecího, ačkoli se mezitím jasně ukázalo, že důkazy pro tuto teorii nelze poskytnout a všechno svědčí o stvoření z Boží moci a moudrosti. Poněvadž zvíře má také inteligenci, spatřují podstatný rozdíl mezi člověkem a zvířetem pouze ve stupni rozdílné inteligence. Existuje však – jak správně říká Rothacker – nejen rozdíl kvantitativní, nýbrž i „podstatně kvalitativní“. „Z postupného zvyšování zvířecí inteligence ještě nevznikla žádná lidská inteligence.“[72] „Člověk je schopný transcedence a zvíře naprosto ne.“[73]

2. Pochybnosti vědců o správnosti evoluční teorie

Navzdory tomu, že jí chybí základ, předkládá se evoluční teorie ve vědeckých dílech, ve školních učebnicích a ve vědecko-populárních spisech jako zaručený vědecký poznatek. Dospělí, žáci a studenti netuší, kolik pochybností a vzrůstající kritiky ze strany vědců vůči evoluční teorii se hlásí. Uznávaný americký vědec W.H. Thomson v časopisu *The American Biology Tetcher* prohlásil, že evoluční teorii nelze vědecky definovat, natož s vědeckou přesností dokázat, ale

potlačováním kritiky a popíráním četných potíží (zvýraznění provedl autor této knihy) se na veřejnosti činí pokusy získat věrohodnost této teorie. Ani v demokracii není snadné dobrat se pravdy, protože pravda má spoustu nepřátel! Ve všech zemích existuje vědecká lobby, která tvoří určitý systém a používá osvědčené metody, jak bránit své hypotézy – jakkoli křehké – jako dogmata. Už jen pochybovat o teorii je „herezí". Westenhöfer poukazuje na to, že po selhání evoluční teorie „převaha descendentně teoretického proudu módy zabránila vyvodit z řádných poznatků správné závěry"[74].

V následujícím citujeme vyjádření četných vědců, jež ukazují, jak dalece už není evolucionismus jako teorie, natož jako zaručené vědecké poznání uznáván. Veřejnost se o tom ovšem dozví málo. I v západní demokracii je obtížné prosazovat pravdu.

Portmann, Adolf

„Spousta biologů už sotva pomyslí na to, že základem celé nauky o původu je systematika, že je jisté, co víme, zatím co vývojové teorie jsou tím, co se *domníváme*."[75]

Dobzhansky, Theod.

„moderní teorie se dalece liší od teorií Darwinových. Ne všichni biologové jsou však přesvědčeni, že i moderní teorie je naléhavá." „Odkud moderní člověk pochází? Kde původně vznikl? Na tyto otázky je těžké odpovědět, jsme doposud odkázáni jen na *domněnky* a přesvědčivému řešení jsme ještě velmi vzdáleni."[76]

Gehlen, Arnold

Kdo jako fyzik, filolog nebo teoretik poznání ví o přesných metodách, nepochybuje o navýsost hypotetické povaze všech problému kolem původu člověka."[77]

Konrad Lorenz (nositel Nobelovy ceny) výslovně zdůrazňuje, že na každém vývojovém stupni života se vyskytuje něco nového, co nijak nelze odvodit z předchozího stupně.[78]

Westenhöfer, Max

„Selekce ve skutečnosti nemůže nic nového vytvořit, nanejvýš může vyloučit nějaký nedostatek, něco, co nemá schopnost žít. Prostředí však může 'vyvolat' jen skryté vlohy, tak že to vypadá, jako by byly vytvořeny. Otázka, odkud vlohy pocházejí – a to je vůbec ta nejdůležitější otázka – zůstává nezodpovězena." „Nesmíme se klamat, všechno, co o vzniku člověka předpokládáme, je nejisté a je hypotetické povahy."[79]

Overhage, Paul

„To houští příbuzenských vztahů, k němuž došlo neprůhlednými procesy rekombinace a rozvinutím znaků, nelze ani přibližně zachytit a reprodukovat žádným schématem nebo systémem."[80]

Thorpe, W. H.

„Ze všeho, co je známo o mutačních dávkách u člověka, rostlin a zvířat, plyne jednoduchý závěr, že mutační dávky jsou příliš nízké, aby mohl být nějaký organismus nahodilou mutací v jistém směru 'donucen', to znamená aby mohl být veden proti působení přirozené selekce v evoluční linii. Tak nezůstává žádný prostor pro „tvůrčí" evoluci." „Náhodnost variací, na kterou má selekce vliv, je odjakživa největším kamenem úrazu, i pro ty, kteří měli sklon teorii uznat, ba přímo po tom prahli."

Berril, N. J.

„Neexistuje žádný přímý důkaz nebo žádná přímá známka toho, že k těmto *domnělým* procesům nebo změnám došlo. V jistém smyslu je tato zpráva (o stupňovité organické evoluci, pozn. spisov.) Science-fiction (vědecko-technická utopie, román)."[82]

O.H. Schindewolf
vede následující vědce, kteří všichni ve svých spisech zdůrazňují, že vznik nových druhů probíhá samovolně „skokem a náhle“, aniž bychom mohli udat důvod těchto změn: de Beer, Beurlen, Garstang, Goldschmidt, Jaeckel, Hauck, Neumayer, Rhumbel, Schindewolf, Sewertzoff, Spath, Veit, Wedekind.[83]

Stejně tak učenci Weißermehl, von Huene, Robert Broom, W. Troll a Aberhalden prohlašují, že paleontologie nic neví o vzniku druhů. Jak píše Weißermehl, „Buď musí člověk přijmout, že nic neví, nebo musí předpokládat, že za celým vývojem stojí duchovní moc, jinými slovy Stvořitel.“[84]

Wood, J. G.

„Budiž dodáno, že tuto nauku (evolucionismus, pozn. spisov.) nelze dokázat skutečnostmi, ani jedinou skutečností. Ještě jsme nezjistili, že se z jednoho druhu vyvinul druhý. Na vlastní oči nevidíme, že by něco takového probíhalo. V průběhu dějin se nenajde ani nejmenší stopa takového vývoje.“[85]

Spülbeck, Otto

„Čím více člověk do knih nauky o původu druhů hledí, tím více se diví, jak se na všechno pohlíží přes vlastní brýle.“ „Paleontologie stejně jako genetika poskytují odkazy, ale nevysvětlují vzájemné vztahy mezi příčinami a účinky. Zdá se, že tento nesoulad nelze biologicky řešit.“[86]

Hübner, Paul

„Nikdy nebudou před námi ležet úplné rodokmeny, které by bez mezer dokumentovaly vznik homo sapiens na této Zemi.“[87]

Woodger, J. H.

„U žádné vědecky pojednávané otázky nezůstalo tolik rozporů, jako u vyjádření se k otázkám původu druhů. Je zde možné, a to i z posledních desetiletí, citovat ze zdánlivě kompetentních úst k téměř každé větě pravý opak. Platí to dokonce pro základní otázku v této ‘vědě antitezí’.“[88]

Kurth, Gottfried

„Nemáme ještě k dispozici žádný jednoznačný nebo alespoň únosný odkaz na prostor, v němž se kdysi musel vyčlenit první ‘hotový’ člověk ze základny humánních hominidů. Náš výrok o postavení a významu fosilního nálezu musí být s narůstající znalostí materiálu stále zdrženlivější.“[89]

Heberer, Gerhard

„O anatomickém typu tohoto kořene (před 25 miliony let, pozn. spisov.) se ještě nedá sdělit nic konkrétního, avšak docela dobře se lze *domnívat,* že můžeme počítat s nějakým mezistavem mezi předhominidním australopithekem a archantropní podobou.“[90]

I u samých hlavních zastánců evolucionismu probleskuje bezradnost. Jsou odkázáni na spekulace, které nepředstavují pro vědeckou teorii žádný nosný základ.

Nilsson, Heribert „Vývojová teorie nebyla experimentálním bádáním potvrzena.**“** [91]

Dacqué, Edgar

„Žádný z nám známých nynějších i pravěkých druhů není uspořádaný tak, aby ho bylo možné přibrat do rodokmenu člověka jakožto nejvyššího tvora. Všechno je vyvinuto nezávisle na dráze k této výšině.“[92]

Schirmbeck, Heinrich

„Skutečně jsme se dostali novými paleoantropologickými nálezy blíž tajemství vzniku člověka? Vysvětlily potíže vzniku svobodné lidské existence z pudového pouta zvířecí existence? Přechod k duchovně mravnímu jednání, k předmětně distancovanému vědomí – vlastnostem, které přísluší výlučně člověku – a které ho pozvedly do vyšší kategorie bytí, pro nás, zdá se, *zůstává stále tajemstvím.*“[93]

Zimmermann, Walter „Rozhodujícím postupem i ve fylogenetice je konstatování: ‘špatně’.“[94]

Beurlen, K.

„Žádnou odchylkou se druh nepřekročí a nevznikne nový.“ „Teoreticky vyvozená společná rodová podoba je vykonstruovaná.“ „Všechny rodokmeny, které byly v literatuře uveřejněny na základě podrobných paleontologických analýz mají v bodech rozdvojení *fiktivní* formy, zatímco konkrétně existující fosílie se nacházejí na vedlejších větvích.“[95]

Rostand, Jean

„Je problém evoluce jak neodarwinisté tvrdí, skutečně vyřešený? Jsem jiného názoru, a jako mnozí jiní (!) se cítím nucen předložit několik banálních námitek proti neodarwinistické nauce.“ „Mutací nevzniká ve stavbě organismu nikdy nic nového, co by se dalo brát jako základ nového orgánu nebo předpoklad pro novou funkci. Ne, nikdo mě nedonutí uvěřit, že tyto ‘přehmaty’ dědičnosti jsou – byť i za přispění přirozeného výběru a bere-li se v úvahu nesmírně dlouhý čas vývoje životní formy – odpovědné za vznik celého světa v jeho marnotratné rozmanitosti, kde všechno je až do detailu promyšleno (!), a za to úžasné ‘přizpůsobení’.“[96] (Rostand patří k prominentním evolucionistům.)

Romer, A. S.

„Mezičlánky chybí tam, kde bychom si je nejraději přáli vidět, a je velmi pravděpodobné, že mnoho mezičlánků bude i nadále chybět.“[97]

Westenhöfer, Max

Mezičlánky dosud ještě nikdy nebyly nalezeny, a to ani v oblasti paleontologie, kde se právě očekávaly, ani v botanice či v zoologii.“[98]

Dacqué, Edgar

„Navzdory bohatému materiálu nelze nic najít o ‘stupňovitých a harmonicky se vyvíjejících posloupnostech rodů.“[99] „Všechno se rozplývá do vlastních typů a tvarových okruhů. Obvyklý obrázek rodokmenu, jak ho klasická nauka o původu a posloupnosti předpokládá, nebylo možné nikde odhalit.“[100]

Tirala, Lothar Gottlieb

„I dnes ještě (1969) jsou nepoučitelní darwinisté a Lamarckovci připraveni prohlašovat plánovitost ve tvaru a výstavbě, vývoj a individuální průběh života zvířat, všemožné vyvíjení se od nižšího k vyššímu, oduševnělému životu, velkolepost instinktivního jednání, přizpůsobování se světa zvířat a rostlin za dílo náhody, slepého setkání se elektronů, atomů a molekul a jejich řetězců. Naproti tomu biologie, na rozdíl od fyziky a chemie, pod vedením H. Driesche, J.v. Uexkülla, J. Reinikena, G. Wolffa a několika dalších jednoznačně prokázala autonomii života, jeho vlastní zákonitosti.“[101]

Thompson d´Arcy, W.

„Osmdesát let studia Darwinovy nauky o původu druhů nám neukázalo, jak se z plazů vyvinuli ptáci, jak vznikli savci ze starších čtvernožců, čtvernožci z ryb nebo obratlovci z bezobratlých. U bezobratlých jsou stejné potíže mezera mezi obratlovci a bezobratlými, mezi červy a láčkovci, mezi láčkovci a prvoky je tak velká, že ji nemůžeme přehlédnout “ „marně se hledají schůdná místa, jak tuto propast překlenout, neboť ta se nikdy nenaleznou.“[102]

Fleischmann, A.

Praktická možnost zjistit něco z pradějin živočišné říše je zcela vyčerpána a naděje je provždy pryč. Dostáváme výsledky právě opačné, než co se očekávalo.“[103] (!)

A. Meyer-Abich

evolucionisty předpokládané „přechody“ označuje s ohledem na všude chybějící mezistupně jako „logickou nemožnost“ a konstatuje: „Každá vrstva, resp. stupeň je kategorické novum (zde to znamená zcela nový druh, pozn. spisov.), *bez vazby* na předchozí stupeň.“„To by musel zapůsobit“, říká dále Meyer-Abich, „metafyzický proces, který zůstává racionálnímu chápání nepřístupný.“[104]

Fangauf, Werner

„Boj o bytí, přirozený výběr, zachování druhu, přizpůsobovací tvary, dědičnost, příroda – samá abstrakta! Myšlenkové prvky lidského ducha vytvořené v lidském mozku a existující jen tam! Filozofické papírové peníze bez biologického krytí." „Jakmile se jednou osvobodíme od nehoráznosti slepé mutace a dospějeme k poznání cílevědomého vznikání, stane se nám to genem k dosvědčení kategorie, kterou náš duch nepochopí, protože je naprosto rozdílná od jeho kategorií."[105]

W. Troll

může rovněž při pozorování faktů, které dokazují opak toho, co očekávali evolucionisté, již jen předpokládat, že náhlou přeměnu druhů vyvolalo „působení z metafyzické oblasti", to znamená. že bere v úvahu božské stvoření.[106]

Gray, James

„Buď musíme předpokládat, že vývojový mechanismus ovládá pouze přirozený výběr, a být připraveni připustit, že je s tím spojena značná dávka spekulace, nebo musíme ve svém nitru nosit trapnou myšlenku, že přirozený výběr, který působí vlivem nahodilé mutace, příliš podléhá náhodě. Uvažujeme-li vývoj organismů jako *Šťastnou hru přírody,* pak se nám zdá podivné, že by tato hra byla spojena s tolika výhrami."[107]

Simpson, G. G.

„Už jsme se přestali pídit se po příčinách evoluce. Už je jasné, že evoluce nemá ani jednotlivou ani prostou příčinu."[108]

Overhage, Paul

„Vše, co vzniklo vývojem, mohlo být stejně tak dobře stvořeno, ale nikoli naopak. Každý vývoj vždy pokračuje na něčem, což už zde díky stvoření existuje a znamená pouze změnu nebo obměnu stvořeného imanentními silami."[109]

Illies, Joachim

„Nikdo z nich (biologů, pozn. spisov.) nepopírá evoluci (jako takovou, pozn. spis.), ale *všichni* jsou skeptičtí při odpovědi na otázku po faktorech a pochybují o darwinském optimismu, že náhodnostmi mutace a výběrem lze vysvětlit ono „proč" historického vývoje." „Je mnohem víc moudrosti ve zprávě o Bohu, který zvíře a člověka stvořil podle své vůle z bláta, než v představě o náhodě, která nás nechala vyrůst z prachu."[110]

Meurers, Josef

„Jakkoli fascinující může být taková myšlenka o vývoji celého světa, nic tato její fascinující povaha nevypovídá o pravdivosti a významu koncepce. Už v rámci hmoty představuje evoluce jeden z největších problémů."[111]

Haas, Johannes

„I když se hypotézy a teorie bádání v oboru biogenese zdají odůvodněné silami (v přírodě, pozn. spis.), zřídka vyplynou ze stupně pravděpodobnostních výroků."[112]

Významný britský biolog *Woodger* předkládá věcný obsah se zdrženlivou jasností, když píše: „Je jistě dogmatismem, jestliže se předem udává, jak by se měly věci odehrát, jak si přejeme, aby tomu bylo."[113]

Kälin, Josef

„Pojem biologického vývoje nijak neodporuje pojmu stvoření, nýbrž ho předpokládá a poskytuje mu význam, který se při každém statickém obrazu stvoření musí jevit jako nedostačující." „Osobní existencí člověka se celé stvoření podřizuje a zaměřuje k jednomu cíli, z něhož vyšlo. To je obraz člověka nové antropologie, z jehož středu vyzařuje transcedence osobního existence."[114]

Hengstenberg, H. E.

„Jako přírodovědeckou teorii nelze evolucionismus zastávat, protože vychází z předpokladů, které nejsou kryty přírodovědecky pozorovatelnými jevy." „Evolucionismus překračuje výpovědní hodnotu podmíněné souvislosti mezi

dřívějším a následným druhem, kterou lze vysvětlit pouze fakty, a nepodloženě z toho činí příčinnou souvislost.“[115]

Portmann, Adolf

„Nauka o původu člověka sehrála ve sporu *politických* názorů v sociálních zápasech posledních desetiletí důležitou roli. Nedalo se vyhnout tomu, aby se dnes nevyučovala ve značně překonané, zastaralé podobě, která způsobila ztrnutí časově podmíněného obsahu nauky o původu, jež měla jednou pro vždy platit jako přírodovědecká pravda. Takové ztrnutí je to nejhorší, co se může vědecké teorii přihodit, a jde-li o otázky, které se lidské bytosti hluboce dotýkají, nebezpečí je pochopitelné.“[116]

Uvedené citace názorových rozdílů učenců, z nichž velká část evolucionismus zastává nebo dříve zastávala, jsou pro tuto teorii zničující. Není pochyb: Pozorováno za světla, s podložeností této teorie je to více než zlé. Navzdory všem snahám se v průběhu sta let nepodařilo vnést do temnoty tajemství evoluce světlo. Evolucionismus spočívá prokazatelně na dohadech, spekulacích a nepodložených tvrzeních. Tím více udivuje, že mnozí evolucionisté ještě na veřejnosti sebejistě vystupují a často bez potřebné objektivnosti a zdrženlivosti prezentují problém v populárně vědeckých spisech, v televizních přednáškách atd. i dnes stejně, jako tomu bylo v minulých desetiletích. Je tomu tak, jak to vyjadřuje *Radl*: „Je-li jednou nesprávný základní princip prohlášen za správný, samolibost mu poskytne tisíckrát více možností se projevit než té nejprostší zkušenosti.“[117]

Podobně se trefně vyjádřil *N. J. Berrill*: „Je možné, že se to nikdy neprokáže, ale to nemusí hrát žádnou roli, neboť zde se jedná o materiál, ze kterého lze spřádat sny.“[118]

von Bertalanffy, Ludwig

„Společnost a věda byly proniknuty myšlenkami mechanismu, utilitarismu a hospodářského pojetí volné soutěže do té míry, že princip výběru byl postaven místo Boha a pohlíželo se na něj jako na samu skutečnost.“[119]

Sir Fred Hoyle

v roce 1982 prohlásil, že životní struktury jsou tak složité, že nemohly vzniknout náhodně, jak evolucionisté tvrdí. Stojí za nimi inteligentní plán.[120]

Sir Arthur Keit

„Evoluce je nedoložená a nedokazatelná. My však v ní věříme, protože je jedinou alternativou k ní je tvůrčí akt Boží, a to je nemyslitelné.“[121]

Evan Shute (přírodovědec USA)

„Argument, že většina je přece pro, na mě nezapůsobil.“ „Ve vědě nezáleží na počtu příznivců, nýbrž výlučně jen na pravdě.“[122]

Kahle, Henning

„Navzdory jejímu širokému uznání, vznáší se v poslední době proti evoluční teorii stále více námitek. Zvláště neodarwinismus je autoritami stále četněji kritizován nebo zcela odmítán.“ „Neodarwinismus je spíše přírodovědecká filozofie než vědecká teorie. O skutečnosti nelze vůbec mluvit.“[123]

V přírodovědecké příloze *Frankfurter Allgemeine Zeitung* z 13. prosince 1978 se konstatuje, že z literatury je „patrný narůstající vliv nevole vůči neodarwinismu“. „Jeho nárok, evoluci, čili snahu vysvětlit dějinný vývoj původu živočichů pouze mutací a přirozeným výběrem, nemůže veřejnost už přijímat nekriticky.“

Už v roce 1976 existovalo na celém světě přes 500 vědců, kteří považovali materialistickou evoluční teorii za neudržitelnou a spojili se v Creation Research Society and Institute of Creation Research, San Diego (Californie, USA).

Člověk si vzpomene na Goetheho slova: „Všechno, co se týká mínění o věcech, náleží jednotlivci a je tak závislé na subjektivním přesvědčení a příliš

dobře víme, že přesvědčení nezávisí na náhledu, nýbrž na vůli.“ (*Farbenlehre* Polem. díl § 30).

Studenti, žáci, čtenáři, posluchači rozhlasu a televizní diváci mají nabýt dojem, že evolucionismus je nepopíratelná, zaručeně vědecká teorie. Výroky vědců, kteří dokazují neudržitelnost této teorie, se k lidem nedostávají.

Co se studentů týká, jsou pozoruhodné výpovědi řady vysokoškolských profesorů. Prof. *C. P. Martin* na McGillově univerzitě (USA) říká: „Není tomu tak, že by studenti něco o těchto potížích věděli a jako bezvýznamné je mlčky přehlíželi, nýbrž nikdy o nich nic neslyšeli a diví se, že vůbec někdo tuto uznanou nauku kritizuje.“[124]

Jaké trvalé následky to má, když se do studentů či žáků naočkovává nějaká nauka, popisuje evolucionista *Rostand*: „Jsme představou přeměny druhů zcela proniknuti. Známe ji ze školy. Mechanicky opakujeme, že život povstal vývojem, že jeden druh se přeměňuje v druhý.“[125]

Rovněž *Westenhöfer* se zabývá tímto jevem, že z jedné strany „existuje celá řada výborných badatelů, kteří mají správný pocit, že v dnešní teorii o původu člověka něco nebude asi v pořádku“, ale na druhé straně „je tím nepochopitelnější, že navzdory tomu všemu se tato teorie desítky let na školách a univerzitách předkládá jako ‘zaručená pravda’ a celé generace vědychtivých mladých lidí se zatahují do neblahého omylu, *který bude později obtížné setřást a který ovlivňuje jejich světový názor.“*[126]

G. A. Kerkert, profesor fyziologie a biochemie na Univerzitě v Southamptonu, v Anglii, zastává pozoruhodné stanovisko, že student, který přijal evoluční teorii, se chová stejně jako v minulosti studenti teologie. Bere evoluční teorii za prokázanou a „opakuje jako papoušek názory jejích hlavních představitelů.“ „Horší však je“, tvrdí dále, „že takový student je v jiné situaci než jeho (teologický) předchůdce. Tvrdí totiž, že myslí vědecky a že dogmata jsou mu odporná“[127].

H.E. Hengstenberg ze zabývá psychologickými příčinami, proč je tak nesnadné prosadit pravdu: „Autonomistický postoj k vývojové teorii přešel modernímu intelektuálovi a zvláště vědci do masa a krve tak, že už to téměř nevnímá a nedovede si představit, že by se mohlo uvažovat jinak. Evolucionismus mu svrchovaně přichází vhod. Autonomismus panuje také v křesťanském životním prostředí.“[128] (Hengstenberg definuje *autonomismus* takto: „Pod autonomismem rozumíme každý takový postoj, který se pokouší považovat všechny konečné danosti za příčinně navzájem provázané tak, že jakákoli zpětná vazba na Boží transcedenci se jeví jako zbytečná.“)

Je zde potřeba také připomenout, že před desítkami let se mnoho teologů dalo okouzlit a přesvědčit tak zvanou třístupňovou teorií (pithecantropus – neandrtálec – homo sapiens), kterou v Německu během Třetí říše mezi lidem šířil zvláště Weinert. Teorií, kterou dnes *všichni* učenci považují za holou nemožnost. Dnešní situace není o mnoho jinší. Ačkoli bylo zjištěno, že zde sice jakási základní příbuznost s předchozími typy existuje, ale že se nedá odvodit a nemůže tedy jít o žádnou evoluci, na zasedáních katolických akademií se posluchačům předkládá obraz, který stavu věcí neodpovídá. Jak tomu na zasedáních bývá, na kritické otázky se odpovídá pokrčením ramen.[129] Mnozí přednášející zastávají polygenetismus, to znamená nepovažují stvoření Adama Bohem už za jisté, nýbrž tvrdí: „Stupeň pravděpodobnosti polygeneze je větší než monogeneze“[130], to znamená, že člověk údajně několikanásobně pochází ze zvířecích těl. Papež Pius XII. právem tuto teorii odmítl se zdůvodněním, že pro takové tvrzení chybí důkazy.

Katoličtí teologové Karl Rahner a P. Overhage podle *Frankfurter Allgemeine Zeitung* z 20. ledna 1962 prohlásili, že mezi katolickými teology „se množí počet těch, kteří výslovně jako teologové považují přírodovědný evolucionismus za slučitelný s naukou církve“. U evangelických teologů je situace obdobná.

Evolucionisté převzali nauku Darwinovu. Ten nevylučoval Boha jako stvořitele a imanentní působení jako materialističtí vědci dalších desetiletí až po dnešek. Nenavrhl žádnou monistickou descendenční teorii a Boha jako tvůrčího a pořádajícího ducha zásadně nevylučoval. Vyplývá to jednoznačně z poslední věty jeho proslulé knihy *O vzniku druhů a přirozeném výběru* (1859). Darwin píše: „Je to opravdu velká myšlenka, že Stvořitel vdechl jádro všeho života, který nás obklopuje, jen do několika málo forem či pouze do jedné, a že, zatímco naše planeta podle přísných zákonů přitažlivosti v kruhu obíhá, z tak prostého začátku se vyvinula nekonečná řada překrásných a přenádherných tvarů a stále ještě se vyvíjí."

V následující době dělali evolucionisté všechno pro to, aby nemuseli Boha zahrnout do hry. Když bylo jasné, že výsledky výzkumu jednoznačně evolucionismu odporují, nezbylo než zakrývat rozpaky cizími slovíčky. Místo Boží tvůrčí síly se objevily nic neříkající pojmy jako „metakinese" (Haeckel), „deviace" (De Baer) „caenogenese" (Sevetzoff), „neotenie" (Garstang), „fetalizování" atd.[131]

Vždycky je dobré použít prázdného řeckého slova, když s latinou už jste v koncích.

Ve skutečnosti – jak říká G. G. Simpson – „pátrat po příčinách evoluce už bylo dávno vzdáno".

Marně se v šedesátých letech pokoušel sovětský papež dědičnosti Trofin Lysenko dokázat, že Lamarckova teze o dědičnosti získaných vloh je spolehlivá. Jeho teze ztroskotaly a v roce 1965 byl jako ředitel Institutu genetiky sesazen. Jeho představě, že se dá rozvoj nového člověka prosadit socialistickým vlivem na životní prostředí, už nevěřil nikdo ani v Sovětském svazu.[132] Slavný genetik Wawilow – jak informuje Jungk – byl dokonce zabit.[133]

Síly, které přetvářejí druhy, před nimiž evolucionisté Východu i Západu zavírali oči, jsou rozsáhle popsány v Novém zjevení. „Bez Boha", říká se v *Boží domácnosti* (původní dějiny lidstva), sv. I., „není možný žádný čin" (s. 301). „Každá síla, která působí, je z Boha" (s. 360). Působící sílu nemůže světský člověk vidět (VEJ X. 173, 9).

Abychom pochopili, proč se evolucionisté tak houževnatě drží své křehké a dlouho už popírané teorie, je nutno provést hlubší sondu. Materialistický světový názor totiž stojí a padá s evolucionismem. To je pravý důvod, proč materialisticky smýšlející biologové a antropologové na Východě i na Západě odmítají třeba jen zmínku o řešení problému metafyzickým působením, ačkoliv fakta toto řešení přímo vnucují. Evolucionismus se opírá o světonázorový základ. „V oblasti teorie poznání musí být označován jako empirismus nebo pozitivizmus. V ontologickém směru se opírá o biologický materialismus."[134]

Ve skutečnosti jde o mnohem víc než o vědecký zájem. Máme zde co do činění s důležitým dílčím aspektem vzájemného sporu křesťanského a ateistického světového názoru, který v naší době vyvrcholil. Mnoho napovídá skutečnost, že v polovině 19. století bylo v této souvislosti v NOz napsáno: „Za tohoto shonu a kolísání mezi velkými ideami, mezi duchovním učením a materialismem, dozrává mužný věk lidstva" (Pr 65). Tento boj bude stále více planout. Možná se brzy uplatní Goethova slova: „Je snadné věřit tomu, čemu věří dav, svou původní mínku si nedej vzít!"

Vždy bylo nesnadné vznášet pochybnosti o tom, co zdánlivě platí, ale mnoho objektivních a odvážných duchů se již pustilo do práce. V tomto duchovním boji hraje ústřední roli otázka, zda evolucionismus obstojí nebo zda bude pro miliony křesťanů představovat klamnou cestu. Spis, který má být obranou křesťanství, se proto nemůže důkladnému rozboru tohoto námětu vyhnout.

Chce-li člověk získat přehled o světonázorovém vlivu na tyto teorie, je nutné ohlédnout se k počátkům tohoto vývoje. Pokud je člověk pozná, bude mu jasnější mnohé z toho, co se dosud skrývalo v temnotě.

Marxista Bedřich Engels – přítel Karla Marxe – pochopil brzy poté, co se objevila Darwinova kniha *Přirozený výběr* (1859), že by bylo možné otřást křesťanským teologickým pohledem na dějiny, kdyby se v Darwinem zastávané teorii vysvětlil imanentně působící faktor Boha jakožto stvořitele materialisticky. Vyplývá to z dopisu, který 12. prosince 1859 napsal Karlu Marxovi: „Ostatně Darwin, kterého právě čtu, je znamenitý. Nevzala-li tam teleologie (= vysvětlení světového dění z jeho zřetelného zaměření k cíli a účelnosti. Každá teleologie poukazuje na Boha.) na jedné straně za své, nyní se tak stalo. Dosud nebyl proveden tak velkolepý pokus prokázat historický vývoj v přírodě, a už zdaleka ne tak šťastně. S nemotornou anglickou metodou je potřeba počítat.“[135]

V odpovědi z 19. prosince 1860 Marx vyslovil souhlas a zfalšoval pak Darwinovu základní tezi stejně jako si přizpůsobil Hegelovu křesťanskou antropologii. Grützmacher vtipně poznamenává, že „nyní se stala evoluční teorie vzdoronáboženstvím proti křesťanství, zaměřeným na popření specifických základů zjevení křesťanského náboženství“. „To nejtypičtější, a to, proti čemu je třeba v moderním evolucionismu bojovat, je skutečnost, že hluboce zastává vývoj, že příčiny vývoje vysvětluje přirozeně, bez Boha.“[136]

Je možné pozorovat, jak si ateisté od samého začátku evoluční teorii přivlastnili, ve svém duchu s ní manipulovali a pak s velkým úsilím ji po celém světě šířili. „Slovo je lavina“, říká se v Novém zjevení. „Je sice na počátku nepatrné, pak se stále zvětšuje a strhuje s sebou všechno do propasti.“ (Pr 49)

Evolucionismus se brzy stal pilířem ateistického světového názoru, jak na Východě, tak na Západě. Na Východě se tato neprokázaná teorie stala základem celého komunistického pohledu na svět. Na Západě se tato monistická nauka díky mnoha pomocníkům rovněž značně rozšířila. Byla přijata nejen intelektuály, nýbrž i politickými stranami v širokých lidových kruzích.

Když selhaly výsledky bádání, jež mělo potvrdit správnost evolucionismu, neodarwinisté přesto bez ohledů trvali na této nauce, která dávno byla zbavena základu. Hlubokou příčinou tohoto způsobu chování je nepochybně ďábelská pýcha. Člověk nechce nad sebou uznat žádného Boha, a „musel-li by nějaký být“, říká se v NOz, „ať je jím člověk sám“
(Pr 322). Poněvadž se evolucionisté semkli v lobby a mají veliký vliv, mohou objektivně uvažující lidé jen stěží a s velkou námahou sdělovat široké veřejnosti své poznatky. Následující vývody prof. *L. G. Tiraly* jasně na tyto potíže poukazují: „Ve vítězném tažení, jaké nemá obdoby, všichni zoologové a botanici, kteří opírajíce se o skutečnost vyjádřili svůj názor, byli smeteni. Darwinismus se stal jakýmsi druhem náboženského vyznání biologie.“[137]

„Z Darwinovy nauky se pro dav stalo náboženství či vzdoronáboženství, pro zoology a biology však, kteří všichni byli do toho závinu vtaženi, se stala tato nauka něčím posvátným. Kdo se proti ní vyslovil, ten se kompromitoval nebo musel opustit své místo.“[138](!) „Nekritičnost a lehkověrnost stoupenců i ve vědě je pro tento masově psychotický akt charakteristická.“[138] „Ve skutečnosti existuje davová psychóza i ve vědě.“[139] Znovu a znovu se ukazuje, že „pro novou pravdu není nic škodlivějšího než starý omyl“ (Goethe).

V Novém zjevení Pán předpovídá, že moderní věda učiní z lidí bezvěrce (VEJ IX 89), ale také se zde říká, že tato nevěra nebude příliš dlouho trvat. Jako ničivá jinovatka vpadl evolucionismus prostřednictvím učebnic do duší nesčetných lidí. Plným právem *Westenhöfer* říká: „Ještě nikdy neměly nesprávné, ne-li lživé vývody z pozorování přírody, tak zničující důsledky, jako je tomu u této nauky.“[140] K obratu dojde a očištěná věda, „která je slučitelná s Mou naukou“ (VEJ XI 90, 11), vyjde ze slepé uličky materialismu na cestu k transcendentnu.

K omezení materialistické vědy se týkají v NOz ještě tyto výroky:

„Mnozí přírodovědci se budou mýlit natolik, že zcela přijdou o duchovní náhled a budou se přehrabávat v mrtvé hmotě“ (VEJ VIII, 96, 12).

„Avšak velké stvořitelské dílo by muselo stále ke všem uvažujícím lidem volat: ‘Za tímto nesmírným a velikým stvořením musí být svrchovaně moudrý, všemohoucí a věčný tvůrce díla’“ (VEJ VIII. 214, 7).

„Vaši chytří materialisté věří, že celým světem hýbe pouze síla a látka – dvě věci, které sami nedokážou vysvětlit.“ (Pr 174)

„Kde však vaši učenci tuší přírodní zákony, právě tam žije a rozvíjí se pouze duchovní život, který je nad vším, co lze uchopit, jako se mohou vznášet myšlenky a pojmy vašich učenců. A protože duchovno se nepodřizuje jejich chtění, rozhodli se zcela je popírat“
(LGh, s. 85)

„Každý objev v oblasti přírodních věd bývá vykládán vašimi učenci falešným způsobem a využíván jen k hmotným účelům (chemie a štěpení atomu, poz.spis.). A když ten či onen nalezne stopy vyšší, duchovní moci než jen už dávno známé prvky, vynakládá veškeré úsilí, aby dalekými oklikami, velkými, vědecky učenými slovy popřel právě to, co je tak jasné, anebo to vysvětluje podle svého dobrozdání jinak, protože nechce žádného Boha uznávat. A musí-li už nějaký Bůh být, pak chtěl by jím být on sám“ (Pr 322). „Pro mnohé je až dosud celé Mé stvoření němou, zpřeházenou směsicí látek a hmoty, jejíž zákony, podle jejich mínění, pocházejí jen z náhody (!)“ „Raději popírají vlastní já, než aby přiznali, že jsou přemoženi skutečnými důkazy o jsoucnosti Boží“ (Pr 203).

Tato prorocká slova přesně vystihla situaci, která nastala v průběhu dalších sto let.

Z Nového zjevení víme, že pod evolucí se skrývá více než slepá bezhlavá náhoda a mechanické puzení. Celkový průběh dění je, jak říká Morgan, „výrazem Božího záměru“[141].

Pomalý vývoj nahoru má teleologický význam, to znamená je účelný a záměrný. Takto viděna je evoluce naprosto slučitelná s Božím působením. Obraz, který Nové zjevení poskytuje o postupném tvoření, o jeho účelu a od věků uvažovaném plánu Boží spásy, je hodnověrným vysvětlením tajuplného dění. Jde o velkolepý záměr, před nímž stále se měnící nevěrohodné domněnky evolucionistů blednou.

Věda musí uznat meze, které jí byly dány, musí připustit, že existují moci, které překračují zkušenost. Evolucionisté beze všeho opouštějí půdu zkušenosti, jakmile jsou nuceni pohlédnout v hlubinách dějin Země až do miocénu a eocénu, kde už lze sotva nalézt zkameněliny.

Chýlí se ke konci doba, kdy pochybovat o dogmatu evoluce bylo „herezí“. Jak už bylo ukázáno, „heretiků“ je již příliš mnoho. Stále více vědců označuje evolucionismus za nesprávnou cestu. Mnohé výpovědi jsou přímo zdrcující, mohou se stát signálem pro další rozvoj. Platí to například pro poznámku prof. W. H. Thomsona, bývalého ředitele biologického institutu v Ottawě (Kanada), kterou vyslovil v úvodu k novému vydání (1959) Darwinova spisu *Origin of Species*: „Úspěch darwinismu je provázen odmítáním vědecké poctivosti. Muži vědy se sice spojují, aby hájili doktrínu, ale nejsou zároveň schopni vědecky ji vymezit či dokonce vědecky ji přísně prokázat. Tak se ocitají v nenormální a přímo nežádoucí situaci.“

Stejně pozoruhodné je, co říká ateista a stoupenec mechanistického světového názoru *J. B. Haldane*: „Moudrý člověk se řídí ve svém jednání stejně tak podle teorií náboženství jako podle teorií vědy. Nepovažuje tyto teorie za poslední pravdu o elementárních skutečnostech, nýbrž za umělou formu.“[142]

Četná vyjádření prominentních vědců dávají naději, že se naplní předpovědi Nového zjevení a věda vbrzku nalezne cestu ze slepé uličky materialismu. Už nyní je jisté, že: „Nevěra už nemůže tvrdit, že má vědu na své straně“ (Pascual Jordan).[143]

Je třeba pozorně naslouchat tomu, co uvedl nositel Nobelovy ceny *P. M. Dirac* (Anglie) na zasedání nositelů Nobelovy ceny v bavorském Lindau ve své přednášce v roce 1973: „Víme, jak je obtížné uspořádat atomy tak, aby vznikl život." „Poněvadž neexistuje všude příčinnost, může být, že existuje Bůh, který kvantové skoky řídí."

Také z vývodů *A. Portmanna* je vidět, že se rýsuje změna: „Máme v úmyslu náležitě se přeškolit – ale toto přeškolení bude velmi namáhavé." „Jádrem *proměny, kterou dnes prožíváme,* je ocenění lidského ducha. Ranná doba nauky o původu bere v úvahu zcela jednostranně technickou inteligenci jako druh oblasti původu duchovna: vznik člověka se jevil jako utváření zvířete schopného zhotovovat nástroje." „Dnes už si nejsme tak jisti, že se vývoj člověka odehrál takto."[144]

To nové však klíčí teprve v jednotlivcích, kteří s těmito problémy pracují. Zachází totiž s většinou učební činnosti a se srozumitelným předkládáním nauky o původu v podobě 'mutační teorie' jako s výzkumnou oblastí, kde jsou obecné zásady jasné. Vedle toho se však rýsuje celkový pohled na přírodu, který pohlíží na platnost dnešní mutační teorie jako na značně omezenou a vznik velkých životních druhů považuje za nevyřešenou záhadu, která stojí před námi." „ohlašují se první obrysy nového obrazu člověka."[145]

„Obracejte svou pozornost na přicházející náboženská hnutí", říká se v Novém zjevení, „a uvidíte, že se najdou stejně smýšlející duchové a navzájem se sblíží" (Pr 55).

„Nejhorlivější mudrlanti, badatelé přírody a zkoumatelé hmoty – všichni musí nakonec navzdory tomu, že se jim to příčí, dospět k tomu, že vysoko nad hmotou žije veliký Duch, který jak nejmenší atomy, tak i velké světy spojuje v jediný celek." (Pr 221).

„Všechny to pohání k duchovní zralosti. Ani největší materialisté, nejzatvrzelejší nevěrci a lidé lhostejní nejsou necháni na pokoji" (Pr 170).

„A tak to musí přijít, aby bylo na vaší Zemi všude uznáváno, že hmota či věci světa byly stvořeny jen kvůli duchovnímu" (Pr 118).

„Nic z toho, co můžete vidět, ba ani pohyb slunečního prášku nezávisí na tak zvané slepé náhodě (!), nýbrž všechno je to Mnou již od věčnosti velmi přesně vypočteno a změřeno" (Hi I, s. 137).

„Vaši učenci vidí jen co je hmotné, avšak tichou sílu s inteligencí, která se stejnou dokonalostí buduje a oživuje i ty nejmenší cévy, tuto inteligenci neznají, neboť tu nelze objevit pitváním" (LGh, s. 235).

„Vaši učenci budují většinou celý svůj systém na nějaké hypotéze, která může být chybná nebo správná. Umějí pak krásnými slovíčky a rozumně *vypadajícími* závěry pomocí hypotézy vybudovat teorii" (LGh, s. 234). „Poněvadž nechtějí přijmout žádného stvořitele a zákonodárce, připisují látkám inteligenci a říkají: sledujeme pouze ten či onen podnět." „Ducha nechtějí nalézt." „Všude k vám však příroda volá: Jsme!, ale nikoli náhodou nebo složeni podle vašich 'zákonů', nýbrž nás sestavila a utvářela vyšší moc." „Jsme!, ale nikoliv 'síla' a 'látka', jak slepě věříte. Jsme 'duch', to znamená svázané „duchovno, rozpuštěné duchovno, duchovno tvořící v tvarech a jejich podobu opět bourající, aby ze všeho toho boje nakonec vzešlo zduchovnělé, aby vám bylo ukázáno, že v celé přírodě je všechno duch, a vám k tomu chybí jen duch chápavosti, a navzdory zjevení viditelné a neviditelné přírody (atom, pozn. spisov.) nechcete přiznat: Ano, vidíme, že nic nevíme" (LGh, s. 81).

„Všechen život je stvořený tak, aby se neustále mohl množit a růst pod *Mým neustálým vlivem*" (Ha I. 185, 20).

„Všechno vzniká a trvá z Boha, všechno je v něm, vše je nekonečná plnost jeho myšlenek a představ, od nejmenšího až po největší" (VEJ VI. 226, 8). „Nic ve

hmotném stvoření nemůže vzniknout a trvat bez duchovního základu“ (VEJ VIII. 96, 4).

„Slepá síla nevyvolala nikdy ani mechovou rostlinku, která se po mnohá tisíciletí stále vrací v naprosto stejné podobě“ (VEJ VI. 87, 7).

„Utváření a opětné rozkládání veškeré hmoty není ničím jiným nežli jen pudem probuzeného ducha, který ve hmotě spočíval vázaný a dřímající. K vzestupu od stupně k stupni, k sebezdokonalování by nemohlo docházet, kdyby duch uvnitř hmoty nebyl vnějšími okolnostmi probuzen“ (Pr 314).

„Ale tak jako ponechávám, aby mnoho věcí prováděly ruce člověka, zrovna tak nechávám silou lásky a moudrostí svých andělů a duchů provádět na Zemi a na jiných vesmírných tělesech to, co nemohou provádět lidé“ (EM 42,2).

„To, co například učenci nazývají instinktem, to není inteligence zvířete, nýbrž už řízení či směrování ze strany výše postavených duchů“ (EM 42, 5).

„Všemu stvořenému je určeno dlouhou řadou rozličných forem přejít nakonec ke svobodnému a samostatnému životu.“ „Každý tvar odpovídá určité inteligenci a tak se to stupňuje až k člověku.“ „Tyto tvary jsou dočasnými sběrači a nositeli života, který se stále upevňuje a stává se inteligentnějším“ (VEJ VI. 53, 5-9).

„Vidíte sice to, co je, a co se děje ve světě hmoty, ale co se ducha týká, jeho existence a působení, to je vám cizí a proto také nemůžete pochopit a pocítit, co to je Boží působení v člověku“ (VEJ I. 222, 5).

Evoluce existuje – a to nikdo nepopírá – ale neexistuje žádný evolucionismus, to znamená žádná nekončící řada nahodilostí, žádný původ jednoho z druhého cestou nespočetně drobných přechodů. Existuje pouze *posloupnost* způsobená tvůrčí silou Boha a jeho andělů a duchů. Stvoření je dílo neslýchané moudrosti a nikoli výsledek nějaké tupé a slepé náhody, která při miliardách možností údajně vždy správně zasáhne. Nejde ani o žádný vznik nových druhů výběrem. Selekce vylučuje slabé, ale nevede k žádnému novému stavebnímu plánu a k žádnému novému druhu. Neexistují – jak musí vědci přiznat – žádné bezvadné postupné přechody, nýbrž jen následnost. Náhle se objeví nové, vyšší druhy, nemající bezprostřední spojitost s předešlými. Propast milionů let, kdy neexistovali žádní živočichové, odděluje vyšší a nižší druhy. Všechno je cílevědomé dílo Božího stvořitele a jeho základem – jak bylo v jedné z předchozích kapitol ukázáno – je velkolepý plán, vzniklý z nepochopitelné Boží lásky. Tento plán, trvající miliony let, dosahuje svého vyvrcholení v adamském člověku. Cílem je návrat ztraceného syna domů, do Božího otcovského domova. „Svět smyslů poznáváme, v nadsmyslném světě máme své kořeny“ (Fichte).

Tento plán se projevuje evolučním procesem. Ale vědcům se však nikdy nepodaří zcela osvětlit složité cesty vývojových a tvůrčích procesů. Podle slov Nového zjevení to nebude žádnému smrtelnému oku možné. „Pouze nejstarší svědek všeho vznikání a bytí, totiž sám Bůh, je schopen to všechno svým zrakem obsáhnout.“

6. díl

Sdělení Jakoba Lorbera o katolické církvi

Nové zjevení nenechává na pochybách o tom, že žijeme v začínající době konce. Předpověděné zmatení duchů, zkáza prostředí, zemětřesení a katastrofální povodně obrovského rozměru odrážejí se významně ve svých počátcích a podle údajů Jakoba Lorbera budou nabývat stále větších rozměrů. V poslední kapitole této knihy bude o tomto proroctví podána obšírnější zpráva.

Jakobu Lorberovi bylo také řečeno, jaký osud stojí před katolickou církví na konci času a proč bude nad ní vynesen soud. Dlouhá staletí Bůh mlčel k těžkým pochybením hierarchie katolické církve, ale nyní mluví skrze proroka posledního času. „Od nynějška nebudu mít s držiteli moci žádnou trpělivost a ohledy. Můžeš (Lorberovi) snad věřit, že Já ti takto zvěstuji" (VEJ X. 27,8)

Katolický teolog de Lubac rozpoznal správně fenomén proroka v našich časech, když říká, že věštci, kteří *slyší hlasy,* „nahlížejí souvislosti, jaké průměrným lidem jsou úplně skryty." [1]

Duchovní zvraty mají vždy svůj původ v poměrech, které spočívají daleko nazpět. Seznam provinění katolické církve je dlouhý a příjemně znějícími formulacemi koncilních dekretů nemohou být zahlazena. Odvrat od pověření, které Ježíš dal svým apoštolům, se vine jako červená nit dějinami církve a propast mezi Ježíšovým poselstvím a skutečností je až podnes nepřeklenutelná. Kardinál Suenens z Belgie vystihl jádro mnohého nesrozumitelného dění, když poznamenává, že se musí vydat počet z násilí uplatňovaného v minulosti, chceme-li pochopit příčiny a zuřivost současné reakce. [2]

Početní rozumní teologové, jak např. Hans Urs von Balthasar, Karl Rahner SJ, Pribilla S.J, Hans Küng a mnozí jiní, vědí o souvislosti mezi současným úpadkem a dřívějšími těžkými proviněními církve. „Negativní vibrační síly minulých století se nedají odbýt - jak to katoličtí apologeté za časté dělají - kazuistickými slovními hříčkami jakožto, dobově podmíněné úkazy', nýbrž vyzařují, podobně jako radioaktivita po dlouhá časová období až do našich dnů." [3]

Život v obrovském ghetu katolické církve se stal na dlouhá staletí nebezpečným a nesnesitelným. Neliší se v ničem od poměrů v totalitních státech 20. století.

Ježíš tento teror a fanatismus svým učedníkům předpověděl: „Bude-li toto moje učení jednou šířeno mezi národy mečem, pak to bude brzy na této zemi vypadat bídně. Krev poteče proudy. (VEJ X. 106, 14) „Musí se toto vše ale připustit kvůli sebeurčení a opravdovému životnímu vzdělání každého jednotlivého člověka, bez nichž se nemůže nikdo stát dítětem Božím a vstoupit do věčné slávy Otcovy." (VEJ III. 228,8) „Nemohu člověku odejmout svobodnou vůli, protože bez ní by nebyl člověkem." (VEJ VIII. 213, 22)

Projevy zvrhlosti v katolické církvi, *panovačnost* a *násilí,* které vyzařují až do dnešní politiky Vatikánu, jsou určující pro dnešní rozpad církve. Tato příčinná souvislost je v Novém Zjevení jasně vysvětlena.

„Zákon povinnosti je především pro svobodnou vůli člověka zcela proti Mému božskému Pořádku, protože jej člověku zatemňuje a neosvětluje, a za druhé, protože zákonem povinnosti si zvěstovatelé Zákona *přivlastňují* ihned vyšší, jen jim příslušející moc, a proto se stávají brzy pyšnými, hrdými a panovačnými a přidávají k božsky vysloveným větám, také z jakéhosi uchváceného božského zmocnění, před nímž se jejich věřící často víc než před samotným Bohem musí třást a chvět, vlastní zlé věty jako božskou a jim nově zjevenou vůli a na jejichž dodržování kladou mnohem větší důraz než na zachovávání čistě božských přikázání. Z toho však vyplývá: temná pověra, odvrácení od Boha, nenávist vůči jinověrcům, pronásledování, vraždění a války." (VEJ VIII. 20,11-20)

„Všichni, kteří čekají znovuzaložení říše Boží na zemi s nějakou vnější nádherou, budou ve své slepé naději velmi zklamáni, neboť taková nebude na zemi nikdy založena ode Mne a ve Mně." „Falešní proroci to snad udělají pod vedením Mého jména, Já však nikdy nebudu v takové říši bydlit a trůnit. Hleď, tak je to zcela po pravdě se založením Mé říše na této zemi." (VEJ X. 73, 9-10)

Katolická církev zná slovo Boží. Má nejen evangelium, ale získala skrze apoštoly a apoštolské Otce ještě mnohé nádavkem - co dnes v Novém Zjevení se oznamuje - od počátku skrze tajemné podání. Zneužívala ale víc a více slovo Páně v dlouhém řetězu staletí. Svůj systém donucování a „dogmatického

imperialismu"[4] vybudovala a ukotvila na strohém statickém principu. Protože je tomuto principu immanentní prvek ztrnulosti, ztratila jakoukoliv pružnost a nyní, když všechno v moderním světě přešlo v dynamický pohyb, stala se pro ni ztrnulost a svéhlavost údělem. Stala se neopravdovou a otřásla důvěrou myslících lidí. Proto se stala nevěrohodnou. „Nyní je vidět zřetelně", píše Hans Urs von Balthasar, „trhliny nosných pilířů pochybené statiky.[5] Na římské synodě v říjnu 1974 prohlásili kardinálové Alfrink (Utrecht) a Döpfner (Mnichov), že církvi chybí často přístup k víře. Zdůraznili, že synoda by měla napřed hovořit o větší věrohodnosti církve (!), než bude mluvit o obtížích, které svět církvi připravuje. [6]

Církev se nikdy nerozpomněla na své duchovní poslání a bezmocnost, s níž v prvních staletích šířila nauku Kristovu proti každému odporu jí nepřátelsky smýšlejícího okolí. Nikdy se neosvobodila od prodejnosti obřadnictví a nikdy se nevzdala panovnického násilí, protože se bála, že by tím byl její klamný systém ohrožen. A proto se může stát pravdivým slovo, že se „stává hrobem křesťanství. [7] „Někdejší vina působí dále jako jed." [8]

V novém Zjevení byl tehdejší strohý postoj v Římě a u mnohých biskupů předpověděn. „Z nějaké svobodné dobré vůle vůči národům zbylo u starých držitelů moci zoufale málo. Co ve prospěch národů dělají, k tomu je nutí okolnosti. Kdyby se jich mohli nějakým pro ně příznivým prostředkem zbavit, musili by lidé pak znovu tančit podle staré španělské inkvizice." (VEJ X. 30, 1) Použijí všech prostředků, které by je mohly přivést k jejich dřívějšímu lesku a dřívější moci." (Pr 209) "Avšak směřují k reformě, která bude docela jinak vypadat, než si myslili." (Pr 55)

Druhý Vatikánský koncil nepřinesl očekávaný obrat. [9] Integralisté získali po krátké době euforie ve Vatikánu opět vrch a zmařili podstatnou změnu církevních struktur. Ale nastoupila změna jiného druhu. Rozpoutaly se síly, které kurie již znovu nedokázala zkrotit. Dlouhodobě hromaděný tlak se mohutně uvolnil. Tradiční náhledy a formy se rozkolísaly a církev se od té doby otřásá narůstají měrou teologickými kontraverzemi. Po staletí do extrému vystupňovaná autorita papeže se stále více rozpadá. Přemýšliví katolíci nejsou sto uniknout otázce: Co je pravda a co je oblečení? Skutečnost, že církev musela vzdát přísně vyžadovanou nauku, že obsah Starého a Nového Zákona je slovo od slova neomylnou pravdou a je mu bezpodmínečně věřit, pohřbila u všech - pokud mají kritické myšlení - důvěru v učení církve. Široké kruhy poznaly, že teologové museli až dosud bránit spletitými argumenty neudržitelná tvrzení nejrůznějšího druhu.

Kněží, řeholníci a řeholnice opouštějí na obou stranách oceánu svou službu a své řády. V Evropě je z 38 500 farností 27 procent bez svých farářů.[10] Konradsblatt diecéze Freiburg oznamuje, že od roku 1965 80 000 kněží ztroskotalo v celibátu. [11] Kněžská krize se neomezuje jen na skládání úřadu, ale což se méně ví - je vzrůst pochybností a vnitřní resignace mnoha kněží, „jejichž počet je mnohem větší, než těch, kteří se vzdali úřadu."[12] Resignují kardinálové, biskupové a kněží po celém světě. Vnější mocenská reprezentace je sice ještě podmíněně po ruce, ale základna taje. Výstupu z církve přibývá a odchod do vnitřní emigrace se podobá stále se rozšiřujícímu proudu. Mladá generace se převážně od církve odvrátila. Vládne bezradnost a obchází úzkost.

To je v hrubých obrysech postavení katolické církve, jak se představuje od Druhého Vatikánského koncilu. Následující, uskutečněná proroctví Jakoba Lorbera, mají přivést k zamyšlení ty, kteří se staví k proroctvím Jakoba Lorbera skepticky.

„Až budou konat koncil jejich doktorské moudrosti, právě pak chci na vrchol jejich moudrosti udeřiti a nechám je zničit." (Hi II, str. 196)

„Protože nemají pravého Ducha, řídí podle své duchovní slepoty a své světské chytrosti všechno s vnější pompou a svádějí pak jiné i lepší duchy k sobě. A pohleď, to je velké znečištění ještě tak čistého učení." (VEJ VI. 22, 3-4)

„Ještě stále se přidržují lidé obřadu a zvyklostí - znamení, že jsou stále ještě velmi hmotní a jen hmotné si přejí a chápou." (Pr 18)

„Tento lid Mne uctívá ve zděných chrámech zvukem zvonu, varhan a všemožných píšťal a zvuku, s kadidlem a hořícími svícemi, ve zlatých rouchách", „ale na srdce se nesmíme ptát, zda je blízko nebo daleko ode Mne." (Hi II. str.368)

A co vychází nakonec u tohoto způsobu povrchní zbožnosti katolického lidu, ptá se Pán v novém Zjevení (VEJ IX. 209), Jeho odpověď zní: „Pohleď, lidé se vzdalují stále víc od Boha, místo aby se Mu stále víc a více v srdci a v lásce a v pravé, živoucí víře a důvěře přibližovali" „a Bůh musí nakonec ústy nově probuzeného proroka k lidem volat a křičet: Hleď, tento lid Mne uctívá svými rty a marnější mrtvou světskou (VEJ IX. 209, 4) obřadností, ale jeho srdce je daleko ode Mne." „Dílo zdání a ceremonií platí jim víc než sám Živoucí, který k nim hovoří." „Nechejte to vše jít - jen *lásku* si podržte." (!) (Písmo, 108 f.)

„Světlo, tato opravdová Boží říše nemůže nikdy vzejít z Říma." „Neboť co tam se děje, je jen čistě vnějškové." (Hi II, s. 370.)

„Obrátili božské ve světské, dali lidem slupku namísto jádra duchovního života."
(Pr 119)

Následky nucení, trpěné nebo vyžadované pověry a magických představ lidu spočívají nyní jako moučný posyp (jinovatka) na pravé nauce Ježíšově. Ustrnutí v otřelých představách a zvyklostech je u mnohých v důsledku falešné výchovy napříč generacemi tak veliké, že lidé jsou stěží ještě přístupni pravdě, když se o ní dozvědí. Následující, proroku sdělený úsudek o zpovrchnění a náboženském zploštění mnoha církvi věrných katolíků, může poděsit.

Tak jako jsem Já za onoho času od Židů mnohem méně očekával než od pohanů, tak je tomu i v dnešní době, kdy lze méně čekat od oněch, kteří se nazývají katolíky a věří, že jimi opravdu jsou, jen když dodržují předepsané obyčeje. Ano, právě oni, kteří by měli býti nejlepším a nejplodnějším polem po Mou nauku, právě oni jsou nejhoršími odpůrci všeho toho, co je z jejich pohodlně zařízené náboženské nauky probouzí a vyžaduje sebeobětování a odříkání, jimž nedorostli, protože jim chybí mravní síla k překonávání navyklých obyčejů a idejí. Podobají se většině posluchačů onoho času (v době Ježíšově, autor). Hledají Mne všude v chrámech, ale ne na cestě života, kde mají činy prokázat, co často v chrámech slíbili." (Pr 200n.)

„Není to žádná lehká věc, lidi, kteří se založili ve všemožných bludech a kteří se domnívají, že z bludu získají pozemské výhody, obrátit k nejčistší nauce pravdy z nebes."
(VEJ X. 128, 3) „Přivedu vám ale zralé duše do cesty." (Pr 163)

Následky jevu zvrácenosti byly předpověděny, a dnes jsou zřetelné před zraky všech:

„Nyní odpadají jako kdysi stoupenci od těchto vůdců a hledají světlo, hledají Slovo jako výraz svého hledání Boha - , které jim jejich vlastní vůdci nemohou dát." „Pohne se touha po svobodě myšlení, po duševní svobodě." (Pr 2g) „Důvod, proč Já nyní podávám tolik nebeského Chleba, jak se od času Mého pozemského putování nikdy nestalo, je ten, že právě nyní se blíží okamžik, v němž svět dosáhne vrcholu poblouznění a odvrácení od Mých stvořitelských cílů." (Pr 163) „Nyní chci nevěřícím otevřít oči a vykladačům slov Mé Bible (teologům, autor) vysvětlit skutečný smysl," (Pr 163)

Proroci bývali od začátku pro stávající hierarchii nepohodlnými muži. Jako starozákonní proroci zažíhali hněv tehdejších kněží a přivolávali na sebe pronásledování, tak budou vyvolávat také prorocká slova Jakoba Lorbera hněv, zlost a odpor. Neboť tak o jeho proroctví platí, co Jeremiáš řekl o svých prorockých slovech: „Nehoří mé slovo jako oheň? Není jako kladivo, které rozbíjí

skálu?" (Jerem. 23,9)

O osudu katolické církve je Lorberem pro nejbližší budoucnost předpověděno:

Církev, tak se praví v Novém Zjevení, buď pro panovačnost a moc zohavena (Pí 90). Nátlak a nařizování budou přísně zavrženy. (VEJ IX. 39, 11) „Na žádného z vás (učedníků, autor) jsem nevykonával nátlak, ale jen jsem vás povolal v plné svobodě: Kdo chce, ať přijde, slyší, vidí a následuje Mne! A vy učiňte to ze svobodné vůle. A tedy čiňte i napříště v Mém jménu, a budete putovat po dobré cestě," „Kdo však z toho udělá nutnost, ten nebude nikdy mým učedníkem a na své cestě bude nalézat kamení, překážky a trní." (VEJ VIII. 20, 3 - 5).

„Plné vzdělání vlastního života je vloženo každému člověku do nejvlastnějších rukou." (VEJ 193, 8) „Víra v autoritu poskytuje duši příliš málo světla." (VEJ VIII. 27,13)

„Přede Mnou platí jen nejsvobodnější sebeurčení. Všechno, co je nad tím nebo pod tím, nemá přede Mnou a Mým Otcem, který ve Mně je a Já v Něm, žádnou cenu."
(VEJ I. 93,5)

„Pohleď, *Já* nejsem v oněch, z jejichž úst netryská nic než soud o druhých a odsuzování druhých, protože chtějí Boha poznávat jen v soudícím ohni, ale nikdy jen v lásce." (!)
(Hi II, str. 13,17)

„Farizeové postavili na první místo chrám a kněží křesťanu svou církev." (Pr 266)

„Ale z noci se stává pomalu svítání, ze svítání den." „Svítá již v mnohých hlavách."
(Pr 90)

„Já , tvůj Pán a Bůh hřímám tobě (církvi, autor) nyní již dlouho do tvého ucpaného ucha a do tvého zatvrdlého srdce ze všech stran." (Hi II, str. 194, 10)

„Tvá pomýlená božská dokonalost moci však tvé srdce nebo tvou lásku ode Mne odtáhla a naplnila je namyšleností, pýchou, hněvem, mstou, nadávkami a všemi soudy."
(Hi II str. 194,)

Jak jsi nakládal s druhými, tak mají jiní *nyní* nakládat s tebou. A tvá dlouho již zasloužená odměna padne na tvou hlavu." (Hi II, s.197, 15)

„Všichni tvoji stoupenci, které sis přivlastnil svou obojetnou mocí, budou tebou ve svých srdcích navýsost opovrhovat." (Hi II, s 95)

„Živoucí slovo (Nové Zjevení, autor) se stane ohněm v srdcích těch, kteří je budou vlastnit." „Každé lidské, světem poučené slovo ale musí se naopak stát prázdnou, vyprahlou slámou; stejně tak všechny kazatelnicové řeči." (Hi II, S. 198)

Apoštolu Petrovi Ježíš podle údajů Nového Zjevení předpověděl toto: „Po několika stech letech, se v Římě bude předstírat, že jsi tam takovou stolici (Svatou Stolici, autor) založil. A národy, které ohněm a mečem k tomu budou donuceny, budou také falešnému proroku věřit, žes jako první kníže víry takovou stolici v Římě založil a z ní v Mém jménu řídil celou zemi, její knížata a národy. Ale pohleď bude to falešná stolice, z níž se rozšíří mnoho zla po širé zemi a téměř nikdo nebude vědět, kde jsi postavil pravou stolici, stolici lásky, pravdy, živoucí víry a života a kdo je tvým pravým nástupcem. Falešná stolice se sice dlouho udrží, daleko přes tisíc let; *dva tisíce roků stáří se ale nedožije.“*. „Ale v oné době bude pak také potřeba velkého očištění, aby Mne lidé znovu poznali a jen ve Mně věřili." (VEJ VIII.162, 2-6)

„Toto vše se může stát ještě dříve, než tu po Mně, jak Já nyní jen tělesně mezi vámi (apoštoly, autor) jsem, dva celé tisíce roků uplynou."(VEJ IX.71,)

Dnešním přátelům Nového Zjevení se říká: „Nepečujte o protivníky! Čím

více čas pokročí a Mé ovce se rozmnoží, tím méně může tato Má nauka (Nové Zjevení, autor) zůstat neznámým, tím větším ale bude odpor proti němu a jeho stoupencům. Boj musí se rozdoutnati." (Pr 131)

„Pomyslete, jsou miliony lidí, kteří musí být přivedeny k pravým dveřím Světla "

(Pr 132) „Nebojte se, že zvitězí." (Pr 107)

„Bolest stojí těsně před dveřmi. Ostrostřelců je již větší množství a neminou se cíle." (VEJ XI.s 238)

„Od zevní (úřední) církve ovšem nikdy nepřijde Boží říše, kterou tu je vlastní, vnitřní, věčný duchovní život. Ale tato zevní církev je podle Mé prozřetelnosti a péče ochranou pro vnitřní církev, kterou každý snadno může najít, jestliže ji jen hledat chce. A přitom je jedno, ve které vnější církvi se nalézá - pokud jen nějak zvěstuje Mé Jméno a Mé Slovo."

(Hi II, s 375,). „Neproklínejte celý strom, protože jeho kůra je mrtvá." (Hi I,s.98) " Jak budete chtít se stát odpadlými (to jest z církve vystoupit, autor), tak málo požehnání se dostane vašim bratřím." (Hi I, str. 99)

(Zde se sluší poznamenat, že téměř všichni přátelé Nového Zjevení jsou členy nějaké křesťanské církve. Lorberovská společnost nedává nikomu podnět, aby ze své církve vystoupil. Přátelům se také výslovně říká, že by neměli patřit k nějaké sektě. (Hi II, s. 82). Proto nesmí také Lorberovská společnost sama přijmout charakter nějaké sekty, ale musí zůstat společností duchovních přátel.)

Zbožné, církevní tradicí utvářené duše, které s ohledem na vývoj v katolické církvi po koncilu jsou naplněny starostmi, když malomyslnost a úzkost se jich chce zmocnit, se pevně drží slov evangelia: „Brány pekelné ji nepřemohou." (Mt 16, 18) Ale jednoduché povahy rády často konkretizují vysoce duchovní skutečnosti, to jest, zůstávají lpět na doslovném smyslu (Iiteře, pozn. překladatele) evangelia, Teologové vědí, že slovo o nepřemožitelnosti církve se netýká zevní organizační formy církve. V Novém Zjevení je místo textu Matoušova evangelia 16,18: „Ty jsi Petr, na této skále chci Svou církev zbudovat a brány pekelné ji nepřemohou" obšírně vysvětleno. Dotyčné údaje mohou zde být jen zkráceně znovu uvedeny.

„Kvůli tomuto textu panuje dosud ve všech křesťanských okrscích na světě největší omyl." (VEJ XI, s. 332) „Petr byl *prvním,* jemuž jsem pro jeho víru a důvěru odevzdal klíče nebeského království, které je říší lásky k Bohu v srdcích lidí ..." VEJ XI. 334)

„Každý, kdo Mne jako Petr uzná a miluje, je pevnou skálou, na které já Svou pravou Církev, pravou Lásku a Moudrost ze Mne (vycházející, doplnil smysl překladatel), mohu vybudovat a s plnou vážnosti také vybuduji." (VEJ XI, s. 332)

Církev se rozpadne dříve než Nové povstane. Nová církev Ducha nebude beztvará, i ona potřebuje nějakou organizační formu, ale ne formu nějaké hierarchicky členěné úřední církve, která panuje, vykonává nátlak, zatracuje a ztrácí se v obřadnictví a pověře. Bere si k srdci také slovo evangelia „neshromažďujte také ani zlato, ani stříbro." (Mt 10, 9)

Po dokonalé proměně „ecclesia carnalis" [4]- jak ji nazývá Joachim z Fiore - v „ecclesla spiritualis" nabudou platnosti krásná slova podobenství Nového Zjevení: „Hleďte, moudrý jde do komory pro haraburdí a najde tam často velké poklady, zakryté ceremonií. Odstraní prach a uloží ryzí zlato do pokladnice. Tak čiňte i vy." (Hi I, str. 99, 15)

Církevní vůdcové vědí, že se blíží soud a konec katolické církve. V róce 1960 měl Vatikán světu oznámit tajemství Třetího poselství dětem z Fatimy, předané mu biskupem z Leirie (Portugalsko). Dopis byl sice otevřen a jeho obsah vzat na vědomí, ale nezveřejněn. Přesto poselství vešlo ve známost. O osudu

---

[4] Ecclesia cacarnalis doslovně „tělesná církev". Je tím myšlena úřední církev hierarchie. Opakem je ecclesia spiritualis, duchovní církev

jednoho určitého národa v něm jak bylo kvůli odvrácení rozšiřováno - řeč není. To bylo potvrzeno podle tiskových zpráv v klášteře žijící svědkyní biskupu z Leirie. Dnes se ví, že ve Fatimě mimo jiné byl zvěstován rozsudek nad katolickou církví. Na 6. Fatimském kongresu ve Freiburgu i.B. v září 1973 řekl biskup Dr. Rudolf Graber z Řezna: „Fatima je rozsudek nad jednou církví, která věří, že je možno vystačit bez oběti a smíření, a která se stala světem. Fatima je Božím soudem nad minikřesťanstvím nejnižších cen, jehož konečný výprodej probíhá." [13)]

To je stejně otevřené slovo, jako následující vyznání patriarchy Athnagorase, který řekl: „Udělali jsme z církve organizaci jako všechny ostatní. Promarnili jsme své síly, abychom ji vybudovali a nasadili je nyní pro její fungování. A ona funguje, funguje jako stroj. Jako nějaký stroj - a ne jako život."

„Co jsme učinili? Kristus nás opustil. Vyhnali jsme jej," Právě na posledním koncilu učinili katoličtí patriarchové Kurii odpovědnou za vyprahnutí náboženství římským juridismem a triumfalismem. Jejich varování zůstávají stejně nevyslyšena jako četná jiná v průběhu času. [14)]

Zdá se, že také papež Pavel VI. poznal, že to s církví jde ke konci. V létě 1974 naříkal při jedné audiencí: „ Církev je v potížích - zdá se být odsouzena k vymření." [14a])

V Novém Zjevení ujišťuje Pán výslovně, že učení Ježíšovo bude člověku na této zemi hlásáno i po zániku katolické církve: „Když soud a konec přikvačí na římskou církev, Mé učení bude přesto nadále trvat mezi docela početnými lidmi na zemi. Ale bude stále Mé učení jen jako svobodné dobro mezi lidmi v tichosti zářit, osvěcovat a utěšovat, ne však jako panovnice nad celými národy na nějakém panovnickém trůnu s korunou, berlou a žezlem." (VEJ VIII.14,7)

Podle názoru katolických i evangelických teologů trvá v širokých kruzích hlad po pravém zjevení. Často potřebuje ovšem duchovní pochopení čas k dozrání. Uvědomit si základní pravdy víry, založené na evangeliu, vyžaduje bdělost a jistou myšlenkovou práci.

Nové Zjevení, které se na duchovním horizontu tolik rozšiřuje, umožnilo přístupnému člověku dokonale rozpustit v řece každému srozumitelného a přesvědčivého podání ztrnulé pojmy, s kterými je teologie uvyklá pracovat. Komu se skutečně vážně jedná o nalezení náboženské pravdy, jak ji Ježíš učil, ten se bude cítit povolaným k získání nových poznatků. V Novém Zjevení hovoří Bůh skutečně v naší poslední době k lidem. Bez námahy ovšem nikdo k pravdě nedospěje. Někdy může platit při studiu metafyzických hlubin tohoto rozsáhlého Zjevení slovo Empedoklovo: „Vím sice, že pravda je obsažena ve slovech, která zvěstuji, nicméně musí být namáhavě lidmi dobývána, a těžce proniká duši žhavé úsilí o víru."

Tam, kde jsou rozpory mezi Novým Zjevením a naukami církví, nemá pravdu, jak tvrdí katoličtí i evangeličtí teologové, církev, nýbrž Nové Zjevení. V prvních stoletích bylo evangelium do jisté míry přídavky zčásti zfalšováno a se strany etymologů a teologů v 19. a 20. století zpitvořeno.

„Nikdo kromě nich" praví se výmluvně v Novém Zjevení, „nemůže něco vědět a mít nějakou zkušenost." „Nemilují Mé Světlo a nebudou milovat ty, kteří Mé Světlo k nim přinášejí," (VEJ III. 225, 9)

Jestli církve proroka posledního času, Jakoba Lorbera, umlčují nebo kamenují, vyplnění proroctví nemohou uškodit.

V těchto časech by měli křesťané dbát požadavku apoštola Pavla: „Plamen Ducha nezhášejte! Prorockými řečmi nepohrdejte! Všechno zkoumejte, dobrého se držte!
(1. Thess 5, 19 - 21)

„Bez neklidu a přemítání se to neobejde", říká Petr Lohfink, profesor na papežském biblickém ústavu v Římě, „tam, kde Bůh nechá proroky vystoupit."[15]

Také pro Nové Zjevení platí Goetheovo slovo, že „to nejpřednější, co vystupuje, co nás potkává, tak dlouho je popíráno, jak jen možno." Ale nyní přece

asi nastala doba, že toto důležité zjevení skrze proroka Jakoba Lorbera se stane všeobecně známým.

„Vyvstává všeobecná touha po Světle, po duchovním Životě, po Lásce, po hřejivé a opravdu duchovní Nauce. Tak se hýbe duchovní tendence navzdory všemu odporu"(Pr 24)
Jakob Lorber předpovídá kolem konce tisíciletí přibývající katastrofy strašného rozměru.

Vysoké kultury vznikají a znovu zanikají. Zřídka se však nějaká kultura a civilizace tak rychle rozvinula k dokonalosti jako ve století techniky. Věda a technika vtáhly všechno do své moci a dosáhly výkonu, o jakých si nikdo dříve neodvážil ani snít. Dosahuje se vždy více opravdového opojení pokrokem. Některé úvahy byly ihned vyprázdněny stereotypním sloganem: Pokroku se nesmí stát v cestě! Velké části lidstva ztratily svou náboženskou víru a přiklonily se bezpodmínečně víře ve vědu. Nepochybovalo se, že by člověk mohl všechno dokázat. Jesliže v minulosti monarchové ujišťovali své národy, že je povedou vstříc skvělým dobám, pak nyní převzali tyto úlohy futurologové.

Po druhé světové válce nabíral vývoj stále více dechu. Křivky produkce a reálného příjmu stoupaly stále rychlejším tempem, ty druhé rychleji než výkon. Trh práce byl vymeten a víc než dva miliony zahraničních dělníků bylo přivedeno do země, aby dále zvýšily vlastní blahobyt. Nikdo se neptal na případné problémy, jaké by mohly z tohoto neomezovaného vývoje vzejít. Že by vzestup blahobytu nemusel bez konce pokračovat, takovou otázku si zástup nekladl. Slovo „nezaměstnanost" se stalo jakýmsi starožitným pojmem. Politikové všech stran slibovali dokonce tvrdošijně ještě větší blahobyt a posílali do větru varování mnohých učenců, týkající se naznačovaných následků pro okolní svět. Na ducha uskromnění z roku 1945 si mladá, na pokrok slyšící generace již nepamatovala. Lidem se zdálo, že se blíží poměrům ráje.

Proto ještě před několika roky by bylo nevhodné, oznamovat širšímu publiku Jakobem Lorberem hlásané katastrofy lidstva. Samo proroctví Lorberovo, že má nadejít dalekosáhlá nezaměstnanost, by postačilo k tomu, aby byly odmítnuty všechny zprávy proroka jako zcela nereálné výplody fantazie. Knihy objednávek podnikatelů byly přece přeplněny a nedostatek pracovních sil byl na pořadu dne. A Jak mohl nějaký prorok mluvit o nouzi a hladu tam, kde obchody doslova praskaly hojností a nabídka zboží uspokojovala každý požadavek.

Leč během několika málo let se scéna zásadně změnila. Na věčně modré obloze hospodářského zázraku se náhle rozprostřelo hrozivé temné mračno. Současně přišla z celého okruhu světa zneklidňující hlášení. A jako úder hromu zapůsobilo, když na podzim 1973 počali otáčet dosud sotva za povšimnutí stojící pouštní šejkové ropnými kohoutky a milionové masy ve všech průmyslových zemích světa poznaly, že jejich existence nespočívá vůbec na tak pevných základech, jak se až dosud věřilo. Počet nezaměstnaných a krátkodobě zaměstnaných znepokojivě stoupl.

Vedle toho se množí starosti jiného druhu, i když také zatím nepronikly do povědomí široké veřejnosti: prudce přibývající škody okolního světa a s tím ne zcela přehlédnutelná rizika. Zjištění vědců neslibují pro budoucnost nic dobrého. Tímto tématem jsme se obšírněji zabývali v dalším, neboť poznatky vědy potvrzují také v tomto oboru jíž nyní předpovědi Lorberovy zčásti až do detailů.

Podle výroků Lorberových nachází se lidstvo nyní v konečném období, které se má naplňovat katastrofami všeho druhu. Konečné období nelze v žádném případě srovnávat se zánikem světa. Země bude podle výpovědí Lorberových ještě mnoho milionů let obíhat „s lidmi nebo bez nich" na dráze kolem Slunce. Nadcházející velké převraty však přinesou nepředstavitelný zármutek a konec nynějšího technického věku. Že Lorber nemluví sám od sebe, mělo by být dostatečně doloženo v dodatku „Důkazy pro pravost proroctví Jakoba Lorbera". S Jakobem Lorberem se shoduje zjištění v 2. listě Petrově (1, 21), že

„předpovědi, které se potvrzují, nepocházejí z lidské vůle, ale že proroci mluvili z Ducha Svatého ve Jménu Božím."

Předpovědi Lorberovy mají apokalyptický rozměr a děsivou hrůzu. S velikou vážností a lapidární důrazností nelze proto přejít se sděleními spojená napomenutí a varování lidstvu, aby nepokračovalo v nastoupeném bloudění teoretického a praktického materialismu. Nové Zjevení neponechává žádných pochyb o tom, že nyní již zčásti předvídatelné katastrofy mají svůj původ v oblasti duchovní. Když Blaise Pascal říká, že v každém hříchu přebývá celá válka, pak to lze odpřísáhnout analogicky pro všechna pochybení lidstva, katastrofy všeho druhu. „Všechny katastrofy dějin se udály v oblasti duchovní a mravní dříve, než se projevily v materielních bojích o moc." (Reinhold Schneider)

Nové Zjevení k tomu říká: „Všechno zlo, které se nyní ve světě očividně jako takové projevuje, není stvořeno Mnou, ale je produktem zneužívání svobodné vůle lidmi. Jako svobodné bytosti mohou dělat, co chtějí, musí si však sami sobě připsat také následky," (Pr 83)

Naše poměry průmyslového věku vylíčil Pán apoštolům těmito slovy: „V oněch dobách dospějí lidé docela daleko v mnoha vědách a technických znalostech z větší části neúnavným bádáním a počítáním mezi ratolestmi a široce rozšířenými větvemi stromu poznání a budou schopni se všemi v přírodě Země nyní ještě lidem zcela skrytými silami provádět podivuhodné věci a budou říkat: Pohleďte, to je Bůh, jinak žádného není. Víra těchto lidí nebude tudíž téměř žádná." (VEJ IX. 89, 1-2) „Tím nastane časem snad úplná nevíra mezi lidmi." (VEJ IX. 89,10)

Tato doba je tu! 20. století se nalézá v poslední fázi, jak pokud jde o předpověděné znamení technické dokonalosti, tak také ateismu. Technika, která všechno nahlíží jako uskutečnitelné, se stala bezduchou; postavena do služeb démonického se stává záhubou prostředí. Filosofové naší doby stavějí jako zástupci existencialismu a ateismu člověka na místo Boha a miliony převzaly jejich teorie.

Poslední doba začala podle Lorbera právě oběma světovými válkami, které byly skutečnou metlou lidstva. Část předpověděných událostí, přinášejících velké strasti, představují také teroristické systémy pod Stalinem a Hitlerem. O této době předpovídá Lorber toto: „Nositelé moci budou jednat s lidmi jako se zvířaty a budou je zcela chladnokrevně a nesvědomitě popravovat, pokud se bez odmluvy nepodrobí vůli zářící moci. Mocní budou mořit ubohé lidi všemožným útlakem a každého svobodnějšího ducha všemi prostředky pronásledovat a podrobovat." (VEJ I, 72,2) „Do těch času odnynějška (od času Ježíše, autor) uběhne ještě tisíc a ještě ne celých tisíc let." (VEJ I, 72,3)

Panování a pád Hitlera se popisuje v původní mluvě prorokově takto: Nejprve dojde k „oddělení a uzavření se všech stran " (zákaz cizích novin a spisu, autor), pak k válce perem" (propaganda, autor), „pak skutečná válka mečem." „Až bude tato válka mnohých (světová válka) vybojována, pak se vezme měřidlo a všechno se kriticky a matematicky vyměří, co člověk smí mít a jíst (lístky na ošacení a potraviny, autor), co smí vědět, mluvit a psát" (regulace řeči v tisku a rozhlase, zákaz poslechu zahraničních vysílačů a dozor nad řečí každého člověka, autor). „Udělají si kruh a oddělí se a budou se pokládat za nejdokonalejší." (Němci jako panský národ /Herrenvolk/ a v něm zase užší kruh, strana, autor) „To bude kruh." „Já si potichu vezmu svobodu a udělám konec takovému bláznivému kruhu. Jak? - To přece vím! To bude pak konec jedné nesmírně hloupé písně tohoto národa." („Die Fahne hoch" autor) „Vidíš, kterak si severský lední medvěd (Sovětské Rusko) na ledu brousí zuby?" „Vaše sádlo (německých válečných zajatců, autor) se rozplyne na ledovém pobřeží Sibiře." (Hi II, str.302)

Lober také předpověděl zničení německých měst ohněm ve druhé světové válce: „Tentokrát bude celá Evropa, zvláště ve velkých průmyslových městech, zcela mocně vytrestána." (Hi II, str.308)

„Budou ale také ještě mnohá města tříbena ohněm a voou" (Hi II, str. 79) (Toto proroctví se může vztahovat také na budoucnost.)

Jeden národ chce být větší než druhý, jedna říše mocnější než jiná. Pýcha národů přesáhla každou míru, až do nejvyššího nebe již vystoupila pára pekla." „A pohled'te, ta doba je tu, odhalena před vašima očima: národ vytáhl znovu proti druhému! Ptáte-li se proč?, tož vám říkám: Z holé pýchy." (Wiederk. 16).

„Zemí se valí duchovní záplava hříchu, jaká kdysi před 4000 lety za času Noemových se převalila hmotně. Ona zabíjela tělo, tato však zabíjí duši i tělo." (Wiederk. 16)"

Jestliže s přirozeně narůstající dovedností lidí narůstají i sobeckost, lakota a panovačnost, a tím i zatemnění lidských myslí, pak přirozeně také nemohou zůstat stranou nejhorší důsledky." (VEJ V 108, 6)

„Že však lidé většinou z časných zájmů také každé poznané dobro, právo a pravdu pošlapou a ve svém jednání se projevují úplně opačně, můžeme nyní již ze dne na den na stovkách případů zřejmě zakoušet, a z toho znovu vyplývá, že svoboda lidské vůle vůbec ničím nemůže být ohrožena a omezena. A tak je již možné, že v průběhu času objeví velké věci a tedy tak mohou také zapůsobit na přírodu Země tak, že se nakonec *musí stát pořádně děravou.* Následky toho ovšem nebudou přijatelné a budou se jevit jako jistý trest za špatně používanou vůli, ale ne Mnou nějak chtěný, nýbrž vyvolaný vůlí lidí." (VEJ V 109, 6)

Za způsobem vyjadřování proroka, že „Země se stane pořádně děravou" stojí otřesný stav dalekosáhlého rozsahu, jehož význam čtenář pravděpodobně pochopí teprve až vezme na vědomí následující vývody o nadcházejících poškozeních našeho prostředí. Ta nebezpečí ohrožují život a nebezpečně rychle porostou. Pokud nejsou lidé bezprostředně dotčeni jednou věcí, jen zřídka ji zaznamenají. Poprvé bylo celé lidstvo dalekosáhle vystrašeno zahřměním katastrofy v atomové elektrárně Černobyl.

Katastrofy přicházející na lidstvo poškozením prostředí

Škody v našem prostředí a rizika se staly tak početnými, že je lze jen stěží přehlédnout. Stále poznáváme nová, nikdy netušená, nebezpečí. Následky škod se stávají často viditelnými až po dlouhé latentní době. protože nejdříve působí podprahově. Každoročně jsou sestrojovány nové chemikálie, jejichž působení a eventuelní vzájemné působení s jinými chemickými produkty často nejsou známy. Věda sice získala mnoho poznatků, ale oblast neznámého je ještě tak veliká, že - jako až dosud - musíme počítat i v budoucnosti s nepotěšitelnými nebo nanejvýš podezřelými překvapeními. Nečekané, sotva představitelné - to Lorber předpovídá - se může stát skutečností. Nikdo nemůže říci, kde je nejzazší hranice zatížení ekologického systému. „Vlastní katastrofa" píše G. R. Taylor, „teprve přijde" [16]

Následující snímek současného stavu nás nutí obávat se skutečného zla.

Zamoření ovzduší

Doprava a průmysl špinily po staletí vzduch v tak velké a stále narůstající míře, že lidé ve velkoměstech - především děti - již nemohou dýchat bezvadně čistý vzduch. Předpoklad normálního průběhu životních procesů v lidském organismu již trvale není dán. Lidé si většinou zvykli na často neudržitelné poměry, takže ani nepozorují, v jakém postavení se nalézají.

K největším znečišťovatelům vzduchu počítají osobní automobily. Jejich počet stoupl v takovém rozsahu, že brzy nebylo k nalezení žádné parkoviště a ulice měst jsou naplněny oblaky rakovinotvorných výfukových plynů.

V mnoha zemích světa navzdory zákonitým opatřením dnes ještě všudypřítomné olovo je ve svém biologickém působení desetkrát jedovatější než olovo přijímané v potravinách a vodě. [17] „Výfukové plyny motorových vozidel nejsou obtěžující, ale životu nebezpečné." To řekl člen představenstva MAN v Norimberku, prof. Meurer, podle Frankfurter Algemeine Zeitung ze 4. července 1971. Podle prohlídek biologicko-fyzikálního Ústavu v Oberjessingen (Bádensko-Wirtenbersko) měla každá devátá zkoumaná osoba otravu olovem a každá čtvrtá vykázala nárust těžkých kovů v krevním séru. Zákon pro potírání vypouštění olova přinesl v Evropě podle stavu v roce 1990 velmi rozdílné výsledky. V Německu na 59 %, v Anglii k 24 %, ve Francii a Belgii na 9 %, ve Španělsku, Řeku a Portugalsku do 1 %. Zatížení tímto nebezpečným jedem je svým dalekosáhlým vypouštěním 1 130 000 tun stále ještě enormní. Částice olovnatého prachu, stejně jako jiný jedovatý kovový prach, se šíří vzdušnými proudy v průběhu staletí po celé Zemi, kde také padají na pole. Podle udajů časopisu „Naturwissenschaften" svazek 77, strana 428 budou přijímat rostliny na polích a v zahradách „také ještě v následujícím století stěží méně olova jako současně." Podle nejnovějších poznatků jsou obzvláště ohroženy malé děti, jejichž mozek a nervový systém se ještě vyvíjejí. Příliš vysoké koncentrace olova u dětí vyvolávají znatelné opoždění duševního vývoje, a tyto škody trvají.[19]

V roce 1991 jezdilo na zemi 520 milionů motorových vozidel, která vnesla za rok do ovzduší dvě miliardy tun kysličníku uhličitého a jiných škodlivých výfukových plynů.[20] Příčiny četných nemocí jako alergie, migrény, nervové nemoci, poškození srdce a oběhu krve stejně jako nemoci látkové výměny, nemohou být lékaři více rozpoznány, protože nespočetné jedy v prostředí působí plíživě a nemoc propukne často teprve po letech a desetiletích.

Teprve po nějaké době bylo jasné, že nikoli průmysl a domácnosti produkují největší podíl jedu v prostředí, ale automobily. Prezident spolkového úřadu životního prostředí v Berlíně vysvětlil, že významné výsledky, jichž bylo dosaženo při udržování čistoty ovzduší v průmyslu v minulých letech, byly uvedeny vniveč stoupajícím zatížením výfukovými plyny aut.

Největším nepřítelem člověka, zvláště ve velkoměstech, jsou osobními automobily vypouštěné uhlovodíky, jimiž páchnou všechny ulice. Obsahují benzpyren, který stojí na špici všech rakovinotvorných látek a po dlouhé době působení s jistotou vyvolává rakovinu.[21] Základ pro rakovinu plic je položen už v útlém dětském věku. Nejnověji přitom je třeba se obávat, že uhlovodíky ničí dědičné dispozice člověka.[22] Podle údajů heidelberského Centra pro výzkum rakoviny vzniká, jak působením benzpyrenu tak i olova z výfukových plynu osobních aut, předporodní rakovina, které pak děti v mladších letech padnou za oběť. [23]

Mezitím vyvolávají děs nové poznatky, které jsou ve své šíři sotva brány na vědomí. Civilizované národy zřejmě nerady berou na vědomí své nemoci. Podle zprávy *listu Frahkfurter Allgemeíne Zeítung* působí podle nejnovějších výsledku bádání *saze,* usazující se z výfuku aut, více než tisíckrát rakovinotvorněji než cyklický uhlovodík benzpyren, „Pokusy o naplnění hesla 'stát se pánem autojedu"', poznamenávají noviny, „se zdají být vůči tomuto faktu čirou utopií."[24]

Podobná Jobova zvěsť přichází z USA. Americký spolkový úřad životního prostředí ve Washingtonu sdělil, že opatření na odstranění jedu z výfukových plynu, která jsou upřednosťňována americkým automobilovým průmyslem, více škodí než pomáhají. Opatření sice zmenšují únik kysličníku uhelnatého a uhlovodíku, zvyšují však únik sulfátu, což vede k rozmnožení smrtelných onemocnění srdce a plic. [25] Dále dokazuje americká studie, která byla vydána z podnětu americké, švýcarské a japonské vlády, že produkty spalování bezolovnatého benzinu obsahují asi o 25 procent více jiných jedů než zbylé pohonné látky. [26)]

K jedovatým výfukům aut přistupuje ve vzduchu se nacházející

rakovinotvorný *azbest.* který pochází z plniva automobilových obručí a opotřebováním brzdového obložení. Podle sdělení prof. Konrada Morgenrotha (univerzita Bochum) má právě 80 procent lidí azbest v plících. [27] Používání azbestu bylo mezitím zakázáno. Avšak jedovatý materiál, použitý v kancelářských a obytných budovách, vedl k tak neúnosným zdravotním škodám, že jeho nákladné odstranění se stalo nezbytným.

Kysličník uhelnatý (CO) je jedním z nerozšířenějších škodlivých plynů v atmosféře. Je vypouštěn automobily a při bezpočetných průmyslových procesech stejně jako při vytápění domácností. Při automobilovém provozu je odevzdáváno do ovzduší jen v spolkové republice Německo 4 000 000 tun kysličníku uhelnatého (CO). [28] Tento plyn bez chuti a bez zápachu, který vzniká i při kouření cigaret, poškozuje především centrální nervový systém a srdeční sval. Základní hraniční hodnota pro kysličník uhelnatý obnáší 8,6 ppm jako roční a 24 hodinová střední hodnota a 25,8 ppm jako půlhodinová hodnota. Podle údaju vědců nesmějí koncentrace ve velkoměstech překročit 9-10 ppm. Ve skutečnosti však obnášejí 30 a 50 ppm, ano dokonce nezřídka 100-300 ppm. [29] Ve velkoměstech je podíl lidmi produkovaného CO až tisíckrát vyšší než průměrná hodnota atmosféry. Ročně je vyfoukáváno do atmosféry na světě 400 milionu tun tohoto jedovatého plynu. [30]

Jako velmi nebezpečné v prostředí bylo prokázáno *kadmium,* které dlouhou dobu nebylo známé. Od začátku 20. století se produkce kadmia znásobila tisíckrát. [31]

V roce 1977 byla Světovou zdravotnickou organizací stanovená jako ještě únosná hraniční hodnota na hlavu 0,0057 mg, ve Spolkové republice Německo již překročena. [32] V bahně našich velkých řek je kadmium oproti přirozenému výskytu o tisíci násobek zvýšeno. [33] Jen kadmiový obsah v rýnských sedimentech se odhaduje na asi 100 tun. [34]. Magnus Piscator objasňoval na sněmu Spolku německých inženýrů v Düsseldorfu v roce 1973, že tento jedovatý těžký kov představuje velké ohrožení pitné vody" (z Rýna, autor) [35]

Obraťme teď své úvahy na jed, který již dlouhou dobu jak atomový mrak oblétá zeměkouli: na DDT.

Prostředek proti škůdcům DDT byl původně svými výrobci označován jako zcela neškodný. Tento nervový jed, jehož nebezpečnost však se stala známou již v roce 1945, byl od té doby produkován v obrovských množstvích. DDT je trvanlivější než E 605. Jeho poloviční doba rozpadu obnáší 20 let. Nalézáme jej u Eskymáků v Arktidě a u tučnáků, tuleňů a ryb Antarktidy, stejně jako v mateřském mléce amerických a evropských žen. V jedné zprávě Bádensko-Würtenberského zemského zdravotního úřadu se říká, že v mateřském mléce byla zjištěna dvaceti- až třiceti násobná dávka pesticidu, především chlorovaných uhlohydrátu. [36] V listě německých lékařů *(Deutshe Arzteblatt)* poukazuje prof. Hans Jürgen Holtmeier, Stuttgart-Hohenheim, na to, že již tři měsíce stará embrya vykazují významná množství polychlorovaných uhlovodíků v tukových tkáních. [37] Jaké důsledky tato alarmující zjištění budou mít pro příští generaci, nelze přehlédnout.

DDT se produkuje ve veíkých množstvích pro použití v rozvojových zemích. Významným způsobem přibývá také obsah rtuti v ovzduší a v dešti. Trvající zátěže mohou přivodit poškození nervů a ledvin. Dlouhou dobu nebyla známa ani nebezpečnost PCB (polychlorované bifenily). Tento jed se potravinovým řetězcem silně obohacuje a ani se nerozkládá ani se z těla nevylučuje. Mnohé ze zkoumaných potravin prokazují podezření na vysoký obsah PCB, mimo jiné i mateřské mléko. V normálních spalovnách se PCB nestává neškodným, ale dostává se v nezměněné podobě do ovzduší. Nenarozené děti mají dnes podle údajů vědců téměř stejné množství PCB a DDT ve svých tělech jako dospělí. [38]

Smog

Na všech průmyslových skládkách leží „zvon" znečištěného, leptavého a často odporně páchnoucího vzduchu. Tento vzduch je v mnohem větší míře stižený nákazou, než je všeobecně známo. To, co přineslo jedno šetření v Kolíně (Köln), platí i pro jiná velká průmyslová města, pro mnohá dokonce ve vyšším stupni. V kolínském průmyslovém ovzduší bylo shledáno více než 300 látek znečišťujících vzduch. Toto se lze dočíst v posudku pro spolkovou vládu.[39] Ve spolkové republice se množí dny, ve kterých koncentrace smogu překračuje 200 ppb.[40] Mnichov měl již v letech 1953-1960 v průměru ve 124 dnech inverze déle než dvanáct hodin.[41] Obvod velkoměst Mannheim a Ludwigshafen je téměř „půl roku na pokraji smogu" [42] Je nasnadě, že mnohé jedovaté látky v ovzduší průmyslových skládek stále, více stoupají až k nejvyšším koncentracím. Pokud chybí silnější vítr a zároveň spočívá vrstva teplého vzduchu nad studeným vzduchem, ležícím na půdě města, pak vznikne tak zvaná obrácená poloha počasí - zvaná inverze. Odtok škodlivinami obohaceného vzduchu ve spodních vrstvách je nemožný; auta, továrny i domácnosti se postarají trvale o nový přívod jedů všeho druhu. Tak vznikne obávaný tak řečený smog. Nejnebezpečnější jsou za tohoto stavu uhlovodíky z automobilových výfuků. Ty se za spolupůsobení oxidu dusíku a slunečního světla přeměňují ve zvláště agresivní substance.[43]

Hlavní součástí fotochemického smogu je ozon. Dostává se do městského ovzduší spolupůsobením oxidu dusíku a uhlovodíku z průmyslových závodů a především z aut. Ozon vzniká za spolupůsobení slunečního záření během stabilního vysokého tlaku. Přízemní ozon se stal v posledních desetiletích enormním nárustem automobilů zdravotním nebezpečím, zejména pro děti. Popudlivý plyn může způsobovat závrati, dráždivý kašel, slzení očí a píchání v plících. Může proniknout hluboko do plic a tam vyvolat předčasné projevy stárnutí. [45]

Světová zdravotnická organizace (SZO) a EG-komise proto varují před zatížením 110 mikrogramu na 1 metr krychlový vzduchu, spolek německých inženýrů před 120 mikrogramy. V Německu byla v roce 1992 stanovena mezní hodnota na 180 mikrogramu. Zatížení ozonem však leží ve všech velkoměstech daleko nad touto hodnotou. Tak bylo například v Mannheimu v srpnu 1992 naměřeno 294 mikrogramu, někdy více než 300 mikrogramu. [46])

V horkých letních dnech roku 1995 však přes vysoké hodnoty ozonu sotva došlo k smogovému poplachu, a tím také k zastavení práce. Je zjištěno, že letní smog s ozonem se stal nebezpečím pro zdraví. Podle údajů vědců jsou mezní hodnoty, za nichž je smogový poplach vyhlašován „podstatně vysoko nastaveny, medicinské poznatky nebyly (při stanovení) vzaty v potaz. [48] Velká náchylnost kojenců a malých dětí při stanovení mezní hodnoty byla ponechána zcela bez povšimnutí. Plány smogových poplachů mohou tak sotva plnit svou úlohu. Přitom je třeba zvláště připomenout, že smogové extrakty mají 600krát silnější účinnost při vzniku tumoru než čistý benzpyren. [49]

Biochemik Dr. Frederic Vester k tomu připomíná výstižně, že tento výsledek bádání je „úděsným příkladem nestvůrného, ale ještě sotva objeveného významu synergických*[5]účinků.[5O]

Nakažení řek, jezer a moře

1. Nakažení řek a jezer

[5] Synergismus = spolupůsobení více škodlivin, které vytvářejí nové, většinou silně zvýšené otravné účinky.

Moderní průmysl nezamořuje jen vzduch, kazí také řeky, jezera a moře. Stav vody Rýna, z něhož odebírá pitnou vodu 20 milionů lidí, se sice v důsledku čistíren a zpřísněných provozních podmínek, především pro chemický průmysl, zlepšil. Avšak říční bahno v toku je v Rotterdamu stejně jako dříve tak nasáklé jedovatými těžkými kovy, že se smí ukládat jen s vynaložením vysokých nákladů na speciální deponii. V sedmdesátých letech minulého století (pozn. překladatele) bylo o vodu Rýna špatně postaráno. Většina ryb uhynula nedostatkem kyslíku. Ty které vydržely, byly pro lidskou výživu nepoužitelné. V osmdesátých letech přibylo další zatížení haváriemi v různých chemických továrnách v Německu a Švýcarsku. Do Rýna se dostaly vysoce jedovaté chemikálie jako atracin, metanol, ethylglykol. Nelze přehlédnout trvalé přitékání jedovatých látek ze zemědělství a vinic z celého povodí Rýna. Politikové konečně pochopili, že velká řeka umírá. Bez ohledu na hranice byla podniknuta opatření, jejichž důsledkem byly miliardové investice na ochranu ohrožené řeky. V březnu 1996 mohla pak mezinárodní komise pro ochranu Rýna na sympoziu potvrdit, že stav Rýna se sice v minulých letech zřetelně zlepšil, že však „rehabilitace" řeky musí pokračovat. Chloridová zátěž z draselných dolů v Elsasku je stále vysoká. Rušivě na ozdravný proces se rozvíjelo ještě vždy příliš vysoké zatížení rtutí a průmyslovými sloučeninami síry. Bylo požadováno sledování odpadů do Rýna a jeho přítoků. [52] Ostatní řeky, zvláště v bývalé NDR, jsou navzdory letitým nákladným vylepšováním ještě stále silně zatíženy cizími látkami.

Alarmující jsou v nejnovější době zprávy z nejrůznějších částí světa o „umírání" vodních nádrží kvůli kyselým dešťům. Tisíce jezer v Kanadě, Finsku, Norsku, Švédsku, Japonsku a v USA jsou kyselými dešti do té míry znečištěny, že v nich nejsou ani ryby ani vodní rostliny. [53]

Spotřeba vody se vyznačovala po desetiletí stálým vzestupem. Počátkem 19. století obnášela spotřeba vody na území dnešní Spolkové republiky Německo 30 litrů na hlavu a den, dnes 125 lirů, v USA dokonce 450 litrů. [54] V USA se obávají, že nedostatek vody může vést k nouzovému stavu.

Zásobování vodou se v Evropě, v USA a také v rozvojových zemích stává problémem. Dnes je již ze 420 000 indických obcí jen 10 procent dostatečně zásobeno vodou.[55] Přitom se lidé v rozvojových zemích dnes spokojí jen se 4,5 litry vody na hlavu a den.[56]

Jen za 5 let přešly v třetím světě 73 miliony lidí z vesnic do měst a rozmnožily počet obyvatel slumů. Populační exploze v rozvojových zemích povede s ohledem na zásobovááiní pitnou vodou v budoucnosti ke katastrofálním poměrům. Podle údajů Světové zdravotnické organizace (WHO) nemá již dnes více než polovina lidí v třetím světě žádnou nezávadnou pitnou vodu. Generální tajemník Spojených národů ojasnil na plénu 35. zasedání v květnu 1981, že každoročně zemře jen asi 15 milionů dětí na následky nemocí, jejichž příčinou je závadná voda. [58]

2. Zamoření spodní vody

Veliké starosti působí hydrobiologům a obcím pokračující obohacování spodní vody nitráty (dusíku) v celém světě. Umělá hnojiva obsahují nitráty. Spotřeba těchto umělých hnojiv od druhé světové války trvale narůstala. V USA se například za posledních 25 let zečtrnáctinásobila. [59] V průběhu desetiletí zasáhly nitráty v mnoha zemích podzemní vodu. Sám o sobě nevinný nitrát se však velmi lehce promění v jedovaté nitrity, což se rovněž může stát ve střevě. Následkem je záducha a v horších případech smrt. V celém světě přibývá počet pramenů, u kterých je nejvyšší přípustné množství v pitné vodě vysoce překročeno. Ve státě Illinois (USA) je to už u čtvrtiny studní; podobné poměry jsou

v Essexu (Anglie).[60] Ve Spolkové republice Německo byly zjištěny v prostoru Freiburgu, Offenburgu, na horské silnici v blízkosti Mannheimu, v četných obcích ve vinařských územích, zvláště na Mosele, v Mohučské pánvi, na prahu středohoří v severním Německu a na ostrově Reichenau v Bodamském jezeře atd.[61]

Jednatel Německého spolku odboru voda a plyn (Deutscher Verein des Wasser- und Gasfaches) Wofgang Merkel, prohlašuje k dalšímu vývoji ve Spolkové republice Německo: „Masivní znečištění spodních vod se množí přímo dramaticky." [62] Toto nebezpečí zamoření spodní vody různými přítoky je potvrzováno také výpověďmi prof. U. Haselbatha ze Spolkového zdravotního úřadu.

Pro kojence je užívání tak zamořené vody životu nebezpečné. V některých místech na Mosele musela být obyvatelům již úřadem vydávána minerální voda. [63] V bývalé NDR muselo již v roce 1980 být 12 000 malých dětí zásobeno minerální vodou. [64]

Při zakladu EG stanovené mezní hodnoty 50 mg/l nitrátu je ve Spolkové republice Německo již 8 až 10 procent pitné vody přetíženo nitráty. Spotřeba nitrátů stoupla ve SRN z 33 kg na hektar v roce 1955 na 113 kg v roce 1980, zatímco výnosy stagnovaly.[65]

Také trvá nebezpečí, které představují nitrosaminy, vyvolávající rakovinu.∗[6] [66] Velkým problémem se v průběhu desetiletí stal nedostatek pitné vody v třetím světě.

Zásoby vody ve světě se nedají rozmnožit. Spotřeba vody světovým obyvatelstvem se z nejrůznějších důvodů enormě zvýšila. V roce 1940 obnášela kolem 1000 krychlových kilometrů až do roku 1994 stoupla na 4 130 krychlových kilometrů. [67] Zvětšení spotřeby je nutno vztáhnout na populační explozi v třetím světě. Následkem toho jest, že třetina lidí v třetím světě nemá přístup k čisté pitné vodě.

3. Zamoření oceánů

Celý jedovatý koktejl řek vtéká do moří a větry přinášejí olovo, DDT a další jedy do oceánů. Námořní doprava zamořuje moře každoročně množstvím milionů tun vyjetého oleje, který se pumpuje přes palubu, stejně jako kvůli haváriím tankerů.

Armády a průmysl soutěží v otravování moří. 18. srpna 1970 potopilo americké námořnictvo v blízkosti golfského proudu vysloužilou nákladní loď s nákladem 12000 raket se smrtícím nervovým plynem. Hloubkový potápěč Piccard k tomu říká: „Tam dole leží v hloubce 4850 metrů časovaná bomba, která může zamořit oceán. Člověk drancuje Zemi. Dostalo se mu důvěry, aby zaplynoval golfský proud“. [69] Ve východním moři potopil počátkem třicátých let jeden švédský koncern 7000 tun arzenu. Nyní hrozí, že betonové kontejnery, do kterých byl arzen stočen, že se rozpadnou. To množství postačí, aby bylo o život připraveno všechno obyvatelstvo země. [70] Po léta odvádějí Velká Britanie, Francie a Švýcarsko radioaktivní odpady do moře. Velká Británie potápí do oceánu pravidelně v sudech odpady, obsahující plutonium. [71] Není znám ani počet sudů, ani jak dalece je rez v průběhu let zničila. Zde číhají nevypočítatelná nebezpečí.

Podle údajů v *Umschau der Wissenschaft* 71,308 dorazila asi čtvrtina celé světové produkce DDT do oceánů. Mimo DDT jsou to ještě ,mohé jiné nebezpečné chlorované uhlohydráty, které rovněž dosáhnou moře.

Pobřežní vody průmyslových zemí jsou již zamořeny průmyslovými odpady, obsahujícími rtuť, takže rybolov - jako v Japonsku - musel být zčásti zastaven; ačkoli je ryba v této zemi druhou nejdůležitější potravinou, předpovídají kritičtí pozorovatelé brzký konec veškerého japonského rybářství. [73] Přísné kontroly se

[6] Srovnání k tomu v kapitole „ narůstající nemoci jako důsledek otráveného prostředí“.

staly nezbytností také v USA a v Evropě. V USA musel být odstraněn z regálů milion doz rybích konzerv, protože byly příliš zamořeny rtutí. [75] Téměř polovina vysoce jedovaté produkce skončí v oceánech. V zátoce Escambia před Pensacolou (Florida) uhynulo v létě 1967 asi 50 až 75 milionu ryb. [76]

Zatížení Středozemního moře již dosáhlo hranice únosnosti. Více než 100 ze 120 větších měst u Středozemního moře pumpuje své odpady nevyčištěné do moře, mezi nimi milionová města Barcelona, Marseille, Neapol, Alexandrie a Alžír. S odpadními vodami jsou přinášeny ročně tyto vysoce jedovaté těžké kovy do Středozemního moře: 100 tun rtuti, 3 800 tun olova, 2 400 tun chromu a 21 000 tun zinku. Tuňáci ve středozemním moři mají v těle třikrát tolik rtuti jako tuňáci v Atlantiku.[77]J Podle údajů časopisu *Bild der Wissenschaft* teče ročně šest až sedm milionu tun zemního oleje a uhlovodíků do moří. V posledních 15 letech bylo v moři v blízkosti pobřeží otevřeno více než 15 000 pramenů ropy. Celkový dovoz rtuti obnáší na rok asi 10 000 tun. Znalci se obávají, že někde je bod, od něhož již není cesty zpět. [77]

Zamoření moří může však mít ještě jiné netušené následky. Není totiž vyloučeno, že otrávení planktonu bude mít vliv na *produkci kyslíku* na Zemi. Hospodaření přírody se staralo dosud o to, aby podíl kyslíku ve vzduchu byl stále stejný. Nejnověji zasahuje člověk masivně ze dvou stran do tohoto hospodaření. Průmyslová společnost způsobuje z jedné strany nesmírnou spotřebu kyslíku a na druhé straně poškozuje orgány přírody vytvářející kyslík. V nejvyšších milimetrech mořské vody se tvoří mikroflora a fauna (písečné řasy, korály, bakterie atd.) - zvané fytoplankton - asi 60 procent kyslíku vzdušného obalu. Zbývající díl kyslíku produkují lesy. Pro nezadržitelné kácení v celém světě mohou již tyto přinášet stále menší příspěvek. Kyslík dnes ve stále větší míře spotřebovávají auta, letadla, stroje atd. S přibývajícím růstem stoupá stále více spotřeba. Na druhé straně je nebezpečí, že produkce kyslíku prostřednictvím fytoplanktonu se snižuje, protože ten je poškozován v moři se nalézajícími jedy. Jak prof. La Mont C. Cole, ředitel Langmuirovy laboratoře na Cornellově univerzitě v Ithace (USA), tak také Dr. Charles Wurster junior (New-York University in Stony Brook) nezávisle na sobě prokázali, že již slabá koncentrace prostředku proti hmyzu DDT stačí, aby zabránila fotosyntéze a tím i přívodu kyslíku do mořské vody. [79]) Prof. La Mont C. Cole říká, že shledává děsivým, že asi půl milionu různých chemikálií bylo svrženo do moře, aniž by zodpovědní měli o tom byť jen tušení, že by mohli fytoplankton moře otrávit. [80] Stejně tak mnohoznačné je zjištění pronesené expertem Světové organizace výživy UNO, Dr. Sidney I. Holtem: „K otravě přispívající vazby přibývají podstatně rychleji, než je vůbec můžeme zjistit" [81]

Podle jedné zprávy Programu spojených národů pro prostředí (UNEP) se zjišťuje, že znečištění moří bude mezinárodně dále přibývat. Následky jsou ještě dalekosáhle neprobádány. [82]

Vpád chemie do základu života muže mít v dohledné době nepřehlédnutelné následky. Ačkoliv hranice únosného jsou dlouho překračovány, hlásají politikové, průmysl a řemesla, že dalšího vzrůstu se nelze zříkat. A tak přijde to, co Taylor předpovídá: „K otravě přispívající vazby narůstají podstatně rychleji, než my (biologové) si o tom můžeme udělat zkušenost." „Je v podstatě průmyslu, že sám sebe ničí." [83]

Přibývání nemocí jako důsledek otráveného prostředí a jiných vlivů

Důsledky poškozeného prostředí jsou dnes již povážlivější, než se obecně uznává. Úplné účinky se ukážou teprve v průběhu let. Mnohé nemoci jsou již

latentně rozšířeny a budou teprve později rozpoznatelné při nastupujících obtížích. Nynější poměry jsou ale již alarmující. „Statistika nám říká, že každý čtvrtý obyvatel Německa zemře na rakovinu." [84] Podle údajů profesora Gründmanna, Mnichov, je v našem prostředí 700 karcenogenních (rakovinotvorných) látek. Na mezinárodním sympoziu badatelů o rakovině se uvádělo ještě vyšší číslo. [85] V četných případech se množí u dětí nemoci (mimo jiné, rakovina), které se dříve objevovaly jen u dospělých. Před padesáti roky považovali dětskou rakovinu za medicínskou zvláštnost. Dnes je u dětí rakovina po dopravních nehodách nejčastější příčinou úmrtí. [86]

Podle nejnovějších výsledků bádání se pokládají *nitrosaminy* za nejnebezpečnější mezi rakovinnými jedy. Objevují se všude v prostředí, kde nitrokyseliny vstupují do chemické vazby s aminy. Nitrokyseliny se vytvářejí z nitrátů (mimo jiné, z umělých hnojiv) a z oxydu dusíku a dioxydu dusíku (například zplodiny aut a továren). Nitrosaminy lze zjistit v základních látkách průmyslových podniků, v rostlinných ochranných prostředcích, v lécích, v potravinách atd. U všech pokusů na zvířatech vyvolávají nitrosaminy rakovinu, „a tak mocně jako žádná jiná látka". Koncentrace jsou podle údajů D.Shapleyho v časopise *Science* z 23. ledna 1976 obzvláště ve městech zčásti vysoce nebezpečné.[87])

Čilští vědci R. Armijo a A. H. Coulson poukázali ve své knize *Epidemology* of *stomac cancer in Chile. The role* of *nitrogen fertilizerz* na statisticky potvrzené souvislosti mezi používáním nitrátových hnojiv a rakovinou žaludku.[88]

Na německém kongresu o rakovině v únoru 1976 v Hamburku uvedl prof. Carl Gottfried Schmidt, že 80 procent všech onemocnění rakovinou, jimiž trpí lidé ve Spolkové republice Německo, bylo způsobeno vlivy prostředí. Ke stejnému výsledku dospěli američtí vědci ve své zemi. Profesor Schmidt předpovídá, že ve dvou až třech desetiletích se stane každý třetí obětí „metly lidstva". Kolem 430 substancí s rakovinotvornými účinky se vyskytuje podle údaju prof. D. J. Tilgnera v koncentracích od 0,0002 až 0,05 ppm trvale v naší potravě, kde „.rozvíjejí své všemožně souhrnné působení" [90]

Nejvíce jsou ohroženy děti a plod v mateřském těle. Ty jsou enormně náchylné na poškození jak chemickými látkami tak také radioaktivním zářením. Nitrosaminy pronikají v mateřském těle placentou k embryu. [91] Dnes žije ve Spolkové republice již 360000 tělesně nebo duševně poškozených dětí a jejich počet se zvyšuje rok od roku o 40000. [92] Je těžko změřit, jaké z toho v budoucnosti vzejdou lidem problémy, náklady a utrpení. Humánní genetik prof. Gerhard Wendt, Marburg, počítá po dobu života toho času dědičně nemocných dětí s náklady ve výši 38 miliard marek. [93] Zde je nutno připomenout málo známou skutečnost, že mezní hodnoty radioaktivního záření vycházejícího z jaderných elektráren skrze ochranná opatření proti záření se vztahují na „jednotlivé osoby nad 18 let". Malé děti a embrya jsou však dle souhlasného mínění stoupenců i odpůrců atomových elektráren 100 až 600 krát citlivější než dospělí. Na tuto skutečnost sice první nařízení o ochraně před zářením poukazuje, nepřihlížejíc k tomu však nebere na rizika pro emrya a kojence žádný ohled. Tím se stálá tvrzení o mimořádně malém zatížení zářením vlivem atomových elektráren ukazují ve zcela jiném světle.

Ve Spolkové republice Německo byl podle zprávy Statistického úřadu ve Wiebadenu již v sedmdesátých letech (minulého století) každý sedmý obyvatel chronicky nemocný. [94]

Zatížení potravinami poškozenými prostředím, příliš mnoho kalorií, z toho příliš mnoho masa, tuku, bílé mouky a cukru a příliš málo vitaminů, a minerálních látek, podporuje neustále za současného stresu, hluku a nedostatku pohybu náchylnost k nemocem. Jak zjistil Max-Planckův Institut pro fyziologii výživy v Dortmundu, trpí 50 až 60 procent obyvatelstva ve spolkové německé republice skrytým nedostatkem vitamínů. Profesor Schlierf z Klinického institutu pro

výzkum srdečního infarktu (Univerzita Heidelberg) oznamuje, že dnes již deset až dvacet procent obyvatel je zachváceno nemocemi z výživy, což si ročně vyžádá asi 17 miliard marek nákladů. Škodlivé jsou především - a to v různém ohledu - mnohé sladkosti vyrobené z bílé mouky, cukru a čokolády. Ročně vydají spolkoví občané jen za pochutiny obsahující cukr, jenž poškozuje zuby, 15 miliard marek, [96] což má příslušný vliv na náklady na ošetřování zubů a zubní náhrady ve výši 8 miliard marek. [97] S ohledem na lavinovitě narůstající vývoj nákladů požadoval Svobodný svaz německých zubních lékařů (Freie Verband deutscher Zahnarzte), aby sladkostí všeho druhu byly zatíženy zvláštní daní.

Stálý nárust civilizačních chorob může být podle pojetí medicínských autorit zastaven jen změnou výživy a zřeknutím se konzumu. To odpovídá tomu, co Pán dnešním lidem průmyslových zemí v Novém Zjevení radí: „Máte být v jídle a pití střídmí a netoužit po vyumělkovaných pochoutkách, tak si dlouho udržíte tělesné zdraví" (VEJ VIII. 82, 11) „Je zajisté těžké pro toho, jehož srdce je plné vše možných světských věcí, se od nich očistit."
(VEJ X. 98, 9)

Protože tomu tak je, stala se otylost v důsledku přejídání vedle rakoviny a značných infekcí znepokojujícím zdravotním problémem. Třetí zpráva spolkové vlády o výživě zjišťuje, že 56 procent spolkových občanu má nadváhu. V první zprávě o výživě (1969) byla vytýkána vysoká spotřeba cukru 90 g na hlavu a den a požadováno omezení na 60 g na den. V roce 1975 stoupla spotřeba podle zprávy o výživě na 100 gramů! Doslova se tam dále říká: „Jen u pěti milionu školních dětí vzniká kvůli stoupajícímu zneužívání cukru za rok asi 15 milionu zubních kazů."

Podle údajů, které profesor Reifferscheid uvedl na odborném kongresu chirurgu v Cáchách, zemře předčasně v západní Evropě každý čtvrtý člověk na následky otylosti, jako jsou nemoci krevního oběhu nebo Diabetes.[100])

Další povážlivé zatížení zdraví představují dnes antibiotika, hormony a podobně, obsažené v mase, uzeninách a mléce. Poměry se v tomto ohledu staly tak neúnosnými, že zvěrolékaři s ohledem na přibývání poškozených potravin na Bádensko-würtenberském zemském sněmu zvěrolékařů v Kostnici požadovali od zákonodárců konečně energické kroky k omezení „šedého obchodu s léčivy". Zvěrolékaři - tak bylo uvedeno - by nemohli déle přihlížet k tomu, „jak velké množství léků podléhajících předpisům se nekontrolovaně podává zemědělským užitkovým zvířatům a k jejich zbytkům v mase a mléce, které ohrožují lidské zdraví." [101]

S omezením ilegálního užívání hormonů, antibiotik atd. se až do sedmdesátých let nepočítalo, protože kvůli nařízení z června 1975 po výrocích odborníků mohly být protizákonné činy napříště ještě méně pronásledovány a stíhány než dříve. „Zvěrolékaři jsou tímto nařízením přímo stimulováni k neomezenému obchodování s léky," [102]

Ve *Zprávě spolkové vlády* o *výživě* 1976 uchýlili se autoři, jak se říká v jednom komentáři, v tomto případě „k náznakům a zmírněním" [103]

I když v roce 1979 Spolkový kriminální úřad s přihlédnutím k stávajícím nebezpečím pro zdraví obyvatelstva požadoval přísnější kontroly, ještě se stále nesáhlo k nějakým opatřením. V říjnu 1980 bylo pak některými kontrolory odhaleno bezohledné chování účastníků ilegálního obchodu s léčivy pro zvířata. Zjištěné případy představují jen špičku ledovce. Pátrací služba byla nedostatečně opatřena jak personálně tak i vybavením. K tomu byly peněžité tresty, vyměřené na dosažené zisky, směšně malé. Podle údajů bavorské komory zvěrolékařů bylo ve Spolkové republice Německo v roce 1983 tak jako předtím asi 70 procent veterinárních léčiv podáno ilegálně. V roce 1996 dodal prezident spolkových zvěrolékařů, že u mnohých zvěrolékařů se věrnost zákonu úplně vytratila.[104]

K uvedeným zatížením národního zdraví, která jednotlivec nemohl odvrátit, přistupují škody způsobené alkoholem, kouřením a drogami. Ročně je asi 100000

předčasných důchodců, což je nutno vztahovat na zneužívání nikotinu. K tomu přistupje každý rok 20000 kuřáckých amputací nohou a 25000 nemocných plicní rakovinou. [106])

Tiskovinou 7/2070 dala spolková vláda na vědomí, že ročně 140 000 kuřáků předčasně zemře. Spolkové ministerstvo zdravotnictví doplnilo tento údaj tím, že 40 procentům všech rakovinových onemocnění u mužů by se dalo vyhnout nekuřáctvím.

Zneužívání alkoholu a vyhledávání drog zapříčiňuje vysoké procento opilosti při řízení, pracovních úrazech, násilných činech a posílání do věznic a nemocnic. Následné náklady vypočtené spolkovým ministerstvem zdravotnictví pro nadměrné holdování alkoholu a nikotinu stejně jako pro přejídání obnášejí ročně ohromnou částku 54 miliard marek. [1O7]

Také další onemocnění lidí rapidně stoupají. Tak obnáší počet revmatiků ve spolkové republice 10 milionů, z čehož polovina připadá na osoby pod 25 let. [1O8] Revmatiční předčasní invalidé vzrostli na 200 000 a ročně k nim přibývá 20000 práce neschopných, nemocných revmatismem. [109)] Revmatologové hodnotí národohospodářskou ztrátu jen pro výpadek práce ve Spolkové republice Německo za rok na 14 miliard marek. [110]

C u k r o v k a se rozvíjí v průmyslových zemích stejně vždy k jakési národní nemoci. Od konce poslední světové války stoupla o deseti násobek na 2,3 miliony. Rovněž tak onemocnění látkové výměny dna se stalo národní nemocí. [111])

Tyto nemoci jsou následky zvyklostí ve výživě průmyslových národů. Totéž platí silně změněné zvyklosti pití. V dubnu 1976 předložilo ministerstvo zdravotnictví Severního Porýní - Westfálska bilanci k tomu se vztahující. Podle ní je ve Spolkové republice toho času přes dva miliony nemocných alkoholismem. Počet alkoholismem ohrožených se odhaduje, jak o tom podává zprávu lékařský magazin *Selecta,* na tři až čtyři miliony. Vzestup se ze strany ninisterstva označuje za „hrozivý".[112)] Podle názoru prof.Volkera Fausta, Freiburg i.B., je napříště každý druhý mladistvý v nebezpečí, že nadměrným pitím alkoholu utrpí poškození jater. [113] Již dnes připadá 37 procent všech předčasných invalidit na poškození jater.[114])

Dvacet procent obyvatelstva je napadeno m y k o z a m i (onemocnění houbami), takže se již dá hovořit o „hrozivém" rozšíření. [115]) Totéž muže být řečeno o široce přibývajících alergických onemocněních, která jsou následným projevem „chemizace" našeho světa. Možnosti onemocnět na alergii jsou neomezené, protože počet alergenů ve vzduchu, v potravinách, pracích prostředcích, lécích, umělých hmotách apod. je nepřehlédnutelný.[116]) Na kongresu Německé dermatologické společnosti objasnil předsedající, prof. G. Stuttgen, že naše průmyslová společnost se svými změnami životního prostředí dostává často až na hranici únosnosti a že by bylo třeba zakročit, kdyby agresivita "nabyla rozsahu již neslučitelného se zachováním života." [116)]

Neméně povážlivé jsou vedlejší účinky léku. Jak prof. Klaus Dietrich Bock v odborném časopise *Diagnostik* sděluje, problém vedlejších účinku léků nabyl mezitím zvětšení řádu infekčních nemocí. Jen špička ledovce je zde viditelná.[117]

Způsobem budícím větší obavy narůstá také počet onemocnění potravinami. To platí především o tísících případech infekcí salmonelozy. Působivá kontrola dovozu - tak zjišťuje Institut pro hygienu a mikrobiologii univerzity ve Würzburgu - by je neměla více
umožňovat, [118]

Kromě právě jmenovaných nemocí přibývá lavinovitě nemocí srdečních, cevních, vysokého tlaku, arteriosklerózy, neuralgií, poruch látkové výměny, poškození meziobralových destiček. Dokreslují bídu průmyslové společnosti. Bezmála 80 procent všech onemocnění musí být označeno jako civilizační choroby.[119]) Nabyly dosud nikdy neznámého rozsahu a směřují dále k vyvrcholení.

Blahobytní občané jsou v narůstající míře vystaveni nebezpečí, státi se v každém ohledu požitkářskými a v důsledku uvolněného civilizačního životního stylu propadnout churavění. K požitkářství je třeba počítat nejen drogovou závislost, ale také alkoholismus a příliš vysokou spotřebu cigaret. Enormní nárust nákladu u zákonitých nemocenských pokladen z 23,8 miliard DM v roce 1970 na 127,5 miliardy DM v roce 1988, tedy o 433 procent za 18 let, musí být nahlížen v souvislosti se shora uvedenými zjištěními.[120] Se zřetelem k tomuto vývoji označil prezident spolkového zdravotního úřadu, profesor Diether Grossklaus, v roce 1990 nynější výživu jako "současné zdravotní riziko číslo jedna" [120)]

To je obrácená strana vychvalovaného pokroku a všemi politickými stranami slibovaného konečně stoupajícího blahobytu. Nyní jsou však teprve viditelné počátky nepřehlédnutelných následků děsivého vývoje a nástupu na třpytivé scestí.

V Novém Zjevení není jen řeč o „mnoha zlých nemocech", jako je rakovina, ale předpovídají se také „nákazy, které lidi schvátí." (Pr 319) Tyto nákazy jsou nyní tu. Od počátku devadesátých let (minulého století) vystupuje nová nemoc, která se s velikou rychlostí rozšířila po celé zemi. Stala se známou pod jménem AIDS. Přenáší se virem HIV při pohlavním styku. Protilék zatím nebyl objeven. Jedinou možnou ochranou je kondom. Choroba rychle zasáhla všechny světadíly, rozšířila se však prudce především v třetím světě. Koncem roku 1995 bylo infikováno celkem 15 milionů lidí. [127] Ve výzkumných laboratořích jsou zjišťovány stále nové mutace mikrobů, jejichž agresivita, virulence a rezistence vzbuzují obavy.[122] Zatím byly tyto viry nebezpečné pro obyvatelstvo Afriky, ale nejnověji nastoupily také v Evropě. K těmto nebezpečným virům, které jsou nanejvýš agresivní a nakažlivé, se počítá virus ebola. Účinný lék není. Podobné symptomy jako tento virus způsobují také viry lassa a hanta. První zpráva o těchto mikrobech přišla v roce 1993 z USA.[123)] K hrůze lékařů ztrácejí i antibiotika svou účinnost. Náhrada není na obzoru. Mikrobiolog Alexander Tomasz soudí: „Stojíme před medicinskou katastrofou." [126]

V roce 1986 byla zjištěna také nová nemoc u zvířat, proti níž rovněž není lék. Vyvstává ve velkém počtu v Anglii u hovězího dobytka. Zkráceně se označuje BSE - nemoc krav. Napadené krávy, telata a ovce musí být spáleny. Až do března 1996 bylo spáleno 158.000 krav. Bylo vědecky prokázáno, že nemoc je přenosná i na lidi. Jednoho dne nejen dosáhnou náklady na nemoc neúnosné výše, ale výpadky v práci budou mít za následek netušené zmenšení národohospodářského úsilí a tomu odpovídající úbytek sociální produkce a blahobytu. Následky úpadkové civilizační životní formy průmyslových národů se snad stanou v dohledné době existenciálním problémem, na kterém mohou státy ztroskotat.

Souběžně s tělesnými nemocemi stoupá rovněž povážlivým způsobem křivka onemocnění psychických ve všech průmyslových zemích světa. Třicet milionů obyvatel USA vyhledává lékaře kvůli duševním poruchám. Tři miliony trpí neurózami.[127] Hlavní psychiatr tokijské nemocnice Aisei, Dr. Masakatsu Shiozaki prohlašuje: „Mohu definitivně říci, že třetina všech Japonců pracujících v zaměstnaneckém vztahu se nalézá v počátečním stadiu aktivních neuróz.[128] Poměry ve Spolkové republice Německo toho se týkající odhaluje autenticky spolkovou vládou v roce 1975 předložená *Zpráva* o *postavení psychiatrie.* Odborníci označují situaci jako katastrofální. 600.000 spolkových občanů je kvůli psychickým krizím ošetřováno nervovým lékařem. Těch, kteří potřebují nezbytně psychiatrické nebo psychoterapeutické léčení je ale kolem milionu. Jedenáct milionů lidí ve Spolkové republice bylo již konfrontováno s nějakou duševní nemocí.[129]

Otřesně vysoký je podíl dětí nemocných a s narušeným chováním. Dvacet procent dětí je hyperaktivních, to jest nervózních, bez schopnosti koncentrace a následkem toho nerado se učících. [130] Pro tyto hyperkineze se předpokládá více

příčin: syntetické přísady v potravinách, olovo, neonové osvětlení v učebnách (což se na základě pokusu ukázalo pro ději jako škodlivé [131] a také chybějící vztahy mezi matkou a dítětem právě v prvních letech života.[132] K tomu jsou děti přesyceny dráždivým ruchem velkoměst a mimo to příliš ovlivňovány televizí.

Silně vystupňované číslo sebevražd dětí ve věku od 6 do 15 let dokazuje, že děti jsou v naší době v rodičovském domě i ve škole vystaveny mnoha neúnosným zatížením. V padesátých letech (minulého století) docházelo, u dětí ročně ke 45 sebevraždám, v sedmdesátých letech včetně let 1980 a 1981 stouplo toto číslo na 92 případů a v roce 1981 bylo poprvé překročeno číslo sto. K tomu přistupuje temná cifra tisíců sebevražedných pokusů.[133] Nárust dětských sebevražd od padesátých let o sto procent je nutno podle výpovědi znalců považovat za alarmující. U všech zbývajících věkových skupin sebevrahů je srovnávací číslo na 41 procentech,

Narůstající duševní onemocnění mládeže se stávají kolektivním morem, který ohrožuje samu existenci lidstva.[134]

Podle výzkumu Německé nemocenské pokladny pro zaměstnance (Deutsche Angestellten-Krankenkasse) má již 25 procent všech mladistvých poruchy krevního oběhu.[135] Děti s narušeným chováním směřují později k agresím, asociálnímu jednání a částečně k ničivé zběsilosti.[136] Při tomto vývoji se jedná o dalekosáhle hrozivý problém. Světová zdravotnická organizace (WHO) poukazuje ve svém časopise *Weltgesundheit* na otřesné perspektivy pro budoucnost.[137]

Stále více se uvolňují ve všech zemích chybně řízené energie takové intenzity, že se společnost jako celek cítí ohrožena. Podle názoru vědců může příliš vysoký počet neurotiků jednoho dne přivodit stav anarchie.[138] To se může mnohému jevit jako přehnaně hororová vize. Jen následující zpráva v *Deutsche Zeitung* o způsobu chování školní mládeže v USA je pro každého poučná a nastoluje úzkostné otázky také národům Evropy.

Školáky základních a středních škol v USA bylo v roce 1974 „hlášeno 12.000 ozbrojených loupeží, 204.000 ozbrojených smrtelných útoků, 9.000 znásilnění a 270.000 vloupání uvnitř amerických škol. Tato čísla platí ale jen pro zlomek skutečně provedených zločinů." „Ročně se provede na sto vražd v amerických základních a středních školách a nejméně 70.000 vražedných napadení učitelů."[139] Agrese školáků nabyly tak neúnosné formy. že učitelé a učitelky v Los Angeles museli být vybaveni zvláštními aparáty, aby si mohli nejkratší cestou vyžádat policejní ochranu.

Také v Německu byly staré představy a morální kodex odsunuty stranou. Nemocný duch času způsobil, že školní dvory a ulice se staly jevištěm i násilí. Zprávy spolkového kriminálního úřadu dávají na srozuměnou, že se zcela všeobecně v Německu delikty během dvou let zdvojnásobí. K těmto poměrům oznamuje „Die Zeit" [140] „Nejen v USA a Velké Britanií, ale i zde nás obklopují agrese na školách; stále více jsou postiženi učitelé, Budou muset němečtí učitelé jako jejich angličtí kolegové brzy uzavírat zvláštní rizikové pojistky?" „Poruchy chování a agrese přidávají učitelům a učitelkám stále více práce." Toto vylíčení je doloženo v časopise příklady, které v dřívějších dobách byly nepředstavitelné.

Setbou nenávisti proti „establishmentu" a propagací protiautoritativní výchovy k „vytvoření svobodného národa" [141] se seje vítr a klidí bouře. Mládež, která v posledních desetiletích vyrostla ve společnosti nadbytku žijícím nad své poměry a ve svém prostředí viděla jen žadatele o blahobyt, ztratila měřítka, nezná smysl života a ztratila se proto v nihilistickém počínání.

V Novém Zjevení to Pan předpověděl, že k tomu dojde, je-li mládež falešně vychovávána a nemá žádné vzory. Praví se tam: „Hlavní důvod zkázy lidských duší spočívá především v počáteční výchově, zakládající se obvykle na opičí lásce. Nechají strom růst tak, jak roste a přidávají k tomu nevčasným rozmazlováním všechno možné, aby nechali kmen vyrůst opravdu nakřivo."

(Výchova proti autoritě, dodává autor) „Jakmile kmen jednou ztvrdne, pak obvykle všechny napřimovací pokusy pomáhají málo nebo vůbec nic. Jednou nakřivo vyrostlá duše se asi jen zřídka stane plně rovným kmenem. Proto napřimujte své děti v jejich lehce povolném mládí." „Povolíte-li žádostem svých dětí příliš, pak jim otevřete s nimi také všem obtížím novou a širokou bránu, kterou proniknou jako vojenské pluky do tohoto světa plného zkázy. A budou-li tu jednou, budete marně proti nim se všemi možnými zbraněmi táhnout do pole a nic nepořídíte proti jejich moci a síle." (VEJ IV. 124, 2, 2 a 8)

Jakob Lorber varuje před zničením lesů

Japonci vykáceli lesy v periodě Meiji a následkem byly navazující povodňové katastrofy. Po druhé světové válce měly být podle plánu navrženého jedním Američanem Německo a Japonsko přeměněny v agrární země. Američané donutili proto Japonce 1945 lesy vykácet a proměnit v role. Znovu odpověděla příroda záplavami a půdní erozí. Ale doby se znatelně změnily pak velmi brzy a Japonci urychleně ukončili ničení lesů.[142]

Tytéž jevy, které před staletími nastaly v Japonsku, nabývají dnes v celém světě nepoznaný rozměr. Orkány s dešti podobnými potopě zaplavují široká území ve všech krajích světa. V Indii prchají miliony lidi před řekami vystupujícími z břehů. Tato země byla v roce 1865 ještě z 57 procent pokryta lesy, dnes je to sotva deset procent.[143] Vědci dnes vědí, že současné rabování lesů bude mít nejtěžší následky. Marně varují před zásahy do citlivě reagujícího ekologického systému, s tím spojenými.

Také v Novém Zjevení je lidstvo varováno před ničením lesů, zvláště před drancováním „nezřízeným průmyslem" (VEJ IX, 63, 6) Výslovně se tam poukazuje na souvislost mezi mizením lesů a nástupem orkánů. „Dokud takové lesy v náležitě hojné míře trvají na zemi dotud neuvidíte vynořovat se nad půdou zemskou ani prudké živelné bouře, ani přerozmanité morové nemoci; až však jednou hltavá ziskuchtivost lidí příliš sáhne na lesy, pak se bude lidem na této zemi také zle žít a existovat a nejhůře tam, kde lesni mýtiny (vykácením, pozn.autora) nabudou přílišnou převahu - což si také můžete zapamatovat, abyste včas varovali lidi před takovým nezřízeným průmyslem." (VEJ IX. 63,6)

„Husté lesy jsou nutné, mají tisíceronásobné účely." (VEJ IX. 63,4)

Ve skutečnosti je rostlinný a zvířecí svět lesa vysoce složitý, mimořádně členěný systém, jehož komplexnost zvláště ve vztahu ke klimatu, vytváření kyslíku atd. je všeobecně málo známa.

Ale ani průmyslové země ani rozvojové země neberou ohled na nevratné následky ničení lesů.

Následkem populační exploze se ničí v jižní a jihovýchodní Asii každoročně přes 15 milionů hektarů lesa kácením a vypalováním.[144] Drancování v lesích asijské horské oblasti s nejvyššími horami světa vedlo již k obavy vyvolávající erozi svahů a k záplavám obrovských indických nížin.[145)]

Během několika desetiletí byly obrovské lesní plochy na severu Brasilie vykáceny. Od 1990 klesl podíl lesů ze 40 procent na pět procent. Jak se jinak nedalo očekávat, došlo k velkým záplavám.[146]

Podle údajů expertů obnášela lesní plocha na zeměkouli před 100 lety 4,5 miliardy m^2, v roce 1960 ještě 2,7 miliardy m^2 .[147] Jako následek zjišťují geografové, botanici a ekologové alarmující rozšíření pouští ve všech částech Země.[148]

Třetina dnes celosvětově kultivované země podle údajů znalců OSN během nejbližších 15 roků zpustne. K ohroženým územím mají patřit možná dosud jistě uznávaná území jako USA a Kanada.[149]

Jakob Lorber předpověděl, že odlesnění velkého rozsahu bude mít závažné

následky: „Pocítíte již co nejdříve velmi trpké následky toho" „Pustošící bouře zničí do základu celá území," (VEJ V. 109,1)

To se v našem století opravdu uskutečnilo! Vyholení mohutných lesních území v USA a zavedení monokultur bez ochrany hnízdění mělo ve 20. století za následek zničení obrovských ploch. V březnu 1934 odneslo jediné tornádo 300 milionů tun ornice do Atlantiku. 160.000 farmářů mělo v tom území velké farmy, které ztratili v jediném dni. Celé území vyčíslil prof. Yudkin na 120 milionu hektarů.[150] (To jsou 1,2 miliony km ^{2}, pro srovnání NSR = 248.000 km2)

Doslova podává zprávu autor: „Uprostřed před málo roky ještě nejbohatších území pro pěstování pšenice se *stala plocha velikosti Německa* a *Francie opravdovou pouští,* a stejně velká je zkázou ohrožena." [151] Aby byla erozi učiněna přítrž, musí USA rok po roce vynaložit miliardu dolarů.

Neshoduje se to doslova s tím, co Lorber uprostřed minulého (rozuměj 19., pozn. překladatele) století prorokoval, že území, jejichž rozsah se bude rovnat *„celým zemím, budou úplně do základu zničena",* to jest stanou se pouští? A že důsledky budou trpce chutnat?"?

V Africe dojde jednoho dne také k takové katastrofě. Tento světadíl ztrácí ročně 300 milionů tun humusu, snad do 15 let nebude schopen své obyvatelstvo uživit.[153]

Tvrdošíjně jsou všude po světě ničena obrovská lesní území pro získání polí a pastvin, k získání dřeva na topení pro stále se rozmnožující obyvatele, stejně tak pro enormní spotřebu dřeva průmyslových zemí. Velké části těchto někdejších lesních území se staly mezitím erozí a vypasením stepemi nebo pouštěmi. Obrovských území luk bylo nutno se vzdát. Naše zeměkoule je na nejlepší cestě k vysušení. Ve všech suchých územích se rychle rozšiřují pouště. To má podle výpovědí znalců na světové konferenci o pouštích již nyní důsledky pro počasí a hospodaření s vodou.[154]

Celosvětové kácení pralesů může vést podle údaju vědců ke změně počasí se všemi následky. Ty jsou již patrné v zátopových srážkách, zuřivých hurikánech a extrémních krupobitích. A Jakob Lorber k tomu říká: „ Jděte tam a spalte všechny lesy"... „Jaký však bude toho následek? Průtrže mračen nejstrašnějšího druhu a neustálé krupobití zpustoší poté celé daleké okolní krajiny" (VEJ IV. 143, 5)

Od roku 1982 přicházejí ze Spolkové republiky Německo a s ní sousedících zemí strašlivá hlášení o rychlém rozšíření smrti lesů chemickým zatížením. Příčiny odumírání lesů ve střední Evropě se táhnou podle údajů expertu 20 až 30 roků nazpět. Celá desetiletí jsou lesy zatěžovány kysličníkem siřičitým (dioxyd síry), oxidem dusíku, ozonem, fotooxidanty a jedovatými těžkými kovy; následky se nyní projevují s netušenou rychlostí. Rázně nastupující odumírání lesů je předzvěstí, že se jednoho dne úplně zhroutí celý ekologický systém, jehož odolnost se stále narůstajícím zatížením vyčerpala.

Mezitím výsledky výzkumu vědců univerzity v Nottinghamu (Anglie) dávají poznat, že v budoucnu se poškodí také obilí dioxidem síry, takže „výnosnost i jakost budou ovlivněny. Stejně varoval v květnu 1983 Svaz pro ochranu přírody (Bund for Naturschutz) že se již naznačuje příští katastrofa životního prostředí. Zničení pudy povede chemickým hnojením a narůstajícím obohacováním polí kadmiem v dohledné době k tomu, že stále větší plochy ve Spolkové republice Německo nebudou moci být využívány pro zemědělství .[156]

To, co Jakob Lober předpověděl, se začíná již v této oblasti plnit. Chemicky zaviněné škody se projevují ve zvětšujícím se rozsahu. Lorber prorokoval: „Nadejdou nákazy a mor mezi lidmi [7]), zvířaty a dokonce i rostlinami" (VEJ VIII. 185, 3). „ Soudy se budou šířit a množit." (VEJ VI. 150, 15)

Marně varuje Pán v Novém Zjevení: „Proto učte lidi být moudrými, jinak si

---

[7] „Rakovina“ říká prof. S Eppstein z univerzity v Illinois (USA), „ je morem 20. století“

sami na sebe přivodí soudy! Já však vím, že k tomu dojde a přece nemohu a nesmím rušivě proti tomu vystoupit Svou všemohoucností, nýbrž jen naukou." (VEJ V. 109, 7)

Jestliže si představíme pošpinění vzduchu, zamoření řek, půd vody a moří, stejně jako drancování lesů, pak nabývají aktuálnost téměř jasnozřivé výpovědi Friedricha Georga Jüngerse, na něhož v jeho době tak nevražili technokraté: „Démonické naplňuje celý pracovní obor techniky a rozvíjí se v něm se stále rostoucí silou." „Technika sice může získat dokonalost, ne však dospělost." „Náboženství, politické a sociální a ekonomické úvahy jsou z tohoto myšlení vyloučeny." „Praktické drancování, které technika provozuje, odpovídá myšlení technika samotného." „Jsou to temné věci, které se zde vnucují." [157]

Průmysl a zemědělství chtějí jen více produkovat. Materialismus je tak ospravedlňující ideologií techniky a jí řízeného průmyslu. Množství lidí ještě nerozezná, jakým směrem se dění žene a jaká závažnost připadá větě, přednostně citované z Nového Zjevení: ‚Já však vím, že se to tak stane."

Hrozící změna klimatu

Až do osmdesátých let nebyly ještě vlivy zatížení prostředí tak výrazné. Od té doby došlo k obratu. Pro to jsou v roce 1996 dostatečně prokazatelná fakta. Tak například od Intergovernmental Pand of Climate Change (univerzita v Cambridge) a od světové meteorologické organizace. Tito experti nepochybují o realitě globálního oteplení.[158] Také vědecká rada spolkové vlády dospívá ke stejnému výsledku.[159] Ročně se vypouští ve světě 22 miliard kysličníku uhličitého. K tomu je nutno přičíst pohonné plyny jako methan a rajský plyn. S ohledem na hrozící nebezpečí, které změna klimatu přinese, doporučili učenci na konferencích v Torontu, Ženevě a Rio de Janeiro drastické snížení vypouštění kysličníku uhličitého nejméně o 60 procent.[160] Ale na uskutečnění takových extrémních opatření nemohli národohospodáři pomyslet. Americký prezident Bush odmítl dokonce každý zásah do hospodářství své země. Převládlo mínění, že by vědci navržená procentní sazba snížení přivodila totální zhroucení hospodářství. Zůstalo však také jasno o tom, že ve všech zemích stoupající automobilový provoz bude naopak působit proti všem opatřením. V roce 1995 jezdilo ve světě 500 milionů aut, a až k roku 2030 jich má být 2,3 miliardy.[161] Auta však nevypouštějí jen CO2, ale i skleníkové plyny oxid dusíku a kysličník uhelnatý. Žádné snížení nelze očekávat od Číny. Tam leží v zemi miliardy tun uhlí, z něhož se vyrábí 80 procent energie. Uhlí je nejsilnější skleníkový plyn. Rozvíjející se Čína může ovlivnit světové klima brzy silněji než mnohé jiné země.

Pro ochranu prostředí není v Číně a v jiných krajinách Asie ani zájem ani peníze. Tam nadokrajový růst znemožňuje každé plánování. Není to však jen dioxid uhlíku, který vyvolává nebezpečí, ale přistupuje k tomu methan a rajský plyn. Vzniká v bažinách, rýžových polích a v trávícím traktu skotu. Enormní přírustek obyvatelstva v třetím světě silně zvětšil jak pěstování rýže tak i počet skotu a tím vyvolává nárust tvorby metanu. S hlediska metanu číhá ale ještě další nebezpečí. Pod zmrzlou půdou na Sibiři, Aljašce a v Kanadě jsou obrovská ložiska metanu. Podobě leží velká ložiska pod mořem Arktidy a Atlantického oceánu. Leží v hloubce několik stovek metrů pod hladinou moře. Vědci vidí v tom velké nebezpečí pro případ, že se klima oteplí Pak by se plynné hydráty uložené v blízkosti horní plochy rozpustily a masivně zesílily skleníkový efekt.[162]

Vědci dospívají ale dnes v přibývajícím počtu k přesvědčení, že hlavní nebezpečí změny klimatu je nutno vidět v průvodních změnách hospodaření s vodou země. Po desetiletí trvající sucho v zóně Sahel úbytkem srážek o 20 až 50 procent souvisí se zmíněnými změnami hospodaření s vodou. Ohřev tropického

oceánu, zvláště v obrovských šířkách západního Pacifiku spolu s nárustem vypařování z toho vyplývajícím a objemem páry celé troposféry je podle údajů expertu doložen. Zpětné spřažení nad oběhem vody (vysušení, srážky, odtok) je mezitím také dokázáno. Tento proces je, právě probíhá.[163] Dnes převládá mínění, že není pochyb o realitě globálního oteplování, [164] Má to za následek, že se vodní plocha oceánu rozšiřuje. Na konferenci OSN, (panelu IPCCC), na které se zúčastnilo 200 vědců, byl udáván vzestup hladiny moře ve 20. století o 10 až 25 cm, Bude-li tento jev pokračovat, zmizí z mapy světa 36 národů v Pacifiku a v Karibiku.[167]

Podle mínění znalců muže dosavadní plíživý vývoj nabrat jednoho dne rychlejší tempo. Zkušenosti pojišťoven se to zdají potvrzovat. Každoročně, tak zní zprávy, vytvářejí přírodní katastrofy větší díry do veřejných i soukromých pokladen. Základní škody devadesátých let stouply oproti škodám s let šedesátých o šestinu. [170] Podle údaju Mnichovské pojišťovny stouply platby na úhradu škod z katastrof z roku 1994 na rok 1995 o třetinu.[173] Krupobití nabylo nikdy dříve nepoznaných forem. Kroupy ve velikosti dlažebních kostek zabily v Texasu (USA) 15 lidí a 100 dalších těžce poranily. Ulice byly pokryty kroupami až do výše 60 cm.[174] V USA muselo v létě 1996 opustit svá obydlí přes 500.000 lidí kvůli akutnímu ohrožení života. Po přechodu hurikánu celé kraje zpustly. V devadesátých letech zanechaly v celém světě zničující povodně a stále pustošivější hurikány stále hroznější obrazy zkázy. Tyto živelné síly zapříčinily i pokračující erozi a tím ztrátu zemědělských užitkových ploch. Během 40 let byla zničena třetina orných ploch. [175] Co to může znamenat pro třetí svět s přihlédnutím k tomu, že tam obyvatelstvo v každém století přibude o téměř miliardu lidí, lze si lehce spočítat.

Co jen s přihlédnutím ke změně klimatu může na přelomu tisíciletí přikvačit na lidstvo, je dnes asi předvídatelné. Změna klimatu bude pokračovat. Povodně, sucha a mohutné orkány budou přibývat a způsobovat již neuhraditelné škody. Také je nutno počítat s novými nevyléčitelnými nemocemi a epidemiemi. To bude scénář pro příští roky. Mezitím totiž vývoj dospěl do stadia, kdy se zdá řešení nesčetných problému nepravděpodobným, neboť politika se dostala do situace jakési blokády. Konflikt mezi ekologií a ekonomií byl v průmyslových zemích od začátku programován. Zde se věci v prostoru tvrdě střetávají, Římský klub upozorňoval hned v sedmdesátých letech na již tehdy se naznačující rizika, která dnes stojí před očima jasně. Svými předpověďmi a varováními však narazil na straně průmyslu na tvrdý odpor. Byl to hlas volajícího na poušti. Tehdejší prezident Římského klubu vyjádřil příčinu selhání takto: „Příliš mnoho mocných se staralo o své obchody a svůj vliv." [176] Ve všech dobách se tohle stávalo varujícím a prorokům. Nedostalo se víry ani Kasandře, ani prorokům, včetně proroka Lorbera. Leč ve všech případech se prorocká pravda brzy potvrdila nadcházejícími zničujícími katastrofami.

Prometheovský člověk našeho technického a přírodě nepřátelského století bezmezně úsiluje o moc a zisk. Fascinován pokrokem a růstem podniká neustále těžké útoky na přirodu. V pozdější době naší vysoké kultury přivádí pravděpodobně zničením ekologického systému „pokrok až k úplnému konci". Nepřátelství k přírodě a luciferská pýcha se často a zřetelně vyjadřují jako ve slovech Voegelinových: „Aby se projevil jako neomezený pán svého bytí, musí člověk bytí tak ohraničit, že hranice již nejsou viditelné." [184]

Prorocká slova jsou vahou své výpovědi teprve tehdy pochopitelná, až události, kterých se týkají, uplynou. V dané době se odrážejí již v mnoha aspektech a hrozivých obrysech. Po předchozích úvahách nyní lépe rozumíme, co na počátku kapitoly citované Lorberovo slovo, které kvůli jeho velkému významu zde opakujeme, mělo říci: „Je již možné, že časem lidé mohou objevit velké věci a tedy také začnou působit na přírodu země tak, že ona se musí stát děravou, (to znamená poškozenou, nefunkční, autor). Následky toho ovšem nebudou nikterak

příjemné." (VEJ V. 109,.6)

V Novém Zjevení poukazuje Pán lidem na to, že On ve své moudrosti vše nejlépe zařídil a že nic nezůstává ponecháno náhodě. Nejvýše komplikovaný ekologický systém je neviditelnou rukou stále udržován v rovnováze, a to tak dlouho, dokud člověk neprovede nějaké rušivé zásahy. Proto se říká v Novém Zjevení: „Můj pořádek je správně vypočten a Moje zraky jsou na vše zaměřeny, aby od největšího až k nejmenším bylo tu jedno k zachování druhého." „Vše je tak zařízeno, že to může trvat věčně, pokud svobodná zloba lidí nezpůsobí porušení Mého věčného pořádku, kterým Já nesmím překážeL." (Hi I S. 138, 24 ff)

Všechny kalamity, všechny nemoci, špatné počasí, hubená a neplodná léta, všechny zničující povodně, orkány a podobně, jsou pouze následky nespořádaného jednání člověka." (VEJ IV. 144, 2) „Lidé zneuctili, zneužili přírodu, která je obklopuje, a proto přicházejí všechny zlořády, které v duchovním a hmotném ohledu lidi pronásledují se všemi zly a bolestmi všeho druhu." (Lgh 90)

Je nám však předpověděno i toto: „Soudy se budou množit a (v rozměrech zkázy) se rozšiřovat." (!) (VEJ VI. 150,15)

Zničení ozonové vrstvy Země a vyhasnutí všeho života?

Ve stratosféře od 17 do 40 km je Země obklopena ozonovým obalem, který rozpouští tvrdé ultrafialové paprsky slunečního světla z 90 procent. Bez této ozonové vrstvy by byl veškerý život na Zemi zničen. Tento ochranný štít je po několik desetiletí vystaven trvalému poškozování kvůli v celém světě používaným fluorovým uhlovodíkovým látkám (FCKW). Tento plyn vystupuje do atmosféry, kde chemicky reaguje s ozonem a rozrušuje ozonový obal. Mezitím ozonová díra v Antarktidě nabyla velkosti celého severoamerického kontinentu. Od roku 1993 se porušení navzdory všem opatřením usadilo i v Arktidě. Podle zjištění Světové organizace pro meteorologii v Ženevě byl úbytek ozonu v Evropě v zimě 1996 tak velký jako nikdy předtím. [185] Ztráta ozonu pokračuje všude dál.[185] Následky jsou dalekosáhlé a znepokojivé. Rakoviny kůže (maligní melanom) přibývá. Je nutno počítat i s poškozením kulturních rostlin. Podle údajů vědců reagují z používaných kulturních rostlin asi dvě třetiny citlivě na rozrušující UV-paprsky.[186] Jako důsledek nastane neúroda a hlad. Podle zjištění expertů se poškodí i fytoplankton v oceánech. [186] V mořích Antarktidy ubylo již mnoho jednobuněčných řas o 8 až 12 procent. [186] Podobná pozorování jsou od roku 1995 také v mořských oblastech severu. Plankton je nejen základem pro výživu malých vylíhnutých ryb, ale obstarává také na 60 procent kyslíku pro všechny živočichy.[187] Zbytek produkují lesy. Ale pralesy byly také ve 20. století téměř z poloviny zničeny, a tato zkáza pokračuje. A bez kyslíku není života na Zemi. Trvá dvacet let než se vypuštěné FCKW-plyny dostanou do ozonového obalu. Pak teprve začnou ve svém ničivém díle.[188] Plyn vyslaný ve velkém množství vzhůru v letech 1975 až 1995 pronikne tedy teprve v letech po 1995 do ozonové vrstvy. Dále je třeba připomenout, že když fluorované uhlovodíky nahoru dorazily, mají pak ještě „životnost" 50 let, než se rozloží. [188] Nelze přehlédnout, že tyto uhlovodíky nepocházejí z obchodu, ale jsou v mnoha zemích nadále produkovány.[189] Nedbaje hrozivé situace neviděl chemický průmysl podnět k tomu, aby produkci účinně utlumil. Na konferencích v Helsinkách a Montrealu odevzdaly všechny země jen nezávazná vyjádření o svých úmyslech. I když indicie byly stále naléhavější, neuskutečnila se žádná pronikavá opatření. Na konferenci Spojených národů ve Vídni v roce 1995 bylo rozhodnuto zakázat fluorované uhlovodíky teprve od roku 2020. V jednom komentáři k tomu se říká: „Vůle k obraně ozonové vrstvy byla znovu obětována přání po krátkodobých komerčních cílech. [189] Následující obava, vyjádřená ve *Frankfurter A/lgemeine Zeitung,* osvětluje rizika, která se vyskytují kvůli záplavě chemikálií, jimž je lidstvo vystaveno: „Musí se přemýšlivě souhlasit, že nějaká

chemikálie po mnoho let v milionech tun mohla dorazit do prostředí, aniž by se také jen přibližně vědělo, kde zůstane a jaké reakce muže vyvolat.[189]

„V Mé velké domácnosti", říká Pán lidem naší doby, „je všechno dobře spočítáno. Zásah lidskou rukou může se vymstít jen člověku samotnému, protože své výpočty staví výše než Moje." (LGh 208)

Prorok předpovídá všeobecný hlad kvůli lidským pochybením

Mimo jiné se říká v Novém Zjevení: „Meč již zle řádil (obě světové války a pozdější lokální války, autor), ale pokud budou lidé ještě déle honěni v záplavě panovačnosti (boj obrů o světovládu, úsilí o hegemonii mocipánů v mnoha oblastech, autor), pošlu Já ještě jednoho anděla, totiž anděla hladu a současně anděla moru. Tato poučení přinesou lidem docela jiné představy než ty, jimiž jsou nyní oživováni." (Wiederk. [67]

Lorberovi bylo řečeno, až technika naší doby dosáhne tak vysokého stupně, že „lodi se jako vichr na vodních vlnách prohánějí a poskytují mu také opor a projíždějí jeho rozlícenou tváří", brzy nastane čas zla na Zemi. „Velký oheň soudu z nebe" není pak podle Lorberových údajů již daleko. Tuto dobu soudu budou však předcházet nejdříve jiná utrpení. „Ale brzy po oné (dříve vylíčené době, autor) to začne na Zemi vypadat pro život člověka moc zle. Nastanou války, velká drahota a hlad, protože se Země stane neplodnou." (VEJ III. 33, 4)

Země se má stát neplodnou? Nepodařilo se chemii pomocí umělých hnojiv zvýšit úrody oproti dřívějším dobám na mnohonásobek? To ano, ale přece se již dnes potvrzuje proroctví Lorberovo! Nepřehlédnutelné důsledky klimatických změn na sklizně na severní polokouli se staly již na druhé straně zřetelnými. půdám však hrozí ještě nebezpečí jiného druhu; jen ještě nepronikly do povědomí většiny lidí.

Shora bylo již ukázáno, v jak mocném objemu přibylo půdní eroze v důsledku kácení a jak tím došlo ke ztrátě rozsáhlých území kvůli prašným bouřím a povodním; a eroze pokračuje nezadržitelně dál. Současně je ale v budoucnosti, v souladu s Lorberovou zprávou, třeba počítat se snižující se výnosností půd. Ví se o tom v odborných kruzích a zná se také důvod.

Teorie nastolená Justem von Liebig, že jen anorganické dusíkaté látky jsou důležité pro růst rostlin, bylo dlouhodobě považována za dogma. Tato teorie se však mezitím prokázala být klamnou. Dnes se ví, že půdy bez dodání organických látek (chlévská mrva, rašelina atd) ornici, to jest zdravou rozdrobenou strukturu časem ztrácejí. Bez dovozu organických látek totiž silně klesá počet půdních bakterií. Na tyto nejmenší živočichy je tvorba humusu nevyhnutelně vázána; chybí-li, pak chybí brzo dešťovky, a kde chybí tyto, je brzy o zdravé půdě rozhodnuto. Půdní bakterie se však rozmnožují průkazně za silného a trvalého používání minerálních umělých hnojiv nedostatečně, jejich stavy brzy klesají. Nositel Nobelovy ceny Virtanen (Helsinki) mohl prokázat, že bakterie svou fyziologickou činnost hned zmenší nebo dokonce úplně zastaví, jsou-li půdy obohaceny umělými hnojivy. [190] Důsledkem ochuzení půdy o organický materiál je, že infekce o to snadněji v něm stoupnou.[191] Škodlivě se také vyvíjejí monokultury, protože tam se půdní flora stává jednostrannou. Škůdci nabývají převahu, jen když se v přírodě něco ocitne v nepořádku.

Umělé hnojení dusíkatými látkami má ještě další povážlivé vedlejší působení. Ředitel Spolkového ústavu pro výzkum jakosti *(Bundesanstamt fijr Qualitatsforschung)* profesor W. Schuphan v Giesenheimu na Rýně, nevývratně poukazuje na bludný kruh (circulus vitiosus), do něhož nás chemie zavedla, když vypovídá: „Přehnané hnojení dusičňany (nitráty) vyvolává velkou náchylnost našich potravinových rostlin k onemocněním a poškozením. To zase nutí ke

zvýšenému podávání chemických ochranných látek pro rostliny. Mimoto vysoký podíl dusíku snižuje vitaminové a minerální látky rostlin, životně důležité pro zdraví člověka." Časem budou zaviněny výživou podmíněné civilizační choroby ne v první řadě škodlivinami, ale nedostatkem vitálních látek.[192] Jestliže se živí myši potravou bez minerálních látek, pak umírají podle údajů prof. Heupkeho po krátké době. Větší nemocnost dobytka „je nutno vztahovat zpětně na zkrmování uměle vyživovaných a pesticidy ošetřených rostlin." [193]

Obsah magnesia je u mnoha krmných rostlin v důsledku minerálního hnojení natolik zmenšen, že krávy zajdou na tetanus (křečovité ztrnutí).[194] Minerální hnojení dusičňany mělo v neposlední řadě - jak zjistila švýcarská konference o mléce - také neradostné následky na kvalitu mléka a produkci sýru.[195]

Podle zprávy Římského klubu „O postavení lidstva" muselo být použito pro zvýšení světové výroby potravin v letech 1951 až 1956 o 34 procent, o asi 300 procent více jedovatých prostředků na hubení hmyzu. Protože odolnost škůdců proti jedům neočekávaně narostla, musí být v budoucnu ještě více jedu nastříkáno. Podle údajů prof. Friedricha Dittmara se nyní používá asi 1300 prostředků na hubení škůdců.[197] Jaké to může mít v dohledné době zcela obecně důsledky, může nás poučit tento příklad: Půdy ve státě Massachusetts (USA) byly silným používáním insekticidu tak otráveny, že jedna z největších továren na konzervy, která také vyrábí dětskou výživu, musela upustit od nákupu plodů a zeleniny, sklizených na těchto půdách. Průzkumy, podniknuté na základě chuťových změn prokázaly opravdu značné pozůstatky DDT a jiných insekticidů. [198]

Povážlivý vývoj vedl již v USA k zásahu soudu. Nejvyšší soud tam rozhodl, že američtí výrobci potravin musí na obalech uvádět, zda jejich produkty obsahují DDT nebo dieldrin.[199] Dieldrin je čtyřikrát až pětkrát tak jedovatý jako DDT. [200] V roce 1983 poukázali američtí zemědělští vědci důrazně na to, že hrozí zkáza hlavních pšeničných území v USA. [201]

Ve Spolkové republice jde podle výpovědi biologa profesora Schuphana z Mohuče, toxikologické zkoumání škodlivin, pocházejících z prostředí, „mimo biologickou skutečnost."[202] Ve stejné době odmítl prof. G. M. H. Gottchewski z Institutu pro immunologii Maxe Plancka ve Freiburgu i. B. tvrzení, že užívání pesticidů (prostředky k ničení hmyzu) a herbicidů (prostředky na hubení plevele) je neškodné, jako „neprokázané a hrubě nedbalé". [203]

Ve Spolkové republice Německo je dnes již sedm procent zemědělských užitných ploch tak silně zatíženo chemikáliemi, že podle zjištění provedených experty v roce 1983, „jsou stěží více použitelné." [204]

Američtí badatelé v oboru rakoviny Dr.Th. Slage a Dr. R. Shearer z Hutchinsonova výzkumného centra v Seatlu / Washington referovali v březnu 1976 na kongresu amerických vědců, že chemikálie vyvolávající rakovinu jsou v prostředí a v potravě tak četné, že nebude možné vyloučit všechna nebezpečí. Osmdesát procent rakovinových onemocnění lidí mělo být způsobeno chemikáliemi v prostředí, dvacet procent chemikáliemi v potravinách. [205]

Otřesné je také sdělení Světové zdravotnické organizace (WHO), že číslo těžkých otrav zneužitím prostředků k potírání škodlivin ve světě za rok narostlo na 500.000. [206]

Pozoruhodné jsou ve výročních zprávách vyšetřujících úřadů Spolkové republiky Německo učiněné úřední údaje o zkoušení potravin. Podle nich byly vnitrozemské potraviny, pocházející z obvyklého pěstování (tedy z nebiologického) zatíženy ze 40 procent pozůstatky prostředků na ochranu rostlin. [207] V šetření provedeném nadací *Warentest* v únoru 1976 o výrobcích z biologického pěstění se říká ohledně pozůstatků pesticidu: „Nejdůležitější skupiny prostředků na ochranu rostlin - chlorované uhlovodíky a ester kyseliny fosforečné

- nebyly u žádného z biologických produktů dokazatelné." [207] K pozůstatkům jedů ve velkém počtu zjištěným, poznamenává prof. W. Schuphan: „Nevíme, zda stálý dovoz toxických pesticidních substancí a jejich metabolit_ (produkty přeměny) - byť v nejmenších množstvích - na čas, a to také ve spojení s často používanými farmaky sebou nepřinášejí chronická toxická poškození nebo množící se nevysvětlitelné alergie." [208] Zde je třeba poznamenat něco pozoruhodného. S platností od 1. ledna 1978 vstoupil sice paragraf 14(1)2 zákona o potravinách a předmětech spotřeby v platnost, na jehož základě pozůstatky zvlášť jedovatých substancí z pesticidů v potravinách nesmějí být obsaženy, ale v jedné novele k tomuto zákonu se ustanovuje, že zákon platí jen pro vnitrozemské výrobky. U importovaného zboží jsou tyto jedovaté pozůstatky až do pevně stanoveného nejvyššího množství připuštěny! Německé továrny posílají jedy do zahraničí a odtamtud přicházejí v ovoci, zelenině, rýži, citrusových plodech, sýrech atd. zpět do kuchyní spolkových německých domácností. [209]

Prof. J. F. Diehls ze Spolkového ústavu pro výživu v Karlsruhe dodal v dubnu 1983, že 43 procent zeleniny a 30 procent ovoce je zatíženo chemickými zbytky. [210]

Prostředky k potírání škodlivin způsobují ale ještě jiné závažné následky. Stav včelstev klesl podle údajů prof. Wilhelma Dreschera z Bonu v uplynulých letech o téměř 200 miliard nebo 11 procent především kvůli prostředkům pro boj proti škůdcům. Současně byli také naši nejlepší přátelé v boji proti škůdcům, ptáci, vlivem insekticidů stále více redukováni. Celé druhy ptactva již kvůli chemikáliím až na zbytky vymřely. K tomu přistupuje nezodpovědné zabíjení ptáku k uspokojení chuťového požitkářství. Noviny *La Stampa* oceňují, že v Itálii je každoročně odstřeleno nebo chyceno 150 milionů ptáků. [211] Itálie však není jedinou zemí, ve které je ptačí smrt na denním pořádku.

Plodnost půd není negativně ovlivňována pouze dosud známými a shora popsanými účinky, ale přicházejí nová poplašná hlášení, která činí spektrum nebezpečí zřetelným. Ročně jsou vypouštěny do vzduchu miliony tun dioxidu síry. V půdě se mění dioxid síry vlhkem v kyselinu sírovou. Švédská studie dospívá k závěru, že kyselina rozpouští kalcium a jiné zásaditě reagující prvky z horních vrstev a podporuje jejich vymývání, čímžse plodnost půd v budoucnosti zmenší. [212] Nedostatek kalcia v rostlinách může mít pro lidský organismus neutěšené následky. Vývoj újmy plodnosti půd v celém světě se nalézá teprve v počátečním stádiu, pokračuje však nezadržitelně dále. Oborníci na výživu, jako například Lester R. Brown, poukazují na neblahé dlouhodobé následky masivního nasazení umělých hnojiv. Uplné zhoršení půd by bylo zastíráno. Ministr zemědělství Severního Porýní-Westfálska, H. O. Biumer, oznámil, že podle názoru početných vědců nejvíce zemědělsky využívané půdy budou v několika desetiletích úplně otráveny těžkými kovy. [213]

Příslušné úřady vědí o hrozících mnohonásobných nebezpečích. V jednom odborném posudku, vypracovaném z pověření zemské vlády Badenberska-Würtenberska se zjišťuje bez okolků, že „dnešní produkční metody zemědělství kulturní půdu ničí" [214] .(!) Také spolkové ministerstvo výživy v Bonnu se ve své *Zprávě* o *zemědělství,* sv. 50/1972, sešit 1-3 se nikterak netají budoucími následky vymrskání a otrávení půd. Říká se tam: „S přibývající hospodářskou nezbytností intenzifikace zemědělské produkce se rýsují nebezpečí, která by neměla být zahrána do autu."

„Půdy jsou vylouhovány a okoralé, monokulturami opotřebované ." [215] To platí nejen pro USA a Evropu, ale i produkční kapacita jihoafrické orné země" se ubírá chvatně nazpět."[216]

Po tom, co bylo řečeno, je srozumitelné, když státní ministr ve spolkovém ministerstvu vnitra, G. Hartkopf, veřejně prohlásí: „Chemie je jako potenciální nebezpečí mnohem horší než užití jaderné energie." [217]

V rozvojových zemích pokračuje nezadržitelně prudký nárust obyvatelstva.

Proto byla již všechna až dosud optimistická hodnocení stran výživy člověka v těchto územích zmařena. Od roku 1971 se produkce obilí ve světě na hlavu obyvatele ubírala nazpět. Většina zemí v Třetím světě běh o závod mezi růstem obyvatelstva a zemědělskou výrobou již v sedmdesátých letech prohrála. V mnoha zemích přistupují k tomu neřešitelné problémy kvůli obrovským proudům uprchlíků, jaké se v lidských dějinách v takovém rozsahu nikdy nevyskytly. [218]

V roce 1980 žilo podle údajů Světové vyživovací konference téměř 800 milionů lidí v „absolutní chudobě". Hlad ve světě má mnoho příčin. Th. R. Malthus (zemř. 1834) získal pro své tvrzení, že počet obyvatel Země jednoho dne poroste rychleji než zemědělská produkce pozdní ospravedlnění. Zčásti země Třetího světa nouzi spoluzavinily. Jejich vlády zanedbaly zemědělství a platily rolníkům příliš nízké ceny na jejich produkty. Proto se tito stěhují stále více do měst a spoléhají se tam na potravinovou pomoc průmyslových národů. Mnohé národy, zvláště v Africe, které se dříve samy mohly vyživovat, jsou dnes v narůstajícím počtu odkázány na dovoz obilí. Důsledkem toho je, že jen v Africe u 24 států narostly dluhy v cizině během deseti let o šesti násobek, a toto pravděpodobně bankám průmyslových zemí nikdy nebudou moci zaplatit. Následky stojí dnes před očima teprve málokterých! K tomu přistupuje, že enormní vzestup cen ropy přivodilo silné zdražení umělých hnojiv, neboť k jejich výrobě je ropa ve velkém množství potřebná. Používání umělých hnojiv je proto v rozvojových zemích stále více ztíženo.

Výnosy jsou mimoto narůstajícím způsobem ovlivněny obdobími sucha, následky spasení porostů, vyčerpáním ornice a erozí. V Indii a jiných zemích se použije ročně 400 milionů tun hovězího a buvolího hnoje jakož i slámy k vaření pokrmů, protože dřevo široko daleko není k nalezení kvůli zničení lesů. Tímto způsobem se udržení kypré ornice, která je prvním předpokladem výnosu znemožňuje. Jako důsledek toho byla již obrovská území vichřicemi odváta a deští vymyta; pro zemědělskou produkci jsou ztracena. Podle hodnocení expertů OSN se stane v nejbližších 15 až 20 letech třetina půdy způsobilé pro polní hospodářství ve světě nepoužitelnou. [219]

Dosavadní ztráty půdy způsobily za současného nárustu obyvatelstva všude útěk z venkova ve velkém rozsahu. Slumy ve městech rostou v důsledku toho třikrát rychleji než ostatní městské části. Tento vývoj ve všech krajinách Třetího světa nezadržitelně pokračuje. Výsledky průzkumu OSN opravňují k závěrům, že kvůli explosivní urbanizaci se z 15 největších měst světa bude v budoucnosti dvanáct nalézat v rozvojových zemích. Že při takovém vývoji vzniká chaos, odpovídá mínění všech odborníků. výsledkem jedné studie americké Rady pro ochranu prostředí, pořízené po tříleté práci, je již také opravdová vize hrůzy. Podle ní naroste počet současně hladovějících a podvyživených lidí z 800.000 v nejbližších 20 letech na 3 miliardy. [220]

Autoři druhé zprávy pro Římský klub [221], prof. Eduard Pestel a Michajlo Masarovič, zhodnotili skutečný stav již v roce 1974 realisticky. V interview s časopisem *Stem* vyložili, že počítají s miliardou mrtvých hladem. „Za deset nebo dvacet let bude pravděpodobně příliš pozdě." Prof. Pestel prorokuje: „Dojde pak k takovému rozvrácení v nejdříve postižených krajinách, jako třeba v Indii, a na miliardu mrtvých, že rozšíření politického chaosu do druhých, ještě intakních zemí, jako jsou naše, je nevyhnutelné." [222]

V roce 1988 nastaly v obilnářských územích USA v důsledku velkého sucha tak těžké škody na úrodě, že úroda nestačila, aby vyživila obyvatelstvo USA! Díky velikým zásobám v této zemi nevznikly žádné vyživovací obtíže. Při vzrůstu období sucha v mnoha krajinách světa, mimo jiné, výpadkem monsumových větrů (Indie), také kvůli záplavovým dešťům, nevznikají jen obrovské škody, ale také se ztrácí stále více orné půdy. Američtí experti jsou toho názoru, že kvůli nastalým a eventuelně dále trvajícím suchům v hlavních pšeničných územích USA - tak zvaných High Plains - hrozí největší nebezpečí vzniku stepí. Nedostatek vody

zatemňuje také v USA stále více budoucnost. [224]

Mohlo by se stát, že bude ohrožen sám potravinový koš průmyslových národů. Dnes se podle údajů Společnosti pro výživu (Frankfurt nad Mohanem), ve Spolkové republice Německo vyhodí asi 10 procent zakoupeného zboží - v ceně mnoha miliard marek - do odpadkového koše, protože, jak se v jednom komentáři k tomu praví, „groše a marky sedí příliš nepevně". [225] Jen školáci vyhodí denně odhadem 30.000 kg školní svačiny, „protože mají dost kapesného, aby si koupili lahůdky." [226] Italové vyhazují denně 28.000 kg chleba do odpadkových košů. Prezident národního svazu pekařů vyčísluje promrhání přepočtem na jednu miliardu marek za rok. [227]

Mene tekel bylo právě napsáno na stěnu. Proroctví Jakoba Lorbera se - po všem, co
nyní je poznatelné - strašným způsobem naplňuje. Bylo-li shora potvrzeno, že ohromné plochy polí a luk na Zemi se staly neplodnými otrávením, vylouhováním, vypasením a erozí nebo byly zcela zničeny, pak musí být k tomu, co bylo řečeno, připojena k této situaci ještě specielní výpověď Jakoba Lorbera. Lorber píše, že bylo vyvoláno *velké* neštěstí „kvůli špatnému hospodaření lidí s jejich vlastní půdou.“(!) (Wiederk. S.112)

Lorber předpovídá inflaci a nezaměstnanost

Podle sdělení Lorberových nadejde v poslední době také „nadměrné zdražení"
(VEJ VIII. 185, 3) Po mnoho let je v Evropě a v ostatních světadílech trvalé znehodnocování peněz. Nemohlo být odstraněno, ale ve všech zemích - v rozličném rozměru - se stalo trvalým stavem.

Dnes se poznává, že národy, oslepené euforií blahobytu, po léta žily nad své poměry. Přírůstek mezd a platů byl v téměř všech zemích vyšší než vzestup produktivity. Zatímco v době od 1913 do 1935 reálný sociání produkt německé říše stoupl jen o 12 procent [228], zvýšily se reálné mzdy v NSR od roku 1950 čtyřikrát. [229] Podíl hrubého příjmu z podnikatelské činnosti a majetku naproti tomu od 1960 stále klesal. Podíl obnášel 1960 39,4 %, 1970 ještě 33,3 % a 1973 ještě 30,1 %. [230]

„Rychlý vzestup pracovního příjmu", píše Marion hraběnka Donhofová v *Die Zeit,* který se uskutečňoval v rozličných přídavcích, byl pouze - a to je třeba zcela jasně vidět - umožněn neustálou inflací." [231]

Hans Roeper zjišťuje ve *Frankfurter A/lgemeine Zeitung:* „Veřejná ruka, řenesla, podnikatelé, spotřebitelé přispěli k zvýšení požadavků na výkonnou sílu národního hospodářství, která pak povolila ve svém nejcitlivějším místě, v kupní síle peněz".[232]

Srovná-li se kupní síla marky roku 1948 s kupní silou v roce 1996, pak se zjistí, že hodnota marky poklesla o 90 procent. V důsledku plíživého vývoje po desítiletí stav věci mnohým nepronikl plně do povědomí.

Uprostřed nejzářivější vysoké konjunktury se náhle dostavilo vystřízlivění. Poslední
příčinou vývoje byla nenasytnost. Jakob Lorber shrnuje stav věci takto: „Jsou to průmysloví lidé a jejich potřeby nejsou k zasycení" (DS II. 126, 5)

Prorok se neskrývá se svým míněním, říká, co si politici neodvažují nahlas říci. Není pochyb: Inflaci peněz předcházela inflace nároků. Maximalizace blahobytu přece není jak to Nové Zjevení vždy opětovně vyzdvihuje - vlastní úlohou člověka na Zemi. V základu vzato je to problém morální, a proto zevními opatřeními také obtížně řešitelný.

Jakob Lorber také předpovídá, že *„mnohé lidské ruce budou bez práce",* a

to v době, kdy „lidé dospěli k velké chytrosti a obratnosti ve všech věcech a postaví nejrůznější stroje, které všechny lidské práce mohou zařídit jako živí rozumní lidé a zvířata." (VEJ V. 108, 1)

Ta doba automatů, mikroprocesorů a počítačů je nyní tu. Lorberovo proroctví o rapidním technickém rozvoji a s tím spojenou velkou nezaměstnaností se stala skutečností. Roboti jsou v podnicích na postupu, i když vývoj v této oblasti nebude probíhat tak bouřlivě jako v racionalizaci kanceláří. Japonští výrobci nabízejí stále znovu nové generace cenově příznivých robotů, za něž evropské firmy často nic srovnatelného k nabídnutí nemají.

Friedrich Georg Jünger věděl již před půl stoletím z intuitivního poznání, kam cesta povede, když ve své technokratum nepřátelské knize *Dokonalost techniky (Die Perfektion der Technik)* napsal: „Právě strhující síla, s jakou technická racionalizace pokračuje, poukazuje na to, že se přibližujeme konci, konečnému stádiu techniky." [234] Dramatické urychlení přeměny v technickém rozvoji je neovladatelné, neboť kdo v tempu vůči jiným národům zaostane, riskuje že ztratí trhy. Nové děsné slovo v podnicích je „mikroprocesor". Po jeho startu v roce 1960 umožnil průmysl umístit, miliony informací na stále menším křemíkovém plátku (čipu). Mikroprocesor získává díky nízké ceně enormní rozšíření. Dech odnímající vývoj souvisí s pokrokem polovodičové techniky. Odborníci důvěřují mikroprocesorům, že převálcují celý svět práce.

V Evropské Unii stoupl počet nezaměstnaných z 2,6 milionu v roce 1973 na 18 milionů v roce 1995. [235]

Ve Spolkové republice Německo se nahrazují nezadržitelným technickým pokrokem stále pracovní místa stroje, roboti a mikroprocesory. [237] K tomu přistoupilo v roce 1992 zhoršení hospodářského postavení ve všech průmyslových zemích, což mělo za následek u mnoha firem ztrátu pracovních míst. Vlády předložily kvůli snižujícím se daňovým výnosům úsporné programy, které se však nezamlouvají lidem kvůli malým sociálním dávkám. Výstižně píše spoluvydavatel *Frankfurter Allgemine Zeitung* Dr. Jürgen Eick: „Když si vláda myslí, že může garantovat jistotu sociální sítě a současně trvale vynutit plnou zaměstnanost, pak udělala účet bez hostinského." [238]

Téměř všechny vlády průmyslových států se pokusily nezaměstnanost nebo přinejmenším její další vzestup odstranit roztáčením hospodářství ze strany veřejných rukou (Spolek, země a obce). To se podařilo jen částečně a jen na několik málo let skupováním obrovských dluhů, které by nikdy znovu nemohly být sníženy. V osmdesátých a devadesátých letech učinil technický vývoj netušené razantní pokroky. Počet průmyslových robotů dosáhl tím mocný rozmach. Zatímco v roce 1981 bylo nasazeno 31.900 jednotek vystoupil počet k roku 1995 na 643.500. K tomu přistoupila hrozivá konkurence tak zvaných levných zemí. Jako následek stouplo hrozivým způsobem propouštění pracovních sil. V roce 1995 bylo v Německu včetně skrytých nezaměstnaných kolem 6 milionu lidí bez práce. Tento vývoj vytváří sociálně politické problémy a lze se obávat dalšího nárustu kriminality. Tento vývoj muže v celé Evropě deformovat stav stabilních společností.

V rozvojových zemích dosáhla nezaměstnanost kvůli populační explozi již nyní velmi vysokého stupně, který se v budoucnosti nevyhnutelně ještě silně zhorší. [240] Světová organizace práce (ILO) vyčísluje počet lidí, kteří byli v roce 1995 na světě bez práce, na 800 milionu.[240] Problém obstarání práce se jeví všem odborníkum jako neřešitelný. Vyplývající příčinný řetěz je předvídatelný: Chybějící příjem, proto nedostatek potravin a bytu, vše ve všem: hlad, bída a zoufalství. Ze zoufalství nad bídou a bezvýchodností něco změnit, může vypuknout propastná nenávist a iracionální síly by mohly s explozivním násilím přikročit k hrůzným činům. [251)] Co kvůli tomuto vývoji ještě může na průmyslové národy přijít, je dnes určitě jen málo představitelné. [242]

Kdyby byla sdělení Jakoba Lorbera ohledně stále vzrůstající nezaměstnanosti, jaká dnes obtěžuje miliony lidí ve světě a další naplňuje starostmi o jejich pracovní místo, v šedesátých letech známa široké veřejnosti, bylo by celé jeho proroctví odmítnuto jako úplně falešné a nevěrohodné. Tehdy bylo pro vládnoucí i lid samozřejmostí, že vysoká konjunktura a mocný hospodářský vzrůst se stanou trvalým stavem. Bez přestání byly dováženy miliony cizích dělníku (Gastarbeiter) s jejich rodinami do země. Nikdo nepomyslil na problémy, které z toho jednoho dne vzniknou. Dnes stojí jasně před očima, že prorocká sdělení, která Lorber sepsal na podkladu slyšeného hlasu, proti všemu očekávání se v dané době stanou skutečností.

Odpor proti bojovníkům za zdravé životní prostředí

Stále narůstající škody prostředí, rozpoznatelná nebezpečí změny klimatu, tak jako ohrožující rozrušení ekologického systému jsou vskutku alarmující.

Již nyní je mimo pochybnost, že přírodní pomocné zdroje, vzduch, voda a půda jsou nanejvýš ohroženy. Nemoci, churavění, předčasná invalidita, stejně jako projevy degenerace u mladé generace nabývají na rozsahu, že (odezírajíc od z toho rezultující exploze nákladu v budoucnosti) budou následně ovlivňovat hospodářskou výkonnost a tím i kvalitu života, to jest život ve zdraví.

Nikdy nebylo lidstvo od potopy světa jako celek tak ohroženo jako nyní. Ačkoliv je situace bez příkladu, ponechává volný průběh jí rozpoutaným zničujícím silám a pohybuje se s jistou přímo sebevražednou letargií k zániku. Tato slepota vůči nebezpečí všeobecného zhroucení je však na konci každé vysoké kultury typická pro společnost, která se ubírá vstříc zániku. Pokud se nebezpečí blíží v potměšilé neviditelnosti a katastrofální následky přitahující pohromy se nezjevují, setrvává velká většina ve lhostejnosti a nechce být rušena ve svých obchodech, ve svém klidu a ve svém blahobytu. Vznikající pochybnosti, že následující generace se uvidí být postavena před neřešitelné problémy, se zapudí a dunění z dáli se přeslechne. Tragikou průmyslové společnosti je, že nebezpečná situace, ve které se již nalézá, přes všechna varování pronikne do vědomí teprve až už je pozdě.

Ohrožení našeho prostředí chemizací roste nezadržitelně. Veřejnost, která dlouhý čas sotva zaznamenala varování vědců a ochránců prostředí, byla počátkem osmdesátých let vyburcována již nepřehlédnutelnými skandály životního prostředí všeho druhu a naplněna vzrůstajícími úzkostmi a starostmi. Trvalé zatížení jedovatými látkami s dlouhou životností, které se dýcháním a potravou dostávají do těla, přivedla chemii do světla ramp veřejného zájmu. Teprve po mnohých vzrušujících událostech, které u mas vyvolaly obavy, rozhodly se vlády podniknout politická opatření týkající se prostředí. Ale téměř všechny k tomu se vztahující zákony je třeba považovat za nedostatečné. Tlak průmyslové lobby způsobil, že návrhy zákonů byly hned následně změněny. Především však přišly mnohé zákony časově příliš pozdě. Příliv jedu dávno přetekl hráze. Dnes je již 63.000 chemických látek ve světě a prodávají se ve více než milionu přípravků. Jen relativně málokteré z nich byly zkoumány na jejich eventuelní nebezpečnost. Podle chemického zákona Spolkové republiky Německo nemusí být zkoušeny na svou bezpečnost produkty, vyrobené před rokem 1980. Od roku 1981 vyrobené produkty musí výrobce zkoušet, ale jen když se prodávají ve velkých množstvích. V mnoha průmyslových zemích je v ovzduší až tisíc substancí, ale ve Spolkové republice Německo se z nich uvádí v Technickém návodu k udržení čistoty vzduchu (TA-Luft) jen 180. [243] Celková produkce chemických výrobku ve světě vzrostla mezitím na 120 milionu tun ročně! Po tomto zjištění je pochopitelné, že Světová zdravotnická organizace (WHO)

odvozuje 60 až 90 procent všech rakovinových onemocnění z chemických substancí. [244]

Ještě nebezpečnější než olovo a rtuť se prokazuje podle novějších poznatků jedovaté kadmium, které se při dlouhé poloviční lhůtě rozpadu 20 let ukládá v ledvinách, játrech a kostní dřeni. Podle dobrozdání německého Spolkového úřadu pro záležitosti prostředí činí průměrné zatížení obyvatel Spolkové republiky 70 až 80 procent mezních hodnot, udávaných Světovou zdravotnickou organizací. V okrajových územích jsou mezní hodnoty pravděpodobně již překročeny. Kadmium se dostává do vzduchu z průmyslových zařízení, spaloven a silnic se silným automobilovým provozem. [245] Mimoto jsou podle výroku prof. G. Lehnerta z Hamburku, umělá hnojiva „podstatným zdrojem" tohoto jedu, který se usazuje v rostlinách. Lehnert poukazuje na budoucí zdravotní důsledky pro obyvatelstvo. [246] Podle zjištění prof. Vettera ze zemědělského výzkumného ústavu v Oldenburgu, jsou například „obsahy kadmia v bramborách ve vztahu k vysoké spotřebě brambor tak vysoké, že se z tohoto důvodu musí začít brzdit." [247] Přes alarmující zprávy nebyly ani ve Spolkové republice Německo, ani v Evropské unii imisní mezní hodnoty pro kadmium stanoveny.

Pro jiné chemikálie jsou sice mezní hodnoty, například pro nitráty ve spodní vodě, ale ve Spolkové republice byly před 1. červencem 1986 téměř dvakrát tak vysoké jako nejvyšší hranice přípustnosti, stanovená Světovou zdravotnickou organizací. [248] Podobně nedostačující je ochrana obyvatelstva před otravným zatížením olovem. Toto stouplo od minulého století o stonásobek. Dnes obnáší světová produkce 1160.000 tun. 70 procent olova se dostává potravou do těla. Podle údajů vědců byla „únosná mez tolerance dosažena". Prof. Fulgraff vyšel z toho, že „asi pět procent dnes ve Spolkové republice obchodovaných potravin by mělo být, jak se zdá, z provozu vyloučeno."[249]

Nejinak je tomu s dozorem nad léčivy a potravinami ze strany Spolkového zdravotního úřadu. Prof. Fulgraff dodal bez okolku: „Nejsme v situaci, abychom preventivně odvrátili nebezpečí a určili nová rizika již v předpolí." Ve všech oblastech jsou kontroly nedostatečné. Podklad pro tyto podezřelé poměry otevřeně oznámila ministryně zdravotnictví v Bonnu Antje Huberová. Stěžovala si na to, že parlament neuvolnil pro personál Spolkového zdravotního úřadu prostředky, nezbytné k tomu, aby se zvládly výrazně rozrostlé úkoly. [250] Rada znalců pro otázky prostředí žádala ve svém dobrozdání pro rok 1980, stejně jako organizace pro ochranu prostředí to činí po léta, marně o sestavení centrálního registru rakoviny, aby mohla být určena rakovinná rizika ve vymezených územích. Je totiž jisté, že městské obyvatelstvo v okolí velkých chemických továren, které vyrábějí benzol, chlorované uhlovodíky, pesticidy, insekticidy atd. je v jednotlivých případech desetkrát až patnáctkrát více zatíženo, než lidé, kteří bydlí ve větší vzdálenosti od chemických podniků. [251]

Veškerá zákonná opatření, pokud vůbec jsou, jsou nedostatečná, aby utlumila rostoucí nebezpečí. Odpor proti důslednému potírání záplavy jedů je zřejmý. Mnozí ministři se dotýkají také jádra problému.Tak například ministr práce a sociálních věcí Severního Porýní-Westfálska, prof. Farthmann, vysvětlil, že ve velkých podnicích se uvažuje především „s ohledem na hospodaření podniku." „S takovým způsobem myšlení", pokračuje, „nepokročíme dále ve svém snažení o zlepšení ochrany prostředí" [252] Také spolkový ministr vnitra Baum říká jasná slova: „Politika životního prostředí Evropského společenství nesmí být dále podřízena primátu harmonizace obchodní soutěže. Co potřebujeme, je klauzule nejvyššího upřednostnění ochrany životního prostředí." [252] „Musíme mít odvahu říci lidem, od určitého bodu se hospodářský růst platí tak draze, že se raději nechá být." [253]

Přece se při podpoře nekonečného růstu našly pospolu všechny skupiny, které se jinak potírají. Skutečnost, že nekonečný růst „je procesem tvůrčího

zničení", poznal správně již před desítkami let významný národohospodář Alois Schumpeter. 254 Ale tuto mezitím potvrzenou zkušenost nechtěl nikdo brát na vědomí. Lidi průmyslových národů, pro které mají platnost jen okamžité zájmy, není tak lehké vymístit z cesty strukturální krátkozrakosti.

K problematice věčného růstu je zde třeba v závorce poznamenat, že v oblasti komunistických států je neochvějný růst politickou doktrínou. Marx a Engels tvrdí, že „rozvoj produkčních sil je absolutně nutným praktickým předpokladem komunismu." (Marx Engels-Dílo, něm. vydání sv. 3, str. 534). Tato poučka je tak dalece důsledná, jakože marxistická teorie považuje růst produkce za předpoklad ráje na zemi, který se má uskutečnit. Z víry v nebeské království na zemi skrze moc člověka samotného bez Boha žije marxismus.

Vlády a politické strany všech zemí vidí se být postaveny před rozhodnutí buď usilovat o hospodářský růst a tím se zříci vážného boje proti život ohrožujícím nebezpečím prostředí nebo v zájmu příštích generací dát do klatby nebezpečí, pak ovšem přičísti svým voličům pokles dosavadního životního standartu. Toto zjištění bylo potvrzeno, když prezident US George Bush v roce 1990 blokoval na dvou konferencích závěry, týkající se snížení vypouštění dioxidu uhlíku (kysličníku uhličitého). USA potřebují růst, aby snížily enormní zadlužení.

Řádná dimenze problému prostředí byla určována až dosud dalekosáhle od přání mas. Prokáže se ale, že není jen kolektivní krátkozrakost, ale také kolektivní zodpovědnost a kolektivní převzetí následků.

Za daných okolností nezbylo vládám všech zemí pro podporu hospodářského růstu nic jiného, než skupováním skokově stoupajících státních dluhu zastavit růst nezaměstnanosti.*[8] Že tímto způsobem nastalé problémy byly jen zakryty a před sebou posunuty, bylo předvídatelné. Případně řekl prof. Herbert Giersch, ředitel Ústavu pro světové hospodářství na univerzitě v Kielu: „Vítězství na frontě zaměstnanosti, která vlády upřednostňovanou měnovou a fiskální politikou mohou dosáhnout, jsou již jen krátkodobými Pyrrhovými vítězstvími." 255

Mezitím ukázala zkušenost ve všech zemích, že skutečnost, že všechny národy žily nad své poměry, byla přechodně zastírána. Průmyslové národy se nechaly, jak zjišťuje nositel Nobelovy ceny Konrád Lorenz, vmanévrovat do začarovaného kruhu, ve kterém musí stále růst, jestliže nechtějí být neschopnými platit."

Příroda se však neřídí podle požadavku hospodářství, popřípadě donekonečna vystupňovaných přání společnosti blahobytu v průmyslových zemích. Země je omezeným systémem, který umožňuje jen omezený růst a omezené nároky.

Zdá se také, že nelze dát žádná závažná a účinná řešení mnoha problémů prostředí i jiných problémů na mezinárodní úrovni, protože - jak bylo proroku Jakobu Lorberovi Pánem řečeno – „všechno vaše politické právo je založeno pouze na klamu a lži sebelásky." (Hil, str.25, německého vydáni)

„Panovačné myšlení", říká rozčarovaný někdejší maoista André Glucksmann, „překrývá planetu, vychází stejně z Washingtonu a Pekingu jako z Moskvy," 256

Vůkol ztratilo lidstvo orientaci. Zdá se, že všechno vězí v beznadějném zmatení. Přesto nechtějí mnozí to, co nadchází, vidět, i když to nelze vůbec přehlédnout. Vzpomeňme si tu na Goetheho, který mínil: „Ďábelská smyslnost lidského jednání se nestará o dosah uplivnutých lidských děl."

Posud úspěšné zatemnění hlav, způsobené řečmi jistých optimistů z nutnosti, že Kasandrovskými výkřiky se udělá obchod se strachem, nebude moci mít dlouhého trvání. „Ohrožení našeho životního prostoru je tak vážné", říká prof. Georg Picht, "že se ani nevnímá, že strany, zájmové skupiny, vlády a správa přičesávají situaci, jak se jim zrovna hodí." 257

---

[8] Spolový stát nadělal sám v roce 1980 více dluhů, než v obou desetiletích po roce 1949

Početní vědci jsou toho mínění, že kolaps hrozí již před koncem století. [256] Mezi jiným říká profesor Grabarek (univerzita Maryland), prezident americké Habitat Society: „Problém otráveného prostředí se stal tak velikým, že *většina* ekologů plným právem věří, že bod, ve kterém by ještě bylo bývalo možné zastavit zánik, byl již překročen." [259] Nicméně proti rozumu v bezperspektivní krátkozrakosti se nastupuje cesta do neuzdravitelné budoucnosti. Avšak osud Kassandry∗[9] záležel v tom, že jejím později vyplněným předpovědím se nevěřilo.

Lidstvo má svobodu rozhodování, ale následující slova v Goethově *Faustu* si uchovala na druhé straně svou platnost:

„První nás osvobozuje,
u druhého jsme sluhy."
„Na každý způsob jste ztraceni.
A k záhubě to spěje."

Prof. Cart Fiedrich von Weizsacker se dotýká vlastních duchovních příčin katastrofálního vývoje naší technické vysoké civilizace, když objasňuje: "Moderní kultura ve své současné vývojové fázi je kulturou bez moudrosti, bez rozumu." [260]

Lidstvo, posedlé materialistickým duchem doby, muselo být důsledně zatlačeno na cestu, po které se ubírá. Neschopnost uskrovnit se, snaha o stále větší pohodlí a zábavu, postrádá jakoukoliv intelektuální a vitální sebekázeň. „Přátelé mrtvých pokladů, přátelé ma
monu", bylo řečeno proroku Jakobu Lorberovi, "se těžko mohou obrátit k lepšímu světlu." (VEJ VIII. 76,10)

Egocentrická společnost nemohla způsobit ozdravění prostředí a zastavit Apokalypsu. - Jakob Lorber tento vývoj předpověděl a jeho proroctví se nyní začíná plnit.

„Lidé budou stále hůře používat svých četných poznatků o světě a získaných schopností a přivolají zcela dobrovolně všemožné soudy z hlubin stvoření na sebe a na *celou zemi."* (VEJ V. 205, 4)

„Bůh to ve svém Pořádku již provždy zařídil, aby všechno zlé a klamné se v každé době samo zničilo" (VEJ V. 46, 7)

„Svět a příroda mají od Boha své nezbytné a neproměnné zákony, a to ve správném uspořádání. Stejné zákony má i člověk podle své formy a svého vlastního bytí. Chce-li se člověk vzpírat tomuto pořádku a přetvářet svět, nebude za to potrestán hněvivým Bohem, ale uraženým, přísným a pevným Božím řádem ve věcech samotných, které musí být takovými, jakými jsou," (VEJ IV. 143,2)

„Člověku nyní nemůže být pomoženo jinak, než skrze velká utrpení" (VEJ II. 132, 13)

„Teprve až svět dospěje k názoru, že mimo Mne nelze hledat spásu, políbí mír zemi." (Hi I, str.101 německého vydání)

Předznamenání začínajícího konce časů

Údaje Nového Zjevení se neomezují jen na škody životního prostředí všeho druhu, které „zemi pořádně rozruší", a nejen na epidemie nemocí a hlad, ale výpovědi Jakoba Lorbera neponechávají žádnou pochybnost o tom, že také katastrofy jiného druhu, například geologické převraty *nepředstavitelného rozsahu* budou otřásat zeměkoulí a lidé budou přemísťováni v úzkosti a hrůze. Na základě následujících sdělení musí se hovořit o konečné době lidstva. Je řeč o „všeobecném čištění lidstva ohněm a mečem, abych pak Já sám mohl zřídit zcela novou školku pro opravdové lidi na této zemi, která bude trvat až do konce času." (VEJ VI. 150,17)

[9] Kassandra byla v řeckém mýtu dcerou Trojského krále Priama, který měl dar předpovídání. Jejich později splněných varování nebylo dbáno.

Vícekrát se říká, že katastrofální vývoj se ubírá *postupně.* „Na konci naznačené doby vzbudím větší proroky a s nimi se *budou také soudy množit a rozšiřovat“* (VEJ VI. 150, 15)

Okamžik *začínajícího konce časů* je označen docela přesně ve dvojím ohledu. Říká se, že napřed bude objeven parní stroj, který „bude vozit nejtěžší vozy tak rychle jako vystřelený šíp" a „námořní lodi budou vzdorovat každé bouři ..."

„Brzy *po* oné době" říká se pak, „začne na zemi život člověka vyhlížet velmi zle." „Začnou povstávat války, velká drahota a hladovění." (VEJ III. 33, 4) „Národ potáhne proti jinému národu" (VEJ VI. 150,15) (První a Druhá světová válka, válka v Koreji, války ve Vietnamu, Kambodži, Iránu, Iráku, Chorvatsku, Bosně atd. - pozn. autora)

Věda a technika budou - tak se oznamuje - dosahovat vrcholných výkonů, ale budou mít za následek nevěru. „Smysl pro přirozený svět takových mudrců zahubí příliš brzy mnoho tisíc lidí svým lákavým příkladem." (VEJ VIII. 181, 16)

Ke známkám začátku konce počítá také násilnická panství Stalina a Hitlera (VEJ I. 72, 2)

Nakonec se bere ohled na současnou obrovskou válečnou výzbroj v celém světě. „V *rozestavění velkých válečných mocností* Duch Svatý nepůsobí nikdy. Následuje pak na takový jemu se protivící způsob jednání vždy mocný soud." (Schriftt., str. 61 německého vydání)

Okamžik velkého soudu oznámil Ježíš svým apoštolům takto: „Uplyne až k tomu od nynějška tisíc roku a ne ještě jednou tisíc roku."Jako další kriterium konečné doby udává Ježíš zánik katolické církve, který svým apoštolům již předpověděl. Nastane „sobecké padělání zjeveného slova" (VEJ VI. 149, 13). Staletí trvající rozepře konfesí by byly „věnovány hádce a sváru" a „každý by předstíral, že on učí plnou a čistou pravdu." Učení Ježíšovo bude pozměněno, „kostra ovšem ještě zůstane." (VEJ X. 153, 10 -11)."...stoupenci se budou brzy ve velkých houfech (od katolické církve, autor) odvracet." (VEJ VI. 151, 12) „Vložte ruku na staré, unavené srdce církve, vskutku byste museli být slepější než střed země, kdybyste nemohli na prstech vypočítat, kolikátá hodina velkého dne nyní je." (Hi 1, str. 308, 13 německého vydání)

Nestarejte se však, co z Mého učení časem bude, neboť Já sám vím, co se na tomto světě má stát." (VEJ VI. 151, 13) „Můj Duch, to jest Duch Pravdy, bude mezi těmi *„mnohonásobně utlačovanými lidmi bdělým,* slunce (duchovního) života začne mocně zářit." (VEJ IX. 40, 2)."...v oněch dobách nebude lidem Moje učení zahaleno, ale plně podle nebeského a duchovního smyslu odhaleno (Nové Zjevení, autor) a *v tom bude spočívat Nový Jerusalem,* který sestoupí z nebe na zemi. (VEJ IX. 90, 2)

Období katastrof apokalyptického rozsahu

V poslední době se podle sdělení Jakoba Lorbera budou přírodní úkazy šířit hrůzu a trápení. „Budou velké bouře na zemi i na moři stejně tak zemětřesení. Moře na mnoha místech přeteče břehy. Tu budou lidé pohříženi ve velké hrůze a úzkosti v očekávání věcí, které mají na zem přijít." (VEJ VIII. 185, 4)

Hromadění zemětřesení, hurikánů a záplav sice od jisté doby bije do očí, přece však se blíží - jak z dalšího vyjde najevo - ještě docela jiné katastrofy. Věštec 20. století, Edgar Cayce - tak zvaný spící prorok - který mnohé události správně předpověděl, prorokoval, že ještě před koncem tisíciletí velké díly severoamerického západního pobřeží včetně tamních velkoměst se zřítí do Pacifiku. Podle jeho údajů se také velké části Japonska potopí do Tichého oceánu. [261]

Skeptikové odmítnou taková proroctví jako fantastická tvrzení. Můžeme jim

posloužit vědeckými údaji, které předpovědi Cayceho přímo ohromujícím způsobem potvrzují. V díle *Bild der Wissenschaft* se k tomu uvádí toto: „Seismická aktivita země je omezena na několik málo úzkých pásem. Přitom nastávají nejčastější a největší otřesy v pásmu kolem Pacifiku. (Západní pobřeží Ameriky a Japonské souostroví, autor)

Zemětřesení v liduprázdném prostoru na Aljašce 27. března 1964 mělo maximální sílu 8,5. „Tam, kde probíhá pacificko-severoamerický zlom pevninou, je zvýrazněn více jak zřetelně rozpoznatelným podélným údolím. Stejně směřující boční posuny přemístily na mnoha místech údolí až do 20 km." Pověstná, na zemětřesení bohatá *vrása San-Andreas* probíhá v blízkosti paralelního pobřeží Kalifornie od San Franciska až po Cap Merdocino. „Zvláště je prostor kolem Los Angeles přerušen systémem menších příčných údolí." (Aglomerace Los Angeles [Los Angeles - Ventura a Orange obýván devíti miliony lidí, autor)

Podzemní desky obrovského rozměru se přibližují a setkají se, „pokud zůstává vrása v pohybu, mělo by být silné zemětřesení v Kalifornii nepravděpodobné." Naznačující se události jsou ale alarmujícím signálem: Pohyb v zemských hroudách nastává v poschodích, ta jsou v území San Franciska blokována. Že v blízké *budoucnosti* Severní Kalifornii s *jistotou hrozí mocný otřes země, je jednomyslným úsudkem vědců," „Dojde-li k zemětřesení, pak to tam strašně praskne.* [262] Podle údajů geologa Donalda L.Andersona ve *Science* (217, str. 1097, 1982) je pravděpodobnost těžkého zemětřesení v Kalifornii, které může dosáhnout velkosti 7 nebo ještě větší, vnímána jako stoupající. [263]

Také Caycem předpovídaná katastrofa pro Japonsko dostala v roce 1974 rovněž nový aspekt. Fotografie ze satelitu, které uvolnila NASA (Americký úřad pro vesmír, autor), vyvolávají v Japonsku velké zděšení. Fotografie prokazují, že jedna vrása zemské kury překrajuje celé Japonsko; je seismology považována za nebezpečnější než vrása San Andreas v Kalifornii. Vědci se obávají, že Japonsko rok 2000 nepřežije.[264]

V srpnu 1983 prošlo tiskem sdělení, že ředitel japonské zemětřesné hlídky v ústředním úřadu pro počasí, Kazuo Takahasi, sdělil: „Víme, kde nejbližší zemětřesení vypukne, můžeme také předpovědět přibližně jeho sílu. Jedinou obtížnou otázkou teď je, kdy to přijde."

Z Koreje pocházející jasnovidka Chou-Maja, která bydlí v Japonsku, předpověděla pro japonské ostrovy - zvláště pro Tokio - nepředstavitelnou katastrofu; Chou-Maja je tam brána vážně, protože jiné její předpovědi se potvrdily. V jedné zprávě se k tomu říká: „Jak hluboko je skrytá úzkost Japonců před katastrofou, ukazuje kniha s titulem *Zánik Japonska,* která je po týdny mezi japonskými „bestsellery". Líčí, jak gigantické zemětřesení a výbuchy sopek nejen Japonsko zpustoší, ale nakonec celý ostrovní národ nechají ponořit do hlubin moře. [265]

Lorberova proroctví se vztahovala na celou Asii, takže asi mimo Japonsko také Čína a ostatní asijské národy musí počítat s nejtěžšími katastrofami. Těžká zemětřesení v Číně a třicetiletá válka ve Vietnamu se svými důsledky také pro sousední země umožňují již rozpoznat počátky katastrof v Asii. Doslova píše Lorber: „Asie bude velkým světovým soudem vy tříbena." (VEJ IX. 94, 13)

Všechna dosud znovu podaná a objasněná sdělení Jakoba Lorbera dávají rozpoznat svou realitu buď již nastalými událostmi, nebo jasně se naznačujícími obrysy očekávatelných katastrof. Některá z následujících proroctví, která se týkají konečné fáze poslední doby a mají nastoupit na přelomu tohoto století, jsou dílem rozpoznatelná stěží anebo vůbec ne; dávají však poznat, že události budou představovat to, co se ve Zjevení Janově označuje jako Apokalypsa.

Katastrofu nelze srovnávat se zánikem Země nebo dokonce Vesmíru, Ve sděleních se říká víceméně zcela jasně: „Země bude trvat dál, tak jak zůstala po Noemovi (Potopa) a ponese Mé světlé děti; pouze nečistota, která se příliš vzmohla, bude z ní odstraněna a přijde do nějaké čistírny, jakých v Mé věčně

veliké říši opravdu není nedostatek.
(VEJ V. 110, 6)

Ježíš svým učedníkům popsal poslední dobu tehdejšího lidstva a předpověděl jim, že „od nynějška v necelých 2000 letech" lidstvo „velkým ohněm života bude muset být očištěno." (VEJ VIII. 182, 5)

To, co tehdy Ježíš v malém kroužku, který v bezdechém napětí naslouchal, sdělil, nesmělo být učedníky lidu nikdy oznámeno. „Mám o soudu, o kterém jsi nám dnes vyprávěl, něco poznamenat na pergamen?" ptal se Jan Pána, načež mu bylo řečeno: „Nech to tak, neboť v oné době (v naší době, autor) budu takové věci ústy nově probuzených věštců a proroků zjevovat lidem, kteří jsou dobré vůle," (VEJ X. 157, 1-2) „Já jim budu všechno to, co nyní v Mé přítomnosti je řečeno, říkat skrze jejích srdce do per." „Protože lidé v oné době budou téměř všeobecně znalí čtení a psaní, tak budou moci nové knihy číst a jim rozumět. A tento způsob rozšíření Mého *nově* a *čistě* opětovně podaného učení z nebe pak bude moci být předáno mnohem rychleji a působivěji všem lidem na celé zemi než nyní skrze posly v Mém jméně od úst k ústům." (VEJ IX. 94, 4 -5)

Ve shora citovaném sdělení byla řeč o „očištění lidstva ohněm". Interpretaci čištění lidstva ohněm jest rozumět zčásti realisticky a zčásti alegoricky. Ježíš hovoří k učedníkům o čtyřech druzích nebo stupních ohně.

První druh katastrofy je v Novém Zjevení líčen takto: „Ohněm bude se nazývat velká a všeobecná nouze, bída a zármutek, nad něž větší ještě země nikdy nepoznala. Víra uhasne a- láska vychladne." „Národ se pozvedne proti druhému a budou spolu válčit ohnivými zbraněmi." „Povstanou nadměrná drahota, hlad a zlé nemoci a nákazy a mor u lidí, zvířat a rostlin. Také přijdou velké bouře, zemětřesení.." „To je první druh ohně. (VEJ VIII. 185, 2-6)

Dále se praví, že „v téže době" technický rozvoj, to jest parní síla skrze uhlí a topný olej stejně jako elektřina a *válečné zbraně* dosáhnou vysokého stupně. (VEJ VIII. 185, 7-9) *Ohnivé zbraně,* které přinesly tolik neštěstí lidstvu jsou nazírány jako *druhý druh* ohně a označeny jako „přirozený oheň",

O atomové válce není ve sděleních Lorberových nikde řeč. Následující výpověď poukazuje spíše na to, že po desetiletí trvající rovnováha strachu i v budoucnosti zůstane zachována. Pozoruhodná výpověď říká: „Vynalézaví lidé dospějí se zbraněmi tak daleko, že pak brzy žádný národ nebude moci začít válku. Neboť jestliže dva národy se s takovými zbraněmi napadnou, tak se lehce a brzy až do posledního muže vyhladí, což ovšem nepřinese žádný podíl na vítězství a zisku. To králové a vojevůdci brzy nahlédnou..."
(VEJ VIII185,9)

Nebezpečí nadcházející pro lidstvo s populační explozí a obrovským nárustem nezaměstnanosti se zdají být mnohým znalcům daleko pravděpodobnější než atomová válka.

Třetím druhem ohně je *duchovní* oheň. „Bude spočívat v tom, že Já již nějakých sto let předtím vzbudím jasně osvícené vizionáře a proroky" (mimo jiné Böhme, Swedenborg a Lorber, poznámka autora). Proroci mají za úkol znovu hlásat Ježíšovo učení, očištěné od obřadnictví a falešného výkladu, což bude mít za následek zánik katolické církve. Doslova se říká, že tito proroci „budou razit cestu církvi k jejímu zániku". „Jako však tato noc nyní (v době Ježíšově) záleží v pohanských, slepých a nesmyslných ceremoniích, které někdo nazývá bohoslužbou, tak budou trvat také v oněch dobách, ale třetím druhem ohně z nebe budou porušeny a zničeny. (VEJ VIII. 186, 3)

Čtvrtý druh ohně bude záležet ve *velkých* přirozených pozemních revolucích všeho druhu a rodu, a to jmenovitě v oněch bodech na Zemi, v nichž si lidé vybudují příliš velká a nádherná města, ve kterých bude panovat největší pýcha, neláska, zlé mravy, klamné soudy, moc, uznání, zahálka a přitom na druhé straně veliká chudoba, všeobecná nouze a bída (slumy, poznámka autora), způsobené příliš vysoko vzrostlým epikurejstvím (blahobyt a luxus, autor) velkých

a mocných. (VEJ VIII. 186,4)

„V takových městech budou z přehnané ziskuchtivosti zřízeny všemožné továrny ve velikém měřítku a v nich budou místo lidských rukou oheň a voda pracovat ve spojení s tisícem umělých z kovů zhotovených strojů. Vytápění bude uskutečňováno starým uhlím, které si lidé opatří v obrovském množství z hlubin země. Místa v ovzduší budou naplněna tak mocně hořlavými druhy éteru, které se pak brzy tu i tam zapálí a taková města a krajiny promění v prach a popel s mnohými jejich obyvateli; bude to pak snad také velkým a působivým čištěním. Čeho však tímto způsobem vyvolaný oheň nedosáhne, toho dosáhnou velké bouře všeho druhu a původu, kde toho bude třeba, neboť bez potřeby nic nebude zničeno." (VEJ VIII 186, 5-6) Svým apoštolům Ježíš k tomu výslovně poznamenal: „To je ovšem předpověď pro ještě vzdálenou budoucnost, která však nezůstane nenaplněná," (VEJ VIII. 186, 9)

Následující proroctví jsou asi nejtíže srozumitelnými sděleními:

„Až počet čistých a dobrých jak za času Noemových se velmi sníží, pak má být země opětovně navštívena všeobecným soudem, při kterém nebudou ušetřeni ani lidé, ani zvířata, ani rostliny. Tu již pyšným lidem nepomohou jejich ohnivé a smrtonosné zbraně, jejich hrady ani někdejší dráhy, po kterých cestovali s rychlostí vystřeleného šípu, protože přijde nepřítel z ovzduší a všechny zničí, kteří zde vždy páchali zlo. To bude opravdová doba kramářů a směnárníků. To, co jsem kdysi v Jeruzalému v chrámu učinil se směnárníky a prodavači holubů, to pak udělám ve velkém na celé zemi a zničím všechny obchody a boudy směnárníků nepřítelem, kterého Já pošlu z dalekých prostorů země jako šlehající blesk s velkým rachotem a duněním. Opravdu, proti němu budou marně bojovat všechna vojska země, avšak Mým několika málo přátelům nezpůsobí ten velký nepřemožitelný nepřítel žádnou bolest a ušetří je pro úplně novou školku, z které vzejdou noví a lepší lidé." (VEJ V. 108. 2 -3)

„Je docela velká země na dalekém západě, která je ze všech stran oklopena velkým světovým oceánem a nikde přes moře nesouvisí se starým světem. Z oné země vycházejíce lidé nejprve podniknou velké věci a ti se také vylodí na západě Evropy, a povstane z toho jasné záření a protizáření. Světla nebeská se budou potkávat, poznávat a podporovat se ." (VEJ IX. 94, 14)

Lidé budou varováni *Věštci* a *zvláštními znameními na obloze,* odkud se však jen někteří z Mých navrátí, zatímco lidé světa budou to všechno považovat jen za zvláštní přírodní úkazy. (VEJ VI. 150, 16)

O smyslu poselství týkajícího se „nepřítele ze vzduchu" a „světel z nebe" se mnoho hádalo. Zástupci teorie UFO uvádějí naposled zmíněné místo ve spojitost s neidentifikovanými předměty (UFO) zvanými lidově „létající talíře", pozorovanými na obloze nespočetnými lidmi všech stavů. Opírají své mínění o následující sdělení Nového Zjevení a věří, že mimozemští lidé zasáhnou do zmatku dnešního lidstva: „Nyní přichází doba, kdy Já otevřu obyvatelům větších planet pohled na Zemi a objasním jim stanovisko těch, kteří Mne vyšli hledat a na tuto Zemi přišli. Tu asi budou oni vzrušeni a toto vzrušení se rozprostře od Venuše až po Urku. Tu se pak přihodí, že „síly nebe budou otřeseny “, a pak vyjde mohutné zvolání se všech stran obyvatelům této Země ." (Wiederk. 69, něm.vydáni) Jiní interpretují toto sdělení tak, že obyvatelé jiných nebeských těles poskytnou lidem Země *duchovní* pomoc.

Že jiná vesmírná tělesa jsou obydlena lidmi, o tom není po četných výpovědích Nového Zjevení žádných pochyb. Slovo evangelia: „Mám ještě mnohé ovce, které nejsou z tohoto ovčince" řekl Ježíš ve skutečnosti podle údajů Nového Zjevení mnohem přesněji; zřejmě došlo později k jakémusi zkomolení. Úplný text

zní: „Mám ještě mnohá stáda, která nebydlí v ovčinci na Zemi, ale která tu žijí podle svého způsobu na nespočetných jiných zemských a vesmírných tělesech. Ta musí být všechna uvedena do ovčince věčného života." (DS I. 61, 9 - něm.vydání) [266])

Pokud mnohá sdělení Nového Zjevení nejsou v souladu s vědeckými poznatky, není důvod, jak dříve uvedený případ ukazuje, aby se pochybovalo o pravdivém obsahu Nového Zjevení. Vědecké poznatky přibývají a mají často za následek podstatnou změnu názoru.

Výklad Janova Zjevení podle Nového Zjevení

Mnoho učenosti bylo vynaloženo, aby Zjevení Janovo a také některé texty Matoušova evangelia, které se vztahují na konec časů, byly rozluštěny. V Novém Zjevení jsou podávány k tomu bohatě objasňující vysvětlivky. „Nikdo nenašel správný klíč, který odmyká knihy svatého Slova." „pokud člověk výklad nebo duchovní smysl slov - což se nazývá porozumění - nevnímá, je zbytečné, chtít Má slova v nejvnitřnějším smyslu pochopit." (Wiederk. 99 v německém znění) „Naleznete v tomto Zjevení Janově jen symbolické obrazy. Najdete „hněv Boží“, „pohromy“ a ještě mnohé, co v oné době samo bývalo u proroků častěji užíváno, ale doslova nemělo být pochopeno. Já, Bůh Lásky, nemohu projevovat ani hněv, nenávist ani pomstu, co vůbec není možné, ačkoliv Já jako Bůh náhlým zničením nebo morálním nátlakem mohu všechno uvést do správného pořádku." (Wiederk 100 - německého znění)

Z toho vyplývá, že ve všech spisech Starého i Nového Zákona je mnohé obsaženo, co není tak míněno, jak naznačuje doslovné znění, ale přiměřeně pojetí oné doby přesto obsahuje provždy veliký zárodek duchovního (smyslu) (Wiederk. 100f. něm.vydání)

„Například *zvuky pozounů* odpovídají morálně-duchovním změnám, které se dějí v lidské mysli, jakmile dvoubřitý meč pochybnosti zasáhne a podezření nevěry rozkomíhá své důtky." (Wiederk, 109)

Stejně objasňuje Nové Zjevení také 24. kapitolu Matoušova evangelia o *konci času,* který církvemi byl mylně ztotožňován s koncem světa. „Nemůžete si nic bláznivějšího myslit, jako že snad na hvězdnatém nebi bude spatřen tak zvaný Krucifix." (Hi L str. 337, 2 - německého vydání) „Znamení *„Božího Syna“* je stejně významné s nově v této „církvi" probuzenou láskou se všemi jejími nebeskými atributy, jako jsou milosrdenství, trpělivost, mírnost, pokora, oddanost, poslušnost a snášení všech obtíží kříže. Hleďte, toto živoucí znamení Syna člověka se objeví na nebi *vnitřního, věčného života* a nebude usmrcovat, ale nesmírně oživovat." „Pod „nebem“ jest rozumět celé pravdě víry z toho slova, které je „církev“ v její pravosti." (Hi I, S. 338,.8 u. 9)

Stejně jsou objasněna slova u Mt 24, 30: „Pak uzří všichni Syna člověka přicházeti s velkou mocí a nádherou". Pod tím je třeba rozumět „živoucí Slovo v srdci člověka nebo Mou věčnou Lásku v plnosti a ta je „velkou mocí a nádherou“. A to jsou ta „oblaka nebeská“, nekonečná Moudrost Sama v tomto *živoucím* Slově. Tak tedy to je krátký smysl tohoto textu Písma." (Hi L 5,.338, 11) „Stojíte ve velké době přechodu." (Wiederk. 71) „Bude vás osvětlovat, aby na dlouhé vlně tam a sem muselo nastoupit rozhodnutí, kde určitě bude, kdo je vítězem a kdo poraženým. Tato doba jde jí nyní vstříc." (Wiederk.115)

„Když všechny duchovní i materielní války ustaly, pak Mně budou všichni snadno rozumět a také ochotně plnit Mé příkazy, které začínají láskou k bližnímu a končí láskou k Bohu." (Wiederk. 115)

„Bude pak také jen jedna církev a jeden pastýř a jedno stádo." (Wiederk. 115) „Tato doba je ve Zjevení Janově pod názvem „Tisíciletá říše“ nebo „Nový Jerusalem." (Wiederek. 114)

„Tisícileté říši" ale předchází konečný čas, soud. „To největší ze Zjevení Janova jako vývojová krize uplynulo, to nejhorší ještě zbývá." „Připravte se na všechno! Ne Já, ale zvířecí povaha člověka, uměle vyrobená nevěra lidí, jejich nespoutaná lakota a lačnost peněz pomohou naplnit tyto nádoby hněvu a obrazy pozounů." (Wiederk. 114)

Bude časové období, „v kterém duchovní vzdělání stojí v popředí" a „tvrdost duší nemůže již nastoupit a právo silnějšího zcela zmizí" (VEJ XI, str. 150, něm.vydání)

„Tato říše je již dlouho zde v duchu a v srdci dobrého člověka," (VEJ XI, str. 326 něm.vydání)

Chybné chování člověka průmyslové doby a následky ve světle Nového Zjevení

Nové Zjevení osvětluje mnoha současníkům s neutěšenou zřetelností, že cesta, kterou lidé v 20. století nastoupili, je chybnou. Vede lidi ne k jejich vlastnímu cíli, ale odvádí od něho pryč.

Hospodaření a vydělávání peněz a dosažení nějakého pokroku nelze samo o sobě odmítat. To vyplývá zcela jasně z toho, co Lorber řekl: „Lidé mají s mírou a cílem mít vše a zařídit si rozmanité pohodlnosti pro pozemský život a mají šetřit své síly před těžkými pracemi, aby tím více času získali pro obrábění a zušlechtění svých srdcí a duší."
(VEJ V. 108, 5).

Každý systém však připravuje svůj zánik, když se bere absolutně a tak se nevyhnutelně dostává do oblasti démonického. Hospodaření propadá pak stále více duchu nezadržitelné hamižnosti a tím také bezohlednosti. Služebný charakter hospodářství ve smyslu evangelia se úplně ztrácí. V takovém případě pak nezávisle platí, co Pán skrze svého Proroka říká: „Budou-li velké přednosti, do nichž vás časem Můj Duch povede, použity v Mém řádu, tak vám přinesou tisíceré požehnání ve všem. Jestliže však začnete časem něco používat sobecky proti Mému pořádku, pak se stanete lidem zvířecími postavami všeho myslitelného pozemského zla." (VEJ IV. 225, 5-6)

Bohužel nastoupila průmyslová společnost poslední cestu a „všechno myslitelné pozemské zlo" se projevuje v prostředí již víc než zřetelně. Sotva se rozvinul svobodný obchod v 19. století, odchýlil se od ducha evangelia. Následky se staly pro lidi v době ranného kapitalismu katastrofálními. Od počátku industrializace se propadlo navíc bludu, že skrze vědu a techniku by se dalo dosáhnout ráje na zemi. Když Karl Marx učinil trvající pokrok základem svých teorií a tato myšlenka se vnesla do dělnických mas, neusilovalo se více o ráj na onom světě, ale na zemi. V této představě neměl své ohodnocení ani Bůh ani víra ve věčný život duše.

Úvaha o vytvoření pozemského ráje se zdála nejdříve souhlasit. Během posledních padesáti let dosáhl sociální produkt v mnoha zemích takřka fantastický vzestup. V letech 1960 až 1975 se mzdy a příjmy ve Spolkové republice Německo zečtyřnásobily, zatímco ceny za tutéž dobu stouply jen o dvě třetiny. Od 1950 do 1976 byl životní standard u rodin se středním příjmem, poměřený reálnou spotřebou, vyšší o trojnásobek. Od roku 1970 byly k tomu vytvořeny explozivním způsobem sociální jistoty. [267]

Leč to se jen tak zdálo, jakoby kalkulace souhlasily. Ve skutečnosti se industriální společnost vydala na nebezpečné scestí, na „American Way of Life". Zástupci této cesty sotva ještě znali horské kázání; v každém případě stanuli v cestě zásadě, podle které se hospodařit muselo, Jejích zásada zní: „Make it, or

die" (Prosaď se , nebo zemři).

V národohospodářských dílech se tato vlčí morálka eufemisticky nazývá „volná hra sil" nebo „volné hospodářství". Nemusíme být „levičáky", abychom zjistili, že systém, který je programován výlučně na osobním hmotném úspěchu a pro který je shora citované heslo měřítkem mezilidských vztahů, je postaven proti Ježíšově nauce, jejímž stěžejním bodem je láska k bližnímu. Každý student národního hospodářství ví, že hlavním principem obchodování je maximalizace zisku. K jak nelidským poměrům tento princip v 19. století v mnoha zemích dospěl, vědí dnes již málokteří. Tenkrát pravda slov, ražených Reinholdem Schneiderem: „Sluhové stroje mají strojové srdce, a proto jsou mu vydáni" [268], nabyla plné platnosti. Později organizovaný odpor a plná zaměstnanost zakryla tak mnohá latentně po ruce jsoucí negativa. „Právě proto", říká se v Novém Zjevení, „že rozum vynáší tolik peněz, vyšla láska úplně z kurzu a činnost podle ní se už, téměř nezná. Člověk má přece dost strojů, které jsou z rozumu. (Výklad biblických textů 13, 17)

Požadavek horského kázání se ignoruje, protože se nehodí do systému, který má za cíl nejvyšší možnou zištnost. Může se to otáčet a obracet, jak kdo chce: naše hospodářské uspořádání spočívá na luciferském prvku sobectví. V Novém Zjevení hovoří Pán obrazně o „starém jedovatém býlí sebelásky." (VEJ IV. 109, 6) Když tam předpověděné převraty nastanou, tak by mělo dojít k mnohým změnám, z nichž četné se nyní považují za nepravděpodobné. Nemělo by se však nic umenšovat z vyjádření, které Pán k tomu činí: „Můj první zřetel je zaměřen na vymýcení egoismu - obchod (čti hospodářství, autor) je jeho vyjádřený obraz" (Pr 111) "... nepotrvá moc dlouho, než vaše sociální poměry, o kterých věříte, že vytrvají navždy, se zhroutí," (Pr 222)

Kdo mohl rozpoznat, že konec konců je to jen ještě generační otázkou, bude umět vykládat různé již viditelné předzvěsti proměny. Jasnozřiví hospodářští vůdcové již dávno rozpoznali, že zásadní změny v systému nemohou zůstat, jen to nevyjadřují všichni tak pointovaně jako známý bankéř Hermann Josef Abs v listě *Deutschland-Magazin* 6/1974, kde píše toto: „V proměně generací spočívají hlubší důvody, proč koncepce volného soutěžního hospodářství s volnými produkčními rozhodnutími a volnou volbou spotřeby již nenaplňuje nadšením a neuspokojuje." „Duchovní základ hospodářství se již neuznává.(!) Nezbytné předpoklady dalšího hospodářského růstu jsou tím popřeny." „Čím dále doba pokračuje, tím více se podoba budoucnosti vzdaluje minulosti." „Obraz budoucí průmyslové společnosti se musí lišit od konceptu první poválečné doby ve všem tak rozhodně, jako dnešní stav společnosti od toho tehdejšího."

Samoregulace volného hospodářství již nefunguje žádoucím způsobem, protože předpoklady trvají stále méně. Atomistická struktura trhu, to jest dokonalá konkurence, již neexistuje, protože tržní hospodářství se fúzemi narůstajícím způsobem ucpává.*[10] Dále neodmyslitelný předpoklad funkční schopnosti tržního hospodářství - stabilní měna - se pozvedá všude hlavu a protekcionismus, který má mnohé formy, dalekosáhle narůstá.

Počátek zničující řetězové reakce byl již učiněn. Pomalá industrializace Třetího světa začíná pro průmyslové země urychlovat důsledky v soutěži. V tak zvaném dialogu severu s jihem bylo již dosaženo zhroucení průmyslových zemí. Horizont světového hospodářství se viditelně zachmuřuje. Stručně řečeno: zdánlivě tak dobře fundované teorie hospodářské soutěže se začínají povážlivým způsobem stávat křehkými.

Světově proslulý anglický národohospodář John Maynard Keynes věřil před desítkami let, že se zmocnil všech prvků hospodářských souvislostí, ano zastával

[10] Prezident Spolkového kartelového úřadu, profesor Günther, vysvětlil, že ospalá veřejnost a mdlá bonnská hospodářská politika koncentraci nebrzdily, ale dokonce podporovaly. Komise pro monopoly považuje kontroly fúzí za dalekosáhle neúčinný prostředek, aby se zabránilo koncentracím.

dokonce názor, že by bylo možné ekonomickým myšlením změnit lidskou přirozenost. Keynesovy náhledy se mezitím prokázaly jako omyl, jeho očekávání vkládaná do průmyslového lidstva se rozplynula. Duchovní základ hospodářského uspořádání a vlivy iracionálního druhu nebyly pro Keynesovo myšlení prvkem jeho teorie. Pojmy „láska" a „sloužit" se neobjevují ani v jeho knihách ani v jiných učebnicích hospodářské nauky. Nositel Nobelovy ceny Friedrich A. von Hayek vystihuje jádro problematiky mylné Keynesovy teorie, když zprostředkuje poznatek: „Dnes obvyklá pověra, že jen to, co se dá změřit, muže mít význam, přispěla velmi k tomu, že ekonomie a svět zcela obecně byly uvedeny v omyl."[270]

Také známý národohospodář von Nell-Breuning SJ dospívá k pamětihodnému zjištění: „Soutěž přivádí (nás) k tomu, abychom se sami zabili." [271]

Vůdčí podnikatel, který jako ředitel spolkové německé velkobanky se v základních věcech pozitivně postavil k volnému tržnímu hospodářství, Ernst H.Plesser, odhaluje ve svém spise *Život mezi vůlí* a *skutečností* - *Podnikatel v polí napětí mezi ziskem* a *etikou* - příčiny povážlivého vývoje s pozoruhodnou otevřeností. Výsledky jeho analýzy ukazují, že závisí jen na duchovních příčinách, zda systémy všeho druhu zůstanou funkčními nebo se vydají na pospas zániku. V dalším citujeme některé z náhledu získaných Plesserem. [272]

Darwinovská téze o boji o bytí a přežití silnějšího vstoupila do hospodářské soutěže a našla výraz v nové mentalitě, která kromě tvrdosti a bezohlednosti postavila také rafinovanost (cleverness) a prohnanost jako kvalifikační znaky v hospodářství působících vedoucích činitelů.

Po druhé světové válce přišly mazanost a vychytralost, které byly přechodně jen ve skrytu nasazovány, nově do módy" (str. 8.)

„Společenská a etická stanoviska jsou uznávána v oblasti hospodářství - ze stanoviska materialistické minulosti - vícekrát jako bytostně cizí. Etika v hospodářství je však nezbytná." (str. 8)

V důsledku duchovního zúžení, které etiku v naší společnosti zatlačilo do pozadí, byl aspekt výkonnosti lidského jednání příliš zdůrazňován. Vůdčí myšlenka ovládá od průmyslové revoluce narůstajícím způsobem všechny oblasti života.

„Tradiční smysl dávající orientační pomoci jako nadřazené etické, mravní nebo náboženské ohledy, ztratily velmi na působivosti. Místo nich se nahrnula do popředí ve všech oblastech problémová řešení podle utilitaristických stanovisek. (str. 6)

Z rozporu mezi společenskou formou a hospodářským vytčením cíle vznikla labilní základní nálada ve společnosti. Je patrná v nechuti, vyrostlé v polovině padesátých let, v nonšalanci mnohých hospodářských příchozích, v sociálních resentimentech a v široce rozšířeném nedostatku prozíravosti." (str. 7) K tomu přistupuje v mnoha zemích daleko rozšířený cynismus, který se projevuje v mnohých oblastech života a dává se otevřeně na odiv." (str.7)

„Každé zařízení přináší denně nebezpečí, že cyničtí egocentrici si dopředu hrají k tíži jejich okolí a celé společnosti a zneužívají lidi i organizaci jen jako nástroje pro své sobecké cíle. To lze také v oblasti hospodářství vždy znovu v jednotlivých případech pozorovat."

Nezřízenost a přizpůsobivost byly mnohde uznávány jako úctyhodné kvalifikační znaky. Cesta odtud k cynickému oportunismu není daleko" (str. 11) "Tím se však také citelně přispívá k zničení systému, který v minulosti umožnil výstavbu, udržení a rozšíření podniků. Roste mentalita všezahrnujícího cynismu, který tento proces uvádí, urychluje a dovršuje."

Využívají moc bez moudrosti .... (str.11)

„Bezohlední, jen na svůj vlastní prospěch myslící lidé ohrožují každý systém, tedy i ten stávající."

„V mladší generaci naší doby roste počet těch, kteří již nesnášejí příznaky onemocnění společnosti, ale pociťují je jako to, čím jsou: jako projevy zániku, které pokračující symbiózu mezi silami společnost udržujícími a měnícími ničí. Otázkou je, zda projevy zániku na způsob rakoviny nebo epidemicky nabudou převahu a tím urovnají cestu jiným radikálním pořádkům s jinými akcenty, jinými postuláty a jinými metodami. (str.25)

Plesser vložil sondu hluboko a vyložil duchovní kořeny problému bezohledně. Není se svým míněním sám, jen se lidé všeobecně bojí pojmenovat věci správnými jmény.

Otevřená slova pronesl také člen představenstva akciové společnosti Daimler-Benz Edzard Reuter v jedné přednášce v St. Gallen. „Ideál a skutečnost vždy spolu nesouhlasí. Mnozí jen nechtějí kálet do vlastního hnízda." „Tu a tam se sice klasické stanovení cíle maximalizace zisku v jistých hranicích relativizuje, ale to je často jen vyznání ústy." [273]

Reuter je s bankéřem Hermannem Absem stejného mínění, „jsme v situaci, že ztratíme hodnověrnost vůči mladé generaci.".

Podobné, sice krátké, ale přesto o mnohém vypovídající zjištění se nalézá ve švýcarském časopise *Finanz und Wirtschaft:* Integrita charakteru mnoha top manažerů je dnes nepochybně zázrak." [274]

Poslyšme také vývody, které prof. Dr. Wolfgang Stützel učinil na jednom sympoziu *Nadace Ludwiga Erharda* v Bonnu. Podle listu *FAZ* z 3. května 1978 řekl mimo jiné: Jak pak to je s pojmem „sociálního“, když hovoříme o „sociálním“ hospodářství? Zde je již dlouho defekt, „programový deficit“. „Dlouho se nahlíželo na volné hospodářství jako na systém, který odměňuje výkonné podnikatele a zaměstnance. Ale ve skutečnosti, tak to říká doslova, „hrozí nebezpečí. Nejvýše je odměňován nakonec ne již nejzdatnější pionýr, ale nejpilnější a nejbezohlednější žebrák."

Silně potemnělý obraz dnešního podnikatele ukazují vyšetřování příčin náhlého přílivu konkursů posledních let. Podle zjištění Institutu pro výzkum středního stavu v Kölnu, který vykonal prohlídku 1300 konkursních aktu úředních soudu a otázal se 74 konkurzních správců, jsou „zhroucení podnikání většinou zaviněna vnitropodnikovými chybami podnikového vedení." „Ať se jedná o obchod, průmysl nebo poskytování služeb - vyšetřovatelé insolvence našli špatný management stejně ve všech oborech." „Podvody, měnové manipulace a vícenásobné postupy" byly „zvlášť častými skutkovými podstatami", a vedoucí státní návladní v Kölnu, Günther Bahr, potvrzuje: „Masa insolvencí je ve svém konečném stádiu kriminální povahy." To je však jen špička ledovce. Mezitím je předložena spolkovému ministru spravedlnosti v Bonnu více než 1000 stran obsahující studie hamburského Max-Planckova Institutu pro zahraniční a mezinárodní soukromé právo; nese titul „Praxe vyřizování konkurzů ve Spolkové republice Německo". Závady odkryté vědci z Max-Planckova Institutu jsou alarmující. Vyšetřování udávají, že asi 80 procent věřitelů vyšlo naprázdno. Jako vysvětlení pro to se udává „komplex hospodářské kriminality jako druhý nejtěžší důvod masové chudoby". Vědci vyjadřují svůj úžas nad tím, že v hospodaření je osobní zavinění (manažer, autor) tak silně posunuto do středu pozornosti." [275]

V souhlasu s vývody dříve jmenovaných autorů nalézá se ve *Frankfurter Allgemeine Zeitung,* v listě, který bezpochyby se staví kladně k volnému tržnímu hospodářství, pozoruhodné zjištění: „Tržní hospodářství se stává nefunkční, když egoismus jednotlivce se může nezadržitelně uplatňovat. Politická strana, která chce tržní hospodářství zachránit, musí skupinám přičítat zřeknutí se." [276] Ale slovo „zřeknutí se" vyšlo z módy, protože obsahuje tolik výbušnosti, že vlády, strany a odbory se neodvažovaly je dlouho vyslovit.

„Každý systém", píše Marion, hraběnka Donhofová, ve správném poznání psychologických daností, „plodí na dlouho své antithese.Spočívá to v neschopnosti zachovat míru."[277]

V souvislosti s důležitým problémem pevných nákladů poukazuje von Nell-Breuning ještě na to, že „hospodářství se vždy dále odvíjelo od tohoto (původního, autor) modelu." „Zlé je, že jsme si na to tak zvykli, že si většinou nejsme vědomi, jak nejisté je toto naše chování, následkem toho i s ním spojené výsledky." [278]

Jasně hledící hospodářští experti znají odpověď o možném zhroucení systému. Případně píše prof. Gutowski ve *FAZ:* "Sám žhavý stoupenec tržně hospodářského pořádku by se neměl bránit tomu, aby zjistil, v jak vysoké míře tento pořádek potřebuje zlepšení. Bitva o tržní hospodářství může být na četných frontách ztracena." [279]

Dřívější spolkový prezident Walter Scheel se vyjádřil během svého úřadování podobně: „Věda a technika mají Janusovu tvář. Jejich pozitivní působení jsou známá, její negativa se ráda potlačí, v neposlední řadě, protože se obáváme o obchody." „Zamyšlení lidé začnou pochybovat, zda naše hospodářská a společenská forma je pro nás i pro ostatní tím posledním závěrem moudrosti." [280]

V časopise *Bild der Wissenschaft* 7/1977 se v náhledu na nebezpečí prostředí, házená přes palubu, zjišťuje: „Současné znečištění je jen mírou neúspěchů našeho hospodářského, společenského a politického systému: Jestliže ničíme své životní prostředí, ničíme sami sebe. I homo sapiens je na listině ohrožených živočichů." „Nerozumnost je v systému pevně zabudovanou součástí."

Ve skutečnosti nelze popírat, že základy existence průmyslových národů jsou ohrožujícím způsobem podemílány. Léčivý prostředek se dosud nenašel, protože trh se stal syrovým polem, ve kterém nespočetné egoismy určují průběh. „Brutálně vyjádřeno", říká se v kritické úvaze v Jistě *Deutsche Zeitung* z 31. srpna 1979, „chamtivost je motorem ekonomického obchodování." „Účastníci trhu a politici zůstávají zajatci ekonomického principu"

Hamižnost (lakota) je právě, jak shora zjištěno, luciferským elementem. Proto tento proces rozkladu přichází spolu s nábožensko-duchovním rozkladem. Sobectví je přesným zrcadlením společnosti nalézající se v rozpadu, která nechce nic slyšet o horském kázání.

Tento obavy vzbuzující vývoj v průmyslových zemích činí srozumitelným to, co papež Jan Pavel II ve své encyklice *Laborem exercens* ze 14.září 1981 vyjadřuje, že by neměl být směrnicí hospodářského systému zisk (profit), ale objektivní práva dělníků, Doslova se mimo jiné v encyklice říká:

„Nelze popřít, že dnešní společenské uspořádání a materialistická společnost jsou vybudovány na základech, které vykazují základní nepostačitelnost nebo spíše celý komplex nepostačitelností, ano nepostačitelně fungující mechanismus. Taková civilizace neumožňuje lidské společnosti, aby přerostla tak radikálně nespravedlivé situace."

Jasnozřiví vědci poznali již záhy, že systém volného hospodářství je vystavěn na klamném duchovním podkladu, a že průmyslová civilizace musí vést k neúnosným poměrům a nakonec ke katastrofě. Významný liberální ekonom - zakladatel freiburgské školy - Rudolf Eucken napsal v roce 1926: „Opravdové náboženství není trvale slučitelné s panstvím hospodářského sobectví." „Je jasné, že toto hospodářské myšlení muselo značně přispět k tomu, aby vytlačilo náboženství z jejich někdejšího postavení." „... nelze podceňovat, že moderní kapitalismus spoluzavinil duchovní prázdnotu doby, která přispívá k tomu, aby uloupila lidskému životu jeho obsah." „Ze všeho je zřejmé, že kapitalismus a krize doby spolu souvisejí." [281] Eucken rozpoznal tyto nepominutelné důsledky „vnitřní prázdnoty moderního života" a požadoval „obsáhlé duchovní uspořádání života. "

Také uznávaný národohospodář Wilhelm Ropke rozpoznal již před 40 roky příčiny selhání systému volného hospodářství ve ztrátě náboženské substance a tím mravní hodnotové základny. Ropke píše ve své knize „Na druhé straně

nabídky a poptávky" *(Jenseits van Angebot und Nachfrage):*

„Nejhlubší ložisko nemoci naší kultury spočívá v duchovně-náboženské krizi." „Nežijeme v hospodářském světě, který rozpoutává holou ziskuchtivost, nadržuje komerčnímu machiavelismu, neučiní-li ho pravidlem, všechna vyšší hnutí utápí v ledové vodě egoistických výpočtů? Je nějaká jistější cesta, aby se plně vysušila duše člověka, než hospodářským systémem podporovaná zvyklost, nechat kroužit naše myšlenky stále kolem peněz a peněžních hodnot?" „Učinili jsme ." po jednom století vždy zoufalejší pokus vyjít bez Boha a člověka, jeho vědu jeho techniku a jeho stát v jejich vzdálení od Boha postavit na jeho místo." „Každý zoufalý pokus vytvořil situaci, v níž člověk trvale nemůže vůbec existovat, navzdory televizi, automobilismu a komfortnímu bydlení." „Buďme přesvědčeni, že jednoho dne většinu postihne jako řítící se příliv, co nyní jen málokterým je jasné.“ [282]

Těmito slovy učenec s přímo prorockým darem jen vyložil kořeny bídy, které viděl na lidi přicházet.

V naší době dospěl jeden z nejskvělejších národohospodářů, nositel Nobelovy ceny, Keneth J. Arrow, ke stejnému mínění jako shora citovaní vědci. Arrow nepopírá v tisku a odborné literatuře neustále zdůrazňovanou výkonnost volného tržního hospodářství, ale vysvětluje, že bez ohledu na to nemůže být volný trh kvůli chybějícímu altruismu uznán jako důležitý konstruktivní prvek hospodářského a společenského uspořádání. [283]

Jmenovaní učenci nepřipouštějí žádnou pochybnost o tom, že základ našeho hospodářského systému není s učením Ježíšovým slučitelný. Evangelium klade důraz na něco zcela jiného než naše hospodářské a společenské uspořádání. Za princip se pozvedají nekonečný růst, vzestup blahobytu a nároků. Vůčihledně se prosazuje systém chamtivosti a moci chtivosti, a tento stav byl prorokem Jakobem Lorberem také pro naši dobu předpověděn, a to se všemi důsledky, jak se rok od roku stávají zřejmějšími. Doslova se říká v Novém Zjevení: „Vlastně již na nic nevěříte, než jen na dobrý zisk." (VEJ IX. 40, 4) „Na takový způsob jednání přímo se příčící Duchu Svatému následuje po všechen čas mocný soud, stejný mám již Já také připravený." (Výklad biblických textů) „Nestvořil jsem Zemi kvůli průmyslu a nejméně kvůli boháčům." „Můj cíl se Zemí je jiný než tu přítomný, Satanem zcela zabavený svět uznává." (Hi II. 308) „Nepřišel jsem na svět k prospěchu těla, ale k užitku duše."
(VEJ X. 109, 2-3)

Následky vývoje se stávají stále zřetelnějšími. Vnitřní sebezničení hospodářství a společnosti nabývá ve všech průmyslových zemích zvolna povážlivých forem. Podle zpráv z USA přichází i tam stále více lidí k názoru, že společenský pořádek a civilizace stojí před zhroucením. Vůle k nezákonnosti, revoltě a anarchii naplňuje lidi narůstajícím způsobem strachem. Mnozí mladí lidé stojí nikoli bez důvodu vůči technicky dokonalému, ale neprůhlednému, cizímu světu a nedůvěrou a hlubokým rozčarováním.

Technologie a hospodářství se dostaly do služby démonického principu. Systému, který veškerou činnost přizpůsobuje dosažení nejvýš možného osobního užitku, se musí tento princip stát osudným. „Společnost není právě součtem zájmů, ale součtem obětavostí." (Antoin de Saint-Exupéry) . Hospodaření ve formě peněžního myšlení v čisté kultuře aktivuje egoismus a vede nakonec k jevům, které nás denně víc a více obtěžují. Tato příčinná souvislost je v Novém Zjevení průhledně vyložena jednoduchými slovy: „Stane se vám ještě jasným, že svět může existovat jen, pokud je *láska jeho podstatou, hnací silou jeho trvání* a *zdokonalování.* II (Pí. 276)

Průmysl popoháněl vše nazdařbůh, nezadržitelně a neplánovaně., aniž by znal komplikované ekologické souvislosti a aniž by chtěl na ně vůbec brát ohled. Podrobil lidstvo své diktatuře a současně vytvořil umělý svět, nad kterým ztratil kontrolu. Vědci a technici se stali čarodějnickými učni a nemohou přehlédnout,

jaký danajský dar lidstvu přinášejí. Opravdová záplava jedu se vylila na lidi a způsobuje ještě ne zcela přehlédnutelné zdravotní škody.

Dlouho se zdálo, že vnější úspěch potvrzuje funkčnost a nepřekonatelnost našeho hospodářského systému, a každá kritika musela zmlknout. Hospodářství vzkvétalo úžas budícím způsobem. Ale právě když úspěch dosahoval vrcholu a zemský ráj se zdál být nablízku, stalo se zřetelným, že jak v propočtu podnikatelů tak i marxistů něco nesouhlasí. Plody, které se objevily, se ukázaly jako jedovaté.

Chuť mít stále víc neměla konce, žádostivost prestiže vzkvétala a luxus dosáhl nikdy nepoznané výše. Hodnost, uplatnění a vysoký životní standard se staly bůžky naší doby konce. Současně vyvstaly závist, nenávist, teror, únosy, brutalita bez hranic jako průvodní jevy našeho znejistělého života. Převaha technicko-instrumentálního rozumu změnila srdce lidí. Lidé očekávají spásu od nějakého hospodářského nebo sociálního systému. Málokteří pochopili, že každý systém se stane nefunkčním, stanou-li se znamením rozpadající se společnosti vysoko vypěstovaný egoismus, přehnaná náročnost, necitelná bezohlednost a mizející právní cítění.

Sociologům neuniklo, že při stále stoupajícím blahobytu lze pozorovat obavy vzbuzující rozpad sociálních vazeb. Ztráta mezilidských vztahu vede v racionálně-technickém světě bez náboženských a etických vztahů k sociální odloučenosti (bez vztahovosti). Připravenost k polarizaci roste horečnatě. Rychlost, s jakou se věci obracejí ke zlému, naplňuje obavou z radikalizace lidí, která muže společenské ústrojí přivést k sesutí. vývoj s úzkostí připomíná proroctví Nového Zjevení: „ale bude ještě hůře, protože právě volný (to zde značí, který se po Bohu již neptá, pozn. autora) člověk skutečně dostal téměř kamenné srdce." (Pr 319)

Egoistické sebeuskutečnění umožnilo nástup rychle viditelnému úpadku morálky. Komplex závisti se šíří jako olejová skvrna na vodě. Krádež se stala lidovým sportem. Během jednoho desetiletí se počet krádeží v obchodech víc než zečtyřnásobil. [284]) Jen v obchodních domech a krámech ve Spolkové republice se ukradne každoročně zboží v ceně odhadem za 1,52 až 2 miliardy marek. [285] Daleko vyšší jsou ztráty způsobené hospodářskou kriminalitou, které dosáhly 20 až 25 miliard DM za rok nikdy předtím nepoznané výše a tak vysoko překročily škody vzniklé krádežemi vloupáním, vyloupením bank, pouličními loupežemi a znásilněním. [286]

Počet loupeží stoupl ve Spolkové republice Německo v letech1958 až 1980 o 330 procent. [287] Loupežná přepadení peněžních transportů se zvýšila v krátké době od 1979 až 1982 o 355 procent, a delikty s omamnými jedy se rozmnožily v stejné době přímo odstrašujícím způsobem. Ročně se vydá za bezpečnostní opatření v podnicích a soukromých domácnostech 14 miliard DM. [288] Podle sdělení Spolkového ministerstva vnitra jsou také ve Spolkové republice „alarmující hnízda organizovaného zločinu", podobající se poměrům v USA a Itálii. [289] Britský lord vrchní soudce Geoffrey Lane řekl v jedné přednášce na universitě v Cambridge, že nemorální britská společnost je prolezlá drogami, pornografií a zločinem. Exploze zločinnosti začala, když Velká Britanie vstoupila do éry blahobytu.

V jiných světadílech již kriminalita pokročila mnohem dále než v Evropě. V USA, v roce 1975 bylo 41 procent černých mladistvých bez práce, přišlo ve stejném časovém rozmezí 20.000 lidí násilnými činy o život. Celkem bylo v této zemí téměř 1 milion lidí násilně napadeno. [290] V New Yorku vzniklo 90 procent všech požárů založením. [291] Během 12 měsíců bylo jen v New Yorku 80.000 bytů zničeno požáry a vandalismem. V posledních deseti letech bylo občany USA zakoupeno 50 milionů revolverů a pušek. Nejvyšší soudce USA, Burger, shrnuje poměry ve Spojených státech těmito slovy: „Terorismus na ulicích a v domech se stal národním hrůzostrašným snem." [292]

Trvalý vliv na rapidně přibývající kriminalitu má ve všech částech světa

epidemicky se rozšiřující závislost na drogách. Heroin, který nalézá rostoucí odbyt - jen v New Yorku je 200.000 závislých na heroinu - způsobuje v každém případě závislost a ničí člověka tělesně i duševně. „Závislý na heroinu", se říká v jedné zprávě, „potřebuje denně" látku" za asi 150 dolarů. Jen velmi málo si jich ji opatří bez krádeže a loupeže. Souvislost mezi drogovou závislostí a kriminalitou je nabíledni." [293]

V Brazílii je vypsáno k zatčení 120.000 kriminálníků na volné noze, protože věznice jsou již na sto procent naplněny na normální stav uznávaný za přípustný. Denně je v Riu de Janeiro asi 150 přepadů autobusů, při nichž se uloupí cestujícím peníze, hodinky a klenoty.[294]

Nutí k zamyšlení, že podle statistiky Spojených národů i v rozvojových zemích s rostoucím sociálním produktem stoupl přírustek loupežných přepadení během pouhých šesti let o 179 procent. [295]

V celém světě stoupá kriminalita takovým způsobem, že podle názoru tehdejšího generálního sekretáře UNO Dr. Waldheima nabyla rozměru krize. Tento vývoj se zdá ústit na celém světě v „úplný propad všech sociálních svazků, v Novém Zjevení předpověděný,"
(Pr. 260) to jest. v anarchii.

Další příznaky zániku jsou záplava pornografické zkázy a vystupňovaná sexualita. Také tento vývoj byl Jakobem Lorberem správně předpověděn: „Bude-li lid příliš blahobytný, pak bude stále víc a více smyslný. Protože je mu moc dobře, zapomene nakonec úplně na pravého Boha." (VdH, str. 66) Známkami degenerace jsou dále: masivní zneužívání možností požitků, útěk k alkoholu a drogovému opojení. Konečnou stanicí je posléze jen ve Spolkové republice ročně 13.000 sebevražd a asi 100.000 pokusů o sebevraždu. [296]) Světovým názorem mladých lidí, kteří se stali kriminálníky, je v důsledku chybějících jasných náboženských poznatku a duševní prázdnoty stále více se šířící nihilismus.

Obraz nemocí nasycených, jen na „základní právo" na pohodlí a blahobyt orientovaných průmyslových národů, je zneklidňující. Souběžně s rozšířením nevěry a náboženské lhostejnosti pokročila duševní zkorumpovanost a rozpad etických a morálních hodnot. Materialismus vnikl jako plíživý jed do duší a způsobil stále širší základní proudění. Dalece chybí dětem zprostředkování základních hodnot od rodičů. Mládeži chybí vnitřní kompas; není to nezaručená informace, že v USA více než polovina všech těžkých zločinů byla za několik let spáchána mladistvými ve věku od deseti do 17 let (Times) [297]

Když filosofové Heidegger, Bloch, Marcuse, Adomo, Habermas a jiní, hlásají, že smrt je jako „skok do nicoty" (Bloch) a své naděje vkládají jen v lepší budoucnost na zemi, a když se tyto nenaplní, pak jako poslední životní pomoc hovoří o „pádu do jakéhosi bezedného pesimismu a nihilismu" (Bloch), [298] je předznačena cesta do duchovního vakua.

Také tyto nauky moudrých dnešního světa byly Jakobu Lorberovi Pánem předpověděny: „Byli, jsou a také i napříště budou tací světoví mudrci, kteří tu řeknou: Není Boha." „Dále tvrdí, že podle toho všechno povstalo silou Země, Slunce, živlů ." „Já vám říkám, za vší nouzí a za vší lidskou bídou není nic horšího než duchovní slepota lidí. Z ní pocházejí nutně všechny ostatní zla".

„Smysl takových filosofů pro přírodu zničí příliš brzy svým vábivým příkladem tisíce lidí" (VEJ VIII. 181, 14 -18)

Vliv zmíněných filosofů, zvláště na mladé intelektuály, je mimo diskusi. Následky se mezitím staly zřejmými šokujícími činy. Také tento vývoj v poslední době Jakob Lorber přesně předpověděl. Píše, že „úplná bezcitnost mládeže, která je vychovávána jen pro tělesné" (Hi II, str. 211) vyvolá zděšení. K své výpovědi připojuje ve spojitosti s výčtem známek začínající poslední doby poznámku: „To je ta poslední doba."

Důsledky materialistického světonázoru vyjadřují naprosto srozumitelně filozofové sami. V rozhovoru ve *Spieglu* v lednu 1970 299) vysvětluje Max

Horkheimer: „Není žádné vědecké odůvodnění, proč bych neměl nenávidět, jestliže si tím ve společnosti nezpůsobím žádné nevýhody." [300] Camus píše: „Je-li Bůh mrtev, pak je jedno, zda o nemocné pečujeme, nebo je zabijeme." [300]

Tak mnohý, který žije bez Boha a lásky, nejen takové nauky převezme, ale bude podle daných okolností také nejbrutálnější zločiny ospravedlňovat a páchat. Nietsche ve své pozůstalosti nazval případně nihilismus „nejpříšernějším ze všech hostů" [301]

Zde musíme vzpomenout výroku nositele Nobelovy ceny prof. Wernera Heisenberga, který při pohledu na to, co hrozného se narůstající měrou děje ve světě, má přímo prorocký charakter: „Jestliže se v tomto západním světě ptáme, co je dobré, co špatné, co je hodné úsilí a co má být zavrženo, pak nalézáme přece ještě vždy hodnotové měřítko křesťanství i tam, kde si s obrazy a podobenstvími tohoto náboženství již dlouho nic více nemůžeme začít. Jestliže jednou magnetická síla, která tento kompas řídila, zcela vyhasne - a síla může přece přicházet jen z ústředního řádu -, pak se obávám, že se mohou stát velmi ošklivé věci, které překonají koncentrační tábory a atomové bomby." [302]

Když ve Spolkové republice již jen 17 procent národa považuje Boha za „něco důležitého" *(Stern* z 6. října 1977), smysl života zaměřený na věčný život je vždy více potlačován, je nebezpečno přehlížet, že velmi četní lidé dospěli k hodnotové krizi. Z představy nesmyslnosti života povstává nihilisnus a tím nezdrženlivost. Duševní zdivočení a zevní brutalita se stále více rozšiřují a nahánějí hrůzu.

Následující výpověď, kterou učinil terorista Horst Mahler u příležitosti interview ve věznici Moabit, ukazuje zjevně na zmíněné souvislosti. Mahler řekl: „Všech šestnáct teroristů je toho mínění, že život nemá smysl." [303]

Ačkoliv se teroristé nenacházeli v žádné hospodářské nouzi, nesmí se příčinná souvislost s poměry blahobytné společnosti nikterak přehlížet. Známý švýcarský psychiatr prof. Gerhardt Schmitchen poukazuje ve zprávě o jím provedené analýze terorismu na základní podstatu terorismu, která v četných vyjádřeních v novinách a časopisech o tomto fenomenu byla tabuizována. Profesor Schmidtchen píše: „Teroristé nebudou mít pravděpodobně žádné potíže při náboru, pokud samosprávný společenský systém nepozoruje, v jaké institucionální zemi nikoho, část mladé generace a část inteligence vyrůstají. Musíme se ptát, ‚jak pravdivé vlastně naše instituce jsou ."[304]

Ateismus, hrubě materielní způsob myšlení, stejně jako náboženská lhostejnost se pohybují v začarovaném kruhu, z kterého se nezdá již žádný únik. Společnost blahobytu ve všech průmyslových zemích se nepřibližuje ráji, o který usiluje, ale poměrům, které budou stěží snesitelné.

Když smysl pro realitu se v širokých kruzích stále více ztrácí, všechny hranice se překračují, a když démonické v jednání lidí stále hrůzněji přichází k vyjádření, takže svět hrozí uniknout štěrbinami, pozná společnost blahobytu snad příliš pozdě, jaké nenapravitelné následky má rozhodnutí: pryč od Boha a jeho nauky až k materialistickému náboženství. Bude to jak v antické tragédii: Tlakům nelze uniknout. Obrácení ke spořádanému životu a míru mezi lidmi přijde teprve po překonání teoretického a praktického materialismu. Jen poznání, že člověk má vysokou metafyzickou důstojnost, a ne jak Freud a jiní tvrdili, že „není nic jiného a nic lepšího než zvíře" [305], vnese smysl do lidského života a on muže naplněn důvěrou spět k vysokému cíli.

Jen tak lze očekávat změnu stále tísnivějších a hrozivějších poměru ve všech oblastech života, jak jsou popsány v následujících citátech z Nového Zjevení.

„Jestliže nyní vidíte, jak svět se stává stále špatnějším, stále horším, jestliže se lidé stávají stále nespokojenějšími, stále mrzutějšími, stále bezcitnějšími, stále egoističtějšími, pak je všude důvod k tomu, aby nikdo

nepoznal vlastní cestu k míru, ke spokojenosti a k plnému odevzdání se do Mého vedení." „Toto je důkaz, jak málo zůstává v takových srdcích z náboženství nebo z pojmu věčného, duchovního života." (Pr 140) „Lidská srdce nyní vypadají", praví se v Novém Zjevení, „jak tyto časy s jejich hroznými zjevy, čím nyní takový svízel na lidí přijde, jaký země ještě nikdy nesnášela a neokusila." (Wdk.S. 11)

Dá se vytušit, co lze očekávat, půjde-li vývoj dále dosavadním způsobem.

Jednotlivé skvělé technické výkony, jako lety k měsíci nebo štěpení atomu, nemohou však zakrýt zklamání ohledně základního nedostatku v systému. Americký generál Bradley načrtl pregnantně tuto problematiku v jediné větě, když říká: „Objevili jsme atomovou energii a zapomněli jsme horské kázání."

V základu celého snažení postrádajícího směr je vypínavost bez hranic. Není náhodou, že tento destruktivní vývoj se uskutečňuje v sekularizovaném světě. Tam nemohla být vůbec položena do hloubky směřující otázka po smyslu a výsledku nezadržitelné činnosti. Prometheovskou civilizační dynamiku, která nepřináší žádný skutečný trvalý výsledek, ale nakonec pohromu, záhy poznal Reinhold Schneider a vyjádřil ji v těchto verších:

„Pachatelé nikdy nebe nepřinutí.
Co spojují, se znovu rozštěpí,
co obnovují, přes noc zestárne,
a co zakládají, bídu a zlo jen přinese." [307]

Neštěstí, které přivodilo lidem do bezuzdna vystupňované praktikování principu „Prosaď se nebo zemři", se neomezuje jen na hrozící katastrofy životního prostředí, na inflaci a nezaměstnanost, ale vystavuje také miliony lidí hektické práci, která je drtí a přivodí jim nemoc. Manažeři nejsou v tomto systému již pány svých rozhodnutí, nýbrž podléhají tlakům, jež je samotné dohánějí k hektice a k přenášení tlaku dolů. Demoskopické průzkumy potvrdily, že dnes již 58 procent zaměstnanců trpí stressem. [308]

Hektika práce dosáhla takového stupně, že se pociťuje jako trvalé těžké břemeno, které vede k nemocem, ano i k sebevraždě. Ve Spolkové republice si ročně kolem 100 manažerů podle údajů, zveřejněných ve *FAZ,* vezme život. [309] Zatímco uprostřed dvacátých let každý sedmý případ úmrtí měl příčinu ve zhroucení srdečního nebo oběhového systému, byl to podle údajů Spolkového statistického úřadu ve Wiesbadenu v roce 1972 každý druhý případ úmrtí. [310]

Zlořád stále nevázanější nešťastné přičinlivosti vede nejen k zdravotnímu zruinování pracovní síly, ale také k jistému významovému vyprázdnění života. Hektika vytváří stav, který nepřipouští žádné uvědomování si věčné hodnoty a cíle člověka. Bylo by možno věřit, že - jak se říká v Novém jevení – „taková píle představuje vlastní podstatu všech náboženství a nejdůstojnější uctívání Boha." (Hi I, str.348) Pán mluví o „zcela vně obrácených lidech" a napomínal své učedníky a všechny pozdější lidi důrazně: „Potřebujeme vnitřní duchovní klid, a to je naše pravá vlast; v té nalezneme to, co je nám, jako vnějškovým lidem z masa a krve, zapotřebí." (VEJ I. 194, 2)

Z pohledu učení Ježíšova a věčného života viděno, je tato stále divočejší honička po úspěchu a zvýšení životního standartu naprostým během na prázdno. Kritika, která je od Pána v Novém Zjevení na „materielní ziskuchtivost, chtivost hodností, panovačnost a chtivost obliby" prováděna, je zničující (EM, Kp. 60 a 63). Bičuje chybné pojetí dnešních lidí průmyslového věku o jejich životní úloze, která stojí diametrálně proti učení evangelia. „Průmysl tohoto světa bude snad nejpilněji provozován, aby rychleji zahubil ducha a pokud možno také zcela zničil beztak skrovnou setbu semene k věčnému životu. " „A tak zakrňují lidská srdce , jediné příbytky Boha na zemi,. ...(Hi II str. 367) Průmysloví lidé s jejich nikdy příliš sytícími potřebami se podobají křoví a trnům, mezi nimiž je sémě Slova

Božího udušováno," (DS II, str. 125,5) „Zahrabávají své talenty pro nebe lehkomyslným způsobem do brázd světa." (Hi II, str.350 n)

Bezuzdnost však není jen poznávacím znamením *techniky* a *hospodářství,* je také zcela obecně znamením *lidí století bez Boha.* Vzestup blahobytu vysoce zvýšil hodnotu pozemských statků a myšlenku na věčný život nechal vyblednout i u těch, kteří chodí každou neděli do kostela. Podle výzkumu mnichovského ústavu pro testování veřejného mínění (Infratest-Institut) v Mnichově věří asi jen ještě polovina dotázaných v posmrtný život. [311] K tomu se dá jen s Goetem říci: „Důkaz nesmrtelnosti musí každý v sobě nosit, jinak nemůže být podán. [312]

Nové Zjevení jasně vysvětluje, že je právě obráceně to jak mnozí věří: "... Vnější hmota, která se přece zdá být vším, není v podstatě ničím. Duchovní ve hmotě, které se slepém a hluchému zdá být ničím, je nakonec přece vším." (Hi I str. 177,28)

Na nejzákladnější otázky nemůže dát věda žádnou odpověď, k tomu poslednímu a nejdůležitějšímu - k duchovnu - positivismus neumí proniknout. „Všichni ti ještě tak velcí učenci světa nepřinášejí se svými diplomy a doktorskými klobouky nic o tom, co se jednoho dne stane s člověkem o jeho smrti .. „(Schrift.75) „Nenechte se proto zlákat od slepých a podvodných půvabů světa, ale buďte vždy střízliví a oceňujte správně hodnotu světa,."
(VEJ I 167,16)

Duch sekularizace předcházejícího století se stal nyní plně působivým a materialistické pojetí života vyvolaly dnešní chaotické a destruktivní síly. Ateističtí ranní socialisté, kteří byli inspirováni Ludvíkem Feuerbachem, očekávali nejen ráj na zemi, ale zvěstovali, že teprve člověk, který odhodil náboženství, má být „dokonalým člověkem". [313] Toto tehdy s očekáváním provázené odvržení víry v Boha a věčný život se v naší době v dokonalé míře stalo skutkem. Generál Jezuitů Arupe věří, že v západních zemích je více ateistů než ve východních. [314] Svět, ve kterém žijeme, nám otřesně objasňuje, jakým způsobem „dokonale nenáboženský člověk" na Východě i na Západě učinil nešťastnými miliony lidí a uvrhl na lidstvo nevýslovné utrpení. Poté, co mravní kapitál náboženství již společnost nesnáší, projevy zániku stále více narůstají. Příliš pozdě se pochopí, že náboženství je obhájcem velkých, nad životem a smrtí daleko sahajících skutečností. Všechno, co stále víc naplňuje lidi hrůzou a ještě více v budoucnosti bude naplňovat, jde nejdříve ve skutečnosti ducha před sebou a projevuje se pak ve vnějším zjevení našeho neblahého světa.

V Novém Zjevení se označuje dnešní stav degenerace takto: „Na vaší zemi je nyní více lenosti než duchovního života" „Skoro celé lidstvo odpočívá pohřbeno v hmotných požitcích, stejně nehybně v rakvi světských starostí a požitků," (Pr 259) Já jsem vám však (roz.apoštolům, autor) častěji odhalil a nejvěrněji ukázal, co v důsledku *svobodné vůle* lidstva se stane příčinou náramně zlé budoucnosti." (VEJ IX. 144,7) „Proto je nyní právě tak těžké, dospěti k vnitřnímu životu vně a ve Mně." (Hi I, str.349)

„Obyvatelé velkých měst si nedovedou pomoci před samou požívačností, všichni chtějí příjemně žít, všichni se bavit, všichni zářit a pokud možno trochu vládnout. Ale všechna požívačná zušlechtění nejsou ničím jiným než modlářstvím, neboť to jsou oběti lidského ducha vnější mrtvé přírodnosti." „Požívačnost je nepoznatelným dítětem sebelásky, jaká s panovačností zcela identicky přichází." (DS II 81, 8,10, 12)

„Člověčí pýcha, jeho hrdost, jeho sobectví a vládychtivost potřebují nepopsatelně mnoho a přesto nejsou nikdy ukojitelné.(VEJ III. 10, 3) ", sebeláska a lakota dosáhly u mocných světa nejvyšší vrchol." (Hi I str.348)

Toto charakterizování lidí průmyslového věku, zvláště v nynější poslední době, má svůj dobrý důvod. Lidé připoutali svá srdce příliš k úspěchu, prestiži a blahobytu. V roce 1979 obnášely výdaje za alkohol ve Spolkové republice Německo 39 miliard DM a za tabákové výrobky 19 miliard DM.31s V roce 1939

připadalo na hlavu jednoho obyvatele 4,85 litrů alkoholu, v roce 1971 12,2 litrů. [316] Od té doby se konzum zvyšoval dále. Spotřeba sektu, která obnášela v roce 1971 1,9 litru na hlavu, stoupla až do roku 1982 na 4,2 litru. Největší problém pro budoucnost představuje alkoholismus mládeže. [317]

500.000 závodníků na koních vydá ročně kolem 8 miliard DM na dostihový sport a jízdu ve volném čase. Za psy, kočky, ptáky atd. se vynaloží ročně 3 miliardy DM. Dětem se nakoupí ročně za 2 miliardy DM hraček.*[11] 14 miliard DM vydají němečtí spotřebitelé ročně za krémy, make-up, pleťové masky, kollagen, ampulky, deo-spreje atp. [321] Dovoz žabích stehýnek do Spolkové republiky Německo stoupl z 228.000 kg v roce 1975 na 442.000 kg v roce 1978. [322] Obyvatelstvem uzavřené spotřebitelské půjčky stouply ze 45 miliard DM v roce 1972 na 132 miliard DM v roce 1980.

V Novém Zjevení se naprosto srozumitelně objasňuje, že velký blahobyt a náboženský způsob myšlení jsou navzájem v opačném vztahu. „Příliš velké pozemské výhody jsou pro duši škodlivé." „Přišel jsem na tento svět ne k užitku těla, ale k užitku duše,"
(VEJ X. 109, 2-3) „Velké zlepšení v pozemských věcech je stále opravdovým a trvalým zhoršením v duchovní oblasti, kterou má člověk všemi silami svého života přece jen sám kultivovat." (VEJ VII. 322, 9) „Velký blahobyt dává na pravého Boha zcela zapomenout." (VdH 66)

Proroku Lorberovi však bylo Pánem řečeno, že se v průmyslovém věku jen málokteří zdržuj tance kolem zlatého telete. „Budou obklopeni úplně nevěřícími lidmi, kteří provozují jen všemožný zisk přinášející průmysl a o Moji nauku se nebudou starat." (VEJ IX. 40, 6)

„Rozumí tomu asi tak, hmotnou půdu země přeorat, ale pozemskou říši Ducha a Věčného Života ponechat ladem a starají se proto málo. (VEJ IV. 236, 4-5) „Musí však brzy nastat doba, ve které tací přičinliví služebníci světa obojího pohlaví ještě na této straně důkladně poznají, jakou dobrou odměnu svou prací získali.“ (Hi II, str. 184, 12)

Počátek této Jakobem Lorberem předpověděné doby je nyní v celém světě viditelný. Setrvávající vysoká nezaměstnanost skromný hospodářský růst, otrávení životního prostředí, nárůst nemocí, zničení lesů na celé Zemi lidskými zásahy všeho druhu, dlouho trvající periody sucha stejně jako na druhé straně pustošící povodně ve všech světadílech, nápadný řetěz nehod, rozšíření strašlivého zločinného násilí, strach z válek a jiné další připravují lidem starosti, nejistotu a úzkost. Všeobecně přibývá poznání, že elementární podklady života lidí, zvířat a rostlin jsou nejrozličnějšími lidskými zásahy ohroženy. Pozvolna se chápe, že přehnané nároky byly postaveny na ekonomickém sypkém písku. U vládnoucích v celém světě přibývá zmatení hlasu bezradnosti. „Můj Svatý Duch", praví se v Novém Zjevení, „není v dnešních jednáních světa nikde vidět, proto tento svět tu stojí úplně jako sirotek. Nechám je ale ještě nějaký čas stoupat, až dosáhnou správnou výšku pádu." (Wdk. str. 56)

Rozeznívá se stále zřetelněji: Třpytivý lesk vlastní velkoleposti, která vše pokládá za uskutečnitelné a o nějakém řídícím Bohu již nemluví, stojí vždy v příbuzenstvu s padlým andělem, jeho díla zůstávají bez úspěchu a přinášejí jen zlo. Vždy v dějinách přecházela pád opovážlivost.

Ve svém poselství lidem posledního času skrze svého „písaře" Jakoba Lorbera varuje Bůh průmyslové národy důrazně a nepřeslechnutelně, aby nepokračovaly v cestě, která povede k apokalyptické katastrofě:

---

[11] K shora uvedeným zjištěním budiž kráce poznamenáno, že na Zemi toho času 600 milionů má průměrný příjem 75 feniků na hlavu a den. [324] V každém z obou indickýxh měst Kalkatě a Bombay žije a spí trvale asi 100000 lidí doslova na ulicích. V Kalkatě žije 10 milionů lidí, z toho 3,3 milionů ve slumech, v Bombay 2,5 milionů [325] Ve 32 rozvojových zemích s 950 miliony obyvatel klesl hospodářský růst přes rozvojovou pomoc z 2,6 procent v padesátých letech (20. století) až na 1,1 procent v letech sedmdesátých [326]).

„Nechť pamatuje každý z vás, že Země *nemůže být rájem,* protože musí zůstat pro každého ducha, vloženého do těžkého lidského těla, *zkušebním polem,* bez něhož žádný duch nemůže dosáhnout dokonalého věčného života." (VdH 85, 10)

„Nezapomínejte, že tento pozemský život, který tak prchavě vás míjí, je zkouškou, je životem zkoušky." (Pr 19) „Pomyslete, že nejste z tohoto světa! Byli jste před tím duchové a duchy znovu budete." (Pr 121) „Pomyslete, že v duchovním vztahu tisíc let sotva stojí za to, aby bylo nazváno nejkratším okamžikem, - co pak je teprve ta nanejvýš krátká životní zkušební doba člověka!" (Hi II , str.48)

„Za nynějších životních poměru je sice povinností každého, aby se staral o pozemské potřeby. Jen nemůže tato starost jít tak daleko, aby člověku bránila sledovat jeho duchovní cíl a jeho bližnímu prokazovat dobro." (Pr 253)

Žádostivost zatemňuje duši takovým způsobem, že již nemůže nic duchovního pochopit; a i když je také osvětlována nejvyšším a nejčistším duchovním světlem, vrací se brzy do svého sobeckého hrubě hmotného bytí a vidí a poznává proto opět nic než materiálno." (VEJ IV. 123, 12)

„Ale co záleží světskému člověku na ze všeho nejdůležitějším sebepoznání, bez kterého opravdové poznání Boha není myslitelné?" (VEJ IV. 224, 224, 3)

„Duše milionů často nevědí ani, že jsou nositelkami Ducha Božího, neřku-li, aby při svých do nekonečna jdoucích světských starostech mohly a chtěly učinit něco prospěšného k jeho osvobození a osamostatnění." (VE] III. 10, 13)

„Víte, že člověk, který se obohatil pozemskými statky, většinou se také ve svém srdci stává kamenem bez citu a lásky." „Kde potom stojí takový člověk ve vnitřní duchovní sféře života? Pravím vám: Na bodu věčného soudu a jeho smrti ..." (VE] VIII. 182, 1-2)

„Až jednou budou na zemi mnozí tací Epikurejci ∗[12], pak také brzy Bůh dopustí na všechny lidi tohoto světa všeobecný soud světa." „A to od nynějška (v době Ježíšově) za ani ne plných 2000 let." (VEJ VIII. 182, 3 a 5) „To vše bude připuštěno, aby lidé byli odvráceni od své pýchy, svého sobectví a od velké lenosti." (VEJ VIII. 185, 5)

„Lidé jsou nyní tak dalece vzdáleni od svého vlastního cíle, že žádná lidská moc by nebyla sto je z jejich snu probudit a z jejich honby za požitkem odvrátit. (Pr 309)

„poté, co egoismus jako protipól Mé lásky a lásky vůbec se stal hlavním koníčkem nyní žijícího lidstva, poté, co hloupým provozováním míra poblouznění na vaší straně a míra Mé trpělivosti rovněž začíná končiti, tak vám právě toto slovo (Nové Zjevení, pozn. autora) bylo dáno, aby ještě před všeobecným zánikem byli tak mnozí zachráněni " (LGh, str. 190)

„Elementární události, neštěstí a nemoci, které *předcházejí* tu dobu (posledních velkých katastrof, pozn. autora), jsou posledními pokusy ještě zachránit, co zachránit je možné, aby všichni v bahně egoismu se neudusili. Jen neštěstím a nejtvrdšími ranami osudu se stane pyšné lidské srdce křehkým." (Pr 330)

„Až všechny tyto nešťastné události lidstvo postihnou, jak kdysi Židy zkáza Jeruzalému - kdo pak je tím vinen? Jsem Já mstivým Bohem, který chce krev tisíců? Nebo nejsou to spíše oni sami, kteří by rádi podle sebe všechno ohnuli a dokonce - kdyby to jen bylo možno - samy velké zákony hmotného i duchovního světa převrátili?"

„Nechávám to zde sepsat, aby to celý svět věděl! Jak jsem kdysi předpověděl zkázu židovského národa a ta také skutečně nastala, tak máte zde dost napomenutí a předpovědí, ve kterých jsem vám zřetelně řekl, co přijde, jak a kdy se to musí přihodit, abych Své zbloudilé děti přivedl na správnou cestu." (Pr 331)

[12] Epikurejský = poživačný

Když Ježíš oznamoval svým učedníkům katastrofy, které v naší době mají nastat, řekli, že je přece smutné, že něco takového na lidi přijde. Na to jim odvětil Ježíš: „V tom spočívá velká strast mezi lidmi, že světlo a láska je opustila." „Nemohu však člověku vzít *svobodnou vůli,* protože bez ní by nebyl člověkem," (VEJ VIII 213, 20n)

Podle výslovného sdělení Pána je pouze jediná možnost, aby bylo zastaveno sklouznutí do neštěstí: „Doporučuji vám především lásku k bližním, která tu přichází z lásky k Bohu. Toto jediné umožní z vaší úplné převrácenosti znovu učinit lidi v Mém Pořádku." „Proto jsem na svět přišel, abych vám ukázal správné obrácení zpět k Mému Pořádku." (VEJ IV 220, 5-6)

Povšimne si lidstvo Božích varování?

Proroci bývali za všech dob považováni za rušitele míru. Jejich kritika vládnoucích poměrů a způsobů jednání vzbuzovala hněv a jejich proroctví připadala lidem jako zcela nepravděpodobné výplody fantazie. Noemovi se vysmáli, Amos byl ze země vyhnán a Jeremiáš uvržen do vězení. Ale brzy na to uhodily se zničující silou předpověděné katastrofy na dotyčné národy, které to vše nechtěly za pravdu uznat.

Důrazná napomenutí a varování Pána stejně jako podaná čistá nauka nacházejí i dnes rozličné přijetí. Přes všechny přesvědčivé důkazy nechtějí mnozí uznat za pravdu, že se jedná o nadpřirozené charisma a že prorok Jako Lorber mluví z pověření Božího. Po všech zkušenostech nesmí být úspěch prorockých varování přeceňován. To bylo i Lorberovi řečeno: „Docela mnozí se na tom (na katastrofách, poznámka autora) neobrátí; budou to všechno připisovat přírodním silám a věštcům se bude spílat do podvodníků.
(VEJ VI. 174, 6)

V Novém Zjevení není ponechána žádná pochybnost o tom, že „Janové také dnes jako kdysi budou většinu kázat hluchým uším." (Pr 24)

Není tak lehké odvrátit společnost, která rozsáhle propadla materialismu a hedonismu*[13], z její cesty. Chladná intelektualita nemá žádný orgán pro vnímání transcendentního a nemůže proto vidět ani v nastávajících katastrofách prst Boží. Kdo život degradoval na jakýsi rozumově uchopitelný mechanismus a tím se tak odřezává od posledních příčin a souvislostí bytí, musí upadnout do existenciálního vakua a být přesvědčen o nesmyslnosti života. Proto hledají masy těch, co se stali nevěřícími, stále více rozptýlení v povrchnosti materiálního konzumu, která k nám přichází z oné strany za oceánem. Ale vnitřní prázdnota a skrytá úzkost zůstávají.

Jestliže se v následujících citovaných Lorberových výpovědích přiblížíme nějaké prognóze, pak je malá vyhlídka na nějaký pokrok k rozumu:

„Koho svět jednou zaujal, ten se jen velmi těžko vyprostí z jeho moci."
(VEJ VIII. 166, 16) Jestliže jednou teče proud a stane se silným, pak je příliš pozdě jej přehradit a zadržet v jeho běhu." „Ať už jeho (jasnovidce, pozn. autora) názory mohou být sebe správnější, co chce dělat, jestliže velká masa je slepá a hluchá."(EM 66)

Normativní síla skutečného stěží dovolí očekávat zásadní proměnu, to jest vystoupení ze stylu úspěšného a náročného myšlení jakož i pohodlného života. Nikdo nemůže , jak říká evangelium a jak je v Novém Zjevení ještě podtrženo, „sloužit světu a jeho mamonu a současně živoucí říši Boží, to je nemožné." (VEJ VIII. 77, 14)

Ještě nenadešel čas, kdy budou stále se množící známky zla všeho druhu přicházejícího na lidstvo všeobecně chápány v jejich významu.

[13] hedonismus = rozkoš je nejvyšší hodnotou

Národy na konci vysokých kultur nikdy nepoznaly, co se kolem nich děje; také nepochopily, že inflace náročnosti má za následek konec kultury. Také zánik římské říše předcházely inflace náročnosti a inflace peněz. V roce 301 po Kristu nařídil císař Dioklecián mzdový a cenový stop, který ztroskotal jako stejná opatření, provedená v USA a některých evropských státech. Dioklecián naříkal: „Lakota zuří po celém světě." [327] Jak se obrazy podobají! Také tehdy vládl před zánikem chladný instinkt zisku a lidé se chytili do sítě svých nesmyslných požadavků.

Mnozí se budou utěšovat myšlenkou, že život bude pokračovat i po velkých katastrofách. Dokazují tím jen nedostatek znalostí dějepisu. Život půjde dál, ptejme se jen jak? Za času římského císaře Konstantina (4. stol.) měl Řím 1,5 milionu obyvatel. [328] Po zhroucení římské říše žilo tam v 6. století ještě čtyřicet tisíc lidí a ve středověku poklesl Řím na vesnici; na foru se pásly kozy.[329]

Když germánské národy pronikly z pralesů a zaplavily rozpadající se Římskou říši, trvalo půl tisíciletí, než opět malá města povstala a potom ještě staletí, než byly vybudovány dómy jako známky nově vzniklé kultury. „Kdo by byl věřil", napsal církevní otec Jeroným (zemřel 420), „že Řím, zbudovaný na všech pokladech světa, by někdy byl povalen." [330]

Také v naší době je - jak ukazují znepokojujícím způsobem úvahy o blížících se katastrofách - *Menetekel již napsáno.* Jen ještě málokteří toho času rozpoznávají, co v brzy má přijít na lidstvo.

Jasnozřiví mužové rozpoznávají vážnost hrozící situace a její, v samých základech spočívající, trend. Tak například prezident Spolkového ústavního soudu Ernst Benda (1971 - 1983) toto: „Pocit žít v době převratu a nejistoty je víc než emoce. Nalézáme se v krizi. Bezradnost lidí je větší než dříve. Proces pokračuje dramatičtěji než dříve. [351]

Napomenutí, které uděluje uznávaný učenec Carl Friedrich von Weizsacker na základě získaných náhledu lidí by mělo dojít pozornosti: „Věřím osobně, že rostoucí kritika technologického světa je předpovědí hlubokých krizí, ano katastrof. Je neodpustitelné neslyšet na Kassandru, na Jeremiáše."[332]

Také by nemělo být přeslechnuto, co říká v katolické církvi stále více pozornosti nalézající poselství z *Fatimy* z roku 1917 ohledně nadcházející doby konce. Při své návštěvě ve Fuldě uvedl papež Jan Pavel II., podle sdělení katolického časopisu *"Stimme es Glaubens"* 10/1981, v úzkém kruhu některé údaje z tohoto poselství o nadcházejících obrovských katastrofách. Podle nich budou mimo jiné „celé zemědíly zaplaveny oceány a lidé budou odvoláni z minuty na minutu, a to v milionech."

V roce 1973 vysvětlil již biskup Dr. Rudolf Graber z Řezna, ve své přednášce ve Freuburgu i. Br. v přítomnosti četných biskupů, že *Fatima* je velké eschatologické znamení (poslední doby), které Bůh *naší* době dal. [333]

V Novém Zjevení se říká k nadcházejícím událostem souhrnně toto:

Když „se příznaky hrozných katastrof rozmnožují" (Pr 37). bude asi všeobecně pochopeno, že poslední doba nastává. *Teprve potom se podle údajů Nového Zjevení* u *mnohých dostaví změna smyslu.* „Můj hlas může v lidské duši teprve pak jasně zaznít, až duše pro mnohé hořké zkušenosti všeho druhu se stala niternou a odvrátila se od vnějškového." (VEJ XI, str. 151)

Nadejde všeobecná nouze, bída a svízel, nad jaké větší země ještě nikdy neviděla. VEJ VIII. 185, 2) Pak „povedou nesnáze lidského života brzy ještě mnohé do vašeho tábora." (LGhm str. 90)

„Od této chvíle (v čase Ježíše) neuplynou plné 2000 let, až velký soud předejde,"
(VEJ VI 174, 7)

„Činím národy nouzí střízlivými. Vytrhuji je z bludu, že světská, jen o požitek usilující vášeň má být první, co by měl člověk hledat. Učím je - žel skrze nepříjemné události pomíjejícnost světské domýšlivosti, světské slávy a

světských darů štěstí a dokazuji jim přitom věčné trvání duchovních pokladu. Tak to vychází jednotlivci, tak národům, tak vládcům, tak kněžím. Všem ukazuji Já, že nad nimi stojí ještě někdo jiný, kdo je sice nechá dělat, co chtějí, jenž ale nitky zřetězení okolností a poměru *sám* drží v ruce a vše - i to nejhorší, co lidé provedli - dokáže obrátit k tomu nejlepšímu pro všechno lidstvo stejně jako pro jednotlivce." (Pr 308)

„Já, Stvořitel celého Vesmíru, musím vidět, jak Moji tvorové, Mnou k nejvyšší duchovní hodnosti stvoření, jdou právě po obrácené cestě, místo aby - pamětliví svého vysokého původu - spěchali vstříc tomu duchovnímu." (Pr 220)

„Tisíce zbloudilých spěchají po bludné cestě do čerstvého hrobu. Jdou nezralí z tohoto světa a přicházejí ještě nezralejším naproti. Co z takových bude? Zde nemohli zůstat, a tam se jim také nezamlouvá. Ó, vy neznáte soužení takových duší, které nerozhodně bloudí kolem! Ztracené pozemské jim již není přístupné, a duchovní je pro jejich náhledy a jejich bytí nevhodné." (Pr 110)

Proto je probuzení nutné, o to více nyní v této době, ve které řešení celé otázky určení lidského rodu stojí za dveřmi a většina lidí se do světského, egoistického řádění tak vžila, že lehkým dotykem jednoho prstu téměř nikdo nemůže býti probuzen, ale pro ty, kteří jsou tak hluboko ponořeni do bahna světa, musí být použity většinou prostředky násilí, aby byli vytaženi. (Pr 309)

„Čepýření se strany mnohých bude víc než dost - přece lék se musí brát a kalich hořkosti až do dna být vyprázdněn." (Pr 309)

Své nářky nad osudem Jeruzalému bych mohl Já také dnes opakovat, protože bláznivé lidstvo nezná také dnes své poslání, účel svého stvoření a účel svého dnešního a příštího života." (Pr 220)

„Všude nechávám jiskry Svého nebeského světla rozsévat, všude zaznívá Mé otcovské volání:Vraťte se, vy ošálení, vnímejte hlas svého nebeského Otce, který vás napomíná, než udeří velká katastrofa - jako kdysi nad Jeruzalémem a jeho obyvateli." (Pr 222)

V Novém Zjevení se říkají lidem naší doby skrze proroky Boží mnohé nepříjemné pravdy a míří napomenutí s velkou naléhavostí vůči těm, kteří propadli duchu doby. Nové Zjevení, které představuje největší otevření pečetí všech dob, obsahuje celou historii Stvoření a Spásy a pravé Učení Ježíšovo. Padá silou vodopádu do duší. Zmateni a užasle budou vnímat mnozí rozšíření duchovního horizontu a dnešní honbu lidí posledního času se učí zvažovat ze zcela nového pohledu, tak říkajíc zvenčí nebo sub specie aeternitatis, to jest z úhlu pohledu nesmrtelnosti.

Mnohým napadeným, zmateným a pravdu hledajícím lidem se stane vzrušujícím, radostným zážitkem prostřednictvím proroka Jakoba Lorbera zvěstovaná pravá nauka Ježíšova, obsahující základní tajemství světa a lidského života.

Jistě však bude také Nové Zjevení pro mnohé - stejně jako až dosud Evangelium pohoršením (Skandalon). „Nechejte je mluvit", říká Pán Lorberovi, „nechejte jim Mé staré (rozuměj Evangelium, pozn. autora) a každé nové Slovo (rozuměj Nové Zjevení) být nejvšeobecnějším bláznovstvím." (Hi II str, 97)

„Mé učení vás připravilo o váš sladký pozemský život, což je přece vaše nejvyšší dobro," (VEJ I. 124, 4) „Moje učení žádá však odřeknutí se toho, co se člověku v světě zdá být nejpříjemnějším." (Pr 130)

„Říše Boží může být získána jen násilím a velkými obětmi," (VE] VIII. 16, 3)

„Skutečně šlechetný a dobrý člověk je spokojený, zatímco zlý, temný člověk světa v ničem nemá dost." (VEJ II. 201, 7)

Celým Novým Zjevením se táhne napomenutí dnešnímu lidstvu, že krátký pozemský život je školením k vyššímu, věčnému životu. Mnohým je nastaveno zrcadlo. Kdypak se však kdy ptali proroci na mínění mas nebo na tvrzení kněží? To oni vůbec nemohli, neboť to nebyly jejich myšlenky, které vyslovovali nebo

psali. Jakobu Lorberovi bylo řečeno: „Já ti říkám: Kdyby tvé slovo mělo pochvalu světa, tak by to nebylo nic ze Mne. Opovržení světem je vždy největším svědectvím toho, co ze Mne vychází." (Hi II, str. 98) „Kde nic nemůžeš změnit podle svobody vůle a poznání, každému člověku vlastní, ušetři si do budoucna každou námahu a práci." (Hi II. str. 97) „Hluchým a slepým je těžko kázat," (Hi L str.181) „Nestarej se (o toto); ústavy pro zlepšení budou velkého rozsahu, odtud až na druhou stranu se rozšíří."
(VE] II 133, 6)

„Na oné straně se již pro vás najde místo, na kterém vaše tvrdošíjnost bude rozpuštěna jako vosk:' (Hi II, str.143 něm. vydání) Jak v Evangeliu, tak v Novém Zjevení bylo jasně řečeno, že jen díl rozsetého semene padne na dobrou půdu. V Novém Zjevení je také na druhé straně předpověděno, že bezmála 2000 roků po Kristu se uskuteční duchovní probuzení člověka, „které jako ohnivý sloup se převalí od jednoho konce světa k druhému" a jímž „mnohé miliony" budou uchváceny.
(VEJ I 72, 3)

Nové duchovní impulsy nastupují - jak dějiny učí - někdy s překvapující rychlostí a neodolatelnou silou. Mnozí jsou názoru, že pro náboženské znovuzrození vně rozpadajících se církví je to již první příznak. Podle sdělení Jakoba Lorbera je nepochybné, že "východu duchovního a věčného slunce pravdy (Nové Zjevení, autor) nemůže být zabráněno, navzdory všemu odporu." (VEJ VIII. 46, 4)

„Mé dílo bez překážky vstoupí na světlo dne jako velký magnet, který potáhne vše k sobě." (Hi 1. str. 99 něm. vydání)

Počet lidí, kteří pocítí, že jen naplněním náboženského vakua muže být životu vrácena ztracená dimenze a smysl, bude pak vždy více narůstat. To, co Jakob Lorber 27. června 1841 skrze vnitřní hlas přijal, dostane svou planost: „Dávám ti to, abych tím světu položil nový úhelný a mezní kámen, přes který mnozí padnou, kteří nebudou kráčet po cestách pokory, úplného sebezapření, trpělivosti, mírnosti a veškeré lásky, jím naznačených.“(Hi I, str. 390 něm. vydání)

Odkazy na prameny

1.Díl

1. DER SPIEGEL z 18. prosince 1967, s. 41
2. Küng, Hans: Wahrhaftigkeit. Zur Zukunft der Kirche (Pravdomluvnost. k budoucnosti církve), Freiburg i.B. 1968, s. 86
3. Koepgen, Georg: Die Gnosis des Christentums (Gnóze křesťanství), Salzburg 1939, s.153
4. Das Wort 9/1964, s. 259
5. Cheney, Sheldon: Vom mystischen Leben (O mystickém životě), Wiesbaden 1949, s. 305
6. von Leitner: Jakob Lorber – ein Lebensbild (Jakub Lorber, obraz života), Bietigheim/W. 1930, s. 15
7. von Leitner: Jakob Lorber – …cit. dílo, s. 29
8. von Leitner: Jakob Lorber – …cit. dílo, s. 15n
9. Cheney Sheldon: Vom mystischen … cit dílo (s. 220)

10 Benz, Ernst: Swedenborg, München 1948, s. 295

11. Guitton, Jean: Der geteilte Christus (impr.) (Rozdělený Kristus), Würzburg 1965, s. 165
12. Fries, Heinrich: Es geht um das echte Wesen der Religion (Jde o skutečné bytí náboženství), ve : Diskussion zu Bischof Robinsons „Gott ist anders“ vyd. Hermann Walter Augustin
13. Karrer, Otto: Die große Glut. Textgeschichte der Mystik im Mittelalter (velký žár. Dějiny textů středověké mystiky), 1926, s. 164
14. Mager, Alois: Mystik als Lehre und Leben (Mystika jako nauka a život), Innsbruck 1934, s. 180 a 186
15. Sartory, Th.u.G.: In der Hölle brent kein Feuer) V pekle nehoří oheň), München 1968, s. 175
16. Benz, Ernst : Swedenborg, München 1948, s. 306
17. Les halluziations, Paris ss. 30-31, 179, 183
18. Deml, Franz: Betrachtungen zur religiösen Situation unserer Zeit (Úvahy o náboženské situaci v naší době), v : Das Wort 7/1971, s. 208

19. Newman´s Grammar of Assent, London 1913
20. Das Wort 11/1969, s. 337
21. Das Weltall (Vesmír). Time-Life, 1964. s. 164
22. Ducrocq, Albert: Roman der materie (Román o hmotě), Frankfurt/M. 1965, s. 40
23. Meyers Handbuch über das Weltall (Meyerova příručka o vesmíru), Mannheim 1967, s. 486
24. Frankfurter Algemeine Zeitung (FAZ) ze 7. ledna 1963
25. FAZ z 22. února 1967
26. Ducrocq, Albert: Roman … cit. dílo, s. 57
27. Ducrocq, Albert: Roman … cit. dílo, s. 84
28. Ducrocq, Albert: Roman … cit. dílo, s. 94
29. Martin, Wilhelm: Sonne–Weltall–Materie (Slunce-vesmír-hmota), Bietigheim/W. 1969, s. 48
30. von der Osten-Sacken, Peter: Kosmos plus minus. Vom Atom zum Spiralnebel (Kosmos plus minus. Od atomu k spirální mlhovině), München 1971, s. 153
31. Das Weltall, (Vesmír). Time-Life 1964, s. 153
32. Bivort de la Saudée, J.: Gott-Mensch-Universum (Bůh-člověk-vesmír), Köln 1963, s. 202
33. Mussard, Jean: Gott und der Zufall (Bůh a náhoda), sv. I., Zürich 1965, s. 67
34. FAZ ze 7. ledna 1963
35. Rhein-Neckar-Zeitung z 30. září 1969
36. Rhein-Neckar-Zeitung z 11. ledna 1963
37. FAZ z 13. března 1954
38. Martin, Wilhelm: Sonne - … cit dílo, s. 46
39. DasWeltal, Time-Life 1964, s. 114
40. FAZ z 8. listopadu 1982
41. FAZ z 18. srpna 1965
42. Ducrocq, Albert: Roman … cit dílo, s. 71
43. Tirala, L.G.“ Massenpsychosen in der Wissenschaft (Davové psychózy ve vědě), Tübingen 1969, s. 62
44. FAZ z 15. listopadu 1967
45. Kristall 3/1965
46. FAZ ze 16. listopadu 1967
47. FAZ z 15. prosince 1971
48. Rhein-Neckar-Zeitung z 29. prosince 1969
49. FAZ z 13. října 1964
50. Hobby 13/1964
51. Badische Volkszeitung z 22. srpna 1964
52. Bild der Wissenschaft, duben 1982, s. 157
53. Mannheimer Morgen z 19. února 1982
54. von der Osten-Sacken: Kosmos … cit. dílo, s. 180
55. Das Weltall, Time-Life 1964, s. 152
56. X.Magazin z října 1971, s. 61
57. X-Magazin z října 1971, s. 61
58. FAZ z 22. října 1971
59. Ducrocq, Albert: Roman… cit. dílo, s. 138
60. von der Osten-Sacken: Kosmos … cit. dílo, s. 186
61. Lorber jakob: Von der Hölle bis zum Himmel (Od pekla k nebi), sv. II., s. 481n
62. Bivort de la Saudée, J.: Gott - … cit. dílo s. 219
63. Mussard, J.“ Gott und … cit. dílo, s. 71
64. FAZ z 6. ledna 1969

65. Meyers Handbuch … cit. dílo, s. 305
66. FAZ z 3. ledna 1968
67. Birjukow, D.A.: Der Mythos von der Seele (Mýtus o duši), Leipzig 1959, s. 29
68. Ford, Kenneth, W.“ Die Welt der Elementarteilchen (Svět elementárních částic), Heidelberg 1966, s. 2
69. Asimov, Isaac: Das Neutrino, Frankfurt/M. 1971, s. 8
70. Haber, Heinz: Der Stoff der Schöpfung, Bild der Wissenschaft (Látka stvoření, obraz vědy), Stuttgart 1966, s. 91
71. Asimov, Isaac: Das Neutrino … cit. dílo, s. 44
72. Brik, Hans: Mysterium-Atom –Mysterium-Leben (Tajemství atom, tajemství život), Berlin 1966, s. 170
73. Barnett, Lincoln: Einstein und das Universum (Einstein a vesmír), Frankfurt/M- 1951, s. 37
74. Ducrocq, Albert: Roman… cit. dílo, s. 25
75. Mussard, J.: Gott und … cit. dílo, s. 86
76. Mussard, J.: Gott und … cit. dílo, s. 85
77. Müller-Markus, Siegfried: Gott kehrt wieder (Bůh se vrací), Aschaffenburg 1972, s. 105
78. von der Osten-Sacken: Kosmos … cit. dílo, s. 243
79. Ducrocq, Albert, Kosmos… cit. dílo, s. 33
80. Laun, W.L.: Vom Atom bis zur Grenze des Universums (Od atomu k hranici vesmíru), Darmstadt 1966, s. 42
81. Die Zeit, č. 10/1972
82. Brik, Hans: Mysterium … cit. dílo, s. 100
83. D. ter Haar: Wendepunkt in der Physik (Obrat ve fyzice), Braunschweig 1963, s. 127
84. Mussard, J.:Gott un der Zufall … cit. dílo s. 21
85. Asimov, Isaac: Das Neutrino …cit. dílo s. 98
86. Braunbeck ve FAZ z 20. října 1971
87. Asimov, Isaac: Das Neutrino … cit. dílo, s. 105
88. Asimov, Isaac: Das Neutrino … cit. dílo, s. 106
89. D. ter Haar: Wendepunkt … cit. dílo s. 156
90. Kahn, Fritz: Das Atom, endlich verständlich (Atom, konečně srozumitelný), Stuttgart 1962, s. 54
91. Schlag nach! (Pak udeř!), Mannheim 1963, s. 97
92. D. ter Haar: Wendepunkt … cit. dílo, s. 156
93. Ford, Kenneth: Die Welt der … cit. dílo, s. 23
94. D. ter Haar: Wendepunkt … cit. dílo, s. 156
95. Ford, Kenneth: Die Welt … cit. dílo, s. 23
96. Ford, Kenneth: Die Welt … cit. dílo, s. 25
97. Die Welt des Atoms (Svět atomů), vyd. A. Cube, Tübingen 1970
98. Ford, Kenneth: Die Welt der … cit. dílo, s. 191
99. von der Osten-Sacken: Kosmos … cit. dílo, s. 258
100. Ford, Kenneth: Die Welt … cit. dílo, s. 11
101. Haber, Heinz: Der Stoff … cit. dílo, s. 129
102. Ford, Kenneth: Die Welt … cit. dílo, s. 165
103. Ford, Kenneth: Die Welt … cit. dílo, s. 119
104. Mussard, J.: Gott und d.Z., sv. I, cit. dílo, s. 83
105. Mussard, J.: Gott und d.Z., sv. I, cit. dílo, s. 69 a 105
106. Mussard, J.: Gott und d.Z., sv. I, cit. dílo, s. 87
107. Mussard, J.: Gott und d. Z., sv. I, cit. dílo, s. 46
108. Kollath, Werner: Der Mensch oder das Atom? (Člověk nebo atom?), Freiburg i. B. 1959, s. 30
109. Barnett, Lincoln: Einstein … cit. dílo, s. 25

110. von Weizsäcker, Viktor: Am Anfang schuf Gott Himmel und Erde (Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi), Göttingen 1956, s. 95
111. von Weizsäcker, Viktor: Am Anfang … cit. dílo, s. 27
112. Weigand, Leonhard: Elementarwissen vom Atom (Základní znalosti o atomu), München 1960, s. 129
113. Haber, Heinz: Der Stoff … cit. dílo, s. 134
114. von der Osten-Sacken:Kosmos … cit. dílo, s. 260
115. Barnet, Lincoln: Einstein … cit. dílo, s. 147
116. Mussard, J.: Gott und … cit. dílo, s. 40
117. Chauchard, Paul: Naturwissenschaft und Katholicismus, Einheit und Wiederspruch von Geist und Materie (Přírodní vědy a katolictví, jednota a rozpor mezi duchem a hmotou), Freiburg i.B. 1962, s. 100
118. Vestenbrugg, R.E.: Eingriffe aus dem Kosmos (Zásahy z vesmíru), Freiburg i. B. 1971, s 449
119. Bavink, Bernhardt: Die Naturwissenschaft auf dem Wege zur Religion (Přírodní vědy na cestě k náboženství), citát v Mussardovi: Gott und d. Z. sv. II, cit, dílo, s. 57
120. Citát u Arthura Forda: Bericht vom Leben nach dem Tode, (Zpráva o životě po smrti), München o. J., s. 45
121. Eddington, Arthur: Das Weltbild der Physik (Obraz světa ve fyzice), Braunschweig 1931, s. 6
122. Citát u Arthura Koestlera: Die Wurzeln des Zufalls (Kořeny náhody), Bern 1972, s. 58
123. Jeans, J.: Der Weltraum und seine Rätsel (Světový prostor a jeho záhady), Stuttgart 1931, s. 209
124. Citát u Arthura Koestlera: Die Wurzeln … cit. dílo, s.78
125. Firsoff, V.A.: Life, Mind and Galaxies, Edinburg/London 1967, s. 102, citát u A. Koestlera: Die Wurzeln … cit. dílo, s. 63
126. Citát u A. Koestlera: Die Wurzeln … cit. dílo, s. 63
127. Citát u A. Koestlera: Die Wurzeln … cit. dílo, s. 77
128. Pauli, Wolfgang: Der Einfluß der archetypischen Vorstellungen auf die Bildung naturwissenschaftlicher Theorien bei Kepler (Vliv archetypálních představ na vznik přírodovědeckých teorií u Keplera) v: Jung-Paul: Naturerklärung und Psyche (Vysvětlení přirozenosti a psyche), Zürich, s. 163
129. Citováno u American Association for the Advancement of Science, Section IL 28.12.1954, Berkeley, California
130. Das Wort 11/1969, s. 336
131. Belzer Presse 1969
132. Koestler, Arthur: Die Wurzeln … cit. dílo, s. 143
133. Heisenberg, Werner: Naturwisenschafliche und religiöse Wahrheit (Přírodovšědná a náboženská pravdivost) v FAZ z 24. března 1973
134. Barnet, Lincol: Einstein … cit. dílo, s. 144
135. Westenhöfer, Max: Der Eigenweg des Menschen (Vlastní cesta člověka), heidelberg 1948, s. 135, 53, 43, 183; Simpson, George Gaylord: The Major Features of Evolution, s. 360; Nilson, Heribert: Syntetic Specification 1954, s. 488; Lecomt du Nouy, Pierre: Die Bestimmung des Menschen (Definice člověka), Heidelberg 1948, s. 133; Thomson d´Arcy, W.: On the Growth and Form, 1943, s. 1092n; Romer, A.S.: Genetics, /aleontology and Evolution, 1963, s. 114
136. Glowatzki: Tausend Jahre wie ein Hauch – Woher komt der Mensch? (Tisíc let jak nádech – Odkud člověk přichází?), 1968, s. 33
137. Der Neue Herder, s. 968, a FAZ ze 2. července 1975
138. Rhein-Neckar-Zeitung z 10. září 1965

2.Díl

1. FAZ (Frankfurter Allgemeine Zeitung) ze 17. března 1973
2. Nigg, Walter: Prophetische Denker (Proročtí myslitelé), Zürich 1975, s. 32
3. Geiselmann, Josef Rupert: Die Frage nach dem historischem Jesus (Poptávka po historickém Ježíši), München 1965, s. 171
4. Lohfink, Norbert: Bibelauslegung im Wandel (Obrat ve výkladu Bible), Frankfurt/M. 1967, s. 50
5. Lohfing, Norbert: Bibelauslegung … cit. dílo, s. 56
6. Küng, Hans: ve FAZ z 21. září 1974
7. Das Wort 2/1971, s. 36nn
8. Rahner, Karl: Visionen und Prophezeiungen (Vidění a proroctví), Freiburg i.B. 1958, s.186
9. viz Kurt Eggenstein: Der unbekannte Prophet Jakob Lorber, Bietigheim/W. 1973, s. 109 a 110
10. Cadburry,Joel Henry: Dunkelheit um den historischen Jesus (Tma kolem historického Ježíše) ve: Wer war Jesus von Nazareth?(Kdo byl Ježíš z Nazareta), vyd. Gerhard Strube, München 1972, s. 174
11. Paillard, Jean: Vier Evangelisten – vier Welten, (Čtyři evangelisté-čtyři světy), Wiesbaden 1961, s. 167
12. Paillard, Jean: Vier Evangelisten … cit. dílo, s. 185
13. Paillard, Jean: Vier Evangelisten … cit dílo, s. 45
14. Kammeier, Wilhelm: Die Fälschung der Geschichte des Christentums (Falšování dějin křesťanství), sešit 1, 1940, s. 46
15. Daniel-Rops, Henri: Jesus, der Heiland in seiner Zeit (Ježíš, Spasitel ve své době) (impr.) Innsbruck 1951, s. 36
16. Kammeier, Wilhelm: Die Falschung … cit. dílo, s. 63 a 71
17. Durant, Will: Cäsar und Christus (César a Kristus), s. 693
18. Deschner, Karlheinz: Abermals krähte der Hahn (Znovu zakokrhal kohout), Stuttgart 1964, s. 40
19. Schweitzer, Albert: Aus meinem Leben und Denken (Můj život a myšlenky), 1931, s. 118
20. „Inspiration“ v: Handbuch theologischer Grundbegriffe (Příručka základních teologických pojmů), sv. I, 1962, s. 719
21. FAZ z 3. prosince 1965
22. Herders theologisches Taschenbuch (1) (Herderova teologická příručka), vyd. Karl Rahner S.J., Freiburg i. B. 1972. s. 292
23. Geiselmann, Josef Rupert: Die Frage nach dem historischen Jesus (Jak je tomu s historickým Ježíšem), München 1965, s. 171
24. Heer, Friedrich: Gottes erste Liebe (Boží první láska), München 1967, s. 95
25. Jung, K.M.: Die Kultur aus der wir leben (Kultura ze které žijeme), 1958, s. 342
26. M.D.Petre: Autobiography and Life of George Tyrell, sv. 1, London 1912, s. 60, citát u Oskara Schroedera: Aufbruch und Mißverständnis (Povstání a nedorozumění), Köln 1969, s. 107
27. Schroeder, Oskar: Aufbruch … cit. dílo, s. 197
28. Küng, Hans: Die Kirche (Církev), 1969, s. 305
29. Wilder, Amos: Weltfremdes Christentum? (Křesťanství cizí světu?), Göttingen 1958, s. 21
30. Hirsch, E.: Frühgeschichte des Evangeliums (Ranné dějiny evangelia), 1941, s. 354
31. Paillard: Vier Evangelisten … cit. dílo, s. 132
32. Paillard: Vier Evangelisten … cit. dílo, s. 49
33. Paillard: Vier Evangelisten … cit. dílo, s. 118
34. Paillard: Vier Evangelisten … cit. dílo, s. 118

35.Sachkunde Religion, Informationsquelle im evangelischen und katholischen Religionsunterricht der Oberstufe, (Předmět náboženství, Informační zdroj evangelického a katolického vyučování náboženství na vyšším stupni), Hamburg 1969, s. 92
36. Katholisches Bibelwerk (Katolické biblické dílo), Stuttgart, Rozvrh četby 1973
37. Geschichte unf Ergebnisse der historisch-kritischen Jesus-Forschung (Průběh a výsledky historicko-kritického bádání o Ježíši) s. 199. v: Jesus von Nazareth (Ježíš z Nazareta), vyd. Franz Josef Schierse, Mainz 1972
38. Sachkunde religion … cit. dílo, s. 84
39. Meyer, Eduard: Ursprung und Anfänge des Christentums (Původ a počátky křesťanství), sv. I, s. 157
40. Paillard, Jean: Vier Evangelien …a. a. cit. dílo, s. 94
41. Hirsch, E.: Frühgeschichte des Evangeliums … cit. dílo, s. 9
42. Heussi, Karl: War Petrus in Rom? (Byl Petr v Římě?), 1936
Haller, Johannes: Das Papsttum – Idee und Wirklichkeit (Papežství – idea a skutečnost),sv. I, s. 15nn a 345ff
Heussi, Karl: War Petrus wirklich römischer Märtyrer? (Byl Petr opravdu římským mučedníkem?), 1955
43. Zahrnt, Heinz: Es begann mit Jesus von Nazareth (Začalo to s Ježíšem z Nazareta), Stuttgart 1960, s. 118
44. Zahrnt, Heinz: Es begann … cit. dílo, s. 118
45. Zahrnt, Heinz: Es begann … cit. dílo, s. 119
46. Bornkamm, Günther: Jesus von Nazareth (Ježíš z Nazareta), Stuttgart 1956, s. 11
47. Nietzsche, Friedrich: Jenseits von Gut und Böse (Mimo dobro a zlo), s. 60
48. Christentum und Kultur (Křesťanství a kultura), Darmstadt 1963, s. 76, citát u Joachima Kahla: Das Elend des Christentums (Bída křesťanství), Hamburg 1968, s. 108
49. Schweitzer, Albert: Geschichte der Leben-Jesu-Forschung (Dějiny výzkumu Ježíšova života), 6. vydání, Tübingen 1951, s. XII a 631

3.Díl

1 FAZ (Frankfurter Allgemeine Zeitung) z 28. září 1974
2 Das Wort 11/1969, s. 336
3 Mussard, J.: Gott und der Zufalall Bůh a náhoda), sv. III, cit. dílo s. 139
4 Nigg, Walter: Das Buch der Ketzer (Kniha kacířů), Zürich 1949, s. 56 a 57
5 Citát u H. U. Balthasar: Origenes – Geist und Feuer, (Origenes – Duch a oheň), Salzburg 1938, s. 107
6 H. U. von Balthazar: Origenes ... cit. dílo, s. 23
7 H. U. von Balthasar: Origenes ... cit. dílo. s. 12
8 Dacqué, Edgar: Die Urgestalt (Původní podoba), Leipzig 1940, s. 74
9 Badische Volkszeitung (Badenské Lidové noviny) z 11. listopadu 1964
10 Viz spis: Die Sache mit dem Apfel – Eine Wissenschaft von Sündenfall (Ta věc s jablkem – Věda a hříšném pádu), vyd. Joachim Illies, Freiburg i. B. 1973
11 Mager, Alois: Mystik als Lehre und Leben (Mystika jako nauka a život). Innsbruck 1934, s. 180 a 186
12 Materialdienst der Ev. Zentralstelle für Weltanschauungsfragen (Materiální služba ev. střediska pro ideologické otázky), Stuttgart z 1. prosince 1971
13 Wachsmuth, Günter: Die Reinkarnation des Menschen als Phänomen der metamorphose (Reinkarnace člověka jako fenomen přeměny), Berlin 1935, s. 57

14 Ohlig, Karl Heinz und Schuster, Heinz: Blockiert das katholische Dogma die Einheit der Kirchen? (Blokuje katolické dogma jednotu církví?) Düsseldorf 1971, s. 9
15 Das Wort 1955, s. 336
16 Augustinus: „Handbüchlein“ („Rukověť “) v: Text církevních Otců, sv. 4, München 1964, s. 563
17 Staudinger, Josef: Das Jenseits als Schiksalsfrage (Záhrobí jako otázka osudu), Einsiedeln 1950, s. 246
18 Staudinger, Josef: Das Jenseits ... cit. dílo, s. 246
19 Staudinger, Josef: Das Jenseits ... cit. dílo, s. 243
20 Citát v Sartory: In der Hölle brennt kein Feuer (V pekle nehoří žádný oheň), München 1968, s. 186
21 Staudinger, Josef: Das Jenseits ... cit. dílo, s. 260 a 263
22 Staudinger, Josef: Das Jenseits ... cit. dílo, s. 270
23 Rheinische Post z 25. září 1965. Citát u Friedricha Heera: Abschied von Höllen und Himmeln (Rozloučení s peklem a nebesy), München 1968, s. 305
24 Sartory, Th. a G.: In der Hölle brennt kein Feuer (V pekle nehoří žádný oheň), München 1968, s. 96
25 Papini, Giovanni: Der Teufel (Ďábel), Stuttgart 1955, s. 309
26 Papini, Giovanni: Der Teufel ... cit. dílo, s. 310
27 Althaus, P.: Die letzten Dinge (Poslední věci), s. 194nn
28 Brunner, E.: Das Ewige als Zukunft und Gegenwart (Věčné jako budoucnost a přítomnost), sv. I, s. 193 a 198nn.:
29 Rahner/Vorgrimler: Kleines teologisches Wörterbuch (Malý teologický slovník), 1967, s. 39
30 Schwarz, Gerhard: Was Augustinus wirklich sagte (Co Augustin skutečně řekl), München 1969, s. 151
31 Citát u Th. a G. Sartory: In der Hölle ... cit. dílo, s. 44
32 Ratzinger, Josef: Einführung in das Christentum (Úvod do křesťanství) München 1968, s. 219
33 Msaterialdienst ... cit dílo, z 1. března 1972
34 Justin: Gespräche mit dem Juden Tryphon (Rozmluvy s Židem Tryfonem)
35 Schmidt, K. O.: Wiederverkörperung und Karma (Znovuvtělení a karma), Pfullingen 1962, s. 41
36 Osthagen, Karl: Gibt es eine Wiedergeburt? (Existuje znovuzrození?), Feldkirchen 1958, s. 12
37 Andersen, Karl: Die Lehre von der Wiedergeburt auf theistischer Grundlage (Nauka o znovuzrození na teistickém základu), Hamburg 1899, s. 187
38 Heer, Friedrich: Abschied ... cit. dílo, s. 245
39 Martin, Henri: La vie futuré. Histoire et apologie de la doctrine chrétuenne sur l´aure vie,2. partie, chap. III
40. Geyer: Die patristische Geschichte der Philosophie (238) Patristické dějiny filozofie, v F. Ueberweg: Grundriß der Geschite der Philosophie, sv. 2, 12. vydání Tübingen 1951, viz také: Die Seelenwanderun Caesarius Heisterbacensis; O. List: Dialogus miraculorum. Vyd. J. Stange, Köln 1851, sv. I, s. 301
41. Wachsmuth, Günther: Die Reinkarnation des Menschen als Phänomen der Metamorphose (Reinkarnace člověka jako jev přeměny), Berlin 1935, s. 7
42. Schubert, Kurt: Die Bedeutung der Handschriftenfunde vom Toten Meer für das Neue Testament Význam rukopisů od Mrtvého moře pro Nový zákon), v: Theologie heute, München 1959, s. 65
43. z. B. Rudolf Augstein: Jesusu Menschensohn (Ježíš, syn člověka), München 1972
44. Bultmann, Rudolf: Neues Testement und Mythologie (Nový zákon a mýtologie), v Kerygma I (5), s. 20

45. Zahrnt, Heinz: Es begann mit Jesu von Nazareth (Začalo to Ježíšem z Nazareta), Stuttgart 1960, s. 158, 160, 162
46. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 162
47. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 19
48. Hildebrand, Dietrich: Das troianische Pferd in der Stadt Gottes (Trojský kůň v Božím městě), Regensburg 1968, s. 163
49. Nigg, Walter: Heimliche Weisheit (Tajná moudrost), Zürich 1959, s. 279
50. Hirsch, E.: Frühgeschichte des Evangeliums (Ranné dějiny evangelia), 1941, s. 118
51. Nigg, Walter: Heimliche Weisheit ... cit. dílo, s. 381
52. Wilder, A. N.: Welfremdes Christentum? (Křesťanství cizí světu?) Göttingen 1958, s. 37
53. Rahner/Vorgrimler: Kleines Theologisches Wörterbuch (Malý teologický slovník), 1967, s. 310
54. Rahner/Vorgrimler: Kleines ... cit. dílo, s. 310
55. Heer, Friedrich: Abschied von ... cit. dílo, s. 60nn
56. Schweitzer, Albert: Geschichte der Leben-Jesu-Forschung (Dějiny bádání o Ježíšově životě), Tübingen 1913. Citát v: Wer war Jesus von Nazareth? Erforschung einer historischen Gestalt (Kdo byl Ježíš z Nazareta? Hledání historické postavy), vyd. S. Strube, München 1972, s. 154
57. Glaubensverkündigung für erwachsene (Zvěstování víry pro dospělé), německé vydání holandského katechismu, 1968, s. 509
58. Kirsch, P. A.: Zur Geschichte der Beichte (K dějinám zpovědi), Würzburg 1902, s. 7
59. Kirsch, P.A.: Zur Geschichte ... cit. dílo, s. 167
60. Kirsch, P.A.: Zur Geschichte ... cit. dílo, s. 76
61. van der Meer: Augustinus der Seelsorger (Agustin, pečovatel o duše), 1946, s. 452
62. Weiss: Beichtgebot und Beichtmoral (Příkaz zpovědi a zpovědní morálka), s. 30
63. Henne by Rhyn: Deutsche Kulturgeschichte (Německé kulutní dějiny), sv. I, s. 118
64. Catholicus: Um die Kirchen (Kolem církví), Nürnberg 1967, s. 49
65. Kirchliche Amtsblatt (Církevní úřední list), Trier (Vydání 21/1970 č. 260) Prohlášení biskupa Steina
66. Herderův teologický kapsní slovník, vyd. Karl Rahner, Freiburg i. B. 1972, s. 353
67. Nigg, Walter: Heimliche Weisheit ... cit. dílo, s. 238
68. Küng, Hans,: Wahrhaftigkeit. Zur Zukunft der Kirche (Věrohodnost. K budoucnosti círk ve), Freiburg i. B. 1968, s. 57

4.Díl

1. Bultmann, Rudolf: Jesus, Tübingen 1961, s. 15
2. Citát u Holm Sörena: Das Ende der Vergangenheit (Konec minulosti) ,Tübingen 1963, s. 185
3. Citát u Holm Sörena: Das Ende ... cit. dílo s. 183
4. Kritischer Katholizismus, vyd. von Ben can Onna a Martin Stankowski, Frankfurt/M. 1969, s. 35
5. Bea, Augustin: Die Geschichtlichkeit der Evangelien (Dějinnost evangelií), Paderborn 1966, s. 39
6. Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo, s. 249
7. Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo. s. 146

8. Stauffer, Ethelbert: Jesus, Gestalt und Geschichte (Ježíš, postava a historie), Bern 1957, s. 32
9. Stauffer, Ethelbert: Jesus ... cit. dílo, s. 31
10. Hirsch, E.: Frühgeschichte ... cit. dílo, s. 188
11. Stauffer, Ethelbert: Jesus ... cit. dílo, s. 34
12. Josephus Flavius: Bellum Iud. IV 661
13. Das Wort 7/1968, s. 205
14. Hirsch, E.: Frühgeschichte ... cit. dílo, s. 35
15. Bildatlas zur Bibel (Obrazový atlas k Bibli) s. 19
16. Dalman, Gustav: Orte und Wege Jesu (Ježíšova místa a cesty), s. vyd. 1924, citát u Eberharda Jaene: Daß ich für die Wahrheit zeugen soll (Že mám vydat svědectví pravdě), Lüneburg 1961, s. 42
17. Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo, s. 270 1964, s. 563
18. Stauffer, Ethelbert: Jesus ... cit. dílo, s. 44
19. Stauffer, Ethelbert: Jesus ... cit. dílo, s. 46
20. Hirsch, E.: Frühgeschichte ... cit. dílo, s. 9
21. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 52
22. Link, Georg: Die Geschichte Jesu als Model und Kritik gegenwärtigen Protestbewegungen (Ježíšův příběh jako model a kritika nynějších protestních hnutí), v Jesus von Nazareth, vyd. Franz Josef Schierse, Mainz, 1972, s. 101
23. Stauffer, Ethelbert: Jesus ... cit. dílo, s. 81
24. Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo, s. 186
25. Stauffer, Ethelbert: Jesus ... cit. dílo, s. 95
26. Bultmann, Rudolf: Jesus, s. 26. citát u Joachima Kahla: Das Ende des Christentums (konec křesťanství), Hamburg 1968, s. 81
27. Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo, s. 180
28. Stauffer, Ethelbert: Jerusalem und Rom, Bern 1957, s. 16
29. Stauffer, Ethelbert: Jerusalem ... cit. dílo, s. 17
30. Stauffer, Ethelbert: Jerusalem ... cit. dílo, s. 18
31. Jordan,. Pascual: Der Naturwischenschaftler vor religiösen Frage (Přírodovědec před náboženskou otázkou), Oldenburg 1963, s. 82
32. Köhler, Hans: Gründe des dialektischen Materialismus im europäischen Denken (Základy dialektického materialismu v evropském myšlení), München 1961, s. 39
33. Marx, Karl: Differenz der demokratischen und epikureischen Naturphilosophie nebst einem Anhang (Rozdíl demokratické a epikurejské přírodní filozofie kromě dodatku), Marx-Engels, Historische Gesamtausgabe (Historické celkové vydání), oddíl I, sv. I (1927), s. 10
34. Kühner, Hans: Lexikon der Päpste, (Lexikon papežů), Zürich o. J. , s. 277
35. Steinmann, J. a Stenzel, M: Die Biebel im Spiegel der Kritik (Bible v zrcadle kritiky), Würzburg 1957, s. 49
36. Kahl, Joachim: Das Elend des Christentums (Bída křesťanství), Hamburg 1968, s. 81
37. Renan, Ernst: Das Leben Jesu (Ježíšův život), 1863, s. 152 n
38. Renan, Ernst: Das Leben ... cit. dílo, s. 137
39. Renan, Ernst: Das Leben ... cit. dílo, s. 11
40. Renan, Ernst: Das Leben ... cit. dílo, s. 86
41. Trilling, Wolfgang: Geschichte und Ergebnisse der historich.kritischen Jesuforschung (Dějiny a výsledky historicko-kritického bádání o Ježíši), s. 209, v Jesus von Nazareth, vyd. F.J. Schierse, Mainz 1972
42. Strauß, D.F.: Das Leben Jesu I (Život Ježíše I), Tübingen 1840, s. 97n
43. Daniel-Rops: Jesu ... cit. dílo, s. 363
44. Nietzsche, F. Werke in drei Bänden (Díla ve třech svazcích), München 1954, sv. II, s. 1190

45. Nietzsche, F. Werke ... cit. dílo, sv. III, s. 641
46. Post, Werner: Jesus in der Sicht des modernen Atheismus, Humanismus und Marxismus (Ježíž z pohledu moderního ateismu, humanismu a marxismu), v : Jesus von Nazareth, vyd. F.J. Schierse, Mainz 1972, s. 89
47. Schoof, Mark: Der Durchbruch der neuen katholischen Theologie (Průlom nové katolické teologie), Wien 1969, s. 80
48. Schweizer, Albert: Geschichte der Leben-Jesu-Forschung (Dějiny bádání o Ježíšově životě), 6. vydání, Tübingen 1951, s. 631n
49. Heiler, Friedrich: A. Loisy, der Vater des katholischen Atheismus (A. Loisy, otec katolického ateismu), München 1947, s. 169
50. Trilling, Wolfgang: Geschichte und ... cit. dílo, s. 202
51. Daniel-Rops:Jesus ... cit. dílo, s. 710
52. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 54
53. Zahrn, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 71
54. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 54
55. Hoskyns, E.C. a Davey, F.N.: The Riddle of the New Testament, 1931, 263 (německy 1938, 188)
56. Barth,Karl: Der Römerbrief (List Římanům), 2. vyd, München 1922, s. X
57. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 118
58. Trilling, W.: Geschichte und ... cit. dílo, s. 206
59. Bultmann, Rudolf:Neutestamentliche Theologie (Novozákonní teologie), s. 413
60. Zahrnt, Heinz: Es begann ... cit. dílo, s. 97
61. Althaus, Paul: Das sogenante Kerygma und der hisrorische Jesus (Tak zvané kerygma a historický Ježíš), Zur Kritik der heutigen Kerygma-Theologie (Ke kritice dnešní kerygmatické-teologie), Gütersloh 1958, s. 27
62. Bloch, Ernst: Das Prinzip der Hoffnung (Princip naděje), Frankfurt/M 1959, s. 1482
63. Bloch, Ernst: Das Prinzip ... cit. dílo, s. 1842
64. Kahl. Joachim: Das Elend ... cit. dílo, s. 110n
65. Käsemannn, Ernst: Das problem des historischen Jesus (Problém historického Ježíše), München 1972, s. 283
66. Ebeling, Gerhard: Das Wesen des christlichen Glaubens (Existence křesťanské víry), s. 70
67. Citát v: Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo, s. 713
68. Hildebrand, Dietrich: Das trojanische Pferd (Trójský kůň), ... cit. dílo s. 224
40 Golwitzer; Post; Bultmann I. 17. citát u Joachima Kahla: Das Elend ... cit. dílo, s. 105
41 Guitton, Jean: Der geteilte Christus (Rozdělený Kristus) ... cit. dílo, s. 73
42 Wilder, A.N.: Weltfremdes Christentum? (Světu neznámé křesťanství?), ... cit. dílo, s. 20
43 Bornkamma, G.: Die christliche Botschaft und problem der Entmythologisierung (Křesťanské poselství a problém demýtizace) v: Teheologie heute (Teologie dnes), München 1959, s. 35
44 Papini, G.: Leben Jesu. Citát u Paula Konrada Kurze: Der zeitgenössische Jesusroman (moderní román o Ježíši), v :Jesus von Nazareth, vyd. F.J. Schierse, s. 110
45 Lehmann, Johannes: Jesus-Report, Protokol einer Verfälschung (Reportáž o Ježíši. Protokol o falšování), Düseldorf 1970
46 Dupont-Sommer, André: Aperçus preliminaires sur les manuscrits de la Mer Morte (s. 121)
47 Braun, Herbert_ Die Bedeutung der Qumranfunde für das Veständnis Jesu von Nazareth (význam kumránského nálezu pro pochopení Ježíše z Nazaretu), s. 197 v: Wer war Jesus von Nazareth? (Kdo byl Ježíš z Nazaretu?), München 1972, vyd. von Strube. Viz také Kurt Schubert: Die Bedeutung des

Handschriftenfundes vom Toten Meer für das Neue Testament (Význam nálezu rukopisů od Mrtvého Moře pro Nový zákon) s. 69nn v Theologie heute, München 1959
48 Müller, Karheinz: Die Geburt des Rabbi J. aus dem Geiste von Qumran (Zrození rabího J. z Ducha v Kumránu), v: Rabbi J. – Eine Auseinadersetzung mit Johannes Lehmanns Jesus-Report (Výměna názorů s reportáží o Ježíši Johannese Lehmannse, Würzburg 1970, s. 28f
49 Braun, Herbert: Die Bedeutung der Qumranfunde ... cit. dílo, s. 197
50 Schnackenburg, Rudolf: Das wahre Bild von Jesus? (Pravý obraz Ježíše) v Rabbi J... cit. dílo, s. 22 a 23
51 Kurz, Paul Konrad: Der zeitgenössische Jesusroman ... cit. dílo, s. 115
52 Dautzenberg, Gerhard: Der Jesusreport ... cit. dílo, s. 68
53 Carmichael, Joel: Leben und Tod des Jesus von Nazaret (Život a smrt Ježíše z Nazaretu), München 1965
54 Herberger, Günter: Jesus in Osaka (Roman) (Ježíš v Osace); Andermann, Frank: Das große Gesicht (Roman) (Velká tvář)
55 Kurz, Paul Konrad: Der zeitgenössische Jesusroman ... cit. dílo, s. 133
56 Eisler, Robert: Jesus Basileus ou basileuses, Heidelberg 1929
57 Citát u Hengel, Martin: War Jesus Revolutionär? (Byl Ježíš revolucionář? ... cit. dílo, s. 244
58 Citát u Hengel, Martin: War Jesus Revolutionär? ... cit. dílo s. 244
59 Winter, Paul: On the Trial of Jesus. Forschungen zu Wissenschaft des Judentums, sv. I, Berlin 1960
60 Citát u Hengel, Martin: War Jesus Revolutionär ... cit. dílo, s. 246
61 Cadbury, H.J.: Dunkel um den historischen Jesus (Temno kolem historického Ježíše) v: Wer war Jesus von Nazareth? ... cit. dílo, s. 167
62 Häring, Bernhard: Macht und Ohnmacht der Religion (Moc a bezmoc náboženství), 1956, s. 57
63 Weil, A.: Der Bauernkrieg (Selská válka), s. 195
64 Weil, A.: Der Bauernkrieg, s. 44
65 Link, Hans Georg: Die Geschichte Jesu (Ježíšův příběh) ... cit. dílo, s. 104
66 Daniel-Rops: Jesus ... cit. dílo, s. 169
67 Nietzsche, Friedrich: Ges. Werke Bd I Der Wille zur Macht (Sebr. spisy sv. I, Vůle k moci), s. 86 a 784
68 Publik Forum z 22. března 1974
69 Deutsche Zeitung z 11. ledna 1974
70 Die Zeit z 27. července 1973
71 Citát z FAZ z 29. září 1972
72 Augstein, Rudolf: Jesus Menschensohn (Ježíš Syn člověka), München 1972
73 Blank, Josef: Christus, s. 239
74 Augstein Jesus, vyd. Rud. Pesch a Günter Stachel, Köln 1972, s. 17
75 Westeermann, Claus: Umstrittene Bibel (Problematická Bible), Stuttgart 1960, s. 94
76 Der neue Herder, Freiburg 1951, s. 1653
77 Cheney, Sheldon: Vom mystichen Leben (O mystickém životě) ... cit. dílo, s. 118
78 Cheney, Sheldon: Vom mystichen Leben ... cit. dílo, s. 125
79 Kamlah, Wilhelm: Christentum und Geschichtlichkeit (Křesťanství a dějinnost), s. 208
80 Weigel: Sappho aus Lesbos, 1951, s. 103
81 Deschner, Karlheinz: Das Christentum ... cit. dílo, s. 336
82 DER SPIEGEL, Weihnachtsausgabe 1967
83 Robinson, John: Gott ist anders, München 1964, s. 27
84 Robinson, John: Gott ist ... cit. dílo, s. 73, 74 a 75
85 Die Wahrheit der Ketzer (Pravda kacířů), vyd. Schulz, 1968, s. 312

115. van Büren, Paul: The secular meaning of the Gospel, London 1963, Britisch edition. Citát u Robert Adolf: Wird die Kirche zum Grab Gottes?(Stane se církev hrobem Boha?), Köln 1967, s. 45.
116. Citát u Franz Deml: v : Das Wort 3/1970
117. MacIntyre, Alasdair: Gott und die Theologen (Bůh a teologové), v: Diskussion zu Bischof Robinsons „Gott ist anders“, München 1964, s. 66
118. FAZ z 20. března 1974
119. Das Wort 3/4 1970, s. 84
120. Das Wort 3/41970, s. 84
121. Hildebrand, Dietrich: Das trojanische Pferd ... cit. dílo, s. 220 a 224
122. Sölle, Dorothee: Ein Kapitel Theologie nach dem Tode Gottes Kapitola teologie po smrti Boha, Stuttgart 1966, s. 176
123. Das Wort 11/1967, s. 349
124. Deml, Franz: v: Das Wort 3/41970, s. 74
125. Das Wort 11/1969, s. 342
126. Das Wort 11/1969, s. 342
127. MacIntyre, Alasdair: Gott und Theologen ... cit. dílo, s. 64
128. Nietzsche, Friedrich: Die fröhliche Wissenschaft (Radostná věda), Kerners Taschenbuchausgabe, sv. 74, Leipzig 1941, s. 140
129. Cheney, Sheldon: Vom mystischen Leben ... cit. dílo, s. 223.

Díl 5.

1. Thorpe, W. H.: Der Mensch in der Evolution (Člověk v evoluci), München 1965, s. 173
2. Spülbeck, Otto: Der Christ und das Weltbild der modernen Naturwissenschaft (Křesťan a obraz moderní přírodovědy), Berlin 1950, s. 129
3. Darwin, Fr.: Leben und Briefe von Charles Darwin (Život a dopisy Charlese Darwina.). Překlad Carus, Sebrané spisy, sv. XV., s. 129
4. Schirmbeck, Heinrich: Ihr werdet sein wie di Götter – Der Mensch in der biologischen Revolution (Budete jako bohové – člověk v biologické revoluci), Düsseldorf, s. 36
5. Heberer, Gerhard: Die Evolution der Organismen (Evoluce organismů), s. 555
6. Glowatzki, Georg: Tausend Jahre wie ein Hauch. Woher kommt der Mensch? (Tisíc let jako dechnutí. Odkud pochází člověk?), Stuttgart 1968, s. 23
7. Glowatzki, Georg: Tausend Jahre ... cit. dílo, s. 21
8. Glowatzki, Georg: Tausend Jahre ... cit. dílo, s. 45
9. Howell, F. C.: Der Mensch in der Vorzeit (Člověk v předešlé době), Life 1971, s. 36
10. Spülbeck, Otto: Der Christ ... cit. dílo, s. 154
11. Bergner, Günther: Geschichte der menschlichen Phylogenetik seit dem Jahre 1900 (Dějiny lidské fylogenetiky od roku 1900) ve: Sebrané spisy – Menschliche Abstammungslehre, Stuttgart 1965, s. 37
12. Weis, Karl: Der Geist ist´s, der lebendig macht (Je to duch, co oživuje), Regensburg 1947, s. 82
13. Remane, A. : Metodische Probleme der Hominiden Phylogenie II. (Metodické problémy fylogenie hominidůII). Möglichkeiten der Werwnadschaftforschung innerhalb der Hominiden, v: Zeitschrift für Morphologie und Antropologie 46/1954, s. 249
14. Weiss, Karl: Der Geist ... cit. dílo, s. 82
15. Weiss, Karl: Der Geist ... cit. dílo, s. 122
16. Weiss, Karl: Der Geist ... cit. dílo, s. 122

17. Heberer, Gerhrad: Grundlinien in der pleistozänen Entfaltungsgeschichte des Euhominiden (Základní rysy průběhu pleistocenního rozdvojení Euhominida), v: Quartär 5/1951, s. 53 n).
18. Heberer, Gerhrad: Homo –unsere Ab- und Zukunft (Homo – naše minulost a budoucnost), Stuttgart 1968, s. 15
19. Bogen, Hans Joachim: v Knauers Buch der modernen Biologie (Knauerova kniha moderního přírodopisu), München 1967, s. 14
20. Spülbeck, Otto: Der Christ ... cit. dílo, s. 133
21. Overhage, Paul: Das Christentum und das Weltbild der modernen Biologie, v :Theologie heute ... cit. dílo, s. 146
22. Weiss, Karl: Der Geist ... cit. dílo, s. 98 nn
23. Lorenz, Konrad: Die Rückseite des Spiegels (Zadní strana zrcadla). Versuch einer Naturgeschicte menschlichen Erkennens, München 1973, s. 53, 62, 155 a 233
24. Simpson, George Gaylord: The Major Features of Evolution, 1958, s. 360
25. Fleischmann, A.: Die Descendenztheorie, 1901, s. 251
26. Order, v Life 1972, s. 120
27. Heberer, Gerhard: Homo ... cit. dílo, s. 112
28. Spülbeck, Otto: Der Christ ... cit. dílo, s. 136
29. Portmann, Adolf: Vom Ursprung des Menschen (O původu člověka), Basel 1965, s. 30
30. Portmann, Adolf: Vom Ursprung ... cit. dílo, s. 32
31. von Weizsäcker, Viktor: Am Anfang schuf Gott Himmel und Erde (Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi), Göttingen 1956, s. 95
32. Citát ve W.H. Thorpe: Der Mensch in der Evolution ... cit. dílo s. 35 n.
33. Polanyi, M.: Terry Lectures, 1962, s. 15., citát u W.H. Thorpe: Der Mensch in der ... cit. dílo, s. 76
34. Burnel, F. Macfarlane: Enzyme, antigen und virus, 1956, s. 163
35. Cítát u Joachim Illies: Wo kommt der Mensch her? (Odkud pochází člověk?) v: Deutsche Zeitung z 10. listopadu 1972
36. Whyte, L. L.: International Factors in Evolution, London 1965
37. Thorpe, W. H.: Der Mensch in der ... cit. dílo, s. 50
38. Heberer, Gerhard v FAZ z 21. srpna 1962
39. Spülbeck, Otto: Der Christ ... cit. dílo, s. 52
40. Glowatzki, Georg: Tausend Jahre ... cit. dílo, s. 78
41. Heberer, Gerhard: Keine Brücke vom Menschenaffen zum Menschen (Od lidoopů k člověku nevede most), v: FAZ z 21. srpna 1962
42. Heberer, Gerhard: v FAZ z 25. září 1968
43. Heberer, Gerhard: v FAZ z 21. srpna 1962
44. citát v Karl Weiss: Der Geist ... cit. dílo, s. 107
45. Science z 19. května 1972 a FAZ z 5. července 1972
46. Christ und Welt z 5. března 1965
47. Heberer, Gerhard: Homo ... cit. dílo, s. 16
48. FAZ z 6. dubna 1965
49. Wowell, F. Clark: Der Mensch in der Vorzeit (Dřívější člověk) (Life) 1971, s. 143
50. Howell, F. Clark: Der Mensch ... cit. dílo, s. 126
51. Nilsson, Heribert: Der Entwicklungsgedanke und die moderne Biologie (Myšlenka vývoje a moderní přírodopis), Leipzig 1941, s. 22
52. Howell, F.Clark: Der Mensch in der Vorzeit ... cit. dílo, s. 143
53. Kurth, Gottfried: Die (Eu)Hominiden. Ein Jeweilsbild nach dem Kenntnisstand von 1964 (Eu(hominidi. Obraz z tehdejší doby podle stavu poznatků z 1964). V sebraném díle Heberer: Menschliche Abstammungslehre, 1965, s. 408
54. Heberer, Gerhard: Homo ... cit. dílo, s. 99
55. Howell, F. Clark: Der Mensch ... cit. dílo, s. 130
56. Howell, F. Clark: Der Mensch ... cit. dílo, s. 170

57.Howell, F. Clark: Der Mensch ... cit. dílo, s. 152
58.Howell, F. Clark: Der Mensch ... cit. dílo, s. 154
59.FAZ z 28. dubna 1971
60.FAZ z 19. ledna 1973
61.FAZ z 9. dubna 1974
62.Portmann, Adolf: Vom Ursprung ... cit. dílo, s. 45
63.Faz z 28. října 1971
64.Dobzhansky, Theodosius: Die Entwicklung zum Menschen (Vývoj k člověku), Hamburg 1958, s. 15
65.Wiesemann, P. J.: Die Entstehung der Genesis (Vznik Genese), s. 31
66.Heberer, Gerhard: Über den systematischen und physikalischen Status der Australopithecinen (O systematickéma fyzikálním statusu australopitheků) v: Souborné dílo Menschliche Abstammungslehre, 1965, s. 352
67.Selimchanow, I. R.: Die Chemie und die Metalle des Altertums (Chemie a kovy ve starověku), v: Die BASF, z dubna 1970, s. 20
68.FAZ z 11. února 1969
69.FAZ z 31. ledna 1973
70.Science z 11. prosince 1959, s. 1630
71.FAZ z 3. července 1968 a 31. srpna 1966
72.Rothacker, Erich: Philosophische Anthropologie, Bonn1964, s. 138
73.Citát u W. H. Thorpe: Der Mensch in der ... cit. dílo, s. 159
74.Westenhöfer, Max: Der Eigenweg des Menschen (Vlastní cesta člověka), Heidelberg 1948, s. 47
75.Portmann, Adolf: Vom Ursprung ... cit. dílo, s. 10
76.Dobzhanski, Theodosius: Die Entwicklung ... cit. dílo, s. 341
77.Gehledm, A.: Der Mensch. Seine Natur und seine Stellung ind der Welt (Člověk, jeho přirozenost a jeho postavení ve světě). Citát podle Karl Weiss: Der Geist ist´s der lebendig macht, Regensburg 1947, s. 124
78.Lorenz, Konrad: Die Rückseite ... cit. dílo, s. 53, 62, 65, 155 a 223
79.Westenhöfer, Max: Der Eigenweg ... cit. dílo, s. 12
80.Overhage, Paul: Um das Erscheinungsbild des ersten Menschen (O zjevu prvního člověka), Freiburg i.B. 1959, s. 73
81.Thorpe, W. H.: Der Mensch in der Evolution, München 1969, s. 35
82.Berill, N. J.: The Origin of Vertebrates, s. 10
83.Schindewolf, O. H.: Paläontologie, Entwicklungslehre und Genetik (Paleontologie. Nauka o vývoji a genetika), Berlin 1936, s. 60
84.Citat v: Spülbeck: Der Christ ... cit. dílo, s. 137 n
85.Wood, J. G.: Bible Animals, s. 732
86.Spülbeck, Otto: Der Christ ... cit. dílo, s. 130 a 136
87.Hübner, Pail: Vom ersten Menschen wird erzählt (Vypráví se o prvém člověku), Düsseldorf 1969
88.Woodger, J. H.: Biological principles, 1929
89.Kurth, Gottfried: Die (Eu)Hominiden ... cit. dílo, s. 368
90.Heberer, Gerhard ve FAZ z 21. srpna 1962
91.Nilsson, Heribert: Entwicklungsgedanke ... cit. dílo, s. 251
92.Dacqué, Edgar: Vermächtnis der Urzeit (Odkaz pravěku), 1948, s. 193
93.Schirmbeck, Heinrich: Ihr werdet sein ... cit. dílo, s. 31
94.Zimmermann, Walter: Evolution. Die Geschichte ihrer Probleme un Erkenntnisse (Evoluce. Dějiny jejích problémů a poznatků), Freiburg i. B. 1953, s. 547
95.Beurlen, K.: Die stammgeschichtlichen Grundlagen der Abstammungslehre (Základní dějinné podklady nauky o původu), s. 190 a 191
96.Rostand, jean: The Orion Book of Evolution, s. 79
97.Romer, A. S.: v Genetics, Palentology and Evolution, 1963, s. 114
98.Westenhöfer, Max: Der Eigenweg ... cit. dílo, s. 210

99.Dacqué, Edgar: Das fossile Lebewesen (Fosilní živočichové), s. 152
100. Dacqué, Edgar: Das fossile Lebewesen, s. 152
101. Tirala, Lothar Gottlieb: Massenpsychosen in der Wissenschaft (Davové psychózy ve vědě), Tübingen 1969, s. 8
102. Thomson d´Arcy, W.: On the Growth and Form, 1943, s. 1092 nn
103. Fleischmann, A.: Die Deszendenztheorie, s. 251
104. Meyer-Anich, A.: Naturphilosophie auf neuen Wegen (Nové cesty přírodní filozofie), 1948, s. 63 nn
105. Fanauf, Werner: Seit Darwin nicht Neues (Od doby Darwina nic nového), Rastatt 1960, s. 62 a 153
106. Troll, W.: Das Virusproblem in ontologischer Sicht (Virový problém z ontologického pohledu), 1951. Citát ve W. Zimmermann: Evolution ... cit. dílo, s. 490
107. Gray, Sir James: Science Today, s. 29 n
108. Simpson, George Gaylord: The Geography of Evolution, 1965, s. 17, 469 a 470. Citát v: Hat sich der Mensch entwickelt oder ist er erschaffen worden (Vyvinul se člověk nebo byl stvořen?) Watchtower Bible and Tract Society of New York
109. Overhage, Paul: Um das Erscheinungsbild ... cit. dílo, s. 73
110. Illies, Joachim: Wo kommt her der Mensch? v: Deutsche Zeitung z 10 listopadu 1972
111. Meurers, Josef ve své přednášsce, podle Badische Volkszeitung ze 14. dubna 1967
112. Haas, Johannes: Der Ursprung des Lebens. Ergebnisse und Probleme der Biogenesisforschung unter besonderer berücksichtigung der sowjetischen Forschungsergebnisse (původ života. Problemy biogenetického výzkumu se zvláštním zohledněním sovětských výsledků výzkumu), München 1964, s. 28
113. Citát v Loren Eiseley: Die Ungeheure Reise (Ohromná cesta), s. 320 n
114. Kälin, Josef: Festvortrag (Sváteční přednáška). Faz z 16. října 1956
115. Hengstenberg, H. E.: Evolution und Schöpfung (Ebvoluce a stvoření), München 1963, s. 91
116. Portmann, Adolf: Vom Ursprung ... cit. dílo, s. 26
117. Citát v: M.Westenhöfer: Der Eigenweg ... cit. dílo, s. 16
118. Berill, N. J.: The Origin of Vertebrates
119. von Bertalanffy, Ludwig: Forschung und Information (Výzkum a informace), Berlin 1972, s. 81
120. Sir Fred Hoyle: Die WELT z 25. ledna 1982
121. Sir Arthur Keit: Citováno v: Schweizerische Akdemiker – und Studentenzeitung č. 51/1976
122. Evan Shute (US-biolog): Flaws in the theory of evolution, 1962, s. 229
123. Kahle, Henning: Evolution, Bielefeld 1980, s. 159 a 161
124. American Scientist, leden 1953, s. 105
125. Rostand, J.: The Orion Book of Evolution, s. 95, citáty č. 480-482 v: Hat sich der Mensch ... již citov.
126. Westenhöfer, Max: Der Eigenweg ... cit. dílo, s. 183
127. Kerkert, G. A.: Citát v: Klar und wahr, červen 1973, s. 25
128. Hengstenberg, H. E.: Evolution und Schöpfung, München 1963, s. 176
129. Christ und Welt z 5. března 1965
130. Hürzeler, Basel, podle Christ und Welt z 5. března 1965
131. Weiss, Karl: Der Geist ... cit. dílo, s. 109
132. Zeitmagazin, Příloha časopisu „Die Zeit“ ze 7. dubna 1973, s, 32
133. Jungk, Robert: Heller als tausend Sonnen (Jasnější než tisíc sluncí), 1962, s. 243
134. Haas, Johannes: Der Ursprung des Lebens ... cit. dílo, s. 399

135. Karl Marx – Friedrich Engels: Korespondence, sv. II 1854-1860, s. 548
136. Grützmacher: Modern-positive Vorträge (Moderna-pozitivní přednášky), Leipzig 1904, s. 47 a 50
137. Tirala, L. G.: Massenpsychosen ... cit. dílo, s. 13
138. Tirala, L. G.: Massenpsychosen ... cit. dílo, s. 23
139. Tirala, L. G.: Massenpsychosen ... cit. dílo, s. 6
140. Westenhöfer, Max: Der Eigenweg ... cit. dílo s. 229
141. Morgan: Mind at the Crossway, citát podle Sacher: Evolution und Gottesidee, 1967, s. 145
142. Haldane, J. B. S.: Possible Worlds, London 1927, s. 240, citát v: W.H. Thorpe: Der Mensch in der Evolution, München 1965, s. 159
143. Badische Volkszeitung z 10. listopadu 1964
144. Portmann, Adolf: Ursprung ... cit. dílo, s. 52 f
145. Portmann, Adolf: Ursprung ... cit. dílo, s. 64 f

6. díl

Použité zkratky:

a) ve vlastním textu překladu 6.dílu

VEJ (Nahrazuje v německém originálu použité označení Gr) Velké Evangelium Janovo podle překladu profesora ing. Vincence Kroužila, svazky 1 - 11.

Ostatní zkratky použité v německém originálu «Ha, EM,VdH, Hi, Jug, GS, NS, BM) jsou prozatímně uvedeny jako v německém originále a číselná označení se vztahují k označení ve zmíněném originále; tyto citace jsou v textu překladu barevně odlišeny. Jejich český význam viz.str.3

b) v odkazech na prameny FAZ Frankfurter Allgemeine Zeitung

Odkazy**:**

Pokud není uvedeno jinak, jsou odkazy směřovány na původní (německé, francouzské a jiné) zdroje

1 de Luback: Die Tragedie des Humanismus ohne Gott, str. 156 (tragedie humanismu bez Boha).
2 Information Catholiques International, citováno podle: Das Wort 1970/3-4, str. 83
3 Spectator: Das Konzil - Wende oder enttauschung? (Koncil - Obrat nebo rozčarování?) Bietigheim/W 1969, str. 42
4 Arcibiskup Elchinger von StraBburg, citát podle Hirschauer: Der Katholizismus ... a.a.O."str. 240
5 von Balthasar, Hans Urs: Klarstellungen ... a.a.O. (Vysvětlivky...), str. 94
6 FAZ ze 4.října 1974
7 Adolfs. Robert: Wird die Kirche zum Grabe Gottes? (Stane se církev Božím hrobem?) Graz 1968, str.49
8 Hutten, Kurt: Was glauben dle Sekten? (Čemu věří sekty?) Stuttgart 1965, str. 13
9 K tomu: Spectator: Das Konzil - Wende oder Enttauschung? (Koncil - Obrat nebo rozčarování?) Bietigheim/W. 1969
10 FAZ z 1. dubna 1972
11 Konradsblatt z 22. září 1985 (Arcidiecéze Freiburg i Br.)
12 Fuchs, Konstantin: Glauben - aber wie? (Věřit - ale jak?) Freiburg LBr. 1968, str. 20
13 Konradsblatt z 30. září 1973 (Arcideicéze Freiburg i.Br.)
14 Fequet, Henri: Rom vor einer Wende? (Řím před obratem?) Freiberg LBr.

1968, str. 61
14a „stern“ z 24. října 1974 str. 68
15 Das Wort 1969, 9/10, str. 253
16 Taylor, G.R.: Das Selstmordprogramm (Sebevražedný program) Frankfurt/M. 1971, str. 10
17 Dollinger, Hans: Die totale Autogesellschaft (Totální automobilová společnost), Mnichov 1972, str.197
18 Gruhl, H.: Himmelfahrt ins Nichts (Cesta do nebe do nicoty) str.275 a FAZ z 23.11.1990
19 FAZ z 25.11.1992 a New England Journal od Medicine, sv.327, str.1279
20 FAZ z 19.8.1980 a Der Spiegell/1991
21 Die Welt z 21.1edna 1975
22 Hannoversche AlIgemeine Zeitung z 29. listopadu 1971
23 Schweizerische mediziniasche Wochenzeitschrift č. 15/1976
24 FAZ z 5. března 1974
25 FAZ z 29. března 1975
26 Dollinger, Hans: Die totale ... a.a.O. (Totální ...) str.94
27 FAZ z 15. června 1977
28 Egger, Kurt u.a.: Wie funtioniert das? Die Umwelt des Menschen (Jak to funguje? Prostředí člověka) Mannheim 1975, str. 376
29 Egger, Kurt u.a.: Wie funktioniert ... a.a.O., str. 367
30 Die Zeit z 9.března 1973 a Dollinger: Die totale ...a.a.O. str. 193
31 Reformrundschau 2/1980
32 Frankfurter Rundschau z 3. února 1978
33 Das Gewissen (Svědomí), Main 1974
34 Egger, Kurt: Wie funktioniert ...a.a.O., str. 388
35 Die Zeit z 23. března 1973
36 Die Welt z 28. února 1975
37 Lobsack, Theo: Gifte schon im Säugling? (Jedy již u kojence?) Rein-Neckar-Zeitung z 20. února 1975 38 Das Gewissen (Svědomí), Mai 1974, str. 3
39 FAZ z 18. prosince 1974
40 Kölnische Rundschau z 6.května 1976
41 Studie Ober den Systemzusammenhang in der Umweltproblematik im Auftrag des Referats fOr Stadtforschung (Studie o systémových souvislostech v problematice prostředí v pověření referátu pro městský výzkum), Mnichov 1971
42 Die Rheinpgalz z 8.března 1977
43 Coenen aj.: Alternativen zur Umweltmiserei (Alternativy k životnímu prostředí), Mnichov 1972, str. 17n
44 FAZ z 9.června 1976
45 Mannheimer Morgen z 19. srpna 1992
46 Mannheimer Morgen z 21. čevence a 8. srpna 1992
47 Kulturdienst, Mnichov z 21. srpna 1970
48 Egger, Kurt aj.: Wie funktioniert ... a.a.O., str. 350
49 Freeman,A.E. (a j.): Proc.Nat.Acad.Sc US 68 445/1971, Citát u Frederika Vestera: Das Überlebens programm (Program přežití) str. 53
50 tamtéž
51 IWZ IIlustrierte Wochenzeitung 39/1989
52 Mannheimer Morgen z 8. dubna 1996
53 FAZ ze 7. září 1979
54 FAZ z 18. května 1974
55 FAZ z 19. června 1974
56 FAZ z 24. července 1976
57 Die Zeit ze 4. čerevna 1976
58 Stuttgarter Zeitung z 9. čerevence 1980

59 Taylor G.R.: Das Selbstmordprogramm ...a.a.O., str. 110
60 tamtéž. str. 112
61 Coenen aj.: Alternativen ... a.a.O., str. 81; Bildezeitung z 23. července 1973, rovněž tak „Die Drei" z června 1971, str. 291
62 Der Spiegel číslo 33/1981
63 Lebensschutz 4/1973, str. 4
64 „stern" ze 4. února 1982 a 10. října 1982
65 Die Zeit z 12. února 1982
66 Thiring, M.: New Scientist 51, 637 (1972)
67 FAZ z 12. října 1994
68 FAZ z 31. ledna 1996
69 X-Magazin z května 1971, str. 29 a FAZ z 26. dubna 1972
70 Rhein:Neckar Zeitubg z 26. dubna 1972
71 FAZ z 3. července 1976 podle výpovědi předsedy reaktorové bezpečnostní komise Birkhofera před Výborem pro vnitřní věci Spolkového sněmu v červnu 1976. Ohledně Švýcarska viz FAZ ze 17. července 1976
72 Die Rheinpfalz z 24. srpna 1983
73 Coenen aj.: Alternativen ...a.a.O., str. 85
74 tamtéž
75 Taylor, G.R.: Das Selbstmorfprogramm ...a. a. O., str. 124
76 FAZ z 5. února 1972
77 Der Spiegel č. 32/1979
78 Coenen aj.: Alternativen ... a. a. O., str. 91
79 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm ... a.a. O., str. 135 (Sebevražedný program)
80 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm... a.a. O., str. 135 a Reform-rundschau 5/1975
81 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm ... a.a. O., str. 133
82 Süddeutsche Zeitung z 5. srpna 1982
83 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm ... a.a. O., str. 133 a 342
84 Fudalla, S.G.: Die Gegenwart als Patient (Přítomnost jako nemocný) Herford 1969, str. 59
85 Di Welt z 29. června 1973
86 Die Rheinpfalz z 27. července 1979
87 van Randow, Thomas: Auf den Spuren der Hauptschuldigen (Po stopách hlavních viníka) v Die Zeit ze dne 30. ledna 1976
88 FAZ z 2.června 1976
89 Frankfurter Rundschau z 20. únota 1976
90 Citát u Frederica Vestera: Das Oberlebensprogramm ...a.a.O., str. 112
91 Süddeutsche Zeitung z 30. března 1976
92 Westfälische Allgemeine Zeitung z 13. dubna 1976
93 Deutsche Zeitung z 23. prosince 1976
94 FAZ z 2. května 1973
95 Rhein-Neckar-Zeitung z 3. prosince 1975
96 FAZ z 24. dubna 1975
97 ARD-vysílání z 30. června 1976
98 FAZ ze 14. července 1976
99 FAZ z 18. května 1975
100 Stuttgarter Zeitung z 2. června 1975
101 Die Welt z 9. června 1975
102 Lobsack, Theo: Arznei fOrs liebe Vieh (Lék pro milý dobytek v Die Welt z 20. března 1976
103 Die Zeit z 9. července 1976
104 Der Spiegel č. 6/1996
105 FAZ ze 17. května 1974

106 Süddeutsche Zeitung z 31. srpna 1974
107 Die Wirtschftswoche z 13. srpna 1979
108 Reform-Kurier 1/1974
109 ARD-vysílání 13. dubna 1976
110 Süddeutsche Zeitung ze 4. listopadu 1977
111 FAZ z 24. října 1976
112 Informed-Pressedienst a Reformrundschau 4/1976
113 FAZ z 22. února 1976
114 Podle údajů prof. Häuslera ve vysílání ARD 26. února 1976
115 Reformrundschau 3/1978
116 Leben und Gesudheit /1977 str. 47
117 Die Welt z 2. září 1975
118 FAZ z 12. září 1975
119 Bussauer Manifest k situaci politiky životního prostředí, Stuttgart 1975, str. 9
120 Die Zeit z 21. dubna 1989, FAZ z 31. května 1990
121 Der Spiegel č. 52/1994 a Mannheimer Morgen z 30. listopadu 1995
122 Der Spiegel č. 8/1996
123 Der Spiegel č. 8/1996
124 Der Spiegel č. 13/1996 a Mannheimer Morgen z 24. října 1996
125 FAZ z 11. února 1976
126 Der Spiegel č. 26/1994
127 Schwab, GOnther:Der Tanz mit dem Teufel (Tanec s ďáblem) Hameln 1969, str. 239
128 Deutsche Zeitubg z 5. září 1975
129 Klee, Ernst: Elf milionen sind seelisch krank (Jedenáct milionů je duševně nemocných) v Die Zeit ze dne 5. prosince 1975
130 FAZ z 12. září 1973
131 Die Zeit ze 14. června 1974
132 Die Zeit z 22. prosince 1972
133 Čísla Spolkového statistického úřadu
134 Kloehn, Ekkehard: Verhaltesstorungen - sine neue Kinderkrankheit? (Poruchy chování - nová dětská nemoc?), Mnichov 1977
135 Volks' gesundheit, duben 1976, str. 137
136 Adam F.: Kinder im Streß (Děti ve stressu) v Die Rheinpfalz z 22. července 1975
137 Weltgesundheit, prosinec 1975
138 Adam F.: Kinder im Streß (Děti ve stressu) v Die Rheinpfalz z 22. července 1975
139 Mühlen, Norbert: Niemand ist machtiger (Nikdo není mocnější) v Deutsche Zeitung z 2. května 1975 140 Die Zeit z 20. května 1983
141 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm (Sebevražedný program), str. 57
142 Taylor, G.R.: Tamtéž, str. 57
143 Mannheimer Morgen z 31. března 1982

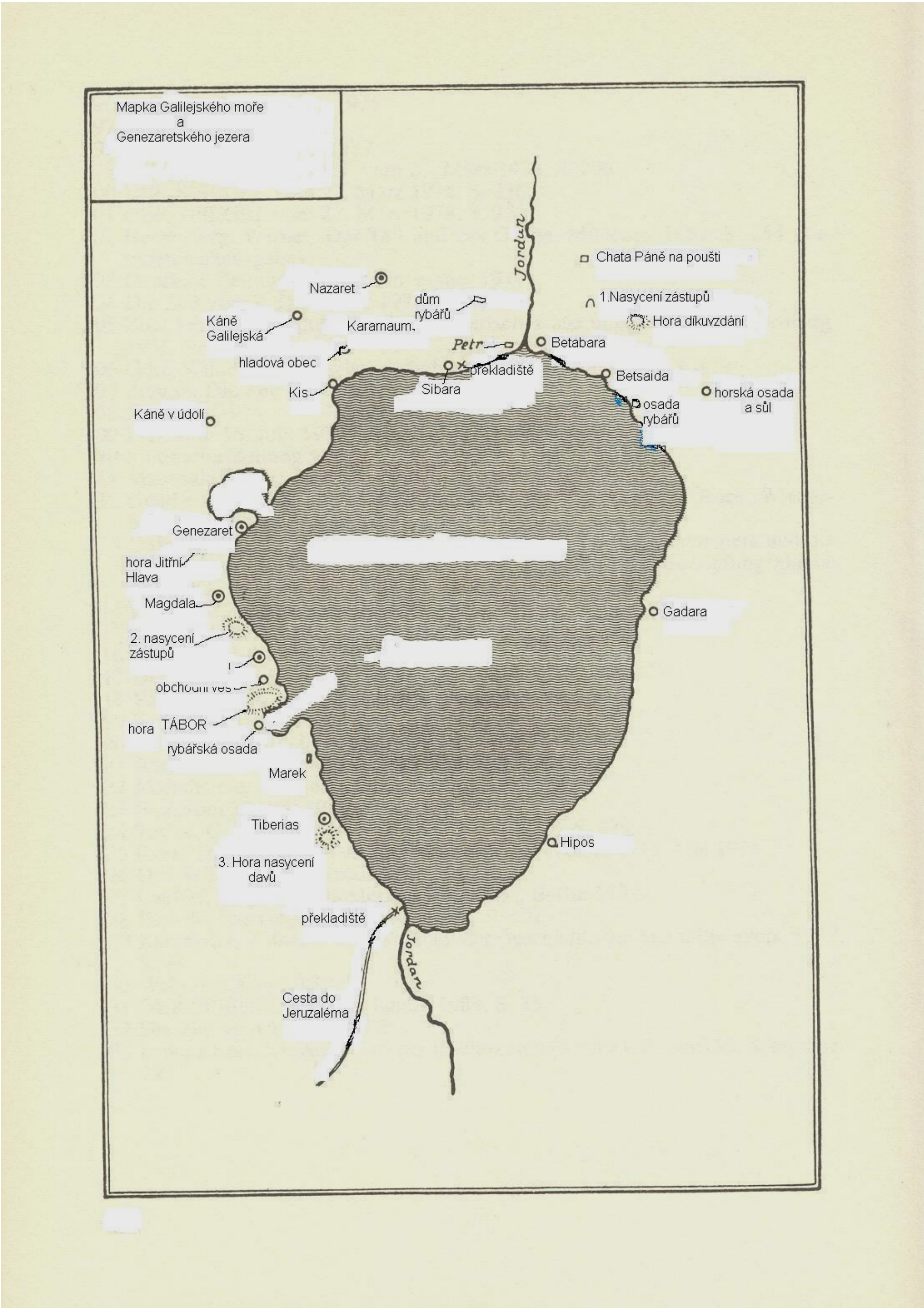
144 Lützenkirchen, W.: in Kolner Stadtanzeiger, citováno podle Genieße dein Leben neu (Užívej si svého života nově) 5/1975
145 FAZ z 18. února 1976
146 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm (Sebevražedný program), str. 57
147 ZDF.vysílání ze 14. prosince 1973
148 Die Zeit z 14. prosince 1973
149 Mannheimer Morgen ze 7. února 1983
150 Fudalla: Di Gegenwart als Patient (Přítomnost jako nemocný), str. 104
151 Sedlmayr: Gefahr und Hoffnung (Nebezpečí a naděje), str. 53
152 Reinhard, D.: Bandigt den Menschen (Svažte člověka) 1954, str. 38n
153 Taylor, G.R.: Das Slebstmordprogramm (Sebevražedný program), str. 259

154 Die Welt z 29. října 1977
155 Mannheimer Morgen z 12. srpna 1983
156 FAZ z 24. října 1982
157 Jünger, Friedrich Georg: Die Perfektion der Technik (Dokonalost techniky) str. 98, 120. 67 a 25
158 Die Zeit z 24. března 1995
159 Mannheimer Morgen z 2. listopadu 1995
160 Spiegel Spezial-Report č. 2/1995
161 Mannheimer Morgen z 15. září 1995
162 Die Zeit z 3. března 1995
163 FAZ z 3. května 1995
164 Die Zeit z 24. března 1995
165 FAZ z 19. prosince 1995
166 Süddeutsche Zeitung z 25, května 1973
167 Die Zeit z 23. září 1994
168 Impact-Team: Der Klima-Schock (Klimatický šok) str. 16 a 18
169 Kölnische Rundschau z 8. prosince 1980
170 Bild der Wissenschaft č. 5/1995
171 FAZ z 27. září 1989
172 Süddeutsche Zeitung z 22. června 1976
173 Mannheimer Morgen z 28. prosince 1995
174 FAZ z 9. května 1995
175 FAZ ze 14. června 1995
176 Der Spiegel č. 15/1995
177 Impact-Team: Der Klima-Schock (Klimatický šok) str. 62
178 Bild der Wiisenschaft 11/1988
179 FAZ z 27. června 1979
180 Impact-Team: Der Klima-Schock (Klimatický šok) str. 69
181 tamtéž, str. 110
182 FAZ ze 4. listopadu 1972
183 Der Bund, Bern 37/1981
184 Citát u Sedlmayer, H.: Gefahr und Hoffnung (Nebezpečí a naděje) str. 66
185 Mannheimer Morgen z 13. března 1996 a Bild der Wissenschaft č. 2/1995
186 FAZ z 27. září 1995 a Bild der Wissenschaft č. 2/1995
187 Bild der Wissenschaft č. 22/1988
188 Der neue Gesundheitsberater č. 15/137
189 Mannheimer Morgen z 5. dubna 1995 a z 9. října 1995
190 Fudalla: Die Gegenwart als Patient (Přítomnost jako nemocný) str. 85
191 Eichholz Fritz: Biologische Existenz des Menschen in der Hochzivilisation (Biologická existence člověka ve vysoké civilizaci), Karlsruhe 1959, str. 87
192 Bruker, M.O.: Sind Kunstdunger und Pestizide die Ursachen der ernahrungsbedingten Zivilisationskrankheiten? (Jsou umělá hnojiva a pesticidy příčinou civilizačních chorob, podmíněných výživou?) v Lebensschutz 4/1974, str. 56
193 Stuttgarter Nachrichten ze 17, dubna 1973
194 Vester, Frederic: Das Oberlebensprogramm (Program přežití, str. 101
195 Fudalla: Die Gegenwart als Patient (Přítomnost jako nemocný) str. 85
196 Meadow, Dennis: Die Grenzen des Wachstums (Hranice růstu). 1972 str.43
197 Dittmar, Friedrich: Umweltschäden regieren uns (Škody prostředí nás řídí), Herford 1971, str. 93
198 Fudalla: Die Gegenwart als Patient (Přítomnost jako nemocný) str. 91
199 Süddeutsche Zeitung ze 14. března 1975
200 Schwab, Günther: Der Tanz mít dem Teufel (Tanec s ďáblem), 1969, str. 275
201 Demeter Blatter 33/1983
202 FAZ z 11. října 1974

203 tamtéž
204 Der Spiegel 22/1983
205 Rhein-Neckar.Zeitung z 13. dubna 1976
206 Mannheimer Morgen z 30. května 1976
207 Stiftung Warentest (Nadace test zboží), únor 1976
208 tamtéž
209 Verbrauchspolitische Korrespondenz č. 51 z prosince 1977
210 FAZ z 19. dubna 1983
211 Die Welt z 22. března 1975
212 FAZ z 21. června 1972
213 Stuttgarter Nachrichten z 25. září 1981 a Mannheimer Morgen z 22. listopadu 1981
214 Gutachten (Dobrozdání) Dornier-System GmbH 1972
215 Fudalla: Die Gegenwart als Patient (Přítomnost jako nemocný) str. 88
216 Taylor, G.R.: Das Selbstmordprogramm (Sebevražedný program) str. 258
217 Der Spiegel č. 47/1980
218 Die Zeit z 20. června 1980
219 Mannheimer Morgen z 15. října 1981
220 FAZ z 5. července 1980
221 Pestel, Eduard a Mihailo Mesarovic: Menschheit am Wendepunkt (Lidstvo na bodě obratu) 1974
222 „stern" z 24. října 1974, str. 203n
223 Impact-Team: Der Klima-Schock (Klimatický šok) str. 118 a 197
224 Die Welt ze 7. března 1981
225 Rhein-Neckar-Zeitung z 24. července 1976
226 FAZ z 9. srpna 1975
227 FAZ z 25. července 1980
228 Der Spiegel 2/1973
229 FAZ ze 6. ledna 1975
230 Die Zeit ze 3. ledna 1975
231 Dönhoff, Marion: Die Zeitbomben ticken schon (Časované bomby již tikají) v Die Zeit z 3. ledna 1975 232 FAZ z 22. února 1975
233 Die Zeit z 15. dubna 1983
234 JOnger, Georg Friedrich: Die Perfektion der Technik (Dokonalost techniky) str. 135
235 SOddeutscher Runfunk 27. března 1983
236 Hannoversche Algemeine Zeitung ze 17- prosince 1982
237 Mannheimer Morgen z 23. září 1983
238 FAZ z 9. listopadu 1976
239 Mannheimer Morgen ze 7. prosince 1996 a ABS Magazin č. 2/1995
240 Die Welt ze 17. května 1983 a ABS-Magazin č. 2/1995
241 „stern" z 24. října 1974, str. 203
242 Frankfurter Rundschau ze 7. ledna 1982
243 E.R.Koch und F.Vahrenholt: Seveso ist Oberall (Seveso je všude), Kčln 1978, str. 25
244 tamtéž, str. 202
245 Volksgesundheit 4/1983, str. 184
246 FAZ z 10. května 1983
247 E.R. Koch und.F.Vahrenholt: Seveso ist Oberall (Seveso je všude) str. 371
248 Der Fischer Öko-Almanach, FrankfurtjM. 1980, str. 129
249 E.R. Koch und F.Vahrenholt: Seveso ist Oberall (Seveso je všude) str. 147
250 Die Zeit z 21. března 1980
251 E.Lahmann un F.Herzel: Immision von Harnstoff-Herbiziden in der Bundesrepublik Deutschland (Imise močovinných herbicidů ve Spolkové

republice Německo) v Gesundheitsinbenieur 97, 70 (1976), viz také E.R.Koch und Vahrenholt: Seveso ist Oberall, str. 192 n
252 FAZ z 2. listopadu 1979
253 Der Spiegel 45/1980
254 tamtéž
255 Giersch, Herbert: Die Investitionsschwache Oberwinden (Investiční slabost překonat) ve FAZ z 24. dubna 1976
256 Der Spiegel 30/1977
257 SOddeutscher Runfunk 8. října 1972, citát ve FAZ z 15. července 1976
258 MOller, Klaus: Die praparierte Zeit (Připravená doba), 1972, str. 546
259 Widener, Don: Kein Platz fOr Menschen. Der programierte Selbstmord (Žádné místo pro člověka. Programovaná sebevražda), Stuttgart 1971, str. 214
260 Citát u Herberta Gruhla: Planeta...a.a.O., str.243
261 Stearn Jess: Der schlafende Prophet - Prophezeiungen in Trance (1911-1998) (Spící prorok - proroctví v transu), Ženeva 1969
262 Bild der Wissenschaft, prosince 1974, str. 32nn
263 Rhein-Neckar-Zeitung z 6. listopadu 1982
264 Die Kommenden/1974
265 Süddeutsche Zeitung z 30. srpna 1973
266 Die Zeit z 28. března 1974
267 DAZ z 24. září 1975 a z 26. března 1977
268 Schneider, Rinhold: Macht und Gnade (Moc a milost) 1940, str. 149
269 FAZ z 23. čevemce 1976
270 Citát u Wilhelma SeuBe ve FAZ z 15. května 1976
271 von Nell-Breuning, Oswald: Der Mensch ... a.a.O., (Člověk ...) str. 39
272 Plesser, Ernst. H.: Leben zwischen Wille und Wirklichkeit - Unternehmer im Spannungsfeld von Gewinn und Ethik (Život mezi vlijí a skutečností - Podnikatelé v poli napětí prospěchu a etiky),Düsseldorf 1977
273 Die Zeit z 8. srpna 1980
274 citováno ve FAZ ze 16. června 1977
275 Blühmann, Heinz:Wenn dle Macher versagen (Když obratní selžou) v listě Die Zeit z 19. května 1978
276 FAZ z 19. ledna 1971
277 Die Zeit z 5. srpna 1977
278 von Nell-Breuning, Oswald: Der Mensch ...a.a.O. ... (Cloběk ...) str. 48 n
279 FAZ ze 17. června 1971
280 Die Zeit z 30. prosince 1977
281 Eucken, Rudolf: v časopise "Tatwelt" v roce 1926 zveřejněno pod pseudonymem Dr. Kurt Heinrich.Citováno podle FAZ z 31. ledna 1981 a 21. května 1983
282 Ropke, Wilhelm: Jenseits von Angebot und Nachfrage (Z druhé strany nabídky a poptávky) 1958 a FAZ z 31. ledna 1983 a 21. května 1983
283 FAZ z 21. srpna 1981
284 Die Zeit z 23. dubna 1976
285 Zeitmagazin z 11. ledna 1974
286 FAZ z 1. října 1974
287 Der Spiegel 45/1980 a FAZ z 23. dubna 1983
288 Mannheimer Morgen z 2. listopadu 1996
289 Rheinpfalz z 10. listopadu 1981
290 Taylor, G. R.: Zukunftsbewaltigung ... a.a.O., (Znásilnění budoucnosti ...) str.114
291 Die Zeit z 29. čerevence 1977
292 FAZ z 31. ledna 1981 a Die Welt z 11. února a 4. března 1981

293 von Arnim, Gabriele: Geht das Heroin bald den Weg des Marihuanas? (Nastoupí brzy heroin cestu marihuany?) ve FAZ ze 7. srpna 1976
294 Mannheimer Morgen ze 13. prosince 1979
295 FAZ z 21. srpna 1980
296 FAZ z 23. října 1975
297 FAZ ze 14. července 1977
298 Die Zeit z 29. července 1977
299 citováno v Der Spiegel z 27. března 1978, str. 236
300 tamtéž, str. 236
301 tamtéž, str. 235
302 Heisenberg, Werner: DerTeil und das Ganze (Dli a celek), Mnichov 1967, str. 254 (kapesní vydání) 303 Deutsche Zeitung z 18. listopadu 1977
304 Die Zeit z 9. prosince 1977
305 Citát u Antona Kimpflera: Fragmentarisches aus ungeistiger Zeit (Zlomkovitě z neduchovního času), Achberg 1952, str. 52
306 Gotz, Wilhelm: Naturwissenschaft und Evangelium (Přírodní věda a evangelium) 1964, str. 174
307 Citát v Die Zeit ze 14. září 1973
308 Kapital 3/1974
309 FAZ z 16. června 1973
310 Stuttgarter Zeitung z 5. února 1975
311 Materialdienst... a.a.O. (Služby materiálem ...) prosinec 1971
312 Goethe svobodnému pánu von Müllerovi v květnu 1972. Citát u Emila Bocka: Wiederholte Erdenleben (Opakované pozemské životy) , Stuttgart 1932, str. 69
313 Dühring, Eugen: Der Ersatz der Religion durch das Vollkommenere und dle Abstreifung des Asiatismus (Náhrada náboženství dokonalejším a oddrhnutí asiatismu) , Berlín 1882. Citát u Benze: Schöpfungsglaube ... a.a.P., (Víra ve stvoření ...) str. 109
314 FAZ z 2. prosince 1974
315 Reform-Rundschau z 30, října 1980
316 FAZ ze 7. ledna 1978
317 Die Zeit z 22. dubna 1983
318 Rhein-Neckar-Zeitung ze 4. dubna 1996
319 Frankfurter Runschau z 3. listopadu 1977
320 Die Zeit z 31. prosince 1976
321 Rhein-Neckar-Zeitung z 23. května 1981
322 Mannheimer Morgen z 5. února 1980
323 FAZ z 25. července 1981
324 Taylor, G.R.: Zukunftbewaltigung ... a.a.O., (Znásilnění budoucnosti) , str. 379
325 Ross, Thomas: Die Wurzeln des Elends (Kořeny bldy), ve FAZ z 13. května 1978
326 Die Welt z 1. dubna 1978
327 Lauffer, Siegfried: Diokletians Preisedikt (Dioklecián1Jv cenový edikt). Berlín 1972
328 Fudalla: Die Gegenwart ...a.a.o. (Přítomnost ...) str. 102
329 Kammeier, Wilhelm, Die Wahrheit der Geschichte des Spatmittelalters (Pravda dějin pozdního středověku), 1937, str. 48
330 Wahr und Klar 10/1973
331 Der Spiegel z 23. ledna 1984, str. 35
332 Die Zeit z 15. června 1979
333 Konradsblatt, Diozesanblatt der Erzdiozese Freiburg I. B. (diecézní list diecéze Freiburg LB.) z 30. září 1973

Mapka Galilejského moře
a
Genezaretského jezera
Jordan
Chata Páně na poušti
Nazaret
dům
rybářů
1.Nasycení zástupů
Hora díkuvzdání
Káně
Galilejská
Kararnaum
Petr
Betabara
hladová obec
překladiště
Sibara
Betsaida
Kis
horská osada
a sůl
osada
rybářů
Káně v údolí
Genezaret
hora Jitřní
Hlava
Magdala
Gadara
2. nasycení
zástupů
obchodní ves
hora TÁBOR
rybářská osada
Marek
Tiberias
Hipos
3. Hora nasycení
davů
překladiště
Cesta do
Jeruzaléma
Jordan

PRORAK JAKUB LORBER

OZNAMUJE PŘÍCHOD KATASTROF
A PRAVÉ KŘESŤANSTVÍ

Kurt Eggenstein

Přeložili S. Straka a F. Šemík
Jazyková úprava J. Hraše
Vydalo v ČR nakladatelství ONYX, Praha
Tisk AM/TISK
Sázavská 4, 120 00, Praha 2
www.onyxedition.com
amjtisk@seznam.cz

ISBN: 80-86788-39-3

Milý čtenáři máš v ruce knihu, která se po velkém úspěchu v sousedním Německu /12. vydání v r.1997/ v roce 2003 dostala do rukou překladatelů a byla nezištně přeložena do čestiny. Je zde velká časová prodleva mezi sděleným proroctvím /v letech 1840 – 1964/ kdy bylo předáno. Tehdy nebylo lidmi plně pochopeno v celé své šíři. Teprve v současné době je mu lépe rozuměno, mimo jiné i proto, že lidstvo ve svém hmotném vývoji dospělo do obtížně řešitelných poměrů a dosažené vědecké bádání mnohé předpovědi potvrzuje. Text může být například předobrazem ekologických problémů dneška.

V knize jsou uvedeny odkazy na originální spisy, reakce veřejnosti a práce vědců. V českém jazyku jsou další díla k získání v elektronické podobě každému, vážně a svobodně hledajícímu Pravdu. Dosud byly tyto spisy vydávány v nakladatelství Trigon a další budou následovat v případě získání sponzotů a podle ohlasu u čtenářů.

J.H.R.